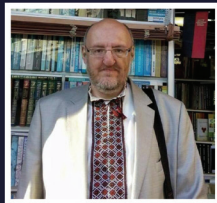

Antarctica is het oorspronkelijke thuisland van de goden

Het populair-wetenschappelijke boek van de beroemde Oekraïense onderzoeker biedt de lezers een analyse van de theorieën over het bestaan van de beschaving in de oudheid op het grondgebied van Antarctica (de zogenaamde "Antarctica"), waarvan de legenden bewaard zijn gebleven in mythologische systemen in verschillende delen van de wereld. Ook bood het een compendium en analyse van verschillende "artefacten", die onderzoekers hebben geassocieerd met deze mysterieuze beschaving.

Het boek is gewijd aan de 200ste verjaardag van de ontdekking van het Ijscontinent en is bedoeld voor lezers die geïnteresseerd zijn in de mysteries van het verleden van de mensheid.

Oleg Borisovich Gutsulyak (1969), Kandidaat voor de Filosofie, Geassocieerd Hoogleraar (Precarpathiaanse nationale universiteit, Ivano-Frankivsk, Oekraïne).
<https://if.academia.edu/OlegGutsulyak>

UITGEVERIJ
ONZE KENNIS

Antarctica is het oorspronkelijke thuisland van de goden

Mythes - Zoeken - Interpretaties

Oleg Gutsulyak

Oleg Gutsulyak

Antarctica is het oorspronkelijke thuisland van de goden

FOR AUTHOR USE ONLY

FOR AUTHOR USE ONLY

Oleg Gutsulyak

**Antarctica is het oorspronkelijke
thuisland van de goden**

Mythes - Zoeken - Interpretaties

FOR AUTHOR USE ONLY

ScieniaScripts

Imprint

Any brand names and product names mentioned in this book are subject to trademark, brand or patent protection and are trademarks or registered trademarks of their respective holders. The use of brand names, product names, common names, trade names, product descriptions etc. even without a particular marking in this work is in no way to be construed to mean that such names may be regarded as unrestricted in respect of trademark and brand protection legislation and could thus be used by anyone.

Cover image: www.ingimage.com

This book is a translation from the original published under ISBN 978-620-2-91905-0.

Publisher:

Sciencia Scripts

is a trademark of

International Book Market Service Ltd., member of OmniScriptum Publishing Group

17 Meldrum Street, Beau Bassin 71504, Mauritius

Printed at: see last page

ISBN: 978-620-2-93094-9

Copyright © Oleg Gutsulyak

Copyright © 2020 International Book Market Service Ltd., member of OmniScriptum Publishing Group

FOR AUTHOR USE ONLY

INDEX

Deel I. ZUIDELIJK CONTINENT MYSTERIE	3
Hoofdstuk 1. Antarctica - Zuidelijk Continent	3
Hoofdstuk 2. Zuidelijk continent op oude kaarten.	9
Hoofdstuk 3. Paaltje-verschuiving?	31
Hoofdstuk 4. De mythe van het ploegen van de oceaan en de parallel daaraan... ..	68
Deel II. BESCHAVINGEN VAN ANTARCTICA	134
Hoofdstuk 5. De voetafdrukken van de god Virakochi	134
Hoofdstuk 6. De vloek van de wijze Duryas.	153
Hoofdstuk 7. Jambudvipa, Potala, Lanka.	160
Hoofdstuk 8. Tamililam, Taprobana en Panhaya.	169
Hoofdstuk 9. Dilmun is de thuisbasis van de goden.....	183
Hoofdstuk 10. De goden op de gevleugelde wagens.....	199
Deel III. ARTEFACTEN VAN ANTARCTEN	211
Hoofdstuk 11. Antarctische steden	211
Hoofdstuk 12. Piramides en Antactica anomalieën.....	226
Hoofdstuk 13. Wat is er gevonden op Kerguelen Eiland	236
Deel IV. MYSTERIE VAN DE AARDE DE HONNÉVILLE 253	
Hoofdstuk 14. Waar is de Honneville gebleven?	253
Hoofdstuk 15. En nogmaals, de Tempeliers en hun vloot.....	258
Hoofdstuk 16. Het land van Yoda Kozma Indikoplov	300
Hoofdstuk 17. "Slechte" reis de Bouvais.....	323
Hoofdstuk 18. Pacifida als een kolonie van Antarctica.....	335

FOR AUTHOR USE ONLY

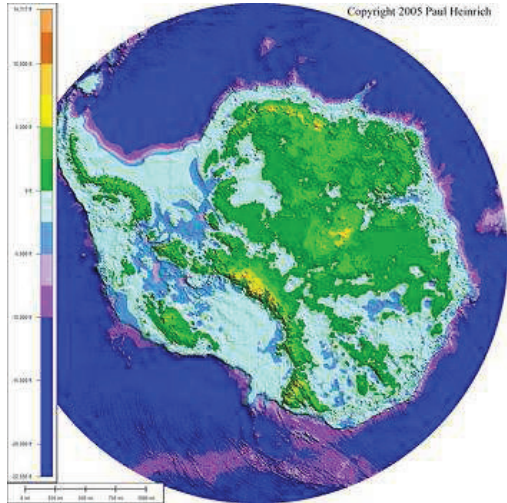
Deel I.

ZUIDELIJK CONTINENT MYSTERIE

Hoofdstuk 1. Antarctica - Zuidelijk Continent

Antarctica (tegenover de Noordpool) is het zuidelijke continent van de aarde met een gemiddelde oppervlaktehoogte van meer dan 2.000 m boven de zeespiegel en een centrale hoogte van 4.000 m boven de zeespiegel. Het grootste deel van deze hoogte bestaat uit een permanente ijskap, waaronder het continentale reliëf verborgen ligt en slechts ongeveer 5% van het gebied vrij is van ijs - voornamelijk in West-Antarctica en de Trans-Antarctische gebieden: eilanden, delen van de kust, "droge valleien" en individuele ruggen en bergtoppen (nunataki) die boven het ijsoppervlak uitstijgen. De Trans-Antarctische Bergen, die bijna het hele continent doorkruisen, verdelen Antarctica in twee delen, het westen en het oosten, met een verschillende oorsprong en geologische structuur. In het oosten is er een hoog plateau (de hoogste hoogte van het ijsoppervlak ongeveer 4.100 meter boven de zeespiegel) bedekt met ijs. Het westelijke deel bestaat uit een groep bergachtige eilanden die met elkaar verbonden zijn door ijs. Aan de Pacifische kust bevinden zich de Antarctische Andes, waarvan de hoogte meer dan 4.000 meter bedraagt; het hoogste punt van het continent is 4.892 meter boven de zeespiegel - massief Vinson Sentinel Ridge. West-Antarctica heeft ook de diepste depressie van het continent, de Bentley Trough, waarschijnlijk van rift oorsprong. De diepte, gevuld met ijs, bereikt 2.555 meter onder de zeespiegel.

De ijskap van Antarctica is nu gemiddeld 1.720 meter dik. Er werd vastgesteld dat deze ijskap van het vasteland geleidelijk aan werd gevormd. Wetenschappers schatten dat het 35 miljoen jaar geleden begon, beginnend met het enorme oostelijke deel van het continent, en eindigde in 4000 voor Christus. toen de gletsjer voor altijd naar de laatste meters land kroop op de westelijke punt in gebieden van Queen Maud Land en het Antarctisch schiereiland.

De indruk bestaat dat Antarctica volledig bedekt is met sneeuw en ijs. Maar het is niet helemaal goed. Ja, slechts 5% van het hele continent is vrij van sneeuw en ijs, maar ze zijn ongeveer $2,5 \times 10^5$ km² groot. In de regel ligt een aanzienlijk deel van deze gebieden in de buurt van de Russische stations Mirny en Novolazarevskaya, evenals langs het Trans-Antarctische gebergte, dat in het verlengde van het Andesgebergte van Latijns-Amerika ligt als een ruggengraat van het continent, die zich uitstrekt van Kaap Ader, ten zuiden van Nieuw-Zeeland, langs de westkust van de Rosszee en die bijna het hele continent doorkruist.

De grootste (4.000 km²) ijsvrije gebieden zijn gevonden in de Trans-Antarctische Bergen - "Oasis McMurdo" en "Dry Valley Area", in de buurt van de Nieuw-Zeelandse en Amerikaanse stations. De topografie van deze ijsvrije valleien is een van de mooiste op aarde. McMurdo Oasis bestaat uit drie diepe, ijsvrije valleien, elk bijna 100 km lang en 2 tot 5 km breed, die vroeger ook onder de gletsjer lagen, zoals blijkt uit de morenen die door de gletsjer zijn achtergelaten. Op de bodem van de valleien zijn er meren die het grootste deel van het jaar bevroren, behalve voor een korte periode in de zomer. Boven de valleien zijn er scherpe pieken van 2.000 - 3.000 m hoog, waarvan de meeste ijsvrij zijn. Vanuit de hoge dalen tussen deze pieken stromen kleine gletsjers naar beneden. Op sommige plaatsen bewegen ze zich langs de bodem van de valleien. De valleien zijn bezaaid met grottenduinen en rotspartijen, waarvan de kleur bruin is - van lichtbruin, lang graniet in de lucht tot donkerrood basalt. Individuele stenen hebben grijs tinten. Deze kleuren contrasteren met gletsjerwit en een helderblauwe hemel. Door het gebrek aan vegetatie is er geen groen. Soortgelijke vrije gebieden met kleine meren en kleine hoogtes zijn te vinden in de

kustgebieden in de Banger oase bij het station van Mirny. De "Dry Valleys" liggen ten westen van de McMurdo-vallei en worden genoemd vanwege hun extreem lage vochtigheidsgraad en het ontbreken van sneeuw- en ijsbedekking, omdat vocht verdampt onder de werking van krachtige winden die snelheden van 320 km/u bereiken. In sommige gebieden van dit gebied heeft het al twee miljoen jaar niet geregend. Wetenschappers geloven dat de Droge Valleien meer lijken op Mars dan welke andere aardse omgeving dan ook, dus astronauten van NASA worden hier vaak getraind. Op hun grondgebied werden Amerikaanse astronauten getraind voordat ze in 1969 op de maan landden.

De bodem van Antarctica is geschikt voor de teelt van gewassen. Het heeft reserves van niet-winnende en gedeeltelijk verweerde mineralen die de vruchtbaarheid verhogen. Experimenten hebben aangetoond dat Antarctische grond die op normale temperatuur is gebracht, geschikt is voor de groei van planten. Salade of radijs worden zelfs gekweekt.

Antarctica wordt ook geassocieerd met een belangrijke ontdekking in de oceanologie. Het bleek dat het ijscontinent zich in het centrum van een gigantische oceaanvortex bevindt (Antarctische Circumpolaire Strooming), die enkele malen krachtiger is dan de Golfstroom en Kuroshio samen. Men gelooft dat de krachten die deze wereldwijde draaikolk ondersteunen de westenwinden zijn die deze breedtegraden domineren (de zogenaamde West Wind Drift). Het water beweegt zich hier met de klok mee, van west naar oost, tussen 40° en 50°S. (de zogenaamde "brullende veertigers"), tot 30.000 km lang en tot 1000 km breed, met een dikte van 4-5 km (in sommige gebieden omvat het debiet de hele massa water tot aan de oceaanbodem; de watertemperatuur in de bovenste laag varieert van 12-15° C in het noordelijke deel tot 1-2° C in het zuidelijke deel van de stroming; in de bovenste laag oceaanwater varieert de stroomsnelheid van 0,4 tot 0,9 km/u, in de diepe laag is het tot 0,4 km/u).

De takken van de stroming zijn: in de Atlantische Oceaan, de Falklandstroom; de Bengelstroom (die ten zuiden van Kaap de Goede Hoop verschijnt en naar het noorden gaat en het Namibische gebied in Afrika bereikt); in de Indische Oceaan, de West-Australische Strooming; en in de Stille Oceaan, de Peruaanse Strooming.

De wateren die door Antarctica worden aangespoeld, worden de Zuidelijke (of Antarctische) Oceaan genoemd, die geen duidelijk afgebakende eilanden en continenten van de noordelijke grens heeft (aanvaard als de 60e graad van de zuidelijke breedtegraad) en bestaat uit 13 zeeën. Wetenschappers hebben nog niet definitief vastgesteld of deze naam op alle geografische kaarten moet worden toegepast: de Zuidelijke Oceaan werd in 1650 voor het eerst afgebakend door de Nederlandse geograaf Bernhard Warienus en omvatte zowel het "zuidelijke continent" dat nog niet door Europeanen was ontdekt als alle gebieden boven de zuidelijke

poolcirkel; de Royal Geographical Society in Londen uit 1845. In publicaties van de Internationale Hydrografische Organisatie werd de Zuidelijke Oceaan in 1937 gescheiden van de Atlantische, Indische en Stille Oceaan; in de Sovjet-traditie (1969) werd de geschatte grens van de voorwaardelijke "Zuidelijke Oceaan" beschouwd als de Antarctische convergentiezone (de noordelijke grens van de Antarctische oppervlaktewateren), nabij 55° zuiderbreedte. In andere landen is de grens ook wazig - ten zuiden van Kaap Hoorn, de grens van drijvend ijs, de Antarctische verdragszone (een gebied ten zuiden van de 60e breedtegraad); de Australische regering beschouwt de "Zuidelijke Oceaan" als water dat zich direct ten zuiden van het Australische continent bevindt. In de winter vriest de Zuidelijke Oceaan tot 65 graden zuiderbreedte in de Stille Oceaan en 55 graden zuiderbreedte in de Atlantische Oceaan, waardoor de oppervlaktetemperatuur ver onder 0 °C daalt; op sommige kustlocaties laat de constante sterke wind de kustlijn in de winter vrij van ijs.

Zeilers van 40 tot 70 graden zuiderbreedte, sinds het tijdperk van de zeilschepen, staan bekend als de "Roaring Forties", "Furious Fifties" en "Piercing Sixties" vanwege het slechte weer, stormwinden en grote golven gevormd door de beweging van luchtmassa's, die in de vorm van een merkbare landmassa's de wereld instromen. Het drijvende ijs, vooral tussen mei en oktober, maakt dit gebied nog gevaarlijker en de afstand van de regio tot bevolkte gebieden op aarde maakt zoek- en reddingsoperaties ondoeltreffend.

Zoals het laatste wetenschappelijke onderzoek heeft aangetoond, was het West-Antarctica dat zijn ijskap in miljoenen jaren volledig verloor en dat gebeurde heel snel, zij het niet in honderden, maar gedurende enkele duizenden jaren.

Tijdens de laatste ijstap, zo'n 20.000-18.000 jaar geleden, was de gletsjerbedekking merkbaar dikker dan nu, met uitzondering van enkele nunataks (volledig omgeven door ijs, rotsachtige pieken of bergketens die boven het oppervlak van de gletsjer of de berggletsjer uitsteken en die dienen als schuilplaats voor de vegetatie in de gletsjergebieden), die het hele Antarctische schiereiland, de nabijgelegen eilanden en bijna de hele Weddell Zee bedekten. Tijdens de interglaciale gletsjer, 18.000 tot 6.000 jaar geleden, is de schapsgletsjer merkbaar teruggelopen. De terugtrekking van de gletsjers in sommige delen van het Antarctisch Schiereiland ging door tot 3.000-4.000 jaar geleden; ongeveer 3.000 jaar geleden werd het klimaat in de regio weer kouder.

Volgens David Pollard en Robert Deconto van de universiteiten van de Amerikaanse staten Pennsylvania en Massachusetts is het kritieke tempo van het smelten van de offshore gletsjers, gevolgd door de ineenstorting van

het West-Antarctische schild, 1-2 meter per jaar. Deze waarde is nu veel lager, maar elke graad van opwarming verhoogt de dikte van de smeltlaag met ongeveer 40 cm per jaar. Met andere woorden, als het 5 graden warmer wordt, zal de West-Antarctische ijskap instorten en zal de oceaan met ongeveer 6 meter meer stijgen. Voeg hier zoveel mogelijk van het ijs van Groenland en 2 tot 3 meter van de gletsjers op de planken van Oost-Antarctica aan toe - en je krijgt de stijging van de oceaan met 10 tot 15 meter, maar niet eerder dan in duizend of twee jaar.

In 2010 analyseren wetenschappers van verschillende Amerikaanse universiteiten onder leiding van Dr. Oscar Scholfield van Rutgers University de laatste gegevens over de toestand van de ecosystemen op Antarctica en proberen ze te begrijpen hoe ze dit westelijke deel van Antarctica het best kunnen bestuderen in de pagina's van het tijdschrift Science. Volgens wetenschappers is de gemiddelde wintertemperatuur op het Antarctisch Schiereiland de afgelopen 50 jaar met 6°C gestegen - dat is vijf keer zo hoog als het gemiddelde voor de hele planeet. De oppervlakte van 87% van de gletsjers is afgenomen. Vroeger bleef het ijs rond het schiereiland het hele jaar door liggen, maar nu smelt het in de zomer. De Zuidelijke Oceaan wordt warmer. De reden dat de gletsjerdekking krimpt, is dat de oceaan opwarmt. Oceanologen registreren zelfs een stijging van de watertemperatuur in de nabijgelegen oppervlaktelaag voor de kust van het schiereiland. De meeste warmte komt daar uit de warme en zoute diepe wateren van de circumpolaire Antarctische stroming. Deze wateren komen aan de oppervlakte in het westelijke plankgebied. "Waarschijnlijk is deze stroom toegenomen omdat de snelheid van de winden die over de Zuidelijke Oceaan waaien dramatisch is toegenomen," zeggen wetenschappers. De laatste 30 jaar is de populatie van Adeliae pinguïns (*Pygoscelis adeliae*) in het noorden van het Antarctisch schiereiland met 90% gedaald. Tegelijkertijd is het aantal soorten, dat daar altijd zeer klein is geweest, toegenomen. Dit zijn de Antarctische pinguïns (*P. antarctica*), die voor het eerst op het schiereiland verschenen in 1975, en de pinguïns *P. papua*, die op het schiereiland verschenen in 1994. Het leven van deze soorten is, in tegenstelling tot dat van Adelie's pinguïns, niet strikt gebonden aan ijs. Naarmate het gebied van het ijs krimpt, voelen ze zich veiliger en zijn hun bevolkingen dominanter geworden.

Als gevolg van de opwarming van de aarde begon zich op het Antarctische schiereiland actief toendra te vormen. Het gamma van bloeiende planten - weiden (snoeken; *Deschampsia antarctica*) van de familie van de granen en de colobantuswalvissen (*Colobanthus quitensis*) van de familie van de watervogels - is aanzienlijk uitgebreid. Volgens de voorspellingen van wetenschappers verschijnen over 100 jaar de eerste bomen op Antarctica.

Het is bekend dat in de periode van 50 tot 12 duizend jaar geleden het ijs, tot drie kilometer dik, het noordoosten van Noord-Amerika bedekte tot

het midden van de Great Plains in het westen en tot de breedtegraad van New York in het zuiden. En in Noord-Europa bereikte de vaste ijsskap de breedtegraad van Londen en Berlijn. De zeespiegel lag dus meer dan 100 meter onder het moderne niveau. Men is van mening dat een dergelijke verspreiding van ijsmassa's een gevolg was van algemeen koud weer op de aarde. In de geologie wordt deze periode het Pleistoceen genoemd. In die tijd was het hele grondgebied van Siberië, tot aan de kust van de Noordelijke IJszee en Alaska, vrij van ijs, en het was de thuisbasis van een verscheidenheid aan dieren - mammoeten, rendieren, wollige neushoorns, holenberen en vele andere. Het klimaat in Siberië was toen vrij mild. In dezelfde periode stapelden de gletsjers zich op in het zuidelijk halfrond in Australië en Nieuw-Zeeland, maar er was geen ijs in een groot deel van Antarctica dat grenst aan de Atlantische kust, en het klimaat in dit deel van het continent was gematigd en zeer bewoonbaar voor de paleolithische mens¹.

FOR AUTHOR USE ONLY

¹ *Ilyin V. Antartida - Wieg van de beschaving // <http://tainy.info/history/antarktida-%E2%80%93-kolybel-civilizacii/>.*

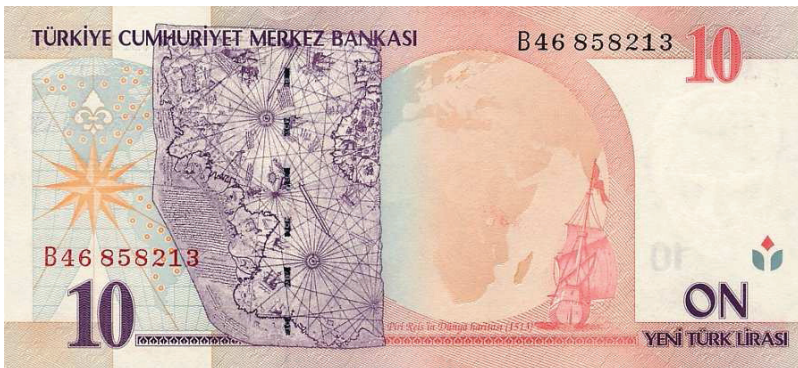
Hoofdstuk 2. Zuidelijk continent op oude kaarten.

Maar is er enig bewijs dat mensen ooit een deel van Antarctica nog vrij van ijs hebben gezien?

Sommige onderzoekers geloven dat er zo'n bewijs is. Ze verwijzen echter naar oude geografische kaarten.

Ten eerste - op de beroemde Pirée Flight map, gemaakt rond 1513 op een stuk gazelle leder 86x64 cm. De auteur had de mogelijkheid om te werken in de archieven van de Byzantijnse keizers (die in 1453 onder de klappen van de Turken vielen), en die deel uitmaakten van de archieven van de Ottomaanse sultans. Phiri Reis (volledige naam Haji Muheddin Phiri ibn Haji Mehmed) was een beroemde navigator die in de Turkse Ottomaanse vloot diende. Hij stierf in 1554 of 1555 toen hij om onbekende redenen werd onthoofd. Hij was niet alleen admiraal en nam deel aan zeeslagen, hij was ook cartograaf. Zo vouwde hij een deel van de Kitabi Bahriye op, een zeilinstructie. Het beschrijft in detail de kusten, baaien, stromen en stromingen van de Middellandse Zee en de Egeïsche Zee.

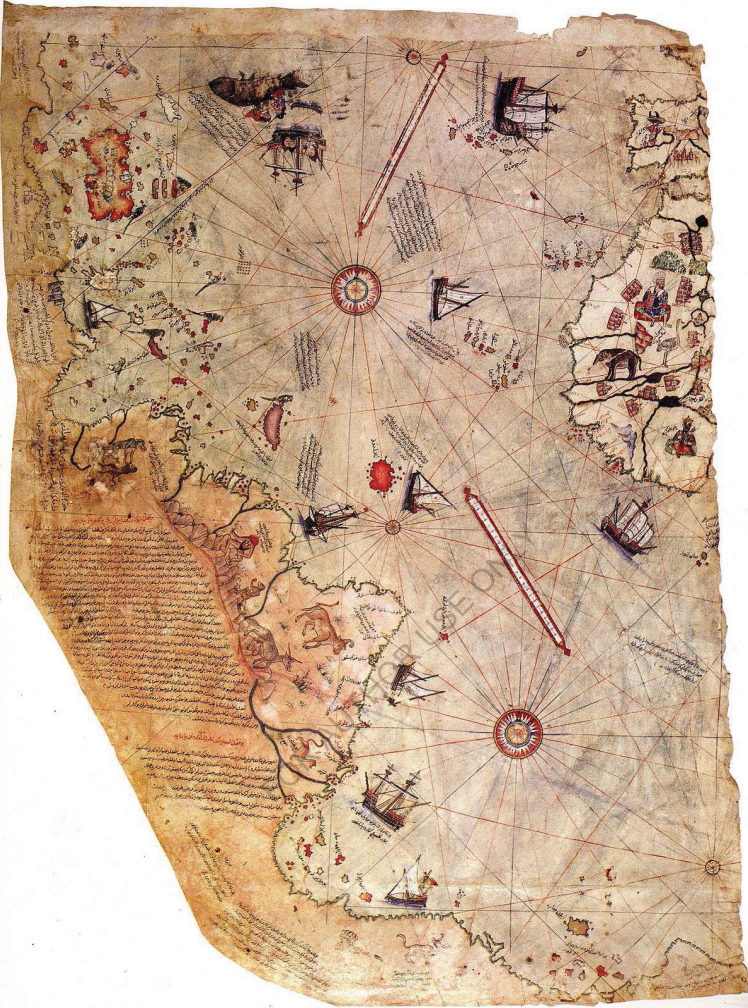
De kaart van Phiri Reis werd in 1929 ontdekt bij de oprichting van een museum in het Topkapi-paleis van de sultan door de directeur van het Nationaal Museum in Istanbul, Khalil Etchem (Etchem). Op dit moment bevindt de kaart zich in de bibliotheek van Topkapi Palace in Istanbul, Turkije, maar in de regel wordt deze niet aan het publiek getoond. De kaart viel meteen op, want het was een van de eerste kaarten van Amerika en de enige 16de-eeuwse kaart waarop het Zuid-Amerikaanse continent correct is gelegen ten opzichte van Afrika (denk eraan dat Christoffel Columbus Amerika in 1492 ontdekte).

Bij het onderzoek van de kaart van Pierry Reis ontdekte de Amerikaanse wetenschapper Arlington G. Mullery dat de projectie (d.w.z. het systeem van overdracht van coördinaten van de werelddbol naar het vliegtuig) ongebruikelijk was, omdat de geografische zuidpool van de kaart (het convergentiepunt van de meridianen) zich in Noord-Afrika bevindt, in het gebied van Caïro, waar, precies voor Antarctica, het centrum van de Zuidpool was. We herinneren ons onmiddellijk het verhaal uit 1970 van de Poolse academicus, geoloog Stanislav Ruzhytsky: "We werkten in het hart van de Sahara-woestijn op het Hoggar-massief, waar we onderzoek deden, dat ons er uiteindelijk van overtuigde dat de centrale Sahara 450 miljoen jaar geleden bedekt was met een schelp van het ijstype Antarctica, en het gebied van het Hoggar-massief was in die tijd de Zuidpool van de Aarde". De conclusie over de "wiskundige" keuze van een punt van convergentie van meridianen door de Byzantijnse cartograaf (of zelfs om het te verklaren door een voorwaardelijke keuze, naar analogie met de keuze van een nulmeridiaan op een observatorium in Greenwich) wordt echter als wetenschappelijk beschouwd.

Maar het bijzondere aan de kaart van Pierre Reis is dat hij Antarctica laat zien, namelijk - de kustland van het land van de koningin van Maud².

² *Hapgood C. Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels // <http://oritan.org/gipotezi/hapud.htm>*

In het midden van de jaren vijftig werd een vertaling van de inscripties van Pierre Reis op zijn kaart in het Turks gepubliceerd. Hiervan zijn de twee laagste inscripties van belang voor Antarctica: "... IX. En in dit land lijkt het erop dat er wiharige monsters van deze vorm zijn, evenals zeshartig vee. De Portugese heidenen schreven dit op hun kaarten... X. Dit land is een woestijn. Alles ligt in puin, en er staat dat er grote slangen zijn gevonden. Daarom zijn de Portugese heidenen niet op deze kusten geland, en ze zouden ook erg heet zijn" (Cit. za:³).

³ Pierre Flight Map // http://oritan.org/gipotezi/piri_reys.htm

Waarschijnlijk zijn de "witharige monsters" en "grote slangen" de Antarctische levende en behorende tot de soorten echte zeehonden van de zogenaamde zeeluipaarden (*Hydrurga leptonyx*), die worden gekenmerkt door zeer roofzuchtig gedrag (jacht op andere soorten zeehonden en pinguïns, evenals geregistreerde aanvallen op mensen en boten). Ze hebben een zeer gestroomlijnd lichaam waardoor ze een hoge snelheid in het water kunnen ontwikkelen (ze kunnen snelheden bereiken tot 40 km/u en duiken tot een diepte van 300 m), en hun hoofden zijn ongewoon plat en zien er bijna uit als reptielen.

Wat betreft een andere verklaring (over "hete oevers"), deze opmerking heeft waarschijnlijk betrekking op de archipel van Vuurland, het meest extreme punt van het Zuid-Amerikaanse continent, waarvan het Antarctische schiereiland alleen wordt gescheiden door de Straat van Drake, ongeveer 800-1000 km breed. De Spaanse ontdekkingsreiziger F. Magellan (1480-1521), die eerder de Portugezen had gediend, geloofde dat de archipel die hij ontdekte het noordelijke deel van het Onbekende Zuidelijke Land - Terra Australis Incognita was. Niet zonder reden verscheen het woord "Magellanica" op sommige geografische kaarten van tijd tot tijd als de naam van het land⁴. In de context van de naam van Amerika bij de naam van de Florentijnse navigator Amerigo Vespucci (1454-1512), gedoopt in de naam van de Hongaarse heilige koningin Amerika (Imre) Arpado, zou het eerlijk zijn (hoewel het misschien beter is om de naam te verbinden met het Franse woord amers "horizon", dat wil zeggen Amerika is een continent buiten de horizon voor Europeanen). Maar het is niet gelukt...

Dit Zuidelijke Onbekende Land staat nu bekend als Antarctica.

Maar het is bekend dat Antarctica pas in 1820 werd ontdekt. Hoe kon dit continent 300 jaar voor de opening op de kaart staan?

Maar wat nog sensationeler is aan het beeld van Antarctica op een kaart van Pierre Reyes is dat de kustrand van Queen Maud Land ten zuiden van de 70e breedtegraad ijsvrij is afgebeeld: "... Volgens nieuwe gegevens heeft deze kust een heuvelachtig en ruw landschap. Talrijke bergketens en individuele bergtoppen komen boven het moderne ijsoppervlak uit. Een kaart van Phiri Reis toont dezelfde oever, maar dan zonder ijslaag. Talrijke bergen zijn duidelijk gemarkeerd. De dikke schaduw, die al in de 16e eeuw werd gebruikt, kenmerkt het bergachtige terrein op sommige eilanden"⁵. Deze gegevens vallen opvallend samen met de kaart van de subglaciale

⁴ God J. *Het Grote Zuidelijke Continent Onbekend // Kadath: Kronieken van de Verloren Beschavingen*. - - 1973. - - N 1. - - P.28-31

⁵ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels // <http://oritan.org/gipotezi/hapgod.htm>*

topografie van Antarctica die door de diensten van verschillende landen werd getekend tijdens het Internationaal Geofysisch Jaar (IYG) in 1959.

Hoe heeft Pirie Reis het voor elkaar gekregen om af te beelden wat hij niet kon zien, zelfs als hij Antarctica had ontdekt?

Het antwoord op deze vraag ligt in het weten hoe geografische kaarten worden gemaakt. In de regel wordt gebruik gemaakt van materiaal dat cartografische bronnen wordt genoemd, zowel direct afgeleid van de studie van het terrein als van de grafiek, tekst, wanneer gebruik wordt gemaakt van eerder gemaakte kaarten en beschrijvingen. Het was deze laatste die de kaarten bezat - in de marge van de kaart maakte Pierre Reyes zelf aantekeningen en merkte onder meer op dat zijn kaart gebaseerd was op een bepaalde kaart van Christoffel Columbus (blijkbaar een kaart waarover Christoffel Columbus beschikte), waardoor veel geografen al eeuwenlang tevergeefs naar de "verloren kaart van Columbus" zoeken.

Zoals een onderzoeker van de oude cartografie, professor in de geschiedenis van de wetenschap aan het College of Keene (New Hampshire, VS) Ch. Hapgood, opmerkte, "... is er reden om aan te nemen dat een goede kaart van de St. Lawrence-rivier al voor de Columbus-reis in 1492 beschikbaar was voor de Europeanen. Zelfs de eilanden bij de monding van de rivier zijn erop gemarkeerd. De samensteller van deze kaart, Martin Behem, plaatste het ook op een wereldbol die hij kort voor de terugkeer van Columbus van zijn eerste reis had gemaakt. Maar de klassieke ontdekkingsreiziger van Amerika was ook geen ongeletterde zeeman, zoals sommigen geloven. Hij kende Latijn als moedertaal, wat al een bepaald opleidingsniveau aangeeft. Hij had ook de vaardigheden van een cartograaf. Het is bekend dat Columbus veel in Europa heeft gereisd, altijd geïnteresseerd in kaarten. Zijn reis was geen plotse impuls, maar werd zorgvuldig voorbereid, en met jaren van volharding. Maar het allerbelangrijkste is dat de expeditie een cartografische ondersteuning nodig had. Historicus Las Casas getuigde dat Columbus een wereldkaart had, die hij aan koning Ferdinand en koningin Isabella liet zien, en toen waren ze ervan overtuigd dat het idee niet hopeloos is.⁶ "

"...Onderzoekers van de Turkse kaart ... hebben overtuigend aangetoond dat de makers van de mysterieuze oude primaire bron in het bezit waren van trigonometrie (de kaart van Pyri Reis is getekend met behulp van vlakke geometrie, waarbij breedtegraden en lengtegraden in een rechte hoek staan, maar gekopieerd van een kaart met sferische trigonometrie! De oude cartografen wisten niet alleen dat de aarde een bal was, maar berekenden ook de lengte van de evenaar met een nauwkeurigheid van ongeveer 100 km!) en cartografische projecties die niet bekend waren bij Eratosthenes of zelfs Ptolemaeus, en ze konden theoretisch gebruik maken van de oude kaarten

⁶ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels // <http://oritan.org/gipotezi/hapgood.htm>*

die waren opgeslagen in de Bibliotheek van Alexandrië. Dat wil zeggen, de oorspronkelijke bron van de kaart is zeker ouderwets⁷.

"... In het begin van de XX eeuw deed de Russische etnograaf B.F. Adler zeer serieus onderzoek naar kaarten van primitieve volkeren - waaronder de volkeren van Oceanië. Het bleek dat er een hele reeks variëteiten van dergelijke kaarten bestaat - met verschillende functies en dus met verschillende soorten informatie die erop is vastgelegd. In feite was het niet zozeer een kaart als wel een grafische legende van routes - waar naast de contouren van de kustlijn een beschrijving van de kenmerken van de zee, aanduiding van zichtlijnen van enkele of andere oriëntatiepunten, schema's van de onderlinge ligging van eilanden en schema's van stromingen te vinden waren. Dergelijke kaarten bestrijken vaak belangrijke gebieden, zoals de Marshalleilanden en de naburige archipels, een maritieme regio met een oppervlakte van meer dan 6 miljoen vierkante kilometer. In het begin van de 20e eeuw, toen er onderzoek werd gedaan, gingen oude cartografische vaardigheden bijna verloren en werd zelfs de betekenis van vroegere kaarten niet altijd begrepen door de lokale bevolking. Wat betreft sternavigatie - astronomische schetsen verschijnen ongeveer 100 duizend jaar voor Christus. In het 50e millennium voor Christus bestaat er waarschijnlijk al een primitieve kalender. In het interval van 50-15 duizend jaar voor Christus worden astrale schetsen ingewikkelder, ze weerspiegelen nogal ingewikkelde gedragsregels van de Maan, de Zon en de sterren. Er zijn sterrenkaarten met betrekking tot het 15e millennium voor Christus gevonden, met name in de hierboven genoemde grot van Lascaux (Frankrijk). Ze tonen de sterrenbeelden Lier, Zwaan, Adelaar en Pleiaden op een herkenbare manier. In omstandigheden waarin mensen vol vertrouwen gebruik maken van kaarten, beschrijvingen van herkenningspunten, kalenders en navigatiekaarten (inclusief astronomische kaarten), lijkt het ontbreken van tellen en schrijven technisch onmogelijk, al was het maar omdat elke symbolische structuur uit het hierboven beschrevene al een soort van beide is. Het zou op zijn minst vreemd zijn om geen gebruik te maken van pictogrammen voor de overdracht van informatie en om de economische berekeningen niet alleen voor de orde te houden in dergelijke omstandigheden. Mensen uit het Mesolithicum waren niet vreemd aan een dergelijke vreemdheid - dus ze doen het allebei. Met andere woorden, ze zijn voorzien van pictogrammen en worden op grote schaal gebruikt door alle lagen van de primitieve bevolking"⁸.

Volgens Pirie Reis' eigen aantekeningen behoren de door hem gebruikte "Alexandrië"-bronnen tot de 4e eeuw voor Christus en eerdere

⁷ Memocode. Nogmaals over de Peary Flight kaart // <http://memocode.asia/2014/09/eshhyo-raz-pro-kartu-piri-reisa/>.

⁸ Rose A. Sun op zeilen // <http://www.russianresources.lt/dictant/Materials/Rozoff1.html>.

periodes. Dit verklaart bijvoorbeeld de "fouten" op de kaart van Pierre Reis: er zijn geen rivierdelta's, zoals Orinoco, aangegeven. Dit duidt echter niet op een fout, maar op de uitbreiding van de delta's in de tijd, zoals het geval was met de Tigris en de Eufraat in Mesopotamië in de afgelopen 3500 jaar. Ook de samensteller van de kaart "... heeft de rivier die bekend staat als Parana als een van de mondingen van de Amazone niet goed vastgelegd. Volgens mijn interpretatie geeft de kaart nog steeds de stroming van de Amazone correct weer, maar zonder het eiland Marageo aan de hoofdmond. Dit suggereert dat het misschien is getekend in een tijd dat Paraná diende als de belangrijkste of zelfs de enige monding van de Amazone en Marageo eiland was een deel van het land op de noordelijke oever van de rivier. Als dit eiland bestond op het moment dat de kaart werd gemaakt, zou de samensteller Parana niet hebben geïdentificeerd met de Amazone⁹.

Als u ook kijkt naar de zeewegkaarten van haven tot haven (de zogenaamde "portulans"), die dicht bij de tijd van de voorbereiding van Pierre Reis liggen, zult u merken dat de kustlijnen op moderne kaarten erg lijken op de kustlijnen op de middeleeuwse portulans. Bijvoorbeeld op de beroemde "Portulan Dulcerta" (1339), die de contouren van de Middellandse Zee (Midden-Oosten, Noord-Afrika, Europa), de Zwarte Zee en de Noordzee weergeeft (de prijs van het hele Middellandse Zee- en Zwarte Zeegebied op dit raster is een halve graad - wat betekent dat de cartograaf een hoog niveau van vaardigheid in het bepalen van de coördinaten heeft bereikt), en slechts zeer schematisch - de Baltische en Rode Zee kusten¹⁰.

Maar, zoals Hapgood zegt, "... AE Nordensheld, die een hele atlas van dergelijke kaarten maakte, en een werk schreef over hun geschiedenis ... wees erop dat "Portulan Dulcerta", evenals andere soortgelijke werken, te nauwkeurig waren om ze te beschouwen als de auteurs van de middeleeuwse zeelieden. Het was toen verrassend dat er op deze succesvolle exemplaren geen teken van hun ontwikkeling te zien was. Degenen die tot het begin van de veertiende eeuw behoren zijn net zo perfect voor hun tijd als degenen die tot de vijftiende eeuw behoren. Het is alsof iemand anders in de XIV eeuw zulke verbazingwekkende kaarten heeft gekopieerd dat ze zelfs twee eeuwen lang niet konden worden verbeterd. Bovendien vond Nordensheld bewijs dat er maar één kaart was, en alle portulanen die later werden gemaakt waren slechts kopieën, die in verschillende mate verschilden van het origineel. Hij noemde dit onbekende origineel "gewone portulan" en toonde aan dat de latere kaarten er slaafs uit werden gekopieerd. Uit metingen blijkt, zo schreef hij, ten eerste dat wat betreft de contouren van de Middellandse Zee en de Zwarte Zee, alle portulanen vergelijkbaar zijn en alsof ze van dezelfde kaart

⁹ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapgud.htm>

¹⁰ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapgud.htm>

zijn getekend, en ten tweede dat ze allemaal dezelfde schaal hebben. Na de bespreking van deze enkele schaal en het gebruik van eenheden van lengte die gemeenschappelijk zijn voor de Middellandse Zee (met uitzondering van Catalonië, dat volgens de wetenschapper Carthaagse eenheden gebruikte), hield Nordens verdere aantekeningen achter: "Daarom is het mogelijk dat de maatregelen tegen de portulanen afkomstig zijn uit de tijd dat de Feniciërs of Carthagers het westelijke Middellandse Zeegebied beheersten, of in ieder geval uit de tijd van Marin Tyrus, die in de 2de eeuw na Christus leefde. en wordt beschouwd als de voorloper van de geograaf Claudius Ptolemaeus" ... Na een vergelijkende analyse stelde de geleerde vast dat de portulanen nog geavanceerder waren dan de kaarten van Ptolemaeus (de "Portulan van Dulcerta" en de kaart van Ptolemaeus, met inbegrip van de Zwarte Zee en de Middellandse Zee, werden vergeleken). De superioriteit van de eerste was al op het eerste gezicht duidelijk ... Nordenskiöld vond dat er in de oudheid geografische tradities en vaardigheden hadden moeten zijn die Ptolemaeus voortzette. Hij geloofde ook dat de "gewone portulan" waarschijnlijk in de weg stond van de zeelieden... Noch middeleeuwse meesters, noch beroemde oude Griekse geografen konden zulke kaarten tekenen. Hun kenmerken geven aan dat ze afkomstig zijn uit een cultuur met een hoger technologisch niveau dan in de Middeleeuwen of de oudheid"¹¹.

Toen begon CH Hapgood zelf, samen met zijn studenten, de principes van het tekenen van een kaart van Peerey Reisom zorgvuldig te bestuderen en kwam tot de volgende conclusie: "... Het bleek dat de positie van sommige punten op de kaart van Peerey Reisom zeer accuraat was, andere punten waren niet strikt vastliggend. Geleidelijk aan realiseerden we ons de reden voor deze onnauwkeurigheden. Het bleek dat deze kaart bestond uit kleinere kaarten van afzonderlijke gebieden (misschien getekend op verschillende tijdstippen en door verschillende mensen), en fouten die zich opstapelden bij het maken ervan. Er was niets verrassends aan. Het is immers een enorme opgave, waarvoor ook veel geld nodig is, - om tegelijkertijd het uitgestrekte gebied dat op de kaart van Pierre Reis is opgenomen in kaart te brengen en in kaart te brengen. Ongetwijfeld, in eerste instantie maakte de lokale kaarten, geleidelijk aan verenigd, en op verschillende tijdstippen, meer en meer, totdat, uiteindelijk, de wereldkaart werd verkregen. Dit lange proces van eenmaking van de verschillende stukken, vooral met betrekking tot het overgebleven fragment, werd voltooid in de oudheid ... Wat Pierry Reis duidelijk deed was het combineren van geleende kaarten met andere, die misschien zelf kopieën waren. Dit is de manier om een wereldkaart te creëren ... Aangezien in sommige gevallen de "componenten van de kaart" niet duidelijk op de algemene kaart lagen, hebben we twee soorten fouten: die welke veroorzaakt worden door vervormingen in het kopiëren en die welke

¹¹ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels // <http://oritan.org/gipotezi/hapgood.htm>*

inherent zijn aan het origineel zelf. Dit had moeten worden onderscheiden, want als de "componentenkaart" foutief is georiënteerd, dan hebben alle objecten op de kaart vergelijkbare vervormingen. Wanneer fouten bij het kopiëren op de gedeelde kaart worden ontdekt en geëlimineerd, dan moet worden aangenomen dat de resterende fouten alleen bij het lokale origineel horen. Het bleek dat de meeste onnauwkeurigheden op de kaart-portulaan op de wereldkaart verschenen, waarschijnlijk toen deze terug werd getekend in Alexandrië. Pirie Flight kan waarschijnlijk niet al het lokale materiaal bij elkaar hebben gebracht. Componentenkaarten uit de oudheid waren nauwkeuriger en betrouwbaarder dan latere beelden van het aardoppervlak. En dit suggereert een achteruitgang in de wetenschap, van de oudheid tot de nieuwe geschiedenis... De exacte binding van de eilanden suggereert dat ze al op een oude kaart stonden die door Pierre Flight werd gebruikt... Een deel van de Pierre Flight kaart bewijst dat het al kaarten had van Afrika, Europa en de Atlantische eilanden op basis van een trigonometrische projectie die rekening hield met de bolvormigheid van de Aarde... Wat voor kaart was het? Wat, het illustreert gewoon een legende over verzonken eilanden in de Atlantische Oceaan? Zelfs als dat het geval is, moet er bepaalde informatie over hen zijn. Een van de bewijzen is een groot eiland op een kaart van de Pyreneeën, dat zich net boven de Mid-Atlantische Ridge (vroeger bekend als de Dolphin Ridge) bevindt, waar de kleine rotsen van Sint Pieter en Sint Paulus nu uit het water komen, net ten noorden van de evenaar en 700 mijl ten oosten van de Braziliaanse kust. Een ander bewijs is dat het eiland op de kaart van Bush boven de Sierra Leone Rise ligt, een onderwatergebergte. Tot slot laat het kruispunt van de equatoriale Atlantische Oceaan, van Zuid-Amerika tot Afrika, zien, zij het zeer ruw, dat de Mid-Atlantische heuvelrug en de Sierra Leone Rise in één rechte lijn liggen... De volgende "componentenkaart", die hier kort kan worden aangeraakt, toont het bergachtige gebied in het westen van Zuid-Amerika. Het werd toegevoegd aan de algemene kaart, maar viel niet samen met de trigonometrische projectie. Er waren fouten in zowel de schaal als de oriëntatie ... bijna 900 mijl van de oostkust viel net uit de kaart van Pierre Reis. Dit was duidelijk omdat twee verschillende primaire bronnen ten onrechte werden gecombineerd in de algemene kaart ... De kustlijn tussen Cape Frio en Cape Baía Blanca was -16°S en 20°W . De Falklandeilanden verschijnen in deze sector van de kaart op de juiste breedtegraad die overeenkomt met de lagere oostkust. Maar er zijn fouten in hun lengtegraad van 5° . De Falklands werden vermoedelijk ontdekt door John Davis in 1592, bijna 80 jaar nadat Pee Wayne Race zijn kaart had getekend... Als de lezer de positie van de Falklands en Zuid-Shetland eilanden op een wereldbol vergelijkt met hun coördinaten op een kaart van Pee Wayne Race, ziet hij de Antarctische kust

naar het noorden bewegen en de Drake Strait helemaal uitvallen¹²Hetzelfde fenomeen van "componentisme" en uitlijnfouten komt voor in de afbeelding op de kaart van Antactica: "...de kust van Phiri Reis ... strekt zich uit tot 27° W lengte ten opzichte van 24° op de moderne kaart. Dit was een zeer nauwe samenloop van omstandigheden. Op de breedtegraad van de kust (ongeveer 70° S) was de lengtegraad slechts ongeveer 20 mijl, dus het verschil was niet erg groot ... Wat de breedtegraad betreft, moeten we rekening houden met de pas ... delen van de Zuid-Amerikaanse kust en de Straat van Drake. Alles bij elkaar was het 25°. Toen deze graden werden toegevoegd aan de breedtegraad waarop Queen Maud's Earth zich bevond na de oplegging van ons rooster, kreeg de kust de echte breedtegraad ... het verlies van de Zuid-Amerikaanse kustlijn was ongeveer 16°W. Als we daar de Drake Strait bij optellen, die niet op de kaart staat aangegeven en zich bij 4° uitstrekt, dan is het totale verlies 20°. Aangezien het Queen Maud Land ten onrechte 10° naar het westen is verschoven, zal de lengtegraad tussen het Antarctische schiereiland en deze kust van Antarctica 30° bedragen. En dit wordt bevestigd door andere verplaatsingen. Zo is de Weddell Sea gebonden aan 10° lengte in plaats van de ware 40°¹³.

Een beroemde geograaf uit de XIXe eeuw, P.F. Gorsey, die oude kaarten bestudeerde, ontdekte dat bijvoorbeeld de kaarten van Eratosthenes (276-194 voor Christus), of beter gezegd, hun kopieën, fouten bevatten, die een zekere consistentie vertonen. Deze fouten suggereren dat de kaarten van Eratosthenes zelf afkomstig zijn van oudere originelen, waarvan het projectiecentrum op Babylon of de Fenicische stad Tyrus valt. Maar het belangrijkste is anders: op basis van de astronomische waarnemingen die aan deze kaarten ten grondslag liggen, heeft PF Gorsey de datum van hun ontstaan berekend - 3 666 voor Christus.

Op basis van het feit dat alle, nog meer oude prototype kaarten die Pierre Reis gebruikt, gebaseerd zijn op nog meer oude kaarten, kan worden aangenomen dat het oorspronkelijke materiaal een kaart was die gemaakt is door een onbekende mapper die het Antarctische gebied onderzocht en dat deed voor 4000 v.C., dus toen het nog mogelijk was om de ijsvrije kustlijn van het vasteland te zien.

Maar de oude kaarten gaven niet alleen Antarctica weer, maar ook haar "zusters", die ooit een enkel continent Gondwana vormden. Zo wordt bijvoorbeeld Australië, dat in de 16e eeuw werd ontdekt, vermeld op een eerdere kaart uit 1510. Turkse kaart van Hadji Ahmed, 1559. (kopie van een onbekend origineel) toont de kenmerken en de kustlijn van Amerika, twee eeuwen voor de ontdekkers. Dezelfde kaart toont de Pacifische kust van

¹² Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapud.htm>

¹³ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapud.htm>

Noord-Amerika en Alaska met een verbazingwekkende nauwkeurigheid. Maar deze kaart laat de Beringstraat niet zien! Er is een landbrug tussen Siberië en Alaska, die volgens geologen 10.000 jaar geleden, tijdens het Paleolithicum, is verdwenen.

Ook op de kaarten van Europa en Azië, de beroemde geograaf Claudius Ptolemaeus, zijn er "witte zones", waarvan de contouren volgens onderzoekers duidelijk zijn gesuperponeerd op het verspreidingsgebied van de overblijfselen van de laatste ijstijd, daterend van 10.000 jaar geleden.

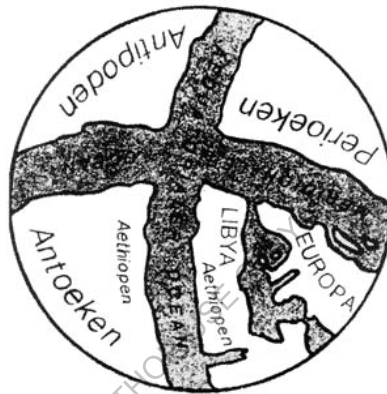
Het onbekende Zuidelijke Land werd afgebeeld als een klein puntje van Afrika op Eratosthenes's beroemde kaart van de Vijfhoek (Pentatles) uit Kirena in Libië (276-194 voor Christus), de eerste bekende geleerde en bewaarder van de belangrijkste Egyptische boekbewaarplaats, die bewees dat de Aarde de vorm van een bal heeft en vrij nauwkeurige berekeningen van de omtrek van de Aarde leverde. Eratosthenes veronderstelde het bestaan van "anti-leven" ("antecedenten") en antipoden ("underfoot") in de zuidelijke gematigde zone (aan de andere kant van de wereld in relatie tot het reeds bekende Oikumen).

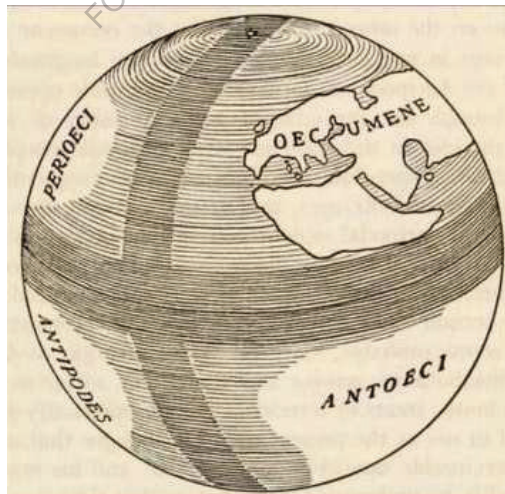
(Macrobius interpreteert)

De Pergamon vertegenwoordiger van de Grammar School Krates (Kratet) Mallsky (d. 145 v. Chr.) stond er ook op dat de Aarde de vorm van een bal had en bouwde een model van een planeet (drie meter in diameter) waarop alle rivieren, zeeën, bergen en steden werden geplaatst, waarbij hij

de oude manuscripten controleerde. Hij heeft overigens vier continenten afgebeeld die door twee grote oceanen worden gescheiden - van noord naar zuid en van oost naar west. Beiden staken de Herculeszuilen (Gibraltar) over. Met uitzondering van de Oycumen (Kelten, Iberië, Griekenland, Klein-Azië, Egypte, Libië, India, Scythië, etc.), op zijn kaart staan de meteoren "Periocene" ("Periocumenium"; in plaats van Noord-Amerika), "Antipodesie" (Zuid-Amerika), "Anthesia" ("Antoicum"; Australië) ... Kratet erkende ook dat de seizoenen op het zuidelijk halfrond het tegenovergestelde moeten zijn van de seizoenen op het noordelijk halfrond.

Глобус Кратеса

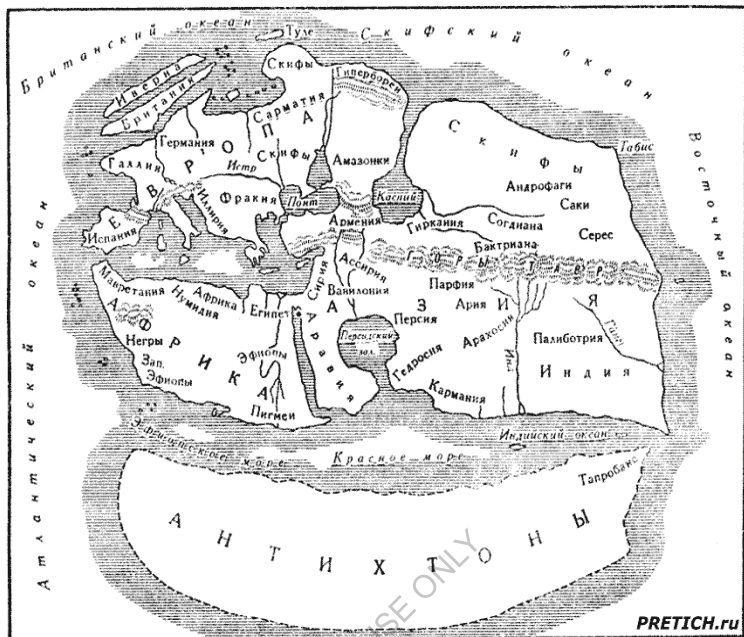

The Globe of Crates of Mallus (ca. 150 B.C.)

Merkteken Tullius Cicero gebruikte in "Droom van Scipio" de term "cingulus australis" - "zuidelijke zone" om de locatie van de tegenpolen te benoemen.

300 jaar later brengt geograaf Claudius Ptolemaeus (100-170 AD) Terra Incognita Australis in kaart. Hij markeert het met een stippellijn van de zuidelijke richel van Afrika in oostelijke richting naar het eiland Malakka en omsluit de Indische Oceaan tot aan de binnenste Zuidzee, vergelijkbaar met de Middellandse Zee, die tot in de 19e eeuw op de geografische kaarten bestond.

Мир по Помпонию Меле (по Дж. Уинсору)

Een millennium later, in het Boek van Roger (al-Kitab al-Rujjari), stelde Al-Idrisi (1100-1165) de Zuidelijke Aarde voor als het uitgestrekte oostelijke puntje van Afrika in de Indische Oceaan, maar verliet het wateroppervlak voor de "rand van de aarde".

Op de aardbol van 1515 en 1520 door de Neurenbergse kosmograaf Jean Schioner is het zuidelijke continent geplaatst onder de naam "Brasilia Regio" of "Brasilia inferior". Achter de Straat van Magellan aan beide zijden neemt dit grote land de inmiddels beroemde contouren van Australië (dat toen nog niet bekend was!), maar het ligt ook dicht bij het geografische gebied van het moderne Antarctica.

In 1570 creëerde Abraham Ortelius het Theatrum Orbis Terrarum, een wereldkaart waarop "Terra Australis nondum cognita" is afgebeeld met contouren die lijken op die van Antarctica en Australië.

In 1583 creëerde Jacques de Wau de Clay de Earth Globe, die het Australische land vertegenwoordigt dat Australië en Antarctica verenigt.

In 1587 lag Terra Australis als uitgestrekt continent onderaan een door Rumold Mercator getekende kaart, gekopieerd van een kaart van zijn vader Gerardus (Gerard) Mercator. De geografische grenzen van dit uitgestrekte continent zijn vergelijkbaar met die van Australië en Antarctica.

In 1605 organiseerde de Portugese navigator Pedro Fernandez de Quiroz een expeditie vanuit Peru om Terra Australis te veroveren voor de Spaanse kroon. Hij dacht dat hij het continent had gevonden door aan te meren bij een eiland dat hij "Austrialia del Espiritu Santo" noemde.

In 1627 tekende Johannes Kepler een wereldkaart in zijn boek "Tabulae Rudolphinae". Het bevat "Terra australis incognita" op het zuidelijk halfrond, dat Antarctica en Australië met elkaar verbindt.

In het midden van de XVII eeuw werd Nieuw-Zeeland, dat in 1642 voor het eerst werd ontdekt door een Europese Abel Tasman, net als Australië beschouwd als een deel van dit continent.

M.V. Lomonosov betoogde in zijn werk "Op de aardlagen" (1761) dat er op de hoge breedtegraden van het zuidelijk halfrond eilanden zijn en "moeder aarde bedekt met eeuwig ijs". Hij rechtvaardigde zijn standpunt met astrofysische factoren vanwege de ellipticiteit van de aardbaan en de specifieke verdeling van land en oceaan op het zuidelijk halfrond. Zo begon de opvatting te domineren in een wetenschap, dat het beeld van Antarctica op oude kaarten verbonden is met de natuurlijke filosofische notie over de noodzaak van evenwicht tussen het noordelijk en het zuidelijk halfrond (d.w.z. deze beelden zijn eenvoudigweg toeval van de filosofie met de geografie).

Dromen van het Zuidelijk Continent gaven aanleiding tot een aantal expedities tot de tweede reis van James Cook (1772-1775) in 1774 leidde tot de conclusie dat als het continent echt bestond, het zich ten zuiden van 65°

zuiderbreedte bevond, in de buurt van een pool waar navigatie onmogelijk was, dus het was van geen enkele waarde. Daarna waren er 50 jaar lang helemaal geen beelden van het zuidelijke continent op de officiële geografische kaarten te vinden.

Pas in januari 1820 openden de Russische reizigers Thaddeus Bellingshausen en Michail Lazarev Antarctica. Bijna gelijktijdig met hen opende echter Antarctica en de Amerikaanse industrieel Nathaniel Palmer, en in februari 1821 kwamen beide expedities zelfs samen. In 1822 is in een reeds gepubliceerde kaart in Engeland, ten zuiden van de Zuid-Shetlandeilanden op 64 graden zuiderbreedte, een stuk kustlijn en de inscriptie "Palmer's Land" te vinden. Pas in 1867 verscheen de eerste cartografische weergave van Antarctica in de Duitse Zeeatlas, die zeer conventioneel was.

World map. From Joseph Hall's *Mundus alter et idem*.

Zoals we kunnen zien, was het nieuws van Antarctica in de geografische kartering niet alleen. Bovendien wordt het vaak afgeschilderd als niet bedekt met ijsschalen! Zo blijkt uit de kaart 1531/2 van Oronteus Phoenix, die in 1959 in de Library of Congress werd ontdekt door Charles H. Hapgood, professor aan het College of Keene (New Hampshire, VS), dat de ijsvrije kusten van Antarctica een groter gebied beslaan dan die van Pierre Reis. Naast Koningin Maud Land zijn er ook Andbury Land, Wilkes Land, Victoria Land, Mary Bird Land. De resultaten van de seismische verkenning

wijzen opnieuw op het toeval van de vorm van het gebied onder het ijs en op de kaart. De onderzoekers maakten ook putten op de bodem van de Ross Zee (Victoria Land) en namen monsters van sedimenten. Koolwaterstofanalyses bepaalden hun leeftijd en bepaalden dat de bron van de sedimenten Antarctische rivieren waren die ooit in de Ross Zee vloeiden, waar de gletsjers van Scott en Bradmore nu in glijden. En deze rivieren, die vanaf de kustgronden naar beneden stromen, staan op de kaart!

In 1949 boorde de expeditie van admiraal Richard Baird de bodem van de Ross Zee ongeveer op de plaats waar Oronteus Finius de rivierbeddingen aanduidde die uit de bergketens aan de kust vloeiden. In de kernsecties werden lagen fijnkorrelig gesteente gevonden, goed gemengde sedimenten die door rivieren met hun bron op gematigde breedtegraden, d.w.z. vrij van ijs, in zee werden gebracht. Met behulp van de door Dr. W.D. Uri ontwikkelde radioactieve dateringsmethode konden wetenschappers van het Carnegie Instituut in Washington, D.C., VS, met voldoende nauwkeurigheid vaststellen dat de Antarctische rivieren die de bronnen waren van deze fijne sedimenten stroomden, zoals te zien is op de kaart van Phoenix, zo'n 6000 jaar geleden. Pas na deze datum, rond 4000 voor Christus, begon zich op de bodem van de Ross Zee glaciale sedimenten op te hopen. De kernen geven aan dat hier een lange warme periode aan vooraf is gegaan, tot aan de tropische hitte¹⁴.

Ook "... Thomas R. Henry, auteur van The White Continent, die alle bewijzen tekent, toont aan dat in de Antarctische Mount Edsel Ford (Edsel Ford, de bergen in het noordwestelijke deel van Mary Baird's Earth in West-Antarctica, tussen 140° en 149° westerlengte, ten westen van het Antarctisch Schiereiland, - Oh.D.) verkreukelde sedimenten van vijf kilometer sediment hadden kunnen worden afgezet door stromende rivieren toen het continent ijsvrij was: *"De grootste erosieve activiteit werd waarschijnlijk waargenomen toen Antarctica zich in een aanzienlijke ijsvrije ruimte bevond. De aard van het metamorfe gesteente toont duidelijk aan dat het afkomstig is van oorspronkelijke sedimentaire gesteenten die door stromend water zijn afgezet. Een dergelijke accumulatie vereist een enorme periode van rust en warmte in het leven van de planeet.*"¹⁵.."

Bovendien is het feit dat de kaart van Oronteus Phinius geen toevalspunten had (met de moderne kaart) voor de westkust van de zee Ross, Elsworth Land, Edith Ronnais, verklaard door geofysisch onderzoek: het bleek dat de westkust van de zee helemaal niet Ross is; bovendien ligt de rotsbodem van het continent onder de zeespiegel, net tussen de zeeën Ross

¹⁴ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapgud.htm>

¹⁵ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapgud.htm>

en Weddell. Als het ijs smelt, wordt dezelfde Ellsworth Aarde geen land, maar een oceanisch ondiep water¹⁶.

Het feit dat de Antarctische kust op de kaart van Oronteus Finius abnormaal uitgerekt is in alle richtingen, op sommige plaatsen zelfs tot in de tropen, wijst op een schalingsfout (een netwerk van parallellen en meridianen, getekend door Oronteus Finius, was niet geschikt voor Antarctica, de projectie werd over de oorspronkelijke bron heen gelegd, die vergezeld ging van een heel ander raster en de omtrek van de 80ste paralel werd verward met de poolcirkel, die eigenlijk 23,5° van de Zuidpool lag, wat leidde tot een overdrijving van ongeveer vier keer de grootte van Antarctica), wat leidde tot de conclusie dat deze kaart, net als de kaart van Pierre Reis, werd getekend "... op basis van verschillende lokale kaarten van verschillende kusten die misschien verkeerd aangemeerd waren. Analyse van de gegevens in de breedtetabellen laat zien dat er fouten zijn in de oriëntatie van de verschillende delen van de kaart. De gemiddelde fout in de lengtegraad op Wilkes Land heeft een oostelijke component, terwijl Ross Zee en Victoria Land een oostelijke component hebben. De Phoenix-kaart kon perfect worden uitgelijnd met de moderne kaart door deze in verschillende richtingen te draaien om delen van de kust te corrigeren. Tegelijkertijd was het onmogelijk om de oriëntatie van de hele kust te corrigeren. En het werd duidelijk dat we te maken hadden met een compilatie van lokale kaarten, gemaakt door mensen die niet zo bekend waren met het gebied als degenen die de oorspronkelijke delen van de kust¹⁷ hadden doorkruist.

Gerhard Mercator (Kremer), beschouwd als de beroemdste 16de-eeuwse cartograaf, produceerde verschillende kaarten van Antarctica (1538/1554). Hij heeft het ongeopende vasteland destijds tot in het kleinste detail uitgebeeld. Cape Darth en Cape Gerlacher in Mary Bird Land, Prince Harald's Coast, Padd's Island in Lutzow Holm Bay, en nog veel meer zijn nog herkenbaarder dan op de kaart van Oronteus Finius.

De Turkse kaart van Hadji Ahmed (1559) is een zeer nauwkeurige en een van de "perfecte" kaarten voor de 16e eeuw, vooral van de westkust van Zuid- en Noord-Amerika. Maar bij het uitbeelden van Antarctica zijn dezelfde fouten gemaakt als bij de kaart van Oronteus Phinius: "...duidelijke overdrijvingen in de omvang van Antarctica op de kaart van Hadji Ahmed kunnen natuurlijk worden verklaard door dezelfde fout als op de kaart van O. Finius, namelijk de combinatie van de 80e breedtegraad met de poolcirkel

¹⁶ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapgud.htm>

¹⁷ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapgud.htm>

van Antarctica. Maar zelfs met dit in gedachten lijkt het continent ongewoon groot en nauwelijks herkenbaar¹⁸.

Maar de kaarten van Philippe Boischet, een volwaardig lid van de Franse Academie van Wetenschappen, die in de 18e eeuw leefde en waarschijnlijk oudere bronnen gebruikte, zijn bijzonder interessant. Op zijn kaart uit 1737 is Antarctica volledig ijsvrij en afgebeeld als een archipel die door een kanaal wordt gescheiden. Lange tijd werd dit beeld als fantastisch beschouwd, maar in 1958 bevestigden seismografische studies het beeld op de koets. Antarctica is niet het vasteland, maar onder de gletsjer ligt een archipel die door het kanaal in tweeën wordt gedeeld!

Een studie van de kaarten leidde tot de conclusie dat de cartografische bronnen Pierre Reis en Mercator konden ontstaan in een tijdperk in de buurt van 4000 v. Chr. De bron die door Oronteus Phinius werd gebruikt, was nog eerder ontstaan, toen de gletsjer alleen het centrum van Antarctica bedekte. Ten slotte moeten de door Bush gebruikte bronnen nog ouder zijn en gedateerd zijn rond 13 000 voor Christus, toen de gletsjer de gebieden die vrij zijn van de ¹⁹kaart niet bedekte.

Er werd ook een put geboord in de glaciële schelp van Antarctica en op een diepte van bijna anderhalve kilometer werden sporen van vulkanische as gevonden - het resultaat van lokale vulkanische activiteit. Maar interessant is de datum waaraan deze as wordt toegeschreven - van 8 tot 12 duizend jaar voor Christus²⁰.

Onder de onderzoekers is zeer populair werk van de geografie arts professor C. Hapgood "Kaarten van oude zeekoningen", waarin de auteur de leeftijd van de kaarten van Pierre Reis, Oronteus Finius en Philip Boische als late Pleistoceen (30-20 duizend jaar geleden) rechtvaardigde.

Echter, door het analyseren van de beelden op deze kaarten van met ijs bedekte en ijsvrije landgebieden en deze te vergelijken met gegevens van geologische exploratieve ijsboringen, suggereerde A.V. Koltypin dat de kaart van F. Boishet overeenkomt met Antarctica 45-34 miljoen jaar geleden, de kaart van P. Reiss - 34-23 miljoen jaar geleden en de kaart van O. Finius - 23-13 miljoen jaar geleden. G. Mercator's kaart van de Noordpool (Hyperborea), niet bedekt met ijs, komt in de tijd overeen met het Midden-Mioceen tijdperk van het Neogeen tijdperk (16-10 Ma)²¹.

¹⁸ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels* // <http://oritan.org/gipotezi/hapgood.htm>

¹⁹ Averyanov V. *Was er een prehistorische beschaving op Antarctica?* // <http://bibliotekar.ru/mmAntarktida.htm>.

²⁰ Een week. - - M., 1968. - - №41. - - C.19.

²¹ Koltypin A.V. *De vroegste kaarten van de Aarde (Pierre Reis, Oronty Phineas, Gerhard Mercator, Philippe Boische en andere cartografen) zijn gemaakt in Paleogene* // http://www.dopotopa.com/samy_e_rannie_karty_zemli_byli_sostavleny_v_paleogene.htm
l.

In 1953 stuurde de Turkse marine een kopie van de Peary Flight kaart naar het U.S. Navy Hydrographic Bureau. Een zekere I. Walters was geïnteresseerd in de kaart. Om de kaart te evalueren, vroeg I. Walters, als hoofdingenieur van het bureau, Arlington H. om hulp. Arlington H. Mallery, een oude kaartexpert die eerder met Walters had gewerkt. Mallery heeft veel tijd besteed aan het ontdekken van de manier waarop de kaart werd geprojecteerd. Om de nauwkeurigheid van de kaart te controleren, maakte hij een raster en plaatste hij een Pierry Reis-kaart op de wereldkaart: de kaart was absoluut accuraat. Na zijn werk verklaarde hij dat de enige manier om een kaart van deze nauwkeurigheid te maken was door middel van luchtfotografie. Het is ook noodzakelijk om kennis te hebben van de sferische trigonometrie, die pas in de 18e eeuw werd ontwikkeld en beschreven, om een PIR-vluchtkaart te kunnen produceren.

Wetenschappers kwamen tot dezelfde conclusie en bestudeerden de beroemde kaart van de "Hyperborea" Mercator. Het Labrador schiereiland is afgebeeld zoals het zou zijn geweest als de cartograaf de kaart had getekend terwijl hij in de ruimte boven IJsland op een hoogte van ongeveer 7.000 km stond!

Men zou dus kunnen stellen dat dit artefact werd overgedragen aan de aardbewoners van de buitenaardse beschaving die onze planeet in die verre tijd observeerde.

Maar als alleen theosofen van de school van Elena Blavatskaya geloven in het bestaan van de mens in zo'n oude tijd, dan heeft het feit van de cartografische aanwezigheid van Antarctica serieuze wetenschappers aan het denken gezet.

Hoofdstuk 3. Paaltje-verschuiving?

Het probleem voor de interpretatie van oude kaarten met Antarctica is de oriëntatie van Antarctica op deze kaarten in vergelijking met de huidige kaarten. Het bleek nodig om het 20 graden naar het oosten te draaien om samen te vallen met de juiste oriëntatie ten opzichte van andere continenten²². Volgens de paleogeodynamische reconstructies die op basis van de lithosferische plaattektonica zijn gemaakt, is er de laatste 40 miljoen jaar ongeveer een dergelijke beweging van Antarctica gemaakt, die de hele tijd in de buurt van de Zuidpool is gebleven. En dergelijke fouten op de kaarten zijn niet alleen zeer typerend voor de oude kaarten, maar hebben een systemisch karakter, dat wordt geassocieerd met de verschuivingen van andere delen van het land van de Aarde, evenals met de bewegingen van de polen in de geschiedenis van de Aarde. Het is genoeg om te kijken naar de kaart van de wereld, die al meer dan duizend jaar populair is, gemaakt door Claudius Ptolemaeus, waar het Hindoestaanse schiereiland helemaal niet voorkomt, en Afrika, de "reusachtige hangende peer" (N. Gumilev) op de takken van Eurazië, is ongewoon gekromd van west naar oost.

Zoals u weet, was Antarctica niet altijd op onze gebruikelijke plaats, in het centrum van de Zuidelijke Poolcirkel. Voorheen lag het 3.000 km ten noorden (en miljoenen jaren geleden vormde het samen met Afrika, Zuid-Amerika, India en Australië één vasteland - Gondwana).

Maar er was een verschuiving van de aardkorst en Antarctica rukte op, brak weg van Zuid-Amerika en verhuisde naar de zuidelijke poolgebieden, d.w.z. in de nabijheid van de huidige zuidelijke geografische pool.

Als gevolg daarvan is het klimaat veranderd, is het sterk afgekoeld en is de gletsjerkap langzaam gaan groeien en uitzetten: "... Volgens geologische gegevens is de gletsjeruitbreiding van Oost-Antarctica (d.w.z. het massievere deel ervan met het centrum in de bergen van Hamburg - O.G.) begonnen na de Eocene-Oligoceen catastrofe aan het begin van het Oligoceen (34 miljoen jaar geleden). De volgende sterke glaciatie van Antarctica met de vorming van de poolkap begon na de post-Oligoceen-Miocene catastrofe aan het begin van het Mioceen tijdperk van het Neogeen tijdperk (23 Ma). In de rest van de tijd was een groot deel van dit continent bedekt met ijs, hoewel het gebied van de gletsjers verschillende keren aanzienlijk is veranderd. In het midden van het Mioceen (ongeveer 13 maanden) had de ijsschelp een groot deel van Antarctica begrensd. In het late Mioceen (10-9 Ma) was er een nog intensievere groei van de ijskap op Antarctica. Na de Mioceen Plioceneeramp rukte de ijskap van Antarctica op

²² Koltyin A.V. *Wanneer groeiden de bossen en rivieren op Antarctica? Nogmaals over het tijdperk van Pierre Reis, Orontes Finéy en Philippe Boische kaarten // http://www.dopotopa.com/kogda_v_antarktide_rosli_lesa_i_tekli_reki.html*

naar het Queen Maud Land aan het begin van het Pliocéen (6,5-5 Ma). 6,5-5 miljoen jaar geleden vond de sterkste ijsuitbreiding op Antarctica plaats in de geschiedenis van onze planeet, en aan het einde van het Mioceen bereikte het ijsvolume op dit continent zijn maximum en is sindsdien niet noemenswaardig veranderd²³. Als al het ijs op Antarctica, dat ongeveer 70% van alle zoetwaterbronnen van de planeet uitmaakt, smelt (en dit vereist een verhoging van de temperatuur met 10-12 graden), zal het oppervlak van de Wereldoceaan met 50-60 meter stijgen.

Zoals bekend beweert de oeroude theorie dat de uitbreiding van PaleoEuropeïden (Pra-Ariërs) naar het grondgebied van het huidige Oikumen van het oorspronkelijke voorouderlijke thuisland, dat ver naar het noorden ligt, voorbij de poolcirkel (Hyperboreanen, Arcogeanen, Heliodiërs, Thule)²⁴, dominant is voor de ontwikkeling van de mensheid.

De bekende Indiase Sanskritoloog en politicus Bal Gangadhar Tilak heeft bijvoorbeeld astronomische, klimatologische en orografische informatie over het Arische thuisland in Veda's en Avesta geanalyseerd en is tot de conclusie gekomen dat de daarin beschreven realiteiten overeenkomen met hoge polaire breedtegraden, en op geen enkele manier met Indiase subtropen of Iraanse breedtegraden 30-35 graden. De poolnacht in het Arische thuisland duurt honderd dagen. Verandering van polaire dag naar polaire nacht duurt hier 30 dagen. Dit hele gebied ligt aan de zuidelijke oever van de bevroren Witte Oceaan. Kortom, de beschrijving van het voorouderlijk huis in de Veda's en Avesta komt overeen met de polaire oevers van de Noordelijke IJszee, en niet met India of Iran. In 1910 was hij een beroemd bioloog. Evgeny Elachich publiceerde het boek "Het hoge noorden als het moederland van de mensheid" in Sint-Petersburg.

In 1974 en 1982 worden twee delen van het opmerkelijke boek van G.M.Bongard-Levin en E.A.Grantovsky "From Scythia to India" gepubliceerd, waarin de auteurs een zeer belangrijke conclusie trekken over de identiteit van de Hyperborea van oude mythen, het Vedische en Avestia vaderland en het Indo-Europese vaderland.

De Iraanse mythen hebben de legende dat het Arische-Vaedjah Arische paradijs een scherpe koudegolf heeft gekend, in stand gehouden: een

²³ Koltypin A.V. *Wanneer groeiden de bossen en rivieren op Antarctica? Nogmaals over het tijdperk van Pierre Reis, Orontes Finéy en Philippe Boische kaarten* // http://www.dopotopa.com/kogda_v_antarktide_rosli_lesa_i_tekli_reki.html.

²⁴ Tilak B.G. *Arctic Homeland in "Vedas" / Vertaling uit het Engels en Commentaar.* N.R. Guseva. - Moskou: Faïre-Press, 2001. - 525 p.; Warren W.F. *vond het Paradijs op de Noordpool* // <http://web.archive.org/web/20070501194841/http://arcticland.boom.ru/warren/index.htm>.

boze demon stuurt elk jaar tien maanden lang koude en sneeuw naar het Arische vaderland. De zon begon maar één keer op te komen, en het jaar zelf veranderde in één dag en één nacht. Op advies van de goden hebben de mensen hun vaderland voorgoed verlaten. "...En zo kwam het tot het koninkrijk van Yima driehonderd winters. En toen was dit land gevuld met klein en groot vee, mensen, honden, vogels en rood brandend licht. Toen kwam Yima op het middaguur op het pad van de zon aan het licht. Hij blies een gouden hoorn op deze aarde en sloeg hem met de zweep, zeggende: "Sweet Spenta Armaiti, deel en strek breed." Zo verspreidde Yima deze aarde een derde groter dan vroeger" (*Videvdat*, 2. 8-11). Dit tekstuele cliché wordt nog twee keer herhaald, maar "driehonderd winters" worden vervangen door "zes" en dan "negen", en de aarde wordt verspreid door "tweederde" en dan door "drie derde" (*Videvdat*, 2. 12-19). Daarna volgt een waarschuwing over de komende rampen en de noodzaak om een reddende Vara ("vesting") te bouwen en de vierde, eschatologische periode komt, met "dodelijke kou", "winter", "sneeuwwolken" en dan de zondvloed ("*Videvdat*", 2. 22-24). In "Avesta" wordt deze catastrofe geïnterpreteerd als een invasie van Ahriman's Land: de geest van de Vernietiging viel aan de hemel "en sleepte hem naar beneden in de leegte" ("*Bundahishn*", 4.3).

In Tomsk werden werken gepubliceerd van N. Novgorodov "From Hyperboreya to the Greeks, or Big Tourist Idea", "Our ancestral homeland - Taimyr" en "Siberian ancestral homeland", waar hij de Taimyr lokalisatie van het "gezochte voorouderlijke vaderland" rechtvaardigde. Maar zijn beroemdste boek is "Siberische Lukumorye"²⁵.

Zoals N. Novgorodov samenvat, ter nagedachtenis aan het voorouderlijk vaderland van de voorouders, waar "zalige, hemelse omstandigheden" bestonden, worden mythologische begrippen "idylle" (onder Grieken en Romeinen), Idil of Idel (onder Turken), Idabel-veld (in de oude Scandinavische traditie)²⁶ gebruikt.

Maar volgens de Chileense esoterische ontdekkingsreiziger Miguel Serrano lag het oorspronkelijke (maritieme) thuisland in West-Antarctica, dat ... vroeger de Noordpool was, maar door de kosmische catastrofe de Zuidpool werd²⁷.

De legendarische "Edda" is ook het epos van de Westerse "Ariërs" in het verre zuiden: in het zuiden is er het magische land van licht en vuur Müspellsheim, waartegen het noordelijke land van de mist Niehlheim zich verzet. Daartussen ligt de oorspronkelijke oceaan van Ginnungagap. Uit de strijd van "vuur en ijs" is de "moderne tijd van de goden van de Ases"

²⁵ Novgorod N.S. *Siberisch Lukumor: Hyperboreya - in Taimyr; Ondergrondse steden van Siberië / 2e druk. - Moskou: Veche, 2007. - - 352 c.*

²⁶ Novgorod N. *Siberische Graal* // <http://hyperbor.narod.ru/www/graal.htm>.

²⁷ Dugin A. *The Anxious Universe of Miguel Serrano (uit het boek "Conspiracy")* // <http://serrano.lenin.ru/dugin.html>.

geboren (toevoeging aan het horizontale vlak van "Nielheim-Muspellsheim" en verticaal - met de werelden van Upper, Lower en Midgard, "omheind in het midden", de woning van de mensen), waarvan de toekomst de apocalyptische Ragnarök ("Schemering van de goden") is. Het is veelzeggend dat de moderniteit wordt gezien als de "reuzenwinter" van Fimbulwether.

Blijkbaar wordt het feit van poolveranderingen bevestigd door talrijke oude "omgekeerde" geografische kaarten van VIII-XVII eeuwen. (zogenaamde "mappae mundi"), waar het noorden en het zuiden op bepaalde plaatsen zijn veranderd. Dat wil zeggen, voor de laatste paalwisseling waren alle kaarten georiënteerd - de laatste noordpool aan de bovenkant en de laatste zuidpool aan de onderkant. Ook de beroemde "Dendera Zodiac" op het plafond van een van de kapellen op het dak van de Hathor-tempel in Dendera toont deze tegengestelde polariteit.

Maar dit betekent niet dat de verandering van de polen in de historische tijd voor de moderne mens plaatsvond. Geografische en dierenriemkaarten met veranderde plaatsen op de polen tonen precies het traditionele sacrale idee van het Oikumen, dat getuigde van de werkelijke toestand van de wereld in het tijdperk van de overheersing van de Oeroude Traditie, die gedurende duizenden jaren van generatie op generatie werd overgedragen zonder enige houding ten opzichte van de verandering ervan. En pas toen het tijdperk van de Grote Geografische Ontdekking zijn volledige naam maakte, werd de traditionalistische heilige cartografie gedwongen om toe te geven aan de moderne wetenschappelijke cartografie. Het feit dat zelfs NASA (die, maar niet zij, vrij van vooroordelen en clichés zou moeten zijn) de beroemde foto van de Aarde Blauw Marmer, genomen van het bord van "Apollo 17" in 1972, bijvoorbeeld, omgedraaid heeft, getuigt van het feit dat de Zuidpool aan de onderkant en de Noordpool aan de bovenkant van de originele foto stond, maar in toekomstige publicaties wordt de foto ondersteboven gezet om aan de gebruikelijke standpunten van het publiek tegemoet te komen.

Tijdens de paalwisseling verschenen en verdwenen grote stukken land. Tijdens de catastrofe ontstaat een enorme tsunamigolf als gevolg van de inertieverschuiving van de lithosferische platen en het zinken ervan onder het oceaanoppervlak. Deze golf zal waarschijnlijk de wereld inhalen. Als zelfs een golf van slechts 15-30 meter hoog geen steen op de rotsen van de kuststeden achterlaat (bijvoorbeeld de nasleep van de Indonesische en Japanse tsunami's van 2004 en 2011), is het duidelijk dat een golf tussen honderden meters en 1 km hoog niet eens de bodem van de kust of het eiland zal verlaten. Alles behalve het wortelgesteente zal worden weggevaagd, zoals we bijvoorbeeld hebben gezien op de Novosibirsk-eilanden.

In Yakutia vinden ze bijvoorbeeld bevroren mammoeten met ongekauwd gras in de mond, wat betekent dat ze vrijwel onmiddellijk

bevriest als de temperatuur daalt tot min 100 graden Celsius en lager. In de maag van deze mammoeten vinden sommigen gladiolenknollen, wat suggereert dat voor Yakutia een zeer warm klimaat had. En alles veranderde bijna onmiddellijk.

En, ja: "... De beurt van de Aarde heeft vreselijke gevolgen gehad. De zeeën spatten uit op de kustgebieden en begraven alles met hun kracht. Tijdens de staatsgreep zijn er vreselijke oppervlakteschommelingen (aardbevingen), waardoor ook gebieden die ver van de kust liggen vreselijke gevolgen van de staatsgreep ondervinden: gebouwen storten in, vulkanen beginnen actief te werken, zware regenval valt. Bovendien verplaatsen gebieden die zich in warme klimaatzones bevonden zich snel naar polaire en circumpolaire gebieden in de wereld, met als gevolg de dood van thermofiele planten en dieren. En de poolgebieden gingen over naar warmere klimaatzones: gletsjers smolten, er viel veel neerslag en de zeespiegel steeg in korte tijd sterk. Als gevolg daarvan nam de luchtvochtigheid dramatisch toe en verhuisde de atmosfeer naar de nieuw gevormde polen van de aarde. De sneeuw is niet gesmolten, waardoor er nieuwe poolijskappen zijn ontstaan²⁸.

Dit wordt naar verluidt bevestigd door de oude Egyptische verslagen over de papyrussen van Ipuver en Harris, die vertellen dat in de nasleep van een of andere ramp van "verdringing van vuur en water" "het zuiden werd het noorden", en "het land draaide om als een pottenbakkersschijf", "de aarde draaide ondersteboven".

Plato in dialoog "Politia" rapporteert over de oudheid toen de zonsondergang en het opkomen van de zon en de sterren tegengesteld waren aan het heden: ze namen toe in het westen en gingen onder in het oosten²⁹. Dit is alleen mogelijk als de aardas 180 graden wordt gedraaid. Plato legt overigens de reden hiervoor uit in de strijd tussen de kinderen van Pelop - Atrey en Fiesta. Seneca beschreef in het drama "Fiesta" de gebeurtenissen die plaatsvonden nadat de zon terugkeerde. Mensen in afschuw vroegen elkaar: "Verdienen wij van de hele mensheid dat de hemel met de polen op zijn kop ons bang maakt? Is het echt onze laatste dag? Euripides legde in "Electra" uit waarom Zeus de loop van de Zon veranderde, waardoor ze in het oosten opkwam en niet in het westen: "... Toen steeg Zeus op in zijn woede, waardoor de sterren gedwongen werden om terug te keren op het pad van het vuur. De zon keerde terug, weefde zijn woede en droeg de straf van de stervelingen.

Drunvalo Melchizedek schrijft in het bovengenoemde boek "Het Oude Mysterie van de Bloem des Levens": "... De God De Ene ging door vijf poolverschuivingen: hij zag de Zon opkomen vanuit het oosten en zag haar

²⁸ Semochko V. Toen de aarde tuimelde // http://kobil-caprica.blogspot.com/2016/02/blog-post_6.html

²⁹ Plato. Essays : in 3 tt. - - M., 1972. - T.3, p.2. - - C.27

opkomen vanuit het westen, dan vanuit het oosten en weer vanuit het westen - vijf keer". En ook: "...in de tijd dat Atlantis bestond, draaide de Aarde in de tegenovergestelde richting. Het huidige noorden was in het zuiden, en vice versa. Nadat Atlantis overstroomd was, zijn niet alleen de polen verschoven, maar begon de Aarde ook in de tegenovergestelde richting te draaien.

Mexicaanse codes verwijzen naar de verandering van sterren aan de hemel als "het vertrek van vierhonderd zuidelijke sterren", en veranderingen in de richting van de zon begon symbolisch te worden beschreven als de bewegingen van de bal tijdens het spel. Uiteindelijk verwezen de Mexicanen naar vier zonnen die in verschillende richtingen bewegen. Bijvoorbeeld, de Zon die van west naar oost beweegt, noemden ze Theotl Likso.

In de Chinese mythologie is het ook bekend over een plotselinge chaotische beweging aan de hemel van tien "raven" - de zon, waarvan er toen negen schutter Yi en de rest zich strikt van oost naar west begonnen te bewegen.

De oude Chinese verhandeling "Huaynanzi" vertelt: "... Het hemelse gewelf is gebroken, de aardse schubben zijn gebroken. De hemel scheefgetrokken naar het noordwesten, de zon, de maan en de sterren bewogen. De aarde in het zuidoosten was incompleet, en daarom spoelden het water en de modder daar....

Het traditionele Chinese verhaal over de voorvader van Nui Wa ("Snail Woman") beschrijft ook de verschuiving van het fundament van de aarde. Nadat het universum was geschapen, werd het weer onstabiel. De vijf geesten van het Boomelement waren bedoeld om de aarde te ondersteunen en de orde in het universum te herstellen. Na Fu Xi Nyu werd Va de heerser van het universum, maar ontmoette weerstand van de god van het water Gong Gong, die in opstand kwam. Toen werd de god van het vuur, Zhu Jung, geroepen om hem te veroveren. Versloeg Gong Gong viel de berg Buzhou aan in zijn woede en vernietigde de pijlers die de Hemel en de banden die de Aarde op zijn plaats hielden, ondersteunden. De hemel, de zon, de maan en de sterren buigen naar het zuiden. In de geschriften van de vroege Handynastie wordt gezegd dat de hemel is gebroken en de aardkorst is gebroken. Er waren overal branden, rivieren kwamen uit de oever. Nui Va smolt een kei van vijf tinten en gebruikt deze om de gapende wond in de lucht te bedekken, en nam vervolgens de poten van de reuzenschildpad als pilaren om de hardheid te stabiliseren. Het corrigeerde de banen en paden van Hemel en Aarde, waardoor mensen rustig kunnen leven en werken.

De Bijbel beschrijft soortgelijke dingen: "De aarde beefde en schudde, en de fundamenten van de bergen beefden en bewogen; want Hij was boos [God]; ... Hij boog de hemel en daalde af, en de duisternis onder zijn voeten ... En de waterbronnen verschenen, en de fundamenten van het universum werden geopend van Uw geduchte [stem], o Heer, van het blazen van Uw geest van toorn" (*Psalm 18:7, 9, 15*). In de verhandeling "Sanhedrin" uit

"Talmoed" wordt gezegd: "Zeven dagen voor de zondvloed veranderde het Heilige de oorspronkelijke orde, toen de zon in het westen opkwam en in het oosten onderging".

In het Oude Testament "Boek van Jesaja" vinden we de volgende apocalyptische beschrijving: "... De aarde is gebroken, de aarde is gebroken, de aarde is enorm geschud; de aarde wiebelt als een dronkaard, en zwaait als een wieg, en haar wetteloosheid graviteert erop; ze valt, en zal niet meer opstaan" (*Jesaja 24:19-20*). In het Joodse visioen "De Hemelvaart van Mozes" (7-30 na Christus), toegeschreven aan de auteur-Zealot, wordt hier de cataclysmen beschreven: "... want de Hemel zal uit de troon van zijn koninkrijk opstijgen en uit zijn heilige woning komen met verontwaardiging en woede tegen zijn zonen. En de aarde zal beven en schudden tot aan haar grenzen, en de hoge bergen zullen vallen en schudden, en de dalen zullen vallen, en de zon zal geen licht geven, en in de duisternis, en de hoorns van de maan zullen draaien, en ze zullen verpletterd worden, en alles zal worden omgezet in bloed, en de cirkel van sterren zal worden gemengd, en de zee zal zich terugtrekken naar de afgrond, en de bronnen van water zullen uitdrogen, en de rivieren zullen uitdrogen. Want de grote God, één en eeuwig, zal opstaan en aan allen verschijnen, en zal wraak nemen op de natiën en al hun afgoden vernietigen. Gezegend zijt gij dan, o Israël, en gij zult op de hoofden en op de vleugels van de adelaars optillen, en zij zullen met lucht gevuld worden, en God zal u optillen en u in de sterrenhemel vestigen.

Het valt samen met eschatologische christelijke geloofsovertuigingen: "... Wanneer "de krachten van de hemel schudden" (Mk. 13:25), zal er niet alleen een poolverschuiving zijn, die meer dan eens in de geschiedenis van de aarde is geweest, maar ook de "polariteitomkering", die ertoe zal leiden dat het zuiden het noorden wordt en het noorden het zuiden, het westen het oosten en het oosten het westen. Het teken van de polariteit is het *hakenkruis*. De bovenste lagen van de aardkorst zullen ten opzichte van de mantel bewegen, waardoor een enorme inertiegolf in de wereldzeeën ontstaat, die alles op zijn pad wegveegt. Enorme aardbevingen en tektonische verschuivingen zullen zich voordoen wanneer "elke berg en elk eiland zal wegtrekken" (Marcus 13:8), vulkanische activiteit zal intensiveren, waardoor asemisies de zon en de maan zullen verduisteren (Marcus 13:24). Een scherpe draai van de aarde ten opzichte van haar normale positie zal de indruk wekken dat "de sterren uit de hemel zullen vallen" (Marcus 13:25), en de bedekking van de hemel met vulkaanuitbarstingen die als een zwart front gaan, zal de illusie wekken dat de hemel "zich zal verbergen, opgekruld als een boekrol" (Openbaring 6:14).³⁰ ". *"Het Verhaal van Vervlogen Jaren"* onder 1071 vertelt over de verschijning van een zekere "tovenaar" (niet een heidense priester, namelijk een christelijke ketter, waarschijnlijk een

³⁰ *Noords Christendom. Het christelijke probleem in het licht van het probleem 2012 // <http://breanainn.livejournal.com/1897.html>*

bidsprinkhaan), die voorspelde dat de rivieren terug zouden stromen, het land van plaats tot plaats zou verschuiven en het Griekse land zou worden waar de Russische staat, en het Russische land zou zich bevinden in de plaats van het Griekse³¹ land.

Het feit dat de sterren aan de hemel van positie zijn veranderd, wordt in de Apocriefen vermeld. Zo wordt in het "*Boek van Henoch*", hoofdstuk 18, verzen 12-15, gemeld dat enkele van de zonen van God die gezondigd hebben, gevangen zijn: "... 12. En ik zag een diepe afgrond, met de zuilen van het hemelse vuur, en onder hen zag ik de zuilen van een stroom van vuur, die in hoogte en diepte vergelijkbaar is. 13 Achter deze afgrond zag ik een plaats zonder hemelse vastheid aan de bovenkant, en een aardse vastheid aan de onderkant: er was geen water op, en geen vogels, maar het was een vreselijke woestijnplaats. 14. Ik zag zeven sterren die op enorme brandende bergen leken en toen ik naar hen vroeg, zei de engel tegen mij: "Deze plek is het einde van de hemel en de aarde: het is een kerker geworden voor de sterren en het leger van de hemel. 15. En de sterren die over het vuur rollen zijn de sterren die het bevel van de Heer aan het begin van hun opstijging hebben gebroken omdat ze niet op hun afgesproken tijd verschenen zijn.

De verandering van de Dierenriem als gevolg van de Poolverschuiving wordt beschreven door een Alexandrijnse hellenistische jood, een van de auteurs van de populaire onder de hellenistische volkeren (waaronder delen van de joden) "De profetieën van Sevilla":

"De sterren brachten de oorlog ter wereld - de Heer beval hen te vechten.

In plaats van de zon, was er een enorme vlam die woedde,
De maanbocht heeft zijn vroegere vorm verloren.

Venus ging de strijd aan, en klom naar de rug van de Leeuw;
Recht in de nek van de Stier Steenbok raakte een jongeman,
Dezelfde die de Steenbok geen hoop op redding gaf;
Orion laat de Weegschaal niet meer in de lucht schijnen;

Het lot van de Maagdelijke Tweelingen in het sterrenbeeld Ram is veranderd;

De sterren van de Pleiaden zijn niet opgestaan - de Draak heeft hun gordel vernietigd;

In de schelp van het sterrenbeeld de Leeuw om stalen Vissen te slaan;
Kanker kon het niet laten om het meest bang te zijn voor Orion;
Hij stond op zijn staart Schorpioen, voor de vreselijke Leeuw van de

Kabel;

De hond haastte zich uit het vuur van de brandende zon;
De woede van Big Lights deed de Waterman branden.

De lucht begon te schudden tot het de krijgers van zich af schudde.

³¹ Een complete collectie Russische kronieken. - - II., 1926. - T. I/I. - - C. 174

Hij werd erg boos en gooide ze van een hoogte op de grond,
Dus, omhoogschietend naar beneden in de oceanische wateren,
De aarde werd verbrand door vuur, en de hemel was verstoken van
sterrenbeelden."

(Boeken van Sevilla V, 514-531).

Blijkbaar zijn in sommige voorspellingen van Michel Nostradamus berichten over de op handen zijnde "wereldverschuiving" vercijferd³².

De ziener Edgar Casey voorspelde ook dat "...het land zal worden gesplitst in het westelijk deel van Amerika. Het grootste deel van Japan moet in de zee verzinken. Het bovenste deel van Europa zal in een oogwenk worden veranderd. Er zal land verschijnen voor de oostkust van Amerika. Er zullen veranderingen plaatsvinden in het noordpoolgebied en op Antarctica, waardoor vulkanen in hete gebieden zullen uitbarsten, en er zal een poolverschuiving plaatsvinden - zodat het koude of subtropische klimaat tropischer wordt en er mos en varen zullen groeien. Deze veranderingen zullen beginnen tussen '58 en '98, een periode waarin Zijn licht weer in de wolken te zien zal zijn. (Lees 3976-15) ... Zodra de eerste cataclysmen in de Zuidzee plaatsvindt en er duiken en land opkomt in bijna het tegenovergestelde deel van de wereld, in de Middellandse Zee, in de regio van de Etna, zal dit het begin zijn ... In de komende jaren zal er nieuw land verschijnen in de Atlantische en Pacifische Oceaan, en zullen veel kustgebieden de oceanabodem worden. Zelfs veel moderne (1941) slagvelden zullen worden bedekt door wateren van oceanen, zeeën en kloven; nieuwe landen zullen verschijnen met een nieuwe wereldorde en een nieuwe gang van zaken... Breuken van de aardkorst zullen op veel plaatsen voorkomen. In het begin - aan de westkust van Amerika; dan gaat het noordelijk deel van Groenland onder water; er komt nieuw land in het Caribisch gebied. Van verwoestende aardbevingen zal het hele grondgebied van Zuid-Amerika schudden, helemaal tot aan Vuurland, waar nieuw land en een nieuwe zeestraat zullen ontstaan... Er zal een poolverschuiving plaatsvinden. Of er begint een nieuwe cyclus (Lezen 826-8)"³³.

Een andere visionair, Argentijnse kunstenaar en beeldhouwer Benjamin Solari Parravicini, die in de jaren '30 van de twintigste eeuw veel dingen schilderde die hij niet eens kon vermoeden (bijvoorbeeld, televisie, honden Belka en Strelka die de ruimte in vliegen, de concurrentie tussen de USSR en de Verenigde Staten in de verkenning van de maan, de aanval van de "macht van het atoom", de overwinning van de "Bargados" in Cuba, de

³² *Kanon D. Nostradamus : De Verplaatsing van de Wereld //*
http://www.edgarcaysi.narod.ru/nostradamus_smeshenie.html

³³ *Edgar Casey: Voorspellingen over de toekomst van de wereld //*
http://www.edgarcaysi.narod.ru/predskazaniya_1.html

het eiland bepaalt op een specifieke Caribische projectie, krijg je 80,5°. Het is duidelijk van hier uit waarom Columbus in de war is. Zijn fout was dat hij het niet wist: de kaart kon hem leiden tot een vertekening van de richting van ongeveer 14° of een afwijking van de werkelijke afstand over de Atlantische Oceaan van 840 mijl, wat bijna de oorzaak was van het mislukken van de hele expeditie. De afwijking van de aardas deed zich voor in zuidwestelijke richting, omdat "de hemel naar het noorden viel", wat onvermijdelijk leidde tot een verandering in de coördinatenwaarden, voornamelijk met betrekking tot de breedtegraad³⁶.

In zijn boek "The Earth's Shifting Crust" (1958) (inclusief het voorwoord van Albert Einstein) suggereerde Ch. Hapgood, gebaseerd op een eerder model van Adhemar, dat de ophoping van ijs op de polen een verstoring van het massabalans in de aardkorst veroorzaakt, die een "slippage" veroorzaakt van alle of het grootste deel van de korst ten opzichte van de kern, die zijn positie ten opzichte van de draaias behoudt. Op basis van zijn eigen onderzoek suggereerde Ch. Hapgood dat de verschuivingen plaatsvinden gedurende ongeveer 5 duizend jaar elk, afgewisseld met perioden van 20-30 duizend jaar waarin de polen niet bewegen. Hij berekende dat de hoekverplaatsing van de korst tijdens een enkele verplaatsing niet meer dan 40° bedraagt. Volgens C. Hepguda, de laatste punten van de Noordpool: Hudson Bay (60°N, 73°W), in de Atlantische Oceaan tussen IJsland en Noorwegen (72°N, 10°E), Yukon (63°N, 135°W): "...Dit leidde tot een zuidwaartse verschuiving in Noord-Amerika naar de evenaar, en de beweging zou doorgaan tot de Hudson Baai of de Provincie Quebec, die toen in het midden van de ijsskap lag, in onze theorie, op de Noordpool, zijn huidige breedtegraad bereikte. Op dit punt werd de ijsskap aanzienlijk verkleind door het smelten, en de beweging stopte. De aardkorst is met 2000 mijl langs de 90e meridiaan van de westelijke lengtegraad verplaatst. Maar als Noord-Amerika 2.000 mijl naar het zuiden werd verplaatst, wat gebeurde er dan in de rest van het westelijk halfrond? Aangezien de hele aardkorst één is, moet het hele halfrond natuurlijk evenveel verschoven zijn. Zuid-Amerika is waarschijnlijk ook naar het zuiden verschoven. Oost-Azië aan de andere kant van de planeet zou zich in de tegenovergestelde richting bewegen, in het noorden. Een groot deel van mijn boek over de aardkorst is gewijd aan het bewijs dat het klimaat op dit moment dramatisch is afgekoeld. Laten we nu teruggaan naar Antarctica. Het is natuurlijk duidelijk dat als het westelijk halfrond 2000 mijl naar het zuiden is verplaatst langs de 90e meridiaan, Antarctica zich dienovereenkomstig moet verplaatsen. Namelijk, 2.000 mijl naar het noorden, wat het voorbij de poolcirkel zou duwen in een gematigde of koele

³⁶ Uvarov V. *Tweede geboorte van Hyperborea* // <http://pyramids.iicufi.org/index.php?id=68>.

gematigde zone. Tijdens de beweging werd Antarctica geleidelijk aan kouder en vormde zich een ijskap tot het zijn huidige omvang had bereikt³⁷.

Maar al in het boek "Het pad van de Pool" (1970) herkende Ch. Hapgood de geldigheid van Einstein's berekeningen, die aantonen dat het gewicht van het poolijs niet genoeg is om de korst te verschuiven. In plaats van deze verklaring suggereerde Ch. Hapgood dat de oorzaak van de verplaatsing enkele interne krachten zijn waarvan de bronnen zich onder het aardoppervlak bevinden. Ch. Hapgood vroeg de Canadese bibliothecaris Rand Flem-Att om te helpen bij het vinden van wetenschappelijk bewijs voor zijn hypothese en de verdere ontwikkeling ervan. R. Flem-Att publiceerde de resultaten van zijn onderzoek in 1995 in "When the Sky Fell", dat hij samen met zijn vrouw schreef.

Ch. Hapgood was echter niet de eerste om te suggereren "de rol van ijs in het veranderen van de polen. In 1948 betoogde elektrotechnisch ingenieur Hugh Brown dat de ophoping van ijs op de polen "de as van de aarde doet kantelen", met tussenpozen van ongeveer zeventuizend jaar.

Een soortgelijke hypothese werd naar voren gebracht door geograaf I. Kuldoshin uit Orenburg: "... De aardkorst zal onvermijdelijk bewegen: de dikte van het ijs dat Groenland bedekt, bereikt 5 kilometer. De middelpuntvliedende kracht van dit eiland, dat bij de pool zelf ligt, is zo sterk dat het zo snel rond de as van de Aarde draait dat het de aardkorst die op magma naar de evenaar drijft, probeert te kantelen. De aardkorst is de buitenste schil van een reusachtig "lager" tussen 8 en 40 kilometer dik. Tot nu toe heeft Groenland dit niet kunnen verwerken - onze planeet is niet perfect rond van vorm. Maar volgens I. Kuldoshin kan er een externe schok zijn, bijvoorbeeld door de val van een enorm ruimtelichaam op aarde (en misschien een krachtige door de mens veroorzaakte explosie), die zal leiden tot breuken in de aardkorst, wereldwijde klimaatverandering en onomkeerbare gevolgen voor al het leven op de planeet. Volgens de voorspellingen van I. Kuldoshin zal Antarctica met zijn omvangrijke ijskap, waarvan de massa vele malen groter is dan de ijskap van Groenland, zich als gevolg van de inslag van de Zuidpool verwijderen en door de toegenomen centrifugale kracht Groenland helpen om de aardkorst te verplaatsen. Als gevolg daarvan zal volgens de berekeningen van I. Kuldoshin, de evenaar van de Aarde door Tyumen, Oefa, Saratov, Donetsk, en verder op de omtrek van de planeet gaan"³⁸.

Zo hebben de onderzoekers besloten om de externe factor niet uit te sluiten als reden voor de "tuimeling" van de aarde, namelijk het

³⁷ Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings* / ger. uit het Engels // <http://oritan.org/gipotezi/hapgood.htm>

³⁸ Turov, V.A. "Intra-Earth" oorzaken van de klimaatverandering (in het Russisch) // Escalibro. - https://escalibro.com/en/poëzie/boek/lezen/743_vnutrizemnyie-prichinyi-izmeneniya-klimata.

komeetbombardement van de planeet, die de korst op ongeveer 30 °-20 ° heeft ingezet, waardoor de geografische polen hun huidige positie hebben ingenomen. Wiskundige verantwoording van de Noord- en Zuidpoolverschuiving volgens de theorie van C. Haggud leverde de Italiaanse ingenieur Flavio Barbiero³⁹.

Het thema van de poolverandering (ook magnetisch) trok veel auteurs aan die hun eigen verklaringen en voorspellingen aanboden. In 1970-1980 publiceerde verslaggever Ruth Shik Montgomery een serie boeken, niet gepresenteerd als fictie, waarin hij de profetieën van Edgar Casey interpreteerde en de voorspelde wereldwijde geografische en klimatologische veranderingen met de poolverschuiving verbond. In 1997 publiceerde Richard W. Non het boek "5/5/2000, ICE: The Ultimate Disaster", waarin de ramp werd voorspeld die zich op 5 mei 2000 zou voordoen als gevolg van de verschuiving van de poolkap op Antarctica, veroorzaakt door een parade van planeten en verhoogde zonneactiviteit.

In 1998 stelde de gepensioneerde ingenieur James G. Bowles in het tijdschrift Atlantis Rising een paalverplaatsingsmechanisme voor dat "Rotation-Bending effect" of "RB-effect" wordt genoemd. Hij stelde voor dat de gezamenlijke zwaartekracht van de Zon en de Maan leidt tot een kracht die onder een scherpe hoek op de aardkorst werkt, wat resulteert in de vorming van een "plastic zone" in de mantel, waardoor de korst relatief lagere lagen kan verschuiven. Net als in de vroege hypothesen van andere auteurs worden de middelpuntvliedende krachten die op de ijsmassa's van de polen werken en die resulteren in hun verplaatsing naar de evenaar, genoemd als de reden voor de verplaatsing zelf.

Er zijn boeken over hetzelfde onderwerp gepubliceerd door de geoloog William Hutton, waaronder Coming Earth Changes: Causes and Consequences of the Approaching Pole Shift, waarin de geologische geschiedenis wordt vergeleken met de interpretaties van Edgar Casey en waarin catastrofale klimaatveranderingen tot eind 2001 worden voorspeld. In 2004 was W. Hutton co-auteur van Jonathan Eagle in Earth's Catastrophic Past and Future: A Scientific Analysis of Information Channeled by Edgar Cayce, die de hypothetische mechanismen van de poolverschuiving beschrijft en de timing van deze gebeurtenissen in de toekomst voorspelt.

Volgens de hypothese van G. Schultz worden klimaatveranderingen op aarde veroorzaakt door verschijnselen als de beweging van de lithosfeer als geheel, snelle schokken, gevolgd door lange pauzes. De "korstverschuiving" kan zorgen voor zowel veranderingen in de positie van de polen ten opzichte van de continenten, die gepaard gaan met een wereldwijde heterogene klimaatverandering, als voor veranderingen in het

³⁹ Barbiero, Flavio. *Veranderingen in de rotaties van de aarde na asteroïde- / komeetinslagen en hun geologische effecten* // <http://www.qconference-athens-2011.grazian-archive.com/flaviobarbiero/confer-kandersteg-poles-ingl.pdf>

zichtbare hemelgewelf. Als de korst uitglijdt, verandert de zichtbare hemel van helling, hoewel de helling van de draaias van de Aarde zelf niet verandert ten opzichte van het baanvlak. Volgens G.'s versie. Schultz, het "slippage-effect" zou kunnen worden veroorzaakt door schommelingen in de aantrekkingskracht van de aarde door de zon in combinatie met de middelpuntvliedende krachten die op de gletsjerkappen van de planeet werken. Eenvoudige fysieke schattingen voor een dergelijk proces wijzen echter op een verwaarloosbare kans op uitglijden. Omdat de massa van ijskappen in de poolgebieden verwaarloosbaar is in vergelijking met de massa van de aardkorst, is het verschil in gewicht veroorzaakt door de middelpuntvliedende krachten op de pool en op de evenaar minder dan één procent, wat de roterende impact van ijskappen op de aardkorst tot een extreem laag niveau reduceert. Dit verschil ligt op het niveau van de getijdenfluctuaties waar we dagelijks mee te maken hebben.

Critici wijzen er echter op dat de auteur de hypothese van de lithosfeer een vaste schil van de aardkorst is, 30-60 km diep, d.w.z. dat het overal hetzelfde is, terwijl onder de oceanen het vermogen van de lithosfeer varieert van 0 onder de breukzones tot 60-70 km onder de afgrondelijke dieptepunten van de oceanen, en onder de continenten de dikte van de lithosfeer 250 km kan bereiken. Ik vraag me af, hoe stelt de auteur van de hypothese het uitglijden van zo'n lithosfeer langs de asthenosfeer voor?

Volgens andere wetenschappers wordt een dergelijke "slippage van de lithosfeer" veroorzaakt door het verschil in de rotatieassen van de binnenste vaste kern en de buitenste gesmolten kern (mantel) van de planeet waarop de lithosfeer rust. Wanneer de as van de kern in de tegenovergestelde richting wordt afgebogen ten opzichte van de aardas, is de neiging van de planeet naar de ecliptica minimaal. De laatste keer dat een dergelijke gebeurtenis zich voordeed in het XI millennium voor Christus. Toen begon de helling van de planeet toe te nemen, omdat de as van de kern begon te "inhalen" met de draaias van de Aarde. Tegen het X millennium voor Christus werd de neiging van de Aarde maximaal. De vaste binnenkern wordt gedwongen om dicht bij de aardas te draaien, omdat het smelten van de buitenkern vanaf de mantel naar het binnenste kerngedeelte van het draaimoment gaat. De draaias van de Aarde beschrijft voor 26 millennia (er zijn gegevens 25765, 25800, 25900 jaar) één volledige cirkel. De gegeven evolutie gaat ten koste van de invloed van de zwaartekracht van de Zon die een planetaire as wil draaien in een parallel aan een draaias van een ster. De as van de Zon staat bijna loodrecht op de ecliptica van de Aarde (het vlak van de rotatie van de planeet rond de Zon), en de Aarde is gekanteld naar zijn ecliptica. Hier is de planetaire as, en die wiebelt⁴⁰. Zoals astronomen hebben vastgesteld, is er een zekere cirkelbeweging van de aardas zelf tussen α de Kleine Beer (Poolster) en α Lyra

⁴⁰ *A Look Beyond the Edge: Lithosphere Displacement* // <http://vzglyadzagran.ru/zemlia-i-priroda/smeshheniya-litosfery-2.html#more-10596>

(Vega) en de tijd van de volledige cirkel is ongeveer 26 duizend jaar. Over 13 duizend jaar zal de as van de aarde door de ster Vega gaan⁴¹.

Maar de binnenste kern neigt altijd naar zijn eigen precessie (in 16 duizend jaar, dus sneller vanwege de kleinere straal en massa dan die van de mantel, en de nauwe draaisnelheid) en leidt zo de mantel iets af van de ideale precessie-cirkel op de 26-duizend jaar durende precessiecyclus. Deze verwijderingen veroorzaken 41 duizendjarige oscillaties (nutaties) van de aardas. In deze periode verandert de draaias van de planeet de helling van de ecliptica naar de evenaar met een paar graden (ook equatoriale coördinaten van hemellichamen). Door nutatie (knikken, trillen van een draaias) vertegenwoordigt de precessie van de Aarde geen ideale cirkel, maar de gesloten spiraal. De spiraalvormige baan van de planetaire as wordt gekenmerkt door extremen, wanneer de aarde van karakter verandert. Eerst lijkt de planeet op zijn kant te vallen, dan stopt de ineensstorting en begint de planetaire as in de tegenovergestelde richting te bewegen. Op het punt van extremum volgt de zware mantel duidelijk zijn precessiecyclus, en valt de lichtere lithosfeer verder, door inertie, wat leidt tot uitglijden, wat het begin is van de lithosferische cataclysmen. Nadat de lithosfeer is begonnen te varen, verliest deze de tractie met een mantel, ongeveer zoals de auto bij een scherpe bocht op een gladde weg. Verder proces wordt versterkt door polaire gletsjers die een beetje "uit balans zijn geraakt" van de polen, de lithosfeer uit balans brengen en naar de evenaar trekken. Als het gaat om de lithosfeer die van de mantel af glijdt, wordt er natuurlijk van uitgegaan dat het glijvlak verre van perfect is. Het onderste deel van de lithosfeer is de asthenosfeer, die ook het bovenste deel van de mantel is. De grens tussen de lithosfeer en de "zuivere" mantel is 670 km diep. Hieruit volgt dat de vaste aardkorst eenvoudigweg langs de relatief vloeibare onderlaag drijft, waardoor deze laag deels verstrikt raakt en verstoord wordt. "Verbeter" de lithosfeer die over de mantel van de Maan glijdt, die de Aarde heel zwak maar snel schudt met een periode van 18,6 jaar (maannoot), wat anderhalfduizend keer minder is dan de precessieperiode van de mantel. Zonder deze trilling zal er geen verplaatsing van de lithosfeer plaatsvinden⁴².

Charles Hapgood stelde de locaties van de geografische polen over een zeer lange periode samen en de resultaten waren onverwacht. Tijdens het Pleistoceen bijvoorbeeld, een tijdperk dat ongeveer 2.588.000 jaar geleden begon en eindigde met de komst van de late Drias, nam de geografische pool 15 verschillende posities in. Vanaf het Pre-Cambrium tot heden (een periode van ongeveer 100 miljoen jaar) heeft Hapgood in totaal 229 verschillende locaties van de geografische pool geïdentificeerd.

⁴¹ Narlikar, J.V. *Gravity zonder formules (in het Russisch) / Vertaald uit het Engels door I.Yu. Kobzareva. - Moskou: Wereld, 1985. - - C.10*

⁴² *A Look Beyond the Edge: Lithosphere Displacement // <http://vzglyadzagran.ru/zemlia-i-priroda/smeshheniya-litosfery-2.html#more-10596>*

De laatste keer dat er een verschuiving van een lithosfeer lijkt plaats te vinden in 10 450 voor Christus. - Op dat moment stond de planetaire as op het punt van minimale helling naar de ecliptica (precessie van de kern en de mantel zijn vectorieel afgetrokken), het begin van het Dierenriemelodietijdperk. In die verre tijden draaide de aarde om. De aardkorst zou in een dag of twee met enkele duizenden kilometers zijn verschoven. Toen kalmeerde de wereldzee voor een paar dagen. De volgende verschuiving zal plaatsvinden over 8 duizend jaar wanneer de Aarde een punt van de maximale neiging tot ecliptica (precessie van een kern en mantelplooi) zal passeren⁴³.

Volgens onderzoekers Votyakovy (helaas is er geen informatie over hen op het internet, alleen een notitie in de krant "Mysteries of the World"), die de gegevens over het reliëf (bergketens en depressies) van de hele Aarde analyseerden met behulp van een computerprogramma, wordt zo'n cataclysm op Aarde uitgevoerd met een bepaalde periodiciteit. Immers, alle grote richels en holtes van de aarde, op het land en op de bodem van de oceaan, bevonden zich in het vlak van het fysieke centrum van de planeet. De onregelmatigheden in de korst zijn alsof er continu banden op de aardbol worden gedragen en dragen de sporen van vervorming wanneer de lithosfeer kantelt en verschuift.

Andere geocosmisten geloven dat de "polariteitsomkering" van de Aarde elke 24.333 jaar plaatsvindt, en wanneer de aardas 180 graden neigt - twee keer per jaar: "... Het zal niet moeilijk zijn om te bepalen hoeveel keer onze planeet is ondervraagd... Bij afname tot een minimum van de intensiteit van een geomagnetisch veld op de positie van een as van de Aarde 0 - 180 - 360 graden tot een vlak van baanvermogen van eigen gravitatieveld van de Aarde neemt het af tot een minimum. In dergelijke periodes konden mensen megalithische structuren bouwen in verschillende regio's van de wereld. Zoals - Baalbek en zijn soortgenoten ... "»⁴⁴. Dit cijfer komt dicht in de buurt van de uitspraak van de Romeinse dichter Censorin (II eeuw voor Christus) dat de aarde elke 21600 jaar grote omwentelingen ondergaat ("wereldoverstromingen").

De volgende verschuiving van de geografische polen door berekeningen wordt verwacht op 22 juni 2033. En de laatste poolverschuiving vond 460,5 jaar eerder plaats, d.w.z. op 21 december 1572⁴⁵.

⁴³ *A Look Beyond the Edge: Lithosphere Displacement* // <http://vzglyadzagran.ru/zemlia-i-priroda/smeshheniya-litosfery-2.html#more-10596>

⁴⁴ *Baturin A.M. Periodiciteit van wereldwijde rampen - 12166 jaar* // <http://www.nauka.kursk.ru/6/index1.php>.

⁴⁵ *De hypothese van de periodiciteit van de poolverandering, h. II* // <http://kadykchanskiy.livejournal.com/240674.html>

Die verschuiving van de polen heeft vrij recentelijk plaatsgevonden, in de historische tijd voor de moderne mensheid (in de grenzen 4000 jaar geleden), getuigen de bekende constructies die zich "op oude" polen richtten. Maar, zoals we hierboven hebben aangegeven, was er in een dergelijke oriëntatie waarschijnlijk geen sprake van een echte geografische oriëntatie, maar van een "heilige", d.w.z. "traditionele" - overgeleverd van verre voorouders.

"... Volgens de Dokter in de Geschiedenis, Professor I. Bestuzhev-Lada, zijn veranderingen in de helling van de aardas een van de belangrijkste oorzaken van eeuwenlange klimaatveranderingen. Asschommelingen veroorzaken periodieke poolverschuivingen. Tegelijkertijd verandert ook de positie van de magnetische polen. Als het mogelijk zou zijn om de aarde te fotograferen met een filmcamera gedurende ongeveer vier en een half miljard jaar van zijn veronderstelde bestaan, en dan snel een tape te scrollen, zal de huidige lichtvoorstelling voor ons verschijnen. We zouden zien hoe delen van het aardoppervlak omhoog en omlaag gaan naar de oceanobodem, hoe continenten langs het aardoppervlak bewegen, hoe lagen van de aardkorst onder de oceanobodem schuiven, in de diepte van de lithosfeer, en hoe nieuwe lagen van daaruit omhoog gaan. De aardkorst stijgt en daalt. Elke "adem" duurt honderden miljoenen jaren. Het gaat gepaard met relatief "kleine schokken" - aardbevingen, veranderingen in de verhouding tussen zee en land op aarde. De laatste een half miljard jaar hebben wetenschappers volgens I. Bestuzhev-Lada min of meer betrouwbare aannames. In deze tijd heeft de aarde vier zogenaamde tektonische cycli doorlopen, de globale "zucht". Elk van hen "heeft de wereld op zijn eigen manier herontworpen". Waarschijnlijk zal de aardkorst, die in het begin op sommige plaatsen langzaam zinkt, reusachtige afbuigingen vormen, waarvan de meeste het oceanwater overspoelen en het sedimentair en vulkanisch gesteente opvullen. Het zinken wordt dan vervangen door een stijging, en de bergplooien beginnen te stijgen in het gebied van de verzakking. Hier en daar, zinken en klimmen op kleinere schaal wisselen elkaar af. Honderd of twee miljoen jaar gaan voorbij - en alles begint opnieuw, maar telkens op zijn eigen manier⁴⁶.

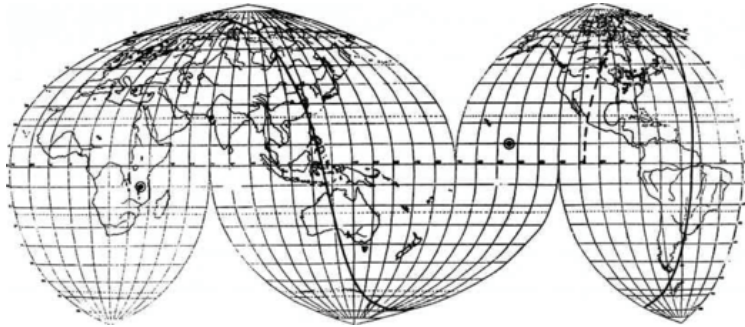
Ook het bewijs van het sterke wiebelen van de polen van de aarde (het was niet altijd een triviale "salto" toen de Zuidpool de Noordpool werd) is onderzoek door klimatologen van A&M University of Texas en Yale University (USA), onder leiding van professor Robert Korty, die hebben geprobeerd te begrijpen waarom de Sahara, die 6000 jaar geleden nog bedekt was met dichte tropische wouden, nu volledig in een woestijn is veranderd.

⁴⁶ Turov, V.A. "Intra-Earth" oorzaken van de klimaatverandering // http://samlib.ru/t/turow_w_a/konecswetaihibelxciwilizacij-2.shtml.

In een artikel over de tussentijdse resultaten van zijn onderzoek, gepubliceerd in het tijdschrift Nature Geoscience en herhaald in het persbericht van de Universiteit van Texas "A&M". Wetenschappers hebben de dynamiek van de veranderingen in de neerslag in de Sahara tijdens het Holoceen geanalyseerd en vergeleken met de moderne bewegingen van de intratropische convergentiezone - een brede gordel van intense neerslag, die zich uitstrekt langs de evenaar. Met behulp van computermodellen en andere gegevens hebben wetenschappers deze processen die zich in het verleden hebben voorgedaan, gekoppeld aan fluctuaties in de vorm van de Hadley-cel, een element van de atmosferische circulatie dat in tropische breedtegraden wordt waargenomen. De meeste woestijnen op aarde liggen net onder de opstijgende delen van de Hadley-cel. Het bleek dat slechts ongeveer 6000 jaar geleden de schommelingen van de baan van de aarde een deel van de intratropische convergentiezone naar het noorden verplaatste, alleen naar het gebied van de huidige Sahara. Als gevolg daarvan begon hier veel neerslag te vallen, wat leidde tot het ontstaan van tropische bossen. De convergentiezone verschoof echter weer naar het zuiden en de Sahara "droogde op". "...Het model dat we gebouwd hebben helpt te begrijpen waarom de tropische regengordel is waar hij nu is," legde R. Corti uit. - De tropische regengordel is via de Hadley-cel verbonden met het klimaat van de rest van de aarde, maar het bepaalt niet overal direct het klimaat, omdat de keten van gebeurtenissen zeer complex is. Maar het is een stap vooruit om dit mechanisme volledig te begrijpen. Met name het model van de Amerikaanse wetenschappers zal helpen om nauwkeuriger te voorspellen wat er in de toekomst zal gebeuren met de moderne tropische bossen in verschillende delen van de wereld - rekening houdend met factoren zoals de El Niño- en La Niña-stromingen⁴⁷.

Een van de beste bewijzen van geografische poolverschuivingen is te vinden in koralen. Rifkoralen hebben een temperatuur van minstens 20 C nodig, maar geologische analyses hebben koralen gevonden in enkele van de koudste gebieden vandaag de dag. Sommige oude koraalkolonies zijn zeer ver van het huidige equatoriale gebied gevonden. Er zijn ook oude koraalkolonies gevonden op Ellesmere Island, binnen de poolcirkel. De Chinese oceanograaf Tin Ying Ma, die decennialang koralen bestudeerde, kon oude koraallijnen lokaliseren die min of meer samenvielen met de evenaarlijn. De koraal-/equatoriale lijnen die hij vond waren in alle richtingen, waarvan één zelfs de Noordelijke IJszee overstak.

⁴⁷ *Waarom de Sahara verscheen // <http://kobil-caprica.blogspot.com/2016/12/blog-post.html>.*

In januari 2011 is de aardas tijdelijk met 31,5 kilometer verschoven, waardoor de zon eerder (twee dagen) in Groenland is aangekomen. De rotatie kwam dan relatief snel weer vlot terug en niemand merkte iets op.

Inmiddels is vastgesteld dat de Noordpool "kruipt" langs de 120ste breedtegraad van de westelijke lengtegraad. Er kan worden aangenomen dat als de huidige trend in de beweging van de polen zich voortzet tot 2100, de Noordpool met 3-4 duizend kilometer kan verschuiven. Het eindpunt van de drift is de Big Bear Lakes in Canada. De Zuidpool zal zich respectievelijk van het centrum van Antarctica naar de Indische Oceaan verplaatsen.

"... Berekningen van de Amerikaanse astrofysicus D. Brownlie laten zien: als de as van de aarde wordt verplaatst, zal de Noordpool zijn waar New York nu is, zal Rusland een tropische zone worden en zal het equatoriale gebied worden bezet door Tsjeljabinsk, Saratov en Rostov-op-Don. De bewoners van de kust van de Noordelijke IJszee - de Subpolaire Oeral, Kolyma, Tsjoekotka en Jakoetië - zullen zich in de gunstigste positie bevinden. Volgens een Amerikaanse wetenschapper zal het klimaat in Moskou net zo zijn als in Hawaï. Maar de Afrikanen zullen zich in dezelfde natuurlijke omstandigheden bevinden als de pinguïns die nu leven. De kou op het Afrikaanse continent dreigt een groot deel van de mensheid te doden. Met het begin van de vorst in Afrika zullen veel inwoners van warme landen (Afrika, het Middellandse Zeegebied, het Midden-Oosten, Hindoestaans en andere) zich naar de regio's van Rusland haasten, en vooral naar de Oeral, die vruchtbaar zijn geworden. De Hyperborea situatie zal zich dus herhalen. Alleen, naar onze mening, zal deze periode van de ruimte, die in het Westen "winter" wordt genoemd, een echte "zomer" zijn voor Rusland en in de eerste plaats voor de Oeral⁴⁸.

Zoals gedefinieerd door de Amerikaanse geofysicus Alain O'Kelly, in het tijdperk van de laatste, late valdai of ostashkov-gletsjer (24-12 duizend jaar geleden), bevond de Noordpool zich in het gebied van het Akpatok

⁴⁸ Turov V.A. *Catastrofen van de toekomst* // http://samlib.ru/t/turov_w_a/kataklizmy-1.shtml.

eiland in de Hudson Straat die het Labrador schiereiland scheidt van het Baffin land (op een punt waarvan de geografische breedtegraad nu 60° is).

Andere aanwijzingen wijzen erop dat de oude Noordpool aan de zuidkust van Hudson Bay, Canada, werd gevormd door de overstroming van laagland door het water van een gigantisch gletsjermeer tijdens een klimaatramp rond 6200. B.C. De exacte datum is bespreekbaar, maar het is veilig om te zeggen dat de baai enige tijd voor de gigantische Scandinavische aardverschuiving Sturagga tussen 6200 en 6000 v.C. werd gevormd, Met als gevolg dat de daaropvolgende tsunami's uiteindelijk een groot stuk land overspoelden dat bij archeologen bekend staat als Doggerland en dat het grondgebied van het moderne Groot-Brittannië, Denemarken en Nederland met elkaar verbond. Het resultaat was dat Groot-Brittannië een eiland werd. Deze gebeurtenis lijkt bijna de gehele Mesolithische kustbevolking te hebben vernietigd en culturen in Groot-Brittannië van het Europese vasteland te hebben gescheiden. Aan de kust van de Novosibirsk eilanden zien we het tegenovergestelde beeld, wat duidt op een zeer snelle beweging van de kust van Siberië ver naar het noorden: toen de Noordpool van het oude naar het moderne punt verschoof, gebeurde het dat het oceaanoeverwater in miljoenen tonnen op het land spatte en, ver naar het noorden bewegend, in korte tijd op de vlucht vastvriesde. Het is dan bedekt met een bevroren laag zoet water met talrijke luchtballonnen (bewijs dat de regen zeer zwaar was)⁴⁹. Novosibirsk en andere eilanden, gelegen op 1000 km ten noorden van de poolcirkel, zijn letterlijk geperst met een enorm aantal overblijfselen van mammoeten, olifanten, neushoorns - dieren die het hele jaar door dagelijks een grote hoeveelheid plantaardig voedsel nodig hebben. Hoe zouden grote kuddes van deze dieren kunnen bestaan in het poolklimaat? In de maag en tussen de tanden van bevroren mammoeten werden planten gevonden die momenteel niet in het noorden van Siberië groeien. Bij een microscopisch onderzoek van de huid werden rode bloedcellen gevonden, wat erop wijst dat mammoeten onmiddellijk stierven en stierven - hetzij door gassen, hetzij door water. Op de Novosibirsk eilanden werden plotseling gevallen grote bossen gevonden, hoge heuvels bestaande uit gebroken bomen, met sporen van bladeren en vruchten.

Het feit dat de Noordpool in het gebied van de Hudsonbaai ligt, verklaart volgens sommige onderzoekers de feiten die als vreemd werden beschouwd. We denken aan de vreemde oriëntatie van Stonehenge en Teotihuacan. De hoofdas van de symmetrie van deze twee gebouwen is ongeveer gericht op de Noordpool, maar niet erg precies (Teotihuacan is afgebogen met 15 °, en Stonehenge met ongeveer 40 °). Beide sites wijzen echter precies in de richting van de Hudson Baai. Men kan zich afvragen:

⁴⁹ *Memocode. Pole Shift, of Planet Earth Weekdays, Part One // <http://memocode.asia/2013/08/smena-polyusov-ili-budni-planety-zemlya/>*.

wat als Stonehenge en Teotihukan voor de late Dryas werden gebouwd en in de as van de polen op dat moment werden uitgelijnd?

Mariene geologen zijn van mening dat het gebied van de zeebodem waarop de Novosibirsk-eilanden zich bevinden, 18 tot 8000 jaar geleden en zelfs al eerder land was. En het staat eigenlijk op de beroemde kaart van Mercator's Hyperborea. Hyperborea grenst bijna aan het vasteland, dat hij "ASIAE PARS" noemde. De contouren van dit deel van het Euraziatische continent komen precies overeen met de contouren van het noorden van het Euraziatische Plateau, nu onder de wateren van de Noordelijke IJszee, op een moderne zeebodemkaart. Ibid. De kaart van Mercator toont volwaardige rivieren, die op moderne kaarten overeenkomen met het reliëf van de zeebodem in deze regio, de kanalen van bijna alle grote Siberische rivieren (op de onderwaterplank zijn ze in de vorm van troggen), maar die de moderne kustlijn naar het noorden verlaten voor bijna 1000 kilometer.

Zo "... lag Noord-Amerika van de noordkust van Canada tot Nicaragua (een cirkel van 3300 km rond het gevonden punt) onder een 3 km lange laag ijs, zoals nu Antarctica. De landoppervlakte van Noord-Amerika: $9\,826\,630\text{ km}^2$ (VS) + $9\,093\,507\text{ km}^2$ (Canada) + $1\,972\,550\text{ km}^2$ (Mexico) = 20892687 km^2 op Wikipedia. De oppervlakte van Antarctica is $14\,000\,000\text{ km}^2$, bijna anderhalf keer zo klein. Het blijkt dat zelfs volgens de meest ruwe schattingen de gletsjer in Noord-Amerika per gebied, en dus met massa anderhalf keer zo groot was als de huidige gletsjer op Antarctica. Het ijs, dat daar werd opgeslagen, heeft het niveau van de wereldoceaan met 90 m verlaagd volgens de moderne gegevens, omdat het water van de oceaan zich heeft verplaatst naar het land in de vorm van ijs. Dat wil zeggen dat het landoppervlak voor de gletsjer waarschijnlijk nog groter was, wat perfect zichtbaar is op de kaart van Peerey Reis, waar de kustlijn van Zuid-Amerika en Antarctica zich aanzienlijk uitstrekt tot in de oceaan over de moderne grenzen heen⁵⁰.

De ligging van de Noordpool in het gebied van Groenland of Noord-Amerika stelt een heel ander temperatuurregime vast voor de Noord-Atlantische Oceaan, die een andere richting van de Golfstroom had kunnen hebben, evenals zijn temperatuur: "...als de as van de Aarde naar het orbitale vlak werd gekanteld onder 45° . Laten we nu een andere verandering in gedachten maken: de as van de aarde een helling van een halve rechte hoek geven. Ten tijde van de equinoxen (rond 21 maart en rond 23 september) zal de verandering van de dagen en nachten op Aarde hetzelfde zijn als nu. Maar in juni zal de zon op zijn hoogtepunt zijn voor de 45e breedtegraad (in plaats van $23,5^\circ$): deze breedtegraad zou de tropen zijn. Op de breedtegraad van Leningrad (60°) zou de Zon het zenit niet slechts met 15° bereiken; de hoogte van de Zon is echt tropisch! Een warme band zou direct grenzen aan een koude, maar een matige band zou helemaal niet bestaan. In Moskou, in

⁵⁰ *Memocode. Pole Shift, of Planet Earth Weekdays, Part One // <http://memocode.asia/2013/08/smena-polyusov-ili-budni-planety-zemlya/>*

Charkov zou heel juni een ononderbroken, zonsondergangsvrije dag zijn geweest. In de winter daarentegen zou het hele decennium een stevige poolnacht hebben geduurd in Moskou, Kiev, Charkov, Poltava. Een warme gordel zou op dat moment zijn veranderd in een gematigde gordel, omdat de Zon daar op het middaguur niet hoger dan 45° zou zijn opgekomen. Een tropische gordel zou natuurlijk veel hebben verloren van deze verandering, maar ook een gematigde. Deze keer zou het poolgebied iets geraden hebben: hier zou er na een zeer strenge (hardere) winter een gematigd warme zomerperiode zijn, wanneer zelfs op de pool de zon op het middaguur op een hoogte van 45° zou staan en meer dan een half jaar zou schijnen. Het eeuwige ijs van de Noordpool zou merkbaar inferieur zijn aan de vriendelijke werking van de zonnestralen. Met zo'n helling van het gangpad van de aarde zou Groenland zeker een "groen land" zijn, want een meermaandelijke dag, een halfjaarlijkse zomer met de zon boven de horizon zoals die nu in de middenstrook van Rusland ligt, zou de sneeuw die in de winter en de nacht viel binnen enkele dagen smelten⁵¹; "... de kust van de Noordelijke IJszee lag op een afstand van 5100 km tot 8000 km, d.w.z. tot 8000 km. Het had een zeer mild klimaat, vergelijkbaar met dat van de huidige noordkust van Frankrijk (5.100 km van de Pool). Op Taymyr (6800 km van de paal) was het net zo warm als in Sharm El Sheikh (dezelfde 6800 km, alleen van de nieuwe paal) ... Karelië, Moermansk waren op een afstand van 7300-7700 km van de paal, wat overeenkomt met de breedtegraad van de Dominicaanse Republiek, het noorden van India, Taiwan. Historisch bewijs dat de ananas op het schiereiland Kola groeide wordt bevestigd, de Dominicaanse Republiek is een belangrijke producent van ananas ... St. Petersburg lag op een afstand van 7900 km van de oude pool - de breedtegraad van de huidige Filippijnen en Haiti - zomer het hele jaar door en geen witte nachten ... de afstand tussen de oude en de nieuwe pool (5500 km) is bijna gelijk aan de afstand tussen de noordelijke en de zuidelijke tropen (5200 km)⁵².

Deze gegevens suggereren dus overtuigend dat de Noordpool ongeveer 13.000 jaar geleden in het gebied van de Hudsonbaai lag, op ongeveer 60° N, dus 30° van de huidige Noordpool. In dit geval zou het noorden van Siberië op 40° N.B. liggen (vandaag is de breedtegraad ten noorden van Siberië 70° , waarvan we 30° nemen en 40° N.B. krijgen). Breedtegraad 40° N is de huidige positie van Spanje, Griekenland, Italië, Californië en Nevada. Dit is de breedtegraad met een typisch gematigd klimaat⁵³.

⁵¹ *Vydom. Aarde-asverschuiving* // <http://www.clumba.su/sdvig-zemnoj-osi/>.

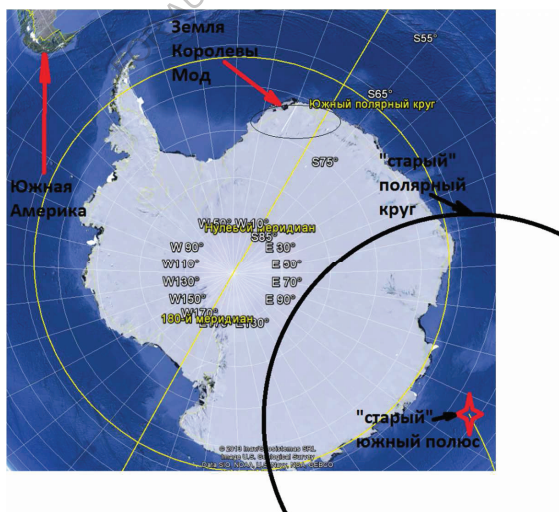
⁵² *Memocode. Pole Shift, of Planet Earth Weekdays, Part One* // <http://memocode.asia/2013/08/smena-polyusov-ili-budni-planety-zemlya/>.

⁵³ *Lescaudron, Pierre (Leskodro P.) Over plotseling bevoren mammoeten en ruimterampen* // <https://ru.sott.net/article/4567-o-vnezapno-zamerznuvshikh-mamontakh-i-kosmicheskikh-katastrofakh>.

Aangezien de geografische noordpool, gelegen in het gebied van de Hudson Baai, ons een geografische zuidpool geeft die zeven keer verder van de Ross Zee op Antarctica ligt dan de huidige pool, had de Ross Zee aan het einde van het Pleistoceen (ongeveer 13.000 jaar geleden) niet door ijs bedekt moeten zijn. Dit werd gevonden in fijne sedimentaire gesteenten die typisch zijn voor een gematigd klimaat. Dergelijke sedimentaire gesteenten worden gevormd door rivieren die ze uit ijsvrije continenten spoelen.

Maar in werkelijkheid was het bovenstaande punt niet de oude Noordpool, maar de oude Zuidpool.

Een deel van Antarctica bleef op dit moment buiten de poolcirkel, zoals blijkt uit de miljoenen jaren oude gletsjers in het deel van het continent waar Australië direct tegenover staat, die door onderzoek zijn opgetekend. Maar de tegenoverliggende Antarctische landen, zoals Queen Maud Land, en het Antarctisch Schiereiland (alias Trinity Land, Palmer Land, Graham Land, Louis-Philippe Land, San Martin Land, O'Higgins Land), direct grenzend aan Zuid-Amerika, bevonden zich op vrij gematigde breedtegraden met een warm gematigd klimaat: "...Het land van koningin Maud op Antarctica ligt op ongeveer 6000 km van de laatste Zuidpool, dat wil zeggen op de breedtegraad van het huidige Griekenland, wat zowel de rivierbeddingen onder de gletsjer in Antarctica als de steenkoollagen perfect verklaart. En de Franse Zuidelijke Gebieden bevonden zich op een afstand van slechts 1200 km van de Zuidpool, voorbij de poolcirkel, dus de sporen van de gletsjer op hen zijn heel begrijpelijk⁵⁴

⁵⁴ Memocode. Pole Shift, of Planet Earth Weekdays, Part One // <http://memocode.asia/2013/08/smena-polyusov-ili-budni-planety-zemlya/>.

Het veranderen van de helling van de aardas is niet altijd een natuurlijk proces. Soms verandert het als gevolg van eenmalige catastrofes die het proces verstoren.

In 1950 betoogde Immanuel Velikovsky in zijn werk "Clash of the Worlds", gebaseerd op zijn eigen interpretatie van historische bronnen, dat door een aantal kosmische invloeden de aard van de rotatie van de aarde eerst radicaal veranderde rond 1450 voor Christus, en daarna terugkeerde naar zijn oorspronkelijke staat. Deze veranderingen veroorzaakten aardbevingen en tsunami's, die leidden tot de deling van de Rode Zee. Later, door de toenadering tot Mars, vermoedelijk tussen 776 en 687 v. Chr., keerde de aardas eerst terug bij 10° en daarna weer terug. In november 1955 publiceerde Doubleday & K^o het boek "The Earth in Coups" van Immanuel Velikovsky, waarin de auteur concludeert: "... Met een onverbidelijke logica van feiten en cijfers werden we door het geologische spoor geleid tot de conclusie dat de Aarde meer dan eens een arena van grote drama's was, en er is geen plaats op Aarde waar deze effecten niet zouden bestaan. De laatste paroxysmen van de natuur ontstonden in historische tijden, slechts een paar duizend jaar geleden, toen de beschaving op sommige plaatsen het IJzeren Tijdperk bereikte. De oorzaak of het gevolg van deze rampen was het veranderen van de helling van de aardas en het verstoren van de aardse dag- en jaarcyclus van beweging. Dit kon om interne redenen niet gebeuren, zoals de auteurs van de ijstijdentheorie in de 19e eeuw geloofden. Alleen een buitenaards voorwerp kan de beschreven rampen veroorzaken.

Vladimir Uvarov in zijn boek "De piramiden" (2007.) suggereerde dat zo'n buitenaards voorwerp, dat de as van de Aarde ooit verschoof, een asteroïde was: "... De inslag van een asteroïde onder een hoek ten opzichte van het rotatievlak van de Aarde leidde tot het feit dat de rotatieas van de planeet geleidelijk begon te kantelen, waardoor de Noordpool naar het zuiden begon te draaien ... In het begin week de Noordpool 20° af van de oorspronkelijke hoek van de as, die tot de zondvloed ongeveer 9° was. In de loop van de tijd veranderde de hoek van de rotatieas afbuiging als gevolg van de massastraagheidskrachten geleidelijk aan. Volgens de oude tekst is de aarde na een asteroïde inslag gedeeltelijk ten val gebracht. Toen veranderden de kanten van de wereld hun plaats. De zon kwam op aan de westelijke horizon en ging onder aan de oostelijke. Herodotus schreef in zijn "Geschiedenis": *"In deze tijd, zeiden de priesters, kwam de zon vier keer op, niet op zijn gebruikelijke plaats: het was, twee keer komt het op waar het nu ondergaat, en twee keer gaat het onder waar het nu opstaat. De Chinese verhandeling "Huaynanzi" beschrijft deze gebeurtenis en de verandering in de helling van de aardas als volgt: "Het hemelse gewelf brak, de schalen van de aarde braken. De hemel is naar het noordwesten gekanteld. De zon en de sterren bewogen. De aarde in het zuidoosten was onvolledig en daarom*

spoelden het water en het slib erheen... In die verre tijd braken vier polen, negen continenten splitsten zich... Het vuur ging onophoudelijk door, het water raasde zonder dat het opraakte. Door de vreselijke impact van de asteroïde is de snelheid van de rotatie van de Aarde een beetje vertraagd, wat eerst een enorme vloedgolf veroorzaakte, die alles op zijn weg weg wegspoelde. Toen leidde de helling van de as en de vertraging van de draaisnelheid tot een mislukt precessiemechanisme en "... kwam het hele systeem van het universum in de war". De priesters, die alles wat er gebeurd was, lieten een verslag achter dat de sterrenbeelden langs de eclipticale lijn hun precessiebeweging hadden omgedraaid. De oude Egyptische papyrus beweerde dat de seizoenen waren veranderd: "De winter kwam als de zomer, de maanden waren in omgekeerde volgorde, en de klokken raakten in de war. In plaats van de gebruikelijke en natuurlijke beweging tegen de klok in ten opzichte van de opkomende zon aan de horizon, begonnen de sterrenbeelden met de klok mee uit de horizon te rollen⁵⁵.

Andere onderzoekers zijn echter van mening dat zo'n buitenaards voorwerp, dat een cataclysmen op aarde veroorzaakte, massaler zou moeten zijn dan een conventionele asteroïde.

Zo beschouwde I. Velikovsky de planeet Venus als zo'n buitenaards object, ervan uitgaande dat het eerst een satelliet van Jupiter was, en toen brak het 40 duizend jaar geleden af en veroorzaakte het, door zijn onstabiele baan, dicht bij de Aarde te komen, cataclysmen op de planeet. Dan, rond VIII millennium voor Christus botste het met Mars, waardoor hij een deel van zijn atmosfeer kreeg, tegen VIII eeuw voor Christus in een moderne baan terecht kwam⁵⁶. Recent onderzoek heeft deze hypothese kunnen verhelderen en heeft inderdaad aangetoond dat Venus een paar miljard jaar geleden verder van de zon af stond - in omstandigheden die dicht bij de omstandigheden op aarde liggen. Er is een ozonlaag op Venus, zoals op Aarde en Mars, maar die is honderden keren dunner dan de Aarde. Sommige kosmologen beweren dat de aanwezigheid van zuurstof, koolstof en ozon in de atmosfeer erop wijst dat er leven op het oppervlak van de planeet kan bestaan. De situatie werd gesimuleerd op een computer. En het bleek dat de planeet miljoenen jaren lang zeeën en oceanen had kunnen hebben. Het leven had ook kunnen ontstaan. Het is zeer waarschijnlijk dat Venus, door een zekere nabijheid, "in conflict" zou kunnen komen met de Aarde, waardoor op de Aarde, net als nu de Maan, gigantische bewegingen van zowel oceanische wateren als vloeibaar magma ontstaan. Toen kwam Venus dicht bij de Zon - het werd "neergehaald" naar de baan van een nieuwe komeet en de sporen van zijn val - reusachtige kraters op het oppervlak. Uiteindelijk begon het licht harder te bakken. En toch vond de planeet zijn

⁵⁵ Uvarov V. *Tweede geboorte van Hyperborea* // <http://pyramids.iicufi.org/index.php?id=68>.

⁵⁶ Ivanov V.V. *Verrassingsplaneet* // *Techniek - jeugd*. - - 1969. - - №9. - - C.15

huidige vorm niet meteen. Het wateroppervlak is nog geruime tijd niet verdwenen. Er waren nog steeds zeeën op Venus, maar... ..uit koel kokend water, de atmosferische omstandigheden lieten het toe. Helaas was er een moment dat het water volledig was verdampt⁵⁷. Nu zijn er stormen van zwavelzuur en Venus, een demonstratie van hoe het abnormale broeikaseffect al het leven zal doden.

In andere versies wordt de plaats van Venus als oorzaak van de catastrofe op Aarde bezet door een Aardse satelliet. Volgens sommige onderzoekers was de maan voorheen geen satelliet van onze planeet, maar een onafhankelijk hemellichaam. Het vangen van de Maan, of waarschijnlijker het "parkeren" van de Maan op de Aarde zou wel eens het hele scala aan verschijnselen kunnen veroorzaken die worden toegeschreven aan een wereldwijde catastrofe die zo'n 12 duizend jaar geleden plaatsvond. Een tijdelijke verschuiving van de rotatieas kan er bijvoorbeeld ook toe leiden dat de "spinner" van de maan uit balans raakt. En deze verschuiving in de rotatieas verergerde de wereldwijde catastrofe nog verder, wat resulteerde in een zeer tijdelijke, maar misschien wel significante, verschuiving van de polen van de planeet - een van de mogelijke oorzaken van de scherpe daling van de temperatuur, die leidde tot de snelle bevrozing van talloze slachtoffers van de tsunamis, en die nog krachtigere aardbevingen en vulkanisme veroorzaakte ... "De wolf, zoals het hoort, keerde snel terug naar zijn oorspronkelijke rotatieaspositie, maar de schade was al aangericht...

Ook zou de Aarde een andere satelliet hebben gehad, Fatta, met een diameter van ongeveer 500 km, die het geleidelijk naderde, en toen het de "Rocha-limiet" overschreed, dat wil zeggen, te dicht bij de planeet kwam, zijn zwaartekracht beïnvloedde en ofwel ergens in de Stille Oceaan, ofwel op het grondgebied van het moderne China in een gebied genaamd Xinjiang, dat met name de zogenaamde "woestijnen" vormde in de vorm van uitgestrekte lagen zand en stof in de aangrenzende regio's van Arabië en Noord-Afrika.

Of de Fatta-satelliet stortte niet als geheel in, maar onder invloed van de zwaartekracht brak hij in fragmenten die nog enige tijd in een baan om de aarde lagen, en ging toen de atmosfeer in en begon op zijn beurt naar het oppervlak van de Aarde te vallen. Naast de bevindingen van de ijzeren lichamen zelf, is het bewijs hiervan het grote aantal kraters in het gebied van Campo del Ciello, het "Hemelse Veld" van Chili. Dit "meteoorveld" heeft de vorm van een ellips, die zich 17 kilometer lang en 6 kilometer lang uitstrekt. De grootste krater in Laguna Negra heeft een diameter van 115 meter en een diepte van meer dan twee meter. In 1961 ontdekte een Amerikaanse wetenschapper van Columbia University W. Cassidy naar aanleiding van

⁵⁷ Vladimirov I. *Straling en Ruimte // Planeet van alle*. - <http://www.planetavsego.ru/news/html/387.html>

onderzoek een groot aantal kleine metaalmeteorieten, zogenaamde hexaderieten, bestaande uit bijna chemisch zuiver ijzer. Tegelijkertijd vestigde de wetenschapper de aandacht op een vreemd feit. Meestal in een explosie van een grote meteoriet in de atmosfeer van zijn puin valt op aarde, afbrokkelende ellipsen met een maximale doorsnede van ongeveer 1600 meter, en op Campo del Cielo lengte van 17 kilometer. Als gevolg van hun zoektocht werden zelfs op een afstand van 75 kilometer van het "Hemelse Veld" nieuwe fragmenten van meteorietijzer ontdekt. Door de inspanningen van Cassidy werden er zelfs op een afstand van ongeveer duizend kilometer ten westen van Campo del Cielo, in Chili, hexaders gevonden. De verkoolde boomstronk die op de plaats van de meteorietenvall is gevonden - het resultaat van een gigantische brand veroorzaakt door meteorietenbombardementen - is ongeveer 5800 jaar oud.

Het is waar, er zijn ook tegenstanders van "botsing". Volgens de berekeningen van Andrei Sklyarov, uitgevoerd in het werk "De mythe van de vloed: berekening en werkelijkheid," om de as van de rotatie van de Aarde te draaien bij 20° asteroïde vliegen naar de Aarde met een snelheid van 100 km / sec, moet een diameter van ten minste 1000 kilometer hebben. Maar zo'n asteroïde zal waarschijnlijk onze planeet vernietigen.

Daarom is volgens hen de hypothese van "lithosfere slippage", ontwikkeld in 1984 door de Amerikaanse astronoom en geofysicus van NASA Peter Schultz, correcter. De essentie ervan is als volgt. De aardkorst, samen met het vaste bovendeel van de mantel - de lithosfeer - als een eierschaal rust op een laag gesmolten mantel - de asthenosfeer. De dikte van de lithosfeer is van 1-5 km in de oceanen tot 50-100 km op de continenten met een totale straal van 6370 km. Hierdoor kan de lithosfeer door de vloeibare asthenosfeer glippen zonder merkbare verandering in de rotatie van de hele gyroscoop, in dit geval de Aarde. Door deze ontsporing verandert de positie van de polen van de aarde en worden wereldwijde veranderingen in het klimaat en de zichtbare hemel waargenomen. Dit alles gaat gepaard met aanzienlijke bewegingen van de aardkorstblokken, rijzende gebieden, vouwen en vulkaanuitbarstingen. Echter, in verschillende gevallen verandert de helling van de draaias van de Aarde ten opzichte van het eclipticale vlak niet of nauwelijks. Het tweede wordt bevestigd door de analyse van het lot van soortgelijke hemellichamen. Bijvoorbeeld, berekend door astronomen van het Carnegie Moon and Planet Institute en de Universiteit van Californië in Santa Cruz onder leiding van Isamu Matsuyama, de beweging van de rotatieas van de satelliet Jupiter, Europa, met ongeveer 80° . Tot slot wordt dit bevestigd door berekeningen van Jafar Arkani-Hamed van de McGill

University in Canada, volgens welke de rotatieas van Mars na de ramp meer dan 30° is verschoven⁵⁸.

Maar als we de versie van "lithosferische slippage" nemen als onderdeel van het natuurlijke mechanisme van verandering van aardse polen, is het niet nodig om de versie over de reden van verandering van polen bij een enkele botsing met een zeer massieve hemellichaam te verwerpen. En dat hoeft niet destructief te zijn voor onze planeet!

Bovendien is er een bijna absoluut voorbeeld van zo'n evenement! De vreemde oriëntatie van Uranus ten opzichte van alle andere planeten van het zonnestelsel is voor wetenschappers altijd een raadsel geweest. Zijn draaias ligt als "aan de zijkant" ten opzichte van het circulatievlak van deze planeet rond de Zon. Als gevolg daarvan wordt de planeet afwisselend door de Noordpool, de Zuidpool, de evenaar en de middenbreedtegraden naar de Zon gekeerd. Het vlak van de evenaar van Uranus staat onder een hoek van 97,86 graden ten opzichte van het vlak van zijn baan - dat wil zeggen, de planeet draait achterwaarts, "liggend op de zijkant met het hoofd naar beneden". Metingen van "Voyager-2" hebben het mogelijk gemaakt om in Uranus een vrij specifiek magnetisch veld te ontdekken dat niet vanuit het geometrische centrum van een planeet is gericht en dat op 59 graden neigt met betrekking tot een rotatieas. Een groep onderzoekers onder leiding van Jacob Kegerrays, bestaande uit astronomen van de Universiteit van Durham (Engeland), specialisten van het Ames Research Center (NASA), de Universiteit van Washington, Los Alamos National Laboratory, en de Universiteit van Californië, gelooft na het uitvoeren van computersimulaties dat zo'n sterke kanteling van zijn as van Uranus zou kunnen krijgen als gevolg van de botsing met een groot ruimteobject, massa en grootte die minstens twee keer zo groot is als onze Aarde. Veranderingen in de helling van de rotatieas van de planeet kunnen in slechts enkele uren optreden. Het is heel goed mogelijk dat het voorwerp dat door Uranus is geraakt nog steeds ergens in het zonnestelsel zit, maar zo ver van de Aarde ligt dat het onmogelijk is om het te zien. Er is ook de mogelijkheid dat Uranus in botsing is gekomen met een kleiner object (de grootte van Pluto) dat het "draaide", maar wetenschappers zijn meer geneigd om te geloven dat de dader nog steeds een massaler hemellichaam is. De botsing had 3-4 miljard jaar geleden kunnen plaatsvinden, nog voordat Uranus grote satellieten had. Destijds werd de planeet omringd door een meer uitgesproken protoplanetschijf, waaruit vervolgens de manen ontstonden. Reeds nadat de planeet zijn ongewone helling had verworven, trok zijn zwaartekracht vijf grote satellieten, waardoor ze dezelfde helling kregen. Deze veranderingen kunnen er ook toe geleid hebben dat de planeet bedekt is

⁵⁸ Koltypin A.V. Poolverplaatsing - lithosferische slippage of verandering van de hellingshoek van de aardas? // http://www.dopotopa.com/smeschenie_poljusov_-_proskalzivanie_litosfery_ili_izmenenie_naklona_zemnoy_osi.html.

met een ijsschil, waardoor de interne hitte wordt weggehouden en de planeet niet meer aan de oppervlakte kan komen.

Onder het pseudoniem fx32 gaf blogger JZh een geïnteresseerd publiek de volgende inzichten over de groeiende kuilen tussen Antarctica en Latijns-Amerika (laten we zo uitgebreid mogelijk citeren om de lezer niet te storen aan het losbreken van de tekst op zoek naar een blog): "... Kijk goed naar de linkerbenenhoek van de foto en denk: doet het je ergens aan denken? Ik weet niet hoe het met jou zit, maar het doet me denken aan de duidelijke impact van een bepaald afgerond hemellichaam op het oppervlak van onze planeet. En de inslag was voor het vasteland van Zuid-Amerika en Antarctica, die nu lichtelijk in de richting van de inslag liggen en in deze plaats worden gescheiden door een zeestraat genaamd Drake Strait..... In feite is deze zeestraat een kuiltje dat overblijft op het moment van de inslag en eindigt in een afgeronde "plek" van contact tussen een hemellichaam en het oppervlak van onze planeet. Laten we deze "contactplek" eens van dichterbij bekijken. Naarmate we dichterbij komen, zien we een afgeronde plek met een concaaf oppervlak en eindigend aan de rechterkant, dus van de zijkant in de richting van de inslag, een karakteristieke heuvel met een bijna steile rand, die weer de karakteristieke hoogte heeft die aan het oppervlak van de wereldoceaan komt in de vorm van eilandjes. Om de aard van deze contactplek beter te begrijpen, kun je hetzelfde doen als ik. De ervaring vereist een nat zandoppervlak. Het zandoppervlak aan de oever van een rivier of zee zou perfect zijn. Tijdens de ervaring moet je een vloeiende beweging maken met je hand, waarbij je je hand over het zand leidt, vervolgens het zand met je vinger aanraakt en, zonder de beweging van je hand te stoppen, er druk op uitoefent, waardoor je wat zand met je vinger harkt en dan na een tijdje je vinger losmaakt van het zandoppervlak. Heb je het gedaan? En kijk nu naar het resultaat van deze eenvoudige ervaring en je ziet een beeld, volledig vergelijkbaar ... Er is nog een andere grappige nuance. Volgens de onderzoekers is de noordpool van onze planeet in het verleden zo'n tweeduizend kilometer verschoven. Als je de lengte van de zogenaamde kuilen op de bodem van de oceaan in de Straat van Drake meet en eindigt met een "contactpunt", dan komt dat ook ongeveer overeen met tweeduizend kilometer. Op de foto heb ik het opgemeten met Google Maps. En de onderzoekers kunnen geen antwoord geven op de vraag wat de oorzaak is van de poolverschuiving. Ik beloof niet dat ik met een waarschijnlijkheid van 100 % zal beweren, maar toch is het noodzakelijk om na te denken over een vraag: heeft dit ongeluk een verschuiving van de polen van een planeet de Aarde op deze tweeduizend kilometer veroorzaakt? Laten we ons nu de vraag stellen: wat gebeurde er nadat een hemellichaam een raaklijn in de planeet raakte en terugkeerde in de uitgestrektheid van de ruimte? Je zult je afvragen: waarom op een raaklijn en waarom het per se wegging, en niet door het oppervlak brak en

in de ingewanden van de planeet zonk? Het is ook heel eenvoudig uit te leggen. We moeten de draairichting van onze planeet niet vergeten. Het is het toeval van de omstandigheden dat het hemellichaam tijdens de rotatie van onze planeet het van de ondergang redde en het hemellichaam liet wegglijden en weggaan, in plaats van zich in de ingewanden van de planeet te begraven... Op de kaart kun je duidelijk de tektonische breuk zien op de plaats van niet alleen het spoor dat het hemellichaam heeft achtergelaten, maar ook rond de zogenaamde "contactplek" op de plaats waar het hemellichaam van het aardoppervlak is weggerukt. En deze fouten bevestigen nogmaals de juistheid van mijn conclusies over de impact van een bepaald hemellichaam. En de impact was zo sterk dat het niet alleen de landengte tussen Zuid-Amerika en Antarctica sloopte, maar ook leidde tot de vorming van een tektonische breuk in de aardkorst op deze plaats⁵⁹. Het feit dat de "kuilen" langzaam in de richting van het oosten naar het zuidoosten buigen, "... is gemakkelijk te verklaren als we niet alleen rekening houden met de rechtlijnige beweging van de contactorganen, maar ook met hun rotatie rond hun as in ten minste één vlak elk, die niet noodzakelijkerwijs samenvallen, en als gevolg daarvan kan de baan van een vlek van contact ver van de rechte lijn zijn, en de richting van de beweging van de lichamen na de pauze zal ver van wat het zou zijn op hun rechte lijn beweging⁶⁰.

En als gevolg van deze botsing 61 (een ondoordringbaar raakvlak met lage snelheid van het lichaam, dat tegelijkertijd een draaiing om zijn as heeft die niet samenvalt met de draaiing van de Aarde, wat leidde tot een kromming van de baan van de oppervlakte vouwen en de daaropvolgende onthechting en weg van het) werd de zogenaamde "botsing". De "Grote Zondvloed": "... Niet minder gelukkig was het feit dat de klap naar de oceaan kwam voor het vasteland, niet op het vasteland zelf, omdat het oceaanwater de klap enigszins dempte en de rol van een soort smering speelde bij het contact van hemellichamen, maar dit feit had de keerzijde van de medaille - de oceaanwateren speelden hun destructieve rol nadat het lichaam was afgescheurd en de ruimte in ging. Laten we nu eens kijken wat er daarna gebeurde. Ik denk dat niemand hoeft te bewijzen dat de impact die leidde tot de vorming van de Drake Strait resulteerde in de vorming van een enorme multi-kilometer golf, die met een grote snelheid vooruit ging en alles op zijn weg weg wegveegde. Laten we het pad van deze golf volgen. De golf stak de Atlantische Oceaan over en het eerste obstakel op zijn weg was het zuidelijke puntje van Afrika, maar hij leed er relatief weinig onder toen de golf zijn rand raakte en een beetje naar het zuiden draaide, waar hij Australië raakte. Australië daarentegen had veel minder

⁵⁹ Fx32. *De Grote Overstroming* // <http://fx32.livejournal.com/20074.html>.

⁶⁰ Fx32. *Wat zijn de sporen...* // <http://fx32.livejournal.com/20074.html?thread=12906#t12906>.

⁶¹ Fx32. *De Grote Overstroming* // <http://fx32.livejournal.com/20074.html>.

geluk. Het nam de schok van de golf over en werd bijna weggespoeld... Toen stak de golf de Stille Oceaan over en passeerde tussen de Amerika's, opnieuw met zijn rand die Noord-Amerika aan de haak slaat. De gevolgen daarvan zien we op de kaart en in de films van Sklyarov, die de gevolgen van de Grote Overstroming in Noord-Amerika heeft geschilderd. Als iemand niet heeft gekeken of het al vergeten is, kan hij deze films heroverwegen, omdat ze al lang op het gratis internet staan. Het zijn zeer informatieve films, maar niet alles daarin moet serieus worden genomen. Toen stak de golf voor de tweede keer de Atlantische Oceaan over en raakte de noordelijke punt van Afrika met al zijn massa op volle kracht, veegde weg en spoelde alles weg op zijn weg... Vanuit mijn oogpunt, zo'n vreemde locatie van woestijnen aan het oppervlak van onze planeet, hebben we het niet te danken aan de grillen van het klimaat en niet aan de roekeloze activiteit van de mens, maar aan de vernietigende en meedogenloze impact van de golf tijdens de Grote Zondvloed, die niet alleen alles op zijn weg heeft weggevaagd, maar letterlijk alles heeft weggespoeld, inclusief niet alleen gebouwen en vegetatie, maar ook een vruchtbare bodemlaag op het oppervlak van de continenten van onze planeet. Na Afrika trok de golf door Azië en stak de Stille Oceaan weer over en bereikte via Groenland de Noordpool in de snee tussen ons vasteland en Noord-Amerika. Bij het bereiken van de Noordpool van onze planeet doofde de golf zichzelf uit, terwijl ze haar kracht uitputte en consequent remt op het vasteland, dat ze overviel en dat op de Noordpool uiteindelijk zichzelf inhaalde. Daarna is het water van de reeds uitgestorven golf van de Noordpool naar het zuiden teruggetrokken. Een deel van het water ging door ons vasteland. Dit is hoe we de nog steeds ondergedompelde noordelijke punt van ons continent en de Golf van Finland, verlaten door de grond, kunnen verklaren ... Duidelijk geconcentreerde voorkant van de distributie heeft een golf gevormd door een verticale val van een object in het water. Wanneer een lichaam tangentieel in het water valt, vooral als het door zijn massa en snelheid de oppervlakteweerstand van het water kan overwinnen en diep genoeg in het water kan komen, zonder zijn snelheid en bewegingsrichting te verliezen, en in dit geval is alles precies zo gebeurd, dan zal de aard van de golfslagformatie anders zijn. Natuurlijk, zelfs in dit geval, zal de golf worden verdeeld in concentrische cirkels, maar alleen de secundaire en alle volgende golven gevormd door verticale oscillerende bewegingen van het water zelf, verontwaardigd bij de val van het lichaam, en de primaire golf zal een duidelijk uitgesproken eenvoudige vector van de voortplanting hebben, hoewel naarmate het vordert, zal het geleidelijk divergeren naar de zijanten van deze vector... Bovendien, op de manier van de voortplanting van de golf, de obstakels in de vorm van continenten, die consequent een deel van de golf en obstakels afsnijden.

Ook "... bij het betreden van de tangentiële baan van het kosmische lichaam in de atmosfeer en een relatief langzame daling, brandt de atmosfeer uit, de druk daalt van 6080 mmHg tot 760 mmHg, van dichtbij de ruimte wordt -160°C aangehaald. Dit verklaart de aanwezigheid van permafrost onder de bodemsedimenten van de plank. De ijsfragmenten van de planetoïde schelp worden gespoten, waardoor een dicht wolkenkussen ontstaat, en de kern "past" in de smalle landengte tussen Amerika en Antarctica. De tsunami golf, die vervaagt, maakt de aarde 3 keer rond, de beweging van het hele planeetoppervlak komt 2 keer voor (de zon gaat onder en komt op uit het westen) ... Overtollig water giet regen over de hele aarde gedurende 40 dagen"⁶² .

Om het probleem van het bepalen van de richting van de tsunami golf op te lossen, schreef de Israëlische blogger Alexander Perevoznjuk een simulatorprogramma, gebaseerd op het feit dat bij het bewegen van de tsunami golf niet in een rechte lijn kon gaan, omdat bij het bewegen op een roterend object op het object de kracht van Coriolis (dus de rivieren op het noordelijk halfrond vertroebelen de rechteroever, en in het zuiden - de linker). Als we bedenken dat de draaias niet is veranderd en dat de planeet een ideale bal is, dan is dat bij de eerste golf van de Drakestraat en naar het zuiden van Afrika - met een beginsnelheid van 50 m/s naar het noorden en 210 m/s naar het oosten (bij een hoek van 12.8 graden tot de breedtegraad; de snelheid van de open oceaan tsunami zelf, volgens wetenschappers, is 195-235 m/sec) - het zal linksaf slaan naar de evenaar, rond het zuiden van Afrika, Madagaskar, zal barsten in het land tussen de Perzische Golf en India (er zijn veel sporen van de stroom), verder door de Takla-Makan woestijn, waar veel steden bedekt waren met meegebracht zand (de Takla-Makan en Gobi woestijnen vormden hoogstwaarschijnlijk 50-60 uur na de meteorietinslag - toen de tsunami de kust trof)⁶³.

Waar, Dmitry Mylnikov, ook een blogger, beschouwde de voorgestelde Drake Strait als een plaats van impact niet erg succesvol: "... Wat je als een plaats van impact, in feite, de gevolgen van een krachtige stroom gevormd door een inertiaële golf na impact. Aan de westkant van beide Amerika's vormden zich vanuit deze golf bergketens langs de kust, de Caldriers en de Andes. En waar je het inslagpunt markeert, is de landengte gebroken en is het water verder gegaan, waardoor de bodem is vervaagd en de rots in de Atlantische Oceaan is terechtgekome⁶⁴. Maar "...het ziet er niet uit als een schuurtje waar voortdurend water stroomt,

⁶² *Tarasov V. Alles klopt bijna... //*

<http://fx32.livejournal.com/20074.html?thread=101226#t101226>.

⁶³ *Transporter A. Bij het verplaatsen van de golf... //*

<http://fx32.livejournal.com/20074.html?thread=76394#t76394>

⁶⁴ *Mylnikovdm. In het algemeen is alles zo ... //*

<http://fx32.livejournal.com/20074.html?thread=11626#t11626>.

zoals een rivier of een beekje, maar eerder als een dambreuk, waar een waterschacht kortstondig langskomt, waardoor de blokkade van de dam wordt vernield. Het valt niet uit elkaar door van bovenaf te wassen, maar door de muur, die onder waterdruk in elkaar zakt, uit te knijpen. Een deel van de muur van de dam valt opzij en vormt een gelijkaardige figuur met een bult aan het einde, op enige afstand van de dam, waarbij het water aan de zijkanten wegstroomt, zodat de heuvel niet wordt weggespoeld⁶⁵.

Maar in dit geval is het voor ons belangrijk dat de cataclysmen heeft geleid tot zowel het ontstaan van een kloof tussen Latijns-Amerika en Antarctica als tot een poolverschuiving.

Volgens Dmitry Mylnikov was de plaats van de botsing de ovale woestijn in de Xinjiang Oeigoer Autonome Regio van China, die ook van oorsprong meteoriet is: "... De ovale regio in het noordwesten van China heeft een grootte van ongeveer 930 bij 370 km ... Te oordelen naar de grootte van de voetafdruk, zou de grootte van het object in het gebied van 100 km in doorsnee kunnen zijn. Dit betekent op zijn beurt zowel het enorme gewicht van de explosie als de enorme hoeveelheid energie die bij een vergelijkbare impact had moeten vrijkomen... deze kracht is vele malen groter dan een conventionele kernexplosie en staat in verhouding tot de explosie van meerdere thermonucleaire ladingen. Bij dergelijke explosies treedt een zeer sterke schokgolf op, waardoor de stof, die zich op een bepaalde afstand van het epicentrum van de explosie bevindt, zijn kristalstructuur verliest en verandert in stof en zand. Ook zal bij zo'n explosie een deel van de stof in de omringende ruimte worden uitgeworpen, waarna het terug zal vallen op de Aarde. In dit geval zal een deel naar de zijkanten vliegen, maar het grootste deel zal verder moeten vliegen langs het pad van de meteorietenval.... Ik neem aan dat een deel van de stof in de meteorietenexplosie niet in zand en stof is veranderd, maar is opgewarmd en gesmolten, in deze toestand is opgeworpen, langs de ballistische baan is gevlogen en terug is gevallen naar Afrika. Tijdens het passeren van de dichte lagen van de atmosfeer werd de stof extra verhit en in sommige gevallen verbrijzeld tot kleinere fracties. We zien ook dat het met zand bedekte gebied niet langs dit traject loopt, maar langs de evenaarslijn. Ik veronderstel dat dit te wijten is aan het feit dat het zand, nadat het in de nabije Aardse ruimte was gegooid, zich niet als grote fragmenten gedroeg, maar langzamer naar beneden ging. Dat wil zeggen dat de baan van het zand werd beïnvloed door de dagelijkse rotatie van de aarde rond zijn as. Het viel niet alleen in Noord-Afrika, maar ook op het Arabische schiereiland. Op het eerste gezicht lijkt het erop dat het zand te veel is, meer dan het zou kunnen zijn, als je kijkt naar de grootte van het parcours. In feite is dit niet helemaal waar, omdat het zand in de woestijn ten eerste in een voldoende dunne laag is verdeeld en ten tweede niet het hele woestijngebied

⁶⁵ Mylnikovdm. *Dat is het ding ...* // <http://fx32.livejournal.com/20074.html?thread=25962#t25962>.

beslaat. Ik ben in Kara-Kumy geweest, en de echte zandduinen nemen daar niet meer dan 15% van de oppervlakte in beslag die ons in de bioscoop wordt getoond. De rest is klei- of steenoppervlakken. Tegelijkertijd is het zeer waarschijnlijk dat er op de plaats van de directe val van het object een voldoende groot bergmassief was met voldoende substantie om de benodigde hoeveelheid zand te vormen. Het beeld van het terrein in dit gebied laat heel duidelijk zien hoe een ovaal in het bergmassief neerstort. Als we er rekening mee houden dat de hoogte van de bergen daar 6-7 km bereikt, en de hoogste toppen meer dan 8 km, dan zal in het geval van zanddikte van 100 meter, het gebied dat kan worden bedekt met zand verkregen uit de rots met een dikte van ongeveer 3 km, 30 keer groter zijn dan het spotgebied. Wat betreft de richtingen waarin het water zich bewoog... Ik heb met Google Eart gecontroleerd waar de impuls van de inslag van zo'n meteoriet naar de oppervlakte zal worden gestuurd, en het water zou in de tegenovergestelde richting moeten beginnen te stromen. Dus als je de aardbol zo oriënteert dat de baan van de meteorietinslag horizontaal wordt, en dan begint te draaien in de richting van de inslag, dat wil zeggen tegen de richting van de dagelijkse rotatie in, dan zullen we ons achter het water aan bewegen en in de Stille Oceaan zullen we onszelf alleen maar verwijten maken naar Zuid-Amerika. Na het bereiken van zijn golf zal hij niet onmiddellijk teruggaan, maar in het begin zal hij beginnen af te wijken naar de zijkanalen langs de kust, omdat de voorkant van de Andes, waardoor het water, als het zal oversteken, niet overal is, en vanaf de achterkant zal de hele massa van het water van de Stille Oceaan, die in beweging kwam, schoppen. Daarom moet er langs de kusten diep worden geschuurd, wat duidelijk zichtbaar is op de kaart, en in de zee-engten tussen de continenten zullen er overstromingen zijn van sedimentaire gesteenten die het water heeft verzameld van over de hele Stille Oceaan. En dergelijke overstromingen zijn duidelijk zichtbaar in de zeestraat tussen Zuid-Amerika en Antarctica, en in de kloof tussen Zuid- en Noord-Amerika, aangezien de golf gemakkelijk door de smalle landengte in de regio van Panama en Costa Rica had moeten gaan. En daarna... zou de golf achteruit moeten gaan⁶⁶...". En, in feite: "... Van de inslag in de bergen door een gigantische meteoriet, in een doorsnede van ongeveer 150 km, was er de vernietiging van een deel van het Himalaya gebergte met de vorming van enorme hoeveelheden zand, dat werd opgeworpen in de bovenste atmosfeer, en vervolgens viel in het Arabisch Schiereiland en Noord-Afrika, het vormen van een trieste woestijn. Blijkbaar was er van zo'n sterke klap ook een verschuiving van de bovenkorst van de Aarde, veranderde de helling van de rotatieas van de Aarde en verschoof de rotatiepolen, wat leidde tot de vorming van een gigantische inertiale golf, die de "Wereldoverstroming" veroorzaakte. Merk

⁶⁶ Zeepkist Dm. Hoe de Sahara woestijn is ontstaan. Werkhypothesen // <http://mylnikovdm.livejournal.com/2051.html>.

op dat de richting van het water dat van deze inslag had moeten komen, net samenvalt met de richting van de traagheidsbol, waarvan we sporen zien in de vorm van bergketens en spoelingen tussen Zuid-Amerika en Antarctica⁶⁷.

De verbinding van theorieën over de oorzaken van veranderingen in de helling van de aardas - Hancock A. Einstein (over de rol van ijs) en E. Velikovsky (over de rol van ruimtfactor - botsing met een massief kosmisch lichaam) - werd uitgevoerd door Orenburg-geograaf I. Kuldoshin: "... De aardkorst zal onvermijdelijk bewegen: de dikte van het ijs dat Groenland bedekt, reikt tot 5 kilometer. De middelpuntvliedende kracht van dit eiland, dat bij de pool zelf ligt, is zo sterk dat het zo snel rond de as van de Aarde draait dat het de aardkorst die op magma naar de evenaar drijft, probeert te kantelen. De aardkorst is de buitenste schil van een reusachtig "lager" tussen 8 en 40 kilometer dik. Tot nu toe heeft Groenland dit niet kunnen verwerken - onze planeet is niet perfect rond van vorm. Maar volgens I. Kuldoshin kan er een externe schok zijn, bijvoorbeeld door de val van een enorm ruimtelichaam op aarde (en misschien een krachtige door de mens veroorzaakte explosie), die zal leiden tot breuken in de aardkorst, wereldwijde klimaatverandering en onomkeerbare gevolgen voor al het leven op de planeet. Volgens de voorspellingen van I. Kuldoshin zal Antarctica met zijn omvangrijke ijskap, waarvan de massa vele malen groter is dan de ijskap van Groenland, zich als gevolg van de inslag van de Zuidpool verwijderen en door de toegenomen centrifugale kracht Groenland helpen om de aardkorst te verplaatsen. Als gevolg daarvan zal volgens de berekeningen van I. Kuldoshin, de evenaar van de Aarde door Tyumen, Oefa, Saratov, Donetsk, en verder op de omtrek van de planeet gaan"⁶⁸.

De datum van de veronderstelde gebeurtenis is ook vastgesteld. Directeur van het International Center for Uphological Studies Valery Uvarov is van mening dat de beelden op de beroemde "Dendera Zodiac" in de tempel van Hathor getuigen van de 13659 jaar (2017, dat wil zeggen 12 382 voor Christus) terug planetaire ramp - een asteroïde impact en verandering in de hellingshoek van de as van de aarde. Als gevolg van de catastrofe begon het punt van de daaropvolgende zonsopgangen zich langs de eclipticale lijn in de tegenovergestelde richting te bewegen en kwam het "hart van de Leeuw" binnen. Op de "Dender Zodiac" veranderde de Kreeft van plaats op de eclipticale lijn en ging terug naar de Leeuw. De schaal van de externe cirkel van de Dendera Dierenriem is gemaakt van figuren-Decanen (stukken boog van astrologische cirkel ter grootte van 10 graden) die een tijdsverloop symboliseren. De decanen gaan tegen de klok in. Op de

⁶⁷ Mylnikovdm. *In het algemeen is alles zo ...* // <http://fx32.livejournal.com/20074.html?thread=11626#t11626>.

⁶⁸ Turov, V.A. "Intrusive" causes of the climate change // http://samlib.ru/t/turow_w_a/konecswetaigibelxciwilizacij-2.shtml.

constellaties langs een lijn van ecliptica tegen de klok in, is de zonsopgang in de dag van een lente-equinox in het rampjaar op de eerste minuut van de eerste graad van een hoofd van Kreeft gevallen. Als gevolg van de catastrofe maakt Kreeft een onnatuurlijke stap terug en omhoog, waarbij hij zich boven het hoofd van de Leeuw bevindt. De impact van de asteroïde, die het precessiemechanisme brak, zorgde ervoor dat de tijd van de dierenriem "terugkeerde". De wijzer van het dierenriem-horloge bewoog twee decanen terug. Volgens V. Uvarov was de hele reeks gebeurtenissen in de dierenriem als volgt: de Aarde ging door het Leeuwen-tijdperk, ging het Kreefttijdperk binnen, er was een planetaire catastrofe, de Aarde maakte een "sprong in de tijd", rolde terug naar het Leeuwen-tijdperk, toen, nadat hij dezelfde zone "door het Leeuwen-tijdperk" van zijn hart naar Kreeft was gegaan, keerde de Aarde terug naar de plaats waar ze was ten tijde van de catastrofe⁶⁹.

Zo zou, zoals hierboven aangegeven, de catastrofaal snelle poolverschuiving (met een lineaire snelheid die in sommige hypothesen ongeveer 3.500 km/u kan bereiken) die wordt gekatalyseerd door een groot ruimte-lichaamsimpact, gepaard moeten gaan met grootschalige rampen die de hele planeet bestrijken, zoals overstromingen, aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, stijgingen van de zeebodem en grondverzakkingen, enzovoort.

Zo hebben ijsboringen op Antarctica en Groenland aangetoond dat "... de verhouding van de isotopen O16/O18 en H/H2 suggereert dat overal in de poolgebieden (en op Antarctica en Groenland) 10-11 duizend jaar geleden de temperatuur met ongeveer 10°C is gestegen, en bij de overgang van de Dnjepr-gletsjer naar de Mikulinsky-gletsjer (ongeveer 130 duizend jaar geleden) met 12°C. Bovendien zijn in deze korte perioden van de geschiedenis van onze planeet de concentraties van kooldioxide en methaan in de atmosfeer aanzienlijk toegenomen. Dit kan te wijten zijn geweest aan zowel de intensivering van de vulkanische activiteit en de uitstoot van grote hoeveelheden broeikasgassen, als aan de branden die op aarde woeden. Tegelijkertijd tonen de resultaten van de ijsboringen op Antarctica aan dat de huidige toename van de concentraties van kooldioxide en andere broeikasgassen ongekend is in de afgelopen 800.000 jaar (25% voor CO₂, 100% voor CH₄, 8-10% voor NO₂ in de afgelopen 200 jaar) en dat het totale gehalte aan kooldioxide in de atmosfeer van de aarde (meer dan 379,1

⁶⁹ *Dender Zodiac - de sleutel tot het verleden* // <http://zhitanska.com/content/denderskij-zodiak-klyuch-k-proshlomu>.

miljoen delen kooldioxide) nu 30% hoger is dan in de afgelopen miljoen jaar (rekening houdend met gegevens die op het land zijn verkregen)⁷⁰.

Rekening houdend met het feit dat radioactieve processen in de diepte van de planeet voortdurend vurige en vloeibare magma's opwarmen en de stromen roodgloeiende lava door de scheuren in de relatief dunne oceaankorst breken, meent geograaf I. Kuldoshin uit Orenburg dat als gevolg van de rotatie van de aardkorst langs de evenaar, dat wil zeggen over een lengte van 40 duizend kilometer, een gigantische catastrofe is ontstaan. Het water van de oceanen, zeeën en rivieren stroomde in de ontstane kloof en hete stoom werd naar de wolken geblazen. De hele planeet was gehuld in dampdruppels, waardoor er lange tijd regen op de aarde viel (bijbelse "40 dagen en nachten"), die pas stopte nadat het magma was afgekoeld. De hele aarde was bedekt met een 6 meter lange laag water. Het verdampte water kon niet terugkeren naar de oceanen. Toen de oceaانبodem werd doorbroken en hete lava in contact kwam met het water, veranderde de oceaan in een kokende ketel die dikke stoomwolken spuwde, die snel de hele planeet bedekten en stofwolken uit de opgedroogde aarde trokken als gevolg van onderwater-aardbevingen. De hoeveelheid gesmolten lava die onder de verharde korst van de oceaانبodem wordt geperst, is veel groter dan wat nodig is om de temperatuur van de wereldzeeën te verhogen tot het kookpunt. De wolken die de aarde omringen waren zo ondoorzichtig dat ze het zonlicht niet doorlaten. Het verwarmde oppervlak van de aarde koelde geleidelijk af, de gletsjer begon. Het dieren- en plantenleven werd bijna volledig vernietigd. Het menselijk ras was het best voorbereid op het overleven, het zag een dreigende catastrofe en zocht gedeeltelijk zijn toevlucht in grotten of "arken" (Noah, Manu, Utnapishtim)⁷¹.

⁷⁰ Koltyin A.V. *Wat hebben de ijsboringen op Antarctica en Groenland je verteld?* // http://www.dopotopa.com/burenie_lda_podtverzhdaet_suschestvovanie_dopotopnyh_tsilizatsiy.html

⁷¹ Turov, V.A. *"Intrusive" causes of the climate change* // http://samlib.ru/t/turov_w_a/konecswetaigibelxciwilizacij-2.shtml.

Hoofdstuk 4. De mythe van het ploegen van de oceaan en de parallel daaraan...

Het lijkt geen twijfel dat deze cataclysmen weerspiegeld had moeten worden in mythologische tradities. In de regel wordt deze cataclysmen vergeleken met de mythes over de "wereldoverstroming" die in vele culturen in de meest afgelegen delen van de planeet aanwezig is.

De mogelijkheid om de aarde te verschuiven wordt genoemd in het artikel "Chronologie historique des Mexicains" uit 1872 van Charles Etienne Brassier de Bourbories, een specialist in de pre-Columbiaanse Amerikaanse literatuur, die enkele van de mythes van de Indianen van Mexico interpreteerde als bewijs van soortgelijke cataclysmen die zich vanaf 10.500 jaar voor Christus voordeden. De inwoners van Tierra del Fuego zeiden dat de zon en de maan "uit de hemel vielen" en de Chinezen dat "de planeten hun weg veranderden". De zon, de maan en de sterren begonnen op een nieuwe manier te bewegen. Tarahumar in het noorden van Mexico heeft legendes over de vernietiging van de wereld als gevolg van het veranderende pad van de zon. Een andere stam uit Vuurland, de Pehuenche, verbindt een overstroming met een lange periode van duisternis toen de zon en de maan uit de hemel vielen en de wereld zonder licht kwam te zitten. In China zijn er een aantal legendes die spraken over de gevolgen van hoe mensen in opstand kwamen tegen de goden en het systeem van het universum in de war raakte: de planeten veranderden hun weg, de hemel bewoog naar het noorden, de zon, de maan en de sterren begonnen zich op een nieuwe manier te bewegen. Een Azteekse legende vertelt ons dat op een dag de hele Aarde in de duisternis zonk - alleen in Teotihuacan werd het heilig vuur nog verbrand. Toen verzamelden de goden zich bij de raad in Teotihuacán en probeerden de stilstaande zon en de maan in beweging te zetten. Vanuit deze legende stelden de Azteken zich voor dat de tijd op een gegeven moment was gestopt, om vervolgens weer in beweging te komen⁷².

Het Finse epos "Kalevala" beschrijft dat wanneer een hagelstorm van ijzeren stenen uit de hemel op de aarde viel, de zon en de maan uit de hemel werden gestolen. In de Lappische legenden "beefde het centrum van de aarde van afschuw, zodat de bovenste lagen van de aarde vielen en veel mensen in deze grotten vielen om er te sterven".

Nonn Panopolitan's late antieke gedicht "The Acts of Dionysus" spreekt over de vernietiging van sterrenbeelden, de verplaatsing van de

⁷² *A Look Beyond the Edge: Lithosphere Displacement* // [http://vzglyadzagran.ru/zemlia-i-prioda/smeshheniya-litosfery-2.html#more-10596](http://vzglyadzagran.ru/zemlia-i-priroda/smeshheniya-litosfery-2.html#more-10596)

aardas en de beweging van de pool tijdens de lichtvertoning, gerangschikt door de kosmogonische reus Tiphon ("The Enchanting", "Smoking") (I 154-321, 362-534):

...Cronid's pijlen gevouwen in een stenige grot schuilplaats,
Hij is in reusachtige handen en hij heeft de luchtgolven bereikt met
zijn prooi;
165 Hij bond Kinosurid onmiddellijk vast met een slimme hand.
Tot op de bodem van de Olympus; de andere, het grijpen van de
manen,
Hij heeft de gekantelde as van de Parrassic Bear verplaatst;
Met zijn nieuwe greep duwde hij Booth uit de weg;
Hij heeft Fosfor ter plekke; ik moet de meta-circulaire volgen.
170 Nam en sleepte, martelen, de luchtreactie van de ochtend;
Trouwens, Zarya trok het eruit en, Taurus, pak het,
Zelfs de Mountains of Horses die hun tijd niet afmaken, zijn gestopt.
Binnenkort, onder de schaduw van het slangenhaar in Typhoea's
hoofd.
Het zonlicht werd gemengd met de duisternis,
en, met overdag Helios.
175 Toen Selena elkaar in de lucht ontmoette, scheen de nacht
samen.
De Giant eindigde niet met dit, hij ging op de terugweg,
Tussen Borei en Nota, het verlaten van de Pool voor de Pool,
Met de lange palm van haar hand in de lucht gegrepen door de
Woznitz,
Ik begon op de rug van een hagelbui te slaan;
180 Haal twee tweeling vissen uit de lucht, hij...
gooide ze in de zee,
Ram is ook het belangrijkste sterrenbeeld van Olympus,
Naast de veerbaan, brandend vuur op hoogtes,
Een gelijk aandeel dat de dag en dezelfde duisternis geeft.
Benen die omhoog kruipen, Typhoeau stond op...
185 Tot in de wolken; een enorme palmenmassa uitstrekkend.
In een wolkenloze hemel doodde hij zijn glans en uitstraling,
Een gekrulde hordes slangen die binnenkomen, waarvan één,
Rechttop, liep op de rand van de draaiende as,
Toen sprong ze de Draak van de Hemel op haar ruggengraat.
190 En stotterde dood; Typhoea voor de dochter van Cephas,
De eigen sterrenhanden in dezelfde cirkel krullen,
Super bestaande banden hebben Andromeda anderen aangescherpt.
Gebonden, afgeschuind onder hun kleren; onmiddellijk met het
puntje van een hoorn,

Een gelijkaardig uitzicht als Stier, de gehoornde Draak draaide zich om.

195 En hij scoorde, spiraalvormig voor zijn voorhoofd met een stier, Rechthoekige Giad, dat is net als Selena's hoorn;

Hij opende zijn mond, en zijn draken, allemaal verweven,

De giftige banden zijn gewikkeld als een verband, Booth.

De slang is de ergste toen hij de Olympische slang zag,

200 haastten zich plotseling naar hem, door de elleboog van de Snakekeeper.

En het weven van zijn nieuwe kroon naar de kroon van Ariadne,

Buigde zijn nek in een boog, wikkeld zijn baarmoeder in spanning.

Zephyr's riem schuiven en de vleugels van omgekeerde Evra,

Beide meth werd ingehaald door Typhoe's meerarmige man.

205 Op de breedste weg. Hij heeft zowel Fosfor als Gesper gevangen,

En de Atlantische heuvel; de overvloedige groeven van de zee.

Vaak met de hand gepakt, op het land uit de afgrond getrokken.

Hij is een wagen van Poseidon zelf en, een paard van de stal.

Neem van de kwekerij onder water, met het stille haar van de zee,

210 Naar de hemelboog geklommen, waar de paal van beweging verandert,

Precies een schelp naar Olympus. Helios is een wagen.

Ik heb haar ook geslagen, en haar paarden waren aan het roesten onder de klem.

Meerdere keren schepte hij zijn hand op naar de vervreemde.

Ze kregen stieren van Selena's werf, die ze gebruikten om te loeien,

215 En hij stopte deze gelijkaardige dieren...

Of alle opgetuigde stieren waren omgekeerd,

De witte klemmen zijn een teken van de godheid -...

En het vernietigende gefluit van de giftige Echidna.

Maar Titanida Moon was niet inferieur aan zijn aanvaller:

220 Verzette de Giant met precies dezelfde hoorns,

De stierhoorns werden geslepen door gloeiende bochten;

De glinsterende stieren bij Selena's hadden een lang loeien.

In verbazing over de aanblik van de gapende lippen van Typhoea.

De onversaagde bergen werden opgepikt door constellatietroepen,

225 En bij de roep van de opperste cirkel schitterde in rijen.

Er zijn spiralen van sterren aan de hemel; de luchtmacht heeft gerommeld,

In het licht van de bakens, die de lucht van overal aankondigen,

Die zijn van Borey, en die zijn van de Libische Avondbanen,

Deze zijn van Evra de bogen, die zijn van Note Valley; met een medeklinker...

230 Thunderclap bewegend, koor vast en niet te stoppen.
 De sterren daarentegen dwaalden af, het gerommel weerklonk.
 Door de lucht in de leegte, recht in het midden wegzinkend.
 De as van de hemel. Kijkend naar het beest, Orion, als een jager,
 trok zijn zwaard uit de schede, en toen hij zich ermee bewapende,
 235 De lichte ribben van het Tanagra-blad schitterden in de lucht.
 Uit de vuurspuwende kaken van zijn luminositeit,
 Met een sterreslokje was de Hond die dorst had, vreselijk ongerust,
 Met het vlammeende geblaf van een springtouw, maar het grommen
 ervan is niet gebruikelijk.
 Er waren konijnen, en stoom van de tanden van de tyfusmonsters.
 240 The Pole of Heaven Hooted: achter elkaar klonk het...
 Echo, en er was een gebrul in de hemel, zeven van de gelijken.
 Ritmes van een slokje Pleiaden met ronde zeven riemen,
 En, gelijkmatig, dat geluid dat weerkaatst, de planeten neuriet...
 ...[Typhoon's strijd met de aardse elementen]
 Daar is Typhoea, die de Cork Mountain grijpt en schudt.
 En, van de Cilicische rivier wordt de bevolkte stroom vertrappeld,
 260 Tarra werd met Kidne in één van de palmen gelegd;
 Pijlen van steen die in de zoute groeven van de zee vuren,
 Hij ging naar de kliffen en sloeg ze na de lucht.
 De Giant loopt, ondergedompeld in een zeegolf van voeten,
 Zijn naakte kommen blijven droog onder water,
 265 En als hij zijn dij omringt, mompelt hij breed vocht;
 Slangen drijven hem en uit de monden verzadigd met de zee,
 Ze sijnelen dood en spuwen er vergif op, en vechten tegen de
 afgrond.
 Als Typhoea in het midden van een visachtige zee staat,
 Alleen zijn voeten bedekken veel stromen.
 270 Diep, en de reusachtige baarmoeder is verloren gegaan in de
 lucht tot...
 De wolken en donkere ze. Als Typhoea's hoofd vreselijk is.
 Je hoort het gebrul van leeuwen met een hooggecoate manen,
 De leeuwen hebben allemaal haast om zich onder de modderige
 grot te verschuilen;
 De menigte zeemonsters wordt zonder uitzondering overweldigd,
 275 Alleen een homoseksuele man gaat zijn kant in vrede
 neerleggen.
 Op zee is alles wat groter is dan de aarde, alle zeehonden loeien,
 Verstoppen in een zee van dolfijnen, verstoppen...
 in de laatste diepte;
 Gebogen spiraalvormig borduurmotief,
 De ingewikkelde poliep pakt de brede steen op,

Doen alsof je gewoon een dode steen bent.
Iedereen is in ontzag; zelfs de paling van de zee, zwemmend.
In mijn vurige wens om de passie van de draak te proeven,
Voel de rilling van de adem van de draken die over de zee kruipen.
De zee stijgt als hoge torens,
285 En zij bereiken Olympus; in de stromende luchtstromen.
De vogel, altijd droog, wordt bevoeid door de zee.
Hier is Typhoea, met de gelijkenis van een zeetrietje,
De schuddende handpalm is een exorbitant afgesneden
Een eiland met een vijfde, ver van een sterke grondbank,
290 Gooide het geheel, alsof de bal in een dubbele draai was;
In de Slag om de Reus vielen zijn vuisten Olympus aan,
In de lucht bereikten de sterren elkaar, en een schaduw werd op de
zon gericht,
Zwaaiend als een speer aan ontoegankelijke kliftoppen.

(Rustig⁷³).

Zeus gooide een ijsblokje naar de slangachtige Typhoon, en de met ijs en sneeuw bedekte, door de bliksem getroffen, viel op de grond. Het was tevergeefs voor de aarde om zijn zoon te redden en de zon op te roepen om het vreselijke gewicht te laten smelten. Zeus-Olympianus keerde terug naar zijn klooster, herstelde de vorige orde, bracht de sterrenbeelden terug naar de hemel en regelde een huwelijk van zijn hemelse kleindochter Harmony met de sterfelijke tsarevitch-muzikant Cadmus⁷⁴.

⁷³ Losev A. F. *Jubileumverzameling van werken in 9 delen: Deel 5: Oude Mythologie in haar historische ontwikkeling. Theogonie en Kosmologie.* - http://www.e-reading.club/chapter.php/1016750/60/Losev_-_Mifologiya_grekov_i_rimlyan.html.

⁷⁴ Tsyarkin Yu.B. *Strijd van de Allerhoogste God met Tiffon* // <http://skazanie.info/borba-verhovnogo-boga-s-tifonom> ; Tsyarkin Yu.B. *Myths of Phoenician and Ugarita.* - Moskou: "AST Uitgeverij LLC"; "Astrel Uitgeverij LLC", 2003. - - C. 182-184

In de Mesopotamische mythologie vecht de god Marduk tegen het monster Tiamat. Er is een bekend beeld van deze strijd op een van de cilindervormige zeehonden: Marduk, omgeven door twaalf sterren aan het hoofd van de maan, schiet bliksemschichten op de vijand. Maar het meest interessante aan dit Mesopotamische verhaal is dat Tiamat "de sterrenbeelden van de Dierenriem zelf creëert", d.w.z. door de helling van de aardas begon het pad van de Zon door de hemel volledig andere sterrenbeelden te bedekken:

Sommige goden hebben Tiamat aangezet tot het nemen van wraak voor het doden van haar man.

Tiamat nam hun pleidooi.

Hydra, Mushkhusha, Lahama uit de afgrond die ze heeft gecreëerd,

De Reuzenleeuw, de Woeste Hond,

Schorpioen in menselijke vorm,

Demonen van de Storm, Coolilu en Kusarikku.

Schorpioensymboliek vestigt de aandacht op de Egyptische farao Menes "Schorpioen" (Srq) uit de zogenaamde "Zero Dynastie": 3200-3090/3060 BC De beschermheilige van Menes (en blijkbaar zijn vrouw) was de godin Celket/Serket ("Schorpioen"), die wordt afgebeeld als een vrouw met een schorpioen op haar hoofd. Er is nog een andere schorpioengodin in Egypte - Hededet. Sommige kenmerken lijken op de godin Selket-Serket, in latere periodes is haar beeld (zoals in het geval van Selket) samengevoegd met het beeld van Isis. Isida-Hededet (of Isida-Hededet) is de belichaming van Isida, de moeder van de berg, die haar kind beschermde en hem genas van de beten van een schorpioen die in de deltamoerassen werd verkregen. De tekst in de amuletsteen uit de collectie van het Egyptische Museum

vermeldt haar naam: "Isisa Hededet, de moeder van God die zijn schoonheid heeft geschapen. Het offer dat is gebracht aan Isis de grote koning, de moeder van God, om haar leven, welvaart, gezondheid en wijsheid, lof, liefde en bestaan op aarde te geven, haar te volgen in een plaats van alle dingen voor Ka Jehuti, zijn vrouw, de kostwinner van Hededet, Iret". De cultus van Isish-Hededet bloeide op in Edfu, waar de godin werd vereerd als de moeder van de lokale hypostase, de berg, de almachtige tovenaars en de genezer.

De Iraanse "Avesta" beschrijft de catastrofe van de wereld als volgt: de geest van de Vernietiging viel in de lucht "en sleepte hem naar beneden in de leegte" ("*Bundahishn*", 4.3), "En Ahriman sprong in de vorm van een slang, en vertrapte evenveel van de hemel als hij ondergronds was, en verscheurde hem" ("*Bundahishn*", 4.3). Negentig dagen en nachten hebben de hemelse goden in de materiële wereld gevochten met de Geest van de Vernietiging en demonen, totdat ze werden verslagen en in de hel werden geworpen. De Oermens zelf, "schijnend als de zon", was er getuige van hoe tijdens de invasie van de wereld van Ahriman's krachten in de vorm van "kruipende griezels" de hemelse bol begon te draaien en de zon en de maan zich bewogen, en de aarde werd getroffen door de oorverdovende donder van reusachtige demonen en hun strijd met de sterren.

De Chinese mythologie kent het plot van de strijd om de koninklijke troon tussen de god van het water Gungun en de god van het vuur Zhuzhun. Als gevolg daarvan stortte de helft van de hemel in en barstte er een stortbui en vuur uit de lucht. Onder het gewicht van de ingestorte hemel is de aarde gebarsten en is het grondwater eruit geslingerd. Dit alles bedreigde de vernietiging van alle levende wezens. Het evenwicht in het universum werd geschokt door de geest van het water van de Gungun op de berg Buzhou-Shan. De voormoeder van de mensheid, half-mens-polusmei Nuiva ("Slakkenvrouw"), dochter van de god Yan Di, verzamelde van de bodem van de zeeën, rivieren en meren veel edelstenen en stelde een berg samen die met alle kleuren van de regenboog morste. Daarna bedekte ze het met gehakt riet en stak het aan - de vlam woedde negen dagen en negen nachten en smolt de stenen tot een vloeibare veelkleurige massa. Zeven dagen en zeven nachten bedekte ze het Nueva-gat in de lucht met deze vuurspuwende vloeistofmassa. Daarna harkte Nueva de as van het riet en maakte ze scheuren in de grond, waardoor de weg naar het ondergrondse water werd geblokkeerd. Om de lucht te versterken, doodde Nueva een reuzenschildpad, sneed zijn vier poten af en zette ze op vier delen van de aarde als steun. De lucht is echter nooit meer teruggekomen op zijn oorspronkelijke plaats. Het is een beetje scheef, zoals te zien is aan de beweging van de zon, de maan en de sterren. Bovendien was er ten zuidoosten van de hemel een enorme depressie - de oceaan - die alle zeeën en rivieren met water vulde. Door de mensen het muziekinstrument "Sheng" te geven om zich op te vrolijken, vloog Nyuva op een door een draak getrokken wagen naar de hemel en zat

hij aan de voeten van de Jade Heer. Als de godin van de bruiloften onder de naam Gao-mei (Gao, "tall", Mei - "offer in het gebed voor de gave van kinderen"), wordt ze vereerd om zich te ontdoen van onvruchtbaarheid en het vinden van nakomelingen, in haar eer worden uitgevoerd dansen van erotische aard. In andere versies zag Nuewa een eiland in de oceaan met een prachtig paleis en probeerde er naartoe te zwemmen. Maar het maakte Lunvan (Drakenkoning) boos en hij bracht een vreselijke storm in de zee teweeg, waarbij Nuewa stierf. Haar ziel is veranderd in een vogel Jinway, die elke dag bij alle weersomstandigheden takken en stenen uit de westelijke bergen draagt en deze in de zee gooit, en besluit om in slaap te vallen. Sindsdien zijn er tienduizenden jaren verstreken, maar de Jinwei-vogel heeft stenen en takken in zee gegooit.

De oudere broer en man van Nuiva Phu Xi ("offerdieren brengen"; andere namen - Taihao, Huangshi, Tsanya), de eerste heerser van het Hemelse Rijk, gaf de mensen vuur, diverse ambachten (weefnetten, weefkleden, zijdecultuur), muziek, riten en leerde ze schrijven, waarzeggerij op de trigrammen, tellen en kijken naar de beweging van de sterren en veranderingen in de seizoenen. Fu Xi werd afgebeeld zittend op een steen met losse haren en een grote witte baard, gekleed in een cape van hertenleer, met een tekening van acht trigrammen, of met een cirkel in de ene hand en een schijf van de zon in de andere. Soms werd het voorgesteld als een menselijke slang of een menselijke vogel. De zoon van Fu Xi en Nuwa was Shaodan, en zijn kleinkinderen waren Yandi en Huandi.

"... In het midden van de hemel, - zegt de Turkse kosmogonie, - bevindt zich Polar Star, die de Turken Altyn kazyk noemden. In de oudheid waren de hemel en de aarde dicht bij elkaar en de mensen konden naar de hemel sluipen, naar de huizen van de goden en hen vervelen met hun verzoeken. Sommige dappere mannen of gekken probeerden zelfs de goden tot duels op te roepen. Door deze puinhoop raakten Hemel en Aarde van streek. De hemel, gevuld met onverwachte gasten, drukte op de Aarde, en de Aarde, niet in staat om deze zwaartekracht te weerstaan, opende zich. Grote Chaos kwam naar het universum. Een zwarte storm verklaarde de aarde, as van de aarde vermengd met wolken, donder gerommeld, bliksemschichten gepronk, hagel zo groot als een eendenei. De bergen bewogen, de rivieren kwamen uit hun oevers, brand bedekte bossen en steppen. De maan, de zon en de sterren vielen van het gevestigde pad af, in een wanordelijke draaiing. Mensen, dieren en vogels waren aan het brabbelen, alleen kreunen werd boven de grond gehoord, angst en verwarring, lijden en verdriet heersten. Drie jaar regeerde Chaos, drie jaar duurde de ramp totdat de heer van de hemel, de god Tengri in grote woede zijn gouden staf - Altyn Kazyk - in het universum hamerde en de aarde van de hemel scheidde. Zo verscheen de as

van het universum. En het briljante einde van de staf is 's nachts te zien - men noemt het Altyn Kazyk - de Polar Star"⁷⁵.

Een interessante parallel met dit plot en een vleugje poolverschuiving kan de bijbelse legende over de bouw van de Toren van Babel zijn: "... de Toren is de gedachte dat God niet over de wereld regeert; en de zondvloed zelf was een gevolg van de beweging van de hemelse sferen, die van tijd tot tijd kan worden herhaald. De toren naar de hemel is nodig om de sferen te beïnvloeden"⁷⁶

"... Plato beschreef in de dialoog "Politicus" in detail de vreemde gebeurtenissen op Aarde en "kosmos" in een tijd waarin "de tijd is omgekeerd" en "de ruimte begon te draaien in de tegenovergestelde richting". Overigens was het volgens Plato de "wending van de kosmos" als gevolg van de botsing van de twee richtingen van de tijd in het geheugen en de waarneming van de menselijke voorouder en de vonk van het zelfbewustzijn in hem die het begin van de geschiedenis van de beschaving op Aarde legde"⁷⁷.

Maar ik denk dat het correcter zou zijn om dit cataclysmen, dat geassocieerd wordt met de verschuivende as van de aarde en het veranderen van het zicht op de sterren aan de hemel, te correleren met een speciaal mythologisch plot.

⁷⁵ Bisenbaev A.K. Mythen van oude Turken // http://www.kyrgyz.ru/artikels/bibliotheek/ak_bisenbaev_mify_drevnih_tyurkov/3/.

⁷⁶ Basinsky P. Kham vertrekt. "The Coming Ham" van D.S. Merezchkovsky in het licht van onze ervaring // *De Nieuwe Wereld*. 1996. - - №11. - - C. 212-228. - http://magazines.russ.ru/novyi_mi/1996/11/basinsk.html.

⁷⁷ Skurlatov V. De tijdcirkel // *Techniek - jeugd*. - - 1977. - - № 8. - - C. 44

In het bijzonder wordt het op het rotsachtige terrein van Angkor Wat afgebeeld als "... het moment waarop goden en demonen, die het universum creëerden, de melkachtige oceaan ploegen"⁷⁸.

In de Indo-Ariatische mythologie is er "*Mahabharata*" (boek 1, "*Adiparva*", "*Tale of Astik*", Ch. 15-16), "*Ramayana*" (1.45) en "*Puranas*" ("*Bhagavat Purana*" VIII.). 6-12; "*Agni Purana*" 3; "*Vishnu Purana*" 1, 9; "*Matsya Purana*" 241) verhaal over "Pakhtaniya of the Milk Ocean" door twee klassen van godheden - Devas en Asuras te krijgen als gevolg van deze drank van onsterfelijkheid - Amrita. In de loop van de Milky Ocean Plowing (Rolling) werd de majestueuze berg Mandara (Mandara is een koraalboom, *Erythrina Indica*) gebruikt als een gigantische tarbot en de reusachtige Wasuki-slang als een touw. De Deves hielden de slang bij zijn staart vast en de aura's bij zijn kop, waardoor de berg werd gedraaid en de oceaan werd geschud. Maar al snel begon de berg te zinken. Vishnu kwam te hulp in de vorm van haar tweede avatar, de reuzenschildpad Kurma, die de berg op haar rug hield. Tijdens het ploegen van de oceaan (waarvan het water eerst in melk en daarna in boter veranderde) verscheen er een pot met dodelijk gif

⁷⁸ Marunova I.B. *Ancient Khmer theater*. - Moskou: Wetenschap 1980. - - C. 27

(kalakuta; halakhala), dat zo giftig was dat het het vermogen had om de hele schepping te vernietigen. Devs en asuras, die tot de horror waren gekomen, gingen naar Shiva voor hulp op advies van Vishnu. Shiva had medelijden met hen en dronk al het gif op en hield het in zijn keel vast, waardoor het blauw werd. Sindsdien wordt Shiva ook wel Neelakantha ("blauwnek") genoemd. Verschillende kruiden werden in de Melkweg gegooid, die tijdens het schudden veranderde in 14 schatten (ratten), die werden verdeeld tussen Devas en Asuras: Sri Lakshmi (godin van de liefde), Kaustubha (magisch goddelijk juweel in het bezit van de god Vishnu en siert zijn borst), Paridjata (hemelse boom met bloemen), Varuni (wijngodin), Chandra (maan, die Mahadeva op zijn voorhoofd heeft verkleind en versterkt), Kamadhenu (prachtige koe die de wensen van de eigenaar vervult), Kalpavriksha (magische wensboom), Airavata (witte olifant, vahana van de Indra-god), Rambha en Apsara (nimfen, geliefde gandhars), Uchchaheshravas (wit paard van Indra), Sharanga (boog en pijlen van Vishnu), Shankha (zeeschelp-buis). Eindelijk verscheen uit de oceaan de god van de genezing Dhanvantaris de pot met hemelse nectar van de onsterfelijkheid Amrita: "... Toen, o koning, toen de zonen van Kashyapa - demonen en halfgoden - weer begonnen met het ploegen van de Melkweg, verscheen er een wonderbaarlijke man voor hun ogen. Sterk en sterk, met lange armen, onderscheidde hij zich door zijn krachtige lichaamsbouw. Zijn nek, gemarkeerd met drie strepen, was als een gootsteen. Zijn ogen waren rozig en zijn lichaam donker. Hij was erg jong, hij was versierd met slingers en zijn hele lichaam was versierd met juwelen. Hij droeg gele kleren en oorbellen van fel glanzende parels. De uiteinden van zijn haar waren bedekt met olie. Zijn brede schouders en andere kenmerken gaven aan dat hij sterk en sterk was als een leeuw. Hij droeg armbanden, en in zijn hand hield hij een kan gevuld met nectar aan de randen. Het was Dhanvantari, een gedeeltelijke manifestatie van Vishnu. Hij kende de wetenschap van de genezing, en als een van de halfgoden had hij het recht om zijn aandeel te ontvangen tijdens het offer" (*Bhagavata Purana, lied 8, hoofdstuk 8, verzen 31-33*).

Er was een hevige strijd tussen de Deva's en de Asuras om het recht om het te bezitten. Tegelijkertijd werd op vier plaatsen - Prayaga, Kharidvar, Ujain en Nashik - een druppel amrita op de grond gemorst. Men gelooft dat deze plaatsen sindsdien mystieke kracht hebben en het is om deze reden (vooral in Allahabad, voormalig Prayaga, aan de samenvloeiing van de rivieren Ganges, Yamuna en de onzichtbare Saraswati) dat er eens in de twaalf jaar een festival is van Kumbha Mela ("Jug Fest"), en om de 144 jaar - "Grote Kumbha Mela". Maar uiteindelijk versloegen de Asuras de Deva's en namen ze Amrita voor zichzelf.

De Devs wendden zich vervolgens weer tot Vishnu voor hulp, die de vorm aannam van Mohini, een meisje van buitengewone schoonheid. Profiterend van het feit dat de aura's werden afgeleid door haar schoonheid,

stal Mohini Amrita van hen en gaf haar aan de Deva's, die eindelijk de hemelse drank konden proeven. Een van de aura's genaamd Rahu nam de vorm aan van een meisje, met de bedoeling om nectar te drinken, maar Surya en Chandra herkenden de bedrieger en rapporteerden hem aan Mohini. Rahu begon amrita te drinken, maar voordat hij het kon doorslikken, sneed Mohini zijn hoofd af met de goddelijke schijf Sudarshana-chakra. Als gevolg daarvan werd het hoofd van de demon, dat de nectar al had aangeraakt, onsterfelijk en veranderde in de planeet Rahu, die ze, met het oog op wraak op de zon en de maan, soms opslokt en zo zon- en maansverduisteringen veroorzaakt. Het eindresultaat was dat de amriet dronk en de maagden die aan kracht gewonnen hadden, de asuras overheersten.

Misschien moet deze mythe worden geïnterpreteerd als een bewijs van een aantal wereldwijde cataclysmen verbonden met de Indische Oceaan en gewassen door het Antarctica, figuurlijk voorgesteld als een gigantische schildpad Kurma met de berg Mandara opgericht op, en "pot van gif" (in "Avesta" - giftige wateren en rivieren) - zijn vulkanische gassen die vrijkomen uit de darmen van de aarde als gevolg van een uitbarsting.

Maar er is nog een andere mythe in de Indiase traditie die direct in verband kan worden gebracht met de mythe van het ploegen. In Puranas was het universum oorspronkelijk gevuld met water en daarboven komt een lotus waaruit men zich kan verheugen. Brahma, de secundaire schepper van het universum. Eenmaal uit de lotus, kijkt Brahma alle kanten op, maar ziet niets anders dan duisternis. Dan waait de wind, exploderende enorme cirkelvormige golven en schommelende lotus⁷⁹.

Volgens de Heliopolis-variant van de kosmogonie van het oude Egypte in het begin was Chaos (non) - grenzeloos, onbeweeglijk en koud wateroppervlak, gehuld in duisternis. Millennia gingen voorbij, maar niets verstoerde de vrede: de oeroceaan bleef onschendbaar. Maar op een dag verscheen de god Atum, de eerste god in het universum, uit de oceaan. Het universum was nog steeds gebonden aan de kou, en alles was ondergedompeld in de duisternis. Atum begon te zoeken naar een vaste plek in de Primordiale Oceaan - een eiland, maar er was niets anders in de buurt dan het stille water van Chaos Noona. En toen schiep God Ben Ben Hill, de Originale Heuvel.

In de Dravidisch sprekende toda Aboriginal bevolking van het Nilgiri gebergte ("Blue Mountains") in Zuidwest India "... het melken en het opkloppen van boter in melk vormen de basis van een groot deel van het religieuze ritueel ... en de melk van heilige dieren wordt opgeklopt in

⁷⁹ I.V. *Kankerlegendes en Mythes van het Oude Egypte*. - St. Petersburg. Neva, 1998. - C. 20

melkveebedrijven, die als todatempels kunnen worden beschouwd en door de mens zelf als zodanig worden beschouwd⁸⁰.

Volgens de mythologie van Thorajas van het eiland Sulawesi is er in het midden van de zee een rots waar de negen stromingen samenkomen, in de rots is er een grot, de habitat van een krab, die veranderingen in het getij veroorzaakt⁸¹.

Als we dit oude Indische motief "De melkachtige oceaan in elkaar slaan met een berg" beschouwen als een Dravido-Elamitische invloed in het Hindoestaans, dan is de oorspronkelijke Indo-Ariatische versie bewaard gebleven in de legende "Gonda en Boomia": "...Toen het wespenland weer tot leven kwam door spreuken, zeiden de Bhagwan tegen de Pandawahbroers: "Meng het land met water en sla het neer. De Pandawahbroers maakten een grote stenen ketel zo groot als een dorp en vulden het tot aan de rand met water. Toen stopten ze een stuk aarde in de ketel en gingen het neerhalen, maar ze vonden dat ze geen draaikolk of touw hadden om het te draaien. Er was geen enkele boom op de grond die gebruikt kon worden om een whirlpool te maken. Er was ook geen enkele vezel om het touw te weven. De gebroeders Pandava wisten niet wat ze moesten doen. Tenslotte zag Bhimsen drie slangen die de koning der schildpadden en zijn metgezellen naar de aarde brachten. Hij pakte ze vast en zei: "Ik laat je niet teruggaan naar de onderwereld totdat je zoveel land hebt als je mij kunt krijgen". Of ik vermoord je. En Beechimsen nam de python en maakte er een puinhoop van. In die tijd waren de pythons veel groter en dikker. Beechimsen wikkelde een Stenen Slang om de python als aandrijving. Toen zei Byhimsen: "Wie gaat er nu de grond raken? Het touw van de slang kan breken als ik het pak. De catma, zijn moeder, zei: "Ik zal het doen. En ze begon de grond te raken in een stenen ketel. Zij deed en deed, en de gebroeders Pandava, haar zonen, keken in de ketel, en onder hun blik steeg en zwol de aarde op: want hun blik had magische krachten. Toen dompelden ze hun handen in de ketel, en de aarde spreidde zich nog meer uit. En Bhagwan keek de hele tijd vanuit de hemel. Tot slot zei hij: "Giet in een kan met bedwelmende drank, en de moeder aarde zal nog hoger stijgen en het hele oppervlak van de aarde vullen⁸²."

Volgens ons is de parallel met de Indo-Ariaanse mythe van het ploegen van de oceaan de Pelasgiaanse mythe van Ophione: "... Aan het

⁸⁰ Rivieren W. H. R. *De Todas*. - Londen-New York: Macmillan en co., Limited; The Macmillan Company, 1906. - XVIII, 781 p., P. 38.

⁸¹ Wensinck A. J. *De oceaan in de literatuur van de Westelijke Semieten*. - Amsterdam: Johannes Müller, 1918. - XI, 66 p., - P. 9.

⁸² Fuchs S. *Legendes en verhalen van Gondwana*. - Moskou: Wetenschap, 1970. - - C. 22-23

begin van Eurinoma, de godin van alle dingen, stond ze naakt op uit Chaos en vond dat ze niets had om op te vertrouwen. Dus scheidde ze de hemel van de zee en begon haar eenzame dans over de golven. In haar dans verhuisde ze naar het zuiden, en achter haar rug was er een wind die voor haar heel geschikt leek om te beginnen met de creatie. Ze draaide zich om en ving deze noordenwind op, drukte die in haar handpalmen - en de grote slang Ophion verscheen voor haar ogen. Om zich op te warmen, danste Eurinoma woedend tot er in Ophione een verlangen ontstond, en hij wikkelde haar goddelijke lendenen om haar te bezitten. Daarom bevrucht de noordenwind, die ook wel Borea wordt genoemd... Eurinoma heeft op dezelfde manier een kind verwekt. Daarna veranderde ze in een duif, zat als een haring op de golven en legde na verloop van tijd het Wereld-ei. Op haar verzoek heeft Ophione het ei zeven keer omgedraaid en in tweeën gesplitst. En alles wat in de wereld bestaat - de zon, de maan, de planeten, de sterren, de aarde en haar bergen, de rivieren, de bomen, de kruiden en de levende wezens - kwam eruit tevoorschijn. Eurinoma en Ophione vestigden zich op Olympus, maar hij deed haar pijn en verklaarde zichzelf de schepper van het universum. Hiervoor sloeg ze hem met haar hiel op het hoofd, sloeg al zijn tanden eruit en dreef hem de donkere ondergrondse grotten in. Daarna creëerde de godin zeven planetaire krachten, die aan het hoofd van elke titanide en titanium werden geplaatst. Thea en Hyperion bezaten de Zon; Phoebe en Atlanta de Maan; Dion en Cey de planeet Mars; Metida en Coy de planeet Mercurius; Themis en Eurimedont de planeet Jupiter; Thethia en de Oceaan de planeet Venus; Rhea en Cron de planeet Saturnus⁸³. Eurinoma woont zelf in een grot en is een triade - Nacht, Orde en Gerechtigheid. De Hesiod noemt direct de moeder van alle dingen Nacht (Nickta)⁸⁴.

Ook de Gnostici van de 1e eeuw na Christus geloofden dat de wereld door een slang werd geschapen. Volgens een versie is Uranus (Hemel) de zoon van Ophion en Senior Thetide (*"De Eerste Vaticaanse Mythograaf" III I, I*). Volgens Ferekid is Ophion de vijand van Kronos, de vader van de Ophionisten (*Ferekid Sirsky, Fr. B4 Dils Krantz*). Hij vocht met Kronos in een handgemeen gevecht, maar hij wierp hem en Eurinomou omver en dreef ze diep in de oceaan⁸⁵.

Zoals we kunnen zien, is de Pelasagische slang Ophion, net zoals de Indo-Ariatische slang Wasuka om de berg heen werd gebonden en de rol van troebelheid speelde bij het ploegen van de oceaan, ook verbonden met een speciale berg - Olympus.

⁸³ Graven R. *Myths of Ancient Greece / Per. et al. A.A. Taho-Godi. - M. : Vooruitgang, 1992. - - C. 15.*

⁸⁴ Graven R., Patai R. *Joodse mythen. - Jekaterinburg : U-Faktoria; M. AST Moskou, 2008. - - C.23, 32.*

⁸⁵ *Scholia aan Licofron. Aleksandra 1191 // Aantekeningen van N.A. Tsjistjakova bij het boek van Apollo Rodoskij. Argonautiek. M., 2001. - - C.184*

Big Snake (Ophion) is duidelijk geïdentificeerd met de Iraanse Zervan. Zervan - "Time, destiny"; het wordt genoemd in "The Avesta" ("*Clear*" 72.10, "*Videodat*" 19).13); Zervan Akaran - "Eeuwige Tijd" in "Zend-Avesta"; Zervan Daregho-Chvadhat - "Heer van de bestaande wereld"; Zervan Dargahvadata - "Tijd waarvan de heerschappij lang duurt"; in het manicheïsme Zervan - "Vader van de Grootheid", "Vader van het Licht". In het Zoroastrisme is Zervan de vader van Ormazd (Ahura Mazda), geboren uit de opofferingsascetische praktijk van God. Ahriman is ook de zoon van Zurvan, maar werd op een onnatuurlijke manier geboren (door de baarmoeder van ofwel bipolaire Zurvan ofwel de godheid van de ruimte Tkhvashi te hebben gescheurd, waarmee Zervan in "Yasna" in een paar wordt genoemd) uit twijfels over het bereiken van de doelen van de ascese. Zo zijn bijvoorbeeld de *regels 2-3 van Zaratoustravian Gata* ("... Beide geesten, die oorspronkelijk als een tweeling in de droom waren, en nog steeds in alle gedachten, woorden en daden, de essentie van Goed en Kwaad, blijven"), worden beschouwd als het uitgangspunt van de filosofie van het Zervanisme. Men kan zich de waanzinnige gevoelens voorstellen van het Perzische leger, dat tot Ormazda bad, toen tegenover hen het Grieks-Macedonische leger stond, dat de hymne zong voor de god van de rooftocht en de dronkenschap die onnatuurlijk geboren was (uit de heup van Zeus) Dionysus!

Maar in deze Iraanse traditie verdwijnt de godin moeder voorouder. Maar toch is haar spoor te vinden. Zarvan wordt in Sogdiaanse teksten van het boeddhistische karakter Brahma genoemd, de schepper van het universum van het Vedische pantheon, dat in de legenden vaak wordt vertegenwoordigd door een gans, die een constante metgezel is van Brahma en zijn "drager" - vahana. Hieruit kan men de moeder van Ormazd zien: "... Het is uitgesloten dat het beeld van een watervogel het idee van het oorspronkelijke waterelement weerspiegelt, dat in het Avestia-pantheon werd voorgesteld door een godin, waarvan men gelooft dat ze achter de drievoudige epitheton van Ardi Sura Anahita verscholen⁸⁶ is geweest. "... Hier is het ook gepast om te onthouden dat de metgezel van de grote watergodin uit de Vedische tijd Sarasvati een gans was, die de allesomvattende hemel vertegenwoordigde. E. Kuzmina merkt ook op dat in de Indo-Iraanse mythologie de watervogel de personificatie en metgezel was van de godin moeder van het water, die vaak werd afgeschilderd als een "wereldboom" met vogels die erop zaten, en een eendenpaar was een symbool van echtelijke liefde in de folklore van alle Indo-Europese volkeren. Ze wijst er ook op dat in de Indo-Iraanse traditie in de regel paarden of vogels

⁸⁶ *Rapport YA kosmogonische plot op Khorezmiaanse schepen // Centraal-Azië in de oudheid en de Middeleeuwen. - - M., 1977. - - C. 67.*

of alleen vogels naast een vrouw of een equivalent daarvan - een boom - werden geplaatst, maar dat er tegelijkertijd "in alle Indo-Europese tradities een gemeenschappelijke gelijkens van paard en vogel bestaat". Zo zijn in het Rigveda-hymne de Asjvinov-paarden als adelaars: "«... Uw prachtige vliegende paarden zijn roodachtige vogels, mogen ze u meenemen...", en in Mahabharat zingen de Ashvins zelf als adelaars - "prachtige, mooie gevleugelde vogels"... Op de vraag waarom het beeld van een watervogel in de Iraanse en Scythische mythologieën het beeld van de lichaamswereld is geworden, antwoordt D. Rigwedd's paarden zijn vergelijkbaar met adelaars. Rajewski antwoordt dat deze vertegenwoordiger van de fauna van de aarde de mogelijkheid heeft om zich in alle drie de elementen te bewegen - op het land, op het water en, ten slotte, in de lucht ... waarschijnlijk, de cirkel van oude beelden gevormd bij het begin van het Mesolithicum en het Neolithicum (en, misschien, zelfs eerder), Bestaande uit een man, een eland en een watervogel, geassocieerd met een archaisch complex van mythologische voorstellingen, werd in de loop van de tijd getransformeerd, en elanden werden vervangen door een paard, die organisch pasten in de oude driedelige compositie⁸⁷.

In de mythologie van de Ainu is er ook een soortgelijke Pelagische kosmische danspartij van Ophion en Eurinoma: het omarmen van elkaar, de Hemelse Slang en de Godin van de Zon versmolten in de Eerste Bliksem. Vrolijk rommelend kwamen ze neer op de Eerste Aarde, waarom ze zelf boven en onder zijn ontstaan. Zij hebben de wereld geschapen, en daarmee heeft Ajoin, die mensen heeft geschapen, hen ambachten en overlevingskansen gepresenteerd. Later, toen de kinderen van Ayoya zich in de wereld vestigden, wilde een van hen, de koning van het land Pan, met zijn eigen dochter trouwen. Er was niemand in de buurt die niet bang was om tegen de wil van de heerser in te gaan. Uit wanhoop liep de Prinses samen met haar geliefde hond weg voor de Grote Zee. Daar, op een verre oever, werden haar kinderen geboren. Daarom gingen de mensen van hen af en noemden zichzelf "Ainu", wat "echte mensen" betekent.

Een variant van de mythe over het ontstaan van de wereld werd opgetekend bij de Baikal Buryats. In het "Baabain munengen bahana" ("vader's zilveren kolom") ontmoette in de primaire oceaan-haos "echein altan umai" ("moeder's gouden buik"), van hun ontmoeting eerste mensen verschenen op de aarde.

⁸⁷ S. Zharnikova. *Mogelijke oorsprong van het beeld van een ganzenpaard en een elandpaard in de Indo-Iraanse (Arische) mythologie* // <http://www.booksite.ru/fulltext/1/001/001/073/j2.htm>.

Er is ook een Griekse versie van het beeld van de "berg", die door de goden wordt gesponnen. We bedoelen Plato's verhaal in "Politiek/State" over hoe ze op Ananka's spindel ("Onoverwinnelijkheid, Noodzaak") het lot van de Moira-wereld, de godin van het lot, spinnen en de hemelse muziek van de sferen begeleiden met hun zang: Cloto zingt over het heden, Lachis - over het verleden, Atropos - over de toekomst ("*Orphica*", f.126 Kern; Plato, "*State*" X 617c). Deze "... drie Moirs draaien de wereldas - een speciaal, zeer complex onderwerp, dat wil zeggen de sterrenhemel. Deze spil maakt een gelijkmatige beweging in één en dezelfde richting; maar bij zijn rondes bewegen zijn binnenste cycli (ronde lichamen van licht) in de tegenovergestelde richting. De spindel draait tussen de knieën van Necessity (Ananka). Op elke cirkel zit een sirene die een monotone stem uitstraalt terwijl hij ronddraait; samen creëren ze de klanken van de hemelse harmonie. Bij het naderen van de Parken moest de ziel een soort van lot uitnemen, dat het hele toekomstige leven vertegenwoordigde, vooropgesteld in alle details. Na een reeks ceremonies zou de ziel in slaap vallen. Toen was er midden in de nacht een donder, een aardbeving, - en de ziel verspreidde zich als sterren op de plaats van zijn geboorte (615 C - 621 V)⁸⁸

Volgens de Orphic hymnes is de spil-wereldas van Ananke (Plato, "*The State*", X 616c, "*Timei*" 48a) de dochter van Zeus en Aphrodite van Urania ("*Orphic Hymns*", LV 4), dus een andere parallel met de mythe van het ploegen van de oceaan en de uitgang van de liefdesgodin Lakshmi uit het is de vertelde ethéo-Cypriotische mythe van de geboorte van Aphrodite ("Pennoborn"); Een aadiomna "duiken, uit de zee komen"), die zich voordeed omdat het vruchtbare orgaan van Uranus, afgesneden door Cronus, in de zee viel en er een wit schuim omheen sloeg (Hesiod, "*Theogonia*", 189-194). Gelijktijdig met Aphrodite uit de druppels bloed van Uranus die op de grond vielen, werden Erinia, de reuzen en melia (as-nimfen) geboren. Aphrodite, een prachtige godin, werd de vrouw van de kreupele Hephaestus, schepper van nieuwe dingen. Zij bedroog hem echter van tijd tot tijd, en uit de band met de oorlogsgod Ares werd Harmony, Deimos ("Horror"), Phobos ("Fear"), Eros, Gimarot en Anterot, de Amazones, uit Dionysus - Charita, Priap, Eunomiya ("Sublime") geboren, Het soort ("Dauw"), van Hermes - Hermafrodith-Atlantium, van Poseidon of Buta - Volopas, zoon van Poseidon, - Eric(-s), de voorvader van de elite van Sicilië, van tsarevitch Anchise - verheerlijkte Aeneas, de voorvader van de stichters van het Romeinse Rijk. Het attribueert van Aphrodite - een gouden kom gevuld met wijn, waaruit een man eeuwig jeugd krijgt.

⁸⁸ Freudenberg, O.M. *Utopia (Hoofd van de onuitgegeven monografie "Semantiek van de compositie "Arbeid en dagen" van de Geodesie") // Problemen van de filosofie. - - 1990. - - № 5. - P. 148-167 // <http://ec-dejavu.ru/u/Utopia.html>.*

In de West-Semitische traditie is volgens ons de mythe van de val van de godin/berg uit de hemel in de wateren identiek aan de legende dat de godin van de vruchtbaarheid en de vleeselijke liefde, oorlog en strijd Astarta (Ashtoret, Ishtar, Inanna) naar de aarde kwam als een vuurster-meteoriet, die in de buurt van Byblos (modern Jebel) in het Alfakameer viel. In Akkadtse en Babyloniërs werd Astarta, gesymboliseerd door een achtpuntige ster, "de oudste hemel en aarde" genoemd, en was de dochter van de god van de hemel Anna en tegelijkertijd zijn vrouw (Antum), zittend op een hemelse troon, beschermd door leeuwen (*"De mythe van Ethan"*). Volgens de mythen van Enmerkar was Inanna oorspronkelijk de godin van Aratta, maar later begon haar gunst uit te gaan naar rivaal Aratta Uruk, waar de hoofdtempel van Inanna - E-Ana. In "Hymne van Agushay" danst Ishtar "onder de goden en koningen in zijn mannelijkheid" en wordt hij geïdentificeerd met de slangengodin Irina! God Ea is beledigd door de rooftes van de godin en schept de godin Shaltum ("Discord") uit modder van onder zijn nagels om haar aandacht af te leiden. De tegenstanders draaien rond in een zeer lange, tegengestelde dans ("gushtum"). Ishtar smeekt Ea om haar te redden van deze vernederende en uitputtende toestand van monsterlijke wendingen en stemt ermee in om "terug te keren naar haar grot". Als teken van dit evenement werd er jaarlijks een festival van spinnendansen gehouden ter ere van de godin.

Ook zeer interessant invariant van het vallen van een voorwerp in de oceaan en het slaan van het is de Ossetische kosmogonische mythe dat God de staart van de zon afsneed en hij, brandend, haastte zich in de afgrond, maar de maan spatte water op hem, en hij koelde af en veranderde in de aarde. De aarde, die zijn plaats had ingenomen, bleef verhitten en koken, waardoor op sommige plaatsen de wind begon te dwalen, op sommige plaatsen droeg de wind stof en grond over de aarde, waaruit bergen, vlaktes, heuvels en ravijnen werden gevormd. In een andere versie viel een hete vonk van de zon uit de hemel, die de aarde bereikte en in zwarte as veranderde. Uit deze as schiep God Narts (mensen), en uit de tranen die in de lucht werden geworpen, verscheen al het andere op aarde - bergen, rivieren, bomen, kruiden en beesten. Uit de warmte van de zonnevonk kwam de slapende oceaan tot leven, zijn beschermheer Donbettyr, zijn beschermheer, ontwaakte⁸⁹.

Ook in de Ossetische mythologie hebben andere goddelijke karakters, pasgeborenen, betrekking op de middenwereld, alsof ze het oorspronkelijke

⁸⁹ Takazov, F.M. *Creatie van vrede in de Ossetische mythologie (in het Russisch)* // *Moderne problemen van wetenschap en onderwijs*. -- 2014. -- № 5. - <http://www.science-education.ru/ru/article/view?id=14850> ; Takazov F.M. *Archetypes van het wereldmodel in de Ossetische mythologie // Fundamentele studies*. -- 2012. -- № 11. -- C. 1522

archetype van de kosmogonese, dat eerder in de hogere wereld werd geproduceerd, herhalen: 1) Amran Daredzanti is geboren door God's stervende nichtje Maria op onnatuurlijke wijze - door er met ijzeren tangen een vlamme jongen uit te snijden en te trekken, en dan wordt hij in de Zwarte Zee geworpen; 2) de pasgeborene dochter van God's nichtje en de Maan wordt met houten tangen in het meer geworpen, en dit gebeurt "toen de dag begon te scheiden van de nacht"⁹⁰.

De algemeen aanvaarde parallel met de Indo-Ariaanse mythe van het ploegen van de Melkweg is de Bohumilse legende van de schepping van de wereld. Zo staat in het boek "Razouumnik" (een andere titel - "Vragen en antwoorden van Gregorius, Basilius en Johannes de Theoloog" (ÖÖ²²⁹¹ eeuw) op de vraag "Waar heeft God de hemel en de aarde van gegeten?"

De oorsprong van deze mythe wordt afgeleid uit alle Slavische begrippen: "...de grondbeginselen van de mythe van het ploegen... V. V. Napol'skikh, bijvoorbeeld, suggereert in de Slavische kosmogonische legendes, waar het land of de duiker die het onttrekt is gemaakt van het zeeschuim ("een substantie van leven" wordt zeeschuim genoemd dat is gemaakt van het spit van de grote Moeder Aarde, in de mythe van de Zunya Indianen). We vinden ook sporen van de mythe over het ploegen in het geloof over heksen die, door water in bronnen en putten te roeren met een stok, guur weer kunnen veroorzaken, melk van koeien kunnen wegnemen, en, melk in potten kloppen, een magische zalf of kaas voor Shrovetide kunnen maken (vgl. in 'Mahabharata' (1.15.2): 'Ploeg de oceaan, dat is een kruik [van amritas]'). Heksen bewaren hun kruiken met melk en kaas in diepe kelders, dus in de baarmoeder van de aarde, en je kunt een heks ook wel een stuk kaas noemen ... Ook A.N. Afanasiev wees op een breed scala van concepten die verband houden met deze beelden en woorden, die ons brengt naar de mythen van de schepping (in het bijzonder, voor het woord kwark was er een betekenis en "zachte modder"), die ook wordt bevestigd door de moderne etymologische onderzoek ... Waarschijnlijk, op basis van deze zeer cirkel van opeenvolgende identificatie van kaas - embryo - het oorspronkelijke land in de oeroude wateren van de Moeder van God was er ooit een speciaal continuüm van "andere wereld" met een witte steen / eiland op de melkachtige zee. Vanuit dit oogpunt is het ook heel natuurlijk om witte steen als heet te beschouwen - de veronderstelling over de oorsprong van de

⁹⁰ Takazov, F.M. *World Tree in Ossetische mythologie (in het Russisch) // Moderne problemen van wetenschap en onderwijs*. - - 2012. - - № 6. - <http://www.science-education.ru/ru/article/view?id=7900>

⁹¹ Ivanov Y. *Bogomilsky boeken en legendes / Bewerkt door D. Angels*. - *Sophia : Wetenschap en kunst*, 1970. - P.259 ; Asov A.I. *Slavische goden en de geboorte van Rusland*. - *Moskou : Veche*, 1999. - - C. 23

bijnaam "brandstof" uit "heet" is herhaaldelijk door verschillende wetenschappers geuit; dit wordt bevestigd door enkele samenzweringsteksten: "Val mijn verlangen aan... ..noch op water, noch op aarde... noch aan de witte hete steen..."; "...en onder die struik onder de rakitsteen ligt een witte hete steen..." Opname in de context van de "universele voormoeder" maakt duidelijk dat de wondersteen zich op zee kan bevinden, soms in de diepte van de zee, maar ook in de diepte van de aarde. Dit laatste beeld wordt gepresenteerd in de verhalen die wijdverspreid zijn onder Slaven (inclusief Oosterse Slaven) over het overwinteren van een persoon, soms - meisjes - in een kuil, berg, grot onder slangen, die de hele winter een grote steen likken (wit, licht, goud), waar de koningin van de slangen ligt, en daaronder kan een helende zalf liggen, en de steen wordt soms direct "lichte steen Alaty" genoemd. Beelden van slangen rond een wondersteen (laten we de heilige Slang / Witte Eiland Levka herinneren), brengen waarschijnlijk ideeën over de zielen van de doden over, wachtend op hun reïncarnatie en het eten van een bepaald "levenselixer" (vgl. uit de oude Chinese mythologie: "Geesten en Zielen van Hemel en Aarde" worden behandeld met witte jadepasta, gevormd en geknabbeld in het meer aan de voet van de Donauluchtboom). Het motief van het likken is hier zeer indicatief - laten we niet vergeten het likken van het originele koeienijs of -zout (d.w.z. het likken van het originele koeienijs of -zout). (d.w.z. witte) rotsen in de Scandinavische mythologie, waaruit de goden zijn geboren, en Ilya Muromets likte het schuim van de stervende Svyatogor om zijn macht te krijgen... De plot van de sprookjes is ook vergelijkbaar met deze, waarin de held een steen likte die in de maag van een monster werd gevonden dat het wilde inslikken, en sacrale kennis kreeg van deze steen - vergelijkbaar met de plots van V. Muromets. J. Propp interpreteert ook als een rudimentair plot van absorptie met de daaropvolgende wedergeboorte in een andere kwaliteit, en daarin de motieven van het varen in het monster over zee naar een of ander klooster, een eiland, een land van voorouders in zijn boezem, waar de held soms zelfs zijn dode familieleden ontmoet. Het is kenmerkend dat in de Oost-Slavische mythologie de naam van het voorouderlijke klooster van de Yreya's of de Yreya's, verbonden met een eiland of een afgelegen warm land, afkomstig is van de begrippen vijver, zee, draaikolk... De concentratie van de locatie van de Alaty-steen (de zee of de diepte van de aarde) staat naast de synoniem van de zee en de kerker, die door vele mythologieën bekend is: "...zoals de Heilige Blauwe Zee in het heldere veld van Akiyan..." Op dat heilige eiland staat de heilige sparrenboom..."; "Op die blauwe Okean-zee, in een helder veld staat een witte berk..."; "In een helder veld, in een wijde uitgestrektheid ligt een witte steen latyr...", of "... Er is een witte steen in het heldere veld van de zee, en er is een witte steen in de zee van de zee..."...In dit complex de zee is het reservoir die innerlijke vloeistof waarop het leven, het onuitputtelijke elixer van de onsterfelijkheid

is 'gemengd'; het eiland met de witte steen is de baarmoeder met het embryo (of beter gezegd - de potentiële embryo's van al het leven in het universum); en het veld, de aarde - is het lichaam zelf, het vlees van de Moeder van God (dit wordt aangegeven door het symbolische begrip van het motief van het ploegen in de folklore als een coïtus, conceptie, en slecht begrepen woorden uit het raadsel: "In het vrouwelijke veld is er een spil eik....", en vele andere feiten)⁹².

In de West-Semitische mythologie eindigde de cultivering van de oceaan in de creatie van het gewelf van hemel en aarde⁹³. Moslim-Arabiëren hebben zeer weinig sporen van het oude Semitische concept, volgens hetwelk de bergen het fundament zijn van de aarde en een deel van het bestaan dat voor de rest is ontstaan. Meestal kan men het beeld tegenkomen dat de bergen gekromde, gestolde golven van de oceaan zijn: Allah schiep de bergen uit golven van water. Maar de beschrijving van de schepping van de aarde en de kern die eraan voorafging wordt in een nog meer ontwikkelde vorm gegeven: in het begin bestond het universum uit oerwateren waarop de troon van Allah rustte. In die tijd stuurde Allah een zacht briesje dat het water weg dreef van een plaats die daardoor droog kwam te staan, en er was een gewelf; het was de plaats van het toekomstige heiligdom. Het heiligdom, dat al lang voor de schepping van de aarde in de oceaan dreef, werd "gaeshi el-mae" genoemd.

Een zachte bries kan een herinnering zijn aan de Heilige Geest in het boek Genesis van de Joden: "... maar de aarde was blind en leeg, en de duisternis over de afgrond, en de Geest van God werd over het water gedragen" (*Genesis 1:2*). (Gen. 1: 2.) Het wordt verder gerapporteerd: "En God zei: Laat er een standvastigheid in het water zijn, en laat het water van het water scheiden. En het werd zo. En God schiep de hardheid, en scheidde het water dat onder de hardheid is van het water dat boven de hardheid is. En het werd zo." (*Genesis 1:6-1,7*).

Wat betreft het heilige heiligdom in het midden van de oceaan, moet het misschien vergeleken worden met het genoemde Babylonische gedicht van de eerste heilige plaatsen die werden gecreëerd - Erida en Babylon (de tempel van Esagila).

Volgens een andere versie van de moslimgeschiedenis blies de wind de golven zo hard op dat ze begonnen te schuimen. Het schuim gaf opwaartse stoom af, en uit deze stoom ontstond de hemel. De Arabische historicus van het begin van de Xe eeuw at-Tabari informeert dat het rode of witte schuim

⁹² Denisova, I.M. *Bruggen der tijden: kosmologische archetypen in de traditionele cultuur (in het Russisch) // Oud-Russische kosmologie (in het Russisch) / Orv. ed. van G.S. Barankova. - St. Petersburg: Aleteya, 2004. - - C. 412, 413-415.*

⁹³ Wensinck A. J. *De oceaan in de literatuur van de Westelijke Semieten. - Amsterdam: Johannes Müller, 1918. - XI, 66 p. - P. 8*

zich op een plaats van het toekomstige heiligdom bevond en het begin van de aarde heeft gevormd.

In de Semitische literatuur wordt deze voorheen bestaande plaats in het midden van de oorspronkelijke wateren, het begin van het latere heiligdom en het centrum van de toekomstige aarde, de "navel van de aarde" genoemd⁹⁴. *Het spreekt voor zich* dat deze plaats in het centrum van de oceaan ook de "oceaan navel" kan worden genoemd, aangezien de navel in dit geslacht meestal "centrum" betekent; en dus zijn de "oceaan navel" en de "aarde navel" identiek. De Semitische literatuur bevat niet zo'n uitdrukking "oceaan navel", maar de Grieken wel, in de *Odyssee (I, 52)*, met verwijzing naar Ogygia⁹⁵.

Het universum zelf bestaat in het Semitisch concept uit verschillende delen die op elkaar lijken. Er wordt bijvoorbeeld gezegd dat Allah de edelsteen schiep en er majestueus naar keek, totdat hij smolt; de stoom die er uit opstond schiep de hemelen, en de rest van de edelsteen is aarde. Zo is de oorspronkelijke heerschappij van het water, en het maken van de aarde ervan, ook verbonden met de hemel.

Deze traditie is terug te voeren op het Oude Testament. Psalm 104(3) verwijst naar Jahweh als iemand die "zijn bovenkamers op het water bouwt". Omdat Jahweh's "bovenkamers" in de hemel zijn, worden de hemelen zelf "water" genoemd. Dit is een algemeen idee van de oude Semitische wereld, en het is bekend uit het Babylonische gedicht over de schepping en kan, zoals we zien, worden getraceerd in het bijbelse scheppingsverhaal. Net zoals de aarde vanuit het centrum in de oceaan is ontstaan, zo zijn de hemelen dat ook. "Bereshit Rabba" bevat de volgende kosmogonische legende over het verschijnen van de hemel: op het moment dat G-d zei: moge er een firmament zijn in het midden van de wateren, het punt dat in het midden was, verdikt en gekruld, en zo werden de lagere hemelen en de hogere geschapen⁹⁶.

Dit concept komt ook voor in de christelijke en islamitische literatuur. Volgens het Syrische apocriefe monument uit de 7e eeuw. De "Cave of Treasures", een vaste stof heet Raqi' omdat het van nature gemaakt is van gekruld water⁹⁷.

⁹⁴ Wensinck A. J. *De oceaan in de literatuur van de Westelijke Semieten*. - Amsterdam: Johannes Müller, 1918. - XI, 66 p. - P. 7-8.

⁹⁵ Wensinck A. J. *De oceaan in de literatuur van de Westelijke Semieten*. - Amsterdam: Johannes Müller, 1918. - XI, 66 p. - P. 9.

⁹⁶ Wensinck A. J. *De oceaan in de literatuur van de Westelijke Semieten*. - Amsterdam: Johannes Müller, 1918. - XI, 66 p. - P. 9.

⁹⁷ Wensinck A. J. *De oceaan in de literatuur van de Westelijke Semieten*. - Amsterdam: Johannes Müller, 1918. - XI, 66 p. - P. 10

Eigenlijk wordt de oceaanploeg van de Semieten vergeleken met soortgelijke mythen van Hindoes en Japanners⁹⁸. Bijvoorbeeld, in "*Het Boek van Daniël de Profeet*." (7, 1-3) er staat, "... Aan het begin van de toespraak zei Daniël: "Ik zag in mijn nachtvisie, en zie, de vier winden van de hemel vochten in de grote zee, en de vier grote beesten kwamen uit de zee, in tegenstelling tot elkaar. Volgens onderzoekers presenteert deze beschrijving een typisch mythologisch tafereel waarin de vermenging ("ploegen") van de wereldzeeën de zeemonsters angst inboezemt en de krachten van chaos en wanorde belichaamt⁹⁹. Bijbelgeleerden geloven dat deze episode van het ploegen van de zee onder invloed van de wind werd beïnvloed door de Mesopotamische mythe, namelijk de Babylonische en Oegaritaanse teksten¹⁰⁰. De volgende aflevering is "Het Boek van de Profeet Awwakum." (3, 15): "Gij en uw paarden hebben de weg gebaad bij de zee, door de afgrond van de grote wateren", die het kosmogonische geklop van de wateren ziet en een beschrijving van de kosmogonische strijd tussen Jahwe en het monster van de kosmische chaos¹⁰¹. De spelen die aan God worden toegeschreven door het "*Boek van Job*" en "*Psalmen*" (103:25-26) met het zeemonster Leviathan (Hebreeuws). "livyatan" - "gedraaid, gerold", van "lava" - "gedraaid, gerold"): "Kun je de Leviathan eruit halen en hem bij het touw grijpen? Wil je de ring in zijn neusgaten steken? Wil je zijn kaak doorprikken met een naald? Zal hij je veel smeken en zal hij zachtmoedig tegen je spreken? Zal hij een pact met je sluiten en hem voor altijd als zijn slaaf meenemen? Zult u hem vermaken als een vogel, en hem aan uw meisjes binden? Zullen zijn visserskameraden hem verkopen, zullen ze hem verdelen onder de Kanaänitische kooplieden? Zult u zijn huid doorboren met een speer en zijn hoofd met een scherpe visstok? Leg je hand op hem, en onthoud de strijd: je gaat niet vooruit. Hoop is ijdel. Val je niet bij het zien van hem? Er is niemand die zo dapper is om hem te storen. Wie kan er voor mijn gezicht staan? Die me voorging om hem al mijn dingen onder de hele hemel te geven. Ik zal niet zwijgen over zijn lullen, over de kracht en de mooie verhouding ervan. Wie kan de bovenkant van zijn kleren openen, wie

⁹⁸ *Metevelis Peter. Mythe in de geschiedenis: Mythologische Essays. - San Jose-New York-Lincoln-Shanghai: Schrijversclubpers, 2002. - Deel 2. - X, 192 p. - P. 130.*

⁹⁹ *Walton John H., Matthews Victor H., Chavalas Mark W. The IVP Bible Background Commentary: Oude Testament. - Illinois: InterVarsity Press, 2000. - 832 p. - P. 740.*

¹⁰⁰ *Lester G. Brooke Daniel roept Isaiaah op: Een zinspel op de buitenlandse regel in het Hebreeuws-Aramees Boek van Daniël. - London-Oxford-New York-New Delhi-Sydney: Bloomsbury Publishing Plc, 2015. - 240 p., p. 43-44; Walton John. De Anzu Mythe als Relevante Achtergrond voor Daniel 7? // *The Book of Daniel: Composition and Reception. - Leiden-Boston-Köln: Brill, 2000. - Deel één. - P. 69-89, P. 69, 83; Nel Marius. Mythe en Daniël 7 // *Psalmen en Mythologie. - New York-Londen: T&T Clark, 2007. - - P. 217-230. - - P. 221.***

¹⁰¹ *Vicchio Stephen J. The Legend of the Anti-Christ: Een geschiedenis. - Eugene: Wipf en Stock Publishers, 2009. - XI, 396 p. - P. 9*

benadert de dubbele kaken van de zijne? Wie kan de deuren van zijn gezicht openen? De cirkel van zijn tanden is verschrikkelijk; zijn sterke schilden zijn prachtig; ze zijn verzegeld als door een stevig zegel; de een raakt de ander dicht, zodat er geen lucht tussendoor gaat; de een ligt dicht bij de ander, klampt zich vast aan de ander en beweegt niet uit elkaar. Het licht is te zien aan zijn niezen; zijn ogen zijn als de wimpers van een dageraad; zijn mond is gevuld met vlammen en vonken van vuur; zijn neusgaten zijn gevuld met rook als een kokende pot of ketel. Zijn adem is heet met kolen, en uit zijn mond komt een vlam. De macht woont op zijn nek, en de angst loopt hem voor de voeten. De vlezigere delen van zijn lichaam zijn nauw met elkaar verbonden, niet bevend. Zijn hart is zo hard als een steen, en zo hard als een lagere molensteen. Als hij opstaat, zijn de sterke mannen in angst, volledig verloren in terreur. Het zwaard dat hem raakt zal niet staan, niet een speer, niet een dart, niet een harnas. Hij telt ijzer als stro, koper als een verrotte boom. De regen van uien zal hem niet doen vluchten; de rechtvaardige stenen keren zich om voor hem te spugen. Hij telt de foelie als zijn stro, hij lacht om het fluiten van een dart. Onder hem liggen scherpe rotsen, en hij ligt in de modder op scherpe rotsen. Hij kookt de afgrond als een ketel, en de zee maakt er een kokende zalf van; hij laat een gloeiend pad achter zich; de afgrond lijkt grijs. Er is niemand zoals hij op aarde; hij is onbevreesd geschapen; hij kijkt vrijmoedig naar alles wat hoog is; hij is de koning over alle zonen van hoogmoed" (*Job 40:20 - 41:26*).

Een parallel met de Leviathan uit het Oude Testament is de Ugaritische mythologie van Latan, een meerkoppig zeemonster, de satelliet van de zee-god Yam, samen met de laatste verslagen Baäl.

Het motief voor de deelname van het roerwerk aan het verhaal over de schepping van de wereld is aanwezig in het Turkse alfabet: "... Het is ook een ander object dat in het leven van Siberische katachtigen wordt gebruikt - roerwerk (turbine). A.V. Anokhin merkte op dat het Altai-volk zuinig en met een gevoel van eerbied omging met berkenbast en troebelheid (*pyshka's*), waardoor de inhoud van een berkenbastvat (gerstebrega) werd geschud. Dezelfde naam werd gegeven aan de Altai Türks voor het neerslaan van koumiss en, interessant genoeg, aan een gespleten stok waarin een verlichte berkenbast werd gestoken, die werd gebruikt voor het nachtvisen. Beide instrumenten combineerden waarschijnlijk de waarde van het gesplitste uiteinde. De troebelheid van de *knoedel* wordt genoemd in de tekst van de bezwering van de Teleutse sjamaan, in zijn toespraak tot een van de geesten van het aardse pad:

De maanzee is aan het schudden - geagiteerd (waggelaar),
Het witte schuim werd geblazen,
De machtige populier is gebleken
En zet wortels op...

Vader (mijn) Soo-kan, Kairakan..."

...de tekst van de huwelijkswelwillendheid correleert de boom direct met de modderige:

Witte berken zijn een roerstaaf.

We kunnen dus aannemen dat de maan (melkachtige) zee door een omgekeerde boom wordt geschud. Het noemen van een boom met wortels geeft dit beeld waarschijnlijk een symbolische betekenis van integriteit, verheven

tot het concept van de wereldas (wereldboom, wereldberg). G.N. Potanin was de eerste die aandacht besteedde aan de identiteit van de troebelheid en de wereldas, die ook wees op een mogelijke bron van het motief voor het neerschieten van de wereldzee. Het oudste Indo-Iraanse scheppingsmotief van de wereld wordt beschouwd als het motief van de vermenging, maar beelden van de Altai-mythologie zijn het meest in overeenstemming met de thema's van de Hindoe-mythologie waarin de wereldberg wordt gebruikt voor het ploegen van de oceaan. Echter, het motief van de schepping van de aarde door een wezen dat is geworden om water van de oceaan te mengen met een palissade, een speer, een troebele, is bekend bij een aantal van de Aziatische tradities, en we hebben geen bases om de Altai-motieven direct aan de Indiase bronnen op te richten. Türks kon dit motief van de Mongolen, in wiens mythologie de melkachtige oceaan bekend is, waarnemen en verdikken door de wind te blazen. Het laatste detail zit in de mythe van Altai: een van de twee wezens boven de primaire oceaan blaast en creëert de wind. De Oeralvolkeren hebben geen motief om de oceaan te ploegen, maar de Mansi-mythen zijn met een aantal attributen vergelijkbaar met de Indo-Iraanse mythes. We bedoelen in het bijzonder het motief van een "vuurvloed", strijd van vuur en water tijdens de kosmogense. Soortgelijke voorstellingen zijn opgenomen voor de Evenks. Het scala aan mogelijke analogieën voor het motief van het ploegen van de oceaan is echter zeer groot. Het volgende verhaal is bekend in de Yakut-mythologie. Yuryung Ayi Toyon, die boven de zee verbleef, zag een drijvend schuim (waarvan het uiterlijk kan worden geïnterpreteerd als gevolg van het mengen en ploegen). Het schuim bleek een eigenschap te zijn die op de bodem van de zee leeft, waar het verborgen land was. In de orde van de hemelse god brengt de duivel van onderuit een stuk aarde dat groeit en verhardt... De Türkische woordenschat laat toe te denken dat het motief van het ploegen wezenlijk

verbonden is met het motief van de schepping van de wereld (cf. *yai* 'zomer'; *ya:y* 'schudden, schudden, ploegen'; *ya:y* 'uitzetten, ontplooiën')¹⁰².

In de Shorts beginnen heroïsche verhalen traditioneel met de definitie van de gebeurtenissen die hieronder in de tijd worden beschreven als "een zeer lange tijd geleden", namelijk toen de "ontplooiing" van het universum plaatsvond door het roeren, het schudden van de elementen met een roerstaaf: "Een lange tijd geleden, was het ... Het was op het moment dat het roerwerk werd gedeeld, toen het water werd gedeeld met de emmer¹⁰³...".

De dudes hebben een motief voor de geboorte van de wereld uit de opgeklopte wereldzee: "... de daad van het scheiden van het land van de chaos van de sushi-schilderijen zoals de fermentatie van Tour (of zijn assistent Puleh) van de wereldzee:" In het begin was het land onder water. Tura schepte een handvol zand uit het water en kneedde er de gist uit en legde deze in het water. Het water begon te verstoppert en binnen veertig dagen werd de aarde gevormd" ... "In de oorspronkelijke tijd was er maar één water, er was nergens land. De tour beval Poolekh om zuurdesem in dit water te doen. Toen Poolekh de gist in het water deed, begon de aarde te rollen op haar oppervlak. Echter, voor de laatste verharding van het land veroorzaakte Shuitan een sterke wind, en de golven gingen op het water. Daarom werden bergen, heuvels, holtes, ravijnen en zeeën gevormd "... Het is opmerkelijk dat de oeroude waterchaos " wordt gefermenteerd " door melkzuurdesem (viltten kevolok " zuurdesem voor melk ") die wijst op het bestaan van dit motief, zelfs in een tijdperk van nomadische Bulgaarse voorvaderen Chuvashes. Het motief van de wereldwijde oceaanafermentatie vindt parallellen in de oude Indiase mythen over oceaanafermentatie. In dit opzicht zijn de attributen van de demiurg van de Tour in de creatie van de aarde indicatief en werken meestal "een grote emmer met een lang handvat" (een variant van karnemelk) ... In het motief van de oceaanafermentatie met melkzuurdesem, evenals in het motief van de oceaano ploeg, zien we een daad van bevruchting demiurg (mannelijke oorsprong) van de oorspronkelijke waterchaos (vrouwelijke oorsprong)¹⁰⁴. Ook in de chuvash terwijl het rokende kind van het boze oog in een kom voor boter wordt gedaan, wat zijn wedergeboorte symboliseert¹⁰⁵.

"... De vierde versie van de mythe van de schepping van de wereld is vastgelegd door de Baikal Buryats. Daarin ontmoette Baabain Munguen

¹⁰² Sagalaev A.M. *Oeral-Altai'sche mythologie : een symbool en archetype*. - Novosibirsk : Wetenschap, Sib. vertrok, 1991. - - C. 50-51.

¹⁰³ *Traditioneel wereldbeeld van de Turken van Zuid-Siberië. Ruimte en tijd. Real World / E.L. Lvova, I.V. Oktyabrskaya, A.M. Sagalaev, M.S. Usmanovaa*. - Novosibirsk : Wetenschap, Sib. vertrok, 1988. - - C. 120.

¹⁰⁴ Matveev G.M. *Mythisch beeld van de wereld van het Chuvash volk*. - Cheboksary : Chuvash Publishing House. Un-ta, 2004. - - C. 75-76.

¹⁰⁵ Salmin A.K. *Volksreligiesysteem voor kerels*. - Sint-Petersburg: Nauka, 2007. - 605 p., - P. 166.

bahana ("vader's zilveren paal") in de primaire oceaan-haas ehein altan umai ("moeder's gouden baarmoeder"), vanaf hun ontmoeting verschenen de eerste mensen op de aarde¹⁰⁶. En, ja: "... Volgens de mythologie van Buryat maakt de godheid Bukha-Noyon in de vorm van een blauwe stier, die een doorgang in de berg heeft gelegd, een doorwaadbare zee tot zijn fallus en scheidt hij een zoon"¹⁰⁷. Op dezelfde manier snijdt de held van "*Kalevala*" (47: 13-40; 49: 75-420) Väinämöinen - het wapen dat door de smid Ilmarinen (een drie-tandige schoffel) is gemaakt, het gat in de rots door, waarin Lovkhi, de maîtresse van Pokhiola, de maan en de zon verborg, en ze keren terug naar de hemel¹⁰⁸. De Khanty hebben een soortgelijke legende dat de zon en de maan eerst in het ondergrondse koninkrijk van Kul-Otyr waren ("de geest van de ziekte"), maar dan gestolen door de hemelse beschermheer van de mensen Mir-sunne-hum ("Een man die naar de wereld kijkt")¹⁰⁹. Deze laatste, hoewel hij de kenmerken van de Indo-Iraanse godheid Mitra heeft geabsorbeerd, waarvan de epitheton "over de hele aarde keek" (*Yasht*, X 4, 13), maar aanvankelijk was hij een heldhaftige Ekwa-jumpysi ("Zoon van een vrouw") naar het beeld van een waterzwemmer (gans), de zevende en de jongste zoon van de oppergod.

In de klif, in de koperen kern, waar de Finse gastvrouw Pohjoly de zon en de maan verborg, "drinken de adders bier in de rots, trekken de slangen gulzig aan het wort" ("*Kalevala*", 49: 255-256).

"...In Rigveda (X. 124.3) zijn er dove verwijzingen naar een zekere Vader, de "sweet drink shaker", die geassocieerd wordt met de notie van de oorspronkelijke wereld¹¹⁰. Ik denk dat dit verwijst naar de "Shatapatha Brahman" (7e eeuw voor Christus.) het verhaal van hoe de voorouder van de moderne mensheid, koning Manu Waivaswata, die per schip aan de wereldoverstroming ontsnapte (analoog aan het Midden-Oosten Noach en Utnapishtim), ontdekte dat hij de enige overlevende was (in de versies van

¹⁰⁶ Zhukovskaja N.L. *Buryat-mythologie en haar Mongoolse parallellen // Symbolisme van culten en rituelen van buitenlands Azië. - Moskou: Nauka, 1980. - - C. 92-116. - - C. 97.*

¹⁰⁷ Denisova, I.M. *Bruggen der tijden: kosmologische archetypen in de traditionele cultuur (in het Russisch) // Oud-Russische kosmologie (in het Russisch) / Otv. ed. van G.S. Barankova. - St. Petersburg: Aletya, 2004. - - C. 411.*

¹⁰⁸ Ayhenwald, A.Yu.; Petroekhin, V.Ya.; Helimskiy, E.A. *Tot reconstructie van de mythologische voorstellingen van de Fins-Oegrise volkeren (in het Russisch) // Balto-Slavische studies. 1981 / Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. - - C. 165.*

¹⁰⁹ Ayhenwald, A.Yu.; Petroekhin, V.Ya.; Helimskiy, E.A. *Tot reconstructie van de mythologische voorstellingen van de Fins-Oegrise volkeren (in het Russisch) // Balto-Slavische studies. 1981 / Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. - - C. 178.*

¹¹⁰ Denisova, I.M. *Bruggen der tijden: kosmologische archetypen in de traditionele cultuur (in het Russisch) // Oud-Russische kosmologie (in het Russisch) / Otv. ed. van G.S. Barankova. - St. Petersburg: Aletya, 2004. - - C. 411.*

"Mahabharata" en "Bhagavaty-Puranas" met hem zijn nog zeven andere wijzen - rishi). In de wens om nakomelingen te vinden, voerde Manu een speciaal huiselijk ritueel uit door een soeplepel in water gesmolten boter, zure melk, zure room en kwark te gooien. Een jaar later kwam er een vrouw uit dit offer en op de vraag van de goden Mitra en Varuna "Wie ben jij?" antwoordde ze: "Ik ben Manu's dochter" en behoort tot degene die haar gebaard heeft, en toen ze bij Manu kwam, noemde ze haar naam "Ida" (variant: "Ila"). Met haar hulp zijn de nakomelingen van Manu geboren¹¹¹. Blijkbaar hebben we hier een meer archaische variant van de Indo-Arriaanse mythologie over het ploegen en het uitbreiden van de bewoonde ruimte met zijn hulp, want in de Avestia-variant heeft de koning Yima, zoon van Vivakhvanta (vgl. met Vedic Yima, broer van Manu Vivasvata), met behulp van een magische zweep drie keer vergroot het land, maar dan wordt gedwongen om een onneembare vesting Varu te bouwen voor de dreiging van een strenge winter en dan overstromingen en verbergen in het de zaden van alle dieren en planten zaden ("*Wendidad*", II).

In een aantal Indo-Europese tradities "... zijn weven en kloppen van olie gemeenschappelijke metaforen van coïtus. Cf. cachub. kerniak " een instrument voor het afbreken van olie en zure room (een cirkel met een gat op een stok)" en " penis"; de synonieme naam van dit instrument - pizdník (Centraal Kashubia) - vrij expressief ... Op zijn beurt wordt "houten oliekan" aangeduid met de woorden pizda, pizdúica, pizzaica, pizdôvka en pod. ... "Olie neerhalen" als metafoor van coïtus wordt begrepen als pap-bamy niet alleen in een gereduceerd, maar ook in een hoog, meteorologisch en kosmisch plan ... Het is opmerkelijk dat, volgens de materialen van M. Kuusi, Grieken, Fransen en Finnen, en volgens E. G. Azim-zade, en de inwoners van Polesie, een denderende bruiloft van hemelse geesten, hun coïtus¹¹² vertegenwoordigden ...".

In de Bashkir epos "Ural-Batyr" zijn er veel parallellen met de Indiase mythe over pakhtaniya: Ural (dr. - "Ural-Batyr"). De Oeral (dr. - Turk. of / ur "rijzende, zuil") vermengt met behulp van een magisch zwaard of een magische staf de waterchaos ("dinges"), snijdt het in stukken, en pas daarna verschijnt het oorspronkelijke drassige land ("urn") uit het water, als olie uit melk, dat zich uitbreidt als de broers Oeral en Shulgan (letters "links") rondwalen. "...Het land is gevuld met verschillende wezens met zowel

¹¹¹ Vasilkov Ya. *Mesopotamische en oude Indiase mythen over de overstroming: zijn er willekeurige overeenkomsten? // Tamil tanta paricu : een verzameling artikelen ter ere van Alexander Dubyansky / ed.-sost. O. Vecherina, N. Gordiyuchuk, T. Dubyanskaya. - M. : Veer, 2016. - - C. 176-177. - https://www.academia.edu/25746120/Месопотамский_и_древнеиндийский_мифы_о_потопе_случайны_ли_сходства.*

¹¹² Fears A.B. *Cult of bread at east Slavs: ervaring met etnolinguïstisch onderzoek. - Munchen: Verlag Otto Sagner, 1991. - - C. 165.*

positieve als negatieve eigenschappen. Daarvoor, op de plaats waar het land verscheen (urn) en waar het eerste paar mensen begint te leven, is er volledige vrede, geen gevoel van beweging en leven ... De wereld is hier als bevroren. Pas met het optreden van doelbewuste beweging begint de Wereld/Donya in ware zin van dit woord te verschijnen, wanneer op bevel van Yanbirde de Oeral en Shulgan uit dat huis vertrekken om de opdracht van de vader uit te voeren - om de Dood te vinden en te vernietigen. In de strijd van de positieve held van de Oeral met krachten van het kwaad die personificatie in een epos worden zulke personages, zoals Ajdaha, deiu en Shulgan die aan hun kant heeft geveegd, ontstaat uit de chaos de geordende Wereld; overal waar de Oeral aankomt, van onder het water van de wereld rijst land op, dat wordt gepresenteerd als een "berg" (in Bashkir - Tau) ... In het epos wordt Shulgan beschreven als de oudere broer, dat wil zeggen, hij is als eerste geboren, evenals de oorspronkelijke waterchaos. Het is dan ook geen toeval dat dit karakter in het epos verbonden is met het water, de onderwaterwereld en de ondergrondse wereld. In het epos "Ak buzat", dat volgens de onderzoekers een logische voortzetting is van het epos "Ural-Batyr", wordt Shulgan voorgesteld als een koning, de heerser van een onderwereldrijk¹¹³. Dan reist de Oeral naar de wereld tussen de hemel en het ondergrondse koninkrijk - het land van de koning van de Kahkaha-slangen, grijpt zijn staf, onderwerpt en legt de verslagene met een ring op de grond (soortgelijke beelden van de slang in de ring als een bewaker van de wereld zijn in veel Turkse legendes vertegenwoordigd). Later neemt Shulgan bezit van het personeel en met zijn hulp overspoelt hij de hele wereld met water. Na het huwelijk met het aardse meisje Gulistan, vervolgt de Oeral zijn weg en komt aan in het land van de mooie Humai, dochter van Samrau Sun, koning van de hemelse elementen en vogels, en trouwt met haar. Later wordt ze begiftigd met het vermogen om mensen een "ziel" ("kut / kat") te geven. Haar zus Aikhilau (planeet Venus) trouwt met Shulgan¹¹⁴. Een zoon van de Oeral genaamd Yaiyk (d.w.z. Oeralrivier / Yaik) heeft ook iets te maken met de "karnemelk" van de zee: "... Dit wordt ook aangegeven met taalgegevens. In het bijzonder worden in Turkmeense lederen tassen "yayyk" genoemd, ook in Turkmeens - "yayyk" betekent in het Russisch "vlinder", "pakhtalka", en "yayykta" betekent "pakhta-boter". De Bashkir-taal heeft de uitdrukking "mei-taal", "lingualau", wat "pakhtata olie" betekent, behouden. Hier is het woord "linguaklau" een licht gewijzigde versie van het woord "yayyklau", waarbij "ya" is vervangen door het interal "z". In Bashkir taal, zoals het ons lijkt, is er nog een woord dat opstijgt naar "yayyk" - "saikau, saikatyu", wat in het Russisch vertaald wordt als "schommelen,

¹¹³ Aminev 3. G., Yamaeva JI. A. *Regionale bijzonderheden van de Islam in de Bashkirs*. - Ufa : Design-PolygraphService, 2009. - - C. 19-20.

¹¹⁴ Aminev 3. G., Yamaeva JI. A. *Regionale bijzonderheden van de Islam in de Bashkirs*. - Ufa : Design-PolygraphService, 2009. - - C. 30-36.

schommelen, roeren, schudden"... In dit verband herinneren we ons een vondst in een van Pazyryk grafheuvels, waar bij de begraafplaats een toverstafmixer voor het slaan van koumiss werd gevonden. I.V. Polosmak heeft de neiging om deze draaikolk te beschouwen als een model van "gereedschappen van de schepping", met behulp waarvan de goden de wereld in Altai mythes schiepen¹¹⁵ ... ". "... Tijdens de studie van de Pazyryk-cultuur in dit vat (een houten mok met een handvat in de vorm van twee luipaarden - O.G.) werd voor het eerst een stokjesmixer voor het opkloppen van koumiss (troebelheid) van 38 cm lang gevonden, waarvan het uiteinde op een speciale houten knop van sikkelvorm werd gezet... De troebelheidsstok is gemaakt van lariks, terwijl de sikkelknop uit berk is geknipt. Waarschijnlijk is de berk niet toevallig gekozen: zijn witte kleur, net als de kleur van melk, was de belichaming van sacrale zuiverheid. Een van de trouwgebeden van Altai zegt: "Wees een roerganger voor de witte berk". In deze tekst is de roerder het analoog van de berkenboom van de wereld. Dit eenvoudige, maar zorgvuldig gemaakte ding behoort tot de uiterst belangrijke heilige objecten en heeft een hoge semiotische status in de culturele traditie van de Turks-Mongoolse volkeren. In de mythologie van Altai schiepen de goden de wereld met behulp van een roerstaaf. In de Indiase mythologie is het universum ontstaan door het ploegen van de primaire oceaan. Het welzijn en de rijkdom van het Mongoolse volk hing af van Genghis Khan's bezit van koumissende troebelheid. Het roerwerk dat we overwegen is een model van een "scheppingsinstrument" dat in de handen van een vrouw is geïnvesteerd. Misschien was het niet zozeer een utilitair ding als wel een cultobject dat gebruikt werd in een of ander ritueel (waarzeggerij?).¹¹⁶ ... Het is interessant dat in de traditionele begrafenis en gedenkwaardige rite van de Kazachen het tarbot (gebakken) bij het graf werd achtergelaten, en het vat, ontworpen voor de vervaardiging en opslag van koumiss, samen met tarbot werd afgebeeld op de grafstenen als belichaming van het idee van de vruchtbaarheid ... en dus de heropleving".¹¹⁷ In de Bashkirs zijn relictten van het geloof van het slaan bewaard gebleven in de sacrale aard van vertroebeling (Beshkak). Bashkirs vinden dat het niet weggegooid moet worden en dat er niet op getrapt mag worden: "Иҫкерған

¹¹⁵ Aminev Z.G. *Cult van de godheid "Yayyk" in Bashkir mythologie // Feitelijke problemen van de geschiedenis van Sayan-Altai en aangrenzende gebieden: materiaal van de internationale wetenschappelijk-praktische conferentie, 24-26 oktober 2007, Abakan. Vraagstuk 3. Deel 1 / Redactionele noot van I.A.Chebotarev. - Abakan: N.F.Katanaev Khakass State University Publishing House, 2007. - - C.168-174. - <http://urgaza.ru/library-portal/articles/202/1794> ; zie ook: Aminev Z. G., Yamaeva JI. A. *Regionale kenmerken van de Islam in de Bashkirs. - Ufa : Design-PolygraphService, 2009. - - C. 44-45.**

¹¹⁶ Polosmak, N.V. *Begraven van de edele Pazyryk-vrouw (in het Russisch) // Boodschapper van de oude geschiedenis. - - 1996. - - № 4. - - C. 152-153.*

¹¹⁷ Stripes N.V. *Ukok Riders. - Novosibirsk : INFOLIO-Press, 2001. - - C. 198.*

Beshkakte аяк астына, uny yugaryga elep куйырға карак - "De oude handtas kan niet onder je voeten worden gegooid, hij moet ergens worden opgehangen". In een huis met een whirlpool is er welzijn en geluk¹¹⁸.

"...de Mixer-Mixer en zijn verontschuldigen - de lepel en de lepel waarmee de elementen aan het begin van de tijd zijn georganiseerd - behoren tot uiterst belangrijke heilige voorwerpen. In Altaïsche teksten zijn het attributen van het opperste meesterbrein Ulgen:

Bewegende zon en maan,

Rollende witte wolken,

Vernietiging van zwarte bossen (bliksem),

Alles gemeten met een lepel en een schep.

- zo klinkt het om hem aan te spreken. Dezelfde functie van het invoeren van de metrische volgorde met een lepel of een schep is inherent aan de oudste zoon, Ulgen Karsit¹¹⁹.

In de Mongoolse legende begint de carrière van Genghis Khan (de letters "Lord of the Ocean", oftewel het hemelse kosmische element) met het feit dat hij een vertroebeling naar zijn vader Hormuzd (Koning van de hemel Hormust-Tengri) gooit, die in feite de primitieve oceaan omv¹²⁰er gooit. Later wordt deze koumissende rol van koumiss, die rijkdom en geluk geeft, ontvoerd door de zoon van Genghis Khan, die naar het Westen werd verbannen wegens verdenking van samenwoning met zijn moeder. Hij wordt de voorvader van de Kirgiziërs onder de naam Kirgizië, en sindsdien zijn de Mongolen verarmd¹²¹.

Waar precies deze "mutovka Genghizkhana" zich bevond, onthult waarschijnlijk een toponymische volkslegende dat in het gebied tussen de rivieren Alamudun en Ala-Archa een vrouw zo'n belangrijk voorwerp in het dagelijks leven verloor als mutovka ("byshkak") voor het slaan van koumiss, zodat het gebied de naam Bishkek kreeg, waar de naam van de huidige Kyrgyzische hoofdstad vandaan komt¹²². Maar een andere etnogenetische legende vertelt over de omstandigheden van het verlies van de mutovka-kolotoesjka: het werd, samen met het hoofdstel als symbolen van het

¹¹⁸ *Khisamitdinova F.G. Mythologisch woordenboek van Bashkir taal. - Moskou: Nauka, 2010. - - 452 c. - - C. 62.*

¹¹⁹ *Traditioneel wereldbeeld van de Turken van Zuid-Siberië. Ruimte en tijd. Real World / E.L. L'vova, I.V. Oktyabrskaya, A.M. Sagalaev, M.S. Usmanova. - Novosibirsk : Wetenschap, Sib. vertrok, 1988. - - C. 121.*

¹²⁰ *Potanin G.N. Oostelijke motieven in de middeleeuwse Europese epos. - Moskou: Publicatie van de geografische afdeling van de Imperial Society of Lovers of Natural History, Anthropology and Ethnography, 1899. - - C. 123-128.*

¹²¹ *Potanin G.N. Oostelijke motieven in de middeleeuwse Europese epos. - Moskou: Publicatie van de geografische afdeling van de Imperial Society of Lovers of Natural History, Anthropology and Ethnography, 1899. - - C. 82, 126.*

¹²² *Malabaev J. M. Bishkek - de hoofdstad van Kirgizië. - Bishkek : Erkin-Too, 2001. - - C. 9.*

kampioenschap gestolen door de zoon van de voorouder van de Kirghiz-Bai, die (via zijn kleinzonen Abla en Kovla) de voorouder werd van enkele Kara-Kirghiz-families. Maar wat heel interessant is, is dat de moeder van Kirghiz-bai zelf haar zonen verwekt heeft uit schuim in het meer: "... Volgens de legenden... de dochter van een of andere khan met veertig meisjes, bij thuiskomst van een wandeling, vond haar aul volledig geplunderd ... de prinses en haar vrienden raakten zwanger van het schuim van het opgewonden meer, wat ze probeerden, en vervolgens jaagden de familieleden alle criminelen het huis uit. Lange tijd zwierven de meisjes met hun Tsarevna door de woestijn, maar uiteindelijk rebelleerden ze tegen haar als boosdoener, en verjaagden ze voor (r.) Chu. Hier werd de arme Khan's dochter door de voorvader van heel Kirghiz gevonden en nam haar mee als zijn vrouw, waarna ze al snel beviel van een zoon van Kirghiz-Bai ... Hij leed in het begin veel van zijn broers, die hem droegen met onbekende afkomst, beroofd van hen door de dood van zijn vader, maar leek uiteindelijk triomfantelijk toen hij erin slaagde om van zijn moeders yurt een koumisser te stelen voor koumiss en uzdu - de symbolen van het primaat ... Volgens de verhalen van de Kara-Kirghiz van Aulyaatinsk, "... kwam de vader van de Kara-Kirghiz uit een luchtspiegeling (sagym). Hij regeerde tussen de Kirgiziërs en trouwde met een van hun dienstmeisjes, uit wie zijn enige dochter werd geboren. De vader stelde 40 dienstmeisjes ter beschikking. Ooit ging de dochter van de Khan met 40 dienstmeisjes naar de grote rivier, waar ze het drijvende schuim opmerkte. Kijkend naar het schuim, hoorden de meisjes de woorden eruit komen: "Jij hebt gelijk en ik heb gelijk" (Antalhak mende ak; de vorm van deze woorden is correcter ...: ana el-hak mana el-hak is de waarheid, en dat is de waarheid). De meisjes doopten uit nieuwsgierigheid hun vingers in schuim, likten ze, en al snel bleek dat ze allemaal zwanger waren. Han Sagym gooide ze uit op de hoge bergen, want hij wilde ze niet doden. Toen ze in de bergen voedsel vonden, brachten ze 40 zonen en 40 dochters ter wereld en slechts 80 kinderen. Deze kinderen, toen ze opgroeiden, trouwden tussen de gevechten door. De mensen die uit hen werden gevormd begonnen Kirgizië te heten (Kyrk-kyz, 40 meisjes). De Kara-Kyrgyz bleef in de bergen, terwijl de Kirgiziërs in het dal woonden. Na verloop van tijd werden sommige van de Kara Kirghiz beroemd en verlieten ze de bevalling, terwijl andere versnipperd en verdwenen zonder te bevallen. De naam van de ene voorouder was Ung (rechts), de naam van een andere - Sol (links). De eerste stamt af van de dochter van de khan, de andere van de vizierdochter. De Kara-Kyrgyz bevalling kwam van hen beiden... De Kirgiziërs zelf zeggen dat ze afkomstig zijn van veertig meisjes die in het zuiden zijn gekocht voor een rijke sultan en zwanger zijn geraakt van schuim tijdens het baden in een of andere grote rivier"¹²³.

¹²³ Aristov N.A. *werkt aan de geschiedenis en de etnische samenstelling van Turkse stammen*. - Bishkek: Ilim, 2003. - - C. 44-45; zie ook: V.V. Bartold. *Composities*. -

In het Udmurtritueel "... was de symbolische "vervanging van de bruid" een glas gesmolten boter met een ganzenveer erin gekleefd ... Het is duidelijk dat in dit echte, materiële symbool de begrippen van een vrouw als geboorterecht met elkaar verweven zijn; van een vrouw als verbindende schakel tussen voorouders en nakomelingen, en dus van een vrouwelijke vogel ..., een vrouwelijke koe. De veer en de olie lijken synoniem te zijn met het vrouwelijke begin; het eerste beeld weergalmt de perceptie van de natuurlijke / chaotische wereld, het tweede - cultureel / kosmisch, maar beide worden verenigd door het idee van de schepping (kuikens, groenblauw > kinderen; cf.: vrouwelijke merrie, vrouwelijke kameel in de veecultuur) ... Olie, gebruikt in andere rituelen van de Oeigoeren (вӧй Vsyau - brieven. Olie wordt gebruikt in andere rituelen van de Oeermuren: "boter bidden" voor de geboorte van een kind; olie in de mond van een pasgeboren en een dood kind; een schotel met olie op de tafel tijdens een wedstrijd of samenzwering; een ontmoeting van reizen of gasten in het algemeen met brood en boter) moet dus niet alleen worden gezien als een symbool van rijkdom, welvaart, maar als een verpersoonlijking van geboorte/vernieuwing/schepping, enige mogelijkheid om de processen van het creëren van de wereld zelf te herhalen in de tijd van het¹²⁴".

De Oeigoeren namen bij het maken van de tarbot hun toevlucht tot de symboliek van de wereldboom: "... De knoop in de moederschaprituelen in het algemeen, zoals we hieronder zullen zien, speelt een grote rol. Het heeft een magische betekenis, en bekende manipulaties ermee kunnen volgens de overtuiging van Udmurts dit of dat effect hebben. Een visgraat of spar in een knoop in het bos is vaak te vinden. Zo'n boom blijft groeien, de knoop vloeit samen en vormt een verdikking in plaats daarvan. Deze "geknoopte" bomen proberen vrouwen te kappen en mee te nemen, anders kan het geluk andere vrouwen wegnemen. De stam van de boom wordt dan op gepaste wijze versnipperd en gebruikt als "tarbot". Zo'n "hoer" wordt gebruikt om brood of andere broodgist te mengen, etc." ¹²⁵.

In de Noordelijke Kaukasus wordt het knooppunt verabsoluteerd, waardoor het idee van troebelheid wordt verdrongen - het netwerk haast zich nu al naar het oorspronkelijke Scheppingswater: "... Volgens Circassiaanse (Adyghe) kosmogonale teksten begon het Universum (Hy, Duneizh) met de eerste interventie - de bouw ervan door het Netwerk (Hy): Duneizhir Hykle

Moskou: Uitgeverij van Oosterse literatuur, 1963. - T. 2. DEEL 1. General werkt aan de geschiedenis van Centraal-Azië. Werken over de geschiedenis van de Kaukasus en Oost-Europa. - - C. 504.

¹²⁴ *Vladykina T.G. Udmurt Folklore: problemen van genre-evolutie en systematiek. - Izhevsk: Udmurt Institute of History, Language and Literature, UB RAS, 1997. - - C. 116.*

¹²⁵ *Gerd Kuzebai. Ik zing een lied over haar...: Gedichten en gedichten, artikelen en wetenschappelijke werken, brieven. - Izhevsk: Oedmoertië, 1997. - - 335 c. - - C. 195.*

Shahukhum... Toen de Wereld door het Netwerk werd gebouwd... In plaats van Uhuans (om te bouwen) wordt soms het woord ublen (start) gebruikt: Duneizhyr Hykle Shaublem... Toen de Wereld van het Netwerk werd gestart... Aanvankelijk was de wereld in een bepaalde ongedefinieerde staat - niet vloeibaar en niet vast (majamyps1e): Daneizhiri shymyjamyhma... Vorming van de aarde wordt beschreven door geleidelijke verharding - het werkwoord "pts1en" wordt gebruikt, wat betekent "verharden", "samenvoegen", "aan elkaar plakken" in relatie tot iets wat niet vast is: Splitsen¹²⁶...".

Op dezelfde manier verschijnt het netwerk in een van de kosmogonale versies van de Tibetaanse mythologie. Uit het niets ontstaat het witte licht dat het perfecte ei heeft voortgebracht. Het scheurde en de man Emongyelpo verscheen ("de koning is het belangrijkste verlangen"). Hij woonde op het vasteland in het midden van de oceaan, zittend op een gouden troon. De Lu-geesten brachten hem offers. Hij beval het universum, regelde de stroom van de tijd, nodigde de goden uit om de mensen te beschermen en demonen te veroveren. Op een dag sprong hij in de oceaan en werd hij gevangen in de netten van de vissers. Sindsdien zijn grote tegenslagen op mensen gevallen¹²⁷.

Het netwerk vangt de windgod Adapa, een eerste mansvisser uit de Sumerische mythologie. Als gevolg daarvan wordt Adapa door de goden ontboden, maar weigert hij een traktatie die hem onsterfelijk maakt. Het is in de Oost-Semitische traditie dat we de variant van "ploegen" met een net tegenkomen. In de bovengenoemde mythe over Marduk's strijd met het monster Tiamat, de belichaming van zout zeewater, verstrikt de god-held zijn vijand met een net, dan dreef hij een orkaan in zijn mond, en uiteindelijk liet hij een pijl in zijn open mond, die zijn darm opende. Als gevolg van deze overwinning nemen de goden bezit van de Tafel der Oordelen (Mij) van alle dingen en fenomenen van de wereld, en bouwen de goden een grote tempel op aarde - Esagila, waar omheen dan Babylon verschijnt¹²⁸.

Maar deze beeldtransformatie vond niet alleen plaats in de Kaukasus, maar ook in het oude Egypte! God de krokodil "... Sebek, functionerend als een visser ... in relatie ... tot de zonen van Mount - Hapi en Amset. Sebek ... de god Ra werd belast met de taak om de zonen van de berg te vangen, die zich in het water hebben voorgedaan en zich daar hebben verstopt: "Laat ze Sebek, de heer van het moerasland, meenemen om ze in een net te vangen, en hij vond ze ... Toen zei Sebek, de heer van het moerasland: "Ik zocht ze

¹²⁶ *Kosmologie en druïdisme van Abchaziërs en Adyghe (Circassiërs)* // <https://ordenxc.org/forum/index.php?topic=5036.0>

¹²⁷ *Ogneva E.D. Drie periodes van de Tibetaanse mythe* // <https://nandzed.livejournal.com/2080066.html>.

¹²⁸ *Yemelyanov V.V. Ritueel in het oude Mesopotamië. - St. Petersburg. Alphabet Classics; St. Petersburg Oriental Studies, 2003. - - C. 132.*

en vond ze (spartelend?) onder mijn vingers aan de waterkant. Ik heb ze met een net gevangen!" ... Indirect bewijs van Sebek's rol als visser is te zien in een late Mysterietekst, waarin de koning, handelend onder het mom van de krokodillengod Berg als een verzamelaar van leden van Osiris, "een visser die 's nachts uitkomt"¹²⁹ ... " ... wordt genoemd.

Dezelfde dingen om te ploegen - tarbot/mixer en slang - komen ook voor in de Chinese kosmogonie. De eerste voorouder van Fu Xi (Bao Xi) met het lichaam van een groene slang en het hoofd van een man kreeg volgens Wen Yi-do zijn naam van het woord "paosi" - "pompoenlepel".¹³⁰ wat volgens ons het beeld is van het sterrenbeeld Grote Beer (Emmer). Fu Si was de eerste die visnetten van het touw weefde, om mensen te leren vissen en te koken op het vuur. Hij is de schepper van de cultuur - bedacht het hiëroglifisch schrift en acht trigrammen, zag de patronen op de rug van de in-lun (gevlugelde draak), zweefde uit de Huang He rivier, vond muziekinstrumenten uit, leerde mensen om wilde dieren te temmen en zich bezig te houden met de zijdecultuur.

In de Iraanse traditie is het motief van de "aarde-expansie" niet gerelateerd aan troebelheid (een instrument voor het opkloppen van boter uit melk die door het vee wordt geleverd), maar aan een ander instrument, dat echter ook gerelateerd is aan de veeteelt. Het Primordial Water zelf verandert in iets wat lijkt op schuim/olie - ijs - door de impact van het gereedschap - een zweep.

In het paradijselijke thuisland van Arjanam-Vaedja was er een scherpe kou omdat de boze demon de Ariërs elk jaar tien maanden lang kou en sneeuw stuurde, en het jaar veranderde in één dag en één nacht. "...En hier kwam het koninkrijk van Yima driehonderd winters. En toen was dit land gevuld met klein en groot vee, mensen, honden, vogels en rood brandend licht. Toen kwam Yima op het middaguur op het pad van de zon aan het licht. Hij blies in de gouden hoorn en sloeg hem met de zweep, zeggende: "Sweet Spenta Armaiti, part and stretch out wide". Zo verspreidde Yima deze aarde een derde groter dan voorheen" (*Videvdat*, 2. 8-11). Dit tekstuele cliché wordt nog twee keer herhaald, maar "driehonderd winters" worden vervangen door "zes" en dan "negen", en de aarde breidt zich uit met "tweederde" en dan met "drie derde" (*Videvdat*, 2. 12-19). Daarna volgt een

¹²⁹ Volkov I.M. *Ancient Egyptian god Sebek. - Petrograd : Typografie van de Russische Academie van Wetenschappen, 1917. - - C. 21.*

¹³⁰ Romanchuk A. *Migraties van Indo-Europeanen en oorsprong van het Taoïsme // Revista de etnografie (Chisinau). - - 2005. - - I. - http://www.bulgari-istoria-2010.com/booksRu/A_Romanchuk_Daoizam.pdf.*

waarschuwing over de komende problemen en de noodzaak om een reddende Vara ("vesting") te bouwen, en de vierde, eschatologische periode komt, met "dodelijke kou", "winters", "sneeuwwolken" en dan de zondvloed (*Videvdat*, 2. 22-24). De numerieke waarden die worden gebruikt om de structuren en elementen van de schuilplaats te beschrijven, weerspiegelen de drie uitbreidingsfasen van de leefruimte. De drie districten van Vara en het aantal passages dat daarin wordt gemaakt, zijn identiek aan de numerieke symbolisering van de daad van Jima op het vermenigvuldigingsbeeld van de wereld: "In het voorste district (Vara, - O.G.) maakte hij negen passages, gemiddeld - zes, in het binnenste - drie" (*Videvdat*, 2. 38). "... Deze reeks is symmetrisch met een numerieke rij die de uitdijning van het universum symboliseert, alleen wordt ze in omgekeerde volgorde spiegelbeeldig overgedragen: 9-6-3. De logica van zo'n "countdown" wordt gegeven door de ruimte-tijdsdimensies van het aardse koninkrijk Yima. Het bestaan ervan is beperkt tot 900 jaar toename van de woonruimte, waarvan de grenzen aan het einde van de wereld met negen passages zijn vernauwd tot het buitendistrict van Varus. Buiten deze grenzen zijn "dodelijke kou", "vleselijke kwaadaardige wereld", enz. De negen-cijferige en ook de negendelige staat dus voor de grens van de extreme ruimte-tijd grens van de wereld die door Yima naar voren is gebracht. Daarom zijn de negen passages van het buitendistrict van Varus, een veelvoud van 900 jaar landuitbreiding, verbonden met de getalsmatige symbolisering van de duur van de gunstige tijd van het jaar met toenemende of heersende lichttijd. De duur van zo'n kalender en astronomische periode maakt negen maanden: van "geboorte" van de nieuwe zon na de dag van een winterzonnepunt tot het begin van haar "sterven" na de dag van een herfstequinox"¹³¹.

De Japanse kosmogonische mythe van het ploegen van de oceaan met behulp van speciale troebelheid en het verkrijgen van magische dingen en een mooie godin kan worden vergeleken.

In het Primaire Oceaanmoeras groeide magisch riet (of riet) en uit dit riet (of riet) werd een groot aantal lagere goden geboren. Samen werden ze Kotoamatsu-kami genoemd, en ze zochten hun toevlucht in de rietstruiken (of rietstruiken). De hemelse goden geven Izanaki en Izanami een rijkelijk versierde speer, de naginata Amanonuhoko. Ze vertrekken op een zwevende hemelse regenboogbrug die de wereld aan de bovenkant met de wereld aan de onderkant verbindt. Izanaki en Izanami besluiten de speer onder te dompelen in een oceaanmoeras en water voor hen te roeren, en dan de speer

¹³¹ Koptun, I.V. *Seiminsko-Turbinskie oudheden en Indo-Ariërs (in het Russisch) // Bulletin van archeologie, antropologie en etnografie. - - 2012. - - № 4(19). - <http://cyberleninka.ru/article/n/seiminsko-turbinskie-drevnosti-i-indoarii#ixzz3h6KmjGsC>.*

uit het water te halen. Een paar druppels zeewater druppelen vanaf de punt van de speer, ze verdikken en veranderen in Onogoro eiland. Zo is het land verschenen. Izanaki en Izanami dalen af van de brug naar het land dat ze hebben gecreëerd, waar ze een huis beginnen te bouwen en een paaltje oprichten. Dan besluiten Izanaki en Izanami een huwelijksceremonie op te zetten, die als volgt is: Izanaki omzeilt de post aan de linkerkant en Izanami aan de rechterkant. Als Izanaki Izanaki ontmoet, roept ze uit: "Wat een mooie man!" Een vrouw moet echter niet eerst spreken. Dus de hogere goden straffen Izanami, en ze baart een ziek kind. Dan besluit het koppel de rite te herhalen, maar de man spreekt eerst. Izanaka en Izanami baren veel kinderen - de rest van de eilanden van de Japanse archipel, evenals vele andere godskami. Aan het einde wordt de vuurgod Kagutsuchi geboren, die bij de geboorte de binnenkant van Izanami verbrandt. De zieke Izanami gaat weg van de wereld naar het ondergrondse koninkrijk Yomi. Izanagi volgt Izanami in de hoop haar te redden. Er was een ondoordringbare duisternis in Yomi, maar de god van het leven heeft zijn geliefde gevonden. Maar toen Izanagi de fakkel aanstak, zag hij dat het dodenrijk van zijn eens zo mooie vrouw een lelijk monster had gemaakt. Bang, vertelt Izanagi zijn vrouw dat hun huwelijk is ontbonden en wegloupt. Izanagi is woedend op de daden van haar man en verandert in een dood die nog steeds mensen het leven kost¹³².

Toen Izanagi terugkwam van Yomi, besloot hij de smerige ondergrondse woning af te wassen en begon hij zijn kleren en sieraden uit te doen. Juwelen en druppels van wassingen vielen op de grond en er verschenen nieuwe goden uit: Amaterasu - godin van zon, hemel en landbouw, Tsukuyomi - god van maan en nacht, Susano - heer van de oceaan, sneeuw, ijs en stormen.

Susano had een slecht humeur, hij benijdde zijn zus Amaterasu, beledigde haar voortdurend en probeerde haar erin te luizen. Izanagi was de capriolen van Susano zat en hij stuurde zijn zoon naar Yomi. Voor zijn ballingschap bezocht Susano het hemelse koninkrijk Takamanohara om afscheid te nemen van Amaterasu. - Waarom ben je hierheen gekomen? - Ik vroeg Amaterasu. - Om afscheid van u te nemen, zuster, antwoordde Susano haar. Amaterasu geloofde haar broer niet, dus zette ze een test op om Susano's oprechtheid te testen. De god van de oceaan moest goden creëren die volmaakter waren dan Amatharasu. Susano produceerde vijf prachtige goden uit de ketting van zijn zus. Verheugend, werd hij dronken, vernielde de irrigatiekanalen, schijt in de refter en begon zijn uitwerpselen in alle richtingen te gooien. Uiteindelijk wilde hij het paard en gooide het lijk in de kamer van zijn zus. Amatharasu was erg bang en rende van Susano in

¹³² Kapranov S. *Zuil en grot: archetypen en toposen van het Shinto-schrijn // Sinto: herinnering aan de cultuur en het levende geloof / Bewerkt door EV Molodiakova. - M. : AIRO-XXI, 2012. - C. 129-145; Kapranov S. *Genesis van de sacrale ruimte in het mythologische scherm // Skhidnyi svit. - - 2013. - - №2-3. - - C. 152-159.**

doodsangst de kerker in, waardoor de zon verdween en de duisternis viel. Om de zon weer ter wereld te brengen, besloten de goden op geraffineerde wijze Amaterasu naar buiten te lokken en nodigden ze de godin van het vermaak en de ochtendschemering Ame-no-zume-no uit. Met een grappige erotische dans (striptease) juichte ze de goden toe, op wiens lach Amaterasu keek. Ze vroeg waarom ze lachten en de goden zeiden dat ze een nobelere en mooiere godin hadden ontmoet dan Amatharasu. Om hun woorden te bevestigen, lieten ze Amatharas haar reflectie in de spiegel zien. In verwarring komend, kwam Amaterasu uit de kerker, en de wereld werd weer verlicht door het zonlicht. De Susanoo-goden hebben de goden uit het goddelijke klooster naar de aarde gedreven.

De god van de zee verliet de hemel en ontmoette een oud echtpaar. In snikken vertelde ze hem dat de draak met acht koppen van Yamata-Oroti hun dochters heeft meegenomen en opgegeten, en binnenkort zal komen voor de enige overgeblevene - de mooie Kushinada-Hime. Susano zei dat hij de draak zou doden als het meisje zijn vrouw werd. Toen hij bij het beest kwam, werd hij dronken en sneed alle acht koppen één voor één af, en schiep het goddelijke zwaard van Kusanagi uit zijn staart en bracht het als verontschuldiging naar Amatharasu. Susano nam als zijn vrouw het meisje dat hij van het monster had gered en bleef de heerser over de oceaan en de stormen, die zich van tijd tot tijd roekeloze dwaasheid veroorloven van waaruit de aarde liep.

Dicht bij de Japanse versie van de creatie van de mythe van Ob palingen (Khanty en Mansi) over hoe de held-culturele held Ekwa-grubberis (alias Mir Susnehum), geboren op een hobbel in het midden van het Moeras van de Wereld, de wereld creëert met de hulp van een zeven-armige staf, waar zijn zeven gewrichten overeenkwamen met de zeven lagen van het universum.

Ook, volgens de Finse mythe, "stond God, voordat de aarde verscheen, op een gouden pilaar in het midden van de zee. Toen hij zijn spiegelbeeld in het water zag, zei hij: "Sta op". Het was een duivel¹³³

De Ainu geloofden dat de kwade godheden ontstonden uit de schoffels waarmee de schepper Pace Kamui de wereld creëerde en deze vervolgens in de steek liet.

Volgens de kosmogonale mythe van de Ainu was het land oorspronkelijk niet gescheiden van het water en werden alle elementen van het bestaan door elkaar gehaald. De aarde was als een groot moeras.

¹³³ Mansikka V. *Finse varianten op de dualistische legende over de schepping van de wereld (in het Russisch) // Etnografisch overzicht. 1909. - - 1910 - №2-3. - - C. 171.*

Ontworpen om een wereld van mensen te creëren, riep de oppergod Pace Kamui om hulp Wagtail. Toen ze uit de lucht kwam, begon ze het water te vleugelen, met haar benen te kneden en haar staart te bewerken. Lang geleden is het water door haar inspanningen veranderd in een oceaan en zijn er drijvende delen van het land op verschenen.

Een andere invariant van de mythe van de oceaanploeg is de populaire legende over het ontstaan van de wereld onder de Filipijnse bevolking van Tagalog. In het begin van de wereld was er geen land, maar alleen zee en lucht, en er vloog een vlieger tussen. Op een dag was de vogel het moe om nergens te landen. Toen begon het te schommelen en de zee te roeren tot het water de hemel bereikte. De lucht hield er niet van, en om de zee te kalmeren, bedekte de lucht de zee met vele eilanden, en al snel kon het water niet meer opstijgen en spatte het alleen maar tussen de eilanden. Toen beval de lucht de vlieger op een van de eilanden te landen, om daar een nest te bouwen en de zee en de lucht met rust te laten. In die tijd trouwden de wind en de zeewind van de aarde en werd er bamboe uit geboren. Op een dag raakte een drijvende bamboe een vlieger die op het strand liep. De vogel, boos dat iets hem had durven raken, boog zijn bamboestam. Het vat barstte mee en er kwam een man uit de ene helft en een vrouw uit de andere helft. Toen riep de aardbeving alle vissen en vogels op om te komen en te beslissen wat te doen met deze twee, en er werd besloten dat ze moesten trouwen. Ze hadden veel kinderen, en alle mensen op aarde kwamen van deze mannen en vrouwen. Na een tijdje hadden de ouders genoeg van alle nutteloze nietsnutten die rondgingen, en ze wilden zich van hen ontdoen, maar wisten niet waar ze hen naartoe moesten sturen. Na een tijdje waren er zoveel kinderen dat de ouders geen moment rust hadden. Op een dag pakte een wanhopige vader een stok en begon de kinderen ermee te slaan. Het maakte de kinderen zo bang dat ze in verschillende richtingen renden op zoek naar een plek om zich te verstoppen. Sommigen verstopten zich in de muren van het huis, anderen vluchtten naar buiten, een paar verstopten zich in de haard, en nog een paar vluchtten naar de zee. Nu weten we dat degenen die de geheime kamers vonden en zich daarin verstopten, eilandleiders werden, en degenen die zich in de muren verstopten, werden slaven. Degenen die wegliepen naar de straat werden vrije mensen, degenen die zich verstopten in de haard werden negers, en over degenen die wegliepen naar de zee was lange tijd niets bekend, en toen hun kinderen terugkwamen waren ze blank¹³⁴

¹³⁴ Leon E. Scheppingsgeschiedenis van de wereld - versie van een van de stammen die in de Filipijnen leven // <http://kobel-caprica.blogspot.com/2015/12/blog-post.html> ; Cole, Mabel Cook. *Filippijnse volksverhalen*. - Chicago: A. C. McClurg en Company, 1916. - P. 187-188.

(zie de invariant van de mythe opknoping, waar in het begin - het conflict van de geboorde Zee met de Hemel¹³⁵).

De rol van de vogel in het creëren van de aarde door het slaan van de oceaan is ook terug te vinden in de mythologie van de Ainu. Volgens hun kosmogonale mythe was het land oorspronkelijk niet gescheiden van het water en werden alle elementen van het bestaan door elkaar gehaald. Het land was als een groot moeras. Nadat hij zich had bedacht om de wereld van de mensen te creëren, riep Pase Kamui ("schepper en eigenaar van de hemel") op om hulp te bieden aan kwikstaarten (een heilige vogel - totem Ainu). Vanuit de hemel gekomen, begon hij met zijn vleugels op het water te slaan, met zijn benen te kneden, met zijn staart te werken. Langzaam maar zeker is het water veranderd in een oceaan en verschenen er drijvende stukken land op. Volgens een andere mythe creëerde Pace Kamui zelf de wereld met behulp van stenen werktuigen (schoffels), waarna de kwikstaart de grond alleen nog maar egaliseerde.

Het Filippijnse en Indiase motief over de rol van de vogel bij het creëren van het land door het mengen van de oorspronkelijke moerasvormige oceaan kan worden gezien als een overgang tussen het motief bij het creëren van het land door troebelheid en het motief op de vogel die land wint van de oceaانبodem (zie Speciale studie van het tweede motief: ¹³⁶).

Hoewel de Itelmen van Kamtsjatka de vogel Raven (Kutchka) als schepper van de wereld hebben - de ondeugende bedrieger Kutchka en zijn zus Khutlytich hebben de aarde uit de lucht gesloopt en aan de zee¹³⁷ gevestigd (in Chukchi bedrieger Raven-Kurkyl creëert bergen en rivieren uit zijn afscheidingen¹³⁸), - maar, waarschijnlijk moet dit motief in verband worden gebracht met het continentale Chinese motief over Gun's ontvoering van het magische land "sizhen" (walvis) uit de lucht. xīrǎng), dat in staat is om grenzeloos te groeien en om wereldwijde overstromingen te voorkomen.

¹³⁵ *Sprookjes en Mythes van de volkeren van de Filippijnen*. R.L. Rybkin; voorwoord B.B. Greenickel. - M. : Gl.ed.ed.vostoch.lit'ry edka "Nauka" (Wetenschap), 1975. - - C. 222.

¹³⁶ Korotajev A.V., Khalturina D.A. *Mythen en genen: diepe historische reconstructie*. - Moskou: Librocom Boekenhuis, 2011. - - 184 c.

¹³⁷ Krashennikov S. *Beschrijving van Kamtsjatka land*. - SPb.: Op de Imperial Academy of Sciences, 1755. - Vol. 2. - P. 71-72 ; Goncharova A. A. *Mythes van de schepping en kosmogonale legendes van Kamtsjatka // Kamtsjatka: gebeurtenissen, mensen : materiaal van XXV Krasjeninnikov. lezingen / M in de cultuur van Kamtsjatka krai, Kamtsjatka krai wetenschapper S. P. Krasjeninnikov*. - Petropavlovsk-Kamchatsky, 2008. - - C. 68-71. - <http://www.kamlib.ru/resources/mify.htm>.

¹³⁸ Meletynskiy E.M. *Paleo-Aziatische epos over Raven en het probleem van de relaties tussen Noordoost-Azië en Noordwest-Amerika op het gebied van folklore // Traditionele culturen van Noord-Siberië en Noord-Amerika*. - Moskou: Nauka, 1981. - P. 182-200 <http://www.ruthenia.ru/folklore/meletinsky8.htm>.

Maar dan onthult het Chinese verhaal direct een verband met het verhaal over het ploegen van de oceaan met een berg door middel van een slang en vijandschap tussen godenklassen als gevolg hiervan: Seizhni gebruikt de zoon van Gun Yu, die wordt bijgestaan door de draak In-lun (Wan-lun) met zijn familie om de wereld te ordenen: De draak bewoog zich voor Yu, een zwerm kanalen met zijn staart, en de schildpad voer achter zijn boot, met de magische stof "seizhan", waardoor Yu de bergen en heuvels creëerde die nu de geografie van China vormen. Toen leidde Yu alle goden op de berg Guizzi ("Gather on the council"), vroeger "Reed" genoemd, in de strijd met de god van het water Gong-Gung. Er worden ook andere equivalenten ontdekt: 1) het equivalent van "troebelheid" - Yu ontvangt van de eerste voorouder van Fu Xi een jade plaat, die de vorm had van een bamboe staaf een chi en twee tsunya, die de lucht en de aarde kan meten Yu droeg deze plaat altijd om de aarde te versterken en het water te temmen; 2) het equivalent van een vogelhelper in de opstelling van de wereld: een speciale hulp aan Yu werd geboden door de god van het water Boi¹³⁹.

Bovendien is de berg Mandaru, net als in de Indiase mythe van het ploegen, op de rug van de reuzenschildpad Kurma (Vishnu avatars) gebouwd, Net als in de Chinese versie ontmoeten we de oudste van de negen zonen van de Wang Lung Dragon King, Bishi, in de vorm van een gigantische getande en gehoornde "lingo güy" schildpad (beschouwd als een mengsel van draak en schildpad) met een stenen stele ("guygo bey") op zijn rug. Volgens vele legenden varen steenschildpadden met hun stengels elke nacht stiekem de zee in, zodat er elke dag verse algen op te vinden zijn.

Volgens ons is de tussenliggende versie tussen de motieven van een vogel die de aarde ontgint van de bodem van de primaire oceaan, de oceaan slaat en de schepping van de wereld met een speer de Servische legende: "... Vallen uit de hemel, boze geesten namen de zon mee. Hun koning stak hem met een speer die hij op zijn schouder houdt, en God, die probeert de schat terug te geven, stuurt de aartsengel Michaël naar de aarde; deze laatste, zoals een sluwe diplomaat zou moeten doen, sluit eerst vriendschap met de koning der demonen. Op een dag zwemmen zijn vrienden in de zee. De koning der demonen creëert een ekster - speciaal voor haar om een speer op de wal te bewaken terwijl hij zelf in het water spat. Ondertussen biedt de Aartsengel Michaël aan om te concurreren die dieper zal duiken. De aartsengel duikt eerst en brengt een brok modder van de bodem van de zee. Wachtrij voor de demoon. Terwijl hij onder water is, neemt de Aartsengel Michaël het kruis en onmiddellijk wordt de zee bedekt met zes kubieke meter ijs, terwijl de Aartsengel Michaël de zon wegneemt. Geschrokken door het geschreeuw

¹³⁹ Hoofdstuk VII. Gun en Yu temmen de overstroming // Yuan Ke. Mythes van het oude China. - M.: <http://myths.kulichki.net/lostcivil/china/myth0001/st07.shtml>

van de jaren veertig, stijgt de koning der demonen snel naar de oppervlakte, slaat het ijs, gaat weer naar beneden achter de steen, breekt het ijs, haast zich in de achtervolging van een voortvluchtige, maar het enige wat hem lukt is om een deel van zijn voet van de aartsengel af te rukken. De Aartsengel Michaël huilt voor God, en hij belooft hem dat vanaf nu alle mensen een holle onderkant van hun voet zullen hebben¹⁴⁰soortgelijk motief voor de Aartsengelen om magische "rees" van Sataniël te stelen is te vinden in de Oekraïense legende: "... Lange tijd is er een stier geweest... Die stier is een krak van water, en daarboven de hemel, waar God en zijn twee dienaren op leven: Mishka en Grishka... En in de hemel zelf, daar leeft God Mati nu, Sataniël leeft, en alle lijsten van de Heer... Dat is wat de Heer God bedoelde, als Sataniël's schieten, en niet zozeer het einde van het schieten, zoals je zijn draf kunt zien, waarachter, bid, de kracht van Sataniël zat. Sataniël is een keer geboren, zet zijn rand op een rots en zet hem op de zee, de God van de liefde, vervloekt, baden, en de God om in zijn hemel te zitten en zich te verwonderen. De Here God is Sataniëlom, de Here is niet in staat om de bodem van de zee te bereiken, maar Sataniël is in staat om deze te bereiken. Vader Sataniël leeft in die porinati, en de Heer roept Mishka aan, en het beest van de zee, en Sataniël, als een piraat, leeft in die dmukhati op de zee. De Takechek en de karbonades. Sataniël pirnuut op de eerste, en Beer dmukhati op het water - de zee was zo genoemd koning, bevoren. Sataniël doorboort zijn hoofd en doorboort de boot. "Oh, nou, schreeuw, schreeuw, schreeuw, schreeuw, naar een vriend!" Bo slim op hun plaats, bachtet, bula tot drie plakken porinaty. Pirnuve Sataniël bij zijn vriendin, en Mishka dmukha, springen op het water; als je wilt, moet je voorgaan op de Heer. De zee is verschroeiend, maar het is er nog steeds. Satan's hoofd spoelt uit en verwarmt de boot. De Heer lijkt te zeggen: "Ah, nou ja, feest bij de derde!" Satan's pirn, maar Mishka is geen trisné, dus op de zee, en de Heer is om hem op te zwepen, zich te verheugen en zijn dmukhaty, sterk genoeg, te verzamelen op de zee. De zee was zo dik, Sataniël, als je hem eruit schopt, sla dan niet zmiigg al op de kop van de boot, en Grishka is stil om één uur met zijn adem, en zet hem in de lucht. Sataniëls, verwend worden, niet frituren, een kans nemen om de boot te verneuken - fuck up de vuile achtervolging van Griska en al in te halen met hem, want Griska heeft twee vleugels, en Sataniël heeft zes van hen. Als hij Misha niet heeft meegenomen, heeft Sataniël's krill een zwaard en odchukhuravovi. Sataniël viel bij de zee, en zijn riza Bear werd door Griska tot God gebracht. En Qi's lynxen van de brieven van Jezus Christus werden doodgekweld, en wat betreft Mishka en Grishka onthoofde de Heer de aartsengel Michaël en Gabriël¹⁴¹.

¹⁴⁰ Dumezil J. *Ossetische epos en mythologie / Per. et al. V.I. Abaev. - Moskou: Gl. ed. vost. litera, 1976. - - C. 71-72.*

¹⁴¹ *Oltarzhhevskiy Yu. Iz Narodnykh Vyvaniy (Razskaz, opgenomen in Kiev) // Kyevsakaya starina, dagboek van de geschiedenis. - - 1887. - Jaar 6, t. XVIII, mei. - - C. 196-197.*

Ж. Dumezil vergelijkt deze twee bovengenoemde legendes met het Circassiaanse verhaal van de ontvoering van het vuur van de reus door Nart Sosryko: "... Maar het is geen gewoon vuur en de reus: de reus slaapt opgekruld met een bal, zodat de benen zijn hoofd raken, en het vuur is in het midden van deze buitengewone cirkel. Sosryko slaagt er nog steeds in om vuur te stelen, maar de reus haalt al snel de held in en neemt de gevangene mee. Gelukkig is de reus dom. Zonder zichzelf te noemen, biedt Sosryko hem aan om "spelletjes te tonen waarin Sosryko wint", en onderwerpt hij de reus aan verschillende krachtmetingen... Uiteindelijk laat Sosryko hem op de bodem van de zee liggen; op zijn verzoek is het wateroppervlak bedekt met een dikke laag ijs. De reus, die het nog steeds leuk vindt, probeert het ijs te breken - tevergeefs. Hij zit vast, en Sosryko kan hem in vrede onthoofden. Dan tilt Sosryko een vuur op, draagt het naar de Narts - degenen die nog niet bevroren zijn - ontsteekt een groot vuur en brengt het weer tot leven¹⁴²Ook "...schreven de Circassiërs Sosruko onder andere meteorologische kracht toe:" Hij is sluw, hij kan vorst, sneeuw veroorzaken... ..toen hij vocht, was er overal mist", vertelden de Circassiërs uit Uzun-Tarl in Anatolië me¹⁴³.

Maar, naar onze mening, het eigenlijke motief van de as (speren, bergen) en zijn spinnen, het slaan van de zee en de medeplichtigheid aan de daad van de vogel gescheiden in een apart verhaal: "... Sosryko jacht begon plotseling te jagen op Barsagovo Wheel - een tandwiel, een vreemd wapen, levend, begiftigd met spraak. Het rolf met grote snelheid en snijdt in eerste instantie de benen van de kameraden van de held af. Het gooit zichzelf op zijn beurt in de achtervolging. Maar hoe halen we hem in? Tevergeefs vraagt hij verschillende bomen (chinaras, elzen) om het Wiel te stoppen - ze weigeren, en hij vervloekt ze. De berk is brutaler; dankzij haar slaagt Sosryko erin om eerst drie tanden (zendag) neer te slaan met drie pijlen bij het Wiel, hem dan te grijpen en hem met een zwaard te slaan. Hij zegent de berk en leidt het wiel naar de gevangenen van Narts. De Narts dragen al twaalf jaar mest naar hun velden. Uiteindelijk vraagt het om zijn vrijheid... Toen Sosryko iets later beledigd werd door de dochter van de zon, die aan de kust baadde, nam ze het Wiel van Barsag mee naar haar dienst en betaalde er twaalf stalkoeien voor, en op een dag, toen Sosryko aan het jagen was, rolde het Wiel plotseling op hem en sneed zijn benen af. De verminkte, voetloze held vraagt de raaf de Narts van Borat te verwittigen; de raaf weigert en Sosryko vervloekt haar. Hij doet hetzelfde verzoek aan de zwaluw, zij gaat akkoord, en hij zegent haar; de zwaluw doet zijn bod. Uiteindelijk geeft Sosryko zich na een lange periode van verzet over om begraven te worden

¹⁴² Dumezil J. *Ossetische epos en mythologie / Per. et al. V.I. Abaev. - Moskou: Gl. ed. vost. litera, 1976. - - C. 73.*

¹⁴³ Dumezil J. *Ossetische epos en mythologie / Per. et al. V.I. Abaev. - Moskou: Gl. ed. vost. litera, 1976. - - C. 114.*

en stemt ermee in om naar het land van de doden te verhuizen¹⁴⁴. Of: "... Tijdens de jacht ontmoet Soshirako een mooi meisje; ze biedt zich aan hem aan, hij weigert en beledigt haar. Dit is de dochter van "Vader John" (hetzelfde: "hemelse Marsug"). Ze gaat klagen bij haar vader, die zijn dienaar, het "Wiel van Einon" (Einoni tsalh), opdracht geeft om tegen de Soslan in te gaan. De hemelse smid Kurd-Alaug'a dwingt zich te verharderen, het Wiel van Onon rolt om de Ascendant te doden. Degene die hem achter zich aan ziet rennen in de achtervolging. Hij vervloekt één voor één een els, een haagbeuk, die het Wiel niet kon stoppen. Maar hier bereikt het de hazelnoot, waar het verstrikt raakt in de hop, en Soslan haalt het in. Hij zegent deze twee planten. Hij gaat het Wiel hakken, maar dan vraagt hij om uitstel - het is een onmiskenbaar recht van de verslagenen in de Kaukasus - hij zweert dat hij over drie dagen op hem zal wachten op de heuvel van Haram, waar de Sentin hem kan doden. Soslan laat hem gaan... Soslan's benen zijn geknipt, maar hij haast zich nog steeds om het Wiel op stelten te jagen dat hij snel aan de stompen van zijn benen vastmaakt. Hij stond op het punt om het Wiel te pakken toen Sirdon tegen het Wiel zei: "Rol over het bouwland!" Het is echt waar Suslan's stelten vast komen te zitten, en hij kan niet blijven jagen...¹⁴⁵» .

¹⁴⁴ Dumezil J. *Ossetische epos en mythologie / Per. et al. V.I. Abaev. - Moskou: Gl. ed. vost. litera, 1976. - - C. 103-104, 105.*

¹⁴⁵ Dumezil J. *Ossetische epos en mythologie / Per. et al. V.I. Abaev. - Moskou: Gl. ed. vost. litera, 1976. - - C. 106-107.*

Hoe paradoxaal het ook lijkt, de Finse sprookjesachtige en mythische legende over Sampo, een magisch object met magische kracht en een bron van geluk, welzijn en overvloed, kan in verband worden gebracht met deze plot van de troebele berg en de creatie van dingen die overvloed geven met zijn hulp.

Traditioneel wordt het beschouwd als een tovermolen ("kleine tovermolen"). Een sampo maalt zoveel brood dat het genoeg is voor voedsel en voorraden:

Vroeg in de ochtend,
Meru's krijgt voor de behoeften,
En de andere is te koop,
De derde maatregel is voor de voorraad.
Maar in de Kareliaanse runen zelf, op basis waarvan E. Lennroth "Kalevala" creëerde, wordt Sampo alleen "genaaide rand" genoemd:
Sampo in Pokyola is veranderd,
De genaaide rand is genaaid:
Het is bebouwbaar,
Er is een plek om te zaaien,
Hij heeft alle borgtocht in zich.

Volgens de runen heeft Sampo Ilmarinen (Ilmerainen), de god van de lucht (Fin. ilma) en het weer, smid (Fin. seppä) - de eerste die geweren uit metaal smeedde - gesmeed:

Van koemelk.
Van een bundel witte wol,
Uit een stuk van een spindel.
En gerstkruimels¹⁴⁶.

Maar voordat de sampo uit de berg komt, komen de uien, de boot, de vaars en de ploeg tevoorschijn - allemaal mooi in het zicht maar met een slecht hol, dus Ilmarinen gooit ze terug in de vlammen.

Zo is Sampo volgens Academicus B.A. Rybakov een magisch complex dat helpt om brood te baren en vitaliteit in het algemeen aan te tonen¹⁴⁷.

Sampo diende als huwelijksgeld (een ader) voor de dochter van de oude vrouw Louhi (Fin. louhi "rock, stone"), maîtresse Pohja (Fin. pohja "north"), aan wie de smid het hof maakte. Meesteres Pohyola verbergt sampo

¹⁴⁶ *Geselecteerde runen van de Perttunen Archipel (in het Russisch) / Per., v. V. Evseeva. - Petrozavodsk : Staatshistorisch Instituut van Karelian-Finse SSR, 1948. - - C. 17-18.*

¹⁴⁷ *Rybakov B.A. Sampo verbinding met seids // <http://www.vottovaara.ru/svyaz-sampo-s-seiedami.html>.*

in de Steenberg. De ontvoering van Sampo uit Pohyola - het centrale perceel van "Kalevala": Väinämöinen gaat met Ilmarinen en Lemminkäinen naar Pohjola, brengt de bewoners in slaap en haalt Sampo onder de berg vandaan. Alleen de drie helden met de hulp van een reusachtige stier ("elke hoorn was een vadem en een halve vadem van een muilkorf") waren in staat om van Sampo's plaats te bouwen. Hij neemt Sampo per boot, maar de ontluikende meesteres Pohyola haalt haar ontvoerders in; tijdens de worsteling stort Sampo neer, het wrak zakt in zee (dus de zee is volgens het volksgeloof rijker dan het land). Een deel van het wrak zit echter vast aan de grond: het tast de oogst aan. Maar het gevlekte deksel van Sampo was verloren gegaan (het zou op een of ander mistig eiland zijn achtergebleven), dat de hemelse koepel met sterren symboliseert, die om de centrale as draait - de steun waar de hele wereld op rust. Dit resulteerde in de dood van 's werelds boom op de Noordpool. Daarnaast beginnen de zon, de maan en de sterren hun licht aan ¹⁴⁸de aarde te geven.

Op basis hiervan hebben volgens U. Harv en een aantal andere onderzoekers ideeën over Sampo betrekking op het beeld van de wereldas in de Fins-Oegrische mythologie. NL Setyalya stelt dat de eerste uitvoerder van de runen de wereldpijler betekende, waarvan de top de Poolster was, die het centrum van de hemel is, de as van de roterende sterrenhemel, "hemelse rotatiemachine". De zeer etymologie van de naam van het object (Fin. Sampo), zoals in archaïsche varianten dit magische ding wordt genoemd niet Sampo, maar Sammas "pijler, pijler" is geproduceerd uit de Pra-Aryan *stambhas "wereldpijler" ¹⁴⁹; "...instr. *sampa- is geleend van ar. *skambha- (>dr.-ind.) Skambha- "...de goddelijke pijler van het universum, de wereldpijler" (Atharvaveda 10, 8), a. -*fraskamba-* "...pijler, kolom, matica, etc." ¹⁵⁰.

In de Vedische traditie is het Scambha (Sanskriet skambha "steunpilaar, pijler"), een belichaming van het abstracte concept van "steunpilaar, steunpilaar van deze wereld in al zijn fysieke, religieuze en andere betekenissen", verheerlijkt in een hymne van "Akhtarvaveda" als een opperste godheid. Scambha wordt hier afgebeeld als een wezen van enorme omvang, dat in zijn leden niet alleen bestaat uit verschillende delen van de materiële wereld, maar ook uit verschillende abstracte eigenschappen en begrippen: ascetische ijver, geloof, waarheid, tijdverdeling, enz. Het bevat drieëndertig godheden die afgeleid zijn van het niet-bestaan, dat het bovenste lid van de Scambh vormt en er samen met het wezen deel van uitmaakt. De goden die deel uitmaken van Scambha, als takken van een boom, zijn

¹⁴⁸ Kiuru E. *Mythe over Sampo* // <http://www.vottovaara.ru/mif-o-sampo.html>

¹⁴⁹ <http://etymon.cs.helsinki.fi/Etymology-Project/SSA/versie-0.8/s/sammas1.xml>

¹⁵⁰ Napol'skikh V.V. *Mythologeme van de Wereldboom en mythologie van de volkeren van de Oeraltaalfamilie (in het Russisch) // Etnografisch overzicht. - - 2012. - - № 6. - P. 23. - https://www.academia.edu/4918928/Мировое_Древо_2012.*

verplicht hem te eren en te eren. Scambha in andere verzen van dezelfde hymne lijkt geboren te zijn uit arbeid en ascetische ijver.

Alle onderzoekers van de Kareliaanse runen, te beginnen met Elias Lennroth, de schepper van "Kalevala", probeerden te begrijpen wat eigenlijk Sampo was. Dit wordt uitvoerig besproken door Vaino Kaukonen, wiens studie we hieronder presenteren¹⁵¹. De vroegste vermelding van Sampo staat in een plaat van C.A. Gotlund, gemaakt in 1817 door de Finnen in de Zweedse provincie Dalekarlia. Deze opname is in feite een verhaal van het liedje. Gotlund publiceerde het grootste deel van deze plaat het jaar daarop in zijn proefschrift "De prover-bjs fennicis" ("Over Finse Spreuken"). Het is een verhaal over oude Väinämöinen en jonge Jämpäinen, die over zee naar Pohyanmaa gingen om sammasa te produceren. Sammas stijgt op in de wolken, maar Yompainen snijdt twee vingers af met zijn zwaard. Een van hen valt in de zee, waaruit de zee zout is geworden; de andere is aan land gebracht, waaruit het gras op de grond is gegroeid. En als er meer had kunnen worden geleverd (we hebben het natuurlijk over de vingers), zou "brood zijn gegroeid zonder te zaaien". K.A. Gotlund vergeleek Sampo met de oude Pandora's borst. Er is geen reden om te twijfelen aan het feit dat Lennroth bekend was met Gotlund's proefschrift. Opnieuw las Lennroth over sampo in het tweede notitieboekje dat S. Topelius-senior publiceerde in de collectie "Oude runen, maar ook modernere liederen van het Finse volk" (I-V, 1822-1831) in de runen getiteld "Diverse handelingen van Väinämöinen", gebaseerd op de opname van een lied van Jyrki Kettunen uit Chen. Deze rune vertelt kort dat Ilmarinen "Days sampo kuyut, 's nachts het meisje te temmen, al gemaakt sampo, temmen het meisje", sampo verstoopt in een stenen berg Pokyoly, dan is de sampo ontvoerd, en de minnares van Pokyoly begint te jagen op de ontvoerders. E. Lennroth hoorde slechts een vage hint over sampo in de volgende uitdrukking van de volksverhalenvertellers: "Als je de weg bewandelt, krijg je de sampo".

E. Lennroth verwoordde zijn eerste wetenschappelijke idee van Sampo in zijn artikel "To Researchers of the Ancient History of Finland for Thoughts" in de nummers januari en februari 1839 van het tijdschrift Mechilainench ("The Bee"). (Januari- en februari-edities). Hij suggereerde hier dat sinds een deel van de voorouders van de Finnen ooit de "Landen van de Perzen" langs de oevers van de Noord-Dvina bewoonden en dat "zij nog steeds de godheid Jumala dienden (in "Kalevala" heet hij Ukko, - O.G.), waarvan het beeld zorgvuldig bewaard is gebleven". Dit idool was Sampo. De betekenis van het woord "sampo" van E. Lennroth in zijn artikel dat in hetzelfde jaar in de krant "Borgo Tidning" verscheen, is afgeleid van de Russische woordcombinatie "god zelf". Volgens deze interpretatie vertelt de rune van sampo over het vervalsen van het afgodsbeeld, dat het voorwerp is

¹⁵¹ Kaukonen V. *Hoe Lennroth zich Sampo / Per. s Fin voorstelde.* // <http://www.vottovaara.ru/kak-lennrot-predstavlyal-sebe-sampo.html>.

van de cultus, en zijn daaropvolgende ontvoering. K. kwam tot een vergelijkbare yercia. Krone in 1918 tot volledig: de rune van sampo vertelt over de Viking Väinämöinen, die opdracht gaf om een beeld van de godheid te maken voor de inwoners van het eiland Gotland, maar dit heilige relikwie werd gestolen, gebroken in de strijd om het bezit ervan en zonk in de zee. Ook interessant is W. Harv's veronderstelling dat de sampo een cult-sculptuur is die door Finse krijgers in Zweden is gestolen en die op de terugweg tijdens de storm is gestorven.

Na de publicatie van de tweede editie van "Kalevala" in 1849 zweeg E. Lennroth erover, met uitzondering van de colleges voor studenten en de verkorte versie van "Kalevala" die in 1862 verscheen. De enige uitzondering was een zeer belangrijke toespraak waarin hij opnieuw het probleem van sampo aankaartte. Op een literaire avond die in 1858 werd georganiseerd om geld in te zamelen voor de bouw van een studentenhuis aan de Universiteit van Helsinki, hield hij een toespraak met de titel "Drie woorden over oude Finse liederen", die later werd gepubliceerd in de literaire krant "Literaturblad for allman medborgerlig bildning", opgericht door Lennroth en Snelman. In het begin merkt E. Lennroth dat de betekenis van het woord sampo in de loop van de tijd zo is veranderd dat we niet weten hoe het oorspronkelijk was. Hij geeft dan zes verschillende verklaringen voor sampo: muziekinstrument, watermolen of handmolen, afgod of tempel van de godheid, koopvaardijship, talisman en de hele aarde (Suomi). Geen van deze interpretaties verklaart naar zijn mening niet op bevredigende wijze dat de folkloristische runen over sampo worden verteld. Het grote Fins-Zweedse woordenboek uit 1880 van E. Lennroth zegt immers kort: "Sampo, sammon s.". - vooralsnog een duister magisch object dat zorgt voor welzijn, levensonderhoud".

Sampo wordt verondersteld het analoog te zijn van de Grotti-molen die eigendom is van Konung Freddy van Little Edda. In de Scandinavische saga's bezit een held genaamd Amlodi een sprookjesachtige molen die ooit goud, vrede en overvloed heeft weggevaagd. Twee reuzen, Fenya en Menya, werden opgeroepen om deze reusachtige structuur te draaien, omdat de gewone menselijke krachten absoluut onvoldoende waren om het te verplaatsen. Toen werd de molen gestolen door de zeekoning Minger en op zijn schip geladen. De molen bleef malen, zelfs toen het schip begon te zinken. Het draait ook op de bodem van de zee, slijpt rotsen en zand terwijl het een enorme draaikolk van Malstrim creëert.

Volgens de Cherokee indianen "hadden de mensen uit het Zuiden een korenmolen, maar mensen uit het Noorden, jaloers op hun welvaart, vernietigden de molen en stalen korenmeel. Op de terugweg zouden ze het meel wakker maken en een wit spoor achterlaten. Dat is waar de Melkweg is. Een van de overgeleverde mythen van de Azteekse stam zegt dat toen de molen de beenderen van mensen die tijdens de wereldwijde zondvloed

sterven tot meel vermalen, en de goden er bloed in staken, het vlees van de mensen van nu bleek te zijn. Een soortgelijk "molen"-thema komt naar voren in Japan, Midden-Amerika, de Maori-stam van Nieuw-Zeeland, enz.¹⁵²

Voortbordurend op het bovenstaande is het duidelijk dat onder bepaalde volkeren de plot van de Melkweg met een gigantische troebelheid en de oorsprong van de resulterende overvloedige dingen meer generationaliseerd werden door de tussenliggende variant van menhir/scambhi (als een herinnering aan de rouwende troebelheid) in de plot van de magische molen waardoor ook de cirkelvormige bewegingen die de overvloed vermalen werden gemaakt.

Ook in termen van traditie zijn de creaties geen levenloos ding (hoewel soms gebonden door een levend wezen - een slang), maar een levend wezen - een kikker.

In de Grieks-Romeinse traditie was het embleem van Aphrodite (Venus) een kikker, die ook correleert met talrijke verhalen over het in de melk krijgen en het slaan in boter (waaronder de beroemde Aesop's fabel):

Een kikker in paniek - wat te doen? –
en wanhopig in elkaar geslagen
op de melk die sterk was;
maar het maakt niet uit hoeveel je hem raakt,
en er is geen springende steun,
en de wil is net zo ver weg,
zoals het was... Plotseling, onder je voet...
het voelde dik aan.
een klontje boter - dat is het! –
en met hernieuwde kracht
sla hem in elkaar terwijl de knobbel
is niet veranderd in een eiland¹⁵³.

Ook in de Baltische en Balkangebieden is er een verbinding van een kikker met melk en in combinatie met het teken van "mobiliteit" (frequente, kleine zwembewegingen)¹⁵⁴.

Hoe kan men zich niet herinneren dat in de oude Indiaanse traditie de berg Mandara met de hulp van een slang die er omheen gewikkeld is, de Melkachtige Oceaan in schuim zweept. Ook in Bogomil's "Mindfulness"

¹⁵² Popov A. *Mysterie van Kalevalsky Sampo* // <http://www.vottovaara.ru/zagadka-kalevalskogo-sampo.html>.

¹⁵³ *Aesop's Fables. Kikker in Melk* // <https://www.stihi.ru/2013/07/05/3538>.

¹⁵⁴ Sudnik, T.M.; Tsivjan, T.V. *Over een kikker-mythologie (Balto-Balkan gegevens) (in het Russisch)* // *Balto-Slavische studies*. 1981 / *Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. - - C. 152.*

neemt de Heer "zure room uit water" en maakt van dit "garen" schuim ("vet") een land "plat brood"¹⁵⁵.

Het bekende Slavische sprookje "Tsarevna Frog" vertegenwoordigt waarschijnlijk een deel van de oudste laag van de legendes want het bevat duidelijk een beeld van de schepping van de wereld: de Kikker op een feest bij Tsaar scheidt de aarde, de zeeën, de rivieren, de steden en andere, d.w.z. waarschijnlijk is het een of andere legende over het begin der tijden.

In de Roemeense mythologische traditie fungeert de kikker zowel als duiker, die de aarde uit de onderzeeër haalt, als als een lijmvormer in de monding van de aarde met water¹⁵⁶, wat waarschijnlijk duidt op ofwel de kruising in dit gebied van de drie motieven van de schepping van de wereld - neerhalen, uittrekken en gieten, ofwel het behoud van de archaische vorm zelf ("verdikking van het oergesteente"), waarvan deze motieven worden gescheiden.

In sommige tradities fungeert een kikker ofwel als een tegenpool van slangen (verslinden van hun gif, waarmee ze de hele wereld redden), ofwel is hij zelf de koning van de slangen. In Lapps is het de heerser van de onderwereld Saivo, gelegen in de berg van het land van overvloed, waar sjamanen, soldaten die stierven in de strijd, en moeders die stierven in de bevalling.

In de Khanty-mythologie zat Tait-Kotl-Torum, een zeer oorlogszuchtige held en smiddeleerling, in haar kindertijd opgeslokt door een grote vis, als een kikker¹⁵⁷ in haar buik. Hier is het de moeite waard om het verhaal te herinneren van Väinämöinen's aanwezigheid in de schoot van de reus Antero Vipunen, die met de aarde is gefuseerd ("*Kalevala*". 17:410) en wiens naam afkomstig is van vipu "hefboom". Väinämöinen ging de buik van Vipunen binnen en richtte er een smederij op. Vipunen begon veel last te krijgen van de hitte en het gerommel binnenin. Hij moest drie magische woorden aan de held van Kalevala onthullen. Väinämöinen keerde terug naar huis en maakte zijn boot af om naar Pohijela te gaan voor een ritje.

Een kikker op de Lapps ("oadz") en Estlanders ("paard") verslindt de eerste oude man en zijn vrouw, de zus van de zon, achtervolgt het maken van wedstrijden door dit paar maanmeisjes Akkanaidi, maar ze is gered, omdat ze "spolokhami" (verpersoonlijking van het noorderlicht) - onzichtbaar team

¹⁵⁵ Sudnik, T.M.; Tsvijan, T.V. *Over een kikker-mythologie (Balto-Balkan gegevens) (in het Russisch) // Balto-Slavische studies. 1981 / Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. -- C. 151*

¹⁵⁶ Sudnik, T.M.; Tsvijan, T.V. *Over een kikker-mythologie (Balto-Balkan gegevens) (in het Russisch) // Balto-Slavische studies. 1981 / Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. -- C. 150.*

¹⁵⁷ Ayhenwald, A.Yu.; Petroekhin, V.Ya.; Helimskiy, E.A. *Tot reconstructie van de mythologische voorstellingen van de Fins-Oeegrise volkeren (in het Russisch) // Balto-Slavische studies. 1981 / Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. -- C. 182.*

van de ridder Ninas. De zon grijpt het meisje bij de haren en gooit haar naar de maan, en de zon geeft geboorte aan een dochter die de vrouw van de eerste rendierhoeder werd¹⁵⁸.

In de kosmogonische versie van de Komi-mythe fungeren de demiurgentweeling Yen en Āmål als kikkers in het moeras, waarbij Yen blind en dom is en Āmål zichtbaar en sluw. Uit het bloed van Āmål, die in de lagere wereld is gevallen, komen dieren en een vrouw die zijn vrouw is geworden, en uit de modder die door de duif naar Yen is gebracht komt de aarde tevoorschijn, en uit de snavel van de raaf die hem volgde komen water en oceanen. Yen haalt zijn vrouw weg uit Āmål en zij bevalt zijn tweeling Voipel (de god van de noordenwind) en Yomu (de analoog van Baba Yaga; dit zijn blijkbaar Indo-Iraanse geleende eerste sterfelijke mannen Yima en Yami), die Āmål naar de aarde lokt en van hen komen alle mensen¹⁵⁹. In de Udmurt-Mokshi-mythologie zit de goede demiurg Skai als een kikker op een rots in het midden van de primaire oceaan. In Oedmoert-Erzya zijn analoge Nishke zit bovenop een wereldboom en verdeelt het lot, en in een boom hol in de vorm van een slang heeft de boze geest zich verborgen [*Ajhenwald A.J., Petruhin V.J., Helimsky E.A. Om de mythologische voorstellingen van Fins-Oegriscche volkeren te reconstrueren // Balto-Slavische onderzoeken. 1981 / Ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. - - C. 174, 175*].

De mythe van het ploegen van de oceaan door de goden en asuras met de hulp van de koning van de slangen Wasuki in de Duitse mythologie heeft de vorm aangenomen van een legende over hoe de god Ass Thor, samen met de reus Gimir (Humir) aan het vissen was op de giftige slangdiepten van Yormunganda (Yormungaard, "de reuzenstaf"; Midgard's "World Snake"). Thor wilde de slang doden, gevangen aan de haak, met zijn hamer Mjellner, maar Gimir sneed de lijn door die zich over de boot uitstreckte, en de slang stortte zich in de zee. In een vlag van woede doodde Thor een laffe Himir en liet hem achter in een zinkende boot, en liet Mjöllnir de slang volgen en, zo zeggen ze, zelfs zijn hoofd inslaan. Om weer bij bewustzijn te komen en te kalmeren, keerde Thor te voet terug naar huis, lopend op de zeebodem! Maar de slang leeft nog steeds en ligt op de bodem van de zee. Hij werd zo groot dat hij de hele aarde omgordt en zich aan zijn eigen staart vastklampt.

¹⁵⁸ Ayhenwald, A.Yu.; Petroekhin, V.Ya.; Helimskiy, E.A. Tot reconstructie van de mythologische voorstellingen van de Fins-Oegriscche volkeren (in het Russisch) // *Balto-Slavische studies. 1981 / Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. - - C. 168-169, 170.*

¹⁵⁹ Ayhenwald, A.Yu.; Petroekhin, V.Ya.; Helimskiy, E.A. Tot reconstructie van de mythologische voorstellingen van de Fins-Oegriscche volkeren (in het Russisch) // *Balto-Slavische studies. 1981 / Otv. ed. Vyach. Vse. Ivanov. - Moskou: Nauka, 1982. - - C. 171-172*

Hiervoor kreeg Jörmungand de bijnaam "Midgard Snake" of "World Snake". Een nieuwe en laatste ontmoeting van Thor en de Slang zal plaatsvinden in Ragnarok wanneer Jörmungand de oceaan verlaat en de lucht vergiftigt. Thor zal Jörmungand's hoofd eraf blazen, maar heeft slechts tijd om negen stappen terug te gaan - een stroom van gif uit de mond van het dode monster zal hem doden¹⁶⁰.

De bijna volledige analogie van zowel de Scandinavische mythe van de Tora-visserij als de Japanse mythe van het ontstaan van de Japanse eilanden is de mythe van de Polynesische Maori over de magische haak van Maui. Een visser met zijn oudere broers voor de kust van het voorouderlijke thuisland Hawaï, de god-hero trikster Maui gooide zijn magische haak in de oceaan en gebruikte zijn bloed als aas. Hij werd gevangen door een ongewoon grote vis. Om de vis eruit te krijgen, moest hij zijn voet op een kano zetten en onder druk viel de plank recht in het water, waardoor hij op het schiereiland Kaikoura terecht kwam. Toen de broers de vis zagen waar ze bang voor waren, moest Maui een enorme inspanning leveren om de vis eindelijk boven water te krijgen. Het was Te Ika, 'Maui's vis' die vandaag de dag bekend staat als het Noordereiland van Nieuw-Zeeland. Maui vertelde zijn broers dat de goden er waarschijnlijk niet blij mee zouden zijn en vroeg hen te wachten tot hij de vrede met de goden had hersteld. Toen Maui vertrok, begonnen de broers ruzie te maken en de macht over het eiland te delen. Ze namen hun speren en begonnen ze weg te gooien, waardoor ze elk van hun percelen blokkeerden. Op de plaatsen waar de speren zijn geland, zijn er vandaag de dag bergen (of, volgens een andere versie, voordat Maui het thanksgiving ritueel uitvoert, zijn de broers begonnen met het snijden van de gevangen reuzennis en daardoor zijn de eilanden bedekt met kloven en bergen). Het zuidelijke eiland van Nieuw-Zeeland staat bekend als Te Waka a Maui, "de boot van Maui". Stuart Eiland, gelegen in het zuidelijkste deel van Nieuw-Zeeland, heet Te Punga a Maui, "het anker van Maui" omdat het het anker was dat de boot Maui vasthield toen hij de vis uit het water haalde¹⁶¹. Het Hawaïaanse eiland Maui is ook vernoemd naar een halfgod die de Hawaïanen leerde om vuur te vangen, een speer te maken, te vliegeren en een vishaak voor hen te maken en een magische stok uit de kaak van zijn dode ogre grootmoeder. Hij heeft ook alle eilanden van Hawaï uit de oceaan gevangen. Maar hier is hij, te vroeg geboren, meer een spottende bedrieger dan een culturele held. In het bijzonder maakte hij een kreupele zonnegod die ooit zijn leven redde: "...hij vernederde Tama, de zonnegod. Hij weefde uit het schaamhaar van zijn zusje en gooide hem op het vlees van een kinderliefhebbende vrouw. God stond op, en Maui slaat hem met een

¹⁶⁰ "Ouderling Edda, Het Lied van Humir, 16-24 //

<http://ulfdalir.ru/sources/42/86/2007/2061> ; Snorri Sturluson, *De Jongere Edda, De Visie van Gulvi*, 34; 48; 51 // <http://norse.ulver.com/src/snorra/2ru.html>.

¹⁶¹ Putilov VN, Polinskaya M. S. *Maui (in het Russisch)* // *Mythologisch woordenboek / Proc. van E.M. Meletinsky. - Moskou: Sov. encyclopedie, 1990. - - C. 352.*

magische palissade van grootmoeders kaak. Dus hij blijft voor altijd verchroomd. En nu wiebelt de zon langzaam door de lucht, zodat de mensen tijd hebben voor de dag en bakken containers, en bleken tapas, en cultiveren het veld, en vangen vis. En de mensen lopen niet als beesten op alle vier (zoals vroeger), maar rechtgetrokken onder de hoge hemel, die Maui heeft opgetrokken¹⁶².

Hier blijkt hij zowel Cronus, de tijdwaarnemer en binnengevallen zijn vader oud, en kreupele Hephaestus, en Atlanta, die de hemel vasthouden, en Icarus, die op kunstmatige vleugels naar de hemel steeg ... Net als Prometheus, brengt Maui volk vuur uit de onderwereld koninkrijk van de godin Mahooka, en het proces van het winnen van vuur is vergelijkbaar met de val van meteorieten in de oceaan, waarvan een van de oorzaken een cataclysmen: "... De godin ontmoette Maui goed, ze luisterde naar zijn verzoek, trok haar nagel vol vuur uit en gaf het aan hem. En hij stapte een beetje terug, gooide zijn spijker in de vijver en rende met tranen terug, zeggende dat hij struikelde en per ongeluk zijn spijker in het water liet vallen. Toen trok Mahuica de tweede spijker eruit en gaf hem aan de sluwe. Maui gooide het terug in dezelfde vijver en kwam terug met tranen. Dus scheurde Maury één voor één alle spijkers op haar handen en daarna op haar voeten, zodat er nog maar één spijker over was - op haar grote teen. Ik realiseerde me dat Machuica haar sluwe familielid voor de gek hield. In een razernij rukte ze haar laatste spijker uit en gooide hem onder Maui's voeten. Het vuur brak snel uit, verklaarde al snel de hele onderwereld en begon zich, na te zijn ontsnapt, over de grond te verspreiden. Maui liep weg, veranderde in een havik, maar de tongen van de vlammen bereikten hem en verschroeyden hem (vandaar het bruin van de havik). Toen dook hij in de zee. Maar het zeewater is ook verbrand! Toen riep hij zijn ouders - dauw, nevel, regen, stortbuien, stormen en orkanen - en zij morsten ondenkbare hoeveelheden water op de grond en de zee. Het water werd door vuur neergeslagen, de tongen van de vlammen werden op de grond gedrukt. En Mahooika schreeuwde, en wierp zichzelf in de vlammen, en het water vluchtte, net zoals Mahoo's vuur eerder was gevlucht. Maar het vuur ging uit en de godin stierf en liet slechts een rookwolk achter. Slechts enkele vonken hebben het overleefd in de Kaicomako boom, waaruit men tot op de dag van vandaag met wrijving vuur haalt¹⁶³

Maui sterft wanneer hij de godin van de dood Hine (Gina) probeert te vernietigen en zo de mensen onsterfelijk maakt: hij probeerde in de boezem van de slapende godin te klimmen om er door haar mond uit te komen, maar werd door haar verpletterd (ze werd uit haar slaap gewekt door een

¹⁶² Moskaleychik F. *Nedonosok Maui, de fidjet van Maui over Polynesische mythen* // <https://www.proza.ru/2002/12/10-148>.

¹⁶³ Moskaleychik F. *Nedonosok Maui, de fidjet van Maui over Polynesische mythen* // <https://www.proza.ru/2002/12/10-148>.

kwikstaart die het lachen niet kon weerstaan)¹⁶⁴. Andere Polynesiërs, uit Tonga, geloven dat Maui de aarde op zijn uitgestrekte lichaam houdt en als hij zich omdraait om een comfortabele houding aan te nemen, gebeuren er aardbevingen - dus mensen raken de aarde met stokken die hem proberen¹⁶⁵ stil te laten liggen.

In sommige mythologische tradities is er een verband tussen Mutovka en Regenboog. Bijvoorbeeld, in de Uralic ideeën: "... Wij Udmurts hebben een mythe-trut-grapje... over de Regenboog. Als het in de lucht verschijnt, sturen grootmoeders en grootvaders met de verborgen gloed van de kindertijd in hun ogen hun kleinkinderen erheen, zonder adem te halen. Aan degene die als eerste naar Rainbow zal rennen, verzekeren ze haar dat ze een gouden beker en een lepel zal presenteren. Voor alle jaren en leeftijden, terwijl er deze legende als een relikwie idee van de tijden van de eerste schepping, toen de aarde werd geschapen uit de wateren van de oceaan van de wereld, hetzij door gewone troebelheid, of een schep, en misschien, en deze gouden lepel¹⁶⁶.

Maar de Bashkir-folklore vertelt over wie dit geschenk heeft gekregen: geboren uit grotwater en zonlicht, pakte de eerste man Alp-batyr een gouden pollepel en gooide deze in de lucht, en draait nog steeds de pollepel van Alypa aan de nachtelijke hemel als zeven heldere sterren (sterrenbeeld Grote Beer)¹⁶⁷.

In sommige tradities wordt de regenboog duidelijk geassocieerd met een soort cataclysm: "... Als de regenboog voor ons geassocieerd wordt met iets aangenaams en moois, is het meestal walgelijk voor Afrikanen of indianen. Men gelooft dat de regenboog stinkt en ziekte brengt¹⁶⁸..." .

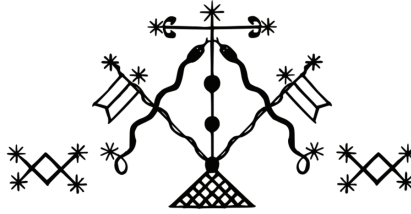
¹⁶⁴ Taylor, E. *Primordiale cultuur (in het Russisch) / Per. van het Engels. Bewerkt door V.K. Nikolskiy. - Moskou: Gosstsekiizdad, 1939. - - C. 229-230.*

¹⁶⁵ Taylor, E. *Primordiale cultuur (in het Russisch) / Per. van het Engels. Bewerkt door V.K. Nikolskiy. - Moskou: Gosstsekiizdad, 1939. - - C. 239.*

¹⁶⁶ Vladykina T.G. *Udmurt Folklore: problemen van genre-evolutie en systematiek. - Izhevsk : Udmurt Institute of History, Language and Literature, UB RAS, 1997. - - C. 326.*

¹⁶⁷ Aminev 3. G., Yamaeva JI. A. *Regionale kenmerken van de Islam in de Bashkirs. - Ufa : Design-PolygraphService, 2009. - - C.45.*

¹⁶⁸ Berezkin, Yu.E.; Borinskaya, S.A. *Waar onze verre voorouders het over hadden (in het Russisch) // Natuur. - - 2014. - - № 12. - - C. 53.*

De Afrikaanse mythologie kent een personage genaamd Aido Hwedo (Aida-Weddo, Haida Wedo, Aida Oedo). Op de grond schiep ze de oppervlakte van de aarde en de rivierbeddingen, en de bergen - haar uitwerpselen. Dan ondersteunt ze de grond zodat die niet uit elkaar valt door een ring op te krullen en in haar staart te bijten. Maar de slang wordt heet en God, om hem te verfrissen, schept oceanen, dus hij verbergt zich in de diepten van de oceanen. Wanneer Idoh-Hwedo beweegt om zich comfortabel te maken, zijn er aardbevingen, en wanneer Idoh-Hwedo naar de oppervlakte van het water drijft, wordt het in de lucht gereflecteerd door een regenboog, dus is het beter bekend als de "Regenboogslang" (maar soms wordt de regenboog beschouwd als een tweelingzuster die in de lucht leeft, "rode Idoh-Hwedo", in tegenstelling tot "blauwe Idoh-Hwedo" die in de oceaan leeft). Haar eten is ijzer, voor haar gemaakt door de rode apen die in de zee leven. Ze helpt de culturele held Mavou-Lisa - wordt zijn dienaar, begeleidt hem, draagt in zijn mond als hij de wereld creëert, enz. Ze helpt ook de luide god Hevioso en zijn zoon Gbada naar de aarde te komen. In de oude staat van het volk (vooral in de stad Vida (Vaida) in Benin) werd Ido-Hwedo vereerd als de voorvader van de heersende familie van Dan: Ido-Hwedo is een van de hypostasen van Dan, de zoon van de tweeling Mavou en Lisa (Zon en Maan), geboren door de tweevoetige god van de hemel Nana-Buluku. Dan manifesteert zich in verschillende vormen, met name in een regenboog, waarvan het symbool een slang is die in zijn staart bijt. In Vida was er een heiligdom Ido Hwedo, gebouwd rond een grote boom. De boom was de thuisbasis van vele heilige Boa-slangen. Ze waren onschendbaar en ze werden opgeofferd. In de voodoo cultus is Ido Hwedo een loa (geest) van de Rada-familie van vruchtbaarheid, regenbogen, wind, water, vuur en slangen, haar man is Damballah (hemelgod), en de "spirituele nectar" die ze hebben gecreëerd wordt in de menselijke wereld gereproduceerd als vrouwelijke melk en mannelijk sperma¹⁶⁹.

¹⁶⁹ Leah Gordon. *Het Boek van Vodou : Charms en Rituelen om je leven te versterken.* - New York : Barron's Educational Series, 2000. - - P. 50-62.

Regenboog grote slang - een karakter van de Australische mythologie, vertegenwoordigt de hemel, watervruchtbaarheid. Soms beschrijven de mythen een paar regenboogslangen - vertegenwoordigers van water en vuur (leven en dood). Maar zelfs als de slang één is, is zijn "iridescentie" op zich al tweevoudig (regenboog bindt de hemel en de aarde) In sommige mythen neemt hij deel als schepper van de wereld, creëert hij zelfs letterlijk bergketens, kronkelt hij en breekt hij de aarde. Er is ook een aantal mythen waarin de Regenboogslang als indringer van het incesttaboe fungeert. De mythe van het doden van een vader door zijn zoon om alle vrouwen van de stam te krijgen (over het verhaal dat Freud beschrijft in Totem en Taboe) wordt door Australiërs verteld over de regenboogslangen. Hij was bekend onder verschillende namen in het grootste deel van Australië, dus de huidige massacultuur kan een symbool zijn van de Australische mythologie, en wordt uitgebreid gebruikt in kinderboeken, souvenirs en hedendaagse kunst.

Volgens de Bijbel verscheen de regenboog (Hebreeuwse "Kashti") voor het eerst in de hemel na de zondvloed van Noach. Het is gedefinieerd als een teken van Gods verbond (Elohim) met de mensheid dat hij en alle levende wezens nooit meer zullen worden vernietigd door de zondvloed (*Genesis 9:12-17*). De mystieke betekenis van de regenboog wordt weerspiegeld in het *Boek Ezechiël (1:28)*: "... als een regenboog die zich op de dag van de regen in een wolk bevindt, is dit een visioen van uitstraling rondom - een visioen van de gelijkenis van de Glorie van God" (vgl. ook: *Sira 43:12-13*; *Openb. 4:3*; *10:1*). De profeet vergelijkt het visioen van de goddelijke heerlijkheid met het beeld van de regenboog. "...De zeven kleuren van de regenboog staan voor de zeven Sefiroths, de zeven goddelijke attributen of de zeven basiskrachten die in de wereld werkzaam zijn¹⁷⁰. De gebeurtenis van het verschijnen van de regenboog werd voorafgegaan door de toevoeging van Noach op de verhoging (Hebreeuwse "bamot") van het altaar (Hebreeuws). "mizbeah" - "de plaats van de slacht", van het werkwoord "veroveringen" - "gesneden, geslacht"), waar hij het offer bracht. Men gelooft dat het gebeurde op de plaats van het voormalige oorspronkelijke Adamsaltaar (*Talmoed, "Hulin", 60a*), toen - Abel en Kaïn, en het toekomstige Abraham-altaar en de Tempel van Jeruzalem. De profeet Jesaja geeft Jeruzalem de naam Ariël (synoniem voor het altaar), als symbool voor de verlossende betekenis van het lijden van Israël (*Jesaja 29:1-2,7*). (Zie *Jesaja 29: 1-2, 7*.) Maar wat vooral belangrijk is in de context van onze studie is dat in Tabernakel het grote altaar van de brandoffer gemaakt werd van de stam van acacia ("shittim"), en geslagen werd met messing (*Ex. 27: 1-8*), en ook gedragen kon worden door de messing stokken die door de ringen aan de zijkanten van het altaar gingen. (*Ex. 27: 1-8*.) Alle accessoires van het altaar waren ook gemaakt van messing - potten, schoppen, schalen,

¹⁷⁰ Haskielevich D.B. Waarde van een regenboog in het Nieuwe Testament // <http://luther.ru/society/dialog/593-2009-09-12-10-22-50.html>.

vorken en hoeken. En de naam van koper in het Hebreeuws is "nehoshet" en "nahash" in het Hebreeuws is "snake". Tijdens de uittocht van de Joden uit Egypte zette Mozes op bevel van God een koperen beeld van de slang op een paal in het midden van het kamp en degenen die er naar keken werden genezen van de beten en bleven in leven (*Numeri 21:4-9*). In "Hagadah" wordt gemeld dat de koperen slang door Mozes in de lucht werd gegooid, maar dat de slang zich op wonderbaarlijke wijze op de paal vestigde ("*Bamidbar de slaaf*", XIX, 12). Deze slang werd bewaard als een heiligdom, en ze noemden het Nehushtan ("stuk koper"); de Israëlieten aanbaden het voor een lange tijd, totdat de vrome Ezechiël het vernietigde (*4 Samuël 18:4*). (*4 Koningen 18: 4*.) Later werd zijn beeld door christenen gebruikt: "En zoals Mozes de slang in de woestijn heeft opgetild, zo moet de Zoon des mensen worden opgetild, opdat een ieder die in hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. (*Johannes 3:14 en 15*), maar in het komende Koninkrijk van God zal de slang worden bevrijd van de vloek (*Jesaja 65:25*)" en de baby zal over het gat spelen en het kind zal zijn hand uitstrekken op het slangennest" (*Jesaja 11:8*).

In deze context is het noodzakelijk om ook te herinneren aan een as die symbool staat voor de wereld van de staf Hermes (Mercurius) en Asclepius (Eskulapa), verdraaid door slangen, - kerikion, rhabdos, scepter (dr.-grec. κηρύκειον, κηρύκιον, ῥάβδος, σκήπτρον) of caduceus. In de esoterie wordt beschouwd als het symbool van de sleutel die de grens opent tussen duisternis en licht, goed en kwaad, leven en dood. Daarom, als symbool voor het overwinnen van obstakels gebruikt door ambassadeurs en handelaren. In Mesopotamië werd de god Ninurta (Ningirsu) afgebeeld met twee slangen gewikkeld in een stang (op de decoratieve kom van koning Lagash Gudea, ca. 2100 voor Christus). In Egypte werd de godin Wadjet (Uto; Wadjet, Uto), de kostwinnersberg van het kind, de beschermer van Neder-Egypte, afgebeeld als een rode cobra (dr. -Egypt. dt), die om een papyrusstam krult.

Op pagina 5 van de "Bourbon Codex" staat een afbeelding van de Azteekse godin Chalchiuhtlicue. De waterstroom die van onder haar troon stroomt en de figuren van twee indianen draagt, symboliseert de vloed die in tijden van onheuglijke tijden het land van Zuid-Amerika trof (het verdelen van de Vierde en de Vijfde Zonne-eeuw). De "Vaticaanse Code A" heeft een illustratie die laat zien dat de wereldoverstroming werd veroorzaakt door de planeet Venus. In de Azteekse tekening giet de godin van deze planeet blauwe hemelse wateren over de Indianen die hun toevlucht zochten in een soort heiligdom. Links staan de stenen met een vurige staart (meteorieten), die in overvloed op onze planeet zijn gevallen tijdens deze vreselijke catastrofe. Codex Zouche-Nuttall heeft een soortgelijke tekening van de Wereldoverstroming, waarin de godin van Venus hemelse wateren uit een kruik giet op een indiaan in het masker van een adelaar.

De godin bouwde een brug die hemel en aarde met elkaar verbond, en zij die Chalciutisch vereerden lieten er op lopen, en andere mensen veranderden in vissen. Chalciutlicue zelf ("ze draagt een jade rok"), Matlalkue ("ze draagt een blauw/groene rok"), in de Azteekse mythologie was ze de godin van de schoonheid, passie, vrouwen in arbeid, zoet water, meren, zeeën en rivieren, de moeder van Sentzon-Mimishkoa (de sterren van het noordelijke deel van de hemel) en de godin van de maan Textitcatl Metzli. Ze werd geportretteerd als een jonge vrouw, zittend in het midden van de waterstroom, met een hoofdtooi van blauwe en witte linten, met twee grote strengen haar langs haar wangen. Ze werd beschouwd als de beschermheilige van de waterreizigers (Acuecucyoticihuati), geassocieerd met slangen.

Ze werd ook wel de vrouw van Ciutecutli (Xiuhtecuhtli "turkoois vuur"; ook wel Huehuetotl "oude god" genoemd), de oudste godheid van het Azteekse pantheon. Hij was de belichaming van licht in de duisternis, warmte in de kou en leven in de dood. De god van het licht en het vuur, maar ook van de haard en de vulkanen. Hij had veren op zijn rug, die doen denken aan een drakenkop, gemaakt van gele veren met zeeschelpen. Hij heeft koperen klokken aan zijn benen gebonden. In zijn linkerhand houdt hij een schild vast met vijf groene stenen, Halchuits genaamd, die als een kruis op een dunne gouden plaat zijn geplaatst die bijna het hele schild bedekt. In zijn rechterhand heeft hij een soort scepter, dat was een ronde gouden plaat met een opening in het midden, en bekroond met twee ballen, de ene groter dan de andere. Hij had ook de bijnaam Tlalšiktenica ("zittend in de poep (xictli) van de aarde") en was een god van de tijd, en de Azteekse heersers werden, toen ze op de troon zaten, als zijn incarnatie beschouwd. Ter ere van de god werd in januari-februari een nieuwjaarsfeest gehouden met heilige dansen van priesters rond het "stenen huis" (izcalli) van de god. Maar de feestdag werd vooral aan het einde van elke 52-jarige periode magnifiek gevierd. Dit was het moment waarop de 365-daagse zonnige en 260-daagse heilige

kalenders op dezelfde dag aflieden en de Azteken de Verbinding van de Jaren met de Nieuwe Vuurceremonie vierden. Om het ritueel uit te voeren marcheerden de priesters plechtig naar de Sterrenheuvel op het schiereiland bij Calhuacan om te wachten tot de ster Yohaltectli opkwam (ofwel Aldebaran in het sterrenbeeld Stier ofwel Pleiaden in zijn geheel). Door dit op te zetten, scheurden ze het hart van het slachtoffer uit en ontstaken ze een vlam in een kleine houten schouw die in een gat in de borstkas van het slachtoffer werd geplaatst. De priesters gebruikten de boommethode om deze heilige vlam te creëren. Het werd vervolgens overgebracht naar dennenstokken om een vuur te ontsteken in elke haard, met inbegrip van de heilige eeuwige vlam branders, die meer dan 600 in de hoofdstad genummerd waren.

Maar haar andere man en broer was de god van de donder, het vuur en het zuiden van de wereld, Tlaloc (de Maya's noemden hem Chuck / Chak). Hij woonde op de top van een berg in een paleis (Tlalocan) boven de Golf van Mexico. Op de binnenplaats van zijn woning staan in elk van de vier hoeken vier grote kruiken. Ze bevatten regen, droogte, plantenziektes en stortbuien. Dus Tlaloc werd soms afgebeeld als een kruik. De Azteken dansten op het Texcocomeer en offerden kinderen voor hem op door ze in het water te verdrinken. Tlaloc kon reuma, jicht en verdrinkend water sturen (de Azteken geloofden dat de mensen die aan deze ziekten stierven, evenals de verdronkenen, na hun dood naar het paradijs van Tlaloc zouden gaan). Het werd antropomorf afgebeeld, zwart van kleur, met cirkels in de vorm van slangen rond de ogen. In zijn handen was een slangachtige staf of stengel van maïs met tanden. Blijkbaar was de slang zijn belangrijkste symbool, want de naam Tlaloc betekent letterlijk "de weg onder de grond, een lange grot" (van Nahuatl tlalli "grond").

De zoon van Tlaloc en Chalciutl - Tecciztecatl (Oude Maangod) werd geportretteerd als een oude man met een grote witte zeeschelp op zijn rug. Met de komst van het Vijfde Tijdperk snelt hij het offervuur in en verandert hij in de Maan (Metzli).

De whorlpool zelf is in de Azteekse cultuur aanwezig als aneloloni - een apparaat voor het mengen van chocoladedranken (cacahuatl "schuimwater") in de vorm van een houten stokje met drie takken aan het einde, dat doet denken aan een vogelvoet, waarmee de "cacaobloem" - schuim (choco) - groeide. Tegenwoordig is het populaire Midden-Amerikaanse apparaat voor het mengen van cacao (een favoriet souvenir van vele toeristen) "molinillo" uitgevonden door Spanjaarden die in het koloniale Mexico woonden. In Azteken werd cacao geassocieerd met de aarde en het vrouwelijke (in tegenstelling tot maïs, dat geassocieerd werd met de hemel en het mannelijke). Het proces van het combineren van suikermaïs (maïs) met cacao bonen, het wrijven ervan, het toevoegen van rode chilipeper, het injecteren van water en

het voorzichtig opkloppen tot schuim was uiteraard een rituele herhaling van de schepping van de wereld door de Azteekse goden.

Volgens een Maya legende was cacao, een groenblijvende boom, die grote gele peulen geeft met 30 tot 40 zaden ter grootte van een grote boon, elk omgeven door zoet wit vruchtvlies, een geschenk van de goden. In het begin groeide en droeg het alleen vruchten in de tuinen van het paradijs, omdat de goden de mensen onwaardig achtten om de vruchten van deze plant te eten. En zo werd op een dag een man geboren die voorspeld werd een groot tuinman te zijn. De tuinman, die echt begaafd was, creëerde een tuin die zijn gelijke niet kende in de wereld. Er waren planten van onbeschrijflijke schoonheid die de goden verrukten. Ze besloten een man te belonen voor zijn werk en gaven hem een cacaoboom. De tuinman was verrast door de vreemd grote vruchten - ze waren bitter, maar ze bleken een buitengewone drank te zijn met niet alleen een aangenaam aroma, maar ook een rijke kracht. Het wonderbaarlijke elixer werd al snel beroemd en bracht de tuinman niet alleen meer bekendheid, maar ook een enorme rijkdom. Dit maakte de tuinman erg trots, en hij stelde zich gelijk aan de goden. Zo'n vrijpostigheid wekte de woede van de goden op en als straf verloor de tuinman zijn verstand. Door krankzinnig te worden, vernietigde hij alles wat hij had gecreëerd met hard werken. Maar wat door de goden wordt gegeven, kan niet door de handen van een sterveling worden vernietigd. In de verwoeste tuin is er nog maar één boom ongedeerd - cacao. Het wordt bewaard in onze wereld, en geeft ons nog steeds de vruchten ervan, waaruit chocolade wordt gemaakt. De Azteken geloofden dat een drankje van cacao niet alleen kracht, maar ook intelligentie gaf. Ze waren dus alleen bedoeld voor keizers, krijgers en uitverkorenen¹⁷¹. Volgens een andere legende reisde de god Quetzalcoatl bij daglicht over de aarde en droeg hij een verbazingwekkende boom uit de paradijselijke tuinen. Hij gaf deze boom aan mensen en leerde hen hoe ze bonen moeten verwerken, roosteren en vermalen en hoe ze van het resulterende poeder een drankje moeten maken, wat kracht en wijsheid opleverde. Het was een gangbare praktijk voor cacao-planners in pre-Columbiaans Mesoamerika om 13 dagen te vasten voor het planten van cacao. Pas op de veertiende dag kon een vastende man met zijn vrouw(en) slapen en beginnen met het planten van cacao. In het Hiërogliefenhandchrift van Madrid (een van de drie overgebleven Maya-hiërogliefen uit de 16de-17de eeuw) is een manuscript van de Maya's te vinden in het Hiërogliefenhandchrift van Madrid. Het geeft de rite weer van het besproeien van open vruchten van cacao met bloed dat uit doorboorde oren wordt gehaald. In de mythen van de Costa Ricaanse Indianen wordt gezegd dat cacao menselijk bloed is voor bovennatuurlijke wezens. De geesten behandelen de mens als de vrucht van de cacao: sommigen zorgen voor hen,

¹⁷¹ *Tuinman en Cacao* // <https://www.indianenwereld.org/legcac.html> .

terwijl anderen zich met hen voeden. De culturele held Sibó groeide op met het eten van alleen maar cacao en was in staat om een oorlog te beginnen tegen demonen en monsters en deze uit te roeien. In de maand van de Maan (in de 16e eeuw was het 22 april - 11 mei) werd er een rite gehouden ter ere van de goden, allereerst de god van de handel en de cacao Eck Chuach, waarbij een hond werd geofferd met vlekken op zijn huid die leken op de vorm en de kleur van cacao-korrels.

Maar nog meer! Het blijkt dat Meso-Amerikanen een mythe hebben die dichter bij het motief van het ploegen van water met een slang (en de oorsprong van giften) staat, maar vermengd met een ander motief - de schepping van de wereld uit het uiteengereten lichaam van de eerste voorouder (Purusha, Imir, Pangu).

Quetzalcoatl en Tetzkatlipoka keken ooit vanuit de lucht naar beneden waar ze woonden en zagen alleen maar water. De reuzengodin Cipactly zwom in dat water en verslond alles met haar vele monden. De twee goden zagen dat alles wat ze ooit hadden gemaakt, werd opgegeten door dat monster. Ze wisten dat ze het moesten tegenhouden - ze veranderden in twee reusachtige slangen en doken in het water. Een van de goden greep de godin bij de hand terwijl de andere haar om haar benen wikkelde. Ze begonnen de godin elk aan hun kant te trekken, en voordat ze zich verzette, verscheurden ze haar. Haar hoofd en schouders werden aarde en haar onderlichaam werd de hemel. Andere goden, toen ze zagen wat Tetzkatlipoka en Quetzalcoatl hadden gedaan, werden boos op hen en besloten dat ze, als compensatie voor het uiteenvallen, haar lichaamsdelen zouden toestaan om mensen te dienen als noodzakelijke voorwaarden om te overleven. Zo creëerden ze bomen, gras en bloemen uit haar haar, grotten, fonteinen en putten uit haar ogen, rivieren uit haar mond, heuvels en dalen uit haar neus en bergen uit haar schouders. Maar de godin bleef ongelukkig, en de mensen konden haar 's nachts vaak horen huilen. Ze wisten dat ze huilde vanwege de dorst naar menselijk bloed, en dat ze geen voedsel uit de grond zou geven totdat ze haar dorst had gelest. Dus ze kreeg een geschenk van mensenharten. Dus degene die voorziet in het menselijk bestaan heeft een mensenleven nodig voor haar eigen bestaan. Zo ¹⁷²was het. Zo zal het altijd zijn.

Volgens de Maya-kiche legendes die in "Popol-Vuh" zijn opgetekend, de oorspronkelijke rust en stilte van de werelddiepten van de oceaan, die bewoond werden door de oude gods-boodschappen onder leiding van de heerser en winnaar Kukumatz (Yukatek Maya - Kukulcan, Azteken en Tolteken - Quetzalcoatl; tegelijkertijd de god van de planeet Venus) en Tepiú (de Veroveraar, de Machtige), een glanzende gevederde slang met een menselijk hoofd en lichaam verborgen in het slakkenhuis, werd gebroken door de neergaande "afgod" van de triade van de hemelgoden Thunder

¹⁷² *Geboorteplaats // <https://www.indiansworld.org/legazsip.html>*

Lightning ("Hart van de Hemel"), voormalige dienaren van de god van de wind Hurakan ("één-benige"), "degene die neerdwarrelt" (de Azteken - Tescatlipoca - "rokende spiegel"). Tegelijkertijd is dit "idool" het "woord" "Hart van de Hemel". Na met hem gesproken te hebben, zijn de goden van de zee en de goden van de hemel het eens over de noodzaak van de schepping van de aarde, het licht en tenslotte de mens, die in de toekomst geroepen is om de goden te voeden. In zijn verschijning - de belangrijkste betekenis en het belangrijkste doel van Gods plan. En tenslotte, door de algemene orde van het water en de hemelse goden, stijgt de aarde op van de zeebodem, en door de kracht van de magie, verschijnen er bergen, rivieren en stromen op en wortelen er planten. Het eerste volk dat door Hurakan werd gecreëerd - Balam-Kuitse (jaguar met een tedere glimlach), Balam-Agab (jaguar van de nacht), Mahakutah (verheerlijkte naam) en Iki Balam (jaguar van de maan) - bleek sterk te lijken op de goden zelf, wat het ongenoegen van de schepper veroorzaakte. Daarom vond de godenraad opnieuw plaats, en besloot dat de mensen een minder volmaakte stam moesten worden. Door de ogen van de vier wezens te vervagen, zodat ze slechts een deel van het aardse rijk konden zien, stortte Hurakan hen in een droom. Daarna creëerde hij vier vrouwen voor hen. Vervolgens kwam het menselijk ras voort uit de vakbonden van de eerste mannen en deze vrouwen¹⁷³.

De hierboven genoemde "idool / idool" als het belangrijkste voorwerp van opwinding van diepe wateren is dicht bij het idee van de Cayoese stam dat hun volk verscheen in deze wereld dankzij de enorme stam van een grote heilige boom, en ze, reizen ten zuiden van de Wellowston rivier, vond ergens in hun pad een ongewone fetisj, dat is een pop - Tai-Me¹⁷⁴.

Met het motief om een zwaar voorwerp in het water te gooien, geassocieerd met het ontstaan van zowel ziekte als dood / genezing en onsterfelijkheid, en de slang als deelnemer aan de gebeurtenissen kan worden gecorreleerd met een groep mythen, "... die het noordwesten van Noord-Amerika verbinden met de regio's van Zuid-Amerika die ten oosten van de Andes liggen, ... die waarschijnlijk nog steeds tot het Afrikaans erfgoed behoren. Dit is een van de motieven die verklaren waarom mensen niet eeuwig leven. Ze zijn dood omdat ze lijken op een verdrongen steen en de kans missen om te lijken op organische stoffen die in het water opduiken...

¹⁷³ Popol-Vuh. Genealogie van Lord Totonicapan / Per. met kiche. Izd. podgot. RV Knozhalov ; otv. ed. Yu. - M. - L. : Uitgegeven in de USSR Academie van Wetenschappen, 1959. - - c. 10-11, 196, 197-199; El Popol Vuh o Pop Wuj. Primera Parte : Capitulo I // <http://www.maya-aztec.com/2010/06/11/el-popol-vuh-o-pop-wuj-primera-parte-capitulo-i/>.

¹⁷⁴ Argüelles X. Sjamanisme van Amerikaanse indianen (Turken) / Per. uit het Engels // <http://www.mesoecurasia.org/archives/16050>.

In Noord-Amerika is dit motief niet alleen te vinden aan de Noordwestkust en de westelijke Subarctische Oceaan, maar ook verder naar het zuiden, tot aan het zuidwesten. Het moet echter zo'n 500 jaar geleden tijdens de migratie van de noordelijke atapa's naar het zuiden zijn overgebracht, en voordien was het beperkt tot het noordwesten in Noord-Amerika.

Tagish (Atapaska Yukon). Een vos gooit een droge rabarberstronk in het water zodat mensen niet sterven. De beer gooit een steen, de steen zinkt, dus de mensen zijn sterfelijk.

Kayova Apache (Oklahoma atapaches). Een coyote gooit een boomkern in het water. Het duikt op, dus het leven zal eeuwig duren. Een raaf gooit een steen, hij zinkt, de dood is definitief.

Ramkokamecra (familie, Braziliaanse Hooglanden). De zon wil dat de doden herboren worden als een pop-up boom. Een maand besluit dat ze zullen sterven als een steen die naar de bodem gaat.

Chamacoco (Paraguay). De maand stelt voor om mensen sterfelijk te maken zodat het land niet overvol raakt. De zon gooit fruit naar de aarde. De maand zegt dat het niet goed is: de vruchten zullen de zaden verlaten, het leven zal terugkeren. Dan gooit de zon een steen, die valt in een vijver en zinkt, zodat de mensen sterfelijk zijn.

Laten we afsluiten met voorbeelden van motieven die specifiek zijn voor het oosten van Zuid-Amerika en die parallellen vertonen in verschillende delen van Noord-Amerika. De eerste, gepresenteerd in de westelijke oevers van de Stille Oceaan, kan als volgt worden gedefinieerd: een persoon die ongewoon of verboden vlees- of visvoer heeft gegeten, verandert in een reptiel of een vis.

Ngaju (Zuid-Kalimantan, Indonesië). Mensen beginnen een boom te verbranden en om te hakken die hun weg heeft geblokkeerd. Slangen rennen uit de kofferbak, een valt in het vuur. Aangetrokken door de smakelijke geur, eet een man het op. s Nachts verandert hij geleidelijk aan in een enorme waterslang. Kruipend in het water vertelt de slang hem dat hij rijst moet opofferen en belooft hem te helpen bij eventuele problemen.

Caddo, Arkansas. Een van de twee jagers doodt een grote slang, kookt en eet zijn vlees. In de ochtend verandert hij zichzelf in een slang en vraagt hij een vriend om hem mee te nemen naar het gat op de heuvel. Als de mensen gaan jagen, moeten ze hem cadeautjes achterlaten, dan zal hij hen helpen.

Canelo (Quechua van Oost-Ecuador). Twee broers vinden een slang in de holte en verbranden een boom. De jongste, die gebakken slangenvlees had gegeten, begon dorst te krijgen, dronk veel en barstte. De overstroming is begonnen. De oudere broer klom de boom op en begon zaden naar beneden te gooien om te zien of het water diep was. De jongere broer veranderde in een slang, slikte de oudere broer in, maar hij stak hem in het hart en ging naar buiten.

Een ander motief is dat het personage het geslepen bot van zijn eigen been gebruikt als steekwapen. Voor dit motief, populair in zowel Zuid- als Noord-Amerika, in de Oude Wereld, konden geen analogieën worden gevonden. Slechts één Afrikaans verhaal, opgenomen door de Nzakara van de Centraal-Afrikaanse Republiek, vermeldt een jongensdodend spel met zijn scherpe been.

Kraai (Sioux van de Grote Vlakten). Twee jonge mannen komen terug van een wandeling en brengen de nacht door in een hut. Een van hen snijdt, kookt en eet vlees van zijn eigen been, waardoor zijn scheenbeen wordt geslepen. Dan achtervolgt hij zijn kameraad. Hij klimt in een boom, dan de andere. De stalker breekt alle bomen één voor één. De mussen adviseren de jongeman om met hardhout in een boom te klimmen. Het bot komt vast te zitten in de stam, en het monster met het puntige been sterft.

Kraho (familie, Braziliaanse Hooglanden). Een man gaat op jacht met de man van haar zus. s Nachts ziet hij zijn metgezel zijn voet op de brandstapel verbranden en het bot met de rand van de gootsteen aanscherpen. De man rent naar huis. Een monster met een scherpe voet blijft in het bos en doodt daar de jagers. Mensen maken een pop van een dikke bast, waarin het monster zijn voet steekt. Als het vast komt te zitten, vermoorden ze het."¹⁷⁵

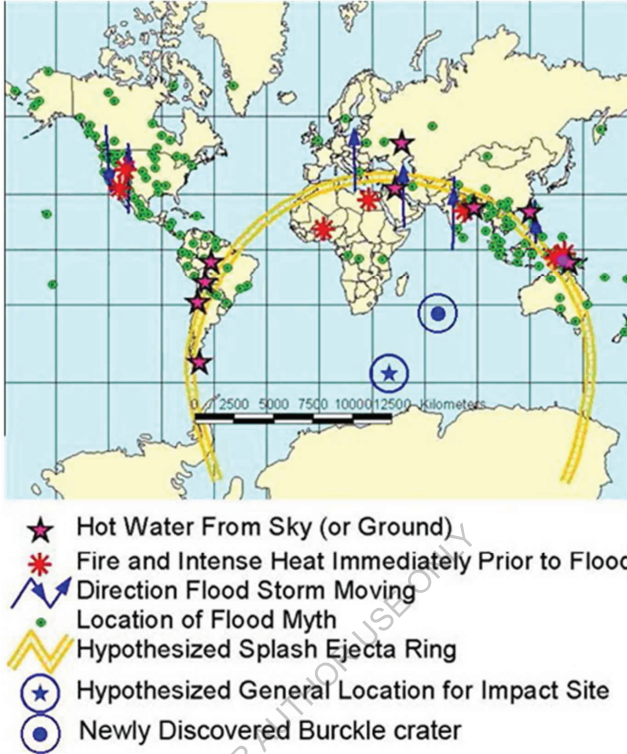
Als je geofysische redenen zoekt voor de mythe van het ploegen van de oceaan, is het de moeite waard om aandacht te besteden aan de hypothese van een specialist van het Los Alamos National Laboratory van de Verenigde Staten Bruce Masse, die in 2004 sprak op de internationale conferentie "Comet and asteroid danger and the future of humanity" met een ongebruikelijk verslag. Hij analyseerde 175 legenden en mythen van verschillende nationaliteiten uit 40 landen, die een wereldwijde natuurramp beschrijven die resulteerde in de dood van bijna alle of een aanzienlijk deel van de leden van deze culturele groep. De ramp begon met een zware atmosferische storm, werd op veel plaatsen voorafgegaan door seismische trillingen en branden, ging door met vele dagen zware regen en eindigde met overstromingen, die het grootste deel van de wereldbevolking in die tijd vernietigden. Een gedetailleerde analyse van oude teksten, legenden en verhalen en hun verwijzingen naar meteorologische en geofysische fenomenen, hun tijdsverloop en geografische spreiding lieten B. Massa toe om niet alleen een hypothese voor te stellen over het kosmogene karakter van deze catastrofe die veroorzaakt werd door de val van een reusachtige (enkele kilometers in diameter) komeet in de oceaan, maar ook om een geschatte plaats van de val aan te duiden. Dit is het zuidwestelijke deel van

¹⁷⁵ Vasilyev SA, Berezkin Yu, Kozintsev A... *G. Siberië en de eerste Amerikanen. / Petersburg: Faculteit der Filologie, St. Petersburg State University, 2011. -- C. 101-103.*

de Indische Oceaan bij Madagaskar. Mythische aanwijzingen voor de tijd van het jaar (lente op het noordelijk halfrond) en voorafgaande astronomische verschijnselen (de staart van de komeet, de verbinding van vijf planeten, een gedeeltelijke maansverduistering) suggereerden ook een mogelijke datum voor deze gebeurtenis: mei-juni 2807 voor Christus. Dit valt samen met het feest van Shabat Ashtoret (zaterdag van Astarta), dat op 2 juni wordt gevierd, als een teken van de afdaling van de godin uit de hemel als een vurige meteoriet!

De enorme TNT-equivalente explosie van ongeveer tweehonderd gigatons die volgde op de val vernietigde de onderliggende rotsen van de aardkorst, waardoor miljarden tonnen rotsen in de atmosfeer terecht kwamen, die binnen tientallen minuten op aarde begonnen te bezinken als smeltende druppels, waardoor wijdverspreide branden ontstonden. De explosie veroorzaakte ook een tsunami. Ongeveer anderhalf uur na de val van het kosmische lichaam bereikten de golven van 90 meter Madagaskar. Vijf uur later bestreek de tsunami de kusten van Zuid-Amerika, Australië en India. Maar het ergste gebeurt vervolgens: toen een krachtige explosie verdampte en enorme hoeveelheden zeewater in de atmosfeer losliet, begonnen ze binnen een dag op aarde te vallen in de vorm van voortdurende regen, die de kustgebieden en de laaglanden van alle continenten veranderde in vaste meren met vooruitstekende bergtoppen en hoge heuvels¹⁷⁶.

¹⁷⁶ (Repin A.) "Plato's Key" : Zoeken in Zuid-Atlantis // <http://roipa.org/report.htm>.

FLOOD COMET ca. 2807 B.C.

Volgens de hypothese, deze catastrofe veroorzaakt door de val van de komeet vernietigde een aanzienlijk ontwikkelde beschaving op dat moment, ergens in de Indische Oceaan gelokaliseerd en verspreidde een netwerk van de havenposten op de oikoumene (dan in de mythologie van de lokale volkeren voorgesteld als monsters die uit de zee komen - de Draak, Tiamat, Hydra, Lun en anderen.) en waarvan de inboorlingen, op de vlucht, hun culturele verworvenheden naar de omliggende landen (Egypte, Sumerië, India, China, Japan) brachten, die werden afgebeeld als een uitgang van de oceaan van goden - leraren, of als de verschijning van dingen die zeer belangrijk zijn voor de cultuur (met hun goden - scheppers / beschermers).

Deel II.

BESCHAVINGEN VAN ANTARCTICA

Hoofdstuk 5. De voetafdrukken van de god Virakochi

Een andere parallel met de mythe van het ploegen van de oceaan, de opkomst van magische dingen en de uitgang van de gezegedgod Dhanvantaris met amrita is de mythe van de Inca's van Peru over de god Viracocha ("zeeschuim"¹⁷⁷; Kontixi Viracocha; Tunupa), een kenner van de genezing, de bouw van muren en wegen en tovenaars, de eigenaar van verschrikkelijke wapens in de vorm van "hemels vuur", de organisator van de orde van ondergedompeld in de chaos van de wereld.

Het is bijzonder interessant dat de volledige rituele naam van de god Viracochi Illatici Huira Cocha vertaald kan worden als "The Magnificent (Shining) Foundation and the Abyss - the Storehouse of All Things" (volgens de jezuïtische historicus Fernando de Montesinos (1593-1655), die herhaaldelijk en op jacht naar verwezen heeft als "Amauta's" - "Indiase wijzen", "oude Indiase gedichten" - evenals bekende en zeer grondige vroege koloniale schrijvers zoals Polo de Ondegardo en Juan de Betancos¹⁷⁸ - als zijn bronnen van informatie). Viracocha doodt bijna alle mensen die rond het Titicacameer leven met een enorme overstroming die Unu Pachacuchi wordt genoemd ("waterverversing van tijdperken"). Het laat slechts twee mensen toe die voorbestemd zijn om de beschaving naar de wereld te brengen om te overleven. Volgens een andere legende creëerde Viracocha de eerste acht beschaafde mensen.

Viracocha heeft samen met zijn vrouw Mama Kocho (moeder-zee) de zoon Inti (zon) en dochter Mama Kilya (maan) ter wereld gebracht. Hun kinderen, Manco Capac en Mama Oclio, die uit de ondergrondse grot kwamen, stichtten de hoofdstad Cuzco ("navel van de aarde"). Fernando de Montesinos, in het bijzonder, verklaarde: "Amautha zegt dat in het tweede jaar van de heerschappij van Manco Capac, de vierde Zon van de Schepping tot een einde kwam, iets minder dan vierduizend jaar, en 2.900 jaar na de algemene overstroming"¹⁷⁹).

¹⁷⁷ Hancock G. *Sporen van de Goden*. - M.: Veche, 1998. - Deel II, hoofdstuk 5 // http://samlib.ru/g/gomonow_s_/zzzhankok.shtml ; Hancock Graham. *Vingerafdrukken van de Goden*. - New York : Three Rivers Press, 1995. - P. 51.

¹⁷⁸ Montesinos F. de. *Oude historische en politieke herinneringen aan Peru* : Las Memorias Antiguas historiales y rolntías de Rigue / Per. sop. Talah; Comm. A. Skromnitsky. - K., 2006-2009. Boek II. Hoofdstuk XI // <http://bloknot.info/fernando-montesinos-memorias-antiguas-historiales-y-politicas-del-peru-al-ruso/>.

¹⁷⁹ Montesinos F. de. *Oude historische en politieke herinneringen aan Peru* : Las Memorias Antiguas historiales y rolntías de Rigue / Per. sop. Talah; Comm. A.

Hier, in Cuzco, bouwden Manco Kapak en zijn vrouw de tempel van Viracocha - Koricancha en er was een beeld van God. Volgens berichten van Spanjaarden die hem zagen, leek het marmeren beeld van de godheid met zijn baard, haar, lichaamsbouw, gelaatstrekken, kleding en sandalen op de Sint-Bartholomeus of Sint-Thomas, zoals die destijds door Europese kunstenaars werden afgebeeld: magere lichtgekleurde mannen met een baard, ouderen, gekleed in sandalen en gekleed in lange vloeiende mantels. De Inca's zelf, bebaarde en lichtgekleurde Spanjaarden, werden verward met de metgezellen van de god Viracotti, die ervoor zorgden dat F. Pizarro met succes hun rijk veroverde¹⁸⁰. In 1932, toen de archeoloog Bennett opgravingen deed en Tiahuanako, kwam hij een rood stenen beeld tegen dat de god Contixi Viracocha uitbeeldt in een lang gewaad, met een baard. Zijn capuchon was versierd met gehoornde slangen en twee cougars. Aan de Peruaanse kust werd Viracocha vereeuwigd in keramiek en tekeningen, omdat er geen steen was voor de beeldjes. De auteurs van deze tekeningen zijn de Chimu- en erwtstammen.

Tot op de dag van vandaag voert Quechua uit Peru en Bolivia een speciaal carnavalsritueel uit dat gewijd is aan de "Sneeuwdag" (Qoyllur Rit'i), die door de machtige supermensen die er leven op de ijspistes van de Andes wordt gehouden - Apus. Op de heilige berg Ausangata (6384 m) in juni, wanneer het sterrenbeeld Pleiades aan de hemel verschijnt, geven ze de pelgrims, waarvan het aantal aan de heiligdommen aan de voet van de berg in de vallei van Sinakara soms meer dan 50 duizend bedraagt, "magisch ijs", wat bijdraagt aan het geluk en de genezing van ziekten (en als je het smelt en het veld bevoeit met dit water, zal het land genereus zijn voor de boeren). Als reactie op de gave van Apu Quechua worden gebreide hoeden, poncho's en dekens meegebracht, evenals brieven die vervolgens op het altaar worden verbrand. Dan gaan de moedigste, gemaskerde en als "ukuku" verkleedde, in een ononderbroken dans naar de Kolkepunku-gletsjer ("Zilveren Poort"). De "Ukuku" verbindt de ijsblokken met leren riemen en keert, nadat ze op hun rug zijn opgestapeld, terug van de gletsjer. Na een gevaarlijke afdaling blijven er een paar ijsblokken over in het heiligdom - "uaka" (op een hoogte van 4800 m), en de rest van de ijsblokken wordt verbrijzeld en geheiligd met het smeltwater dat in de vaten wordt opgevangen. Degenen die "magisch ijs" naar hun geboortedorp brengen, worden ouderlingen. Elke Peruaanse indiaan maakt vroeg of laat een bedevaart naar de "Sneeuwster". Anders is hij geen Kechua indiaan meer. Apu zelf zijn bergherders "Huayno", die hen helpen, en zijn in oorlog met "condenado" - "levende doden", zwerfend in de bergen Aangekomen pelgrims "ukuku" in deze strijd, worden ze geholpen

Skromnitsky. - - K., 2006-2009. Boek II. Hoofdstuk XI // <http://bloknot.info/fernando-montesinos-memorias-antiguas-historiales-y-politicas-del-peru-al-ruso/2/>.

¹⁸⁰ *Hancock G. Sporen van de Goden. - M.: Veche, 1998. - Deel II, hoofdstuk 5 // http://samlib.ru/g/gomonow_s_j/zzzzhankok.shtml.*

- verjaagd door whiplash stakingen, het toebrengen van hen op elkaar - en dus de besneeuwde helling bloeit met rode patronen van gemorst bloed. Degenen die in deze processie sterven aan slagen, ijzige sneeuwbuien, bevriezing, hart- of longbreuken worden als dood beschouwd in de glorie van de rechtvaardigen. Api wordt beschreven als "blonde mensen": soms "jongens", soms "langbebaarde ouderen" machu, met ogen die branden als hete kolen¹⁸¹.

In 1681 legde de jezuïet Fry Lucero een verhaal vast dat afkomstig was van de Indianen en dat er "een stad was waar blanken woonden, een natie genaamd curveros" in een plaats genaamd Yurachuasi - "White Village". Nog eerder, in 1559, spraken leden van de Spaans-Peruaanse expeditie van Pedro de Ursua over blanken en oorlogszuchtige vrouwen, die Amazones werden genoemd. De Spaanse kroniekschrijver Sieza de León schreef in 1553 ook dat er volgens de indiaanse legendes op het heilige eiland van het Tiahuanaku-meer "...een volk leefde, blank als wij, en een lokale leider genaamd Kari kwam met zijn mannen naar dit eiland en voerde oorlog tegen dit volk en doodde velen ...". In een speciaal hoofdstuk van zijn kroniek over de oude gebouwen van Tiahuanaku zegt Ciez de León het volgende: "...ik vroeg de lokale bevolking of deze gebouwen in Inca-tijd zijn gebouwd. Ze lachten om mijn vraag en zeiden dat ze zeker wisten dat dit alles al lang voor de Inca's was gedaan. Ze zagen bebaarde mannen op het Titicacameer. Het waren mannen met een fijne geest die uit een onbekend land kwamen, en er waren er maar weinig, en velen van hen werden gedood in oorlogen...". Toen de Fransman Bandelier 350 jaar later begon met opgravingen in deze plaatsen, leefden de legendes nog steeds en werd hem verteld dat het eiland in de oudheid werd bewoond door mensen die vergelijkbaar zijn met Europeanen, ze trouwden met lokale vrouwen, en hun kinderen werden Inca's ... In 1925 ontdekten archeologen twee grote necropolissen op het schiereiland Paracas in het zuiden van centraal Peru. De begraafplaats bevatte honderden mummies van oude hoogwaardigheidsbekleders. De radiokoolstofanalyse heeft hun leeftijd van 2200 jaar bepaald. Naast de graven vonden onderzoekers in grote hoeveelheden puin van hardhouten bomen, die meestal werden gebruikt om vloten te bouwen. Toen de mummies werden geopend, bleken ze opvallend anders te zijn dan het belangrijkste fysieke type van de oude Peruaanse bevolking. M. Trotter analyseerde het haar van negen mummies. Volgens zijn gegevens is hun

¹⁸¹ S. Whistunov. *Kinderen van "Sneeuwster" // Overal ter wereld. - - 1996. - - № 11. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1389/>; Lligonya P. *Festival de Qoyllur Rity : una de nuestras experiencias humanas mbs fuertes...* // <https://tourdumondeen366jours.wordpress.com/2011/06/27/festival-de-qoyllur-rity-una-de-nuestras-experiencias-humanas-mas-fuertes-...>; Neviza TV *Turismj: Qoyllur Rity Spot 2017* // <https://www.youtube.com/watch?v=h4SVALCNSzM>; Paz W. *Documentaal Qoylluritt'I : Andesbedevaart* // <https://www.youtube.com/watch?v=Ltc0DI5i7kI>*

kleur over het algemeen roodbruin, maar in sommige gevallen gaven de monsters een zeer lichte, bijna gouden haarkleur. Het haar van de twee mummies was anders dan dat van de andere mummies...

Veel legendes zijn het erover eens dat Viracoca met rietboten naar de oevers van het Titicacameer voer en de megalithische stad Tiahuanaku creëerde. Van hieruit stuurde hij bebaarde ambassadeurs naar alle delen van Peru om mensen te onderwijzen en te zeggen dat hij hun schepper was. Maar uiteindelijk besloot hij, ontevreden over het gedrag van de inwoners, hun land te verlaten. Gedurende het hele Incarijk, tot de komst van de Spanjaarden, noemden de Indianen unaniem de manier waarop Viracocha en zijn handlangers vertrokken zijn. Ze gingen naar beneden naar de Pacifische kust en zeilden naar het westen met de zon...

En ja, het is bekend dat de Maya en Inca beschavingen hun leven te danken hebben aan de mysterieuze culturele rangers Viracocha en Quetzalcoatl, die van overzee kwamen. De oudste piramides van Caral, rond 3000 jaar voor Christus, bevinden zich aan de Peruaanse kust. Hier waren de eerste steden die op een vreemde manier ontstonden zonder een periode van keramische ontwikkeling. In een van de piramides van de Caral vond men de eerste paal, een knooppuntbrief van de toekomstige Inca's. Aan de kust van Paracos valt de reusachtige Trident nog steeds op, blijkbaar een mijlpaal voor oude transoceanische zeelieden...

In de legenden van de Cayapo-indianen die in het noorden van Brazilië leven (Mato Grosso), wordt gesproken over een mysterieus wezen dat ooit verscheen in de nederzetting Cayapos. De indianen noemen hem Bep Cororotti. De vreemdeling was gekleed in "bo", een pak dat hem van top tot teen bedekte. In zijn handen hield hij een "agent" - "donderwapen". Om zijn kracht aan de mensen te tonen, richtte hij het op een boom, en het veranderde in as, richtte het op een steen, en het viel uit elkaar. Bep Cororotti bleek "vriendelijk" te zijn en verbleef in het dorp en bracht daar vele jaren door. Hij leerde de dorpelingen tellen, toonde hen hoe ze wonden moesten genezen, verbeterde de jachttechnieken en bracht veel veranderingen in het leven van de stam. Echter, tijdens de jacht met iedereen, heeft hij nooit "kayapos eten gegeten". Na een tijdje trouwde Bep Kororoti met een jong meisje van de stam en al snel kreeg het stel kinderen. Volgens de legende waren de nieuwe kajapo's "anders" en veel slimmer dan de rest van de bevolking. Bep Kororoti zorgde ervoor dat de kennis die hij overdroeg aan de stam niet verloren ging. Daarvoor "verzamelde hij een paar jonge mannen en vrouwen en leerde hen allerlei soorten van wijsheid. Op een dag "ging de boodschapper van de hemel naar een hoge berg om van daaruit naar de hemel te klimmen. Bijna de hele stam volgde hem om hun weldoener te begeleiden. Bep Cororothy beklom de berg, waar "een wolk op hem neerkwam, de donder ging, de bliksem flitste", stof en rook omhulde alle aanwezigen. "In een brandende wolk" en Bep Cororothy verdween in de hemelse hoogten...

Tot nu toe hebben de Kayapos-indianen de gewoonte om de "god Bep Cororothy" te vieren. De Indianen weven rituele kledingstukken van palmladeren, die het beeld van de godheid, zijn kostuum "bo", symboliseren. Cayapos verkleden zich erin en voeren verschillende rituele dansen uit. De dansers houden palmstokken in hun handen, die het mysterieuze wapen "cop" aanduiden.

De legenden van de Braziliaanse stam van Tupanimba-indianen (Tupanimba; Guarani-taalgroep) verwijzen naar de machtige god Monana, die het universum en de mens schiep. Volgens de legenden van deze stam leefde de god Monan in die verre tijden onder de mensen die hem vereerden. Maar toen begonnen de mensen "verder te leven dan Monan's convenanten" en verwaarloosden ze hem. De boze Monan ging naar de hemel "in een grote glinsterende vuurwolk" en besloot van daaruit mensen te straffen voor hun zonden en overtredingen. Hij stuurde een "hemels vuur" naar de aarde, dat alle mensen vernietigde. Slechts één man werd gespaard door Monan. Zijn naam was Irene-Maget, en hij kreeg gratie voor zijn "grote verering" van de godheid. Nadat het vuur was gestopt met woeden, nam Irin-Mage een van Monan's dochters als zijn vrouw en kwam naar de aarde om het menselijk ras voort te zetten. Hun thuisland lag in de uitlopers van de Boliviaanse Andes. Van daaruit trokken ze naar het westen en vestigden ze zich voor de komst van de Europeanen aan de Atlantische kust van Brazilië, met inbegrip van de gebieden waar nu de steden Rio de Janeiro en Salvador (Bahia) liggen. De Tupi Guarani, die sedentaire boeren zijn (in tegenstelling tot andere zwervende stammen in het Amazonewoud, leken hun dorpen wel proto-historische dorpen), waren echter militant, waardoor degenen die hun opmars probeerden te stoppen, werden weggevaagd. Zelfs de Inca's weerspiegelden hun aanval nauwelijks: daarvoor moesten ze een heel systeem van forten en vele kilometers aan verdedigingsmuren aan de oostelijke rand van hun staat neerzetten. Van de Andes tot aan de Atlantische Oceaan hebben de Tupus Guarani steevast de oude gewoonte behouden om de gevangenen te eten, die werden beschouwd als geïncarneerde eerste voorouders die werden gestraft door de god Monan. Er wordt bijvoorbeeld geschat dat in Oost-Bolivia, leden van een van de Guarani-stammen in de XVI eeuw. ongeveer 60 duizend Arawaks Chane gevangen hebben genomen en hebben opgeofferd. Naast het rituele kannibalisme was ook de cultuur van de stammen irrationeel. Het geloof in het mythische "Land zonder kwaad", waarvan de inwoners altijd gelukkig en onsterfelijk zijn, was wijdverspreid onder deze Indianen. Van tijd tot tijd verklaarde deze of gene sjamaan zich een profeet die de weg naar het beloofde land wist. Zijn stamleden, die hun dorpen en de meeste van hun eigendommen hebben verlaten, volgden hem, soms met het overwinnen van honderden en duizenden kilometers, de desolate jungles van het Amazonegebied en het Andesgebergte. Zo was de eindbestemming in 1539, tijdens een negenjarige reis, Chachapoyas in het

noorden van Peru. Deze verplaatsingen vonden plaats voor de ogen van de Europeanen in de 16e eeuw. Maar er is reden om te geloven dat ¹⁸²ze eerder zijn geweest.

In het najaar van 2015. De media meldden dat met behulp van Google Earth servicewetenschappers sporen hebben gevonden van de oude beschaving, die misschien wel het legendarische Eldorado is!

Volgens onderzoekers hebben ze in het bovenste Amazonegebied op de grens van Brazilië en Bolivia meer dan 200 massieve aardstructuren gevonden. Op satellietfoto's zien ze eruit als "uitgesneden" in de grond geometrische figuren van grote afmetingen, maar wetenschappers geloven dat dit de overblijfselen zijn van wegen, bruggen, sloten, straten en pleinen. De auteurs van het wetenschappelijke werk wijzen erop dat ongeveer 60 duizend mensen in het hart van de oude beschaving konden leven in een ruimte van 155 mijl lang. De geschatte datering van de structuren varieert nog steeds binnen de III eeuw voor Christus tot XIII eeuw na Christus.

In februari 2017, de wereld media vloog het nieuws in het Amazonegebied jungle vond mysterieuze aarde structuren vergelijkbaar met de Britse Stonehenge. Deskundigen stellen dat de structuren vergelijkbaar zijn met de Britse complexe geogliefen - cirkels en vierkanten van ongeveer 300 meter in de grond. De objecten zijn ontdekt met behulp van drones, die na ontbossing het Amazonegebied hebben verkend. De onderzoekers stellen dat de oude bewoners van Zuid-Amerika de bossen in brand hebben gestoken of hebben gekapt, en vervolgens in plaats daarvan een geometrisch patroon van de aarde hebben gevormd. Wetenschappers benadrukten dat de leeftijd van de vondsten 1,4-2,3 duizend jaar geleden is, terwijl de geogliefen van Stonehenge ongeveer 2,5 duizend jaar voor Christus verschenen, wat volgens archeologen de culturele en historische achterstand tussen de ene en de andere wereld schetst. Tot nu toe zijn de wetenschappers het erover eens dat de Braziliaanse geogliefen sporadisch verschenen en waarschijnlijk rituele functies uitoefenden.

In de wetenschappelijke uitgave van 19 september 2003 meldden archeologen van de Universiteit van Florida en hun collega's dat ze de overblijfselen hadden ontdekt van een pre-Columbiaans wegenstelsel dat grote nederzettingen in centraal Brazilië met elkaar verbindt, vlakbij de bovenloop van de Hingu-rivier, de zuidelijke zijrivier van de Amazone. Er waren brede, met stoepranden omzoomde wegen, pleinen en goed onderhouden parken. Aboriginals van de Amazone hebben geen piramides gebouwd, waarschijnlijk vanwege een tekort aan stenen. Maar de Spanjaarden die hen voor het eerst zagen, waren onder de indruk van het aantal gezonde mensen en de overvloed aan voedsel in elk Amazonedorp. Voordat de Europeanen arriveerden, hadden de Indianen geleerd om

¹⁸² Berezkin, Yu.E. Tupinamba // *Indian World*. - <http://www.indiansworld.org/tupinamba.html#.Vhk4ryt3uHs>

minstens 83 soorten planten te verbouwen, waaronder zoete aardappelen, cacao, tabak en ananas. Drie- tot vijfduizend plantensoorten werden niet gecultiveerd, maar actief gebruikt door de mens. De flora van veel van de schijnbaar natuurlijke bossen in het Amazonegebied vertoont zelfs tekenen van domesticatie. In een verdere studie ontdekten Britse archeologen dat het zuidelijke deel van het Amazonegebied, waarvan men dacht dat het onbewoond was voordat Christoffel Columbus aankwam, de thuisbasis was van een miljoen mensen. De ontdekking werd gedaan door een team van archeologen van de Universiteit van Exeter die satellietbeelden gebruikten om het bovenste deel van het stroomgebied van de Tapayosa in Brazilië te onderzoeken. De specialisten slaagden erin om minstens 81 nieuwe archeologische sites te ontdekken. Het team heeft met name bewijzen gevonden van talrijke versterkte dorpen die dateren van 1250 tot 1500 na Christus. Daarnaast vonden wetenschappers keramiek, bijlen van gepolijste steen, sporen van bemeste grond en stortplaatsen voor huishoudelijk afval. "Er is een algemene misvatting dat het Amazonegebied een ongerept landschap is met verspreide nomadische gemeenschappen. Dat is het niet. We hebben ontdekt dat sommige populaties uit de buurt van grote rivieren veel groter zijn dan eerder gedacht, en deze mensen hebben het milieu beïnvloed, en we kunnen vandaag de dag nog steeds hun voetafdrukken vinden," zei de archeoloog Jonas Gregório de Souza. In totaal waren er ongeveer 1300 van zulke oude Indiaanse nederzettingen in het zuiden van het Amazonegebied. Ze waren verdeeld over een oppervlakte van ongeveer 400.000 vierkante kilometer. Geschat wordt dat de totale bevolking van deze nederzettingen kan variëren van 500 duizend tot 1 miljoen mensen. Analyse van stuifmeel- en houtskoolresten, afzettingen van meren en stalagmieten toonde aan hoe het klimaat in het Amazonegebied van 700 tot 1300 was, waaruit bleek dat het veranderende weer leidde tot de dood van gemeenschappen die zich intensief bezighielden met landbouw en een sterke klassenstructuur hadden. Degenen die zonder politieke hiërarchie leefden, meer verschillende gewassen verbouwden en meer zorg droegen voor het land, waren in staat zich aan te passen. Conflicten tussen gemeenschappen en migratie droegen ook bij aan de val van de Amazonebeschaving. Maar sommige groepen hebben het overleefd omdat ze met hun natuurlijke omgeving werkten, niet tegen. Voor degenen die zich intensief met de landbouw bezighielden, was het moeilijker om het hoofd te bieden. Zo leefde de Marahora-stam op grote hopen, die elk ongeveer 2000 mensen konden huisvesten. Deze stammen storten na 1200 in. Dit zou zijn gebeurd door de komst van nomaden, maar uit onderzoek blijkt dat de afname van de neerslag ook een rol heeft gespeeld. Gemeenschappen gebruikten kruiwagens om water te controleren, waardoor ze gevoelig zijn voor langdurige droogte.

Maar er zijn ook bewijzen van meer oude majestueuze citadelnederzettingen in het Amazonegebied.

Caesar Steden in Brazilië

In december 2019 vloog de wereldmedia het nieuws: Braziliaanse archeologen hebben zich verdiept in het Amazonegebied en hebben artefacten van onbekende culturen gevonden. In het bijzonder, werd ontdekt een hele stad, die wordt verondersteld om de beroemde "stad Z", die op zoek was naar een beroemde ontdekkingsreiziger Percy Fosse - een mysterieuze, mogelijk bewoonde stad op het grondgebied van Mato Grosso, alleen vermoedelijk identiek aan de stad van de banderisten in 1753. De bron van de "Z" blijft onbekend; esoterische legendes uit de tijd van P. Fossett tot vandaag verbinden deze mythische stad met de theorie van Paula Aarde. De stad zelf bevond zich in de diepten van de jungle, waar recentelijk vijandige stammen waren. Ze zijn echter een paar jaar geleden vertrokken en de onderzoekers hebben er kunnen passeren. De architectuur van de stad lijkt niet op die van de Maya- of Aztekensteden, maar heeft vreemde overeenkomsten met de architectuur van de meer noordelijke volkeren. Het onderzoek naar de voorgestelde stad Z is nog steeds aan de gang. Het aantal inwoners van de stad kan variëren van 50 tot 100 duizend¹⁸³. Aanhangers van het zogenaamde "esoterische Hitlerisme" M. Serano en Savitri Devi geloven dat dit de zogenaamde "Stad van de Caesars" is, gesticht door immigranten uit Rome om de schatten van deze Europese beschaving te bewaren voor de barbaren die haar hebben vernietigd.

Dit zou niet als een verrassing moeten komen, hoewel het Amazonebekken in gewone termen een onbegaanbaar struikgewas van het regenwoud blijkt te zijn. Maar toen de mens dit gebied begon te ontwikkelen, was het heel anders dan de moderne: "... de ijstijden gingen in de tropen gepaard met het opdrogen van het klimaat. De eerste migranten vonden veel kleinere bossen in Midden- en Zuid-Amerika dan nu. De savanne heeft gezegevierd. Door de lagere zeespiegel dan nu spoelen de rivieren diepere geulen uit, vooral in de benedenloop. Ze vloeiden sneller, maar waren veel lager dan ze nu zijn. Dit alles maakte het binnenland van Zuid-Amerika beter begaanbaar voor de mens dan in de geologische moderne tijd... De uitgestrekte gebieden van het Boliviaanse Plateau tussen 15.400 en 11.500 jaar geleden werden bezet door een meer. Nu is er Lake Popo en grote zoutmoerassen over. De ondiepe gebieden van het continentaal plat, met name een groot deel van de Golf van Mexico en de Caribische Zee grenzend aan het schiereiland Yucatan en de staten Tabasco en Veracruz, waren land. De kleine Bahama's zijn nu vervangen door enkele grote eilanden. Uitgestrekte landmassa's, nu ondergedompeld in de Atlantische Oceaan, strekken zich uit langs de kusten van Brazilië, Uruguay en Argentinië. Tijdens de gletsjerpiek waren de Falklandeilanden verbonden met Patagonië, hoewel tegen de tijd dat de mensheid in Zuid-Amerika verscheen, de

¹⁸³ Archeologen hebben de stad van de onbekende beschaving gevonden // <https://www.facenews.ua/nieuws/2019/467507/>

zeestraat tussen hen al was ontstaan. Maar de Straat van Magellan, die het Vuurland van Patagonië scheidt, verscheen later en vormde geen obstakel voor de opmars van de Palaeo-indianen. De gebieden die grenzen aan de Stille Oceaan waren tijdens de ijstijd niet zo uitgestrekt. In Peru bijvoorbeeld was de kustlijn hoogstens 25 en minstens 5 km ten westen van de huidige... De cultuur van de oudste inwoners van Midden- en Zuid-Amerika is bijna uitsluitend bekend om zijn stenen werktuigen en zeer zelden om zijn botten... de culturele diversiteit in Zuid-Amerika was enkele millennia hoger dan in Noord-Amerika, nadat de eerste mensen daar verschenen. Sommige complexen verschillen zozeer dat het simpelweg onmogelijk is om aan te nemen dat ze uit één enkele gemeenschappelijke bron afkomstig zijn... In Oost- en Midden-Brazilië stammen de eerste bewijzen van het menselijk verschijnen uit dezelfde tijd als in het uiterste zuiden van het Zuid-Amerikaanse continent. Het merendeel van de radiokoolstofdata voor de onderste lagen van de vroege tribunes zijn van 13.000 tot 10.000 jaar geleden... In het noordoosten van Brazilië zijn er rotsschilderingen in de stijl van Nordeste. Deze stijl is zeer spectaculair, het wordt gekenmerkt door complexe scènes, beelden van mensen en bomen... We kunnen nog steeds aannemen dat de schilderijen nordeste gemaakt ofwel door mensen Itaparica (archeologische cultuur - O.G.), of door degenen die leefden in Brazilië direct na hen, toen de savanne begon te wijken voor het regenwoud"¹⁸⁴.

De beroemde legende van het gekoesterde land El Dorado (El Dorado - "gouden") wordt geassocieerd met de culturele held Bochik ("buitenaardse wever") van de beschaving van de Chibcha Muisca ("muisca" - "volk"; de Chibcha taalfamilie, die Colombia, Panama, Costa Rica en Honduras omvat), die leefde op het hoogplateau in het oostelijke Cordillera in het moderne Colombia (Bogotá was de hoofdstad van een van hun koninkrijken). Muisken aan de goden offerden dierachtige amuletfiguren (tunjo's, chunso's) van goud, goudstof en diverse juwelen. De Sheke-priester, bedekt met klei en besprenkeld met goudstof, nam de gouden chunso-figuren op een vlot in de zee of het meer en dompelde ze onder in water, waarna ze zich baden. Op het meer Guatavita, dat als twee grote slangen wordt bewoond, de godin moeder Bachue en haar zoon, man Guachacha, werd deze rite door de koning zelf uitgevoerd. Met deze rite was de rite van de Chibcha Muisca de basis van de legende van Eldorado. Ook de papegaaien werden geofferd aan de goden, en in bijzonder plechtige gevallen werden er menselijke offers gebracht. Om de 15 jaar werd een jongen voor het laatste doel opgevoed, die een afbeelding van een rondtrekkende god voorstelde, en

¹⁸⁴ Vasilyev SA, Berezkin Yu, Kozintsev A... *G. Siberië en de eerste Amerikanen. / Petersburg: Faculteit der Filologie, St. Petersburg State University, 2011. - - C. 56, 57, 60.*

in een plechtige sfeer gedood door speciale priesters die een ascetisch leven leidden in speciale instellingen.

De muiskas van Boschik belichamen de kenmerken van de zonnegodheid, de culturele held, de sociale organisator, de beschermheer van de jacht, de krijgers en de adel. Bočik kwam uit het oosten in de vorm van een oude man met een lange grijze baard, wit, jas en blote voeten. Hij omzeilde alle lokale stammen, predikte goede gewoontes en manieren, leerde de mensen om dekens van katoen te weven; om de patronen niet te vergeten, die de stoffen zouden moeten versieren, sloeg Bočik ornamenten uit op rotsen en rotsen. Het wordt vermeld in "Historische informatie over de veroveringen van West-Indië" (1625). Juan Manuel Vargas Manchuca (1581-1631) vermeldde dat Gonzalo Jiménez de Quesada, de veroveraar van de Muisques, nog steeds aandacht besteedde aan de "heilige inscripties" op de rotsen, maar de lokale Indianen konden hem niets vertellen over hun oorsprong: ze geloofden dat deze tekeningen op de rotsen verschenen lang voordat ze op dit land verschenen. In 1795 schreef de monnik José Domingo Duquesne zijn "Proefschrift op de Muisca-kalender, opgedragen aan Senor Mutis". In dit proefschrift probeerde hij verschillende inscripties op de stenen te ontcijferen die volgens hem een astronomische betekenis hadden en te bewijzen dat het oude Indiase volk een hiërogliefisch schrift en een kalender had. Miguel Triana, historicus, ingenieur, prominent Colombiaans wetenschapper van de eerste helft van de XX eeuw. In werken "Beschaving van Chibcha" (1924) en "Hiërogliefen van Chibcha" (1926) ontwikkelde hij de ideeën van Domingo Duquesne. Hij geloofde dat de belangrijkste inhoud van de beelden op de Muisca-stenen en rotsschilderingen mythologische scènes waren die enige "etnische" informatie bevatten: over de culturele held van de Muisca Bocica, over de goddelijke aard van de macht, over de - Muisca-migraties. Het belangrijkste doel van dergelijke grensstenen was het beschermen van het grondgebied door het aanpakken van geesten en mythologische wezens. In de tweede helft van de 20e eeuw kwam de beroemde archeoloog Guillermo Muñoz op het idee, gesteund door de wetenschappelijke gemeenschap, dat petrogliefen, net als rotsschilderingen, werden toegeschreven aan de Chibcha Muisques, met een oudere oorsprong¹⁸⁵.

Er is een legende dat Bochica, als boodschapper van de god demiurg Chiminigagua, de kennis van een hogere geest genaamd Ruchik (waarschijnlijk identiek aan Chiminigagua) onderwees en veranderde in een rots van een enorme adelaar (Dagara), die in opstand kwam tegen de Ruchik en de Indianen onderdrukte. Na het voltooiën van zijn missie is Bochica

¹⁸⁵ *Ostrirova, E.S. Chibcha-Muisk epigrafie: geschiedenis van één wetenschappelijke mythe (in het Russisch) // Indiase wereld. - http://www.indiansworld.org/Articles/epigrafika-chibcha-muiskov-istoriya-odnogo-nauchnogo-mifa.html#_VhlCqCt3uHs.*

gestorven of verdwenen. Volgens een versie van de mythe, toen de god Chibchakum (Chibcha-chum; "steun, roede, macht van Chibcha"), de zoon van de godin Yubekaguayi, boos op mensen, de vallei van Bogotá onder water zette, verscheen Bochik voor de overlevenden op een regenboog, met een gouden roede in zijn handen. Met de golf van zijn hand ging de nek van Tekendam Falls open en vanaf een hoogte van 130 meter stroomde het water van de vallei van Bogotá in de Magdalena rivier. Toen ging hij de strijd aan met de wraakzuchtige Chibchakum, versloeg hem en beval hem het land, dat vroeger op de bomen van de Guayako rustte, op zijn schouders te houden. Van tijd tot tijd verschuift Chibchakum de aarde van de ene naar de andere schouder om uit te rusten, zodat er aardbevingen ontstaan. Daarvoor moeten de mensen goud offeren aan Chibchakum. Als een man de bergen in dwaalt, probeert Chibchakum met hem te praten, zodat er een bergechoqueerdheid ontstaat. Bochik had een mooie vrouw, Guitaka. Ze hield van plezier, festivals waar chichuas dronken zijn, en mooie mannen, die mensen dronken plezier leren, wandelen en dansen. Maar ze was ook kwaadaardig: ze hield ervan om alles wat haar man deed te verpesten en te vernietigen. Op haar bevel kwamen de rivieren uit de oever en brachten het volk weer rampspoed. Boosaardige Bochik joeg zijn vrouw weg, waardoor ze de maan (Chia) werd, waarvan de essentie variabiliteit en vergankelijkheid is. Sinds die tijd, ter nagedachtenis aan de grote overstroming, hebben de Chibcha-muzikanten het staande (niet stromende) water vergoddelijken. Bochika zelf verdween in het dorp Iza, waar zijn voetafdruk bleef en de plaats het centrum van de bedevaart werd.

Sommige stammen van Bochik's Chibcha noemden Sue ("zon"), Sugumonshe ("zon die onzichtbaar wordt") of Sugunsua ("zon die verdwijnt" of "verschroeiende zon"). De komst van Bochik uit het oosten en zijn verdwijning in Soghamoso, waar de beroemde zonnetempel bestond, evenals de verschijning van Bochik op de regenboog, benadrukten de eenzaamheid van zijn beeld. In het dorp Boyaka vonden de Spanjaarden een idool met drie hoofden, die de Indianen Sugunsua noemden. Elke nacht daalt Sue "Sun" af tot voorbij de horizon en gaat door de onderwereld. Om daar weer uit te komen, moeten mensen hem helpen door hun bloed op te offeren. Dus het is een eer om opgeofferd te worden aan Sue. Vijftien- of zestienjarige jongens werden ook opgeofferd aan de zon en noemden hen boodschappers, "mojas".

Aangezien Chibcha-talen en -culturen in wezen tussen de talen en culturen van het Amerikaanse continent liggen, is het nuttig om parallellen van Bocica in de Mexicaanse reeks op te sporen.

De Azteken hadden een idee van de god van de hemel, de zon en de krijgers Tonatiuh ("De zon"; andere namen: Kuautemok - "Dropping Eagle", Pilcintekutli - "Young Master", Totek - "Our Leader", Shipilli - "Turquoise Tsarevich", Naui Olin - "Four Movements"). Om zijn kracht en jeugd te behouden, moet Tonatiuh elke dag het bloed van de mensenoffers ontvangen,

anders kan hij 's nachts sterven tijdens een reis door de onderwereld. Onder de Azteekse mythes over de oorsprong van de Zon is de meest voorkomende de volgende. Na de schepping van de wereld kwamen de goden bijeen om te beslissen wie van hen de zonnegod zou worden. Ze bouwden een vuur waar de uitverkorene zou worden geworpen; maar iedereen was bang voor de vreselijke hitte. Uiteindelijk gooide de oude man Nanauatl ("Boudboned"), die aan een vreselijke ziekte leed, zichzelf in de vlammen, waar hij "begon te knetteren als koolgebakken vlees". Hij werd gevolgd door Tekkischetkatl ("In de schelp"), die drie keer voor Nanahuatl probeerde in het vuur te springen, maar zich terugtrok uit de ondraaglijke hitte. Nanahuatl werd de Zon, de god van Tonatiu, en Tekkischetkatl werd de Maan, de god van Meztli. Maar noch de Zon, noch de Maan bewoog zich totdat de andere goden zich opofferden. De Codex Borjia stelt Nanahuacin-Tonatiu voor als een man die uit het vuur komt. Daarnaast verscheen Nanahuatzin in verschillende andere mythen over de schepping. In de legende van Quetzalcoatl ("De Pernatenslang") bijvoorbeeld, helpt Nanahuatzin hem om de eerste granen te verkrijgen die voedsel voor de mensen werden. Tonatiu heeft ook zijn geliefde Shochitl ("Bloem") in zonnebloemen veranderd.

Maar ook in verschillende delen van het Azteekse rijk waren er variaties in de verering van de zonneculturen. Zo werd Tonatiu-Toteka in de stad Sapotlana (in de staat Jalisco, Mexico) vereerd als Schipe-Toteka ("Onze heer met de huid af", "Onze leider is ontdaan", andere namen: Tetzkatlipoca Tlatauki - "Red Tetzkatlipoca", Iztapaltotek - "Our Leader of the Flat Stone"), de god van de landbouw, de lente en de seizoenen, evenals juweliers en bedwelvende drank van oktober. Voor de groei van zowel maïs als mensen, sneed hij zijn vlees en bood het aan de mensen aan als voedsel (net als geplante maïszaden die hun bovenste schelp laten vallen voordat ze ontkiemen). Nadat hij zijn oude huid eraf heeft gegooid, verschijnt hij als een vernieuwde, briljante en gouden god. Ter ere van hem werden elk jaar aan het begin van de lente mensen geofferd (de priesters gekleed in de huid van het geofferde volk dansten plechtig samen met de soldaten die de gevangenen gevangen hadden genomen). Shipe-Totek was ook een god van de westerse kant van de wereld. Men gelooft dat hij degene was die mensen ziekten, epidemieën, blindheid en schurft heeft gestuurd. Hij werd meestal afgebeeld met een jasje van gepelde menselijke huid op zijn rug; de handen van het slachtoffer hangen aan zijn ellebogen met uit elkaar gescheurde vingers. Hij droeg een masker van menselijke huid (dubbele lippen zijn typisch), een kegelvormige hoed met twee versieringen in de vorm van een zwaluwstaart, een figuurlijke staaf met een rammelaar erop en een schild. Samen met Teskatlipokoi, Quetzalcoatl en Huitzilopochtli werd hij geboren als een goddelijk paar scheppers van de wereld Tonakatekutli ("Heer van ons bestaan") en Tonakasihuatl ("Slangenvrouw"; Tonantsin - "onze moeder"; Kilaztli).

Ook Maya's brachten menselijke offers aan Itzamna ("huis van hagedis, leguaan"; wortel "Itz-" betekent hekserij, magie), tandeloze oude man met Romeinse neus. Maar hij werd ook afgebeeld als een hemelse draak met de kenmerken van een vogel en een jaguar. Hij werd vereerd als de schepper van de vrede en het schrift, de stichter van het priesterschap, de beschermheer van de Mayasteden, de heersers en de heer van de hemel (zijn hoofd is de aarde en zijn torso is de hemel; tegelijkertijd symboliseerden de leguanen het universum: zij hielden de aarde vast met hun hoofden en staarten vormden de hemel). Maar de god van de hemel, hij werd pas in het Olmec-tijdperk. In de Dolmek-tijd werd de Kaaiman afgebeeld en vereerd als de heerser over eetbare slakken en algen. Geleidelijk aan kreeg Itzamna nieuwe macht - hij kreeg een commando over de elementen. Toen bestond hij al in verschillende incarnaties: Itzamna-Kavil met slangenpoten (god van de oogst, oorlog, elementen, spiegels), Itzamna-Tul (god van de schadelijke regens), Itzamna-Kinich-Ahav (god van de zon), Itzamna-Kab (god van de aarde), Itzamna-Kabul (schepper van de wereld). Itzamna zelf werd beschouwd als de zoon van Ku ("tempel", "god", "heiligheid"), die heiligheid gaf aan alles wat hij aanraakte en waarmee hij in contact kwam. Hij, als de vader van alle dingen en goden - Hunab-Ku, bewaart en beschermt het universum, dat in de vier hoeken wordt ondersteund door de gebroeders Bakab.

Ish-Chel ("Meesters van de regenboog"; een andere naam - Ish-Kanleom "web dat de ochtenddauw vangt"), godin van de vruchtbaarheid, regenboog, bevalling, geneeskunde en weven. In de latere periode van de Maya-beschaving was Ish-Chel de heer van de overstromingen en orkaanwinden. In de premoderne periode wordt Ischel geportretteerd als een halfnaakte vrouw die met een konijn op schoot zit, omlijst door een abstract symbool van de maan. Later afgebeeld als een oude vrouw met slangen in haar haar, met ogen en hoektanden van een jaguar, klauwen in plaats van handen. Deze tekens zijn gerelateerd aan Ish Chel met de godin Coatlique, vereerd als de voorvader van alle levende wezens. Ze heeft een liefdesrelatie met vele goden. De godin Ish Chel werd geofferd aan mooie meisjes en baby's.

De Colombiaanse Chibcha vertelt ons dat op een dag de dochter van een cashika Guaceta, die besloten had om een hoge groene heuvel te beklimmen, moe werd en er bovenop in slaap viel. Dat is waar Sue haar opmerkte. De zonnegod werd aangetrokken door de schoonheid van het meisje en hij besloot haar over te nemen. Tijdens haar slaap drongen de zonnestralen door in de boezem van het meisje en zo kreeg ze een kind van Sue. Toen het meisje wakker werd, keerde ze terug naar haar vader en vertelde hem dat ze de uitverkorene van de zon was geworden. Aanvankelijk geloofde hij haar niet, was hij boos en wilde hij straffen, maar al snel bleek dat het meisje zuiver bleef. Toen begon men haar met het grootste respect te behandelen. Negen maanden later beviel het meisje van een grote smaragdgroene "chukuta", en een paar dagen later veranderde de smaragd in

een jongen genaamd Garanchacha. Toen hij vierentwintig jaar oud was, vertrok Garanchacha om rond te dwalen in alle landen van de Tunhi- en Sogamoso-stammenbonden. Overal werd hij vereerd als de zoon van Sue. Door de Chibcha-landen te omzeilen, zoals zijn vader, die de hemel boven hen omzeilde, leerde Garanchacha de mensen de juiste wetten en vestigde hij de gewoonten tussen hen in. Hij doodde de kasik Ramikiri, die niet naar Garanchacha wilde luisteren en slechte wetten invoerde, en werd zelf een leider. Nog later werd hij de heerser van Tunha en legde hij daar een prachtige tempel voor zijn vader, de zon.

Thomagata ("buitenaards lichtdragend beest", "buitenaardse vuurgod") was Garanchachi's dichtstbijzijnde assistent. Thomagata had één oog, een jaguarstaart en vier oren; en wist hoe hij een jaguar moest omdraaien. Zijn moed en eerlijkheid waren bekend bij alle stammen van de Chibcha. Thomagata, als militair leider, eerde Sue en was zo toegewijd aan hem dat elke avond wanneer iedereen naar bed ging, Thomagata rond elk Tunhi heiligdom ging en de lof van Sue opvoerden zodat de Zon gemakkelijk door de onderwereld kon gaan. Om deze reden gaf Sue hem de macht om vijanden in stenen of dieren te veranderen, en dankzij deze gave versloeg Thomagata herhaaldelijk de militante vreemdelingen die naar het land van de Chibcha kwamen. Om Thomagata alleen aan hem trouw te maken, ontnam Sue hem zijn vruchtbare kracht.

Het is duidelijk dat we het hebben over een speciale mannelijke verbintenis, de Orde van de Zon. Zo hadden de Chibcha Tyrons (kogi), verwant aan de Chibcha Moslims, "huizen voor mannenbijeenkomsten" (nahue), die door katholieke priesters aan de kaak werden gesteld als een manifestatie van homoseksualiteit. Tegenwoordig hebben de kogi-mensen mannelijke rituelen, waarvan sommige enkele dagen duren en bestaan uit het eten van koki en meditatie. Het is duidelijk dat de afzondering van mannen van vrouwen voor een bepaalde rituele periode, kenmerkend voor de Chibcha Muisca, de reden was voor het ontstaan van de Amazone-legende in Zuid-Amerika: "... Toen het kamp in de vallei van Bogotá lag, ontvingen we het nieuws van een volk van vrouwen die alleen leefden zonder indianen [mannen] die bij hen woonden; daarom noemden we ze Amazonas. Deze, zoals degenen die ons over hen hebben verteld, zeggen van sommige slaven die ze hebben gekocht, maken ze [kinderen]; en als ze een zoon baren, sturen ze hem naar zijn vader; en als hij een dochter is, voeden ze haar op om deze republiek van hen te vergroten. Ze zeggen dat ze alleen slaven gebruiken voor de bevruchting van hen, die onmiddellijk worden teruggestuurd, en dus op het juiste moment worden teruggestuurd en ze hebben ze op dezelfde manier¹⁸⁶

¹⁸⁶ Juan de Sant Martin en Antonio de Lebrija, "Verslag over de verovering van het Nieuwe Koninkrijk Granada", juli 1539 / Per. van Spanje. // <http://bloknot.info/juan-de-san-martin-antonio-de-lebrija-relacion-del-descubrimiento-del-nuevo-reino-de-granada-y-fundacion-de-bogota-al-ruso/>.

Terwijl de Chibcha Muisca hun beschaving binnen het vasteland (400x100 km) creëerden, bestond de Chibcha Tyrone beschaving (I-XVI eeuw na Christus) aan de kust van de Pre-Caribische laaglanden, omgeven door het Sierra Nevada de Santa Marta gebergte en in het beboste gebergte zelf. De Kogi, Viva, Aruako (Ichka, Ifca), Arsario en Kankuamo indianenvolken die vandaag de dag in deze plaatsen wonen, worden beschouwd als directe afstammelingen van de Chibcha Tairon cultuur.

"... Spaanse bronnen, - wijst op Yu. E. Berezkin, - er wordt weinig gerapporteerd over de Tyrone, de belangrijkste informatie die dankzij de archeologen is verkregen. Tyrone controleerde het gebied tussen de kust van de Caribische Zee en de Sierra Nevada de Santa Marta bergketen - ongeveer 70x70 km ... De bevolking van de grootste steden was van één tot drieduizend mensen. De grootste daarvan, Burritaka-200, met een oppervlakte van 26 hectare, werd in de bergen gesticht tijdens de ontwikkeling van de hoger gelegen dalen. Pueblito (20 hectare) lag in de buurt van de Caraïbische kust en lijkt eerder te zijn ontstaan. De rest van de steden (Nuliquandecue, Piramide, etc.) hebben een oppervlakte van 13 hectare of minder... De voorouderlijke Nahuahne cultuur voor de Tairona zelf lijkt te zijn ontstaan onder de invloed van migranten uit Oost-Costa Rica... In tegenstelling tot Midden-Amerika zijn er in het noorden van Colombia geen grote stenen sculpturen, maar er zijn wel veel overeenkomsten in de structuur van de huizenbouw en de nederzettingen. In het bijzonder zijn kasseiwegen alleen typisch voor Costa Ricaanse culturen en voor Tyrone... Tyrone was de enige in Colombia die op grote schaal gebruik maakte van steen in de bouw (terrassen, trappen, voetstukken van huizen). Grote gebouwen met een diameter van 20-25 m hadden uiteraard administratieve en cultfuncties"¹⁸⁷.

Nu betekent het woord "tarona" "mannen" of "zonen van de tijger" in verschillende talen van een bepaald gebied. Maar in de taal van de Indianen die in de buurt van de berg en de vallei van Tyrone woonden, betekende het woord "tayrona" aanvankelijk "smederij", en volgens de eerste kroniekschrijvers waren er verschillende gieterijen. De oude Colombiaanse ambachtslieden werkten bij voorkeur met een nachtkastje, of tombag, een legering van goud en koper in een verhouding van ongeveer 30 (goud) tot 70 (koper). Tombaga werd gewaardeerd omdat het geen hoog smeltpunt nodig had, het kan worden verkregen uit verschillende tinten, waardoor de verhouding van de componenten verandert. Eerst werd de tombag verwarmd tot koper in combinatie met zuurstof, om zo oxide te produceren. Met behulp van een speciale kruideninfusie of urine, voorlopig gerijpt, werd koper van het oppervlak verwijderd, waar een dun laagje verrijkt met goud achterbleef.

¹⁸⁷ Berezkin YE. *Tussen de gemeenschap en de staat. Mid-Scale Societies of Nuclear America and Western Asia in Historical Dynamics.* - St. Petersburg. : MAHE RENDE, 2013. - - C. 130, 133.

Tumbagu werd gekookt in soldeerbuizen, smeltkroezen en smeltkroezen die op kolen werken. Het was niet gemakkelijk om meester-juweliers "vuurmeesters" te noemen. Twee factoren hebben bijgedragen aan de ontwikkeling van sieraden in het pre-Spaanse Columbia: de ontdekking in de oudheid, enorme afzettingen van goud, koper, smaragden en een uitstekende creativiteit van de bewoners. De kunst van het sieraden maken gaat terug tot de 7e eeuw voor Christus, maar is wellicht al eerder verschenen. Het is al twee millennia geslepen en is zelfs met het begin van de Indiase genocide niet verdwenen. Chibchi was het enige volk in pre-Columbiaans Amerika dat geld had. Kleine gouden schijven met een diameter van 3-4 cm werden gebruikt als ruilmiddel¹⁸⁸.

Een van de meest onderzochte archeologische Tayron-monumenten stond bekend als Ciudad Perdida ("Lost City"; onder de naam van het gebied - Burritaka-200; Indiase naam van de stad - Teyuna). Het was een grote stad, waarvan het centrale deel een oppervlakte had van ongeveer 13 hectare. Het werd opgericht rond 800 na Christus, dat wil zeggen 650 jaar eerder dan Machu Picchu. Dit gebeurde uiteraard toen de Chibcha Teyuna onder druk van de binnenvallende Caraïben (aravac - guahiro) de bergen in werd geduwd. Het werd ontdekt door "zwarte archeologen" in 1972, maar wordt nu beschermd door het Colombiaanse Instituut voor Antropologie en Geschiedenis (nu het Nationale Archeologische Park). Uit recent demografisch onderzoek blijkt dat er tussen de 2.000 en 8.000 mensen in de stad woonden op een oppervlakte van ongeveer 1.700 vierkante meter in 184 ronde huizen die op rotsachtige terrassen staan. Er zijn andere archeologische monumenten van vergelijkbare of zelfs grotere omvang. De grotere nederzetting, Pueblito, lag voor de kust. Volgens de Colombiaanse archeoloog H. Reichel Dolmatoff bestond het uit minstens 254 terrassen en waren er ongeveer 3000 mensen bij betrokken. Archeologische studies van de regio hebben aangetoond dat er nog grotere nederzettingen bestonden in de richting van de westelijke helling van de Sierra Nevada in Santa Marta, zoals Posiguieca en Ciudad Antigua. Kleine dorpen vormden een uitgebreid netwerk en waren met elkaar verbonden door stenen bruggen. Dorpen die gespecialiseerd zijn in zoutwinning en visserij - zoals Chengue in het huidige Tyrone Park - getuigen van een goed ontwikkelde Tyrone-economie op basis van gespecialiseerde producten. In Chengue Village zijn minstens 100 terrassen gevonden; vanaf 1400 woonden er 800-1000 mensen op 15 hectare grond. De Taironianen staan bekend om hun stenen terrassen, huisfunderingen, trappen, riolen, graven en bruggen. Keramiek, zowel huishoudelijk als ceremonieel, werd intensief gebruikt. Aan de Caribische kust van Colombia dateert het oudste aardewerk uit 2500 voor Christus. De Tyreense beschaving is beroemd om zijn karakteristieke sieraden. De

¹⁸⁸ Palacio M. "Golden Cultures" Colombia // http://www.tiwy.com/pais/colombia/articulos/culturas_del_oro/.

vroegste gouden sieraden stammen uit de Neguanche-periode (rond 300-800 v.Chr.). Men gelooft dat gouden sieraden niet alleen door de elite werden gebruikt. Tot de gouden artefacten behoren hangers, tangen, neusringen, kettingen en oorbellen. Met name de goudkleurige hangers van de Tyronecultuur (bekend als "kasiki") verschillen in detail van de sieraden van andere pre-Columbiaanse culturen. De beeldjes stellen mensen voor, of het nu edelen of opperhoofden zijn, die versierde kleren en grote dierenmaskers op hun gezicht dragen. Veel elementen van hun houdingen (zoals handen op hun heupen) en kleding weerspiegelen hun agressieve staat en zouden, volgens een aantal onderzoekers, ofwel hun machtspositie ofwel het feit dat de Tairon cultuur in die tijd vaak oorlogen voerde, of beide¹⁸⁹, moeten hebben overgebracht.

Het Chibcha Tyrone kogi volk heeft een idee van de berg van Gonavindua - het "Hart van de Wereld" (Pic Crystal Colon) en hun missie als de "grote broeders" van de mensheid om voor deze berg te zorgen. De juistheid van de rituelen en gebruiken, de handhaving van de wereldharmonie worden in acht genomen door speciale priester-priesters, die "mamas" worden genoemd (in de taal van de kogi "zon"; in Spaanse bronnen van de XVI eeuw - "Naomas") en worden beschouwd als toegewijd aan de moedergodin Aluna. Maar volgens de kogi besteden hun "jongere broers" (d.w.z. de rest van de mensheid) geen aandacht aan de voorschriften van hogere wezens, zodat er voortdurend rampen in de wereld plaatsvinden.

Het is de taalkundigen al lang opgevallen dat de Japanse taal erg veel lijkt op de Baskische taal. Het is bijvoorbeeld bekend dat de naam van een van de havensteden in Japan Yokohama is afgeleid van het Baskisch: in het Baskisch betekent "Yokohama" "stad aan de kust"¹⁹⁰. *Er zijn* vele andere taalkundige parallellen bekend, waaronder de Baskische "gondu" - "duiken, vallen, westen", de naam van het Japanse eiland Hondo en het Midden-Amerikaanse land Honduras ...

Andere etnologen hebben de identiteit van het Baskische woord "goyko" - "god" en de naam van de god van de Indianen Siou-dakota Khaoka of Heioka gevonden, en de legenden over deze goden vallen samen (als hij vrolijk is - het regent, als hij verdrietig is - zonnig).

Sommige deskundigen in de vroege geschiedenis van Spanje geloven dat de Iberische stam van de arewaks, die heldhaftig tegen Rome vocht, tot het Mongoolse rastype behoorde, en dat arewaks de oceaan overwonnen en bekend werden als de Arawak-stam van de Braziliaanse kust en de Caribische eilanden. Aan het einde van het tweede millennium voor Christus begonnen de arawaks zich te vestigen op de savannes van het Orinoco-

¹⁸⁹ Berezkin, Yu. E. *Tyron // Verdwenen Volkeren : een verzameling artikelen (over de materialen van het tijdschrift "Nature") / Kandidaat voor de Filosofie, S. S. Neretin; onder de redactie van Dr. P. I. Puchkov. - Moskou: Nauka, 1988. - - C. 127-136*

¹⁹⁰ Seidler A. *Atlantis / per. uit Polen. - M. : Wereld, 1966. - - C. 228*

bekken als gevolg van de overgang naar een meer ontwikkelde landbouw (bittere cassave-teelt). Aan het einde van het eerste millennium voor Christus verhuisden ze naar de Antillen en Guyana, aan het begin van het eerste millennium na Christus naar Montana, in de zevende eeuw na Christus naar Oost-Bolivia, en in de tiende eeuw na Christus naar het bovenste deel van Shinga. De Arawaks zijn verdeeld in verschillende groepen: de Taino, die de Grote Antillen bezetten, de Nepoya en Sapoyo, die in Trinidad woonden, en de Igerianen in het Caribisch gebied en de Kleine Antillen en andere stammen die de oostkust van Zuid-Amerika tot aan Brazilië bewoonden. In Arawakic betekent "taino" "vrede", zo schreeuwden de Arawaks toen Columbus aankwam, en deze naam is ook door hen behouden. Op de Caribische eilanden verschenen tainoes uit Zuid-Amerika, die in grote kano's de zee oversteken. Duizend jaar eerder werd het bewoond door de mensen uit het Stenen Tijdperk, de Siboneeën, die op zoek waren naar voedsel. In tegenstelling tot de Sibonezen waren de meer beschaafde Arawaks sedentair: ze hielden zich bezig met landbouw, leefden in dorpen met gemeenschappen van elk vijftig mensen. In de XIIIe eeuw waren de Arawaks van de Kleine Antillen naar de Grote Antillen verhuisd. De indianenpopulatie groeide en kleine stukjes land konden niet meer alle roedheden voeden. Bovendien, oorlogszuchtige Caribische mensen uit het zuiden... Ze waren bezig met plundering en geweld. Kinderen geboren uit gevangenen werden opgegeten door de Cariben. Het vlees van mannen en jongens werd bijzonder gewaardeerd, en ze werden eerst opgegraven en gevoed. Sommige wetenschappers beschouwen het Caribisch gebied als dezelfde aravka, maar dan meer "wild". De woeste uitdrukking van dit deel van de Arawaks werd bereikt door het dragen van een plank die jarenlang aan het voorhoofd was vastgebonden. Door deze onaangename procedure zagen ze er sprankelend uit en waren ze helemaal wild.

De aravaki noemden hun goden "zemi" - "magische kracht". Ze waren gemaakt van alles wat door goede geesten bewoond kon worden. De zemi werden gecontroleerd, begeleid en beïnvloed door de mens, zijn activiteit, de groei van de gewassen, de jacht en de visserij. De Opperste God werd "Yokahu" genoemd - "het geven van cassave", en hij leefde op een vulkaan. Naast "Yokahu" vereerden de Arawaks "Atabeyra", die verantwoordelijk was voor de vruchtbaarheid en de bevalling. Het controleerde ook de beweging van het water en de maan. Opil Vaobiran, de zoon van de duisternis die de zielen van de doden bewaakte, was ook een zeer vereerde godheid. De overblijfselen van de voorouders van de Arawaks werden in manden onder het plafond van de huizen gehangen. Ze geloofden dat als ze op deze manier voor de botten zorgden, de doden ook voor hen zouden zorgen. Met religie en talrijke godheden "slangen" correleren wetenschappers tekeningen op stenen, rotstekeningen. Deze beelden van uitzonderlijk goede geesten werden op grote stenen aangebracht om het

gebied af te schermen van de invloed van boze geesten. Veel rotstekeningen werden gevonden in de nabijheid van rivieren die door dichte bossen stromen.

Het is bekend dat het grootste deel van de moderne bevolking van Puerto Rico afkomstig is uit de Arawaks. Ongeveer 2.450 raszuivere Arawaks wonen nu in Venezuela, Guyana, Suriname en Frans-Guyana. De meeste inwoners van Aruba, Puerto Rico, de Dominicaanse Republiek en Haïti stammen af van de Arawaks. In de Dominicaanse Republiek is het vooral een mysterie, in Haïti zijn het de Syboniërs. Momenteel spreekt een klein aantal mensen uit Jamaica, Haïti, de Dominicaanse Republiek, Saint Lucia, Cuba, Grenada de talen van de oude Arawaks. Zo werd bijvoorbeeld de president van de Zuid-Amerikaanse Republiek Suriname, Desi Bouterse, erkend als de leider van het Arawak-dorp Theo Yubitana en hoofd van de lokale raad. De Amerindianen van de Arawaks vormen 3% van de Surinaamse bevolking, hoewel ze inheems zijn. Toen Bouterse had besloten de Amerindianen te steunen in hun strijd voor hun grondgebied, had de Arawak-stam besloten om hem tot hoofd van het dorp te maken en hem de raad te laten leiden, wat de dorpelingen aanmoedigde om de strijd voor hun land voort te zetten. Andere beroemde Arawaks die het hebben overleefd zijn Wayuu (Wayu, Wayu), of Guajiro (Wahiro), het Indiase volk dat in de Guajiro-woestijn leeft op het gelijknamige schiereiland in het noorden van Colombia en het noordwesten van Venezuela. Hij spreekt de taal van de Guajiro van de Arawak-familie. Het aantal in Venezuela is ongeveer 300 duizend en in Colombia zijn ongeveer 150 duizend Guachiro verdeeld in verschillende stamgroepen (Arpushana, Uriana, Ipuana, enz.). Zij beschouwen zichzelf niet als indianen, waartoe alleen de omliggende stammen behoren, en zij zijn de enigen in de regio die de Spanjaarden niet gehoorzaamden, die voortdurend in opstand kwamen tegen hun overheersing. Zij zijn de enigen die paard en vuurwapen onder de knie hebben en een bepaalde maatschappelijke structuur hebben. En het meest interessante: 44% van Vayu Guajira Peninsula heeft in zijn DNA de Europese haplogroep R1.

Hoofdstuk 6. De vloek van de wijze Durvas.

In 1974 stelde ingenieur en onderzoeker Flavio Barbiero voor dat de poolverschuiving 11.000 jaar geleden plaatsvond en in de mythologie werd weerspiegeld als de dood van Atlantis, waar Plato ons over vertelde, en het Mu continent, dat vermoedelijk in de Stille Oceaan lag. Volgens hem was de oorzaak van deze ramp de botsing van de aarde met een komeet en moet het verdwenen Atlantis onder de Antarctische ijskap worden doorzocht.

Beroemde hedendaagse onderzoekers Rand en Rose Flem-At in "When the Sky Fell" (1995) en Graham Hancock in "Traces of the Gods" (1995; Russ. vertaald in 1998) zijn verenigd met deze identificatie en doodsoorzaak van de oude beschaving.

In het bijzonder "... Hancock stelt en argumenteert overtuigend de hypothese: Antarctica is Atlantis, dat in 10 450 voor Christus van de aardbodem verdween. Onder de krachtige twee kilometer lange ijskap van Antarctica liggen verborgen ruïnes van de steden van de Atlantische beschaving, evenals bevroren lijken van de inwoners van die steden die tot op de dag van vandaag bewaard zijn gebleven. Naast de mammoeten in de huidige permafrostgebieden zijn alle inwoners van Atlantis direct bevroren, hebben ze bevroren als Atlantis als het ware naar beneden is verhuisd en zich op de Zuidpool heeft bevonden"¹⁹¹.

We correleren de beschaving zelf van de bewoners van Antarctica met de directe oorzaak van het ploegen van de oceaan - Rishi Durvas (van dur "slecht", "slecht" en vāsa "habitat", "thuis", "huis"), die Indra vervloekten.

Ooit vervloekte de machtige wijze Durvas Mooney de goden, waarom ze al hun kracht moesten verliezen. De reden was Indra's gebrek aan respect voor het geschenk van de wijze Durvasa, de onveranderlijke lotusslinger, die Indra, in plaats van het dragen van een teken van erkenning van zijn loyaliteit aan de Vedische traditie, droeg op zijn rijdende olifant Ayravata. Maar omdat de slinger, die zijn eigenaar de eeuwige jeugd gaf, een sterke geur uitstraalde en er bijen omheen zwommen, vond de olifant het niet leuk en hij scheurde hem af en vertrapte hem (zie het motief voor Gilgamesh's ontvoering van de bloem van de "eeuwige jeugd" door de "aardse draak" - een slang!) De vloek van Durvas, die het lot van zijn gave te weten kwam, handelde onmiddellijk. De goden werden steeds zwakker, begonnen hun jeugd te verliezen en veranderden in oude mannen, terwijl de macht van de aura's toenam. De halfgoden werden niet gekscherend gestoord, dus gingen ze naar Vishnu om hulp te vragen. Hij gaf hen de raad: "Zolang de demonen

¹⁹¹ Prima A. *Antarctica is Atlantis!* // Prima A. *Peace inside out.* - http://www.e-reading.club/chapter.php/46442/63/Priima_-_Mir_naiznanku.html

sterker zijn dan jullie, probeer ze niet te bestrijden. Maak ze je vrienden en vraag ze om je te helpen de melkachtige oceaan neer te schieten. De berg Mandara zal dienen als je troebelheid, en Wasuki, de koning der slangen, zal je touw zijn. Als je de zuiveloceaan neerschiet, zie je een autochtoon gif aan het oppervlak verschijnen, maar je moet er niet bang voor zijn. Ik kom je te hulp. Als je dan de melkoceaan neerschiet, komt de nectar tevoorschijn. Wie de nectar, de amrita, drinkt, zal onsterfelijkheid vinden. Je zult je vroegere kracht en glorie terugkrijgen door de goddelijke nectar te proeven." Men gelooft dat de geheime betekenis van de vloek van Durvas was om deze laatste aan de macht te brengen in het universum door middel van een conflict tussen asuras en goden.

Durvas vervloekte ook de Kabandha handharva (Sanskriet "buik, buik") omdat hij niet van zijn zang hield en hij probeerde Durvas' mening te betwisten door de wijze onwetend te verklaren. Door deze vloek veranderde de handkharwa in een rakshasa demon en leed hij aan vreselijk geweld en oneer (het verslinden tot in zijn buik van alles wat in zijn lange handen viel). Eenmaal kwamen Rama en Lakshman tussen zijn handen, maar hij kon ze geen pijn doen en werd gedood door Rama, en zo "werd hij gered van de zonden".

Vishnu Puran en Kalidasa's toneelstuk "Abhijnyana-Shakuntala" beschrijft hoe Durvasa Shakuntala vervloekte, die hem niet het nodige respect toonde. Shakuntala was de dochter van Rishi en koning Vishwamitra en Apsara Menaki. Om de ascese van Vishwamitra te voorkomen, stuurt Indra hem eerst om Rama te verleiden, maar Vishwamitra heeft haar in steen veranderd. Dan stuurt Indra Menaka, die erin slaagt Wishwamitra af te leiden, naar hetzelfde einde. Shakuntala, direct na de geboorte door haar ouders verlaten, groeide op in de ashram van Rishi Kanwa, een afstammeling van Saptarishi Angiras, en veranderde in een mooi en nederig meisje. Op een dag, terwijl Kanwa op bedevaart is, vindt koning Hastinapura Dushianta per ongeluk de ashram van de salie tijdens de jacht. Aangetrokken door de buitengewone schoonheid van Shakuntala, doet Dushianta haar een aanzoek en trouwt met haar. Maar Dushianta wordt binnenkort naar Hastinapura geroepen voor koninklijke taken. Voordat hij zijn vrouw verlaat, geeft hij haar zijn ring, op wiens presentatie zij wordt erkend als de koninklijke vrouw in het paleis en dienovereenkomstig wordt geaccepteerd. Al snel komt de wijze Durvas, bekend om zijn boze karakter, aan bij de ashram. Shakuntala accepteert hem niet goed en Durvasa vervloekt haar dat haar man Dushianta haar bestaan zal vergeten. Het enige dat Dushianta kan herinneren aan Shakuntala is een ring die ze eerder kreeg. Shakuntala gaat naar Hastinapura om haar man te ontmoeten, maar als ze de rivier oversteekt, laat ze de ring in het water vallen. Bij aankomst in het paleis weigert Dushianta haar vrouw te erkennen. In wanhoop bidt Shakuntala de aarde om haar te openen en te absorberen, en dan in de glinstering van de bliksem daalt haar moeder Menaka af uit de hemel en neemt haar mee. Maar al snel vindt een visser een

ring in de buik van een vis die hij heeft gevangen. Dushianta beseft haar fout, maar het is te laat. Dan verslaat Dushianta het leger van de Asuras en krijgt Indra, als beloning, de kans om naar de planeten van het paradijs te reizen. Na terugkeer op aarde, Dushianta ontmoet Shakuntala en haar zoon per ongeluk en herkent hen. In de originele versie van het verhaal dat in "Mahabharata" wordt beschreven, wordt Shakuntala pas herenigd met haar man nadat Dushianta hun zoon Bharata met leeuwen aan het spelen is op de top van de berg Hemakuta in het klooster van de voorouder van de goden van de heilige wijze Kashiapa. Bharata werd de eerste heerser die het hele grondgebied van het Indiase subcontinent veroverde, dat ter zijner ere bekend werd als Bharatavarsha (Bhāratavarṣa). Volgens *Mahabharata* maakten Bactria, Afghanistan, Turkmenistan, Oezbekistan, Tadzjikistan, Kirgizië en Perzië ook deel uit van het Bharata-imperium. In sommige *Purana's* worden Bharatawarshas de hele wereld genoemd, niet alleen India. In de Jainiaanse mythologie veroverde Bharata niet alleen het hele land, maar ook de paradijselijke planeten, door de top van Mount Meru te bereiken en er zijn vaandel op te hijsen. Echter, nadat hij zich op de top had bevonden, vond hij daar veel vlaggen die waren achtergelaten door andere helden die er voor hem waren geweest. Vol van nederigheid aanvaardde Bharata het Jainisme, keerde de wereld de rug toe en bereikte het nirwana.

Durvas zelf was een van de drie zonen van de grote Rishishi, Atri Pradjapati, geboren uit de geest van Brahma ("manasa poutra" - "zoon van de geest"), en Anasuya ("vrij van afgunst en jaloezie"). Er is een speciale legende over zijn geboorte en hij wordt beschouwd als de belichaming van de boze god Rudra (Shiva), vandaar het boze temperament van Durvas. Devi Anusuya, de vrouw van Rishi Atri, wilde een kind. Op een dag had ze een droom-openbaring: ze moest ascetische handelingen verrichten om Tridev (Brahma, Vishnu en Shiva) te kunnen helpen. In de tijd dat Devi Anusuya ascetische handelingen verrichtte, noemden veel mensen haar Maha Sati (Sati is de vrouw van Heer Shiva, de personificatie van deugd, kuisheid, opoffering, dienstbaarheid en asceten). De vrouwen van Trideva - Sarasvati, Lakshmi en Parvati - begonnen bezwaar te maken tegen deze titel, die aan de sterfelijke vrouw werd toegekend, omdat zij volgens hen alleen Maha Sati waren. Ze eisten dat deze vrouw de meest ernstige asceten maakte voordat ze kreeg wat ze wilden. Toen verscheen Trideva in de ashram van Atri in de gedaante van drie rishis die om een aalmoes vroegen. Dit gebeurde op een moment dat Atri zelf afwezig was - hij werd uitgenodigd voor een andere ashram om een religieuze ceremonie te houden. "Rishi vroeg Devi Anusuya om ze te voeden, maar ze moest ze naakt bedienen. Als getrouwde vrouw weigerde Anusuya. Rishi stond echter op haar eigen benen. Dankzij haar "goddelijke visie", haar divya drishti, beseft Anusuya dat ze tegenover Brahma, Vishnu en Shiva stond. Ze veranderde ze in baby's en gaf ze daarna naakt te eten, zoals ze vroegen. Toen werd Tridev, de vrouwen van de

goden, gedwongen Anusuya Maha Sati te herkennen, want ze gedroeg zich als de moeder van hun mannen. Anusuya vroeg de dankbare goden om zich te incarneren als haar zonen. Brahma belichaamd als Soma, Vishnu als Dattatraya, en Shiva of Rudra als Durvasa. Rudra is van nature woedend en boos op mensen die van het pad van de dharma zijn gevallen. Durvasa heeft een soortgelijk karakter. Als een incarnatie van Shiva was hij in staat om tienduizend van zijn discipelen te controleren en te begeleiden op het pad van het leren van de waarheid.

Durvas Anusuya's moeder was zelf één van de negen dochters van de Golden Rishi Yoga van Kardama Muni en Devahuti, de dochter van Manu. Hun paleis lag aan de oever van de heilige rivier Saraswati, die uit de hemel naar beneden stroomt. "Srimad Bhagavatam" (lied 3, ch. 24) vertelt hoe Kardama en Devahuti een goddelijke zoon Kapila hadden - de belichaming van Vishnu zelf (met bijnamen van Madhusudan - "winnaar van de demon Madhu" en Kaitarbhardan - "winnaar van de demon Kaitabhi"), wiens missie het was om mensen "de filosofie van de sancties" te leren). Toen hij naar de aarde afdaalde, begonnen halfgoden, die de vorm van donderwolken aannamen, in de hemel muziekinstrumenten te bespelen, hemelse muzikanten, handhavers, zongen zijne majesteit, en hemelse dansers, apsars, dansten, bedekt met jubel, dan begonnen halfgoden, zwevend in de hemel, de aarde te besprenkelen met bloemen en over de hele aarde, op alle vijvers en in de gedachten van alle levende wezens, vrede en rust. Brahma zelf verscheen aan Kardama en zijn vrouw op een zwaanschip en zegende hen en droeg hen op om hun dochters als rechtvaardige wijzen af te staan en uit deze huwelijken zal de bevolking van het universum zich vermenigvuldigen, waardoor talloze nakomelingen tot leven komen. Kalu Kardama Muni gaf zijn dochter Marichi als zijn vrouw, en zijn andere dochter Anasuya - wijsgeer Atri, Shraddha - Angira, Havirbha - Pulastia, Gati - Pulakh, deugdzame Kriya - voor de wijsgeer Krata werd Khyati gegeven aan Bhriga, Arundhati - Vasishtha, en Shanti, die bijdraagt aan de succesvolle realisatie van de offers, gaf hij aan Atharva als zijn vrouw.

De legende vertelt hoe Durvas probeerde de vurige demon die hij met een drietand in zijn hand op de Indo-Ariatische beschaving had gecreëerd ten val te brengen, maar Krishna gebruikte zijn vechtschijf (Sudarshany Chakra) om de demon te vernietigen en begon Durvas zelf te achtervolgen, die zich probeerde te verstoppen op Brahmaloek, Shivaloek en andere hogere werelden: "... In een poging zichzelf te redden, was Durvas Muni overal - hij zweefde de lucht in, rende op de grond, verstopte zich in grotten, verschool zich op de bodem van de oceaan, zocht zijn toevlucht op de planeten van de meesters van de drie werelden, en zelfs op de hemelse planeten - maar waar hij ook was, hij zag onmiddellijk Sudarshana-chakra, die hem op de hielen zat en verschroeide met ondraaglijke hitte. Uiteindelijk bereikte hij de geestelijke wereld van Vaicuntha en trad hij in de voetsporen van Narayana,

die hem vertelde dat hij degene die Vaichnav beledigde niet kon vergeven. Men zou vergeving moeten vragen voor zo'n zonde van de vaishnav die hij beledigd had. Daarom adviseerde Narayana Durvase om terug te gaan naar de Ambarisha maharadja van de familie Manu Vaivaswat (de analoog van de Noach uit het Midden-Oosten die uit de ark werd gered) en om vergeving te vragen, wat hij ook deed. De beschaamde rechtvaardige koning Ambarisha begon te bidden voor het grote wapen van Krishna en vroeg hem te stoppen met het vervolgen van Durvas. Voor zijn redding gaf Brahman Durvas de koning zijn beste zegeningen.

Ooit bracht Durvas tienduizend discipelen naar Hastinapura en besloot met hen vier maanden in de hoofdstad te gaan wonen. De *Kaurava's hebben hem uitgenodigd in het paleis en hebben hem en zijn volgelingen gedurende deze vier maanden een royale gastvrijheid verleend*. Maar ze deden dat niet uit gerechtigheid, maar omdat ze van plan waren deze wijze man te gebruiken voor hun kwade bedoelingen, en daarom waren ze bereid om met een ongekeerde bereidheid te reageren op de wensen van hem en zijn grote entourage. Toen de wijze echter in staat van woede was, accepteerden de Kaurabieren hem in alle nederigheid, door hun hoofd op te hangen en hun handen neer te leggen. Zo werd Saint Durvas door hen verzacht en ingetogen. Op een dag, toen Durvasa na een prachtig diner rustte, kwam hij naar zijn bed en ging respectvol aan haar kant van Duryodhan zitten. De wijze man zei tegen hem: "O koning, uw dienst is zo aangenaam voor mij. Vraag me om enige genade, en hoe moeilijk en waardevol het ook is, ik geef het je. Duryodhana portretteerde extreme nederigheid toen hij hem vroeg om het te doen: "Leraar! Het feit dat u van onze service geniet is al waardevoller dan een miljoen geschenken op zich. Dat is genoeg voor mij. Wat heb ik nog meer nodig uit rijkdom of glorie? Zelfs als ik macht krijg over alle drie de werelden, zal ik er geen vreugde in vinden. Het enige waar ik spijt van heb, is dat toen ik je die vier maanden diende, de Pandavas-broers niet bij me waren. Moge ze ook redding vinden door zo zelden te kunnen dienen, dat is mijn verlangen. Volg ze alstublieft met uw discipelen naar hun schuilplaats in het bos en geef ze ook deze kans. Mijn oudere broer Dharmaraja is zo'n zeldzame Dharma-aanhanger dat hij ondanks onze protesten en gebeden liever naar het bos gaat, maar zijn woord niet breekt. Ik heb gehoord dat hij daar ook veel gasten en bezoekers gastvrij en goed ontvangt. Hij kan u verwelkomen met grote luxe en u trakteren op de beste maaltijden. Als u van plan bent om uw genade op mij te schenken, vraag ik slechts één gunst: kom naar de Pandava's nadat Draupadi zijn eten heeft behandeld. Met deze woorden viel Duryodhan in Durvasa's voetsporen om nog meer voordeel te behalen. Het verzoek verborg een slecht idee. Het bestond uit het volgende: eens, bij zonsopgang, toen de Pandava's de zon aanbaden, gaf het, met medelijden met hun toestand, hen een schip Akshayapatra, waarvan de inhoud niet afneemt, hoezeer ze het ook gebruiken. Draupadi, zoals de

rechtvaardige vrouw van de Pandawas, at meestal pas nadat de vijf broers hadden gegeten, en totdat ze klaar was met haar maaltijd, was het vat vol met voedsel, ongeacht hoeveel mensen er aan de maaltijd deelnamen. Toen Draupadi klaar was met eten en het schip aan het schoonmaken was, gaf hij geen eten meer. Eenmaal per dag was er genoeg voedsel in het schip, en Draupadi kon duizenden, zelfs miljoenen mensen voeden. Nadat ze het zelf had gegeten en schoongemaakt, zou het schip tot het einde van de dag dat vermogen verliezen. Het bijzondere van het vat was dat het een enkel stuk voedsel moest bevatten, zodat het zoveel mogelijk kon worden vermenigvuldigd en gebruikt. Duryodhana vroeg Durvas om naar de Pandavas te komen en te vragen om gastvrijheid nadat Draupadi klaar was met eten, omdat hij op de hoogte was van deze eigenaardigheid van het schip. Wanneer deze boze wijze man om voedsel vraagt en de Pandawas noch hem noch zijn enorme entourage kan bevredigen, zal hij, die honger lijdt, zeker een vreselijke vloek uitspreken - en het zal de Pandawas volledig vernietigen. Het moeilijke probleem van het samenleven met hen zal worden opgelost en de Kaurava's zullen het hele land vreedzaam kunnen regeren. Dat was Duryodhana's kwade opzet. De wijze man begreep zijn verraderlijke bedoeling en lachte, maar toch nam hij het verzoek van Duryodhana aan en verscheen hij voor de Pandava's, vergezeld van tienduizend discipelen, net toen Draupadi, nadat hij het heilige vat had schoongemaakt, rustte na het eten, terwijl hij met zijn mannen praatte. De panda werd van harte begroet, waste zijn voeten en strekte zich respectvol voor hem uit. Durvasa, moe na een lange reis, was duidelijk geërgerd om te zeggen: "We gaan naar de rivier om 's avonds wassingen uit te voeren, voedsel te bereiden voor onze terugkeer voor mij en voor mijn tienduizend volgelingen. Na deze uitspraak ging de hele stoet snel richting de rivier. De panda's waren depressief, bang voor wat er nu met hen zou gebeuren. "De gast die naar ons toe kwam is de beroemde Durvasa, wiens capaciteiten en prestaties bekend zijn bij de wereld. "Met één gedachte kan hij degenen die hem verrot hebben geslagen in as veranderen!" - dacht ze, bevend van angst. Draupadi riep naar Krishna, en de tranen vloeiden uit haar ogen en haar hart was in rouw. Ze dacht niet na over wat er van haar zou worden, ze bad alleen voor het heil van haar mannen en voor het behoud van de onberispelijke schuld van een getrouwde vrouw (braziers). De gebroeders Pandava hoorden haar snikken, en hun angst verdubbelde. Ze riepen ook naar Krishna, hun enige beschermer. "O Nandanandana! Vergeef ons onze zonden en onze waanideeën, red ons van dit vreselijke gevaar, help de wijsgeer en zijn grote gevolg te behagen". Krishna keek naar de gebeden van de Pandava's en voelde op hetzelfde moment aan de oever van de Durvas rivier dat tienduizend van zijn discipelen hun magen letterlijk overspoeld werden met voedsel, hun honger was weg. Nadat ze waren ontsnapt aan de kwelling van de honger die hen een minuut geleden nog had gekweld, voelden ze de grootste gelukzaligheid

en vertelden ze elkaar over dit wonder, eerst in gebaren en daarna in woorden. "Onze magen zijn zo vol dat er ook geen ruimte is voor een rijstkorrel. Dharmaraja zal ons opwachten met een uitbundig feest van gastronomisch eten en erop aandringen dat we zijn gastvrijheid waarderen. Maar waar kunnen we een plek vinden voor zijn traktaties? We zitten echt in een moeilijke positie!" De leerlingen vertelden de leerkracht over hun toestand en hun vermoedens. De wijze man die van Krishna's genade leerde, zegende de Pandava's in overvloed en vervloekte hen die hem met zondige motieven stuurden. Durvas en zijn discipelen gingen de andere kant op en omzeilden de ¹⁹²vestigingsplaats van de gebroeders Pandav.

De Mahabharata beschrijft dat Durvas werd voorafgegaan door Krishna's dood toen hij vergat de sporen van voedsel van zijn voeten te vegen terwijl hij Durvas gastvrijheid bood. Het vertelt ook het verhaal van hoe Durvas de Kunti beloofde die hem blij maakte met de speciale gave van het oproepen van een meisje van wie ze een zoon zou willen hebben.

De bloedbroeders van Durvas waren de grote koningen van de wijsheid: Artham (Chandra) en Dattatraya. Arthama (Sanskriet "met opzet") ging in Chandra-mandala (maanwereld) wonen. Durvasa ging ascetisch, en Dattatreya, die een gezamenlijke incarnatie was van Brahma, Vishnu en Shiva, bleef bij zijn ouders en werd het hoofd en de facto stichter van de esoterische orde van Nath (perfecte siddha-yogs). Dattatraya wordt beschreven als de goeroe van koning Yadu, de voorvader van Krishna en de Yadavs, en Brahman Parashurama ("Rama met een bijl"), de avatar van Vishnu. Hij is ook de auteur van de oudste hindoeïstische teksten, Tripura Shahasya, Avadhuta Gita, Jivanmukta Gita Yoga Shahasya en Yoga Shastra. Zijn heilige habitat - Mount Abu (Arbu) - is de hoogste top van de Aravalli bergketen van de staat Rajasthan in het westen van India.

¹⁹² Sai Baba. *Bhagawata Wahini, hoofdstukken 20-21* // <http://ashram.ru/bhagavathawahini21>.

Hoofdstuk 7. Jambudvipa, Potala, Lanka.

De Indo-Ariatische traditie vertelt ook over een bijzonder, afgerond continent, omgeven door de oceaan, de Jambudweep (een eiland met een roze appelboom). Het wordt vermeld in "Puranas" en wordt in detail beschreven door Shukadeva Goswami in "Bhagavata Puran". De diameter van Jambudvipa is 100 duizend yojan of 1,3 miljoen kilometer (terwijl de diameter van de Aarde 13 duizend km is en de lengte van de evenaar van de Aarde 40 duizend km).

Het is de berg Mandara, genoemd in de mythe van de oceaanploeg, samen met de berg Merumandara, de berg Suparshva en de berg Kumuda die de centrale berg van het continent, de Sumerah, omringen. Het bestaat uit puur goud, breidt zich uit naar boven en komt met 84 duizend yojan (ongeveer 1,1 miljoen kilometer - drie keer de afstand van de aarde tot de maan, volgens de moderne astronomen) boven de aarde uit. Volgens een andere versie - Jambudvipa, samen met andere continenten - omringen de eilanden de berg Meru, gelegen in het centrum van de oceaan. Bovendien heeft Jambudvipa meren met helder water. Er zijn ook tuinen die Nandana, Chitraratha, Waibhrajaka en Sarvatobhadra heten. De berg Sumeru wordt omringd door twintig bergketens, waaronder de Kuranga, Kurara, Kusumbha, Waibhrajaka en Trikut. Ten oosten van Sumeru liggen de Jathara en Devakuta bergen, ten westen liggen de Pavana en Pariyatra bergen, ten zuiden liggen Kailas en Karavira en ten noorden liggen Trishring en Makar. In deze bergen staan mangobomen, roze appelbomen, cadamba's en bananenbomen.

Op de top van de berg Sumeru staat Brahmapuri, de residentie van Brahma. Rondom Brahmapuri liggen de steden van koning Indra en zeven andere halfgoden. Elk van deze steden is vier keer zo groot als Brahmapuri.

In de mythologie van Jain is het Jambudvipa-continent gelegen in het centrum van de bewoonde, middenwereld, en daaromheen bevinden zich concentrische cirkels van andere continenten en oceanen. Het zijn de Jains die geloven dat de berg Mandara in het centrum van Jambudvipa ligt (in veel latere teksten veranderd in de berg Meru). Het continent Jambudvipa is van west naar oost verdeeld door zes bergketens in zeven landen: het uiterste zuiden van Bharata of Bharatawarsh (geïdentificeerd met India), in het noorden - Eravai of Airavata. De centrale strook wordt bezet door het Mahavideh land, ten zuiden waarvan het land van Hariwarsh en andere landen liggen. Rond de cirkel van Jambudvipa verrijst een diamanten muur, gevolgd door een raster van edelstenen. In de muur en het raster zijn er vier poorten georiënteerd naar de zijanten van de wereld. Jambudvipa is omgeven door de oceaan van Lavanada, die vier ketens van eilanden heeft die Antaradvipa worden genoemd, evenals eilanden die behoren tot de

manen, zonnen en godheid Lavanada - Sushthita. Dan komt het continent Dhatakikhand. In het noorden en het zuiden verdelen de bergketens het in tweeën en elke helft herhaalt de structuur van Jambudvipa. In het midden van elke helft bevindt zich een eigen Mahawideha met een eigen Mount Mandara (Meru), een kopie van de centrale Mandara maar dan kleiner van formaat. Daarna volgen tal van oceanen en continenten, die elkaar meestal kopiëren. Het extreme continent en de oceaan worden Swayambhuramana genoemd. De hoogste centrale "vimana" (paleiswoning), gelegen aan de top van de bovenste wereldkegel, komt qua grootte overeen met de vorm van Jambudvipa. Daarboven bevindt zich Ishatpragbhara, die de vorm heeft van een open paraplu die de wereld bekroont. Nog hoger, de wereld eindigt, en in het laatste deel zijn er siddhis.

Eigenlijk beschrijft Jain canonieke "*Stananga Sutra*" (8.67-85) bergen, rivieren, grotten en "hoofdsteden" op het Jambudvipa continent:

"... 8.67 Op het continent Jambudvipa, ten oosten van de berg Mandara en aan beide oevers van de grote rivier Sita, rijzen acht bergen van Wakshaskara op: Chitrakuta, Pakshmakuta, Nalinakuta, Ekashayla, Trikuta, Vaishramanakuta, Anjanakuta en Matanjanakuta.

8.68 Op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en aan beide zijden van de grote rivier Sitoda, rijzen acht bergen van Wakshaskara op: Ankawati, Pakschmavati, Ashivisha, Sukhavah, Chandraparvat, Suryaparvat, Nagaparvat en Devaparvat.

8.69 Op het Jambudvipa continent, ten oosten van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sita, zijn er acht Vigaja Ksheter: Kachchha, Sukachha, Mahakachchha, Kachakawati, Awarta, Mangalawarta, Pushkala en Pushkalavati.

8.70 Op het Jambudvipa continent, ten oosten van de berg Mandara en ten zuiden van de grote rivier Sita, zijn er acht Vigaja Ksheter: Watsa, Suwatsa, Mahawatsa, Watsakawati, Ramya, Ramania en Mangalavati.

8.71 Op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sitoda, zijn er acht VJ's: Pakshma, Supakshma, Mahapakshma, Pakshmaqawati, Shankha, Nalin, Kumuda en Salilavati.

8.72 Op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en ten zuiden van de grote rivier Sitoda, zijn er acht Vigaja Ksheter: Wapra, Suwapra, Mahawapra, Waparakawati, Valga, Suwalga, Gandhila en Gandhilavati.

8.73 Het Jambudvipa continent, ten oosten van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sita, is de thuisbasis van acht hoofdsteden: Kshema, Kshemapuri, Rishtapuri, Khadgi, Manjusha, Aushadhi en Pundarikini.

8.74 Op het Jambudvipa continent, ten oosten van de berg Mandara en ten zuiden van de grote rivier Sita, zijn er acht hoofdsteden: Sushima,

Kundala, Aparajita, Prabhankara, Ankawati, Pakshnavati, Shubha en Ratnasanchai.

8,75 Er zijn acht hoofdsteden op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en ten zuiden van de grote rivier Sitoda: Ashwapuri, Sinhapuri, Mahapuri, Vijayapuri, Aparajita, Aparā, Ashoka en Vitashoka.

8,76 Er zijn acht hoofdsteden op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sitoda: Vijaya, Vaijayanti, Jayanti, Aparajita, Khadgapuri, Avadhya en Hayodhya.

8,77 Op het Jambudvipa continent, ten oosten van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sita, is het grootste aantal arkhats, chakravartins, baladevs en vasudevs in het verleden, heden en de toekomst acht.

8,78 Op het Jambudvipa continent, ten oosten van de berg Mandara en ten zuiden van de grote rivier Sita, is het grootste aantal arkhats, chakravartins, baladei en vasudevs in het verleden, heden en de toekomst acht.

8,79 Op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en ten zuiden van de grote rivier Sitoda, is het grootste aantal Archaats, Chakravartins, Baladevs en Vasudevs in het verleden, heden en de toekomst acht.

8,80 Op het continent Jambudvipa, ten westen van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sitoda, is het hoogste aantal arhats, chakravartins, baladevs en vasudevs in het verleden, heden en de toekomst acht.

8,81 Op het continent Jambudvipa, ten oosten van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sita, zijn er acht bergen elk, de Dirgha-Waitadhya, de Tamsira grotten en de Khandakapratapa grotten, en de acht goden van Kritamalaka, Nrityamalaka, Gangesakunda en Sindhukunda, en de acht bergen van Rishabhakuta met hun respectievelijke godheden.

8,82 Op het Jambudvipa continent, ten oosten van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sita, zijn er acht bergen, de Dirgha-Waitadhya, de Tamsira grotten en de Khandakapratapa grotten, leven op de acht goden van Kritamalaka, Nrityamalaka, Raktakunda en Raktavatikunda en staan op de acht bergen van Rishabhakuta met hun respectievelijke godheden.

8,83 Op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en ten zuiden van de grote rivier Sitoda, zijn er acht bergen elk, de Dirgha-Waitadhya, de Tamsira grotten en de Khandakapratapa grotten, De acht goden van Kritamalaka, Nrityamalaka, Nrityamalaka, Gangakunda en Sindhukunda, stromen door de acht rivieren Ganges en Sindhu en staan op de acht bergen van Rishabhakuta met hun respectievelijke godheden.

8,84 Op het Jambudvipa continent, ten westen van de berg Mandara en ten noorden van de grote rivier Sitoda, zijn er acht bergen, de Dirgha-

Waitadhya, de Tamisra grotten en de Khandakapratapa grotten, leven op de acht goden van Kritamalaka, Nrityamalaka, Raktakunda en Raktavatikunda en staan op de acht bergen van Rishabhakuta met hun respectievelijke godheden.

8,85 De breedte van Mandarachulik Peak in het middendeel is acht yojan¹⁹³.

De Perzische geleerde-encyclopedist *Al-Biruni* ("*India*", *XXII: 120*) kent de Indische legende die verbonden is met de landen nabij de Zuidpool: "... Ze hadden ooit een koning genaamd Somadatta, die in het paradijs werd geëerd voor zijn goede daden; hij kon echter niet accepteren dat zijn lichaam van zijn ziel werd gescheiden toen hij naar een andere wereld ging. Toen verscheen hij aan Rishi Vasistha en vertelde hem dat hij van zijn lichaam hield en er geen afstand van wilde doen; maar Vasistha maakte hem wanhopig van zijn verlangen om zijn aardse lichaam van deze wereld naar het paradijs te verplaatsen. Toen drukte hij zijn verlangen uit aan de kinderen van Vasistha, en zij spuugden in zijn gezicht, maakten hem belachelijk en veranderden hem in een schandaal met oorbellen in beide oren en gekleed in een nieuw hemd. Toen kwam hij in zo'n staat naar Rishi Vishwamitra ... Vishwamitra was boos op hem en riep de Brahmanen op om een groot offer te brengen ... vertelde hen: "Ik wil een andere wereld en een ander paradijs maken ter wille van deze rechtvaardige koning, zodat hij daar de realisatie van zijn verlangen kon bereiken. En hij begon de Pool en de Grote Beer te maken (Grote Beer in India wordt "Saptarshaas" - "Zeven Rishi (Wijzen)" - O.G.) in het zuiden, maar hij was bang voor het Indra-hoofd en de spirituele wezens. Ze kwamen nederig naar hem toe en vroegen hem de door hem begonnen zaak te verlaten op voorwaarde dat ze Somadatta met zijn lichaam zouden verplaatsen, zoals het is, in het paradijs. Zij deden dat, en Vishwamitra stopte met de tweede wereld, maar wat hij tegen die tijd al gedaan had, bleef over¹⁹⁴.

"Mahabharata kent Somadatta ("Darovan Somoi") als een koning van het land Wahliki (Bahliki), een aanhanger van de Kaurabieren. Hij is de zoon van Bahliki, de oudere broer van Shantanu.

Maar de Bhagavat Gita kent Somadatta als de zoon van Krishashva. Hij bracht een offer aan Ashwamedha, zette Vishnu voor en bereikte een ongewoon hoge positie - opgevaren naar de "planeet" van de grote mystieke yogi's. Somadatta's zoon was Sumati, en zijn zoon was Janamedja. Al deze heersers, afstammelingen van de Vishala-familie, verhoogden de glorie van

¹⁹³ *Stananga sutra. De Derde Hanga-agama van de Vijfde Ghanadhara, Sri Sudharma Swami // <http://www.jainworld.com/JWRussian/jainworld/Sthananga/chapter8b.asp>.*

¹⁹⁴ *Abu Reikhan Beruni. India / Izd. podgotov. A.B. Khalidov, YN Zavadovsky, V.G. Erman. - Moskou: Ladomir, 1995. - - C. 22-228.*

de koning van de Aarde Trinabinda ("*Srimad Bhagavatam*", 9.2.36). *Trinabindu* was de zoon van Budhi, de eerste man van Manu Waivaswat¹⁹⁵.

Dit verhaal wordt ook verteld in de "*Ramayana*" (*Boek 1, Ch. 57-60*), maar de held heet Satyavart of Trishanka, niet Somadatta. Geïrriteerd door Indra's weigering om Sathyavart in haar paradijs te accepteren, dreigt Wishwamitra een 'andere Indra' te creëren. Varianten van hetzelfde verhaal zijn te vinden in "*Vishnupuran*" en "*Harivansh*"¹⁹⁶.

Boeddhisten geloven dat er in het midden van Jambudvipa het koninkrijk van Magadha, de thuisbasis van de Boeddha's van het verleden, het heden en de toekomst is; in het noorden van Jambudvipa, tussen het Besneeuwde en het Blagovonnaya gebergte, is er de woning van de koning der draken en de vierhoekige zee Mapam (waaruit de Ganges, Sindhu (Indus), Bakchu en Sita rivieren stromen), op zijn oevers is er de boom Jambu; zelfs in het noorden is er de koning van de Salabomen. In het westen ligt het koninkrijk van Uddiyana, waar dakini's in een diamantpaleis wonen. In het zuiden, aan de monding van de Potala berg, is er de residentie van Avalokiteshvara, aan de voet van de berg is er de residentie van Tara (Darche). In het oosten is er de berg Utaishan en het Manjoeshri-huis. Later in de boeddhistische traditie werd de naam Jambudvipa toegepast op al het bewoonde land.

Het mythische eiland Potala ("Kade van schepen"), begraven in de oceaan, wordt verteld door boeddhistische teksten. De zesde Panchen Lama Lobsan Baldan Yeshe (in de XVII eeuw.) schreef: "... Zeilend van de groep Rameshwari (ten zuiden van Hindustan) in zuidelijke richting, naar de beweging (eiland) Singala (Ceylon), dan aankomen in het land van Singala. Van daaruit bereiken we de berg Potala per schip in zuidelijke richting"¹⁹⁷. *Het Dalai Lama Paleis in Lhasa heeft de bijnaam "Tweede Potala" ("Dunzin nybo")*, beschouwd als de belichaming van de heer van het eiland Potala, bodhisattva Avalokiteshvara ("Lord looking out")¹⁹⁸. Avalokiteshvara zelf is

¹⁹⁵ "*Srimad Bhagawatam*", Lied 9. Hoofdstuk 2 // <http://vedadev.ru/text/sb912.htm>

¹⁹⁶ *Abu Reikhan Beruni. India / Izd.podgot. A.B. Khalidov, Yu.N. Zavadovsky, V.G. Erman. - Moskou: Lodomir, 1995. - - C. 516.*

¹⁹⁷ *Boeddhisme. De kanunniken. Geschiedenis. Kunst / auteur. Verzamelt.: A.M. Strelkov, E.A. Torchinov, M.V. Mongush, S.V. Ryabov. - Moskou: IPC "Design. Informatie. Cartografie", 2006. - - C.48*

¹⁹⁸ "...Volgens de noordelijke boeddhisten wordt elke nieuwe aardse Boeddha een reflectie of incarnatie van een overeenkomstige hemelse Boeddha (dhyanibuddha) die niet geschapen is, maar een zoon voortbrengt, een hemelse bodhisattva (dhyanibodhisattva) - "een scheepsel dat op zoek is naar verlichting". De hemelse Gotham Boeddha staat bekend als Amitabha, en zijn hemelse bodhisattva, padmapati, "met de lotusbloem in de hand", of Avalokiteshvara, wat zich vertaalt als "liefdevol", "genadig kijkend naar mensen"... In boeddhistische teksten vindt men **108**

een boeddhistische interpretatie van de Vedische asura van Hayagriva ("Met een paardenhals"), die de Veda-strute (Vedische wijsheid) stal en op de bodem van de zee verborg. Vishnu, die het beeld van Vis (Matsya) had genomen, het schip van de koning Satyavratha had gesleept (onder het mom van het verbergen van Manu, de analoog van het Oude Testament Noach), doodde de asura en keerde Veda terug naar Brahma, zodat hij de Schepping met haar hulp kon voortzetten ("*Bhagavata-purane*", VIII.24). Volgens een andere versie was het naar het beeld van Hayagriva Vishnu ("*Ramayana*", IV. 6,5) dat hij de asuras Madha en Kaitabha doodde en de door hen gestolen Veda-strute terugstuurde.

In het Japanse boeddhisme wordt Avalokiteshvara Hayagriva vereerd als Bato-Kannon ("Met een paardenhoofd") in de gedaante van de Goddelijke Moeder die het Water van de Schepping uit een kristallen vat giet. De stroom van dit Heilige Water spat in een veelheid van bubbels, waarin telkens een baby met gebedsvolle gevouwen handvatten zit (vgl.: uit de tranen van de bodhisattva Avalokiteshvara verscheen de godin Tara). Er zijn drieëndertig heiligdommen (Saikoku-Sanju) gewijd aan Kannon. Ze zijn allemaal zorgvuldig genummerd en liggen in de provincies in de buurt van Kyoto. Volgens de legende verscheen Tokudo Shunin, de grote boeddhistische abt, toen hij in de 8e eeuw stierf voor Emma-O, de heer van de doden, in zijn overzeese paleis, glanzend met goud en zilver, roze parels en vele fonkelende edelstenen. Het licht kwam ook van Emma-O zelf, en een glimlach scheen op het gezicht van deze afschuwelijke godheid. Hij verplichtte Takudo Shonin om het idee van een bedevaart naar de drie heilige plaatsen van het Genadevolle Kanon te prediken, zodat de mensen gevuld zouden zijn met spirituele kracht en in staat zouden zijn om al het kwaad te vertrapen, waarbij alle honderdzesendertig cirkels van de hel in stukken zouden worden gebroken. Als teken van zijn missie gaf Emma-O de monnik zijn met edelstenen versierde zegel. Veel lokale Shinto-goden werden tot avatars (suijaki) van de oorspronkelijke essentie (honji) van Kannon verklaard.

In China staat Avalokiteshvara (Japans: Kannon, Cor. Kwanyim) bekend als Guan-yin - een mooie vrouw die een man in moeilijkheden helpt, als je haar naam maar zegt. Volgens de legende leeft hij in de zuidelijke

verschillende vormen die Avalokiteshvara aanneemt. Een van de meest populaire in Cambodja is de **meerarmige Avalokiteshwar of Lokeshwar**, zoals het meer bekend klinkt in Cambodja. In deze gedaante dient het als een **Schepper, elke porie op de huid van Lokeshvara is een aparte ruimte, die zijn eigen universum bevat.** Zijn romp, enkels en armen tot aan zijn elleboog zijn bedekt met beelden van talloze zittende boeddha's. In een bundel haar op zijn hoofd zit een figuur van de dhyani-buddha Amitabha, waarvan de belichaming Lokeshvara is. In acht handen zijn er verschillende attributen: een lotusbloem en een doos met de zaden, een gevechtsschijf, een boek, rozenkrans". [*Bagdasarov R., Zhukov Dm. Boeddha - zoals we hem zien // <http://family-values.ru/religioznoe-znanie/budda-kakim-my-ego-vidim>].*

zeën. Ze was ooit de dochter van een koning uit de Zhou-dynastie en haar vader beval haar hoofd af te hakken omdat ze weigerde te trouwen, maar het zwaard van de beul brak zonder haar zelfs maar te krabben. Later werd in de "Garland Sutra" gezegd dat haar ziel naar de hel ging, maar de ziel van Guan-yin straalde zo'n schoonheid uit dat slechts één van haar aanwezigheden de hel in het Paradijs heeft veranderd. De heerser van de hel, om zijn donkere koninkrijk intact te houden, stuurde Guan-yin terug naar de aarde en veranderde het in een lotusbloem en bracht het over naar het eiland Putuo (wiens naam de Chinese uitspraak van Sanskriet "Potala" is). Net zoals in Lhasa het Dalai Lama Paleis de "Tweede Potala" is, ligt de "Tweede Putuo" in het zuiden van het eiland Putuo (Zhoushan Archipel, provincie Zhejiang); 150 km ten zuidoosten van Shanghai) op de Putuo-berg ligt het Guan Yin-tempelcomplex met zijn duizend gezichten (Ulao), opgericht door de beroemde Japanse pelgrim Hueye voor een groot beeld van de komende Maitreya Boeddha (andere bergen, Wutai, Jihua en Emei zijn gewijd aan de bodhisattva's van Manjoesri, Kshitigarbha en Samantabhadra). Putuo is ook bekend als de Bodhimandala, de plaats van de Verlichting, en staat bekend om zijn rokerige landschap, dat objecten ongewone silhouetten geeft. Het eiland wordt ook wel "een boeddhistisch paradijs op zee" of "de rand van bloeiende perziken en de heilige berg" genoemd.

In de naam Avalokiteshvar zelf adviseren wij aandacht te besteden aan het onderdeel - vliegers - daarin en aan de naam van de Oude Rus, verborgen onder water (varianten): Ondergronds; of staand op heuvels maar onzichtbaar), de geheime stad van "rechtvaardige mensen" Velikiy Kitezh aan het meer van Svetloyar (in de buurt van Vladimirskiy dorp aan de Lunda rivier die uitmondt in de Vetluga rivier, 100 versten van Gorodets, Makarievka district, Nizjni Novgorod provincie), gebouwd, volgens de legende, in 1167. Prins Georgie Vsevolodovitsj, zoon van de heilige Prins Vsevolod-Gavriël van Pskov (Prins Georgie wordt door de Orthodoxe Kerk geclassificeerd als een heilige, Comm. 4 februari)¹⁹⁹. Waarschijnlijk werd het idee van de "Grote Kitezh-Grad" naar Rusland gebracht door de Polovtsy Kumans, die als Nestoriaanse christenen veel leenden van de ideeën van hun voorgangers in de Grote Steppe - de Pecheneg Kangars, die de volgelingen waren van het Boeddhisme door de Vajraïers met de Bodhisattva Avalokiteshvara die er een belangrijke plaats in innamen. Typologisch gezien was er nog een andere leenstof in het christendom uit de boeddhistische traditie: het aan de heilige Johannes van Damascus toegeschreven verhaal over de heiligen Tsarevitch Joasaf (Iosafat) en de kluizenaar Balaam (Barlam) is een herinterpretatie van het boeddhistische verhaal over Tsarevitch Siddhartha Gautam Shakyamuni Boeddha (volgens D. Jimara de etymologie van de namen van de hoofdpersonen: Ind.

¹⁹⁹ Durylin S. *De kerk van het Onzichtbare Kasteel (1913)* // <http://artpolitinfo.ru/tserkov-nevidimogo-gradal/>.

Bodhisattva door een Arabier. Budhasf (Budisatf) en lading. Yudasif (Yiwasif) vanwege de vermenging van Arabische b/j [j] en d/w [j] gaf Grieks en glorie. Joasaph, en de Arabier. Bilawhar (Bilawhar) door het gewicht. Balahvar (Balavar) gaf in het Grieks. Βαρλάαμ (Barlaam)²⁰⁰.

De Indo-Ariërs zeggen dat oorspronkelijk het eiland Lanca (Ceylon) en de oceaan Sagara behoorden tot de god van de welvaart en de rijkdom Vitesvara, bijgenaamd Kubera ("Having an lgly body") en Vaishravan ("Clear Hearing"). Hij is de zoon van de wijze Vishravas (zoon van de wijze Rishi Pulastia Prajapati) en Devavarnini (of Ilabila), dochter van Rishi Bharadwaja, die verschijnt als een koe. Kubera werd een god dankzij zijn godsvrucht, hij heeft de leiding over de ondergrondse schatten van Indra en de strijdwagen (vimana) van Pushpaka, die in de lucht kan vliegen.

Zijn halfbroer was Rakshas Ravana (letters "Warring"; symbolisch beeld van de Tamils), die Kubera uit Lanka dreef en hij vestigde zich in de Himalaya, stichtte daar de hoofdstad van New Alaka (Alakapuri), gebouwd door de goddelijke bouwer Vishvakarman in de buurt van de Tibetaanse berg Kailas. In Tibet wordt Kubera Dzambala (Jambhala; het behoort tot de ontstaansgeschiedenis (gothra) van Tathagata Ratnasambhawa; het is ook verdeeld in Zwarte, Witte en Gele Jambhala, die afzonderlijke mantra's uitspreken), in het Jainisme - Sarkvanubhuti, in het Boeddhisme - Vaishravan (de letters "Vaishravan"). In het Jainisme - Sarkvanubhuti, in het Boeddhisme - Vaishravan (letters "Clear Hearing"), in China - Do Wen Tian (letters "Hearing"), in Mongolië en Boerjatië - Namsre (Namsaray; uit Tibet. Namto shay "Son of Rest"), in Japan - Bisyamon-ten (Bisyamonten).

Wat de laatste legende betreft: meer dan zes miljoen jaar geleden daalde Goho Mao Song (Gohomaoson; de Verschrikkelijke Koning van de Veroveraars van het Kwaad en de Persoonlijkheid van de Geest van de Aarde) af van Venus naar de top van de berg Curama (ten noorden van Kyoto). Mao Zoon kwam naar de Aarde met een grote missie - hij moest de mensheid redden. Gedurende enkele miljoenen jaren woonde zijn grote geest op de berg Kurama, die het leven van alle leven op aarde regeerde. In 770 zag een monnik genaamd Gantai een wit paard in de bergen en volgde het. Het paard leidde hem naar een heilige plaats. Daar werd Gantei verlicht en werd één van de reïncarnaties van Bisyamon-ten (Bewaker van de Noordelijke Grenzen van het Paradijs en de Geest van de Zon). Onmiddellijk na de verlichting begon Gantei met de bouw van de Kurama-Dera Tempel van de Tantrische (Vajrayan) School van Singon ("Het juiste woord; Mantra"). Als gevolg daarvan wordt de "Energie van het Leven van het Universum" (Zoon Teng), die drie vormen aanneemt - liefde, licht en kracht

²⁰⁰ *De Orthodoxe Encyclopedie: Barlaam en Joasaph.* - <http://www.pravenc.ru/text/154239.html>.

- uitgezonden vanuit de tempel. Bisyamonten (Weishravana) ondersteunt licht (Zon), Senseiu-Kannon Bosatsu (Avolokiteshwara) ondersteunt liefde (Maan), en Goho Mao Song ondersteunt kracht (Aarde).

Kubere bezit de magische tuin van Chaitraratha, gelegen aan de voet van de wereldberg Meru, zijn dienaar Manibhadra - de god van de handel, zijn vriend - de god Shiva, die hem de geheimen van Tantra en yoga leerde, en Lakshmi. Zijn suite zijn verschillende natuurlijke geesten van yakshi, kinnara en gukhjaki, zijn mensen zijn "itarajana" ("andere mensen"), of "punyajana" ("zuivere mensen"). Kubera's vrouw - Yakshini (de dichtstbijzijnde van zijn entourage), of, onder een andere versie, - Radhi (belichaming van welvaart, analoog aan de Semitische Lilith), waaruit de zoon van Nalakuwara, driehoofdige en zes-armige (de hoofdpersoon van de roman *Xu Junlina "Benoeming tot de post van de goden", XVI eeuw*) werd geboren.

Kubera werd trouwens beschouwd als eenogig (hij verloor een oog door de vloek van de geest om naar haar te gluren toen ze alleen met Shiva was), wit (geel en goud), met een groot afgerond lichaam en een boze gezichtsuitdrukking. Op zijn hoofd stond een tiara met edelstenen van rode, blauwe en groene kleur, oorbellen in zijn oren. Om zijn hoofd zit een groene aureool met een rode omtrek. In zijn rechterhand houdt hij een overwinningsbanier (paraplubanier - Sanskriet "dhvaja", dhvaja), en in zijn linkerhand - een mangoest, een dier dat geassocieerd wordt met rijkdom en welvaart, die juweeltjes stoot. Kubera Weishravan is ook afgebeeld met goudvissen, schelpen, kostbare vazen, lotusbloemen en een wiel (de magische hoepel "Qiang Kun Quan" - "een hoepel van trigrammen "creativiteit" en "incarnatie" waardoor hij demonen verslaat).

Maar ook Kubera - en de heerser (maharadja) van het Noorden, zittend op een sneeuw witte leeuw of man. Zijn koninkrijk zelf is de wereld van de "Hemelse eenvoudige mensen uit Trauma's", waar geboren oorlogshelden die hun vaderland verdedigden en de mensen van hun land de moeite namen, bekwame chirurgen die de mensen van het fysieke lijden redden. Ondanks deze verdiensten zijn de belangrijkste voorwaarden voor de wedergeboorte van het "Hemelse Volk van Trauma's" in de wereld van het "Hemelse Volk van Trauma's" echter nog steeds de praktijk van de opoffering en de naleving van de zedelijke geboden. Degenen die oefenen, de geboden onderhouden en een moreel leven leiden, worden beloond met alles wat ze nodig hebben.

Veel van de genoemde kenmerken van de Indo-Aryan Kubera brengen het zeer dicht bij de godheden van de noordelijke takken van de Indo-Europeanen: zowel de Scandinaviërs als de Duitsers met hun eenogige Odin (Wotan), wiens paleis (Walhalla) gevallen helden doet herleven, en dat heeft te maken met de rijkdom van de aarde en de geesten van de natuur die hen vasthouden, de vis waarin Loki zijn rivaal veranderde) en de Grieken met hun Bacchus Dionysus, met een vrouwelijk lichaam, woedend en zittend op de vertegenwoordiger van roofkatten (luipaard, tijger) ...

Hoofdstuk 8. Tamililam, Taprobana en Panhaya.

De vroegrijpe Tamilianen hebben de mythe dat hun voorouders in het "Uji-tijdperk" uit het grote continent Tamalaham (Tamililam), "700 Kawadams" ten zuiden van Hindustan, in de Indische Oceaan, d.w.z. ongeveer zeventuizend kilometer lang, "verwoest en geabsorbeerd door de zee", hebben weten te behouden.

Een Tamil-epos van Zuid-India, Silappadhikarama, noemt vaak een enorme uitgestrektheid die Kumara Nad heet, ook wel bekend als Kumari Kadam. Het strekt zich uit tot ver buiten de moderne kust van India. Oude Zuid-Indiase commentatoren schreven ook over de onderdompeling van twee rivieren, de Kumari en de Pahroli, in het midden van het continent, over een land dat zich uitstrekt over bergkammen, over dieren en vegetatie.

Trouwens, zoals geologen beweren, heeft het Hindoestaanse subcontinent Lemurië "vastgehaakt", nadat het miljoenen jaren voor het ontstaan van de mensheid uit Antarctica was gescheurd...

Andere Indiase legendes spreken over het land van Ruga en het land van Daityah, ook verzonken in de golven van de oceaan.

Niet zonder reden worden de overblijfselen ervan beschouwd als het eiland Ceylon (de Hindoes noemen het Sri Lanka, en de Dravids noemen het Nawalam), dat samen met een groter deel van het land een integraal deel van het continent was, dat door wetenschappers Lemurië werd genoemd (het omvatte Madagaskar, de Seychellen, Iraanse, Afghaanse en Tibetaanse fragmenten van Gondwana). Daarom geloven de Tamilseparatisten in Sri Lanka dat ze vechten voor de bevrijding van hun oorspronkelijke vaderland, Tamil Eelam. Dit koninkrijk van Pandia bestond volgens de legende van 30.000 tot 165.000 voor Christus.

Het was in Tamalaham, de hoofdstad van Zuid-Madurai (Madhurai), dat de oudste "sangha" (tamil sankam), een gemeenschap van de beste Tamil-dichters en -geleerden, naar voren kwam. De oprichter was de god Shiva zelf²⁰¹.

Ook "... een afstammeling van de Tamil Parayyar elite, L. Iohei Taese, bewees dat ... voor de komst van de Ariërs, de Tamils het Boeddhisme beoefenden, dat de Ariërs van hen afnamen, waardoor het zijn betekenis verloor. Iohei Thace begon een beweging voor de heropleving van het Tamil Boeddhisme ... Toen werden ze ontwikkeld door S.K. Biswas, die de oude Indiase beschaving identificeerde met de voorouders van de Tamils, het "ras van de Asurs". Hij schilderde zijn bevolking door vreedzame boeddhisten, die de ideeën van vrijheid en gelijkheid deelden"²⁰².

²⁰¹ Kondratov A. *Tamalaham - moederland van Tamil // Kondratov A. Adres - Lemurië? - Leningrad : Hydrometeoizdat, 1978. - http://www.e-reading.club/chapter.php/97376/38/Kondratov_-_Adres_-_Lemuriya_.html*

²⁰² Shnirelman V.A. *Ariysky mythe in de moderne wereld. - Moskou: New Literary Review, 2015. - VOL. 2. - P. 283.*

Vasudeva zelf (Shiva), zoals gezegd in "Bhagavadgita" (begin van hoofdstuk IV), die zich identificeert met de Allerhoogste Godheid (Sri Bhagavan) informeert Arjuna dat hij ooit zijn leer - yoga voorouder van de moderne mensheid Vivasvanta ("zoon van de Zon"), die ontsnapte uit de wereldoverstroming op de ark, die op zijn beurt deze leer overhandigde aan zijn nakomelingen, regerende wijzen van de zonnedynastie. Tot deze laatste behoorde Shatanik, kleinzoon van de stichter van de Parikshit-dynastie, die een extra openbaring ontving van de wijze Shaunaki van de Brighi-stam - "de hoogste yoga", die de lijn van Brahma naar Brigh en Ushanas over verering voor de essentie van Narayana ("*Vishnu Dharmottara*", *eerste hoofdstuk*) bewandelde.

De Dravids worden eigenlijk geassocieerd met de Proto-Indiaanse (Indo-Indische) beschaving (3300-1300 voor Christus), beroemd om de steden Moenjo-Daro, Harappa, Changhu-Daro, Lotkhal, Kalibangan, Rakhigarhi, Dholavira, Amri en anderen. Het is op de artefacten van deze beschaving, de beroemde zeehonden, dat men het beeld van de grote god Shiva, de "heer van de yoga", kan zien in het beeld van Pashupati, de beschermheer en beschermer van het vee.

De Elam-beschaving (3200-549 v. Chr.) aan de zuidwestkust van Iran, grenzend aan de Soemer, is materieel en geestelijk verwant aan de Proto-Indiaanse beschaving. De hoofdstad was de beroemde Susa (Shushen). Elamieten worden veroverd door de Perzen, maar ze passen de cultuur van het geknechte land zo aan dat Jozef Flavius zelfs de Elamieten de voorouders van de Perzen noemde (*Jozef Flavius, "Joodse Antiquiteiten", boek 1, ch. 6:4*). In het begin van onze jaartelling behielden de Elamieten nog hun etnische identiteit en waren ze in Jeruzalem aanwezig bij de viering van Pinksteren (*Handelingen 2:9*).

Het is bekend dat er rond het 3e millennium voor Christus ergens in de regio van Iran een splitsing plaatsvond van de verenigde proto-Elamo-Ubaido-Dravidische beschaving en haar enige taal in drie onafhankelijke delen - de Dravids, de Ubaidianen en de Elamieten.

De Dravids verhuisden naar Hindustan in het 4e millennium voor Christus (waar meer dan 200 miljoen mensen nu Dravidische talen spreken), assimileerden lokale Australische stammen (het verspreidingsgebied van de beschaving is goed gecorreleerd met de verspreiding van de Y-haplogroep L, die 30 duizend jaar geleden ontstond), en bereikten ook het moderne Turkmenistan (het zogenaamde Bactrian-Margiana archeologische complex; "Oxian beschaving"). Maar pas in 1800 voor Christus werden ze door de Pra-Indo-Iraniërs ("Ariërs"; Andronov-cultuur) uit de versterkte steden verdreven. Ze vertrokken van de Oeral-steppen en deden vervolgens hetzelfde met de dragers van de proto-Indiase beschaving (alleen de voorouders van het Dravidisch sprekende volk van Bragui (ongeveer 2 miljoen mensen) blijven in Pakistan, Turkmenistan en Iran). A. Lubotsky onderzocht de Indo-Arikaanse woordenschat, die geen analogen heeft in het All-Indo-Iraanse woordenboek, en merkte op dat deze woorden behoren tot de complexe bouw-, landbouw- en veeteeltterminologie (*jharmya "permanent huis". niet yurt), *iľtya "baksteen, klei", *sikata "zand, grind", *mayukha "houten speld", *kha "bron", *cat "put", *yawiya "afwateringskanaal", *ancu "plant waarvan meerval sap wordt gemaakt", *magha "ritueel offer, offer", *atharwan "priester", *ucig "priesterschapsfunctie", *COPY7 "rishi, ziener", *COPY14 "geneeskragtig kruid" (geneeskunde is altijd de zaak van priesters geweest) en de namen van sommige godheden *COPY17 "Śharva", *Indra "Indra", *Gandharwa "Gandharwa", *COPY4 "kameel", *khara "ezel", *kačyapa "(zee) schildpad; *kapauta "duif", *jajhuka "egel", *matsya "vis", *warajiha "wild zwijn", *kaiča-gaiča, *stuka "kapsel", *atka "mantel", *pawasa "stof" (maar er is een ukr. "*Suči "needle", *dača "border"), *kapara "dish", *naiji "spit", *wači "axe, knife", *gada "mace, rod"), die met de realiteit van de Bactro-Margiana-beschaving overeenstemmen en zeer waarschijnlijk tot de substraattaal van deze beschaving behoren²⁰³. Op dezelfde manier vonden de sporen van het Dravidische substraat hun weg naar de Indo-Ariatische erfgenaamtaal in Centraal-Azië (vgl. Bragui en Old Turkic: balun : beDu" 'big', ilum : ogly 'brother', ka : kel 'go, come', xisun : qyzyl 'red', xaxo : qarga "kraai", xaf : qulgak "oor", xan : ko"z "oog", ira : eki "twee", kalur : ku"l "as", buis "maan" : tu"n "nacht".

De Ubaid (Ubeid) ging in 6500 voor Christus naar Zuid Mesopotamië. Ze waren sedentaire boeren, hadden vee, woonden in huizen van ruwe bakstenen die de nederzettingen vormden, die waren gegroepeerd rond het centrale religieuze heiligdom - de tempel. De moordenaars maakten de eerste, hoewel nog steeds zeer primitieve, wapenuitrusting bekend (het

²⁰³ Lubotsky A. *Wie waren de inwoners van Gonur en welke taal spraken ze? // Op weg naar de ontdekking van de beschaving. De werkzaamheden van de archeologische expeditie in Margiana. - St. Petersburg: Aleteya, 2010. - - C.18-22. - <https://openaccess.leidenuniv.nl/handle/1887/23213>.*

waren leren verbanden met genaaide koperen platen), en hun opperhoofden of priesters droegen vreemde eilandhelmen of -maskers, die het hele gezicht bedekten en de snuit van reptielen imiteerden, met een langwerpige, holle, naar achteren gerichte top. Beeldjes met hagedissenkoppen en smalle spleetjes schuine ogen waren een kenmerk van deze cultuur. De meest bekende is een humanoïde hagedis die zijn kind vasthoudt en voedt. Er waren andere beeldjes met het lichaam van een vrouw en het hoofd van een hagedis. Ze hebben gegraveerde driehoeken op hun borst en genitaliën, op hun schouders - plaquettes (schouderversieringen), op hun hoofd - hoge "hoeden" of pruiken gemaakt van bitumen (natuurlijk asfalt). Ondanks het succes in de ontwikkeling van de ambachten en de bouw van tempels, hebben de moordenaars noch grote welvaart, noch grote macht bereikt, omdat ze niet in staat waren om op grote schaal irrigatiewerkzaamheden uit te voeren. Zonder irrigatie in Mesopotamië was het onmogelijk om grote oogsten te krijgen, en zonder hen, om een niveau van economie en accumulatie van reserves te bereiken dat de snelle ontwikkeling van de cultuur mogelijk zou maken, om de top van de macht te behouden en vereiste de verschijning van een brief voor de economische boekhouding. Dit alles werd aangeboden door Sumeriërs die in het 3e millennium voor Christus uit het noorden kwamen en de Ubaidianen assimileerden. Na de ontdekking van de Leilatepe-cultuur (4350-4000 v. Chr.)..., waren er redenen om aan te nemen dat een deel van de dragers van de Ubeid-Uruk-cultuur naar de Zuid-Kaukasus (monumenten van de Leylatepe-cultuur) en vervolgens naar de Noordelijke Kaukasus (monumenten van de Maikop-cultuur) migreerde, en de Syrische expeditie van archeologen van de Russische Academie van Wetenschappen onthulde de gelijkenis van artefacten van de Maikop- en Leylatepe-cultuur met die welke onlangs bij de opgravingen van de oude stad Tell Khazna I in het noorden van Syrië (de Haboera-vallei bij de stad Khaboera) zijn gevonden. Men gelooft dat de Hurriënen, die een deel van het Ubeid hebben geassimileerd, van hen de naam Subgebied - "de bewoners van het land Subari/Subartu", gelegen aan de rivier de Tigris, ten noorden van Babylonië, hebben afgenomen. Taalkundig wordt de taal van de Ubeidianen "banaan" genoemd - sommige termen van het vak en sommige namen (waaronder de namen van de goden) met herhaalde lettergrepen (replicatie) zijn structureel vergelijkbaar met het Engelse woord banaan (de wet van de open lettergreep; ook typisch voor Minoïsch en Oud-Slavisch). Dat zijn bijvoorbeeld namen van de goden Alalu, Kubaba (Huvava), Zabababa, Inanna, Bunene, Bilulu enz. Zoals Ubeid begrippen over goden in het Nabije Oosten zeer gezaghebbend zijn verschenen met "banaan"-namen bleef men tot in de oudheid in Nabije Oosten-Azië gewaardeerd.

Het is ook niet zo eenvoudig met de oude inwoners van Arabië. Veel antropologen, zowel op het niveau van de bevolking als op individueel niveau, merken een zeer sterke Australische invloed op. De hele genetische

geschiedenis van Arabië (tot het 2e millennium voor Christus) is een proces van ontheemden/assimilatie door proto-semieten van de autochtone Australische bevolking die verwant zijn aan de Dravidiërs van Hindustan totdat de Australoïden naar de zuidoostelijke periferie van het schiereiland werden verplaatst. Voor de komst van de Proto-Semieten (die naar Arabië brachten, toen een continue droge steppe/semi-woestijn, primitieve nomadische pastoraal), hielden de Paleo-Semieten zich bezig met de kameeljacht en -verzameling langs de kusten van de Rode Zee en de Indische Oceaan, hoewel de stammen die langs de Perzische Golfkust leefden sterk beïnvloed leken te zijn door de Elamieten²⁰⁴.

Sommige studies suggereren dat het protodravidische voorouderlijke vaderland (proto-tulu) zich in Ethiopië bevond, d.w.z. inderdaad in een "overzees land" van rond 2000 voor Christus. het Arabische schiereiland overgestoken naar de regio Piraca (het huidige Pakistan) en van daaruit, samen met de Indo-Ariërs die de Hindoekoesj overstaken, naar Hindustan, waar de lokale Oostenrijks-Aziatische bevolking (bloedverwanten van Munda en Bragui) sterk werd geassimileerd²⁰⁵.

Volgens sommige wetenschappers was de natuurgeneeskundige proto-Ubaydo-chumero-Elamo-Dravidische beschaving op haar beurt een fragment of, correcter gezegd, gebaseerd op een substraat van een initiële (bijna-mordiale) beschaving die zich van het Hindoestaanse subcontinent naar het zuiden bevindt. Daarom wordt het ook wel de "chirurgische" ("zuidelijke") beschaving genoemd.

Haar vertegenwoordigers waren Kaukasische melanchroïden, mensen met een donkere huidskleur en Europeïde kenmerken, vergelijkbaar met de huidige bewoners van Ethiopië en Indostan toda's - de bewoners van de Blauwe Bergen (Nilegyri). "Het Ethiopische Kleine Ras is nu gelokaliseerd op de kruising van Europoids en equatoria. De kleur van de huid varieert binnen verschillende bruintinten. De kleur van het haar en de ogen is donker. Het haar is meestal krullend, smal golvend. Tertiair haar is verzwakt. De neus is meestal recht, met vrij hoge toleranties en niet breed. Het gezicht is smal, de lippen zijn middelmatig dik. De lengte van het lichaam is gemiddeld en bovengemiddeld, het lichaam is dolichomorf. De verschillende varianten van dit ras zijn breed vertegenwoordigd onder de Ethiopische, Somalische, Keniaanse en Soedanese etnosen. Morfologisch gezien werden in het Mesolithicum Neolithicum resten van botten gevonden. Het is zeer waarschijnlijk dat dit een oude originele variant is, die in de daaropvolgende tijdperken voortdurend werd beïnvloed door de stroom van genen van Europeanen en equatorianen.

²⁰⁴ Shaposhnikova LV *Australoids wonen in India*. - Moskou: Gedachte, 1976. - - 295 c.

²⁰⁵ Ravi Mundkur. *Evolutie van de Tulu-taal // Tulu-studies*. - - 2011. - <http://tulu-research.blogspot.com/2007/10/43-evolution-of-tulu-language.html>

Bij het beschouwen van de legendes van verloren land in de Indische Oceaan kan men natuurlijk niet om de getuigenis van Taprobana Island ten zuiden van India heen, beschreven door oude geografen (*Strabo, "Geografie", II. 14*). De lengte van het eiland werd geschat op 5000 etappes, "zonder onderscheid te maken tussen de lengte en de breedte van het eiland" (Strabo, "Geografie", II. 14). (ongeveer 1000 km - zo'n afstand van het eiland Rhodos tot de kolonie Byzantium). Strabo vergelijkt de grootte van het eiland met die van Groot-Brittannië.

In de regel wordt het geïdentificeerd met Sri Lanka (maximale lengte van het eiland is 432 kilometer, breedte - 224 kilometer), maar dit komt niet overeen met het feit dat Strabo aangeeft dat het van India gescheiden is door een brede zeestraat (meer dan 3000 etappes) en "... dat van de zuidpunt van India naar Taprobana 7 dagen moet zwemmen. En een andere oude auteur noemt zelfs 20 dagen, en wijst erop dat tussen India en Taprobana vele andere eilanden zijn, Taprobana is de meest zuidelijke van hen. De beroemde Plinius noemt het aantal van 4 dagen (maar het is ook geweldig voor echte navigatie van India naar Ceylon)"²⁰⁶.

En, in feite, op de middeleeuwse kaarten van Fra Mauro en Phiri Reis in de buurt van de zuidelijke punt van Hindustan, het eiland Silam (Ceylon, Sri Lanka), ten zuidoosten van het is een ander groot eiland genaamd Taprobana. Er is informatie over het tweede land bij Ceylon en in de overlevende boeddhistische "modellen van de wereld" (mandala's) bijna onveranderd. Tegelijkertijd heet het mysterieuze eiland Saran Dvipa, wat erg lijkt op de oude Arabische naam Taprobana - Serendiba: "... Arabische geografen melden dat de oceaan van Al-Hindh 1370 eilanden heeft, rond het eiland Tabrobani (Taprobana), aka Serendib, zijn er 59 andere bewoonde eilanden. Serendib, gelegen "aan de uiterste grens van de Indische Oceaan", heeft bijna 5000 kilometer in een cirkel, er stijgen hier grote bergen, talloze rivieren stromen, het eiland produceert robijnen en saffieren"²⁰⁷.

"... Taprobana in de beschrijving van de oude geografen wordt bewoond door olifanten (ze zijn niet gevonden in Ceylon), er zijn 500 steden (die ook niet bestonden in het oude Ceylon), de grootte van Taprobana is meerdere malen groter dan de grootte van het eiland Ceylon. Volgens Plinius zijn de schaduw in Taprobana niet naar het noorden maar naar het zuiden gericht, de zon komt links op maar gaat rechts onder. Dit betekent dat het eiland op het zuidelijk halfrond ligt - ondertussen ligt Ceylon tussen 6-8

²⁰⁶ Kondratov A. *Eilanden van de Eritrese Zee // Kondratov A. Mysteries van de drie oceanen*. - L. : Hydrometeoizdat, 1971. - http://www.e-reading.club/chapter.php/97380/35/Kondratov_-_Taiiny_treh_okeanov.html.

²⁰⁷ Kondratov A. *Eilanden van de Eritrese Zee // Kondratov A. Mysteries van de drie oceanen*. - L. : Hydrometeoizdat, 1971. - http://www.e-reading.club/chapter.php/97380/35/Kondratov_-_Taiiny_treh_okeanov.html.

graden noorderbreedte! En Plinius verwijst naar het bewijs van de bevrijde Annie Plokam, die leefde in de I eeuw na Christus - en nog niet zo lang geleden vonden archeologen aan de Rode Zee kust inscripties in het Grieks en Latijn, met betrekking tot de I eeuw na Christus, gemaakt door de bevrijde Annie Plokam! Betekent dit alles niet dat Plokam niet het eiland Ceylon bezocht, maar het eiland Taprobane, dat in de Indische Oceaan lag, een paar dagen varen vanaf de kust van India - en nu ligt dit eiland op de bodem?!²⁰⁸».

Het eiland wordt bijvoorbeeld genoemd door oude dichters. Alexander van Efeze: "Taprobana is een vierzijdig eiland in zee, een koninkrijk van dieren vol met olifanten met een scherpe geur"; Dionysius Periegetus: "Taprobana is de moeder van olifanten die in Azië zijn geboren" (citaat voor:²⁰⁹). Strabo schrijft ook over olifanten op Taprobana, verwijzend naar Eratosfen van Kirensky (*Strabo, "Geografie", XV. 1. 14*).

Maar wat vooral verontrustend is en de aandacht trekt in de context van onze studie is het feit dat Pomponium Mela, een van de grootste geografen van de oudheid, schrijft, verwijzend naar Hyparchus, dat "... niemand ooit rond Taprobana heeft gevaren, en daarom is het heel goed mogelijk dat het niet eens een eiland is, maar het "begin van een andere wereld", het "begin van een andere wereld", de noordelijke rand van de "anti-horen", dat wil zeggen, "anti-levend"²¹⁰ "...".

Geografen merkten ook op dat halverwege van Hindustan naar Taprobane Sunny Island is: "... We leren over Sunny Island uit het tweede boek van "Historical Library" van Diodor, dat vertelt over een zekere Yambula, die door de Ethiopiërs naar dit eiland werd gebracht na vier maanden zeilen op ruwe wateren. Het eiland had ongeveer 5000 etappes in een cirkel (d.w.z. duizend kilometer). Het lag op de evenaar, want "de dag daar duurt altijd zo lang als de nacht, en op het middaguur werpt geen enkel voorwerp schaduw, omdat de zon in het zenit staat". Het land brengt de eilandbewoners alles wat ze nodig hebben, de bewoners leven lang - ze leven tot 150 jaar - en ze kennen geen ziektes, "er is geen rivaliteit tussen hen, ze hebben geen publieke onenigheid, wat een hoge prijs geeft aan de interne rechtsorde". De inwoners van Sunny Island zijn zeer goed op de hoogte van de "wetenschap van de sterren", ze schrijven van boven naar beneden, kolommen. Deze laatste omstandigheid maakte het mogelijk om de hypothese uit te drukken dat Sun Island Madagaskar is, omdat er hier een

²⁰⁸ Kondratov A. *Eilanden van de Eritrese Zee // Kondratov A. Mysteries van de drie oceanen*. - L. : Hydrometeoizdat, 1971. - http://www.e-reading.club/chapter.php/97380/35/Kondratov_-_Taiiny_treh_okeanov.html.

²⁰⁹ Ilyushechkina, E.V. *Op de vraag naar de bronnen van Dionysius of Alexandria periegesis: Post-Sidoni Rhodos // Antieke wereld en archeologie*. - Saratov, 2006. - Bewijsstuk. 12. - P.429-435 // <http://ama-sgu.narod.ru/ama12/ama1230.html>.

²¹⁰ Kondratov A. *Eilanden van de Eritrese Zee // Kondratov A. Mysteries van de drie oceanen*. - L. : Hydrometeoizdat, 1971. - http://www.e-reading.club/chapter.php/97380/35/Kondratov_-_Taiiny_treh_okeanov.html.

soort schrift was waarvan de regels van boven naar beneden gingen (zoals de regels van het Japanse of Chinese schrift)²¹¹.

Het gaat over Sunny Island bij de evenaar dat Stok Yambul (II-I cc. BC) ons vertelt. Hier, tussen mensen die de zon bewonderen, heerst volledige gelijkheid, vrijheid van werk en huwelijk, en een gemeenschap van vrouwen en kinderen²¹². Als reactie op de beweringen dat de notie van deze toestand van de zon een utopische fantasie is, veroorzaakt door het historische experiment van rebellen-slaven, dat door Pergamum (Klein-Azië) onder leiding van Aristonics werd gecreëerd. "Solar State" in de jaren dertig van de III eeuw voor Christus, is het noodzakelijk om de geografische ligging van het eiland van de Zon te benadrukken als een beschrijving van het echte feit dat niet kon worden uitgevonden door Yambul: "... maar waarom Yambul, die zijn Zonne-eiland ver naar het zuiden heeft geplaatst, spreekt over het milde klimaat? Volgens alle oude theorieën wordt het klimaat, het verdere zuiden, het heter en heter en wordt het leven onmogelijk door de hitte. Dit feit - het milde klimaat van het ver naar het zuiden gelegen eiland - was voor Diodorus van Sicilië het meest gênant en bracht het verhaal van Yambul over. Ondertussen, de eilanden die in de Indische Oceaan in het gebied liggen, is het klimaat inderdaad mild. Yambul zou niet zo'n ongelooflijk detail verzinnen, vanuit het oogpunt van zijn tijdgenoten, mensen uit de oude cultuur, om het verhaal geloofwaardig te maken... Misschien is het zonnige eiland Madagaskar? Dat is wat sommige onderzoekers denken. Volgens hen "is de aanwijzing dat het eiland in een cirkel van 5000 etappes (1000 km) ligt en dat de 7 eilanden samen een archipel vormen, niet in tegenspraak met de identificatie van het eiland met Madagaskar. Reizigers kunnen de mondingen van de rivieren hebben verward met de mouwen van de zee, wat de understatement in de grootte van het eiland verklaart". De Duitse ontdekkingsreiziger Lassen vereenzelvigd zich niet met Madagaskar, maar met Java, dat aan de andere kant van de Indische Oceaan in de Indonesische archipel ligt. De oude auteurs geven echter zelf een andere locatie van Zonne-eiland aan: niet in het uiterste oosten of westen van de Indische Oceaan, maar ergens in het centrum. Plinius gelooft echter dat het Zonne-eiland zich tussen India en Taprobana bevindt, in een brede zeestraat die deze landen scheidt (het konden natuurlijk geen riffen en eilandjes van de Adambrug tussen India en Sri Lanka zijn) ... Pomponius Mela schrijft in zijn werk "Over de positie van de Aarde":

²¹¹ Kondratov A. *Eilanden van de Eritrese Zee* // Kondratov A. *Mysteries van de drie oceanen*. - L. : Hydrometeoizdat, 1971. - http://www.e-reading.club/chapter.php/97380/35/Kondratov_-_Taiiny_treh_okeanov.html.

²¹² Panchenko, D.V. *Yambul en Kampanella (Over enkele mechanismen van de utopische creativiteit)* // *Antiek erfgoed in de Renaissance cultuur (in het Russisch)* / Redactionele noot. L.M. Bragina (in het Russisch) // *Antiek erfgoed in de Renaissance cultuur*. - Moskou: Nauka, 1984. - - C.98-110

"Tegenover de monding van de Indus liggen de zogenaamde Eilanden van de Zon. Deze eilanden zijn onbewoond: iedereen die hun land binnenkomt zal op hetzelfde moment stikken - dit is de druk van de lucht die hier wordt gemorst". Natuurlijk komt deze beschrijving van de "Eilanden van de Zon" niet overeen met de beschrijving die Yambul geeft, alleen de namen komen overeen. Maar in de beschrijving van de eilanden die "Happy", "Golden", "Blessed" heten, vind je veel overeenkomsten met de beschrijving van het Zonne-eiland, en deze eilanden waren bekend bij Indiase, Arabische, oude geografen. De naam van het eiland Sokotra komt waarschijnlijk van de oude Indiase "Dvip Sukhadara" - "Land Giving Happiness", d.w.z. "Happy Island". In de beschrijving van "Happy Islands" in de buurt van Arabië vinden we typische kenmerken van het Zonne-eiland en Panhaya: ze zijn ook gevuld met geur, de bewoners zijn zich niet bewust van rampen, enz. Ondertussen, op de echte Sokotra, genaamd Dioskorida, de auteur van de Eritrese Zee Periplane meldt droogjes dat het eiland "zeer groot, maar bijna onbewoond, hoewel rijk aan water; het heeft rivieren en krokodillen, veel slangen en zeer grote hagedissen eten vlees en het gebruik van vet als olijfolie, en het eiland produceert geen fruit, geen druiven of granen. Weinig van zijn inwoners wonen aan een van de noordelijke kanten, waar het tegenover het vasteland staat; het is een bevolking die kwam en is gemengd met Arabieren en indianen, en zelfs Grieken die hier kwamen om zaken te doen. Even kort en droog is het verslag van de Arabische geograaf Masudi over Sokotra: "Sokotrische aloë groeit erop. Het ligt tussen het land Zinja (d.w.z. Afrika, - A.K.) en het land van de Arabieren. De meeste van haar inwoners zijn christenen". Zoals je kunt zien, is er niets van Happy Island hier. Waarschijnlijk hebben we te maken met een andere vervuiling: aan de echte Sokotra werden functies overgedragen die inherent zijn aan de legendarische "Gelukkige Eilanden", en alleen goed geïnformeerde geografen vermeden deze fout en beschreven Sokotra zoals het werkelijk was". Vergelijkbare fenomenen komen voor bij de beschrijving van andere eilanden in de Indische Oceaan. Busurgh Ibn Shahriyar schrijft over het eiland Andaman de Grote. De echte Andaman eilanden worden bewoond door mensen die nog in het Stenen Tijdperk leven. Ondertussen, "Wonderen van India" zegt dat Andaman de Grote "een grote gouden tempel heeft. Het heeft een graftombe, die vooral door de inboorlingen wordt vereerd, zij en deze gouden tempel opgericht uit eerbied voor het ... Geen van degenen die dit eiland bezocht heeft, is niet teruggekomen naar ons". Pomponius Mela schrijft dat "in de buurt van Kaap Tamus het eiland van Christus is, en bij de monding van de Ganges - Argyr. Volgens een oude legende bevat de bodem van Christus goud, en de bodem van Argyra - zilver. Het is duidelijk dat ofwel de eilanden door deze eigenschappen worden genoemd, ofwel, integendeel, hun namen dienden als bron voor de legende". Arabische geografen melden een eiland Jahontov, Jazirat al-Yaqt, gelegen aan de

evenaar, of een eiland van edelstenen, Jazirat al-Juakar. Ten noordwesten van Kaap Ambre in Madagaskar plaatsden ze de "Blessed Islands". Maar misschien nog wel interessanter is de informatie van Arabische geografen over het "centrum van de aarde", gelegen op de evenaar. In het midden van de Indische Oceaan, tussen Ethiopië en India, ligt het eiland waarop de "Koepel van de Aarde" - Arin. Academicus I. Yu. Krachkovsky legt de oorsprong van dit idee van de "Koepel van de Aarde" als volgt uit. Volgens de theorie van oude wetenschappers werden de lengtegraden geteld vanaf de meridiaan die door het centrum van het bewoonde land ging. Zo'n centrum is het eiland Lanka, gelegen aan de evenaar, "waar zijn gelijk dag en nacht" (Sri Lanka, zoals bekend, ligt een paar honderd kilometer naar het noorden; het is onbekend of dit een vergissing is van astronomen uit de oudheid, of "besmetting" van het moderne Sri Lanka en de mysterieuze Lanka-Taprobana). Het punt waarop de evenaar en de meridiaan die door het centrum van het bewoonde land lopen, elkaar kruisen werd door Arabische astronomen en geografen de "Koepel van de Aarde" of gewoonweg de "Koepel" genoemd. Het eiland Lanka, "dat zijn Indiaanse naam niet van de Arabieren heeft behouden, werd door hen onbedoeld naar het westen overgebracht, ook op de evenaar, maar in hun ideeën in het midden tussen India en Abessinië," - schrijft Krachkovsky. Of het nu zo is of niet, één ding is bekend: het was hier, in de Indische Oceaan, dat middeleeuwse Europese wetenschappers en filosofen niet alleen het "centrum van de aarde" plaatsten, maar ook het aardse paradijs, en sommige reizigers probeerden zelfs dit "aardse paradijs" te vinden, en er te zijn! ²¹³» .

Een ander feit dat getuigt van de geloofwaardigheid van het eiland van de Zon is "... onbetrouwbaar", vanuit het oogpunt van zijn tijdgenoten, maar in feite een verrassend waarachtig detail in het verhaal over het eiland van de Zon is de boodschap over de brief die door de bewoners wordt gebruikt, "zeer kundig in de wetenschap van de sterren. Ze schrijven volgens Yambul "niet in dwarslijnen zoals wij, maar verticaal, van boven naar beneden... Ze hebben 28 klanken, maar slechts 7 karakters, die elk in 4 verschillende versies kunnen worden weergegeven. De wereld van de oudheid kende deze manier van schrijven niet - van boven naar beneden. Het is echter wereldwijd verbreid in het Verre Oosten, Zuidoost-Azië en Madagaskar, waar het werd gebracht door Indonesiërs die het eiland zo'n drieduizend jaar geleden bewoonden en het later meerdere malen bezochten²¹⁴

Een ander mysterieus en fabelachtig land in het verre zuiden voor Europeanen sinds de oudheid was Panchaya (Panchaya; Πανχαΐα, Panchaia, Panchaea "All Wonderful").

²¹³ Andrey K. Happy Islands // <http://lemuriya.ru/schastlivyye-ostrova/>

²¹⁴ Andrey K. Happy Islands // <http://lemuriya.ru/schastlivyye-ostrova/>

Panhaya was beroemd om zijn zeldzame aromatische planten. De eerste vermelding van "Panhaya wierook" werd gemaakt in 58 voor Christus. in *Lucretia's* gedicht "Over de aard der dingen" (II, 410:52), vervolgens "wierook naar Panchaia brengen" en "rokerige Panchaeis altaren" in het gedicht van Vergilius (I eeuw voor Christus - I eeuw na Christus) "Georgiërs" (II, 135; IV, 375²¹⁵). Een verdere vermelding ervan werd een gemeenplaats in de Europese poëzie: "... In feite, rijm niet op hun geliefde Arabië's feniks, de kroon van Ariadne, de paarden van de Zon, de parels van het Zuiden, het goud van Chervonia en de balsem van Pankaya. Hier geven ze de volle wil aan hun veren - want ze moeten niets beloven dat ze niet gaan en niet kunnen vervullen" (*M. de Cervantes, "Don Quichot", 1615; II, 38; Per. N. Lyubimova*). Het eiland wordt ook genoemd in een van de elegia's *Albia Tibulla* (1ste eeuw voor Christus) als een rijke plaats van waaruit, zoals sommige Ligdamus hoopt, giften naar zijn graf zullen brengen: "Illic quas mittit diues Panchaia merces ... sic ego componi uersus in ossa uelim" (*Tib. III 2:23, 26*²¹⁶).

Dit eilandcontinent werd voor het eerst genoemd door de Griekse mytholoog Eugemer (IV eeuw voor Christus). Hij beschrijft het als een plaats van leven van een samenleving die bestaat uit een aantal verschillende etnische stammen en zijn reis erheen voor zijn belangrijkste werk over de heilige geschiedenis, waarvan slechts fragmenten bewaard zijn gebleven. Deze werden gebruikt door de laat-Griekse historicus Diodorus van Sicilië (1ste eeuw voor Christus) en de christelijke schrijver Eusebius van Caesarea (4de eeuw na Christus).

Eugemer beschrijft Panhea als een rationeel aangelegd paradijselijk eiland in de Indische Oceaan. Hij kwam daar aan en reisde over de Rode Zee en rond het Arabische schiereiland. In de tempel van het eiland, gewijd aan Zeus Triphylus, ontdekte de schrijver een register van geboorten en sterfgevallen van de goden, wat bewijst dat het gewoon historische figuren²¹⁷ waren.

Diodorus van Sicilië, die Eugemire paraphraseert, beschrijft Panhea als volgt: "... 42.". (2) Er is veel dat een historische beschrijving waardig is in Panghay. Het wordt bewoond door autochtonen die Panhayas heten, maar ook door buitenaardse wezens - de oceanen, de Indianen, de Scythen en de Kretenzers. (5) Het eiland heeft een grote stad, Panara, beroemd om zijn welvaart. De inwoners worden de Zeus Triphilius bewonderaars genoemd, en alleen zij, van alle inwoners van Pangha, genieten van zelfbestuur en zijn niet onderworpen aan het koninklijk gezag. Elk jaar benoemen zij drie schutters die niet de macht hebben om de doodstraf uit te spreken, maar alle

²¹⁵ <http://www.alle.gedichten.ru/vergily2.html>

²¹⁶ <http://www.thelatinlibrary.com/tibullus3.html>

²¹⁷ Truesdell S. Brown. *Euhemerus en de Historians* // *Harvard Theological Review*. - - 1946. - Vol. 39, N 4. - P. 259-274, DOI:10.1017/S0017816000023245.

andere zaken behandelen, en de belangrijkste zaken verwijzen zij zelf naar de priesters. (6) Op een afstand van ongeveer zestig etappes van de stad Panara ligt het heiligdom van Zeus Triphilia, dat zich in een vlak gebied bevindt en vooral bewonderd wordt om zijn oudheid en de pracht van zijn bouw, maar ook om de schoonheid van de omringende natuur. 43. (1) De vlakte rond het heiligdom is dicht beplant met allerlei soorten bomen en niet alleen met fruitbomen, maar ook met andere die een lust voor het oog zijn - er zijn vele cipressen van buitengewone grootte, evenals platanen, laurieren en mirten, en overal stromen bronwater. (2) Naast het heiligdom is er een bron van zoet water die zo groot is dat het een bevaarbare rivier wordt. Het water stroomt wijd en zijd over de grond en bevoeit het, en overal op de vlakte zijn er dichte bosjes met hoge bomen, waar in de zomer veel mensen tijd doorbrengen en veel verschillende soorten vogels nestelen, wat veel plezier en bont gevederte en gezang geeft. Overal zijn er allerlei soorten tuinen en weiden met verschillende kruiden en bloemen, zodat het goddelijke uiterlijk van dit alles de goden daar waardig lijkt. (3) Er zijn ook dadelpalmen met hoge stammen en overvloedige vruchten en veel walnootbomen met vruchten bedekt met schelpen, die de inboorlingen het grootste plezier geven. Daarnaast is er een overvloed aan druiven van allerlei aard, die hoog opstijgen en bizar genoeg met elkaar verweven zijn, zorgen voor een zoet schouwspel en altijd klaar staan om te genieten van de [juiste] poriën. 44. (1) Er is ook een grote tempel van witte steen, twee pleframes lang en navenant breed, met hoge en dikke zuilen, versierd op intervallen van de ruimte met kundige reliëfs, met prachtige beelden van de goden, [geschapen] met buitengewone vaardigheid en bewondering voor zijn massaliteit. (2) Rondom de tempel zijn er woningen van priesters die de goden dienden en die beschikken over alles wat met het heiligdom te maken heeft. Vanaf de tempel is er een viertrapsweg met een breedte van een plef. (3) Aan beide zijden van de weg stonden enorme koperen ketels op vierkante sokkels, en aan het einde van de weg stroomden de bovengenoemde bronnen van de rivier uit. De stroming is opmerkelijk door het lichte en zoete water, dat zeer bevorderlijk is voor de gezondheid van degenen die het drinken, genaamd de rivier "Water van de Zon". (4) De oorsprong ervan wordt volledig genomen in een luxueus stenen frame, dat zich uitstrekt over vier etappes aan weerszijden, en tot het einde van het frame is het voor iedereen, behalve voor de priesters, verboden. (5) De vlakte hieronder, die zich uitstrekt over tweehonderd etappes, is gewijd aan de goden, en de opbrengst ervan gaat naar offers. Achter deze vlakte rijst een hoge berg op, gewijd aan de goden, die de Troon van Uranus of Olympus van Tryphile wordt genoemd. (6) Een mythe zegt dat Uranus, die toen de koning van het universum was, er in de oudheid van hield om hier tijd door te brengen en vanaf de berg naar de hemel en de sterren te kijken, en later werd de berg Olympus van Tryphile genoemd omdat zijn inwoners behoorden tot drie stammen (φυλαί), die de

Panghaeans, de oceanen en de doi werden genoemd, die later door Ammon werden verdreven. (7) Er wordt gezegd dat Ammon hen niet alleen verdreven heeft, maar hen ook met de grond gelijk gemaakt heeft en hun steden Doi en Asteruscia plat heeft gelegd. Op deze berg [gevuld met] grote godsvrucht brengen de priesters elk jaar het offer. 45. (1) Voorbij deze berg, aan de andere kant van Panchea, zijn er veel verschillende soorten dieren. Er zijn veel olifanten, leeuwen, luipaarden en antilopen, maar ook veel andere dieren met een opmerkelijk uiterlijk en een verbazingwekkende kracht. (2) Er zijn ook drie grote steden op dit eiland - Hirakia, Dalida en Oceanide. Het hele land is vruchtbaar en er zijn vooral veel verschillende wijnen. (3) Mannen leven hier als strijders en vechten in wagengevechten zoals in de oudheid. De vereniging bestaat uit drie delen: het eerste deel bestaat uit priesters, het tweede deel uit boeren, het derde deel uit krijgers en er zijn ook herders. (4) De priesters zijn de heersers over alles: zij beslechten geschillen in de rechtbank en alle andere sociale zaken. De boeren werken op het land om de gemeenschap te voorzien van een gewas, en degenen wiens werk als bijzonder goed wordt beschouwd, krijgen een speciale gave bij de verdeling van het gewas, waarbij de priesters de eerste, tweede en alle anderen, tot de tiende, bepalen om de anderen te bemoedigen. (5) Op dezelfde manier geven ook herders aan de samenleving offers en andere [dieren] - sommige naar aantal, andere naar gewicht, met exacte verantwoording. In het algemeen hebben ze geen ander privé-eigendom dan een huis en een tuin, en alle groei en alle inkomsten worden ontvangen door de priesters, die het eigen vermogen van elk van hen bepalen, en alleen de priesters ontvangen een dubbel aandeel. (6) Zij zijn gekleed in zachte kleding, omdat hun schapen bijzonder zachte wol hebben. Niet alleen vrouwen maar ook mannen dragen gouden sieraden, met gebogen ringen om hun nek, armbanden aan hun handen en oorbellen in hun oren, zoals de Perzen. Hun schoenen zijn met riemen vastgezet en met zeer grove kleuren beschilderd. 46. (1) De krijgers, die het juiste salaris ontvangen, bewaken het land vanuit de forten en kampen die zich op verschillende plaatsen bevinden, want in sommige delen van dit land zijn er ook schuilplaatsen voor de brutale en criminele mensen die de boeren in een hinderlaag lokken en aanvallen. (2) De priesters zijn veruit superieur aan alle anderen in hun zuiverheid, puurheid en andere luxe: ze zijn gekleed in ongewoon zacht en dun linnen, en soms in zeer zachte wol, ze dragen geborduurde mijten van goud op hun hoofd, en op hun voeten dragen ze veelkleurige sandalen van behendig werk, en ze dragen gouden sieraden, net als vrouwen, met uitzondering van oorbellen. Ze houden zich voornamelijk bezig met het dienen van de goden, het verheerlijken van de goden in hymnen en lofprijzingen, het vertellen in liederen over de daden van de goden en hun zegeningen aan de mensen. (3) Een mythe zegt dat deze priesters van Kreta werden geboren en door Zeus naar Panchea werden gebracht toen [hij] onder de mensen over de wereld geerde. Bewijs hiervan

is hun bijwoord, dat aangeeft dat ze veel objecten in het Kretenzisch blijven noemen, waarbij ze van hun voorouders een gevoel van verwantschap en vriendelijkheid ten opzichte van [de Kretenzers] erven, en dit gerucht gaat altijd van generatie op generatie over. Ze tonen ook de verslagen van wat Zeus zou hebben geschreven in de tijd dat hij het heiligdom stichtte toen hij nog onder de mensen was. (4) Dit land heeft de rijkste vindplaatsen van goud, zilver, koper, tin en ijzer, maar het is verboden om het allemaal van het eiland te halen, en het is de priesters niet toegestaan om het heiligdom te verlaten, en degene die dit verbod overtreedt is vrij om de eerste persoon die hij ontmoet te doden. (5) Ter ere van de goden zijn daar veel heiligscheningen van goud en zilver opgericht, en in de loop der tijd hebben deze heiligscheningen zich opgehoopt. (6) De deuren van de tempel zijn prachtig versierd met goud, zilver en ivoor, evenals met wierookhout. Het bed van de god heeft zes el lang en vier el breed, allemaal van goud, en sommige delen ervan zijn prachtig versierd. (7) Het bed is vergelijkbaar in grootte en luxe afwerking met de tafel van God. In het midden van de doos staat een enorme gouden zuil waarop geschreven staat, die de Egyptenaren heilig wordt genoemd, en die vertelt over de daden van Uranus en Zeus, en vervolgens door Hermes het verhaal van Artemis en Apollo ("*Diodorus van Sicilië*", "*Historische Bibliotheek*" V, 42, 4-46) toevoegt.

Held Eaklid ontdekte volgens Eugemer de goudwinning en -smelting in Panghai²¹⁸.

Koning Ammon verdreef drie stammen uit Panghay - de Panghay, de Oceanites en de Doi - en vernietigde hun steden Doi en Asterusya (*Diodor of Sicily*, "*Historical Library*", V 44, 6-7).

²¹⁸ *Commentaar D.O. Torshilov // Gigin. Mythes. - St. Petersburg. Aleteya, 2000. - - C.292*

Hoofdstuk 9. Dilmun is de thuisbasis van de goden.

De Sumeriërs hebben de mythe van de verhuizing van hun voorouders uit het zuiden, van het land in de zeevaten - Dilmun (act. Tilmun) - in stand gehouden. In de Sumero-Accadiaanse mythologie is Dilmun de residentie van Ziusura (Ut-Napishtima), de zoon van de koning van de stad Shuruppak Ubar-Titu en een man die ontsnapt is aan de zondvloed, waar Gilgamesh na zijn dood Enkidu naartoe zwemt op zoek naar het geheim van het eeuwige leven. In de Babylonische versie wordt Ut-Napishtim onsterfelijk gemaakt en bevolen zich te vestigen "in de verte, aan de monding van de rivieren", en in de Sumerische versie staat: "Anu en Eniel hielden van Ziusudra en gaven hem leven, de goden zo'n, eeuwig bestaan stuurden hem. En zij bevalen koning Ziusudra, beschermer van alle groei en zaad van de mensheid, om te leven in het land van de overgang, in het land Dilmun, de plaats waar de zon opkomt.

Het is waarschijnlijk dat door Akkadische bemiddeling (Tilmun) het woord in het Armeens kwam als tilm (տիմ) "slib, modder, modder", til (տի) "modder; modderig water".

Dilmun wordt voor het eerst genoemd in de handelsinscripties van Sumerische steden - staten van het III millennium voor Christus, waar het eiland de rol speelt van bemiddelaar in de handel van Sumer en de Harapp-beschaving van de Indusvallei (blijkbaar het land van Meloecha in de Akkadische archieven). Koper, edelstenen, parels en geselecteerde groenten werden via Dilmun naar Sumerië geëxporteerd, en een verscheidenheid aan landbouwproducten werd uit Mesopotamië geëxporteerd. Dilmun bleef een belangrijk centrum van de internationale handel, zelfs na de hereniging van Sumerië en Akkad onder de heerschappij van Sharrumken en Ur-Nammu; in feite staat in documentatie uit de tijd van Sargon Akkadsky dat de koning "schepen ontving van Meloecha, Magana, Dilmun".

Historische Dilmun wordt verondersteld het eiland Bahrein te zijn, aan de noordkust waarvan archeologen een grote stedelijke nederzetting hebben gevonden, die een gebied van ongeveer 19 hectare beslaat en bewoond wordt door enkele duizenden inwoners. De nederzetting werd in verschillende fasen verstoord tussen ongeveer 2800-1800 voor Christus, wat overeenkomt met de tijd dat Dilmun in Mesopotamische bronnen werd genoemd. Archeologische monumenten die doen denken aan die van een nederzetting in Bahrein zijn ook te vinden aan de zuidkust van de Perzische Golf en op verschillende eilanden in de Golf. Acht platen uit de Ningal Tempel betreffen Dilmun handel, allemaal ongeveer honderd jaar ouder dan die uit het Ea Nasir huis. De meeste dateren van 1907 tot 1871 voor Christus. De lijst met tienden (belastingen) en schenkingen aan de Ningaltempel, die in de schaduw van de Ur ziggurat werd opgetrokken, kan veel vertellen over de samenstelling van de lading die vanuit Dilmun in Ur is aangekomen. Koper met een speciale

toevoeging van nikkel, geleverd aan Dilmun van de Magana-mijnen (grondgebied van Oman, meer precies, in de vallei die zich uitstrekt van de oase van Buraymi op de grens tussen Abu Dhabi en Oman naar de haven van Es-Soharna aan de Maskat-kust; er werd ook gevonden keramiek van de verjaringstermijn van Zuid-Mesopotamië IV duizend voor Christus, de Jemdet Nasr cultuur), was het belangrijkste artikel van de handel. Wol bleef het hoofdartikel van de Mesopotamische export naar Dilmun en een kwart millennium later: "...moge de heilige Ur, troon van het koninkrijk..., stad, u (d.w.z. Dilmun) graan, sesamolie, edele stoffen; fijne stoffen, zeelieden". In de volgende eeuwen verliest het eiland zijn commercieel belang: tijdens de periode van het Novosibirsk Rijk werd het beschouwd als een vazal van Assyrië, en later werd het deel van het New Babyloniaanse koninkrijk zonder behoud van autonome rechten. De recente opening van het Ras Al Qalah Paleis op het eiland Bahrein zou nieuwe informatie moeten brengen over de late periode van de geschiedenis van Dilmun. De volgende verwijzingen naar het eiland, reeds onder de Griekse naam Tilos, gaan terug tot de Hellenistische periode. De commandant van Alexander de Grote, Neroarch, is misschien naar het eiland gevaren maar is er niet op geland. De inscriptie van Assyrische koning Sargon II (721-705 BC) stelt dat onder de heersers die hem eer betuigden "Upperi, koning Dilmuna" was, wiens woning in het midden van de "zee waar de zon opkomt" in dertig dubbele uren varen. Dat wil zeggen, de reis over zee van Mesopotamië naar Dilmun duurde zestig uur (dertig Beru). Een stil schip dat in de heersende noordwestelijke wind vaart met een snelheid van ongeveer 8 km per uur zou er ongeveer zestig uur over doen om Bahrein te bereiken vanaf de monding van de Shatt el-Arab, een afstand van ongeveer 480 km.

Strabo stelt dat de Feniciërs zelf, de Kanaänieten (Westerse Semieten), het als hun voorouderlijk eiland in de Perzische Golf beschouwden. Hij schrijft dat er in de Perzische Golf "eilanden van Tyrus en Arad" zijn, waar er gelijkaardige heiligdommen zijn als in het Fenicisch. De eilandbewoners beweren tenminste dat de Fenicische eilanden en steden met dezelfde naam hun kolonies zijn" (*Strabo "Geografie", XVI, 3,4*). In feite zijn de nomadische Kanaänieten, als "confederatie" van de tweede dynastie van Ur, in 2300-2100 voor Christus Palestina en Libanon binnengevallen, met hun mythologische ideeën die in Mesopotamië (de cultus van Adonis-Tammuz)²¹⁹ worden waargenomen.

Maar waarschijnlijk was er naast de historische en duidelijk geografisch gelokaliseerde Dilmun (Bahrein; volgens andere versies - de kust van Zagros, de Indiase kust, Sinai) ook een mythologische Dilmun, die een soort sacrale chronotoop is.

²¹⁹ Volkov A.V. *Fenicische raadsels*. - Moskou : Veche, 2004. - - C.46, 48, 91.

Met name de hymne "Eki en Ninhursag", opgenomen in Nippur van de Starovavilon periode (het einde van de tweede Ura-dynastie) vertelt dat ...

Anki en zijn vrouw lagen daar,
Dat land is puur, dat land schijnt...
En hij is daar zelf, in Dilmun,
Anki... neergelegd...
Dat land is puur, dat land schijnt.
En daar, in Dilmun, schreeuwt de raaf niet.
De vogel des doods klikt niet dood...
Er is geen enkele leeuw die slaat.
De lamswolf geeft niet over...
Er is daar een oude vrouw die niet zegt: "Ik ben een oude vrouw."
Er is daar een oude man die niet zegt: "Ik ben een oude man."

"... Naarmate de legende verder gaat, wordt het duidelijk dat er een reden is voor de zuiverheid, zuiverheid en onsterfelijkheid van Earth-Dilmoun - de totale afwezigheid van leven in dit primitieve tijdperk. In de tekst wordt uitgelegd dat dit te wijten is aan een gebrek aan water. Daarom roept Enki Uta, de zonnegod, op om de aarde te vullen met "de monden van het kustwater". Otu is het daar graag mee eens, en al snel verandert Dilmun in een bloeiend paradijs. Dan beschrijft de legende een hele reeks verbazingwekkende opvattingen van Enki²²⁰.

"...Nadat Utu de aarde met water had gevuld (Dilmun), werd ze een groen paradijs dat geregeerd werd door de godin Nintu, Moeder van de aarde.

Toen besloot Anki haar te impregneren.
Anki (voor) wijze Nintu, Moeder Aarde,
Sputte zijn fallus op de dam,
Overstroomde het riet van zijn fallus...
Anki... heeft het zaad in de baarmoeder van Ninhursag gemorst...
Negen dagen is ze al negen maanden, maanden van "volwassenheid".
Het werd vol, vol, vorstelijk,
Totdat (Nintu) geboorte gaf aan Ninma... op de rivieroever.

Het eerste wat opvalt in deze passage is dat Nintu, moeder van het land (d.w.z. het land), de bijnaam Ninhursag kreeg, wiens naam letterlijk "Meesteres van de Grote Berg" betekent. Opnieuw worden we geconfronteerd met de bevruchting van de "berg". En weer vinden we het spel van de woorden "water" en "zaad" toen de aarde werd bevrucht door een

²²⁰ Elford A.F. *Toen de goden uit de hemel kwamen*. - M. : Veche, 2008 // http://www.e-reading.club/chapter.php/1002317/49/Elford_Alan_-_Kogda_bogi_spustilis_s_Nebes.html

rivier met water als een zaadje. Het lijkt een herhaling van Utu's verhaal, maar nu speelt Anki de hoofdrol. Wat betreft Ninmu's geboorte "aan de oever van een rivier", is dit volgens mij weer het geval met de hemelse rivier. Blijkbaar was de ene oever van die rivier de Hemel en de andere de Aarde, waar Ninmu is geboren. Toen werd Ecki zo verliefd op de pasgeborene dat hij uitriep: "Mag ik de baby niet kussen, liefje? Met zijn "barca" en "krachtige wind" heeft hij weer "het zaad in zijn schoot gemorst" en negen maanden later heeft Ninmu hem Nincurra ter wereld gebracht. Hetzelfde verhaal werd later herhaald met Nincurra, in wiens schoot Anki ook zijn goddelijk zaad morste, en uiteindelijk gebeurde het met haar dochter Uttu. Uttu, de derde dochter, kreeg speciale aandacht van Ecki - hij zorgde voor haar, besprenkelde haar met vers fruit (komkommers, appels en druiven), en bezat haar uiteindelijk in het "huis". Maar toen Anki op het punt stond haar zaad in de baarmoeder van haar derde dochter te spuwen, trok Ninhursag zijn zaad uit haar baarmoeder en plantte het in de grond. Al snel groeide Anki's zaad uit tot acht verschillende "planten". Als dat vreemd lijkt, is het nog erger. Vizier Ishimud plukte de planten één voor één en voedde ze aan Anki. Dan vervloekt de godin Ninhursag, die hier blijkbaar bang voor is, Enki om haar hele leven ondraaglijke pijn te lijden, en pas als hij sterft zal ze hem met haar "ogen van het leven" aankijken. Een vreemde legende wordt steeds vreemder! De sluwe vos overtuigde Ninhursag om terug te komen en arme Anki te bevrijden van de vloed door hem in haar vagina te planten. De godin die "Meesteres van de Berg" heette, verwijderde daarmee acht zieke lichaamsdelen uit Eki, waaruit acht goden [van de landbouw] werden geboren. Een van deze lichaamsdelen was een rib - dit feit wordt vaak genoemd in verband met de legende over Adam en Eva.²²¹.. " .

Abau, de vader van de planten (geïdentificeerd met Ninurta - "Heer van de Aarde", zoon van Enlil, beschermheer van de planten, vruchtbaarheid van de aarde, vee en visserij), was de eerste die door het woord van de moeder van de aarde werd geboren, en passeerde de top van Enki. En toen verscheen de een na de ander en de heer van het haar, die de ondraaglijk pijnlijke haarwortels genas, en de godin, die de neus, mond, keel, armen, rib en Enshag (Enshagag) genas - "Heer van de boka" (Enshag - "heer van de dadelpalm"). In dankbaarheid verkondigt Enki het geluk aan de nieuw geopenbaarde goden: "Moge Abau de heer van de planten worden. Moge Ninsikila Magana zijn! Moge Ninkiruta de vrouw van Ninazu zijn. "Moge Ninkasi de drager van plezier zijn. Moge de nazi's Umundara's vrouw zijn. Moge Azimua de vrouw van Ningishzid zijn! Ninti zal de dame van de maanden zijn. De Enshag zal Mr. Dilmuna zijn!"

²²¹ *Elford A.F. Toen de goden uit de hemel kwamen. - M. : Veche, 2008 // http://www.e-reading.club/chapter.php/1002317/15/Elford_Alan_-_Kogda_bogi_spustilis_s_Nebes.html*

Zeehonden en keramiek met de inscriptie e2-gald In-zak "Tempel van de god Inzak" zijn eigenlijk gevonden op de plaats van de tempel in Bahrein (bij Barbar; de zogenaamde "Barbar cultuur"), die bestond tussen 2500 en 1800 voor Christus en ophield te bestaan na de invasie van de Cassieten. De andere eerlijke heerser, Dilmun Enshag, was de heerser van Magana Ninsikila ("Dame Onbevlekt / Zuiver"). Het is, in een versie van de mythe, vanwege het gebed van haar Enki en haalt vers water voor Dilmun.

Ja, het idee van de "zuidelijke exodus" van Sumerië (eigenaam sag-gig-ga "mee-eters"; acad. *šalmat qaqqadim*) lijkt op het eerste gezicht vreemd, want het is bekend dat de Sumeriërs uit het bergachtige noordelijke thuisland kwamen.

V.V. Emelyanov lost dit probleem op de volgende manier op: "... de tekst "Enki en Ninhursag" is een ideologische constructie van het late Soemerische tijdperk, waarin de Dilmun en de Magische goden worden beschouwd als afstammelingen van de Soemerische goden, terwijl de Soemerische stichters van het pantheon zelf op Dilmun worden geplaatst. Intussen begint het universum in de oude Sumerische kosmogonische teksten met Eredū en Nippur. Door Dilmun toe te laten tot de status van het eerste bewoonde land ter wereld, zonder Ered, Nippur en Aratta te noemen, kunnen we de bouw van het einde van de III Ur-dynastie - de eerste fase van de Starabylonische periode - dateren. Die datering heeft zijn historische verklaring. Deze zelfde jaren waren de tijd van de grootste handelsactiviteit van de steden van Dilmun en, waarschijnlijk, zelfs de politieke invloed van Dilmun ... Na de dood van Soemer beginnen zegels in Akkadische taal te verschijnen op het grondgebied van Dilmun, actief gebouwd door Babyloniërs op oude monsters van tempels ter ere van de belangrijkste lokale godheden. Tegelijkertijd is er waarschijnlijk een jumelage van Sumerische godheden met Dilmuniaanse godheden. De teksten over Enki en Ninhursag weerspiegelen deze vage tijd waarin de mensen van de Dworechye, die de traditionele versie van de schepping van de wereld vergeten zijn, zichzelf beginnen te beschouwen als afkomstig uit Bahrein, een werkelijk paradijselijke plaats waar verse bronnen worden geslagen recht uit de bodem van de zoute zee, waar er talrijke dadelpalmen en een bloeiende maritieme handel zijn. Op dezelfde plaats vestigen de goden Ziusudra na de overstroming op Dilmun. Het leven begint twee keer met Dilmun - na de schepping van de eerste goden en na de zondvloed²²².

Maar toch, in de ogen van de inwoners van Mesopotamië, zou zo'n "hervorming" van religieuze en kosmologische ideeën enige reden moeten hebben voor "traditiegetrouwheid" ontvangen van hun voorouders.

II. Deaconov bleef de hypothese van verwantschap tussen de Sumerische taal en de talen van de Munda-groep (die nu het bergachtige

²²² *Yemelyanov V.V. Ancient Sumer. Essays over cultuur. - St. Petersburg. St.-Petersburg Oriëntaalse Studies, 2001. - // <http://www.litmir.co/br/?b=241590&p=42>.*

Bengalen bewoont; ongeveer 2 miljoen mensen), die deel uitmaken van de Australische familie (van de Mon-Khmer en Vietnamezen, Nikobar, etc.) onderbouwen. In 2001 voerde Ian Brown een sterk argument aan voor de affiniteit van de Sumerische taal met de Sino-Tibetaanse taalgroep (vooral het Oud-Tibetaans), waarbij hij 341 lexicale correspondenties gaf, waaronder indicatoren van de 1ste en 2de persoon van de eenheidsvoorkeur, cijfers, benamingen van lichaamsdelen en termen van affiniteit (in 2004 voegde hij de lijst van lexicale correspondenties toe aan 341). De meest indicatieve overeenkomsten zijn bijvoorbeeld Sumer. 𒄠 "man (volwassen man)" - Tibet. Lu-s "body", Burm. lu "man"; Sumer. mn (SAL teken) "vrouw" en Tibet. mi "man"; Sumer. ki "aarde" - Tibetaanse sa; sa-ca; sa-gaḷi (èèñðèââÿñhèÿ ñà-ḷi) "aarde"; Sumer. nunuz "ei" - Tibet. nu-nuz (<*nuz-nuz <*nuh-nuh), ppg-nur-po "ovaal, langwerpig"; zoemer. igi "oog" - Tibet. yanjing, ngaan5 "oog"; zoemer. ḷu, silig2 "hand", < *si-lig is Tibet. vertraging, tangut. z-la, burm. lak "hand"; Sumer. dshg, du10 "knie" - r-hond "voet"; berm. du "knie"; Sumer. ib "5" - Tibet. lña, burm. ña "5" Braun, Jan. *Sumerisch en Tibeto-Burman*. - Warsawa : Agade, 2001. - 93 p.; Braun, Jan. *Sumerisch en Tibeto-Burman. Aanvullende studies*. - Warsawa : Agade, 2004. - - 36 p./]. In 1996 publiceerde P.K. Manánsala zijn argumenten met zowel fonetische als morfologische en lexicale gegevens ten gunste van de Sumerische verwantschap met de talen van de Oostenrijks-Nesische groep, waar hij naast Munda ook het Japans in verwerkte. Sporen van een detecteerbare affiniteit in de Austronesische en Munda-talen blijken echter wel sporen te zijn van een substraat in deze talen die tot de Sino-Tibetaanse taalgroep behoren. Het is mogelijk dat het Sumerisch als eerste van het Sino-Tibetaans werd gescheiden, wat zowel de archaïsmen die in andere Sino-Tibetaanse talen zijn verdwenen als een aantal vernieuwingen verklaart die in het Sino-Tibetaans afwezig zijn, maar typologisch inherent zijn aan het Nostratisch en Australisch.

Zo assimileerden de Sumeriërs, die uit het noorden kwamen, zowel de Ubaydianen als de Proto-Semitisch-Afrikanen ("... De aanwezigheid van de woorden van het hoofdfonds onder het contact Afro-Araziatisch-Sumerische lexicon lijkt te wijzen op een Afro-Araziatische substraattaal, die in het 4e millennium voor Christus door het Sumerisch werd overgeleverd"). ²²³), hebben ook het substraatbeeld van het vaderland in het zuiden, in de wateren van de zee, overgenomen.

En deze substraatpopulatie, die uit het zuiden kwam, wordt gesymboliseerd door het beeld van de culturele god Eka (Sumerische. "de heer van de Nizza/Aarde"; de Akkadiërs van Babylon noemden hem Ea, en

²²³ Militarev, A.Yu. *Afro-Aziatisch-Sumerische lexicale betrekkingen (in het Russisch) // Taalkundige reconstructie en de oudste geschiedenis van het Oosten. Materiaal voor discussie op de Internationale Conferentie (Moskou, 29 mei - 2 juni 1989)*. Ч. 1. - Moskou: Nauka, 1989. - - C. 60.

de Grieken, die later in Mesopotamië verschenen, behielden zijn naam als Hannes; men gelooft dat hij in het Oude Testament bekend staat als de rechtvaardige Henoch).

Zo hebben ze hem vereerd:

Enki, Mind Extensive, Anunnaki.

de leider van de machtigen.

Een helderziende, vervloekte schepper.

Een helderziende Woordgever, een visionair.

In de arresten van zonsopgang.

en tot zonsondergang van wijs advies, de aanvrager.

Anki, de heer van alle ware woorden, als het ware.

Mag ik je verheerlijken!

Het zuidelijke schatland werd Abzu (Sumerische "verre wateren"; acad. Apsu) genoemd, dus de tempel die eraan gewijd is in de stad Erida heet "Eabzu" - "huis Abzu" of "huis Engurra" (later ook wel reservoirs van heilig water in de binnenplaatsen van de Babylonische en Assyrische tempels genoemd; blijkbaar bestond er in het thuisland van Enki Abzu ook een gelijkaardige poel (meer) met zoet, heilig water). EAbzu dient als prototype voor het hemelse paleis van Marduk, en het laatste voor het heiligdom met de ziggoerat in Babylon, het heilige centrum van de aardse wereld.

In de Babylonische kosmogonische epos "Enuma elish" Abzu, "de eerstgeborene, alles-schepper", wordt gepresenteerd als een element waaruit de verbinding met de afgrond van Tiamat (de oceaan van zoute wateren) wordt gecreëerd de tweede generatie goden - monsters Lakhmu en Lahamu, die geboorte gaf aan Ashar (Anshara) en Kishar. Deze laatste waren de ouders van Ana (hemel) en Eyi (d.w.z. Eyki), de god van de aarde, het water en de wijsheid. De jonge goden waren ondeugend en maakten zoveel lawaai dat ze Abzu en Tiamat verstoorden. Abzu klaagde bitter: "Overdag heb ik geen rust, 's nachts slaap ik niet. Ik wil ze ruïneren, ze in verschillende richtingen drijven. "Laat er stilte zijn, we willen slapen! Hoewel Tiamat het daar niet mee eens was, maakten Abzu en zijn adviseur Mammu plannen om de jongere goden te vernietigen. Maar Aya betoverde Mammu met zijn geestkracht, zijn aura, zijn "stralen van het licht", toen bracht hij Abzu in slaap en doodde hem. Toen creëerde Aya zijn huis in Abzu, waar zijn zoon Marduk werd geboren (Akkadsk. MAR.DUK "zoon van de zuivere hemel"; in andere interpretaties: "Marduku" - "zoon van de wereldheuveel" of "amar utuk" - "kalf van de god Utu-Sun"), de oppergod van Babylon, die Tiamat versloeg en uit delen van haar lichaam de bewoonde wereld schiep. De grootsheid van zijn Marduk laat ook zien dat door zijn woord sterren verdwenen en verschenen (er was dus instabiliteit aan de hemel).

Het feit dat Anki Abzu doodde en de oorlog van de goden met Tiamat daardoor gebeurde, wijst erop dat Anki (Aya) slechts het territorium met het heilige meer (reservoir) Abzu veroverde (waarvan de naam van het territorium waarop het meer zich bevindt), en vervolgens van daar naar Sumerië kwam en een kopie van zijn tempel - "Eabzu" in de stad Eredu bouwde.

Dat is hoe Anki het verkondigt:
Mijn vader [Anu], koning van hemel en aarde,
Gaf me leven in de hemel en op aarde.
Mijn voorouder, koning van alle landen,
Verzamelde alle goddelijke wetten,
Hij gaf me alle goddelijke wetten.
Van Mount House, het huis van Enlyl,
Ik bracht verschillende curiosa naar mijn Abza in Erida.

In Abzu werkten assistenten van Enki - wijzen Abgallu (Akkad. Apkallu), de oprichters van de eerste zeven Sumerische steden (die bijvoorbeeld de eerste vestingmuren van Uruk hebben opgericht).

Hier, in Abzu, werden de goddelijke tabletten "Mae" (Destiny, Essences) bewaard die uit de zevende hemel neerdaalden door de god Anom, die de koning van Tiamat ooit ontving. "Mae" lokt de godin Inanna (Ishtar), dochter van Ecki, uit Ecki, die in slaap is gevallen, en brengt ze op een hemelse toren naar het volk van Uruk. Eki slaagt er niet in de "tabellen van het lot" terug te geven en de mensen zijn tevreden met de gaven van de beschaving.

Eki geeft ook opdracht aan zijn vrouw, de moedergodin Ninmah, om uit de klei "uit de kern van Abzu" de eerste man te vormen aan wie het bloed van de vermoorde godverrader King werd vermengd.

Mythes over de redding van Enki van de wereldwijde vloed van de eerste man Ziusudra op de ark, de verschijning van de god-meester Onnes in de vorm van vis en de zeven wijzen Abgallu, die de borden "Mae" houden vragen om parallellen met de hindoeïstische mythes over de redding van de eerste man Manu Waivaswata op de ark, over Vishnu Matsya's avatar ("Vissen") en over de zeven wijzen die de mensen "Veda's" gaven... Deze mythen, die niet bekend zijn bij andere Indo-Europeanen, kwamen waarschijnlijk naar Indo-Ariërs uit de Dravidische beschaving van de Indus, verwant aan de Mesopotamische (Subarea).

Waarschijnlijk op een ongelofelijke manier om Aya te vertegenwoordigen; Equi), zoon van Zeus, wijs (maar vaak dronken) heerser van de onderwereld, van zoet water en het eiland Dilmun, die de tempel in Erida bouwde, kwam bij de Grieken, waar hij verscheen als Eak, koning van het eiland Aegina (Henona), bewaarder van de sleutels van Hades, Een wijs godsgeschenk, stichter van de eerste tempel (volgens Warron), bouwer van

de muren van Troje, schoonzoon van Centaur Chiron, deelnemer aan de mars van de eeuwig gewelddadige en dronken Dionysus naar India, zuiveraar van het water van slangengif, zijn zoon was Telamon ("De Drager"), de vader van Ajax, en Pelay, de vader van Achilles... De mythe over hoe Zeus het eiland Henon overnam door de nimf Aegina, de dochter van de god Asaop, en Eak werd als gevolg daarvan geboren, Telamon's vader (voor Sisyphus' onthulling van het mysterie van de ontvoerder, stuurt Zeus Tanatos "Dood" naar de mensheid), is vergelijkbaar met de Sumerische mythe over het bezit van de god Enlil van het rechtschapen meisje Ninhursag ("Lord of the Forest / Main Mountain"). Later werd ze haar man, maar als de "Lady of life/rebra" (Ninti) werd ze Anki, die de bruiloft op Dilmun vierde.

In de Armeense mythologische traditie komt Hayk, de reusachtige voorvader van de Armeniërs die deelnam aan de bouw van de Toren van Babel, overeen met Eka (Eya) en Eaku. Volgens de legende ging Hayk in de zomer van 2492 voor Christus van Mesopotamië naar de kust van Van, onder leiding van 300 echtgenoten en hun families. Hayk stichtte een Armeense staat en trok zijn grenzen rond drie meren: Van, Urmia en Sevan, en allemaal samen rond de berg Ararat. De heerser van Babylon, tiran Bel valt het door Hayk opgerichte koninkrijk binnen, en wel op 11 augustus 2492 voor Christus. Op 11 augustus 2492 v.Chr. vindt er een onderlinge strijd plaats in Hayots Dzor (beukendal "Hayk Valley"). In deze strijd, doodt Ike Bel met een schot in het boogschieten. Het lichaam van Bel, gedood door de Armeense koning, werd naar de top van de berg getild en verbrand. Door Gods wil veranderde de as die van hem overbleef in water en werden Bel's krijgers en karavanen van zijn kamelen versteend. Hayk werd de grondlegger van het Armeense koninkrijk. Hijzelf is vergoddelijking onder de Armeniërs en het volk, begint zichzelf het woord "hooi" te noemen, waarbij hij zijn stamboom van de legendarische reus benadrukt. Voor zijn dood geeft Hayk de macht in het land aan zijn oudste zoon, Aramanyak. Namens een van zijn achterkleinkinderen, Aram, vinden verschillende afgeleide vormen plaats, die deze natie door haar burens wordt genoemd: Armani, Armeniërs, Armeniërs, Aryms, Ermeni, enz. De 11e augustus wordt beschouwd als het begin van de Armeense nationale kalender en deze dag is nog steeds de dag van Navasard, de Armeense nieuwjaarsdag. Traditioneel wordt aangenomen dat de voorouders van de Armeniërs Noord-Mesopotamië hebben verlaten vanwege de dreiging van een aanval van Isin's Amoreanen, die de 3de dynastie van Ur rond 2017 voor Christus versloegen. Tijdens het bewind van de Aramese usurpator Ishbi-Erra (2017 - 1985 voor Christus) en zijn opvolgers verspreidde de macht van Isin zich naar Nippur, Elam, Ur en Dilmun. In Mesopotamië werd de naam van Bel ("Meester"), waarmee de vijand van Hayk in de Armeense versie werd genoemd, toegepast op de Sumerische god Enlil, die Enlil's rivaal was voor het bezitten van Ninmahk (Ninhusag, Nintu, Damgalnuna, Mama).

In het Armeense geval was er duidelijk een geschiedenis van de mythologische notie van de kosmologische oudejaarsstrijd van de god Aya met Abzu onder de volkeren van Mesopotamië, en vervolgens een onderbouwing in het verborgen land waar de ark gered van de wereldvloed ooit stopte (in de Sumerische versie - Mount Nazir in Dilmun, in de Armeense - Ararat). Hetzelfde gebeurde met het mythologische verhaal van de stervende en herlevende Tammuz en de binnenvallende Ishtar, die de vorm heeft gekregen van een historische legende over de Armeense koning Ari Beautiful, een afstammeling van Hayk, en Shamiram...

Het oorsprongsmotief van acht goden uit het lichaam van Enki en niet-triviale seksuele relaties kan worden vergeleken met de Hindoestaanse mythe over hoe grote wezens Prajapati ("lords of births") - Marichi, Atri, Angiras, Pulastia, Pulaha, Kratu, Prachetas (anders - Daksha), Vasishtha, Bhrigu en Narada plaatsvonden uit het lichaam van Manu Swayambhuva, zoon van Brahma en Viraj ("Shining"). Er wordt gezegd dat ze respectievelijk moraal, bedrog, barmhartigheid, trots, vernuft, vindingrijkheid, rivaliteit, nederigheid en voorzichtigheid belichamen. Deze tien Prajapati "hebben goden en goddelijke heiligdommen geschapen, goede geesten en geduchte reuzen; bloeddorstige wilden; hemelse koorzusters; nimfen en demonen; enorme slangen en kleinere griezels; vogels met machtige vleugels; en afzonderlijke verzamelingen van pitrines, dat wil zeggen, de voorouders van de mensheid" ("*Manu Laws*"). Tien prajapati creëerden ook zeven rishis ("sapta rishis"; ook wel bekend als het sterrenbeeld van de Grote Beer) van onze jaartelling, de Vaivaswata Manu. Dit zijn Kashjapa, Atri, Vasishtha, Vishwamitra, Gautama, Jamadagni en Bharadwaja. In Brikhadaranyaka Upanishade worden zeven rishishi letterlijk vergeleken met verschillende delen van het menselijk lichaam: "Deze twee oren zijn Gotham en Bharadwaja. Deze twee ogen zijn Vishwamitra en Jamadagny. Deze twee neusgaten zijn Wasishtha en Kashyapa. De taal is Atri, want eten wordt met de tong gegeten. Echt, "eet" betekent hetzelfde als de naam Atri. Hij die het weet wordt de eter van alles, en alles dient hem als voedsel". Op een andere plaats is er de volgende identificatie: "Vasishtha is adem, Bharadwaja is geest, Jamaadagni is oog, Vishwamitra is oor, Vishwakarma (Atri) is spraak. Mahabharata vertelt ons over hen:

Zeven rishishi... ..kondigde de hoogste Doctrine (Shastra) aan en sloot zich aan bij de vier Veda's op de grote Mount Meru... Dit zijn zeven cijfers (in de wereld), de achtste zelfopoffering (Manu). Ze houden de werelden, van hen de wetten (Shustra), op één geconcentreerde gedachte, zelf opgenomen, zich verheugend in het evenwicht van de Muni (wijzen),

het verleden, het heden, de toekomst kennende,
zijn ze uiterst trouw aan de Wet:
"Dit geluk, deze Brahma, dit eeuwige goed",
(Dus), met een hart dat zorgt voor de werelden, schiepen ze de Wetten
(Shustra)

Dan verspreiden
die voorouders van de wereld, die nadenken over de doelen van de wereld,
deze Dharma, de eeuwige Lange.

Zeven rishis leefden met hun vrouwen op de noordpool van de hemelbol. Het gebeurde dat de god Agni in de vorm van Adbhuta (offervuur) zag hoe Rishishi, "na zijn toevlucht te hebben genomen in hun kloosters, zich rustig overgaf aan wassing, als vergulde altaren en zuiver als het maanlicht; briljant concurreerden ze met de "Vredestichter van de slachtoffers" zelf, en elk was als een prachtige ster. Agni had een passie voor de vrouwen van Rishi en drong tot hen door in de vorm van het vuur van Garhapatia, terwijl de dochter van Rishi, Dakshi Swakha, verliefd op hem was. Ze nam de gedaante aan van elk van de rishishi-vrouwen en bevredigde zo haar en Agni's passies. Zes keer per twee weken gooide Swaha, de geliefde van Agni, zijn zaad in een vat en uiteindelijk verscheen uit dat zaad een jongen, de god van de oorlog, dieven en vervloekte voorouders van Skanda (Kumara, Kartikeya, Murugan, Chandabhairawa). De vrouwen van Rishi, hoewel niet schuldig, werden achtergelaten door hun echtgenoten (behalve Arundhati, de vrouw van Vasishthi) en veranderden in een constellatie van Pleiades. Om te zien hoe de mensheid zich aan hun voorschriften hield, werden zeven rishis zelf het sterrenbeeld van de Grote Beer: vier sterren vormden een opscheplepel, en drie andere een pen.

In het Boek van Henoch vinden we deze beschrijving: "... En het was verschrikkelijk wat ik daar zag: zeven sterren, als grote brandende bergen en als geesten die me vroegen. De engel zei tegen mij: "Dit is de plaats waar de hemel en de aarde eindigen; het is de kerker voor de sterren van de hemel en voor het leger van de hemel. En deze sterren, die over het vuur rollen, zijn de sterren die voor hun zonsopgang het bevel van God hebben overtreden, omdat ze op hun bepaalde tijd niet zijn gekomen. En Hij was boos op hen, en bond hen vast tot de tijd dat hun schuldgevoel voorbij was - het jaar van het mysterie" (*Enoch 4:20-23*).

In "Openbaring" zegt John dat hij een stem achter zijn rug hoort en zich omdraait en zeven gouden lampen ziet. Hij wordt uitgelegd: "Het mysterie van de zeven sterren (το μυστηριον των επτα αστερων) die je in mijn rechterhand zag en de zeven gouden kandelaars (τας επτα λυχνιας τας χρυσας) zijn deze: de zeven sterren zijn de engelen van de zeven kerken; en de zeven kandelaars die je zag zijn de zeven kerken (*Openbaring 1*):20); "... En van de troon kwam bliksem en donder en klinkers, en de zeven vurige lampen brandden voor de troon, die het wezen zijn van de zeven geesten van

God (τα επτα πνευματα του θεου)" (*Openbaring 4:5*) En Johannes gaat verder met het beschrijven van de engelen van de Apocalyps, die in de zeven bazuinen zullen blazen, de zeven schalen op de aarde zullen uitstorten, en de zeven plagen zullen verslaan. De engelen zijn verdeeld in drie en vier. Dat wil zeggen, vier engelen beheersen ook de vier kanten van de wereld en houden vier winden, vier elementen vast.

Twee sterren van de Kleine Beer (Kirghiz) worden verward met een paar hemelse aliens, en zeven sterren van de Grote Beer worden verward met bewakers. De duivel naar het beeld van een wolf wacht al lang op deze pacers, en als hij erin slaagt ze op te eten, zullen de bewakers rennen - en dan zal er "de rust van het licht" zijn. En de Khakasses zeggen dat de zeven sterren honden zijn met ijzeren klauwen, die aan de hemel zijn vastgebonden als ze hun ketenen breken - het einde van de wereld zal komen.

Dit kan worden vergeleken met de beschrijving in "Atharvaged" het verloop van de kosmische tijd: "... De tijd gaat verder, het is een paard van ongeveer zeven stralen, duizend ogen, niet wetende de vernietiging en vol van vruchtbaarheid. De Verlichte Wijzen (Rishi) bewegen zich erop; de wielen - alle werelden. De Tijd beweegt zich dus op zeven wielen: hij heeft zeven spaken; de onsterfelijkheid van zijn as. Nu is hij al deze werelden. De tijd gaat de eerste God vooruit. Een vol schip is ingesloten in de Tijd. We zien het als bestaand in vele vormen. Hij is al deze werelden in de toekomst. Ze noemen het "Tijd in de Hoogste Hemel" ("*Atharvaveda*", 1-3, *Hymne XIX, 53:1-3*)²²⁴.

In de XV eeuw. In Rome was er een heilige waarzegger Amadeus, aan wie zeven aartsengelen verschenen, van oudsher bekend onder de namen van de bijnamen: Michael - "quis ut Deus", "zoals God", Gabriël - "de kracht (of het gezag) van God", Rafaël - "goddelijke deugd", Uriel - "Gods licht en vuur", Saaltiel - "toespraak van God", Yehudiel - "glorie van God" en Barachiel - "Gods zegen". Deze wezens onthulden hun ware namen aan de ziener en vroegen hem een tempel voor hen te bouwen. Tegelijkertijd werden oude tabletten ontdekt waarop zeven geesten staan afgebeeld, gesignd met hun echte namen. In de XVI eeuw. verschenen zeven geesten aan een andere ziener - Antonio Duka. Nu hebben de Aartsengelen geëist om een tempel te bouwen op de plaats van de Deocletiane Thermae, waar in de oudheid magische rituelen werden uitgevoerd, en die door Paus Pius IV werd gebrandmerkt als een plaats van "de meest profane doelen". De kerk was niet in staat om aan deze eis te voldoen. De echte namen van de Aartsengelen werden in opdracht van paus Clemens XI zorgvuldig vernietigd. Maar in de tussentijd gingen de priesters door met het stiekem uitvoeren van rituelen die op de een of andere manier met de zeven geesten verbonden waren. Een van hen kan worden beschouwd als het ritueel "Release of the Hoard" (waarover

²²⁴ Blavat E.P. *Geheime Doctrine. T.2* // http://www.economics.com.ua/writer/235/textbook/9710/blavatskaya_elena_petrovna/teosofiya_-_4_taynaya_doktrina_tom_II/read/72

Elifas Levi schreef), waarbij de namen van engelen en bloed werden gebruikt. Het Vaticaan heeft een rijk geïllustreerde oude katholieke dienaar, waar enkele van de namen van de sabelgoden worden genoemd: "Saaltiel, de boodschapper; Eudiel, de beloner; Raphael, de genezer; Michael, de overwinnaar; Gabriel, de zanger; Barahiel, de helper; Uriel, de sterken". De tekst van het document bevat massa's ter ere van de verschillende aartsengelen. De "Tempel van de Zeven Geesten" werd toch gebouwd in Rome nadat de helft van de stad was uitgestorven door de pest die de Engelen genoten. Michelangelo werd uitgenodigd om dit project uit te voeren en de ware namen van de "Zeven Geesten" werden gerestaureerd. Binnen drie jaar ontving Antonio Duka in deze tempel vele spreuken, gebeden en openbaringen van de geesten. En honderd jaar later zijn de echte namen op mysterieuze wijze weer verdwenen. Volgens de katholieke geestelijkheid waren de ware namen "gevaarlijk magisch", omdat de naam een trilling bevatte, die, trouw gereproduceerd, altijd een antwoord gaf, en deze trilling was onverschillig voor de menselijke begrippen van goed en kwaad. En in de VIII eeuw. door de christelijke chronologie was het proces van de bisschop van Maagdenburg Adalbertus, die in magische rituelen de namen van de zeven tronen van God gebruikte, en in het bijzonder de naam van Uriel. Niet het feit van het magische werk werd veroordeeld, maar het gebruik van namen. Uriel zou hebben gereageerd op de verzoeken van de bisschop, die enigszins in strijd waren met de christelijke beginselen. Tijdens het proces werd besloten dat het in feite niet de Aartsengel Uriel was, maar een demon met een soortgelijke naam²²⁵.

3. Sitchin heeft aandacht besteed aan een interessante parallel met het Sumerische verhaal over de oorsprong van acht goden uit een lichaam van Enka in de Egyptische mythologie: "... In de Egyptische theologische teksten uit Memphis wordt ook beweerd dat acht goden " werden geboren uit hart, taal, tanden, lippen en andere delen van een lichaam van Ptah. Hier, evenals in Mesopotamische bronnen, wordt verteld dat Ptah hen na de geboorte van deze goden land en huizen heeft gegeven: "Nadat hij de goden had gebaard, stichtte hij steden, verdeelde de landen en plaatste de goden in heilige woningen; hij bouwde hun heiligdommen en offerde hun offers. Dit alles wat hij deed was "om het hart van de Vrouwe van het Leven te plezieren..."²²⁶).

Ptah, de god van de wijsheid, kunsten en ambachten, verscheen uit de oeroceaan en schiep de eerste acht goden (primaire kwaliteiten van de

²²⁵ *Banshee Danu. Grote Moeder en Engelen van de Apocalyps: Een praktische handleiding voor magisch werk met de constellatie van de Grote Beer.* - - 2012. - P.23-25 // http://invertedtree.ucoz.ru/load/velikaja_mat_i_angely_apokalipsisa/17-1-0-245

²²⁶ Sitchin Z. *Oorlogen van de goden en de mensen. Hoofdstuk 8* // <https://www.litmir.co/br/?b=270&p=34>

schepping, of manifestaties van hun goddelijke essentie), bestaande uit vier paren: Nun en Nunet (afgrond; variant): Niau en Niaut), het gebruik van een paar namen, mannelijk en vrouwelijk, is een symbolische indicatie van het vermogen om leven te geven; Huh en Huhet (ontelbaar, alles omhelzend, oneindig), Cook en Cooket (duisternis, die ook de mogelijkheden van de schepping bezitten; variant: Schaduw en Schaduwpak); Amon en Amonet (onschuld, afwezigheid van een bepaald beeld; variant: Gerekh en Gerecht). Deze laatste kuitschieten een ongerepte heuvel (Ben Ben Ben) en een wereld-ei erop (soms wordt het gelegd door een witte gans - Cacan-Huer - "Great Gogotun"). De demiurg zoon Atum (genaamd Noon's son) is geboren uit het wereld-ei. De laatste baart samen met de rechterhand van de Iusat-goden Shu en Tefnut (lucht en water), achter hen ontstaan Geb en Nut (de aarde en de hemel), de ouders Osiris, Seth, Isis en Neftides.

Ptah schept de wereld en alles wat daarin bestaat (dieren, planten, mensen, steden, tempels, ambachten, kunsten, enz.) met "taal en hart", die de schepping in zijn hart heeft geconcipieerd en die hij de geconcipieerde taal noemt. Licht en Waarheid kwamen uit Ptakh, en Hij is ook de schepper van het koninkrijk (van het koninkrijk als een principe van de organisatie van het leven). In 647 staat in de "Teksten van de Sarcofagen" een toespraak namens Ptah: "Ik ben Hij die ten zuiden van Mijn muur is, heer van de goden, koning van de hemel, schepper van de zielen, heerser over beide landen (hemel en aarde - let op.), de schepper van de zielen, die de bekroning, het wezen en het bestaan van de zielen geeft, Ik ben de schepper van de zielen en hun leven in Mijn hand, als Ik verlang, schep Ik en zij leven; want Ik ben de schepper van het woord dat op Mijn mond ligt, en de wijsheid die in Mijn lichaam ligt, Mijn waardigheid in Mijn handen, Ik ben de Heer. Een bijzonder beeld van het mysterieuze en onbegrijpelijke bestaan van Ptah was de locatie van de Tempel van Ptah van Memphis - buiten de stad Memphis, buiten de zuidelijke muur, en de bijnaam "De Ene", Wie zit er achter de zuidelijke muur" (het zuiden in de Egyptische symboliek is een beeld van de eeuwigheid), in een ander woord is Ptah een god aan de zuidelijke kant van Egypte, het komt praktisch niet voor in rituele teksten (teksten van de piramides), waar de naam Ra of Amon Ra voornamelijk wordt gebruikt. Maar namens Ptah worden veel persoonlijke, menselijke namen geproduceerd (bijvoorbeeld de naam van de beroemde oude Egyptische wijze Ptahotep). De ene naam eert de vreemde aard van god aan de wereld van de mensen, de andere - de uniciteit van de natuur. Dit drukt paradoxaal genoeg het idee uit dat de mens zowel een goddelijk wezen als een aards wezen is; tegelijkertijd een schepsel en een zoon van een god, de mens is een zelfkrachtige "icoon" van deze zelfkrachtige onuitsprekelijke godheid. Ptah werd afgebeeld als een mummie met een open hoofd, met een stang of staf die op een hiëroglief staat, wat de waarheid betekent. De heilige stier Apis werd vereerd als de levende belichaming van de god Ptah. Zoals Eki Abau had, de god van de planten, en Ptah Sekhmet, de zoon van Nefertum, de god van de vegetatie, zoals de machtige zoon van Eki het zonnekind Marduk

(Amar-utu(-k)) werd, zo was de grootste zoon en helper van Ptah de zonnegod Atum (Jtm), de beschermer van de wereldorde (Maat):

Ik ben Atum. Ik ben degene die alleen was.

Ik ben Ra in zijn eerste optreden.

Ik ben een grote God, een samotvoret,
Schepper van zijn namen, Heer van de Goden,

Welke geen van de goden zal naderen.

Ik was gisteren, ik weet het morgen.

Het slagveld van de goden ontstond toen ik niets zei.

Ik ken de naam van de grote god die binnenin zit.

"Praise Ra" is zijn naam.

Ik ben de grote Phoenix die in Heliopole zit...

Zoals Equi (Eya, Hannes) naar Mesopotamië komt vanuit de zee van de zuidkant, en de Egyptische god Demiurge Ptah naar Egypte komt vanuit de oceaan van de zuidkant van de wereld.

De Egyptenaren van hun kant hebben het nieuws gehouden dat een bepaald land van de schat in het zuiden is verdwenen in de golven van Oudj Ur ("Great Green"; oceaan). Ook het sprookje over de reis van de Egyptische koopman door deze wateren naar het eiland Snake, waar het leert dat de reusachtige ster is gevallen en al zijn soort heeft vernietigd - "75 slangen met mijn kinderen en mijn broers" is gebleven. In dit sprookje voor Egyptische de heer van de gelukkige grond - de grote slang met een baard, een lichaam gefixeerd in goud, en wenkbrauwen van lapis lazuli is ook verschenen. De slang vroeg erom: "Wie heeft jou, jij nederige, wie heeft jou naar het eiland van deze zee gebracht, waarvan de kusten in de golven liggen?" De Egyptenaar sprak over zijn tegenslagen. De slang bleek een gastvrije meester te zijn, hij begiftigde de schipbreukelingen met de rijkste gaven van zijn land - giraffen, olifantentanden, kaneel, wierook, enz. - En hij stuurde de schipbreukeling naar huis in Egypte en zei: "Als je hier weggaat, zul je dit eiland nooit meer zien, want het zal in golven veranderen" (*"Het verhaal van de schipbreukelingen"*). Volgens V.S. Golenishchev is dit Socotra-eiland gelegen in de Indische Oceaan, voor de ingang van de Golf van Aden. Andere onderzoekers identificeren het met het eiland St. John in de Rode Zee, omdat men in de oudheid geloofde dat het ooit door slangen werd bewoond. Een ander "adres" is mogelijk - een klein eiland bij Aden, door de Arabieren "Abu Haban" genoemd, dat is "Vader van de Slangen". Maar egyptoloog E. N. Maximov is van mening dat het onmogelijk is om te spreken over een exacte - en zelfs benaderende - identificatie van een sprookjesachtig eiland, want het "... is begiftigd met typische kenmerken van het beloofde land, het paradijselijke eiland van de gezegende, waar een man al heel lang mentaal probeert door te dringen, en soms echt probeert door te dringen" (Quote za:²²⁷).

²²⁷ Kondratov A. *Eilanden van de Eritrese Zee // Kondratov A. Mysteries van de drie oceanen*. - L.: Hydrometeoizdat, 1971. - http://www.e-reading.club/chapter.php/97380/35/Kondratov_-_Taiiny_treh_okeanov.html.

Ook, volgens de legenden, was het voorouderlijk huis van de Egyptische goden "Nutheru" een rijk en fabelachtig land en werd het "Ta Nutheru" - "Land van de Gezegenden" genoemd: "... Ta Nutheru werd verondersteld een specifieke aardse locatie te hebben ergens ver ten zuiden van het oude Egypte, voorbij de zeeën en oceanen - zelfs voorbij het land van de specerijen Punt; de laatste zou aan de kusten van Somalië in Oost-Afrika liggen. Om het definitief te verwarren werd Punt ook wel eens het Goddelijke Land, het Land van de Goden genoemd; het was een bron van zoet ruikende wierook en mirre, waarvan de geur bijzonder geliefd is bij de goden. Een ander mythisch paradijs, ook verbonden met Neter, is de "verblijfplaats van de gezegende", waar soms het beste van de mensen wordt meegenomen en die "zich achter een brede waterruimte bevindt". Zoals Wallis Budge in zijn werk schreef "Osiris en de Egyptische Opstanding", *"geloofden de Egyptenaren dat dit land alleen bereikbaar was per boot of met de persoonlijke hulp van de goden die hun favorieten daar konden brengen ..."* "Wie het geluk heeft er te komen, bevindt zich in een magische tuin *"op eilanden waar het water door de grachten stroomt, waardoor ze altijd groen en vruchtbaar zijn"*. Op de eilanden in deze tuin *"bereikte tarwe een hoogte van vijf kubieke meter (twee en een halve meter), waaronder twee kubieke meter - oren, drie - stengels, en gerst groeide tot zeven kubieke meter, waarvan drie kubieke meter waren oren en de stengels - vier"* Is dit land met zijn uitstekende irrigatie en wetenschappelijk georganiseerde landbouw niet naar Egypte gekomen aan het begin van de eerste keer, toen Osiris, de leraar van de landbouw, die de titel van "Lord of the Land of the South" draagt, aankwam? En was het niet vanaf dit land, dat alleen bereikbaar is via de waterweg, degene in het Ibis-masker, die de zeeën en oceanen overstak om een onschatbare gave van astronomie en geodesie te brengen aan de primitieve bewoners van de prehistorische Nijlvallei... Zou het niet zo kunnen zijn dat de mariene iconografie in de oude Egyptische kunst, de bouw van hun schepen en hun passie voor sterrenkijken getuigen van een erfenis die in het verre verleden aan hun voorouders is doorgegeven van een onbekend volk van zeelieden? Alleen zo'n volk, zo'n vergeten zeebeschaving kon sporen achterlaten in de vorm van kaarten die de wereld zoals die er voor het einde van de laatste ijstijd uitzag, nauwkeurig weergeven. Alleen zo'n beschaving, die gedurende tienduizend jaar haar koers met de sterren heeft vergeleken, kon de verschijnselen die met de precessie van de nachtevening samenhangen, en die in oude mythen werden weerspiegeld, opsporen en nauwkeurig berekenen. En er zijn alle redenen om te beweren dat alleen een dergelijke beschaving de Aarde nauwkeurig genoeg kon meten om op de schaal van de Grote Piramide te komen"²²⁸ .

²²⁸ Hancock G. *Sporen van de Goden*. - M.: Veche, 1998. // http://samlib.ru/g/gomonow_s_j/zzzzhankok.shtml

Hoofdstuk 10. De goden op de gevleugelde wagens...

Onderzoeker Alexey Repin heeft de versie aangenomen dat de Griekse mythes over de verdeling van de voordelen van een beschaving door goden onder de volkeren van de Aarde (Tryptol, Apollo, Hermes, Dionysus, enz..) op "geveleugelde wagens" (maar wagens zijn ook attributen van zeegoden, symbolen van schepen, maar soms ook direct genoemd en "ark") moeten worden geïnterpreteerd als legendes over boodschappers uit een meer ontwikkelde beschaving ("Atlantis"), wat een netwerk is van handelshavens-fabrieken zowel aan de kusten van de oceanen als binnen de continenten met een speciale cultus van granen, bedwelmende dranken en megalieten. Met toestemming van A. Repin, laten we citeren uit zijn overpeinzingen:

"...Atlantis, als een netwerk-centrisch handelsbedrijf, hoofde geen hoofdstad of een eiland te hebben. Op de scheepswerven in Lotkhala werden schepen gemaakt, in de dalen van de Indus en Saraswati werd cederhout voor hen gewonnen en verder geëxporteerd via de oude Dvarka. Alle rijkdom van India, Ceylon en Afghanistan werd erdoorheen geëxporteerd. Er moet een bankkluis zijn geweest waar de rijkdom zich ophoopte. En waarschijnlijk was het in Zuid-Arabië, waar alle handelsroutes doorheen gingen. Waar de rijkste "multi-kolom Iram" was. Nu is alles daar bedekt met zand - en daar moet je wachten op nieuwe ontdekkingen ... Koper voor brons werd gedolven in Cyprus en in de bergen van de Oude Balkan, en misschien op het meer van Michigan (enorme afzettingen van inheems koper), tin voor het op de Cassiteriden, en misschien in Bolivia. Iedereen had behoefte aan bronzen gereedschap en sieraden, maar in de eerste plaats voor de vervaardiging van megalieten, die deel uitmaakten van de wereldwijde, volledig planetaire cultus van het megalithisme. En arbeiders, megalietenbouwers, kregen brood en voedsel te eten dat overal werd gekocht, hun werk werd betaald met graan, wat gelijk stond aan liefdadigheid met een percentage van de superwinsten, en tegelijkertijd was er de promotie van een nieuwe manier van leven en religie, die werden geassocieerd met de georganiseerde landbouw. De orders van "vrije metselaars" kwamen om megalieten te bouwen, die deze gereedschappen na de bouw altijd meenamen. Het geheim van het brons was strategisch. Inclusief de bouw van schepen - het belangrijkste "wapen" van de atlanten. En het brons zelf werd gemaakt door ons onbekende hephaestos "voor de negenendertig landen", die gemakkelijk schepen Atlantiërs bevaren, maar waar geen beweging was primitieve aboriginen. En andere nieuwsgierige zakenlieden ... De bouw van megalieten begon waarschijnlijk met het verschijnen van de cultus Gebekli-Tepe in 9-10 duizend voor Christus, toen er unieke omstandigheden waren voor het verzamelen van granen, en misschien voor de eerste pogingen om tarwe van de wilde ondersoort te

domesticeren die groeien op de berg Karacadağ 30 km van Gebekli-Tepe. Men gelooft dat de Göbökli Tepe-cultus een sleutelrol heeft gespeeld in de opkomst van de landbouw. Tegelijkertijd lijkt zich hier de cultus van rituele feesten en offers te hebben ontwikkeld. En toen ze leerden hoe ze bier moesten maken van graan, kregen de feesten de rol van magische acties, die voor altijd in het geheugen van de oude mensen bleven hangen. In principe werden de oude megalieten gebouwd in 6-4 duizend voor Christus. ...relatief gezien niet ver van de zee en de bevaarbare rivieren. Megalieten veranderden het gebied en werden bakens van nieuw leven, waardoor dichte aboriginals uit dichte bossen werden gelokt. Bovendien waren de megalieten volgens Robert Temple uitstekende referentiepunten voor postduiven, "goddelijke postbodes" van de atlantische priesters, die in die tijd snel alle nodige informatie brachten, zowel commercieel als politiek... De belangrijkste taak van het oude Atlantis was om de primitieve bevolking uit de zelfvoorzienende manier van leven van de jager en verzamelaar van "caught-eat-sleep..." te rukken, om de natuurlijke economie van de primitieve mens te ontsluiten. Inclusief door het verleiden van de adel met sieraden, fijne wijn, wierook, kleurstoffen, maar ook microlitjes obsidiaan voor gereedschap en de jacht. Immers, iemand moest voor de lokale chiefs werken om zo'n luxe te kopen. En hertenkarkassen, wortels en hagedissen, je kunt er niet mee weggomen - je hebt harde valuta - graan nodig! Maak de natuurlijke economie van de oude mens vrij, en dicht bij het handelsnetwerk van de rijke goden! Dit is een nieuwe hypothese over hoe de georganiseerde landbouw zich verspreidde. Startkapitaal: de rijkdom van de Indiase regio en Mesopotamië. Toen kwam het oude Egypte, georganiseerd door de Atlantiërs, of beter gezegd het volk van Anna (in het Soemerisch), bij dit systeem. Het hoogtepunt is dat een dergelijke netwerk-centrische structuur is verschenen voor de staten met hun grenzen. Ze was zelf een wereldreiziger en had geen grenzen! En de sleutel van zo'n beschaving - "schepen en metalen" ... [Het] waren handelsrijken. De Minoïsche thalassocratie, bijvoorbeeld. Dat is een staat? De Fenicische thalassocratie, die niet op een of andere manier zwaar gecentraliseerd was... Het was geen enkele staat, geen enkele manier. Onafhankelijke Carthago, trouwens, zoals de VS uit Engeland. De Oost-Indische Compagnie was praktisch onafhankelijk van Engeland... Waarschijnlijk waren Tartess en Hades onafhankelijk van Kreta... Er was ook een handelsimperium op het land, Olmec. En het was ook geen staat met grenzen. Er waren verspreide rituele en culturele centra... handelsroutes, hun invloed lag ver buiten dit conglomeraat van culturele en religieuze centra. De Olmecs worden verondersteld de sterkste invloed te hebben gehad op Mesoamerica in het algemeen. Carthago was niet het middelpunt, zoals de Bijbel, evenals Tyrus, Sidon en een dozijn andere steden! Ze waren gelijkwaardige partners... Carthago - ja, natuurlijk was het "New Atlantis" van F. Bacon. Een satrapium voor de landen er omheen.

Maar het was een puur commerciële eenheid in de internationale betrekkingen ... Samengevat, de basis voor het ontstaan van een commercieel netwerk van Atlanta (zuidelijk) zou kunnen bestaan uit stadstaten aan de kust, verenigd door één enkele religieuze sekte. Wat overigens zeer nuttig was, want atlant voelde overal aan als een atlant, van India tot Groot-Brittannië... Er was ook één systeem van maten en gewichten... Net zoals goud geen edelmetaal kon worden zonder koper (zijn surrogaat), zo had de internationale maritieme handel behoefte aan een tussenliggende harde valuta. Natuurlijk, het was toen de beroemde koperen talenten. Maar daarvoor kon alleen graan zo'n eenvoudige valuta zijn (in het gewone volk van Shekel grijnzen, "shekel" - "graan") ... graan kan worden verbouwd, valuta voor handelsactiviteiten. En het graan, dat alle kenmerken heeft van zo'n universele munt (het is voedsel en alcohol, gemakkelijk te portretteren en lang te bewaren, het kan opnieuw worden gekweekt graan), misschien, en groeide net als de munt aan het begin van het commerciële Atlantis. En het is geen toeval dat Mercurius eerst een god van het brood was, hoe vreemd het ook lijkt! En dan een god van kennis en handel, en een zeilende boodschapper van goden. En de verspreiding van de landbouw is misschien een beetje onnatuurlijk geweest. Het verspreide zich langs de atlantische handelsroutes als een noodzaak om "dollars te laten groeien," grijns. Dat wil zeggen, graanteelt als link tussen tin en koper... Het wordt vaak besproken op de forums. Waarom zou een jager en een verzamelaarploeg in het veld... Maar graan opent nieuwe perspectieven, en een nieuwe manier van leven, als we het los zien van de natuurlijke economie van troglodiet (onze opmerking: "Nou ja, ook om bier te maken van graan. Het is ook het equivalent van een uitwisseling. En dan komt Dionysus en biedt wijn aan in plaats van bier", - O.G.)... " ²²⁹... Volgens Midrash Tanghum is Noah een culturele held: hij leerde mensen een ploeg, sikkil, bijl en ander gereedschap te gebruiken. Er wordt opgemerkt dat zijn vingers werden aangepast voor snelle fysieke arbeid, die hem hielp in het timmerwerk op de ark" ... Verwijderd op het moment van vertrek van de kudde, tien of tweeduizend ton graan (en misschien vele tonnen koper en goud) kan goed zijn geweest voor de stichting van de "Nieuwe Mensheid". Soort van, de Ark heeft zich gewend tot een echte drijvende tempel met zijn rijkdom ... Het lijkt niet fantastisch, als het de traditie van een oude beschaving was (op mijn hypothese) om naar de inboorlingen te varen met enorme voorraden van graan en metalen, om "welvaart, licht van kennis en nieuwe religie te brengen". En natuurlijk, om nieuwe handelsfeiten te openen en nieuwe sociale orders te geven voor de bouw van megalithische tempels aan de vreugde van eeuwig hongerige aboriginals ... Iets dergelijks was in het beleid van maritieme expansie van het oude China met hun baochuan-schatten

²²⁹ Alexey Repin, uit de correspondentie met de auteur, 16 februari 2016) // <https://www.facebook.com/groups/972914239465221/permalink/972919272798051/>.

("1421 - toen China Amerika ontdekte" door G. Menzis), toen ze de aboriginals kwamen omkopen in de letterlijke zin ²³⁰...".

Ja, de mythen van Griekenland geven de held van Tryptolem kleurrijk weer, aan wie de godin Demeter zaden van tarwe gaf, en hij ploegde en zaaide het veld eerst. Vervolgens vloog Tryptollem op bevel van Demeter over de hele wereld op een wagen met gevleugelde slangen en leerde de mensen overal te boeren. Vaasschilderijen en andere kunstwerken geven ons een gedetailleerd beeld van deze activiteit van Tryptolom - hij lijkt vooral te zitten of te staan op een gevleugelde wagen, getekend door een drakenpaar, en verbeeldt ofwel het moment van zijn vertrek op een lange reis, in aanwezigheid van Demeter en Persephone, die hem gereedschap en broodkorrels geven, ofwel het moment van de vlucht in de lucht, wanneer Tryptol de gaven van Demeter voor verbaasde mensen verstrooit. In Alexandrië verscheen door de vruchtbaarheid van de bodem en onder invloed van de cultus van Osiris een nieuwe Eleucijn, en enkele kenmerken van de genoemde Egyptische godheid werden overgedragen aan Tryptolom. Bij zijn dood ontving Tryptolom goddelijke eer; volgens Plato was hij een van de drie rechters in het onderwereldkoninkrijk. Tryptollem werd geïdentificeerd met het sterrenbeeld Volopas, of, volgens een zeldzamere versie, met Jason, dicht bij hem in mythologische functionaliteit - met het sterrenbeeld Tweelingen. De moeder van Tryptolem was de dochter van Amphicktion, de binnenvallende zoon van Devkalion (geassocieerd met de zondvloed van de wereld).

"... Het is bekend dat de handel "stadstaten" werden gevormd lang voor het verschijnen van de staten. En deze manier van leven is terug te voeren op de Sumeriërs, de proto-Indiaanse en Proto-Dunai culturen. En dan de Grieken en Feniciërs. Zelfs op Kreta was er geen gecentraliseerde staat! Het was makkelijker voor de vrijheidslievende Ouden om zo te leven. En waarschijnlijk betekent de mythologische "multi-kolom Imam" van de Koran geen stad, maar een netwerk van rijke handelssteden in Zuid-Arabië! Iram resonanceert op de een of andere manier met Irim of Midrash, en verklaart in het algemeen de essentie van deze "gevallen engelen". Dit zijn handelaren die "alle geneugten" van het stadsleven in die tijd met zich meedroegen om de boeren te analfabeet te maken. Sodom en Gomorra zijn ongetwijfeld een van die steden die deel uitmaakten van het oude handelsnetwerk. In dit licht wordt de mystiek van de oude, "vertrokken en geheime" steden, "aggregors", op een heel andere manier gezien. Ongetwijfeld waren rijkdom en geheime kennis, de sleutel tot het verkrijgen ervan, gehuld in een aureool van magie. Die in latere tijden eenvoudigweg ontaardde in primitieve begrippen van zogenaamde "ceremoniële magie". Zoals, zei de formule - er was een gin - bracht rijkdom en macht. Dat was het proces van welvaartsverwerving voor

²³⁰ Alexey Repin, uit de correspondentie met de auteur, 25 juni 2016) // <https://www.facebook.com/groups/972914239465221/permalink/1058405660916078/>.

oude ongeletterde boeren! Waar hebben de geletterdheid, het schrijven en de kennis een magische betekenis gehad? Ik denk dat Atlantis geen overdreven mystiek moet toeschrijven, die een enorm veld voor speculatie en talrijke fantasieën creëert. De bron van de kracht van de netwerk-centrische prehistorische beschaving is duidelijk - internationale handel! De structurele basis ervan zijn de stadstaten die over de hele wereld verspreid zijn. Ze hadden ze zelf als handelsfactor kunnen oprichten en zich bij het reeds bestaande systeem kunnen aansluiten. Omdat het voordelig was voor beide partijen. Het echte wonder van "subtiliteit" is dat het dit ene mechanisme heeft gelanceerd, en universele uniforme normen maakten het mogelijk om overal in de oude wereld te werken. Wat was er zo belangrijk in die chaotische, oeroude menselijke oceaan! Iemand kwam met de principes van de netwerkgerichte handel, misschien normen van geld, maten en gewichten, en schepen bovendien. En creëerde de eerste gemeenschappelijke religie voor een dergelijk systeem, waarschijnlijk op basis van de neolithische huwelijkscultus, zoals het was in de Minoïsche thalassocratie en de microlietenfabriek, de Chatal-Guyuk-cultuur. En daarvoor is het niet nodig om te denken aan een bepaalde afgelegen staat van Atlantis, die zeker meer gebruikelijk is voor ons en de Grieken van de tijd van Macedonië²³¹ ...".

In tegenstelling tot A. Repin A. Kapultsevitjs suggereerde dat deze "zwervende beschaving" van de weldoeners van de mensheid ("atlanten") zich niet zozeer bezighield met handel als wel met het ontginnen van zeldzame aardmetalen. Hun mijnbouwplaatsen zijn strikt gecorreleerd met de plaatsen van de oude beschavingen en hun grandioze artefacten: "... Frankrijk (bij de Britse eilanden) - goud, niobium, tantaal; West-Afrika - niobium, tantaal; Zuid-Afrika - goud; Egypte - goud, niobium, tantaal; Saudi-Arabië (bij Egypte) - zeldzame aardmetalen; India, goud, niobium, tantaal, zeldzame aardmetalen; Afghanistan (bij India), tantaal; Thailand (op weg van India naar China), tantaal; China, goud, niobium, tantaal; Brazilië, goud, niobium, tantaal, zeldzame aardmetalen. Mexico - goud... Trouwens, nog een bijzonderheid van het traject is opvallend (omzwervingen van 'atlanten', - O.G.) - als men er in de loop van de beweging, al is het maar een beetje, van afwijkt, is het gemakkelijk vast te stellen dat de reserves van zeldzame en zeldzame aardmetalen praktisch tot nul neigen. Natuurlijk, in de bekende landen is er een heleboel andere mineralen, waarvan vele van grote waarde zijn voor de moderne industrie, maar de hierboven genoemde metalen werden door een vreemd toeval gevonden in gebieden waar oude beschavingen werden gecreëerd²³² ...".

²³¹ Alexey Repin, uit de correspondentie met de auteur, 15 mei 2016) // <https://www.facebook.com/groups/972914239465221/permalink/1032618100161501/>.

²³² Kapultsevitjs A. E. Nieuwe hypothese over Atlantis // *International Journal of Applied and Basic Research*. - - 2016. - - №6 (3). - - C.16-17.

"... (Atlantis) is noch een continent, noch een eiland, maar een kunstmatig "eiland" gecreëerd door de Atlantiërs in 3760 voor Christus. Volgens de voorgestelde hypothese was het om de oceanen te bevaren, de mijnbouw en de verwerking van mineralen - voornamelijk zeldzame en zeldzame aardelementen: lantaniden, tantaal, niobium, en goud. Terwijl ze zich langs de kusten van de continenten bewogen, volbrachten de Atlantiërs nog een andere missie - het creëren van verschillende beschavingen die we nu de oude noemen - Soemer, Egypte en andere. Het doel is duidelijk - het versnellen van de ontwikkeling van de menselijke samenleving, na de overdracht van enige technische en technologische kennis, na kennis te hebben genomen van elementen van de staat en het recht. Na beide missies te hebben voltooid, hebben de Atlantiërs het "eiland" Atlantis onder water gezet, vermoedelijk in het gebied van de Bermudadriehoek²³³.

Als we de bovenstaande hypothesen aanvaarden van een "roaming trading" of een metaalproducerende "roaming realm", moeten we het eens zijn met de volgende conclusies:

"...Ergens in de Indische Oceaan ontstond een zeer sterke zeebeschaving die zelfs na een monsterlijke ramp kon overleven. Kon niet alleen de beschaving in de Oude Soemer herstellen, maar ook naar het Oude Egypte brengen. Was het centrum ervan ergens gelokaliseerd op het eiland, of op het vasteland, misschien niet zo belangrijk. De kwestie van de lokalisatie van dit Zuid-Atlantis is het onderwerp van een aparte studie. Het was een krachtige netwerk-centrische formatie, een handelsnetwerk dat figuurlijk werd vertegenwoordigd door de Grieken als een veelkoppige Hydra, en luidruchtig - als de formidabele Tiamat, de huwelijksvrouw van de zeeën. De meerarmige, honderdogige titanen en mythologische goden staan natuurlijk ook symbool voor dit netwerkgeoriënteerde handelsimperium²³⁴.

Maar ook, volgens A. Repin, verspreidde "Atlanta", samen met de cultus van granen en megalieten, de legende van de "Universele Zondvloed" naar plaatsen waar het niet daadwerkelijk werd waargenomen en herinnerd: "... De legenden van de zondvloed getuigen niet van een wereldwijde catastrofe, die niet op aarde is geweest sinds de val van de "nachtmerrieachtige meteoriet" in 10 825 voor Christus. (mogelijk de Barkle-krater, de energie van de 1000 gigaton explosie), maar een relatief milde gebeurtenis, de val van de "Flood Comet" in de Arabische Zee. De ontploffingsenergie is slechts 5 gigaton, zoals de Minoan Santorin. En niet

²³³ Kapultsevtij A. E. *Nieuwe hypothese over Atlantis // International Journal of Applied and Basic Research*. - - 2016. - - №6 (3). - - C.18.

²³⁴ Repin A. *De catastrofe van 2807 voor Christus. (asteroïde viel in de Indische Oceaan bij Madagaskar) // <http://kobil-caprica.blogspot.com/2015/05/2807.html>*

in 2701 voor Christus. maar alleen de Septugiant, in 3201 voor Christus. Als dat zo is, dan zijn de mythes over de zondvloed van de meest verschillende volkeren van de wereld geen bewijs van waarnemingen, maar slechts een hervertelling van wat hen de Atlantiërs heeft gebracht. En hier volgt de conclusie, onverwacht voor Atlantologen, ongelooflijk voor historici, dat het "bereik" van de mythes over de zondvloed alleen het bereik van de economische, handelsactiviteiten van Atlantes betekent. Met de correctie, natuurlijk, voor de territoriale drift van volkeren en mythen, en natuurlijk de nieuwe val van komeetfragmenten uit de families van "Tungus en Adelaar" na de eerste zondvloed" ²³⁵.

Zo vond de "Wereldoverstroming" plaats in Sumerië, te oordelen naar de gegevens van de archeologie (3-meter zandlaag), in de 29e eeuw voor Christus, waarna de eerste, echte en historische, post-overstromingsperiode van de geschiedenis van de 1e fase van de Vroege Dynastieke periode begint: ca. 2750-2615 voor Christus. Na deze gebeurtenis in het Oude Egypte verschijnen piramides, waarvan de eerste vreemd genoeg een kopie is van de Sumerische ziggurat. De cultus van Osiris en Isis verschijnt, en de god van de kennis dat Jehuti, samen met andere goden, van ergens ver weg komt, van de zee, van het zuiden. Op dezelfde manier komt de Sumerische "Kulturtreger" Hannes "uit het water", d.w.z. uit het zuiden, uit de wateren van de Perzische Golf. Interessant is dat Mohenjo Daro ook rond 2600 voor Christus naar voren kwam.

Dat wil zeggen, het blijkt dat pas later de legende over de "World Flood" in de hoofden van "Atlantise-clënten" werd opgenomen door een vergelijkbare gebeurtenis, maar op kleinere schaal, terwijl de "Atlantiërs" gerelateerd waren aan een grotere cataclysmie die veel eerder was gebeurd en vervolgens het nieuws erover zelf verspreidden.

Ja, de gebeurtenissen van de tweede, kleinere, "Flood" kunnen worden geïdentificeerd. We hebben het al gehad over de zoektocht naar het geofysische equivalent van het ploegen van het onderzoek in de Indische Oceaan door Bruce Masse, een specialist van het Los Alamos National Laboratory van de VS, die op de internationale conferentie "Comet and asteroid danger and the future of humankind" heeft gesproken met een ongebruikelijk verslag. Hij analyseerde 175 legenden en mythen van verschillende nationaliteiten uit 40 landen, die een wereldwijde natuurramp beschrijven die resulteerde in de dood van bijna alle of een aanzienlijk deel van de leden van deze culturele groep. De ramp begon met een zware atmosferische storm, werd op veel plaatsen voorafgegaan door seismische trillingen en branden, ging door met vele dagen zware regen en eindigde met overstromingen, die het grootste deel van de wereldbevolking in die tijd vernietigden. Een gedetailleerde analyse van oude teksten, legenden en

²³⁵ Repin A. *Commercieel Atlantis* // <http://mithologia.forum24.ru/?1-17-0-0000003-000-0-0>

verhalen en hun verwijzingen naar meteorologische en geofysische fenomenen, hun tijdsverloop en geografische spreiding lieten B. Massa toe om niet alleen een hypothese voor te stellen over het kosmogene karakter van deze catastrofe die veroorzaakt werd door de val van een reusachtige (enkele kilometers in diameter) komeet in de oceaan, maar ook om een geschatte plaats van de val aan te duiden. Dit is het zuidwestelijke deel van de Indische Oceaan bij Madagaskar. Mythische aanwijzingen voor de tijd van het jaar (lente op het noordelijk halfrond) en voorafgaande astronomische verschijnselen (komeetstaart, verbinding van vijf planeten, gedeeltelijke maansverduistering) lieten ons toe de mogelijke datum van deze gebeurtenis te raden: mei - juni 2807 voor Christus. De sterkste TNT-equivalente explosie van ongeveer tweehonderd gigatons die volgde op de val vernietigde de onderliggende rotsen van de aardkorst, waardoor miljarden tonnen rotsen in de atmosfeer terecht kwamen, die zich binnen tientallen minuten op aarde begonnen te vestigen in de vorm van smeltende druppels, waardoor wijdverspreide branden ontstonden. De explosie veroorzaakte ook een tsunami. Ongeveer anderhalf uur na de val van het kosmische lichaam bereikten de golven van 90 meter Madagaskar. Vijf uur later bestreek de tsunami de kusten van Zuid-Amerika, Australië en India. Maar het ergste is nog niet gebeurd: toen een krachtige explosie verdampte en enorme hoeveelheden zeewater in de atmosfeer losliet, begonnen ze binnen een dag op aarde te vallen in de vorm van continue regen, waardoor de kustgebieden en laagvlakten van alle continenten veranderden in vaste meren met uitstekende bergtoppen en hoge heuvels.

Hier is hoe de gebeurtenissen van de cataclysmen in het oude Mesopotamië worden gereconstrueerd: "... In de Babylonische versie van de beschrijving van de gebeurtenis - het Verhaal van Utnapishtim werd het volgende geschreven: "In de ochtend begon het te regenen, en in de wolken verscheen de god van de stormen, de god van de dood en andere geduchte godheden, die dood en verderf droegen". Zelfs daar, in het zuiden (coördinaten Ura - 30,96 ° N, 46,10 ° E) in eind november - begin december de ochtend komt vrij laat, bijvoorbeeld op 1 december 2014 op dit punt de zon steeg om 6:35 minuten ... Zoals berekeningen hebben aangetoond, was er geen lichtflits bij de val, en in ieder geval was het niet te zien van een afstand van 1990 km toen de explosie op het zeeoppervlak vanwege de kromming van de aarde. Daarom was de eerste in Ur ongeveer 1,7 uur na de val van het object een luchtschokgolf - volgens berekeningen, vrij zwak (de maximale druk op het object was niet ongeveer 0. Echter, direct na de schokgolf verspreiden enorme massa's waterdamp uit de resulterende grot in de waterlaag van de Arabische Zee met een diameter van ongeveer 16 km, een maximale diepte van 3,5 km en een volume van ongeveer 400 km³ zich in de atmosfeer, wat tot een ongekende intensiteit van de regenbuien had moeten leiden. En de belangrijkste klap werd veroorzaakt door een

tsunamigolf van ongeveer 8 m hoog, ongeveer 10 uur na de aankomst van de luchtschokgolf, dat wil zeggen in de avond na zonsondergang, die in deze periode van het jaar ongeveer 17 uur duurt. De duur van de daglichturen in Ura in deze periode was minder dan de tijd die nodig was voor een tsunami om deze stad te bereiken. En door verder weg gelegen steden kwam de golf nog later. Dus mensen die verdoofd waren door wat er gebeurde, konden niets zien in de duisternis en begrepen niet wat er was gebeurd op het moment van de belangrijkste impact van de ramp - overstromingen van de zee. Iets gelijkaardigs, maar op een veel kleinere schaal, hebben we onlangs in de stad Krymsk kunnen observeren ... Terwijl begin juni de lichttijd nog 2 uur duurt, en de tsunami-golf nog steeds te zien was... Met de meteoroïdeval kwam ongeveer 6 uur 18 minuten (zelfs voor zonsopgang in Ura) ... Zo kwam de meteoroïdevloed met een snelheid van ongeveer 18,8 km/sec. in de atmosfeer van de aarde terecht. Hij was ongeveer 765 m groot en woog ongeveer 130 Mt, zijn inslag- en ontploffingsenergie $E_e \approx 4,5$ Gt bij de volledige meteorenergie $E_0 \approx 5,4$ Gt in TNT-equivalent. De maximale druk van een luchtschokgolf in Ura was ongeveer 0,46 kPa, en de geschatte diameter van de krater die hij op de bodem van de Arabische Zee creëerde was ongeveer 5 m, d.w.z. dat er in werkelijkheid helemaal geen krater was. De Potop-meteoroïde zou wel eens een "wrak" van de komeetkern kunnen worden genoemd, omdat ongeveer 75 van dergelijke voorwerpen uit de kleine komeet 67P/Churyumov-Gerasimenko zouden kunnen worden "opgegraven", en ze zouden 70 keer zo groot zijn als de Tsjeljabinsk-meteoroïde. De golfenergie op het vloeibare oppervlak op geometrische gelijkenis is evenredig met de vierde graad van de hoogte ervan ... Met voor je ogen de gevolgen van het passeren van de golfhoogte van ongeveer 3 m in ondiep water op de linkeroever van de rivier Adagum in de stad van de Krim ..., kunnen we aannemen dat de acht meter lange tsunami golf met een energie die 60 keer groter is dan die van de Krim (of 100 keer groter op vrij mogelijke golfhoogten 2,7 en 8,5 m), verspreid over het kanaal van de Eufraat op een vlakke vlakte, die nauwelijks boven de zeespiegel uitsteekt, kon bijna alles wat er op stond vernietigen. De golf van een tsunami bewoog zich op een kanaal van de Eufraat als Bor - een vloedgolf ..., en ook op vlakke vlaktes van Mesopotamië die al gevuld waren met vele uren buien. Bovendien moest er voor de komst van de hoofdgolf een dunne primaire laag ontstaan, omdat de zwaartekrachtgolven aan het oppervlak van ondiep water een sterke dispersie hebben - hoe langer de golf, hoe groter de snelheid ervan. En de langegolfcomponent van het golfpakket, die ontstond toen het komeetafval in de oceaan viel, had voor de hoofdgolf moeten liggen, om de voorwaarden voor de voortplanting ervan op een vlakke vlakte voor een lange afstand voor te bereiden. Hetzelfde lijkt te zijn gebeurd langs de Tigris bedding, maar op dat moment waren er geen zichtbare stedelijke nederzettingen. In het algemeen is de impact en blaasenergie van een 8 m

hoge tsunami in Mesopotamië als gevolg van de val van het hemellichaam meerdere malen groter dan die van Krakatoa in 1883 (1,1 Gt in TNT-equivalent) en, zeer dicht bij die van Tambora in 1815 (5,4 Gt).... Dat wil zeggen, een natuurlijke cataclysmen van vergelijkbare omvang vond niet meer dan twee eeuwen geleden plaats op de Aarde, maar onder heel andere "randvoorwaarden" ... De overstroming, twee Meso-Amerikaanse rampen en het incident van de Xe eeuw in Dublin, samen met de Tungus en Chelyabinsk explosies leiden tot een schatting van het aantal invasies van zeer grote leden van de Tungus familie in de atmosfeer van de Aarde met ten minste 6 in de historische tijd. Samen met de Grote Nevada Bolide van de Adelaarsfamilie werden dergelijke invasies opgenomen 7. Hoeveel van dit soort objecten over oceanen en woestijnen zijn geëxplodeerd zonder dat er een spoor van de mensheid te bekennen is, zal ons waarschijnlijk voor altijd onbekend blijven²³⁶... " .

Maar blijkbaar had de "Arabische meteoroiden" een tweelingbroer, wiens ondergang de klimaatsituatie aanzienlijk verslechterde. Al meer dan 150 jaar proberen wetenschappers de inscriptie te ontcijferen op de zogenaamde "Planispherical plate" die Sir Austin Henry Layard in het midden van de XIXe eeuw vond in de ruïnes van de bibliotheek van het koninklijk paleis in Nineveh. Het is nu te zien in het British Museum op nummer K8538. Het toont sterrenbeelden en spijkerschrift tekst. Wetenschappers geloven dat het gemaakt is rond 700 voor Christus, een kopie van notities van een Sumerische astronoom die de nachtelijke hemel observeerde. Hij beschrijft de asteroïde als "een naderende witte steenbal", die door de lucht "veegde". Ongeveer de helft van de iconen op de plaat is bewaard gebleven, en de helft van de overlevende tekst vertelt het verhaal van de asteroïde. De rest van de records registreert de locatie van de wolken en de sterrenbeelden. Mark Hampsell, Senior Lecturer in Astronautics aan de Universiteit van Bristol, en Alan Bond, Managing Director van Reaction Engines, een bedrijf voor de ontwikkeling van ruimtevaartmotoren, pakten de sleutel tot de plaat op en merkten op dat de plaat een uitstekend rapport is over astronomische waarnemingen en een uitstekende wetenschappelijke beschrijving is. De foto toont de baan van een groot hemellichaam dat over het sterrenbeeld Vissen beweegt en dat samenvalt met de baan van de beroemde wetenschapper asteroïde die in de Oostenrijkse Alpen met een nauwkeurigheid van één graad is ingestort. De ontdekking van de wetenschappers Mark Hampsell en Alan Bond wordt in detail beschreven in het boek "Sumerische waarnemingen van de Köfel-steroïde". Met behulp van een computer konden de wetenschappers de sterrenhemel herstellen, wat overeenkomt met de pre-dawn uren van 29 juni 3123 BC. De baan van de asteroïde geeft aan dat de asteroïde meer dan een halve mijl (meer dan 800 meter) - tangentieel (ongeveer 6 graden) - de grond in de Oostenrijkse Alpen,

²³⁶ Lobanovsky Yu.I. *Komeet-meteorietendreiging: historisch aspect* // <http://www.synerjetics.ru/article/history.htm>.

in de Tirolse stad K fels, heeft gekruist. Volgens onderzoekers verklaart de botsing met een asteroïde de oorsprong van de sporen van oude aardverschuivingen die in K fels zijn gevonden, 5 km breed en 500 meter diep. De afwezigheid van een inslagkrater wordt verklaard door het feit dat de meteoriet eerst op een bepaalde hoogte explodeerde, waarschijnlijk boven de oostelijke Middellandse Zee, waardoor een vuurbal met een diameter van bijna 5 kilometer werd gevormd. Dan is ongeveer tweederde van de asteroïde in de vorm van puin verder in de richting van zijn beweging geslingerd, in de Alpen gevallen en als een cumulatief omhulsel tot stof verstrooid op de top van de vijf kilometer lange berg Gamskogel in het gebied van de moderne stad Langenfeld (11 kilometer van K fels). De temperatuur onderweg bereikte tot +400 graden Celsius (752 Fahrenheit) en doodde daarmee alles wat onderweg was. Het water aan het oppervlak kookte en de woestijn, tot aan de East African Rift, verhitte tot het punt waar het alle halfdroge bomen uitbrandde, waardoor er veel branden ontstonden. Ongeveer 1 miljoen vierkante kilometer oppervlakte werd verwoest (dit komt overeen met de oppervlakte van de huidige Oekraïne, Polen en Wit-Rusland samen), en de kracht van de explosie was vergelijkbaar met die van een explosie van 1000 ton TNT-equivalent. Vervolgens werd een wolk van rotspuin die door de asteroïde-explosie was opgeworpen, ten zuidoosten naar de Dode Zee gedragen en stortte deze met hoge snelheid in, waardoor al het leven ontbrandde en vernietigde. M. Hampsell zegt dat de vernietiging van het type en de schaal waarmee een astero idebotsing kan worden gekenmerkt, wordt weerspiegeld in ten minste 20 oude mythen, waaronder het verhaal uit het Oude Testament over de vernietiging van Sodom en Gomorra ("En de Heer werpt een zwavelregen op Sodom en Gomorra, en een vuur van de Heer uit de hemel, en de omverwerping van deze stad, en al haar omgeving, en alle inwoners van deze steden ..."). En hij keek [Abraham] naar Sodom en Gomorra, en naar de hele uitgestrektheid van het omringende platteland, en zag: Zie, de rook stijgt op van de aarde als de rook van een oven" (*Genesis 19:24-28*), en in de Griekse mythe van de zoon van Helios Phaethon, die, zonder de beheersing van de hemelse wagen van zijn vader, in de rivier de Eridan, ergens ten noordwesten van Griekenland, viel. Misschien is er niet  en asteroïde op de grond gevallen, maar een zwerm van hen. Het is immers vreemd dat het 13 augustus 3114 v.Chr. was - de datum van de schepping van de wereld door de Meso-Amerikaanse Mayakalender, om middernacht 23 januari 3102 v.Chr. begon in het hindoeïsme het laatste tijdperk - Kali-Yug, dat het "vertrek" uit de wereld van Krishna markeerde, en 6/7 oktober 3761 voor Christus - het begin van de Joodse jaartelling, de datum van de

schepping van de wereld door de Joodse kalender (3491 voor Christus - daterend door Jérôme) ²³⁷.

Zoals we kunnen zien, was deze tweede cataclysmen niet zo "onschuldig". Daarom zijn er redenen om aan te nemen dat er één "Flood" was, waarna "Atlantis" zich verspreidde, maar we moeten spreken over twee rampen ("World Floods"), en dat na de tweede (tussen 3200-2800 v. Chr.) in cultureel opzicht hetzelfde gebeurde als na de eerste, die enkele millennia eerder was gebeurd. En, waarschijnlijk, beide keren (zo niet meer) raakte de cataclysmen precies dezelfde ontwikkelde beschaving, waardoor er zowel het idee van cyclische kosmische gebeurtenissen (en eschatologische catastrofes) als de praktijk van het gedrag om de catastrofale gevolgen te overwinnen bleek.

FOR AUTHOR USE ONLY

²³⁷ Semochko V. *Catastrofe 3123 BC (asteroïde viel in de Alpen en veroorzaakte de dood van Sodom en Gomorra en de mythe van Faeton)* // <http://kobil-caprica.blogspot.com/2015/05/3123.html>.

Deel III.

ARTEFACTEN VAN ANTARCTEN

Hoofdstuk 11. Antarctische steden

De eerste om een hypothese te maken over Antarctica als het voorouderlijke thuisland van de mensheid was de Berlijnse professor-paleontoloog Heinrich Ephraim Weber. In 1887 verdedigde hij zijn proefschrift over het onderwerp "Verbeeldingen van het Zuidenland in het Oude Oosten". Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog, toen Scott en Amundsen op weg waren naar de Zuidpool, schreef hij achtereenvolgens zijn boeken "The Ice Homeland of Humanity", "The Builders of the Pyramids", "Where did we come from? In het bijzonder citeert hij een verhandeling van Amon's priesters over de schepping van de wereld: "... En toen het land met mensen werd geschapen, verdeelde Amon het in twee helften. Hij bewoonde het Noordelijke Land met dieren, en het Zuidelijke Land met mensen. Maar de mensen leerden al snel grote torens te bouwen, verlicht door Thoth. Ze voeren naar het noorden en bereiken de kusten van de Noordelijke Aarde, het land van Puntland. Daar vestigden ze zich, en van daaruit trokken ze over het hele Noordelijke Land, nadat ze zich in het hart ervan hadden gestort, aan de vruchtbare oevers van de Nijl, de stad Thebe. Maar Amon, die het te weten kwam, was boos en werd gedwongen de kennis over de bouw van grote schepen te vergeten. Dus de verbinding met de Zuidelijke Aarde werd verbroken"²³⁸.

De volgeling van G.E. Weber Otto Gott publiceerde het boek "Antarctische beschaving" in de jaren '30 van de twintigste eeuw. Daarin vroeg hij zich af: als de oude bewoners van het zuidelijke continent grote schepen hadden, is het onmogelijk voor te stellen dat ze geen schrift hadden! Het was een beschaving op een vrij hoog niveau van ontwikkeling, ver vooruitlopend op alle andere. Als Antarctica dus zo O was geweest. Gott noemde de vermoedelijke bewoners van het vasteland - verhuisde naar Afrika of Amerika met al hun visarenden, hun beschavingskern zou hebben overleefd en hoogstwaarschijnlijk tot op de dag van vandaag hebben overleefd. Daarom moeten we het hebben over kleine onderzoeksexpedities die gemakkelijk zouden kunnen oplossen in de rest van onze voorouders, waardoor het culturele niveau van deze laatsten voorheen aanzienlijk werd verhoogd. Het is duidelijk dat de contacten tussen Antarctica en de rest van de mensheid niet op zichzelf staan. De oude legende over Atlanta is aan hen te danken. Plato heeft Atlantis ten onrechte in de Atlantische Oceaan geplaatst - misschien omdat schepen van Antarctica op deze manier de

²³⁸ Weber's Hypothese // <http://www.base211.ru/?mn=def&mns=rtzjpv6u94c7>

Middellandse Zee hebben bereikt. En toen werden de contacten onderbroken om een duistere reden. O. Gott geloofde dat de Antarctische beschaving in de diepten van het continent in "warme oases" blijft bestaan, maar vanwege het aanzienlijke ontwikkelingsniveau, dat de moderne mensheid overstijgt, willen ze niet in contact komen met de rest van de bevolking en dit op alle mogelijke manieren voorkomen. Maar misschien zal enige tijd later de mening van de inwoners van het zuidelijke continent over de mensheid - veranderen - en zal er een echte bijeenkomst van beschavingen plaatsvinden. In de hoop de technologie van Antarctica te krijgen, koopt de nazi's O. Gott om door een Antarctische afdeling op te richten voor zijn onderzoek in de onderzoeksorganisatie "Heritage of ancestors" ("Anenerbe")²³⁹.

Ook in zijn buitengewone essay "The Chiles", 1921.), stelde professor Roberto Rengifo de Antarctische oorsprong van de lichte beschaving voor: ze zijn in Antarctica ontstaan als het "Andesras" (Anteos, Antis), migreerden van zuid naar noord langs de kusten van Amerika, en vervolgens, via de Antillen, drong één tak door tot in Europa (onder de naam van de Atlantiërs) en de tweede tak kwam in Eurazië terecht en droeg bij tot de ontwikkeling van de beschaving in China, India en Sumerië. Dit idee resoneert met het onderzoek van de Argentijnse etnoloog Francisco P. Moreno. Hij wijst er met name op dat de zogenaamde "Patagonische dierentuinkern" de Franse antropoloog Pierre-Paul Brock ertoe heeft aangezet te verklaren dat de oorsprong van de mens in de Nieuwe Wereld moet worden gezocht en niet in de Oude Wereld, en de antropoloog Paul Topinar zich af te vragen of de Neanderthaler in Europa in het Quartair geen willekeurige man was en of hij wel het echte vaderland van Zuid-Amerika²⁴⁰ was.

De Chileense historicus Rafael Saw Eissmann, auteur van "Irminsul. Symbolismo en torno al origen de la raza polar" ("Irminsul. Symbolisme in de oorsprong van het poolras"), citeert opgenomen legenden van de uitgestorven inheemse brandbestrijders Selk'nam (Karuninka; Selk'nam, Karuninka), die sommige wezens "hoven" (Howen) beschrijven - astrale onsterfelijke ras van goden die de aarde, de natuur, dieren en mensen schiepen. Hoven is vertegenwoordigd antropomorf, roepen naar sterren en sterrenbeelden, en, bovendien, de meerderheid van deze goden hebben kegelvormige hoofden (in het bijzonder, dus een van deze wezens - "de man van het licht" K'ternnen, K'ternnen werd vertegenwoordigd) dat is de algemene factor in voorstellingen van oude goden over de hele wereld Dit

²³⁹ *Averyanov V. Was er een prehistorische beschaving in Antarctica?*
<http://bibliotekar.ru/mmAntarktida.htm>.

²⁴⁰ *Rafael Videla Eissmann. Antarctica. Het Mysterie van de Terra Australis // De X-planeet. - - 2019. - - 12.09. - <https://www.thexplan.net/article/541/Antarctica-The-Mystery-of-the-Terra-Australis/en?fbclid=IwAR0mnHspR5qkVmp6VFr2AnZ7Ixf5GUc0NprxTn8jqIXIGtxCIxqP4DTktg>*

kenmerk - kegelvormige hoofdtooien - is ook verbonden met dergelijke culturele fenomeen op indianen van Amerika als verlengde schedels²⁴¹.

Charles H. Hapgood, een professor aan het Keene College, New Hampshire, USA, deelde zijn visie op het voorouderlijke vaderland van de beschaving in Antarctica en ontdekte eind 1959 een kaart getekend door Oronteus Phinius (1531) in de Library of Congress in Washington²⁴². Tot zijn dood in 1982 probeerde hij te begrijpen waar het thuisland van de zeelieden die de exacte contouren van Antarctica in kaart brachten zich bevond. Hij kwam uiteindelijk tot de conclusie dat hun thuisland het IJscontinent was, het land van geen enkele mensheid²⁴³.

Deze hypothese werd verder ontwikkeld in Flavio Barbiero's boek "Civilization under Ice" (Una Cicilta sotto Ghiaccio). Antarctisch Atlantis past volledig in de oude legendes, aangezien het zich tegelijkertijd in de Stille Oceaan, de Indische Oceaan en de Atlantische Oceaan bevindt. In volledige overeenstemming met het verhaal van Plato konden de inwoners de kusten van drie continenten in één keer controleren. Zuidelijk Afrika is bijvoorbeeld relatief dichtbij. Met Zuid-Amerika zou, volgens recente geologische studies, Antarctica kunnen worden verbonden door een landbrug in de vorm van een smalle strook land of een keten van eilanden (overigens weergegeven op de kaart van Finews). De kusten van Hindustan konden worden bereikt vanaf de Afrikaanse kust of vanaf de eilanden van Oceanië, die toen veel groter waren. De opname van Antarctica in de evolutie van de menselijke beschaving verklaart waarom de grote filosoof van de oudheid, Aristoteles, de beroemde astronoom Hipparchus, en de geograaf Ptolemaeus geloofden dat de Atlantische Oceaan van alle kanten omgeven was door één enkel continent, en waarom Herodotus de Atlantische Oceaan Zee en de Middellandse Zee de Golf noemde. Antarctica is inderdaad de ontbrekende schakel die Europa, Azië, Afrika en Amerika in één continent verenigt.

In september 1946 publiceerde de Chicago almanak "Amazing Stories" ("Verbazingwekkende Verhalen"), uitgegeven door Raymond Palmer (1911-1977), voorzitter van de "Jules Verne Prize Club", die prijzen uitreikte voor prestaties op het gebied van fictie, een reeks artikelen van een zekere William Hefferlin. Blijkbaar was William Hefferlin sinds 1927 bevriend met een man genaamd Emery, die experimenteerde met de installatie, waardoor gedachten op afstand konden worden overgebracht.

²⁴¹ Rafael Videla Eissmann. *Antarctica. Het Mysterie van de Terra Australis // De X-planeet.* - - 2019. - - 12.09. - - <https://www.thexplan.net/article/541/Antarctica-The-Mystery-of-the-Terra-Australis/en?fbclid=IwAR00mnHspR5qkVMp6VFr2AnZ7Ixf5GUc0NprxTn8jqIXlGtxCIxqP4DTktg>

²⁴² Hapgood C. *Maps of the Ancient Sea Kings / Per. uit het Engels // http://oritan.org/gipotezi/hapgud.htm*

²⁴³ *Herinnert u zich dat N.N. Antarctica de voorvader van onze cultuur is? // http://articles.org.ru/blog/?p=3161*

Volgens de herinneringen van getuigen waren deze experimenten zeer succesvol - voor telepathische transmissie waren er praktisch geen afstanden of obstakels. Tijdens de experimenten slaagden Emery en Hefferlin er dus in om een communicatiekanaal te vinden met zeven "kristallen" die gedachten en mentale beelden konden overbrengen. Er zijn in totaal zeven van zulke kristallen; het hoofdkristal bevindt zich in Tibet, terwijl de andere zich in Iran, India, Turkije, Marokko, Egypte en de Andes bevinden. Tijdens een reis naar Tibet ontmoette Emery de "Grote Lama van de Vallei van de Wereld Harmonie, die we Shangri-La noemen". Emery vertelde over zijn plannen aan Lama, die erg onder de indruk was van en toegewijd aan Emery het geheim van de heren van het menselijk lot - "De Meest Oude Drie". In zijn aantekeningen beschreef hij ondergrondse - of liever gezegd ijzige - steden... in Antarctica! Hefferlin stelde echter dat de steden al lang verlaten zijn door de inwoners, maar dergelijke grandioze ondergrondse structuren konden alleen worden gebouwd door de machtigste beschaving van de oudheid. Machine- en handgeschreven kopieën van Hefferlin's teksten begonnen hun reis naar Livingstone. Montana, in de jaren '40; de auteur zelf beweerde dat hij in 1940 voor het eerst hoorde over verlaten steden onder het Antarctische ijs. Volgens de theorie van Hefferlin verhuisden de inwoners van het oude Antarctica erheen vanuit Mars, waar de atmosfeer geleidelijk aan verslechterde. De kolonisten stichtten zeven steden - de grootste Hefferlin genaamd "Regenboogstad". Echter, als gevolg van de oorlog met een bepaalde "slangenmensen" die uit de ruimte kwamen, werden de Antarctische Marsmannetjes over de hele aarde verspreid en werden de steden verlaten. Als gevolg van deze oorlog verschoof de as van de aarde en werd het ooit tropische Antarctica wat kouder...²⁴⁴

Maar het blijkt dat de legende over de ijzige steden van Antarctica zijn voorgangers heeft.

In de XVIII eeuw schreef een zekere Franse schrijver-utopiër Gabriel de Foigny (1630-1692) in zijn boek "La Terre austral connue" ("Het Bekende Zuidelijke Land", 1676.) beschrijft de reis van een zekere Jacques Sadeur naar het zuidelijke continent van de Terre australe, bewoond door naakte, vreedzame en trieste hermafrodieten, maar strijdlustig voor alle "heteroseksuelen", die monsters van hetzelfde geslacht Jacques Sadeur beschouwen. Onder hen leefde de held 35 jaar. Hun steden worden gekenmerkt door "geometrische stedenbouw"²⁴⁵.

In 1720 verscheen het boek *Miscellanea aurea : A Lucky Shirewreck*, of een beschrijving van Nieuw Athene in Terra Australis Incognita, van Thomas Killigrew.

²⁴⁴ *Lemurië : cultus of diagnose // <http://atlasenigma.ru/lemuriya-kult-ili-diagnoz/>.*

²⁴⁵ *Foigny, Gabriel de. La Terre australe connue, 1676; red. opgericht, gepresenteerd en geannoteerd door Pierre Ronzeaud. - Parijs: Societe des textes français modernes, 1990. - XCVIII, 242 p.*

Over de mysteries van de volkeren die Antarctica bevolken is met name geschreven door de genieën van het visionairisme en de literatuur: Edgar Allan Poe (1809-1849), Howard Phillips Lovecraft (1890-1937) en Miguel Serrano (1917-2009).

EA over het Antarctische thema "De avonturen van Arthur Gordon Pim": "... De plot van de roman is een lange reis over zee, eindigend tussen het witte ijs van het uiterste zuiden. Daar ontmoeten reizigers (op het eiland Tsalala/Tsalala, - O.G.) met zwarte inboorlingen die een voor de blanke man onbekend volk vertegenwoordigen, wiens gedrag hen een complexe mengeling van tegenstrijdige gevoelens bezorgt, waar sympathie en walging met elkaar vermengd zijn. De laatste pagina's tonen een suïcidaal pad dat alleen lijkt te leiden tot de gruwel van het onbekende, tot een krankzinnige draaikolk waarvan het einde in geen enkel centrum of op geen enkele top ligt. De antwoorden zijn te timide, bijna naïef. Er zijn mysteries op te lossen, maar niemand is voorbestemd om te slagen... Volgens degene die horror veroorzaakt in zwarten: ze waren bang voor wit, de afwezigheid van enige kleur die het hele gebied vulde, en de wanhopige kreet van Tekeli-li, omdat hij diende als een walgelijke voorbode van zijn dreigende komst. En ook, het mysterie keert onmiddellijk terug om ons te verbergen onder zijn dekmantel: een vreselijk visioen, het laatste beeld in de roman is de verschijning van een witte reus, "waarvan de grootte veel groter was dan die van elke andere inwoner van de aarde," een onaards visioen dat het zwarte Nu-Nu trof. Wat voor soort wezen is dit? Wat is de mysterieuze oorsprong van Nu-Nu en andere inboorlingen? Wat is de allegorie die verborgen zit in de angst voor de blanke man? Wat heeft Edgar Allan Poe te zeggen met dit alles? Naarmate de reiziger dichterbij het centrum van de pool komt, voelt hij een geleidelijke stijging van de temperatuur, met andere woorden, hoe dichterbij het centrum komen, hoe meer vijandige krachten van de natuur geleidelijk aan hun invloed verliezen. En hoewel dit feit, gemeld door Poe in zijn verhaal, vandaag de dag geen wetenschappelijke waarde lijkt te hebben, is het toch mogelijk dat sommige Antarctische reizigers hetzelfde voelen. Laten we een merkwaardig voorbeeld aanhalen van een "Antarctische oase" waarin het water een relatief hoge temperatuur bereikt dan in andere delen van de Zuidpool. Wist Edgar Allan Poe van dit fenomeen...²⁴⁶

G.F. Lovecraft heeft een gedicht "Antharktos":

"In de diepte van mijn slaap fluisterde een grote vogel vreemd.

De zwarte kegel van de poolwoestijnen,

Het opstijgen boven de gletsjer is eenzaam en somber,

Gebroken en misvormd door gekke storm aeons.

Geen van de mensen die op aarde leven komen hierheen,

Alleen het bleke poollicht en de schemerige zonnen

²⁴⁶ Roa S.F. *Antarctica een laucraftiaanse mythe / per. s v. Ignatyeva // <http://www.nb-info.ru/revolt/antarktida220813.htm>*.

Het schittert op dat opgegeten gesteente, waarvan de oorsprong
De Ouden zijn vaag aan het gissen.

Als de mensen daar zouden kijken, zouden ze alleen maar verrast zijn,
Wat een vreemde dijk, de structuur van de natuur vonden ze;

Maar de vogel vertelde ons over het grotere land dat wachtte...

Zijn uur onder de diepste ijzige lijkwade.

God helpt een dromer wiens gekke visioenen weerspiegelen

De blik van dode ogen in de kristallen afgronden!²⁴⁷

GF Lovecraft schrijft een verhaal, "The Ridges of Madness", waarvan de actie zich in Antarctica ontwikkelt. Hier zegt hij: "Er werden nieuwe steden gebouwd, en de meest majestueuze - in Antarctica, omdat dit land, de plaats van de eerste nederzettingen, als heilig werd beschouwd. Van nu af aan was Antarctica, net als vroeger, het centrum van de beschaving van de Ouden en werden alle steden die door de afstammelingen van Cthulhu waren gebouwd, vernietigd". Later ontdekte de hoofdpersoon van de roman Lovecraft kaarten van de oude poolstad die aangeven dat de oude steden in het Pliocene onder de 50e breedtegraad lagen²⁴⁸.

Ook genoemd in de visionaire werken van G.F. Lovecraft en zijn volgelingen (de zogenaamde "mythologie van Cthulhu") is de "Verlaten Stad van Startsev" op Antarctica. Deze Ouderen (de Ouderen; de Ouderen; Ouderen Dingen, Ouderen, Ouderen), volgens de roman Madness Ridges (1936) - buitenaardse wezens, die verschillen reproduceren, met een ongelooflijk complex en hoog ontwikkeld zenuwstelsel: "... Omdat dit wezen in sommige opzichten uiterst primitief en archaisch was, had het een systeem van ganglia en zenuwvezels die eigen zijn aan een hoog ontwikkeld organisme. Het brein, bestaande uit vijf hoofdonderdelen, was verrassend ontwikkeld, en er waren tekenen van de zintuigen. Onder hen waren harde haren op het hoofd, hoewel het onmogelijk was om hun functie volledig te begrijpen - niets zoals dat in andere aardse wezens beschikbaar was. Misschien had het schepsel meer dan vijf zintuigen: het is moeilijk om zich gedrag en levenswijze voor te stellen op basis van bekende stereotypen". De oudsten creëerden alles wat op aarde leeft, wat zich later ontwikkelde tot meer volmaakte vormen. Soms onderdrukten ze de ontwikkeling van onrendabele biologische soorten. De oudsten creëerden ook een prototype van mensen en apen, om heerlijk vlees te kweken en als decoratief speelgoed, maar ook - Shohgoths (massa die de vorm kan veranderen en de gelijkenis van de geest heeft), die later in opstand kwamen tegen hun scheppers. Zoals de hoofdpersoon van de roman "De ruggen van de waanzin" suggereert, was de staatsstructuur van de oudsten socialistisch. De oudsten vochten voor de

²⁴⁷ Sergio Fritz Roa over Miguel Serrano in *Antarctische mythen* // <http://www.basis211.ru/?mn=pag&mns=8jcvnsna8ist9q>.

²⁴⁸ Sergio Fritz Roa over Miguel Serrano in *Antarctische mythen* // <http://www.basis211.ru/?mn=pag&mns=8jcvnsna8ist9q>.

ruimte op aarde met de nakomelingen van Cthulhu en Mi-Go, rassen van ruimtewezens, dienaren van de Grote Ouderen - vreselijke godheden die uit de diepte van de ruimte kwamen, uit andere dimensies. De Oudere Goden zijn alleen voorwaardelijk "goed" voor de mensen, en in feite zijn ze niet minder vreemd voor de mensen dan de Grote Ouderen.

Miguel Serrano, Chileens erfelijkheidsdiplomaat, secretaris van Hermann Hesse en vriend van Carl Gustav Jung, schreef de boeken *Antarctica* en *Andere Mythes* (Santiago, 1948) en *Calling on the Ice*. (Santiago, 1957). In 1947-48 reisde hij naar Antarctica op een Chileense staatsexpeditie met een geheime missie om te zoeken naar een "oase van warme wateren" - dankzij deze gebeurtenis werd een van de bergen van het ijscontinent naar hem vernoemd. "... M. Serrano verbindt talrijke legendes met dit continent: de prachtige verhalen van de Onya stam (de oude bewoners van het Land van Vuur), het sprookje van het Ijsmeisje, het continent Lemurië, het beeld van de Reus in het verhaal van Poe, evenals het gewaagde idee dat Adolf Hitler in het ijzige Antarctische gebied leeft. Het lijkt erop dat er geen verband bestaat tussen deze legendes, maar dat is wel het geval, zoals ze allemaal vertellen over mysterieuze Antarctische inwoners. Alle drie de auteurs zijn hierin verenigd. Serrano is bekend met het werk van Poe en wijst op het beeld van de Witte Reus: "Poe kende de legende van de Selknames en Yons, de bewoners van het Witte Eiland. "Wist hij ook van de gevangene van Antarctica, die in de zwarte diepte leeft, zodat alles wat hij kan zien hem blank lijkt?" ...geloofde de oude stam van haar (de Selknams waren een van haar stammen) in het bestaan van Yons, mensen van aristocratische afkomst, begiftigd met bovennatuurlijke krachten en geheime kennis. "Zij waren de Yons, de Selknamische magiërs van het Land van Vuur, die de geheimen van Cuenos balsemden in het ijs van het zuiden, die in de verre toekomst weer zouden opstaan. De Selknamezen zeggen ook dat de Yons in het Zuiden leven, op het "Hemelse Witte Eiland", waar de geesten van hun voorouders leven en voor altijd vrij zijn van angst". "Op dit continent van vergetelheid en dood is leven. De gevangene beweegt zich met verschroeiend en eeuwig vuur." Dezelfde gedachte komt naar voren in zijn andere werk, "Crying in the Ice"... ...Serrano hecht bijzonder veel belang aan de mythen van de Ona-stam, die de sleutels bevatten tot verborgen geheimen: "Het waren de Cuenos die uit de hemel neerdaalden en de aarde schiepen. Maar daarvoor schiep hij uit witte klei Hohuen, reusachtige en doorzichtige wezens als engelen. Onmiddellijk na de schepping begonnen de Hohuenes onderling te vechten. Maar ze konden niet sterven. ...zijn mythologie geeft

aan dat Hohuen (Ancients) in ijs is ontstaan. Dit feit wijst inderdaad op een specifieke geografische locatie - Antarctica"²⁴⁹.

In 2014 vloog er een sensatie in de wereldmedia: de archeoloog Damian Waters en zijn team van het Smithsonian Institution in New York (VS) ontdekten drie langwerpige schedels in de Antarctische regio La Paille (Straw, Frankrijk; het is niet duidelijk waar deze regio zich precies bevindt). De ontdekking kwam als een complete verrassing voor de wereld van de archeologie, aangezien schedels de eerste menselijke resten waren die op Antarctica werden ontdekt en men geloofde dat het continent tot de moderne tijd nooit door mensen was bezocht. "We kunnen het gewoon niet geloven! We hebben niet alleen menselijke resten gevonden in Antarctica, we hebben ook langwerpige schedels gevonden! Ik moet mezelf elke keer knijpen als ik wakker word, ik kan het gewoon niet geloven! Dit zal ons doen nadenken over onze kijk op de menselijke geschiedenis als geheel,' legt Waters opgewonden uit. 'Vroeger werden in Peru en Egypte langwerpige schedels gevonden, wat suggereert dat oude beschavingen al lang voordat de geschiedenisboeken het ons vertelden met elkaar in contact kwamen. Maar deze ontdekking is absoluut ongelooflijk. Het toont aan dat er duizenden jaren geleden contact was tussen beschavingen in Afrika, Zuid-Amerika en Antarctica. Langwerpige schedels worden verondersteld te zijn ontstaan door opzettelijke vervorming. Kinderen van de elite in veel oude culturen zijn blootgesteld. Dit werd bereikt door het hoofdje van de baby strak om te wikkelen met doek als de schedel nog niet stevig was. Dit kenmerk werd gebruikt om een onderscheidingsteken te geven aan de hogere klassen van de samenleving vóór de lagere klassen. Helaas zijn de foto's van de schedels die in Antarctica zijn gevonden nergens gepubliceerd. Velen zeggen echter dat deze langwerpige schedels veel groter zijn dan gewone menselijke schedels. De vervorming van de doelschedel kan de vorm van de schedel veranderen, maar het kan het volume ervan niet vergroten. Bovendien hebben deze schedels nog heel wat andere belangrijke fysieke kenmerken die aanzienlijk verschillen van de normale menselijke schedels. Het lijkt geen twijfel dat de schedels tot een ongelooflijk mysterieuze groep mensen behoorden"²⁵⁰.

Corey Hood, een bekende insider in het geheime ruimtevaartprogramma, vertelt het volgende. In 1939 ontdekte een Duitse expeditie naar Antarctica grote stenen platen met oude geschriften. Daarna begonnen de Duitsers er geheime expedities naartoe te sturen. Ze haastten zich om ruimte te maken en te gaan gebruiken wat ze vonden. In grotten

²⁴⁹ Sergio Fritz Roa over Miguel Serrano in *Antarctische mythen* // <http://www.basis211.ru/?mn=pag&mns=8jcvnsna8ist9q>.

²⁵⁰ Verkocht D. *Drie nieuwe langwerpige schedels gevonden op Antarctica* // http://www.planetanovosti.com/news/tri_novykh_udlinennykh_cherepa_obnaruzhili_v_antarktide/2014-04-08-6603.

zagen de Duitsers artefacten van de oude beschaving²⁵¹. Dit is een buitenaardse groep die hier 55.000 jaar geleden is neergestort. Het werd ooit bewoond door Mars en Maldek. Ze werden gedwongen te reizen na oorlogen en rampen op deze planeten, voornamelijk uitgelokt door hun eigen daden een half miljoen jaar geleden. We noemen ze "preadamieten". Ze zijn 4 tot 5 meter hoog en hebben langwerpige schedels. Ze zijn erg lang, mager en dun. Ze hadden een slappe zak op hun buik. Na de vlucht voor Mars en Maldek brachten deze vluchtelingen eerst een tijdje op de maan door. Toen werden ze gedwongen om weg te vliegen en lieten ze de maan achter, waar ze zichtbaar werden aangevallen. Maar hun ruimtetuigen waren te beschadigd om ons zonnestelsel te verlaten of om naar een andere planeet te gaan. En toen hun schepen werden vernield en gedwongen om op aarde te landen, besloten ze zich voornamelijk op één continent te vestigen - Antarctica. Ze hadden drie enorme 'moederschepen' en de enige technologie die ze nog hadden was die van die drie schepen die hier waren neergestort. En dat is alles wat ze nog hadden. Dus zodra ze neerstorten, moesten ze hun ruimteschip ontmantelen en de technologie die ze tot hun beschikking hadden, aanpassen om te kunnen overleven. Ze namen de controle over de reptielen die lang op Antarctica hadden geleefd, maar toen deden zich twee cataclysmas voor en verloren de preadamieten de macht en de toegang tot hun technologie in Antarctica. Artefacten van de oude beschaving van de preadamieten, hun geschreven bronnen werden lange tijd bewaard in de Bibliotheek van Alexandrië, en vervolgens onder het mom van brand werden verplaatst naar Rome, en nu zijn opgeslagen in de gigantische ondergrondse gewelven van de Vaticaanse Bibliotheek. De Preadamieten waren in eerste instantie niet in staat om zeer succesvol te opereren in onze omgeving. Ze creëerden een hybride ras van hun eigen genen en die van de mensen die hier op aarde leefden. Hun vertegenwoordigers, die de cataclysmas overleefden, waren dan ook vooral het resultaat van genetische experimenten. De ene groep vestigde zich in de regio's van Midden- en Zuid-Amerika, een andere groep met een totaal andere bloedlijn lag in Azië en Europa. Ze konden elkaar niet meer bezoeken of met elkaar communiceren. Ze werden gescheiden tot het midden van het laatste millennium. Hybride afstammelingen van de preadamieten waren in staat om in de tijd door te dringen in alle heersende koninklijke dynastieën en vormen nu de zogenaamde "zwarte aristocratie", in de overtuiging dat ze dankzij het preadamitische DNA dat ze hadden, het volste recht hebben om over de volkeren van de wereld te heersen. Volgens Corey Hood en andere insiders is het de bloedlijn van de Kabal - wat samenzweerders de Illuminati noemen - die hun afstamming van de Preadamieten leidt.

²⁵¹ *Cory Hood op de Preadamite Civilization // <https://michael101063.livejournal.com/857168.html>*

De beroemde filosoof-traditionalist Vladimir Wiedemann publiceerde ooit een interessant gedicht "Initiatief":

De diepten van de grotten van Antarctica,
duttten erin voor de tijd van de imam,
zodat de kritische ArcticNam om één uur
een echte imam onthulde.
De pool van de wereld zal zich bewegen aan het firmament, de
Pleroma zal stijgen in de hoogte, de
Man zal zich ontdoen van de dood, het
vullen van de geest van de leegte.

Hans-Ulrich von Krantz in zijn boek "Het hakenkruis op het ijs". (2006), verwijzend naar de herinneringen van zijn vader, een SS-officier en medewerker van "Anenerbe", vertelt over de ontdekking voor de Tweede Wereldoorlog op Antarctica, een Duitse expeditie onder leiding van de beroemde oceanoloog Alfred Ritscher, de mysterieuze "Dode Stad": "...Ze hebben een van de "oases" diep in het bergmassief gevonden en gefotografeerd. Volgens de piloten konden ze vanaf een hoogte sporen van een soort vegetatie zien; misschien was de plek wel geschikt voor een ander station! Maar de echte schok voor de onderzoekers kwam toen de foto's werden getoond en afgedrukt. De film liet duidelijk de kunstmatige structuren zien die het hele bergdal vulden. Ze leken het meest op een vliegveld met een brede en korte start- en landingsbaan. Bormann bestelde meteen een expeditie naar het dal genaamd Flughafen - Airport - met twee "dorniers". De piloten bevestigden dat de site omringd was door onbegaanbare bergen en alleen door de lucht kon worden bereikt ... Op 14 oktober 1938. Onze vliegtuigen cirkelden lange tijd over het bergdal - de piloten begrepen dat we geen twee pogingen zouden hebben om te landen, en probeerden geen fout te maken. Onze "dornier" was de eerste die landde. Buiten de ramen flikkeren de steile rotsen. Eindelijk raken we de grond. De auto rolt op een of andere manier, zoals op de landingsbaan van het vliegveld van Berlijn. Maar we kunnen ons niet tot op de laatste seconde ontspannen: wie weet wat er nog komt? Eindelijk stopt de auto. We gaan de frisse lucht in. De tweede "dornier" zit naast ons, maar we kijken er niet naar; het panorama van een dode stad opent zich voor ons! Bij het bekijken van de foto's in het kamp, suggereerden sommige sceptici dat er echt geen stad is en "ruïne" is niets meer dan een bizarre creatie van de natuur. Nu proberen ze niets meer te bewijzen, maar staan ze met hun mond open naast me. Het feit dat we een kleine stad voor ons hebben staat vast. De resten van gebouwen met deur- en raamopeningen, trap treden en zwarte obelisk zijn de eerste details die onze hersenen gretig opnemen. We staan op een vlakke rotsachtige ondergrond. We zijn er nooit achter gekomen wat het was: een zorgvuldig afgedekte rotsachtige richel of stenen blokken die met opvallende

precisie op elkaar zijn afgestemd. In de diepte zie je een getrapte tempel, die doet denken aan de Azteekse piramides. Binnenkort zullen we al deze ruïnes beklimmen langs en over... Op dezelfde dag hebben wetenschappers een systematisch overzicht van de stad gemaakt. De nederzetting werd door voldoende brede straten verdeeld in rechthoekige blokken, opgebouwd uit stenen huizen. Sommige huizen lieten alleen nog funderingen staan, andere waren bijna volledig intact. De "Runway", die door het centrum van de stad liep, leek de hoofdstraat te zijn, misschien wel de plaats van festiviteiten en ceremonies. Aan het ene uiteinde rustte het op een getrapte piramide - een enorme tempel die verrassend veel leek op soortgelijke Azteekse religieuze gebouwen. De andere was de overblijfselen van een groot gebouw, dat door wetenschappers "paleis" wordt genoemd. Op het plein voor de piramide stond een lange zwarte obelisk, bedekt met letters en afbeeldingen. Wetenschappers verwachtten de hiërogliefen te zien, maar blijkbaar hadden degenen die de inscriptie verlieten een soort alfabet, dat op afstand leek op runen. Uiteraard zijn alle inscripties zorgvuldig gefotografeerd. Op de hoeken van het plein stonden vier sculpturen die leken op reuzen uit Paaseiland, maar ongeveer de helft van het formaat waren. Wetenschappers konden de ingang van de piramide niet vinden, maar klommen naar de top en keken naar het panorama van de dode stad. Ongeveer in het midden van de brede snelweg werd deze in twee helften verdeeld door een andere straat die er loodrecht op stond. Niet zo breed, ze rustte op rotsen aan beide uiteinden... We bewegen ons langs een loodrechte straat. We maken foto's van alles wat min of meer interessant is. Helaas zijn er bijna geen kleine voorwerpen die we mee kunnen nemen. Huizen van het centrum tot aan de rand worden steeds eenvoudiger, zonder delicatessen. Kuno zegt dat de beste vondst voor ons een begraafplaats zou zijn, waar we alle voorwerpen zouden vinden waarin we geïnteresseerd zijn, evenals de stoffelijke resten van de lokale bevolking. In de stilte van het kerkhof zijn zijn woorden onheilspellend. Natuurlijk hebben we geen enkele begraafplaats gevonden, en het is onbekend waar de plaatselijke bewoners hun doden hebben begraven - misschien onder de vloer van hun eigen huis, of misschien hebben ze ze in brand gestoken en verstrooid in de wind. Als we erover praten, bereiken we het einde van de straat. Het rust op de open kaken van een grot, aan de zijkanten waarvan er twee stenen obelissen zijn. We fotograferen de inscripties en tekeningen zorgvuldig. Dan gaan we de grotkluisen in. Het is een goed idee om hier touwen en krachtige lantaarns te hebben, maar we besluiten niet diep te gaan, maar de volgende dag terug te komen met apparatuur. Echter, een paar dozijn meter reizen - en we realiseren ons dat we niet terug hoeven te gaan. De weg is geblokkeerd door een rotsval. We verkennen de vloer en de wanden van de grot. Onder je voeten - een vlakke ondergrond met twee smalle ondiepe groeven. Een karrenspoor? Daar lijkt het op. Kuno maakt weer een grapje dat het hem aan de transporen doet denken. Er zit een ongewoon ornament op de muren, bizarre verstrengelde lijnen. Laten we naar buiten gaan voor wat frisse lucht. We hebben allemaal

het gevoel dat we goed in de gaten worden gehouden. Het bekijken van deze dode stad vanuit de lege oogkassen van de ramen en deuren. Het kan 's nachts een beetje eng zijn. Wetenschappers konden de leeftijd van de dode stad niet bepalen - er was geen goede uitrusting. Volgens ruwe schattingen had het zowel 500 als 5000 jaar oud kunnen zijn. Een paar stukken steen werden uit de muren van huizen gehakt. De proefopgraving leverde geen noemenswaardige resultaten op: op een halve meter van het oppervlak lag een vaste rotsachtige ondergrond. Weizsäcker en zijn begeleiders begrepen dat er een grote expeditie naar hier moest worden gestuurd. Een week later vlogen ze terug naar de basis van Horst Wessel. Bormann luisterde aandachtig naar hun verslag en gaf opdracht tot het opzetten van een permanent kamp in Flughafen. De Duitse ontdekkingsreizigers waren echter niet voorbestemd om terug te keren naar het bergdal²⁵².

Significant later, de stad eerder ontdekt door de Duitsers heropend in 1983, Sovjet-onderzoekers van de basis "Bellingshausen" op het Antarctisch Schiereiland: "... In" Flughafen "(de Russen, begrijpelijkerwijs, wist niet dat deze Duitse benaming, maar de lezer, denk ik, heeft lang geraden dat dit de plaats), zetten ze een vrij groot kamp, ontruimde de helihaven. Door de oude stad geleidelijk aan te bevrijden van de sneeuw, werden ze niet moe van de verassingen. Immers, archeologen (en het waren archeologen die haastig vanuit Rusland naar Antarctica kwamen) hadden een spannend beeld van de nieuwe beschaving! De bevroren grond werd met ongekend enthousiasme uitgegraven, in de hoop tenminste enkele kleine voorwerpen te vinden. Alle inscripties werden zorgvuldig gekopieerd en geanalyseerd, maar het was nog niet mogelijk om de taal van de ouden te ontcijferen. Na een tijdje was het mogelijk om de ingang van de grotten gevuld met stenen te vinden. Het verwijderen van het puin duurde enkele maanden, maar de resultaten waren de moeite waard: op de wanden van de tunnel werden steeds meer nieuwe elementen van ornament en inscriptie aangebracht. Tegelijkertijd werden enkele tientallen stenen platen met korte runenlijnen van hetzelfde type gevonden in de rotsen bij de tunnelingang. Wetenschappers begrepen het meteen: voor hen - een begraafplaats, waar de inwoners van de stad rusten! Na het openen van verschillende graven waren ze echter teleurgesteld: de grafkamers waren volledig leeg. Slechts in één van hen werd een klein stukje falanxvinger gevonden. Het werd zorgvuldig gemeten en kwam tot de conclusie dat het zeker behoort tot een man, maar een onbekend raciaal type - phalanx was langer dan dat van een bestaand ras op de planeet. De tunnel onthulde ondertussen meer en meer geheimen aan de wetenschappers. Binnen de muren werden platen gevonden die in het donker zwak gloeiden. Ze reflecteerden het licht niet, maar dienden als bron. Het was nooit mogelijk om de platen van de muur te verwijderen en de oorzaak van de gloed te bepalen. Op een halve kilometer van de ingang werd de tunnel in tweeën gedeeld. De sporen werden ook opgedeeld, lopend op de vloer. Beide nieuwe gangen rustten echter al snel op een stenen scheidingswand die vergelijkbaar

²⁵² *Dead City Opening* // <http://www.base211.ru/?mn=def&mns=ldjqj1vzuiu83>

is met die in de karstgrotten. Het was gemaakt van een voor de wetenschap onbekende legering, extreem sterk en niet onderhevig aan enige inspanning van de archeologen. De enige uitweg was het bouwen van een bypass-tunnel in de dikke rotsen. Dit was trouwens wat de Russen van plan waren te doen toen de perestrojka in hun vaderland van start ging en er ernstige economische problemen mee gepaard gingen. De financiering was in het begin beperkt, maar werd daarna stopgezet. Het kamp in het bergdal moest worden ingekort. De Russen kwamen hier niet meer terug, maar wilden niemand de vruchten van hun werk geven en hielden de vondst geheim. Maar daar hield het verhaal niet op. Begin jaren negentig slaagden cryptoanalytici bij één onderzoeksinstituut erin om een runenbrief - in ieder geval gedeeltelijk - te ontcijferen. De resultaten van deze studies worden nog steeds in het diepste geheim bewaard; het enige dat bekend is, is dat de verlaten stad Okmaron heette en zo'n 6000 jaar geleden werd gebouwd²⁵³.

Dmitry Berange heeft een prachtig liedje opgedragen aan Okmaron (u kunt de video bekijken op Youtube²⁵⁴):

OKMARON

Bedekt met ijs, een prachtige oude stad.
Hij slaapt goed op het oude continent.
Sloeg zijn zwaard erin met dodelijke kou.
Hij is helemaal in de steek gelaten, helemaal vergeten.
Gehuld in het verdriet van de muren van de Tempels.
Doordrongen van de majesteit van de tijd.
Om de vreselijke littekens niet te tellen...
Waar keek de almachtige oude God naar?
Het koor:

Kom naar me toe in mijn verre dromen.
En geef me een spiegeltroon.
Haal je verdriet en angst uit je hart.
Mijn glorieuze stad Ockmaron.

De tuinen waren ooit magisch.
In de straten van de jouwe.
En het zwarte kasteel racete in de zonsondergang,
En het hart van de weg had de kleinste aanraking.
De grote rijkdom van Ockmaron
Koningen zijn al eeuwenlang in zichzelf verborgen.
Alle wijsheid die uit Apeiron kwam,
En verbrandde hun waanzin van binnenuit.
Het koor.

²⁵³ Krantz G-W. von. *De mystieke geheimen van het Derde Rijk*. 85. In *Ockmaron* // http://www.e-reading.club/chapter.php/133092/85/fon_Kranc_-_Misticheskije_tajiny_Tret%27ego_reiija.html.

²⁵⁴ https://www.youtube.com/watch?v=qM5O9l_0B00

Ook wordt in alle samenzweringspublicaties voortdurend de verklaring van grootadmiraal Carl Dönitz in oktober 1944 geciteerd (die de cadetten van de marineschool in Laboé, in de buurt van Kiel, toesprak). dat "de Duitse onderzeebootvloot er trots op is voor de Führer een aards paradijs te hebben gebouwd, een onneembare vesting ver van de rand van de aarde"... Ze worden echter aan de Admiraal toegeschreven door de Israëlische schrijver Michael Bar Zohar in zijn boek "The Avengers", dat in 1967 werd gepubliceerd.

Maar het is niet zo eenvoudig...

De Anglo-Ierse ontdekkingsreiziger Ernest Henry Shackleton (1874-1922) onderzocht tijdens de zogenaamde "expeditie van Nimrod" in 1907-1909 het grondgebied van Antarctica en op coördinaten 40-50 km van de kust van de zee Ross, die hij persoonlijk aangaf dat hij hen eerder bezocht in 1901-1904. Robert F. Scott (1868-1912). Echter, E. Shackleton vond geen opslagruimte met voedsel en warme spullen, wat door R.F. Scott werd beschreven. Scott, naar verluidt gelegen boven op een rots van meer dan 40 m diep: ofwel niet gevonden op die coördinaten, die hij persoonlijk vertelde aan Scott (en tussen hen een zeer vijandige relatie vormde), ofwel de eigenaren van het magazijn hebben de plaats van "locatie" veranderd ... Maar in zijn dagboeken liet de Engelsman een verslag achter van een vreemd incident dat gebeurde met een van zijn satellieten - een zekere Jerry. Tijdens een plotselinge hevige sneeuwstorm was hij verdwaald, maar een week later... ..zijn kameraden in te halen. Tegelijkertijd zag hij er "niet uitgeput uit en sprak hij over een of andere diepe uitholling, waarbij hij van onder de grond de sneltoetsen sloeg. Er leven vogels, er groeien kruiden en bomen. Hij kwam per ongeluk in deze holte terecht en bracht daar de hele dag door, om weer op krachten te komen. Niemand van ons geloofde hem. De arme man was waarschijnlijk aan het hallucineren..."

F. -W. von Krantz beweert ook dat Hitler op 11 oktober 1938 opdracht gaf tot het toewijzen van 5 onderzeeërs met speciale zijnummers - van UA-1 tot UA-5 - voor de studie van Antarctica. Begin november passeerde de UA-4 een onderzeese tunnel in het gebied van de warme stroomuitgang van 800 m, ging de bergdikte in en dook op in een meer met warm zoet water in een reusachtige grot die door tunnels met andere grotten was verbonden. In deze grotten werden obeliskken met inscripties gevonden. In hetzelfde jaar, op 20 december, werden kunstmatige mijnen met vlakke en gladde wanden gevonden, die steil naar beneden gingen, en ernaast - een stenen standbeeld van een vierpotig gevleugeld dier met vlammeende giftanden. In 1939-1941 werden nog twee verlaten steden met ingangen naar de grotten gevonden.

Eind december 1973 ontdekte de Franse ontdekkingsreiziger Jacques Yves-Cousteau de ingang van een onderwatertunnel. De duikers, 200 meter verderop, kwamen in een enorme grot terecht, waarin obeliskken met

onbegrijpelijke letters en hoektandbeelden werden gevonden. Tijdens het onderzoek van de tunnel stierven op mysterieuze wijze 5 mensen²⁵⁵.

In de jaren 2000 publiceerde de pers een verklaring van Noorse onderzoekers dat ze een onbegrijpelijke structuur zagen in de diepten van Antarctica, gebouwd van ijsblokken van 28 meter hoog! Dit bouwwerk was lange tijd verborgen door sneeuwophopingen en kwam pas na krachtige stormen tevoorschijn²⁵⁶.

In 2001 publiceerde het gerenommeerde Amerikaanse tijdschrift *Weekly World News* een bericht dat Noorse wetenschappers een mysterieuze toren ontdekten in de diepten van het Antarctische vasteland, ongeveer 160 kilometer van Mount McClintock. De hoogte van de constructie is ongeveer 28 meter. De toren is opgebouwd uit honderden ijsblokken en lijkt volgens wetenschappers op de wachttorens van een middeleeuws kasteel. Aangenomen wordt dat de toren is gebouwd door de SS, gezien de voorliefde van de nazi's voor de middeleeuwse symboliek, die zichzelf beschouwden als de opvolgers van de Duitse ridderorden.

Men kan natuurlijk stellen dat de visie van "ijzige steden" - in feite slechts een spel van verbeelding is. Zo ziet Jean-Baptiste Charcot (1867-1936), een beruchte Franse poolreiziger, oceanograaf, arts en sportman, het zichtbare "... de zon gaat volledig ongevoelig onder, de ontelbare en tedere blauwtinten van de ijsbergen worden dieper; al gauw is er alleen nog maar blauw-zwart van de scheuren en spleten, dan geleidelijk aan met verleidelijke traagheid helemaal roze, en het lijkt erop dat je in werkelijkheid een mooie droom ziet. Het is alsof je omringd bent door de ruïnes van een gigantische schoonheid van de stad, gebouwd van het beste marmer, en boven de stad staan amfiteaters en tempels, creaties van architecten bij de gratie van God. De hemel verandert in het interieur van een parelmoerschelp, waarin het parelmoer schittert en samensmelt zonder elkaar te verduisteren, alle kleuren van de natuur" (citaat voor:²⁵⁷).

Maar hier, als de mensheid van de planeet was verdwenen, dan zou de natuur met haar eigen krachten en elementen gedurende tienduizenden en zelfs miljoenen jaren alle architectonische artefacten hebben getransformeerd, en als er daarna nog archeologen op aarde zouden zijn, dan is het onwaarschijnlijk dat ze zouden geloven dat verspreid op een planeet van hoogte, rotsen en grotten oorspronkelijk kunstmatige oorsprong waren. Is het daarom de moeite waard om de bekende gegevens weg te gooien, in plaats van ze grondiger te bestuderen?

²⁵⁵ Koltypin A.V. *IJs en ondergrondse holtes van Antarctica - is het een sprookje dat lijkt op het verleden, of is het waar, vergelijkbaar met fictie?* //

http://www.dopotopa.com/podlednye_i_podzemnye_polosti_antarktidy.html

²⁵⁶ *Antarctica - een mysterieus continent* //

http://avergor.net/publ/antarktida_tainstvennyj_materik/9-1-0-71.

²⁵⁷ *Blon J. Het grote uur van de oceanen : Poolzeeën / Eerst en vooral ; verslag na de verkoop door de voorzitter van de Algemene Vergadering. V.A. Dygalo, A.V. Shumilova ; commentaar. A. M. Grigorieva et al. - M. : Gedachte, 1984. - - C.83*

Hoofdstuk 12. Piramides en Antactica anomalieën

Ook met de komst van het internet begon Antarctica de aandacht te trekken van tienduizenden onderzoekers over de hele wereld. Veel "virtuele ontdekkingsreizigers" van het ijscontinent verschenen op het web. Met behulp van satellietbeelden van Google Earth zijn wetenschappers er al in geslaagd om een lange "snelweg" te vinden met een brug, een mysterieuze lichtbron en vele andere verbazingwekkende objecten, waarvan de oorsprong nog onduidelijk is ... Velen waren het erover eens dat recentelijk in Antarctica sporen van een oude of buitenaardse beschaving zijn verborgen.

In het zuidelijke deel van het Antarctische schiereiland, in het Vinsonmassief (de hoogste bergketen van Antarctica), bevindt zich bijvoorbeeld de beroemde vierhoekige Antarctische piramide, die in 2010 door klimmers werd ontdekt en die elke Google-gebruiker kan zien. Kaarten kunnen verder zien dan $79^{\circ}58'12.0''S$ $81^{\circ}56'24.0''W$.

Ook een virtuele archeoloog die anoniem wenste te blijven, bestudeerde beelden in de dienst GoogleEarth, op het Queen Maud Land, gelegen op het grondgebied van Antarctica, vond verschillende vreemde formaties, zeer vergelijkbaar met de piramides verspreid over de aarde ($73^{\circ}42'46.11''S$, $4^{\circ}16'33.97''W$). Naast de piramides heeft de gebruiker aandacht besteed aan een zeer vreemd geordend bergmassief dat meer lijkt op ruïnes van een oude stad, dan op natuurlijke natuurlijke formatie ($73^{\circ}42'46.11''S$, $4^{\circ}16'33.97''W$). De onderzoeker benadrukt dat al deze formaties al voor 2010 onder een laag ijs en sneeuw lagen en pas recentelijk aan het oppervlak verschenen.

In 2018 gebruikte een van de onderzoekers satellietbeelden om een vreemde plek te vinden waar volgens hem duidelijk zichtbare silhouetten van verschillende gebouwen, gebouwd in de vorm van een driehoek, te vinden zijn. De waarnemer merkte zelfs vier torens op. Volgens de onderzoeker maakt deze "vesting" waarschijnlijk deel uit van een of andere oude stad.

Zo beweert een ufoloog uit Arizona, bekend als Michael en alias MrMBB333, iets verbazingwekkends te hebben gevonden in satellietbeelden van Antarctica. Volgens de Amerikaan was er een gigantisch object dat bestond uit verschillende gelijkmatig dalende hoogtes die door dezelfde rechte lijn werden gekruist. Sceptici beweren dat dit slechts geërodeerde sneeuwdriften zijn, maar Michael is ervan overtuigd dat de natuur niet zo'n perfect vlak symmetrisch patroon kan creëren. Verrast door zijn ontdekking, suggereert de onderzoeker dat het een enorme antenne is, drie voetbalvelden breed en vier lang. Maar wie zou zo'n majestueuze structuur kunnen bouwen op het ijscontinent? Misschien een geheime wereldregering? Een of ander oud ras? Een soort buitenaardse beschaving? Op een of andere manier denkt

Michael dat het nodig is om een expeditie of in ieder geval een onbemand vliegtuig te sturen, dat dit object ter plekke grondig onderzoekt.

Of, bijvoorbeeld, virtuele archeologen ontdekten onlangs een gigantische trap in Antarctica. Het mysterieuze bouwwerk, dat eigenlijk erg lijkt op een trap die naar de top van een berg leidt, valt zeer scherp op in het gebruikelijke landschap van dit ijzige continent - het zou hier gewoonweg niet moeten zijn (coördinaten: 68,919172, 88,035386). Anderen hebben gesuggereerd dat dit helemaal geen trap is, maar een opening naar een enorme ondergrondse buitenaardse basis.

Ook door het smelten van de gletsjers van het ijs leek het iets ongewoons, als een soort basis, echt, verlaten. Het is moeilijk te zeggen wat er precies is opgenomen, maar de vondst is zeker door de mens gemaakt. Het bouwwerk is vrij groot, met een lengte van driehonderd meter en een breedte van ongeveer vijftig. De hoogte van de constructie varieert binnen tien meter. Het bouwwerk had gebouwd kunnen worden in een tijd dat Antarctica nog niet met ijs bedekt was. U kunt de vindplaats zelf zien: u hoeft alleen maar 69°53'42.03"S 8°42'22.02"E in te voeren in de kaartenservice.

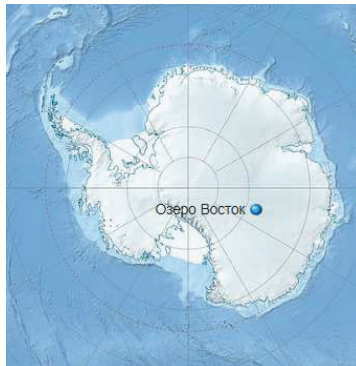
In maart 2002 werden twee NASA GRACE-tweelingssatellieten gelanceerd vanaf de lanceerplaats Plesetsk onder leiding van Ralph von Frese en Laramie Potts. Ze moesten het zwaartekrachtsveld van de aarde meten. Deze gegevens worden gebruikt in het klimaatonderzoek, de exploratie van mineralen en de studie van aardkorstfouten en vulkanische activiteit. En dus detecteerden de satellieten tijdens hun passage boven Antarctica een onverwachte zwaartekrachtsimpuls. Er werd een krachtige positieve zwaartekracht anomalie gedetecteerd. Het kwam uit een enorme onderglaciale ruimte met een diameter van ongeveer 500 kilometer. Daarboven strekte de besneeuwde vlakte van de Antarctische gletsjer zich duizenden kilometers uit tot 4 duizend meter dik. Uniek aan de Antarctische anomalie is dat deze zich bevindt in een gebied dat Wilkes Land in Oost-Antarctica en in de buurt van Lake East heet. De krater heeft een trechterdiameter van ongeveer 482 km. Volgens wetenschappers werd het ongeveer 250 miljoen jaar geleden gevormd in de Permaans-Triassische periode als gevolg van de val van een asteroidengrootte van minstens 48 kilometer over de Aarde. De krater is 2, 5 keer zo groot als de kuikentjeskrater op de Yucatan, die ontstond toen een meteoriet viel, waardoor 66 miljoen jaar geleden het Krijtse Paleogen uitstierf.

Radars in deze krater vonden een enorme, extreem dichte, vermoedelijk metalen massa ("massaconcentraat", "maskers") van ongeveer 300 kilometer breed en 848 meter diep. Aanvankelijk werd gesuggereerd dat deze "pannenkoek" een concentratie magma zou kunnen zijn die uit het binnenste van de aarde is gemorst ("mantelpluim"). Soortgelijke verschijnselen zijn bijvoorbeeld op de maan waargenomen. Maar deze hypothese werd al snel verworpen. Toen begonnen wetenschappers te praten over de waarschijnlijkheid dat er onder het ijs van Antarctica overblijfselen van een enorme asteroïde (6 keer groter dan de meteoriet Chicksuluba) zouden liggen, die zo'n 250 miljoen jaar geleden daadwerkelijk het uitsterven van de Permian-Triassic heeft veroorzaakt. Vandaag de dag is het bijna onmogelijk voor dit astronomische lichaam om door te dringen. Om dit te doen, zou het een speciaal station moeten creëren, tonnen materiaal meenemen, wat qua kosten dicht bij de geschatte kosten van een bemande vlucht naar Mars kan liggen. En wetenschappers zouden moeten overleven bij temperaturen van min 80 graden in de winter.

De media lekte informatie uit die de VS in 2001 naar het detectiegebied van abnormale hoge magnetische activiteit in de buurt van de zuidoostelijke kust van het ijzige verse meer in het oosten (77 ° zuiderbreedte, 105 ° oosterlengte), een expeditie met booreilanden en zwaar materieel voor opgravingen stuurde. Ze werden bevestigd in het boek van de Amerikaanse ontdekkingsreiziger Terence Aime "Mysteries of the universe". 25 ware verhalen uit tijd en ruimte." Hier, in april 2001, zou een

Amerikaanse spionagesatelliet een oude structuur of apparaat hebben ontdekt dat gevangen lag binnen mijlen van ernstig Antarctisch ijs. Een mysterieus project om de site op te graven werd onmiddellijk na de ontdekking opgestart. Het nieuws over de toegenomen Amerikaanse activiteit op Antarctica bereikte de oren van de Europese top: "Als dit iets is wat het Amerikaanse leger in de diepte heeft gebouwd, dan is het in strijd met de internationale verdragen op Antarctica", aldus Nicole Fontaine, assistent-spreker van het Europees Parlement. - Zo niet, dan is het iets dat minstens 12 duizend jaar bestaat, zoveel ijs bedekt Antarctica. Dan zou je het een van de oudste kunstmatige structuren op de planeet kunnen noemen. Het Pentagon moet gehoor geven aan de oproepen van het Congres en alles wat verborgen is melden. Sommige militaire waarnemers beweerden dat de robots onmiddellijk naar de Zuidpool werden gestuurd. Er werd gespeculeerd dat de Amerikaanse luchtmacht zelfs een enorme nucleaire tunnel naar de geheime C5-basis op Antarctica had getransporteerd. Het Amerikaanse militaire vliegveld bleef maar doordraaien van de stormachtige activiteit, de vluchten kwamen en gingen in een duizelingwekkend tempo naar Antarctica. Zware machines, vrij exotisch, verschenen op de sombere Antarctische gletsjers. Al snel kwam er nieuws over verborgen en dringende medische hulp aan enkele naamloze medewerkers van de Arctische expeditie. Als gevolg daarvan werden ze geëvacueerd in het midden van de Antarctische winter. Er zijn geen officiële opmerkingen gemaakt. De magnetische anomalie op het oostelijke deel van het meer is na dit geval aanzienlijk toegenomen. Toen de Amerikaanse en Europese media de regering en het Amerikaanse leger onder druk zetten om ten minste enige plausible informatie te verkrijgen, vond de terroristische aanslag van 11 september 2001 lange tijd plaats op Antarctica. Later lekte de schaarse informatie uit naar de pers die in december 2006. De Amerikaanse luchtmacht, als onderdeel van Operatie "Deep Freeze", voerde een grootschalige parachute-aanval uit van 40 ton vracht direct naar de Zuidpool met behulp van zwaar militair transport C-17 Globemaster III.

In 2007 werd er op een diepte van 3.665 meter geboord. Het werd jaren later hervat en op 5 februari 2012 op het station Vostok Russische wetenschappers, op een diepte van 3769,3 m, voltooiden het boren en bereikte het oppervlak van het subglaciale meer. Vervolgens overhandigden ze plechtig een fles water aan de president van het land en opnieuw in stilte. De stopzetting van de boringen werd gemotiveerd door de wens om watervervuiling te voorkomen, die het unieke ecosysteem van het meer zou kunnen schaden. 11 maart 2013. Het Arctisch en Antarctisch Onderzoeksinstituut van Roshydromet (AARI) heeft, na het bestuderen van watermonsters verkregen in mei 2012, een verklaring afgelegd over de ontdekking van een onbekend type bacterie in het glaciale meer Vostok op Antarctica, dat al miljoenen jaren geïsoleerd is van de buitenwereld door een 4 kilometer lange ijslaag en dat de enige aarde-analoog is van de ijszeeën van de satellieten van Jupiter (Europa, Ganymedes, Callisto) of Saturnus (Enceladus). Zo kunnen de omstandigheden in een ijsreservoir in de buurt komen van die op aarde tijdens het late proterozoïcum (750-543 Ma), toen de wereldwijde glaciatie van het aardoppervlak zich meerdere malen voordeed en tot 10 Ma duurde (de zogenaamde ijstijd). "Besneeuwde aarde, toen de planeet volledig bedekt was met ijs en na de voltooiing ervan was er een zogenaamde Cambrium-explosie (een plotselinge toename van de biodiversiteit - het verschijnen van overblijfselen zoals koorde, geleedpotigen, weekdieren en stekelhuidigen). Het meer kan worden bewoond door microben-chemolithische autotrofen die energie halen uit redoxreacties in plaats van organisch materiaal. Professor John Prisco van de Universiteit van Montana bracht 27 jaar door op Antarctica en concludeerde dat de ijskap van Antarctica zich gedraagt als een levend organisme. Het is doordrongen van microscopische aders van vloeibaar water, die dienen als een toevluchtsoord voor verbazingwekkende bacteriën. Bijvoorbeeld, oude bacteriën, 420 duizend jaar oud, gevonden in ijsmonsters genomen van drie kilometer diep, begonnen verrassend snel tekenen van leven te vertonen. Ze begonnen te groeien in gesmolten water. "We weten niet of ze een winterslaap hielden of dat het proces van hun leven gewoon erg traag is." In juli 2013 zijn de resultaten van de studie van ijsmonsters uit de put met behulp van metagenomics-methoden gepubliceerd. Het was mogelijk om 3507 unieke DNA-sequenties van de monsters te scheiden, voor 1623 waarvan de taxonomische eigenschappen (vóór het geslacht of de soort) waren vastgesteld. Ongeveer 94% van de sequenties behoren tot bacteriën, 6% tot eukaryoten (de meeste van hen paddenstoelen), en slechts twee tot archeologen. Verschillende sequenties behoren tot meercellige dieren (rotiferen, mosselen, geleedpotigen). Aangezien sommige van de gevonden bacteriën parasieten van vissen zijn, suggereren onderzoekers dat er vissen in het meer kunnen leven.

Tegen 2019 hebben wetenschappers geconcludeerd dat er meer dan 300 onbekende meren onder Antarctica zijn, die niet bevroren door de hete kern van de aarde. Er zijn verbazingwekkende onbekende zeewezens, die miljoenen en miljarden jaren geleden over de hele aarde leefden, maar alleen daar zijn gebleven vanwege het isolement van de wereld.

Maar niet minder intrigerend is de aanwezigheid van een significante magnetische anomalie die door wetenschappers van de Universiteit van Columbia aan de zuidoostelijke oever van het meer is geregistreerd. Het verschilt van het achtergrondmagnetisch veld met meer dan duizend nanohellen. Onderzoeksdeelnemer Michael Stadinger suggereerde dat dit veroorzaakt kon zijn door een zeer dunne aardkorst in de buurt van het meer, maar zijn collega's geloofden dat de nabijheid van de roodgloeiende aarde de rotsen zou opwarmen en zo het niveau van het magnetisch veld zou verminderen. Als gevolg van wetenschappelijke geschillen ontstond de theorie dat de overblijfselen van een oude stad met zijn metalen structuren aan de oever van het meer werden gevonden.

En voorstanders van de theorie van het bezoeken van de Aarde door buitenaardse beschavingen geloven dat onder het ijs van Antarctica verborgen massieve ruimtevaartuigen die dienen als basis voor de buitenaardse wezens, of zelfs een portaal naar de "innerlijke Aarde". De mysterieuze anomalie van Antarctica werd eind december 2016 opnieuw herdacht, nadat de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken John Kerry in november 2016 plotseling een bezoek bracht aan Antarctica. Geruchten deden onmiddellijk de ronde dat Kerry naar verluidt een geheime buitenaardse basis bij de pas ontdekte piramideberg had bezocht.

Eerder, in 1969, bracht de Sovjetstudio "Diafilm" een vreemde diafragmafilm uit in twee delen "Geesten van het witte continent" (auteur A. Shalimov, kunstenaar V. Shevchenko), die vertelt over een ongewoon avontuur van een groep westerse wetenschappers op Antarctica, dat werd gered door een Sovjet-expeditie. Het bleek dat de Amerikanen eerst in de bergen van Queen Maud Land adits ontdekten en daarna in contact kwamen met enkele "elektrische yeti", maar na een reeks van mislukkingen en angsten, werden vertegenwoordigers van de mensheid met vreemde wezens gevestigd. Het bleek dat dit buitenaardse wezens zijn van de planeet Pluto, waarvan de beschaving ver voor de aarde ligt - ze gebruiken een "speciaal soort energie" waarmee hun ruimteschip lange afstanden overbrugt. Ze vliegen naar Antarctica voor het "speciale erts", dat niet meer op hun planeet is... Twee aardbewoners, Jack Russell en Toivo Latikäinen, hebben te goeder trouw afgesproken om op een educatieve missie naar Pluto te gaan.

In het fantastische verhaal van Charles Stross "The Very Cold War" (2000; gepubliceerd in Arthur Gordon Pim's Mystery Collection, 2006) vindt een deel van de actie plaats in Lake East, waar een interplanetair portaal en ongewone levensvormen worden ontdekt. In de fantastische roman

"Atlantarctica" van Vasily Golovachev speelt het Vostok-meer een centrale rol, omdat het een werkbare structuur van de oude Antarctische-Atlanten heeft ontdekt die in staat is om de fysieke realiteit van de Aarde wereldwijd te beïnvloeden, wat een belangenconflict veroorzaakt tussen Russen en Amerikanen, die elk proberen om als eerste bij het machtige artefact te komen.

Amerikaanse wetenschappers die voor de NASA werkten, samen met de uitstekende Duitse raketwetenschapper Werner von Braun, zeggen dat hij ervan overtuigd was dat Hitler gelijk had, die Antarctica "Atlantis onder het ijs" noemde.

De Russische historicus en schrijver Mikhail Demidenko meldde in zijn boek "In de voetsporen van de SS in Tibet" dat hij bij de ontmanteling van de topgeheime archieven van de SS documenten vond die zeiden dat een eskader van Duitse onderzeeërs tijdens een expeditie naar het Land van Koningin Maud een heel systeem van grotten met elkaar verbonden had met warme lucht. In de komende vijf jaar voerden de Duitsers zorgvuldig verborgen werkzaamheden uit om een nazistische geheime ondergrondse basis 211 op Antarctica te creëren, die de codenaam "Nieuw Berlijn" kreeg. O. Bergmann beweert in zijn boek "German Flying Scots" dat vanaf datzelfde jaar, gedurende meerdere jaren, mijnbouwapparatuur en andere machines, waaronder spoorwagens, wagons en enorme tunnelkotters, voortdurend naar Antarctica zijn gestuurd... Bekende onderzoekers van de Antarctische mysteries van het Derde Rijk R. Vesco, V. Terziyski, D. Childress meldden dat sinds 1942 duizenden gevangenen van het concentratiekamp als arbeidskrachten naar de Zuidpool werden overgebracht. In september 1944 werd de directe luchtcommunicatie tussen Duitsland en Koningin Maud Land aan de Atlantische kust van Antarctica, genaamd New Swabia (nu San Martin, eigendom van Argentinië) geopend. In januari-april 1945 werden Duitse fabrieken daar geëvacueerd. Van 1 mei tot 5 mei vertrokken ongeveer 150 onderzeeërs naar het ijscontinent. Op hun bord konden zo'n 10 duizend mensen zitten. Tijdens de Tweede Wereldoorlog bouwden de Duitsers een bunker voor onderzeeërs in de buurt van de voormalige Tempelier La Rochelle, die tot op de dag van vandaag bewaard is gebleven. Door de sterke weerstand van de indringers was La Rochelle de laatste bevrijde stad van Frankrijk. De Duitse commandant gaf zich pas op 8 mei 1945 om middernacht over.

In 1946 werd in Madrid Odessa (een vereniging van voormalige leden van de SS) opgericht onder leiding van Otto Scorzeny, die de nazi's in het geheim naar een nederzetting op Antarctica vervoerde. Volgens schattingen van de Duitse diplomaat Ernst Weizsäcker waren er in 1946 meer dan 60 duizend mensen in de bovengrondse Tuin van Eden en de ondergrondse stad Valhalla. In het begin van de jaren vijftig van de vorige eeuw telde New Swabia 150-200 duizend inwoners. Van 1946 tot 1952 werden tussen de 20 en 30 duizend meisjes uit de hele wereld naar Antarctica gestuurd.

Bijvoorbeeld, geselecteerd door het huwelijksbureau "Gloria" onmiddellijk na 1945 in Argentinië schoonheden nummering ongeveer 5 duizend onder het voorwendsel van de levering aan de VS werden geladen op het schip, die ging uit op zee en ... niemand anders zag hem.

Vooraf veel publicaties waren gewijd aan de expeditie van Rear Admiral Richard Byrd van de Amerikaanse marine in 1947 naar de kusten van Antarctica. De operatie werd "High Jump" genoemd. De flottielje van 13 schepen met 33 vliegtuigen, waaronder het vliegdekschip, ging op campagne om de Amerikaanse controle over het grootste deel van Antarctica te consolideren. Misschien geloofde het Amerikaanse commando in de mythes dat Duitsland zijn geheime basis in de diepte van het continent kon uitrusten en daar wat geavanceerde militaire technologie kon verplaatsen. Er wordt gezegd dat Amerikaanse zeelieden op zoek waren naar verkapte toegangen tot de onderwereld. Overigens werden bij de toppen van het half-gemarkeerde gebergte grotten met ingangen die lijken op het profiel van de UFO-platen opgemerkt. Het eskader bereikte op 1 februari 1947 veilig de Queen of Maud Land en begon met routineonderzoek. In de loop van de maand werden 49 duizend foto's genomen, werden enkele tot dan toe onbekende bergplateaus in kaart gebracht en werd een poolstation gesticht. En plotseling gebeurde er iets dat de officiële Amerikaanse autoriteiten tot op de dag van vandaag zwijgen. De expeditie, die net begonnen was en 6-8 maanden zou duren, werd op 3 maart 1947 met spoed verlaten en de schepen haastten zich naar huis. Er zijn minstens één schip, dertien vliegtuigen en tientallen mensen verloren gegaan. Begin 1948 berichtte een zekere Karel Lagerfeld op de pagina's van het Belgische tijdschrift "Frey" en de West-Duitse tijdschriften "Damestish" en "Brisant" aan het publiek dat admiraal Baird tijdens een geheime vergadering van de speciale presidentiële commissie in Washington, D.C. een lange uitleg gaf; haar samenvatting was als volgt: schepen en vliegtuigen van de 4e Antarctica-expeditie werden aangevallen ... vreemde "vliegende schotels" die "*...uit het water gegraven zijn en met grote snelheid aanzienlijke schade aan de expeditie hebben toegebracht*". Naar de mening van admiraal Baird zelf zijn deze verbazingwekkende vliegtuigen waarschijnlijk geproduceerd op de nazi's, vermomd in het dikke Antarctische ijs, waarvan de ontwerpers enkele onbekende energie die in de motoren van deze machines wordt gebruikt, onder de knie hebben. Dezelfde mening werd gedeeld door de reeds genoemde D. Stevens, die verwees naar het rapport over de expeditie van de Amerikaanse marine naar de kusten van Antarctica in 1947. Hij schreef dat veel matrozen eskader Berda plotseling van onder water vliegende objecten van discovormen en vreemde atmosferische fenomenen zag opduiken die hen in een depressie brachten.

Het meest verrassende is dat volgens memoires van voormalige Sovjet- en Poolse spionnen, die ooit toegang hadden tot de archieven van de

Westerse veiligheidsdiensten, tegelijkertijd in de buurt van het Queen Maud Land perfect uitgerust en geleid werd door ervaren pooladmiralen en generaals (Papanin, Krenkel, Fedorov, enz.) Arctische vloot van de USSR-marine, aangedreven door het dieselelektrische schip "Slava".

Volgens een andere versie ontdekte R. Bird op 11 februari 1947 een sneeuwvrij rotsachtig gebied met meren, dat een gebied van ongeveer 100 vierkante mijl besloeg in het gebied van Banger Hills ("Banger Oasis"), in de buurt van de plank Chuckleton Island, in het westelijke deel van Wilkes Land (!!). In een marine-informatieverslag werd de site "Shangrella" genoemd, met de suggestie dat er daar op ironische wijze vegetatie aanwezig was²⁵⁸.

In augustus 2018 meldden de wereldmedia dat twee eersteklas NZ-specialisten op Antarctica ontslag hadden genomen. Het zijn Peter Beggs, uitvoerend directeur van het staatsagentschap, en Sharon Hunter, bestuurslid. Beiden noemden ze de familieomstandigheden als reden om te vertrekken, maar dit veroorzaakte verbijstering en veel vragen in de omgeving van de samenzwering. Feit is dat redenen als de wens om kinderen dichter bij grootouders te brengen die in het Verenigd Koninkrijk wonen (Peter Beggs), of uit het niets plotseling de zorg voor de gezondheid van een 18-jarige dochter (Sharon Hunter) in het midden van de wederopbouw van "Scott Base", vreemd lijken, om het zacht uit te drukken. Vooral omdat NZ een zeer belangrijk bedrijf is voor Antarctica (150 miljoen dollar aan investeringen), dus de leiding van het agentschap zou in dit geval akkoord gaan met de voorwaarden van de specialisten die ze nodig heeft. Bovendien dreigt dit soort vertrek, grenzend aan de vlucht (zeer gelijkaardig), zowel Beggs als Hunter bijna hun carrière te verpesten. En toch rennen ze, wat er ook gebeurt. En dit is niet het eerste geval van een dergelijke ontsnapping uit Antarctica senior managers, alleen in dit geval, de discrepantie van belang van de situatie, nu gevormd in "Antarctica NZ", met de genoemde redenen, waarom deze twee toonaangevende specialisten plotseling het mysterieuze continent verlaten. Zoals samenzweers benadrukken, kon men geen aandacht besteden aan zo'n ontsnapping, zeg maar, gewone arbeiders-aannemers, die misschien niet van iets houden, maar in een haast vertrekken uit Antarctica toonaangevende managers van internationale projecten, dat zijn specialisten die misschien wel iets belangrijks weten. En dit "belangrijke" maakt dat ze Antarctica in allerijl verlaten, en dat ze op hun carrière spugen en zelfs mogelijk worden lastiggevallen. En dit is al heel serieus...

Olie werd onmiddellijk toegevoegd aan het vuur complot, die eraan herinnerde dat de onlangs gepensioneerde kolonel van de Amerikaanse luchtmacht, een voormalige astronaut NASA Buzz Aldrin (Buzz Aldrin)

²⁵⁸ *Koltypin A.V. IJs en ondergrondse holtes van Antarctica - is het een sprookje dat lijkt op het verleden, of is het waar, vergelijkbaar met fictie? //*
http://www.dopotopa.com/podlednye_i_podzemnye_polosti_antarktidy.html

schreef op Twitter, dat in Antarctica is geconcentreerd kwaad wereld en dat de aardbewoners om deze reden zijn in dodelijk gevaar.

Wat Aldrin betekende, weet niemand echt, maar dat is wat verrassend is:

- Vertegenwoordigers van de wereldelite, bijvoorbeeld de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken John Kerry of ROC-partijleider Kirill, "rijden" voortdurend naar Antarctica - alsof ze toekijken of onderhandelen;

- De vreemde natuurlijke anomalieën van de afgelopen jaren gaan gepaard met elektromagnetische golven afkomstig van dit ijscontinent;

- topmanagers (vandaag zijn ze specialisten van Nieuw-Zeeland Antarctica NZ) verlaten het mysterieuze continent in allerijl en zonder aanwijsbare reden.

Je kunt natuurlijk alles wijten aan enkele toevalligheden, willekeur - er gebeurt gewoon een kleinigheidje in het leven. Het is duidelijk dat journalisten van 's werelds meest vooraanstaande media dat zullen doen. Maar de vraag is nog steeds open, want de mate van betrouwbaarheid van publicaties van persbureaus van de wereld is al lang in twijfel getrokken door de mensen. Tenminste, mensen die denken...

FOR AUTHOR USE ONLY

Hoofdstuk 13. Wat is er gevonden op Kerguelen Eiland

De Franse navigator Yves Joseph Tremerc de Kerguelen (1734-1797) nam het op tegen James Cook bij de ontdekking van het Zuidelijke Land, die de door hem in februari 1772 ontdekte vulkanische archipel op 49 graden zuiderbreedte (later, in 1776, genoemd door D. Cook aan het begin van Desolation - "Serenity", en vervolgens - Kerguelensky) een deel van het onbekende Zuidelijke Land, dat hij in allerijl aan Parijs meldde.

In werkelijkheid is de afstand van de Kerguelen-archipel tot de kust van Antarctica ongeveer 2000 km, 3,4 duizend km tot Reunion en ongeveer 4,8 duizend km tot Australië. In 1999 ontdekte het onderzoeksschip JOIDES Resolution een continent ter grootte van ongeveer een derde van het moderne Australië op de bodem van de Indische Oceaan. Onderzoek wees uit dat het 20 miljoen jaar geleden zonk. De site is vernoemd naar het eiland Kerguelen op de site. Wetenschapper Mike Coffin van de Universiteit van Texas (VS) bevestigde dat het waarschijnlijk is dat het Kerguelen-microcontinent ooit India en Australië in één enkel continent met elkaar verbond. Vandaag de dag behoort de Kerguelen-archipel geografisch gezien tot Antarctica en politiek gezien tot de Franse Zuid- en Zuidpoolgebieden.

Hydrografen hebben onlangs aangekondigd dat er een ongekende stroom in de Indische Oceaan is gevonden op een diepte van 3 kilometer. De waterstroom, die 40 keer krachtiger is dan de Amazone, is te vinden in de Indische Oceaan. De snelheid is bijna een kilometer per uur, met ongeveer 10 miljoen kubieke meter per seconde. Miljoenen kubieke meters ijswater stromen naar Australië. Het begint bij de Kerguelen-archipel.

Kerguelen was al bekend bij de Chinese cartografen. Volgens G. Menzis wordt hij in de "Geschiedenis van de Ming-dynastie" en op de kaart van "Mao Kun" van het "Wu Pei Chi" perceel genoemd onder de naam Ha-bu-er²⁵⁹.

De beroemde militaire poolreiziger James Clark Ross schreef dat hij tijdens een expeditie in mei 1840 op een eiland in de Kerguelen-archipel ongewone hoefijzersporen vond op de grond, in de sneeuw en op de rots. Ze leken op sporen van een paard of ezel, maar die waren er niet op het eiland of op zijn expeditie...

Volgens de memoires van een ander lid van de expeditie, DK Ross, een zekere zeeman Peria Clarke, leidden de hoefafdrukken langs een perfect rechte lijn naar de rotsachtige heuvel en begonnen ze net uit het wrak van een in stukken gebroken metalen kogel. De tweede, hele, nam P. Clark mee en fotografeerde later zelfs met hem (op daguerreotypie). Volgens P. Clark zijn de door hen gevonden ballonnen "uit de lucht gevallen", voegt hij eraan toe dat hij tijdens zijn verblijf op het eiland geen gevoel van constante

²⁵⁹ Menzis G. 1421 - jaar. Toen China de wereld ontdekte / Per. uit het Engels - M. : Exmo ; Yauza, 2006. -- C. 206.

aanwezigheid in de buurt van de leden van de expeditie van enkele onzichtbare glurende ogen heeft achtergelaten en niet van hen is afgevallen. Bijgelovige zeelieden eisten dat P. Clarke ofwel een souvenir weggooide ofwel het schip zelf verliet. De zeeman koos de tweede, ingehuurd in Tasmanië op een ander schip, en verborg zijn vondst. In 1842, na zijn pensionering bij de Britse marine, vestigde P. Clarke zich in Devonshire County, in het kustplaatsje Tinmouth, dat 10 km ten zuidwesten van Exmouth ligt. Hij verborg een kist met een mysterieus souvenir in de kelder van zijn huis, waar het 13 jaar werd bewaard, tot 3 februari 1855, toen hij, in het gezelschap van dronken vrienden, opschepte over de vondst. Na een aantal slagen op de bal met een zware hamer verscheen er een scheur op het oppervlak, die na een tijdje aanzienlijk toenam en dreigde de bal te splitsen. Op 7 februari 1855 stond er in het dagboek van P. Clarke maar één zin - dat Clarke de bal in zee zal gooien op het strand van Tinmouth, en dan naar Exmouth zal gaan en het weekend bij een vriend zal doorbrengen. Die tape was de laatste. Volgens de overlijdensakte stierf Clark Perry in de nacht van 8 op 9 februari 1855 in Bicton, een van de districten van Totnes, aan een hartaanval.

Het was op 8 februari 1885, in het zuiden van Engeland, in het graafschap Devonshire, op een zonnige, ijzige ochtend, dat mensen uit de huizen van de stad Exmouth kwamen, die aan de monding van de rivier de Axe, die uitmondt in de Golf van Lime, de vreemde sporen op de kust zagen, duidelijk te onderscheiden door de verse sneeuw. Ze zagen eruit als kleine hoefafdrukken. Ze waren elk 10 cm lang, 7 cm breed en de afstand tussen twee naast elkaar liggende prenten was 20 cm. Maar het meest verrassende was dat de voetafdrukken in een perfect rechte lijn werden uitgerekt, en daarom kon alleen een bewegend schepsel ze verlaten... op twee benen! Een gladde ketting van voetafdrukken, geen centimeter in afwijking van de rechte lijn, stak de hekken over, beklom de daken van huizen en hooibergen drie meter hoog. In het ene geval werden de sporen achtergelaten in een regenwaterafvoergoot die aan het dak hing, terwijl in het andere geval de sporen op de smalle richel van de tweede verdieping van het huis werden achtergelaten. En in al deze onwaarschijnlijke situaties bleef de lengte van de stap 20 centimeter. Op deze manier ging het onbekende wezen door Exmouth en haastte zich naar het noorden, draaide vervolgens scherp - haaks - naar het westen, stak de monding van Exmouth drie kilometer breed over, draaide ook hier scherp naar het zuiden, bereikte de stad Tinmouth en was aan de kust bedekt met ijs Lymebaai. Hier werden de sporen gebroken. Maar onvermoeibare spoorzoekers vonden ze aan de andere kant. Opnieuw op het land trok het wezen naar het zuidwesten en kwam, na een aantal dorpen en steden te hebben doorkruist, door besneeuwde velden en weilanden, aan in Bicton, een van de gebieden van Totnes, waar het pad al volledig was doorbroken. De totale lengte van de mysterieuze reisroute bedroeg meer dan 160 kilometer.

Maar wat tot de verbeelding van de mensen in het algemeen sprak, is dat elke afdruk van de hoefbedekking ijskorst, die de sporen zeer duidelijk maakte. Zulke afdrukken konden alleen verschijnen als de hoeven (of wat er van deze afdrukken overbleef) zeer kortstondig in de sneeuw zaten en tegelijkertijd ... heet! De inwoners van de stad waren in paniek - ze besloten dat de duivel zelf op bezoek was gekomen. De plaatselijke dominee, dominee J.M. Mazgrave, die de opgewonden parochianen kalmeerde, verzekerde hen dat er niets bijzonders was gebeurd, dat de sporen in de sneeuw een ontsnapte menagerie hadden achtergelaten... kangoeroe. Dat is precies waar de kangoeroes hun hoeven vandaan haalden, en hoe hij in één nacht in het vriespunt 160 kilometer wist te lopen, zwaaiend door hekken en klimmend op de daken van huizen, kon de Heilige Vader niet uitleggen. Henrietta Fersdon, dochter van een dominee uit Dawlish, in het boek met raadsels en notities uit Devon en Cornwall, gepubliceerd rond de eeuwwisseling van de 50-60er jaren van de XIXe eeuw," herinnert zich: "De sporen verschenen 's nachts. Sinds mijn vader predikant was, kwamen andere geestelijken uit ons Anglicaanse bisdom naar hem toe, en ze begonnen allemaal te praten over deze ongewone voetafdrukken, die in heel Dawlesh te zien waren. De voetafdrukken hadden de vorm van een kleine hoef, en binnenin waren sommige van hen zichtbaar als klauwafdrukken. Een ketting van sporen, die zich uitstrekte van de drempel van ons huis tot aan de sacristie, viel vooral op in het met sneeuw bedekte kerkhof. Een andere ketting van voetafdrukken kwam tot aan de muur van het columbarium, viel er voor en ging vervolgens verder aan de andere kant. Er waren ook veel van zulke voetafdrukken op daken in verschillende delen van de stad... Ik weet nog hoe duidelijk deze vreemde en onheilspellende voetafdrukken waren, hoeveel het er waren en welke angst ze in mijn ziel inboezemden. Ik dacht toen dat zulke sporen konden worden achtergelaten door enorme wilde katten, en ik was erg bang dat de bedienden 's nachts zouden vergeten alle deuren op slot te doen...". Op verschillende momenten berichtte de pers over de nieuwe verschijning van sporen van mysterieuze tweevoeters - in de sneeuw of op zandstranden - niet alleen in Devonshire en Kerguelen: in Schotland in de winter van 1839-1840. (Times van 13 maart 1840), in Polen in 1855. (Illustrated London News, 17 maart 1885), in België in 1945. (Twijfel nr. 20, 1945), in Brazilië in 1954. (Bernard Huvelmans' boek "In de voetsporen van ongeziene dieren").

In het najaar van 1957 publiceerde het tijdschrift Tomorrow een artikel van paranormale ontdekkingsreiziger Eric Dingwall met de titel 'The Devil Walks Again'. Het bevatte een verhaal van de 26-jarige Colin Wilson (later de beroemde schrijver van de paranormale verschijnselen) over hoe hij in de zomer van 1950 op een van de verlaten zeestranden van Devonshire, op het gladde en dichte oppervlak van het natte zand geknoeid met zeegolven, vreemde afdrukken zag als sporen van hoeven. De afdrukken zagen er fris

en heel duidelijk uit, "alsof ze met een scheermesje waren uitgesneden of met een scherp instrument waren gestempeld. De afstand tussen de prenten was ongeveer 180 centimeter, en ze waren veel dieper dan die in het zand van Wilson's blote voeten (en hij woog meer dan 80 kilo). Vreemde voetafdrukken kwamen vanaf de rand van het water, maar er waren geen achtergronddrukken op het water. Het leek alsof ze slechts een paar minuten voor Wilson's aankomst waren verschenen. Later sloot K. Wilson zich aan bij de onderzoekers van dit raadsel, en in 1988 publiceerde hij in Londen zijn boek *The Encyclopedia of Unsolved Mysteries*, waar de auteur in het hoofdstuk over "Devonshire Devil" schrijft: "... De sporen zagen eruit alsof dit schepsel op zoek was naar iets. Hij dwaalde door de achtertuinen van huizen en daken, en het leek hem volkomen onbekend met de menselijke manier van leven. En dan zegt Wilson iets sensationeels: misschien zag men in 1855 en 1950 wel sporen van hetzelfde schepsel, pas in de afgelopen 95 jaar, "het is gegroeid en gerijpt"²⁶⁰".

Het motief van twee eieren en het daaruit geboren wezen is in verschillende mythologieën aanwezig.

Aldus, in de Griekse mythologie, verslagen door de Olympiërs gaf Cronus Hera, de vrouw van Zeus, twee eieren gezalfd met zijn zaden, ze begroef ze onder de berg Arim en uit hen werd Typhoon geboren (*Scholia aan Homerus. Ilias II 785* ²⁶¹). Typhoon zelf is een machtige reus, superieur aan alle wezens in hoogte en kracht. Het beest heeft een ongelooflijke kracht van armen en benen en heeft 100 drakenkoppen op zijn achterhoofd, met zwarte tongen en vurige ogen; uit zijn monden kan men de gewone stem van de goden horen, het gebrul van een vreselijke stier, het gegrom van een leeuw, het gehuil van een hond, het scherpe gefluit dat in de bergen weerklinkt. Typhon is de belichaming van de vurige krachten van de aarde en de verdamping ervan, met hun vernietigende werking (de naam Typhon van dezelfde wortel met het werkwoord *τύφω*, wat "rook, smite" betekent). Van Echidna was Typhon de vader van mythische monsters (Orphus, Kerber, de Lernaean Hydra, de Colchis Dragon, de Nemeiski Leeuw, enz.) die de mensheid op en onder de aarde bedreigden totdat Herakles de meeste van hen vernietigde (met uitzondering van de Sfinx, Kerber en Chimera). De "Ilias" noemt de strijd van Typhon met Zeus en zijn verblijf in de ondergrondse. Het gaat akkoord met Aeschylus, Zeus heeft het door de bliksem getroffen en op de berg Etna in Sicilië gegooid en heeft de bewaker Hephaestus, die de aambeelden op zijn rug heeft gevestigd, gemaakt (*Aeschylus, "geketende Prometheus" 351-372; Pseudo-Apollodor, "Mythologische bibliotheek" I 6, 3 verder; Strabo, "Geografie" V 4, 9 (pag. 248.); Virgil, "Aeneis" IX 716; Antonin Liberal, "Metamorfosen" 28, 4).*

²⁶⁰ *Devonshire County* // http://darkbook.ru/publ/anglija/grafstvo_devonshir/36-1-0-128

²⁶¹ A.F. Losev. *Mythologie van Grieken en Romeinen*. -- M., 1996. -- C.837-838.

In de Indo-Ariatische mythologie ("Mahabharata", "Het verhaal van de Astik") wordt gemeld dat Prajapati (Daksha) in de dagen van Devuga ("Tijdperk van de Goden"; ook bekend als "Satya-Yuga" - "tijdperk van de waarheid", "gouden tijdperk") twee dochters had - Kadru en Vinata. Het waren beide vrouwen van Rishi Kashyapa ("Schildpad"). Lang daarna bracht Kadru duizend eieren mee, en Vinata twee eieren. De dienstmeisjes hebben alle eieren in natte vaten gelegd. Vijfhonderd jaar later kwamen de zonen van Kadru uit, terwijl Vinata dat niet deed. Uit de pest brak de ongeduldige Vinata het ei en zag een zoon met een half ontwikkeld lichaam. Een boze zoon verraadde haar vloek, volgens welke ze binnen vijfhonderd jaar slaaf zou worden. Vinata kan door haar tweede zoon uit de slavernij worden bevrijd als ze vijfhonderd jaar op zijn geboorte wacht. Toen steeg Vinata's eerste zoon, Aruna genaamd, op in de lucht en werd een voorbode van de zon, omdat hij elke dag bij zonsopgang opdook. De Garuda is op het juiste moment uit het tweede ei geboren. Op een dag kreeg Vinata de opdracht van Kadru om het naar de slangenopvang in de baarmoeder van de oceaan te brengen. Vinata droeg de Kadra, en de Garuda droeg de slangen op bevel van haar moeder. Bij aankomst op de plek leerde de Garuda van haar moeder de reden voor haar slavernij. De slangen boden de Garuda aan als losgeld van de slavernij om hen een amrita te brengen. De goden, onder leiding van Indra, verzetten zich tegen het ontnemen van amrita, zodat de Garuda's met hen moesten vechten. Nadat ze de goden hadden verslagen, schakelde de Garuda de amrita uit en vloog terug. In de lucht ontmoette hij Vishnu, die de Garuda's gunstig gezind was en hem het geschenk van zijn keuze aanbood. De Garuda wilde onsterfelijk en tijdloos zijn zonder gebruik te maken van amrita, maar ook over Vishnu heen komen en bood Vishnu, na ontvangst van deze geschenken, een retourbon aan. Vishnu koos hem als strijdwagen/vaan en plaatste hem op het vaandel en plaatste hem zo boven zichzelf. De Garuda sloot vervolgens een vriendschap met Indra en stemde ermee in om de Amrita na de verlossing van Vinata uit de slavernij aan de goden terug te geven. Terugkomend op de slangen, kreeg hij van hen toestemming om zijn moeder te redden van de slavernij, en liet de amrita achter op het gras. De slangen gingen naar de wasserette voordat ze de amrita proefden, en in de tussentijd bracht Indra de amrita terug.

Er bestaat een legende onder de Tibetanen van het land van de Zuidelijke Oceaan van de negen continenten. Daarin verscheen de Si ("geesten"), hemelse en aardse, in het Schedelkasteel. Toen waren er mannelijke en vrouwelijke wezens. Vader si genaamd "Zwarte Vogel van de Hemel met een Gebroken Vleugel" en moeder si genaamd "Gevleugelde Rat (Groundhog?)" kwamen van hen, 13 eieren van het bestaan verschenen uit hun huwelijk, waaruit 13 klassen si voortkwamen. De C's zijn schadelijk

voor mannen, vrouwen, vooral voor kinderen die nog niet geboren zijn. Ze leven in de grond en in begraafplaatsen²⁶².

In de vroege Middeleeuwen geloofde men dat op het grondgebied (of een deel ervan) van het Zuidelijke Onbekende Land "kale mensen" leefden, "mensen met varkenskoppen", reuzen, draken en andere monsters.

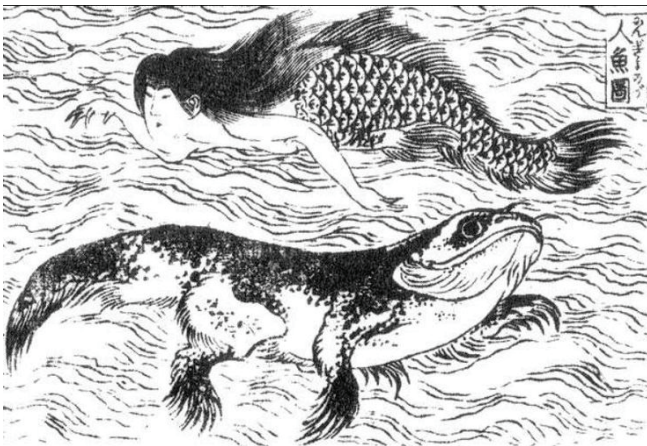
In Japan verspreidt het Whale Life Research Program (JARPA) van de overheid in 1987 sinds 2007 verhalen onder de deelnemers over het bestaan van reusachtige mensachtigen in Antarctische ijswateren die "ningens" ("ningyo") worden genoemd, wat "menselijke vis" betekent, en deze wezens worden door ooggetuigen gezien als grote, vette walvisachtigen, die anatomisch vergelijkbaar zijn met de mens. In de beschrijvingen van ningen verschijnt altijd het gezicht, in plaats van de benen hebben ze een staart, of het nu gaat om een walvis of een soortgelijke zeemeermin, en sommige verslagen vermelden ook de handen en zelfs de handen. Diegenen die het geluk hebben om de ningen te zien, zeggen dat ze 20-30 meter lang zijn. De huid van de wezens is bijna wit, het is verstoken van pigmentatie. Ontmoetingen met deze reusachtige humanoïden lijken vooral 's nachts plaats te vinden, wanneer ze extreem moeilijk te fotograferen zijn. Op sommige foto's zien de ningen eruit als een ijsberg, maar als je inzoomt, kun je ze gedetailleerder bekijken²⁶³.

In de Japanse folklore zijn er ook namen van gyojin of hangyojin (halfmenselijke halfvis). Er zijn geen standaard legendes over Japanse ningö. Ze zagen er anders uit en gedroegen zich anders met mensen. In tegenstelling tot Europese zeemeerminnen zijn Japanse ningyo's niet mooi. Ze hebben een vislichaam en een mens / aap / reptielenkop. Soms werd het hoofd onevenredig groot getrokken, met hoorns of hoektanden. Er is een soort van ningue genaamd amabi of amabico, bedekt met schubben, met de kop van een vogel. Volgens de legenden had ningö magische krachten. Zo werden hun tranen omgezet in parels en wist de amabis de toekomst te voorspellen - een goede oogst en de pest. Ze raadde mensen aan om een beeld van haar te maken om zich te beschermen tegen de pest. Sommige ningyo's waren niet zo vriendelijk voor de mensen. Ze kunnen hun uiterlijk veranderen en mannen naar de zee lokken. Het meest bekende geloof over ningö is dat hun vlees het eeuwige leven of een lange levensduur geeft. Een van de beroemdste Japanse volksverhalen over ningö heet "Yao Bikuni" (letters). "of "Happyaku Bikuni". Het verhaal vertelt hoe een visser die in de provincie Wakasa woonde ooit een ongewone vis ving. In alle jaren dat hij moest vissen, had hij nog nooit zoiets gezien, dus nodigde de visser zijn vrienden uit om het vlees te komen proeven van het wezen dat hij had gevangen. Een

²⁶² Ogneva E.D. *Drie periodes van de Tibetaanse mythe* // <https://nandzed.livejournal.com/2080066.html>.

²⁶³ Peipins W. *Ningen // Mysteries van de XX eeuw. - - 2011. - - № 38. -* <http://antarctida-jambudvipa.tumblr.com/post/125089927375>.

van de gasten, die in de keuken keek, merkte echter op dat de kop van deze vis leek op een menselijk gezicht, en waarschuwde de anderen om het dubieuze eten niet aan te raken. Toen de visser klaar was met het bereiden van zijn maaltijd en zijn gasten aanbood om het gebakken vlees van de ningö te proeven, wikkelden ze het stiekem in papier en verstopten het op zichzelf om het op weg naar huis weg te gooien. Maar één man, niet te dronken, vergat de vreemde vis weg te gooien. Hij had een jonge dochter die, toen zijn vader thuiskwam, een hotel van hem eiste en hij gaf haar onzorgvuldig het gebakken vlees. Toen hij bij zinnen kwam, probeerde de vader haar te stoppen met het eten van vreemd voedsel uit angst voor vergiftiging, maar tegen die tijd was het te laat, zijn dochter had alles al opgegeten. En aangezien er niets ergs was gebeurd met het meisje, was deze man niet meer bezorgd over wat er was gebeurd. Jaren later groeide het Yao-hime meisje op en ging trouwen. Maar daarna werd ze niet meer oud; ze had nog steeds hetzelfde jonge uiterlijk als een 15-jarig meisje, terwijl haar eerste man oud werd en stierf. Na jaren van een jonge leeftijd en herhaald weduwschap, werd de vrouw een boeddhistische non en zwierf ze door verschillende landen. Uiteindelijk keerde ze terug naar haar woonplaats Vakasa, waar ze op 800-jarige leeftijd een einde maakte aan haar leven. En er werd een tempel ter ere van haar gebouwd. De tempel van Tenseo-Kyos heeft het lichaam van een ningö. Volgens de legende verscheen er op een dag een ningjo voor een Japanse prins. Het wezen, stervende, vertelde de prins hoe het in een ningö veranderde. Deze ningue was ooit een visser die de verboden wateren overstak om te vissen, werd vervloekt en veranderd in een ningue. De visser leerde een lesje en vroeg de prins een tempel te stichten waar zijn stoffelijke overschotten zouden worden bewaard. Wie naar het lichaam van dit schepsel kijkt, wordt herinnerd aan de heiligheid van het leven.

Het is zeer vergelijkbaar met die in de visionaire werken van G.F. Lovecraft Deep, Deep Ones - een ras van intelligente amfibieën: "...[COPY11 het leek erop dat ze in hun massa grijsgroen waren, maar met witte buiken. De meesten van hen waren glanzend en leken wel wat squishy, en de randen van hun rug waren bedekt met zoiets als schubben. Ze leken slechts op afstand op mensachtigen, terwijl hun hoofden zeker vissen waren, met bolle, zelfs bolle ogen die nooit dicht gingen. Aan de zijkant van hun nek zaten fladderende kieuwen, en tussen de takken van hun lange benen zaten sprankelende trommelvliezen, en ze stuiterden op en neer met twee of alle vier de ledematen, en ik was blij om te zien dat ze er maar vier hadden. Hun hese, blaffende stemmen, duidelijk gemaakt voor een soort toespraak, droegen veel griezelige en donkere tinten, die de kleine expressiviteit van hun snuit meer dan compenseerden" ("*Schaduw over Insmuth*"). De eerste mensen die de Deep Sea ontmoetten waren Polynesiërs van een eiland bij Ponapé. De contacten tussen hen begonnen nadat de aardbeving een van de steden in de Diepzee van de zeebodem had gehaald. De Deep Sea maakt soms contracten met mensen: ze brengen mensen vis en goud van de bodem van de zee, in ruil voor menselijke offers en de mogelijkheid om te paren met mensen, omdat de bevolking van de Deep Sea langzaam groeit, en om dit proces te versnellen, steken ze dan over met mensen. Het resulterende schepsel ziet er in eerste instantie uit als een mens, maar begint al snel kenmerken te krijgen, en verandert dan in de Diepzee en gaat de zee in. En zo'n lot wacht niet alleen op een half mens, maar ook op zijn kinderen (en gedeeltelijk - meer verre nakomelingen). Sommige mestiezen zijn al geboren met tekenen van de Diepzee - en hun transformatie gaat veel sneller. De mogelijkheid van kruising kan duiden op een overeenkomst tussen de mens en de diepzee. Ze zijn zeer bedreven in het maken van fancy goud legering sieraden met "wat wit metaal". De Deep Sea verering van Vader Dagon en Moeder Hydra, en (in mindere mate) Cthulhu. Een of andere kapitein Lunch March, die van de inboorlingen van een van de eilanden die hij bezocht heeft geleerd over hun bestaan. Terugkomend op zijn woonplaats Innsmouth, stichtte Kapitein Marsh de "Geheime Orde van Dagon" om de relaties te coördineren met de Diepzeeën die in de buurt van Innsmouth (een kleine havennederzetting in Massachusetts), onder het Duivelsrif, in de onderwaterstad Y'khan Tlei, woonden. In 1846 werden alle leden van de Orde gearresteerd en werden de offers gestopt. De woedende Deep Sea kwam uit de oceaan en vernietigde het grootste deel van de bevolking van Insmouth die niet tot de Orde behoorde. Daarna werd de macht van de Orde over Insmut onbeperkt. In 1927 raakte de overheid geïnteresseerd in de bron van Insmut-goud en de activiteiten van de inwoners van de stad. Er werd een inval gedaan en de leden van de Orde werden opnieuw gearresteerd, maar deze keer torpedeerde een onderzeeër het Duivelsrif. Men gelooft dat dit resulteerde in de vernietiging van de Y'ha-tee. Zonder de Orde en de steun

van de Diepzee is Innsmouth uiteindelijk in verval geraakt. Brian Lumley's verhalen en romans geven veel nieuwe details over de biologie en de beschaving van de Deep Sea. In het bijzonder volgens concept B. Lumley, de Deep-sea zijn in staat om niet alleen met mensen, maar ook met andere biologische soorten te kruisen, en zijn verdeeld in een aantal ondersoorten. Mestaco's van de Deep Sea en mensen zijn niet altijd volledig getransformeerd; sommige zijn zelfs niet te onderscheiden of bijna niet te onderscheiden van normale mensen. Bovendien zijn veel mensen drager van genen in de diepzee die onder bepaalde omstandigheden geactiveerd kunnen worden. In boeken van B. Lamley hebben de Deep-sea verreikende plannen over het veroveren van een planeet en het ontruimen van de Grote Goden van de Ouderen, die tot slaaf van de Hoge Goden zijn gemaakt.

"... De eerste menselijke contacten en huwelijken met de Deep Sea vonden plaats op het eiland Ponapé in Micronesië, en verspreidden zich van daaruit naar Noord-Amerika. Interessant is dat in de buurt van Ponapé de ruïnes van de prehistorische stad Nan-Madol, die tot een onbekende cultuur behoort, liggen. De stad is gebouwd van enkele duizenden megalithische basaltblokken, de bruid van waar het eiland vandaan komt. Een lokale legende zegt dat de broers, de goden Olosope en Olobike, de berg beklommen en een prachtige onderwaterstad zagen - Hanimweiso, en besloten om de reflectie op het land te bouwen, wat Nan-Madol werd²⁶⁴

De nederzetting Temehua Tohua op het eiland Nuku Khiva, de grootste atol van de Marquesas-archipel in Frans-Polynesië, heeft misschien wel de meest bizarre beelden van wezens. Ze hebben enorme ogen, lange grote hoofden, kleding die doet denken aan moderne astronautenpakken of duikpakken. Voorwaardelijk kunnen de beelden op het eiland Nuku Khiva worden onderverdeeld in 2 types: sommige stellen slangenachtige wezens voor, andere - wezens met een magere bouw, die merkbaar verschillen van het eerste type. Opmerkelijk is dat in de meeste gevallen de beelden hele families uitbeeldden, vrouwen werden vaker afgebeeld met kinderen. Wie stond er precies model voor de beelden op het eiland Nuku Hiva? Studies tonen aan dat de eerste kolonisten hier 2000 jaar geleden uit Samoa kwamen en vervolgens Tahiti koloniseerden in Hawaï, Cook Eilanden en Nieuw-Zeeland. Legendes zeggen dat de almachtige godheid Ono zijn vrouw beloofde aan degene die het huis in een dag zou bouwen, en door het verzamelen van het land dat hij de eilanden schiep, noemde hij ze delen van het huis.

De legende van de Babylonische historicus Beros (ca. 350/340 - 280/270 v.Chr.) moet waarschijnlijk ook in verband worden gebracht met de Diepzee.), de priester van de god Bel: "... In het eerste jaar verscheen een vreselijk schepsel genaamd Oan(-es) uit de zee, op de plaats bij Babylonië, zijn lichaam was allemaal vis, en van onder zijn hoofd, van onder een

²⁶⁴ Komogortsev A.H.F. *Lovecraft en New Mythology of the XXI Century* // https://history.eco/komogorczev_lavkraft_i_novaya_mifologiya_xxi_veka/.

vissenkop, groeide een andere kop en op een vergelijkbare manier, de menselijke benen groeiden naast een vissenstaart. Maar hij had een menselijke stem. Het beeld van hem is er nog steeds. Dit schepsel bracht dagen door tussen mensen zonder voedsel te eten, en leerde mensen geletterdheid, wiskunde en beheersing van allerlei soorten kunst, leerde hen in steden te leven, tempels te stichten, wetten te maken, en leerde hen geometrie, en liet hen zien hoe ze graan en fruit moesten verzamelen, en leerde hen over het algemeen alles wat met het culturele leven te maken heeft. Sindsdien is er niets meer uitgevonden. Bij zonsondergang dook dit wezen, Oan(es), terug in zee en bracht de nachten door in de afgrond. Omdat het een amfibie was. "... In het verslag van de Apollodor staan enkele details over het uiterlijk van wezens als Oan: "Uit de Rode Zee (Perzische Golf) verscheen het monster Oan, Annedot... Het eerste wat de aandacht trekt - namen, bijnamen, die de houding van de oude Babyloniërs ten opzichte van het ongewone uiterlijk van deze wezens aantonen: "Musar" - "gruwel", "annedot" - "iemand die walgelijk is" ... Nauw verbonden met de legende over de annedots zijn de Sumero-Akkadiaanse begrippen over Abzu (Abzu, Akkad. Apkallu) - de grondleggers van de eerste zeven Sumerische steden die aan de mensen uit de zoetwaterafgrond Abzu (Apsu, Engurra) verschenen. Abgallu diende als de eerste Sumerische koningen als adviseurs, dienaren en priesters van de god Enki, die hen creëerde, die uit de "verre wateren" Abzu kwam. In de Sumerische literatuur IV-III millennium voor Christus wordt dit laatste ook als amfibisch beschouwd: "Enki in de moerassen, in de moerassen ligt, zich uitstrekkend ... In de Griekse mythologie komt de Sumerische Babylonische Anhedote overeen met de schepper van het schrift, de stichter van Athene en de eerste koning van Attika - koning Kekrop. Hij en zijn zoon Erichthonius worden beschreven als wezens met een menselijk lichaam en vissen (een variant - slangen) staarten... In een tijdperk van de Han-dynastie (III eeuw voor Christus.) [de eerste voorouders van de Chinezen] Fu-si en zijn zus, de vrouw van Nu-wa, zijn vaak afgebeeld met verstrengelde staarten, ze houden meestal een timmerelleboog en een kompas vast ... Tussen de twee hoofdfiguren van deze scène staat een amfibiebaby afgebeeld met twee staarten in plaats van benen ... De inscriptie zegt dat deze wezens de wereld regeerden vanuit de diepte van de zee. Ook hier hebben we een directe analogie met de Dogon "Nommo Pond", die "in de wateren van de Aarde leeft", en Lovcraft Deep Sea. Tegelijkertijd hebben sommige reliëfs gevleugelde Fu-Xi en Nu-wa, niet weerspiegeld in geschreven monumenten. Dit archaische motief, dat de figuren van de amfibieënstichters van de oude Chinese beschaving verbindt met de hemelse elementen, brengt hen nog dichter bij het beeld van de uit de

hemel afkomstige amfibieën Nommo en de Grote Ouden van dagen, waarvan de heerser ook met vleugels is afgebeeld²⁶⁵.

In de Indiase mythologie ("*Vishnu Purana*", "*Mahabharata*") is er een beeld van nivatakavaachi (nivatakavah) vertaald uit het Sanskriet als "degenen waarvan het harnas ondoordringbaar is"²⁶⁶. *Het is* mogelijk dat hun lichamen bedekt waren met harde schelpen zoals die van schildpadden. Hun aantal in de "*Mahabharata*" wordt bepaald door het cijfer "driehonderd miljoen". Ze leefden onder water en op het land, hun stad lag aan de oceaan. Het lijkt erop dat ze een groot deel van hun tijd onder water hebben doorgebracht, wat hun meer vertrouwde omgeving was, en dat hun kinderen zijn opgegroeid en opgevoed aan de wal. Ze waren zelf een hoogontwikkeld volk: ze leefden in een prachtige stad aan de oever van de oceaan, die mooier was dan de hoofdstad van de goden Amaravati, hadden onderwater versterkte steden, bezaten vernietigende wapens en respecteerden de ordelijkheid die inherent is aan de meest geavanceerde samenleving. Nivatakawachi bezat perfect magie - waren grote tovenaars en tovenaars, konden verschillende illusies creëren en paniek veroorzaken onder vijanden, en bezaten ook het vermogen om onzichtbaar te zijn. Ze behoorden zelf tot de klasse van de Danawans, en waren vijanden van de god Indra. De laatste gaf Arjuna het magische wiel onder de controle van Matali, met behulp waarvan hij de oceaan doordrong tot aan de poorten van de hoofdstad "nivatakavachi en vocht ze eerst met akoestische wapens - de magische schelp Devadattu, en vervolgens - bliksem Vajra. Arjuna kwam als overwinnaar de stad van de verslagenen binnen en terroriseerde hun vrouwen, die zich in stenen huizen verstopten.

In de Japanse mythologie bestaat er een legende over een soortgelijk onderwatervolk, de kappa ("rivierkind")²⁶⁷, dat in soorten is verdeeld: "Seko, een Kappa die op 2-3 jarige leeftijd de bergen beklom, Mintuci, een wezen uit de Ainu-mythologie, een spookachtig halfmenselijk-semi-beest, en Suiko, een wezen dat ook in de Chinese en Japanse mythologie voorkomt, letterlijk vertaald als een "watertijger". Het meest voorkomende artistieke beeld van een kappa is iets tussen een kikker en een schildpad: een kikkerhuid in plaats van een neus - een snavel, vingers op handen en voeten kunnen met elkaar verbonden worden door trommelvliezen te zwemmen, kort haar op het hoofd, op de rug kan een schildpadschelp zitten, het lichaam straalt een visgeur uit. Op de top van het hoofd heeft de kappa een soort schotel, die hem paranormale en paranormale vermogens geeft. Hij moet

²⁶⁵ Komogortsev A.H.F. *Lovecraft en New Mythology of the XXI Century* // https://history.eco/komogorczev_lavkraft_i_novaya_mifologiya_xxi_veka/.

²⁶⁶ Koltypin A.V. *Nivatakavachi - "degenen waarvan het pantser ondoordringbaar is"* // <http://www.dopotopa.com/nivatakavachi.html>.

²⁶⁷ Korotkevitsj S. *Hoe zag de nivatakawachi eruit* // http://www.dopotopa.com/s_korotkevich_kak_vygljadeli_nivatakavachi.html.

altijd met water worden gevuld, anders verliest de kappa zijn kracht of sterft hij zelfs. Maar er zijn ook beelden van kappa's die lijken op apen: het hele lichaam is bedekt met wol, er zijn hoektanden in de mond, de neus is bijna onzichtbaar, op de handen zit een duim, op het hielbeen van de benen. In tegenstelling tot de gebruikelijke kappa, in plaats van een schotel op het hoofd - een holte in de vorm van een ovale schotel, en de schildpad schelp kan niet zijn. Een typische habitat is een rivier of moeras, maar er gaan ook geruchten over zeekappas. Een kappa wordt verondersteld van grappen te houden, maar doet de mens geen kwaad. Hij is ook zeer hoffelijk, dan kan hij zich zelfs schaden: als u hem beleefd aanbidt, dan zal hij u zeker in ruil daarvoor aanbidden, maar het water van de schotel op zijn hoofd zal uitstorten en hij zal al zijn kracht verliezen.

Ook eerder bekende arts, alchemist en natuurfilosoof Theophrastus Paracelsus (d. 1541) schreef in zijn beroemde *verhandeling "Over nimfen, sylfen, pygmeeën en salamanders"* (1536): "... God stuurt ons een engel, presenteert zijn schepping aan hem en neemt hem dan weer mee. En op dezelfde manier worden deze wezens voor onze ogen gepresenteerd. Dit is wat er gebeurt met een waterstam. Ze komen naar ons toe vanuit hun wateren, ze worden bekend, ze handelen en doen zaken met ons, ze keren terug naar hun wateren, ze komen terug - en dit alles om de mens te laten nadenken over Goddelijke scheppingen. Nu zijn ze menselijk, maar alleen van de kant van een dier, zonder ziel. Het gevolg is dat ze met mannen trouwen. Een watervrouw neemt een man van Adam als haar man, runt zijn huishouden en baart kinderen. We weten van de kinderen die ze van hun vader zullen erven. Omdat de vader een man van Adam is, krijgt het kind een ziel en wordt het kind als een gewone man die een eeuwige ziel heeft. Bovendien is het ook bekend en moet er rekening mee worden gehouden dat zulke vrouwen ook zielen ontvangen door mensen te trouwen, dat ze voor God gered zijn en door God zelf gered zijn, net als andere vrouwen. Dit is op vele manieren getest dat ze niet eeuwig zijn, maar wanneer ze getrouwd zijn met een man, worden ze eeuwig, dat wil zeggen, ze krijgen een ziel als een man. U moet dit op de volgende manier begrijpen: God heeft ze zo op een mens lijken en zo aan hem doen denken dat niets anders meer op hem kan lijken, en er is een wonder gebeurd dat ze geen ziel hadden. Maar als ze een alliantie aangaan met de mens, dan geeft deze alliantie hen een ziel. Net zoals de alliantie die door God is aangegaan, die de mens heeft met God en God met de mens, ons in staat stelt om het koninkrijk van God binnen te gaan. Als zo'n verbintenis niet bestond, wat zou dan het voordeel voor ons in de ziel zijn? Niets. Maar nu is er zo'n alliantie met de mens, en daarom is de ziel in het voordeel van de mens, anders zou de alliantie geen betekenis hebben. Dit wordt ook aangetoond door nimfen: ze hebben geen ziel, ze sterven, en er blijft niets van hen over, maar een beest, totdat ze een alliantie aangaan met de mensen, en dan ontvangen ze de ziel. En de persoon die niet

in alliantie is met God is precies zoals zij. Ze laten dus zien dat ze beesten zijn zonder mens, en net als zij is een mens zonder goddelijke verbondenheid niets. De vereniging van twee wezens met elkaar kan zoveel bereiken, want de lagere profiteert van de hogere en krijgt zijn macht. Hieruit volgt dat ze voor de mens zorgen, en dat ze hem ijverig en in het geheim zoeken.

In de Ierse en Schotse mythologie zijn er speciale karakters - "zijde", poluputylen. Hun uiterlijk lijkt op mensachtige zeehonden met bruine ogen. Ze hebben een zachtmoedig humeur, maar als ze beledigd zijn, verraden, kunnen ze stormen en schipbreuken veroorzaken. Deze mensen leven in de zee, maar om de negen dagen komen ze op de grond. Dan laten ze hun huid vallen en veranderen ze in mensen. Als een man bezit neemt van de huid, kan hij het bevel voeren over de zijde, meestal op deze manier worden ze als vrouw genomen. Zijde kan lang in het huwelijk leven, maar de aantrekkingskracht op de zee geeft hen geen rust. Meestal vinden ze wel een verborgen schuilplaats en keren ze voor altijd terug naar de zee, waarbij ze het gezin verlaten en slechts af en toe hun kinderen ontmoeten. Meisjeszijde zoekt vaak zelf naar partners. Als een jongeman een rode hoed vindt op de wal, betekent dit dat hij geïnteresseerd is in zijde. En als hij het aanbod aanneemt, moet hij de volgende dag bij zonsondergang naar de kust gaan, waar hij zijde zal zijn. U kunt op de volgende manier zijde oproepen: 's nachts aan de kust zitten en 7 tranen in de zee laten vallen. Het verhaal vertelt dat een bepaalde visser langs de kust liep en plotseling een klinkende lach hoorde. Hij sloop van dichtbij en zag de jonge mannen in de zee zwemmen. Niet ver weg op het zand waren er zeehondenhuiden. Een visser heeft er een gestolen. Toen alle anderen over de zeehonden heen sprongen en wegzeilden, bleef er een mooi meisje over op de wal. Ze smeekte de visser om haar te verstoppen, maar hij hield van het meisje op het eerste gezicht en nam haar als zijn vrouw. Ze begonnen samen te leven en waren gelukkig, maar de vissersvrouw had het gevoel dat er iets op haar woog: ze keek soms met verlangen naar de zee. Op een dag vroeg haar jongste dochter wat er in de stenen schuur lag - dus zilver met bruine strepen. De vrouw wierp zich in de schuur, greep haar huid en haastte zich naar de zee. Toen ze van de kust wegzeilde, werd ze opgewacht door een boot met een visser erin. Hij keek naar het zegel en herkende de blik van zijn vrouw, maar het was te laat.

De Ierse katholieke kerk eert ook de plaatselijke heilige zeemeermin Muirgein. Volgens de Ierse legenden leefde in de oudheid Lee Ban - Prinses, die overleefde in een monsterlijke overstroming voor de komst van St. Het land van haar vader werd overspoeld door het Loch Ney-meer en Li Ban en haar hond veranderden in een zeemeermin en otter, die driehonderd jaar lang viste. Na het horen van engelenzang op het water van het meer heeft de zeemeermin in de VIe eeuw de Ierse heilige Komgall gevonden die het gedoopt heeft en een naam heeft gegeven aan Muirgein ("zeebonk"). Li Ban wist dat hij bij de doop zijn ziel aan God zal geven, en in plaats van 300 jaar

zeemeermin te leven, gaf hij er de voorkeur aan een heilige martelaar te worden. Ze werd heilig verklaard en benoemd tot gedenkdag - 27 januari.

Het is ook de moeite waard om de beroemde "Kleine Zeemeermin" ("Den lille Havfrue" - "Kleine Dame van de Zee", 1837) van de beroemde verhalenverteller Hans-Christian Andersen te herdenken, die het verhaal vertelt van een jonge zeemeermin die bereid is haar leven op zee op te geven om de menselijke ziel en de liefde van de prins te krijgen. Als ze echter niet bereikt wat ze wil - liefde en ziel - verandert de zeemeermin in de dochter van de lucht. Andere luchtdochters leggen uit dat ze hetzelfde werd als zij, omdat ze met heel haar hart probeerde een onsterfelijke ziel te krijgen. De zeemeermin zal in de toekomst haar eigen ziel ontvangen door middel van goede werken, en ze zal uiteindelijk in het koninkrijk van God zweven²⁶⁸.

In de Griekse mythologie is er een idee van zeenimfen - Nereiden, dochters van Nereus.

De Ondines.

De Litouwse mythe vertelt hoe de godin Jūratė op de bodem van de Oostzee in een amberkleurig paleis leefde en de zeeorde volgde. Een jonge visser, Castitis, uit het dorp Sviantoji, wekte de woede van de godin op door te veel vis te vangen. Yurate stond op uit de diepte als een zeemeisje om de visser te straffen, maar werd verliefd en nam de jongeman mee naar haar paleis. Ze leefden nog lang en gelukkig totdat luidspreeker Perkunas de liefde van een godin en een gewone sterveling leerde kennen. Perkunas's werden boos en sloegen het barnsteenpaleis in miljoenen stukken, terwijl Yurata het aan een rots op de bodem van de zee vastketende. Daarom is volgens de legende de Baltische kust na de storm bezaaid met barnsteen. Castitis stierf, en Jūratė rouwt hem tot op de dag van vandaag: haar tranen vallen met barnsteen (puur en doorzichtig, zoals Jūratė en Castitis liefhadden), en haar snikken worden genomen om te huilen van de storm.

De eerste vermelding van zeemeerminnen als wezens van vlees en bloed, niet als goden of hun helpers, staat in de IJslandse kroniek "Speculum Regale" (12e eeuw): "Voor de kust van Groenland ligt een monster, dat men "Margiger" noemt. Het wezen ziet er tot aan de taille uit als een vrouw, ze heeft vrouwelijke borsten, lange armen en zacht haar. Haar nek en hoofd zijn in alle opzichten hetzelfde als mensen. Vanaf de taille en onder het monster is het net een vis - ze heeft een vissenstaart, schubben en vinnen. Met de ontwikkeling van de scheepvaart is er meer bewijs. Zo merkte Christoffel Columbus in 1492 op dat er voor de kust van Cuba zeemeerminnen zijn "met haantjesgekleed en mannetjesgezichten". In 1531 kreeg het hele hof van de Poolse koning Sigismund II de kans om de in de Oostzee gevangen zeemeermin te bekijken, maar helaas niet voor lang - op de derde dag stierf de gevangene. In 1560, voor de kust van Mandar Eiland, bij Ceylon, ving

²⁶⁸ [https://ru.wikisource.org/wiki/Mermaid_\(Andersen/Gansen\)](https://ru.wikisource.org/wiki/Mermaid_(Andersen/Gansen))

een Nederlands schip zeven schoonheden tegelijk. De jezuïetenvaders, die de vissers niet eens bereikten, raakten echter verstrikt in discussies over de ziel van deze verloren gegane wezens, en daarom bleef het mysterie een mysterie. M. Boske, persoonlijk arts van de Nederlandse onderkoning in Goa (destijds het centrum van de Europese Oost-Indische Handel) probeerde de gevangenen in de praktijk te gebruiken. Om dit te doen, bewapende hij zich met een scalpel en ontnam hij alle zeven gevangenen, in een poging om het als het ware tot op de bodem uit te zoeken. Uiteindelijk kwam hij tot de conclusie dat zeemeerminnen niet alleen uitwendig, maar ook inwendig volledig op de mens lijken. Na het ontdekken van dit feit werden de discussies onder de personen van het geestelijk ambt met nieuwe kracht verhit, omdat het nodig was om dringend uit te zoeken of zeemeerminnen een ziel hebben en zo ja, of het gepast is om ze in de toekomst op te eten? Immers, in de toenmalige Portugese kolonie Angola, veegden de inboorlingen de gevangengenomen zeevolkeren weg voor een lieve ziel... De beroemde navigator en geograaf Henry Hudson (wiens naam de baai in Canada, de rivier en de zeestraat is), die langs Novaya Zemlya kwam, schreef in een scheepsmagazine: "Vanmorgen zag een van mijn bemanningsleden, die overboord keek, een zeemeermin. Toen begon hij te roepen om de anderen en een ander kwam. Ondertussen kwam de zeemeermin heel dicht bij het schip en onderzocht ze. Een tijdje later, de golf keerde haar om. Van de navel en boven haar rug en borst waren als een vrouw... Ze had een zeer witte huid, lang zwart haar dat naar achteren hing; haar onderlichaam eindigde in een staart als een bruinvis of een dolfijn, maar glimmend als een makreel. De namen van de matrozen die haar zagen zijn Thomas Hills en Robert Rynar. Datum: 15 juni 1608". Dit is wat de Engelse marinekapitein Richard Whitburn in zijn boek schreef: "Ik kan het niet helpen een paar woorden te zeggen over een vreemd wezen dat ik voor het eerst ontmoette in 1610. Vroeg in de ochtend, toen ik in de haven van St John's in Newfoundland aan de rivier stond, kwam er al snel een vreemd wezen naar me toe, dat me vrolijk in het gezicht keek. Hij had het gezicht van een vrouw: ogen, neus, mond, kin, oren, nek en voorhoofd waren proportioneel en erg mooi. Ze had veel blauwe strepen op haar hoofd die op haar leken, maar het was zeker geen haar. Ik en de man van mijn bemanning, die toen bij mij was en die nu nog steeds leeft, hebben lang naar het wezen gekeken. Toen het dichterbij ons kwam, stapte ik, uit angst dat het zich niet op mij zou werpen, terug en bleef de lengte van een speer van het. Het ding is, ik heb meer dan eens zien zwemmen als grote walvissen en andere grote vissen uit het water springen, hoog opspringend. Een stapje terug, ik verzeker je, dat is alles wat ik bedoelde. Het wezen is dat toen ik merkte dat ik me terugtrok, dook en zwom naar de plek waar ik enige tijd geleden ben geland. En het heeft zich vaak tegen mij gekeerd. Nu kon ik zijn schouders en rug tot aan zijn middel zien, die vierkant, wit en glad als een man waren. Ik kon zijn lichaam niet

zien van voren, van de nek en van onderen. Enige tijd later voer hetzelfde wezen naar de boot waarin mijn dienaar Horidge, nu kapitein van de Oost-Indische Compagnie, op dat moment zat. Het wezen greep met twee handen naar de rand van de boot en probeerde erin te komen. De mannen in de boot waren bang, en een van hen sloeg hem uit alle macht op het hoofd. Toen liet het hen met rust. Later naderde het nog twee andere boten in dezelfde haven die aan de wal stonden. De matrozen sprongen aan wal in angst en keken hem van daaruit aan. In 1619 merkten twee adviseurs van de Deense koning, Christian IV, die van Noorwegen naar Zweden voer, plotseling een schepsel op dat op een zeemeermin leek. De goede zeilers gooiden een fatsoenlijk stuk spek overboord, geplaat aan een krachtige haak met een stevige lijn. Het diepgewortelde wezen dat als een forel gevangen was, werd op het dek getrokken, maar hij schreeuwde zo fel en doordringend dat hij uiteindelijk weer overboord werd geschoven. De Deense koloniale priester Francois Valentine herinnerde zich: "Op 1 mei 1714, met helder kalm weer, zag ik mezelf op een afstand van ongeveer drie lengtes van het schip een of ander mensachtig wezen, de bewoner van de zee, blauw-grijs. Hij steeg boven de zeespiegel en had een soort vismuts of een mossige uitstulping op zijn hoofd. Afgezien van mij, heeft de hele bemanning het gezien. Het had zijn rug naar ons toe, maar het voelde ons aankomen, het kon ons zien aankomen, het dook onder water, en het verscheen nooit meer. Als bewijs dat wezens zoals die in de gravure bestaan, zal ik verwijzen naar een getuigenis die absoluut betrouwbaar is. In 1652 of 1653 zag een luitenant in dienst van de compagnie twee van dergelijke wezens in de Golf bij de eilanden Keram en Boero, afdeling Amboina (het grondgebied van het huidige Indonesië - O.G.). Ze zwommen in de buurt, wat suggereert dat ze vrouwelijk en mannelijk waren. Zes weken later, op dezelfde plaats, verschenen ze weer, en zagen ze nu een man van vijftig. Deze wezens waren groen-grijs, en hadden van hoofd tot middel een perfect menselijk uiterlijk en armen, maar hun onderlichaam vernauwde zich en ging alsof er niets aan de hand was Zeemeerminnen werden ooit bestudeerd door verschillende naturalisten en zelfs door de Deense Koninklijke Commissie, die in 1823 werd opgericht om de kwestie te verduidelijken. In 1830 werd in het British Museum een zeemeermin van de mummie aan alle bezoekers getoond. Twee andere opgezette zeeverleiders werden bewaard in het Royal College of Medicine, maar helaas hebben ze een van de nazi-invallen op Londen niet overleefd. In 1960 suggereerde de Engelse hydrobioloog Alistair Hardy dat tijdens een bepaalde fase van de evolutie de voorouders van de mens de zee bewoond hebben en dat er misschien een aantal zijn gebleven²⁶⁹.

²⁶⁹ Vasilyev E. *Zeemeerminnen - mysterieuze mensen // UFO. -- 2007. -- № 31. - Toegangsmodus : http://www.ufostation.net/readarticle.php?article_id=225.*

Het beeld van de zeemeermin / homo aquarius is populair in de moderne massacultuur, die het mythologische bewustzijn van de gewone man weerspiegelt. / wezens uit water.

Zo werden pas in 2017 twee populaire films uitgebracht: "Cold Skin" (in de Russische editie - "In de bedwelmende stilte"), gebaseerd op het boek van de schrijver Albert Sanchez Pignol. "Cold Skin"; in de Russische kassa - "Atlantis") Spaans-Franse horrorfilm geregisseerd door Xavier Jeanne, waar de rol van de belangrijkste "zeemeermin" mooie Spaanse actrice Aura Garrido; "The Shape of Water" ("The Shape of Water") - Amerikaanse fantasie melodrama geregisseerd door Guillermo del Toro en Vanessa Taylor. Het prototype voor de amfibie-man was de kieuwman uit de film "The Creature from the Black Lagoon" (1954), waar del Toro als kind al gefascineerd door was. David Zindel, zoon van de Amerikaanse schrijver Paul Zindel, beschuldigde de film van plagiaat en zei dat hij de plot van het toneelstuk "Let me hear you whisper" ("Laat me je fluisteren"), geschreven door Paul Zindel in 1969, bijna volledig herhaalt.

Maar in januari 2020 vloog er een sensatie in de wereldmedia: als gevolg van onderzoekswerk ontdekte Alexander Koltypin, kandidaat voor de geologische en mineralogische wetenschappen, fragmenten van een prehistorische nederzetting in de buurt van het eiland Sicilië. Volgens de wetenschapper werd deze stad ooit bewoond door intelligente amfibieën. Dankzij de uitgevoerde onderzoeken bleek dat de eerste ruïnes van de gevonden stad zo'n drie miljoen jaar geleden tevoorschijn kwamen en de wetenschappers slaagden er ook in om het uiterlijk van de lang verdwenen inwoners van de mysterieuze stad te herstellen. Van bijzonder belang voor de onderzoekers was het beeld van een prehistorische humanoïde die in een van de galerijen werd gevonden.

Deel IV.

MYSTERIE VAN DE AARDE DE HONNÉVILLE

Hoofdstuk 14. Waar is de Honneville gebleven?

Boven 50 graden zuiderbreedte is geplaatst door cartografen ten zuiden van Afrika Zuid-India, dat in 1504 leek te zijn ontdekt door de Fransman Binot Polmier de Honneville. Hij nam de traditionele reis van Europa naar India via Kaap de Goede Hoop (zuidelijk puntje van Afrika) aan boord van het schip Hope, en werd getroffen door een storm. De storm zorgde ervoor dat de Fransman afweek van de gegeven koers en onverwacht aanmeerde op het onbekende land op het zuidelijk halfmond. B.P. de Honneville noemde het per ongeluk ontdekte land Nieuw-Frankrijk. Later was hij echter niet in staat om de exacte locatie van het open land vast te stellen, omdat het logboek van het schip stierf tijdens een piratenaanval. Volgens hem leefde hij zes maanden lang op het land met een gematigd klimaat en communiceerde hij met de zachtmoedige en vriendelijke inwoners: "... de mensen zijn eenvoudig, houden van een vrolijk vakantieleven, eten de producten van de jacht en de visvangst, wilde vruchten en enkele groenten en wortelgewassen die zelf groeien. Jongeren lopen halfnaakt rond, de meest geklede dragen een schort van de dijen tot aan de knieën en een peleerin van een mat of een met veren versierde huid. Vrouwenkleden zijn langer en versierd met kettingen van botten of schelpen. Het voorwerp van de mannenpracht is een wapen, namelijk een rogatina die op de brandstapel is verbrand en een boog met pijlen met bottenpunten. Vrouwen en meisjes lopen met onbedekt hoofd, hun haar wordt opgetild en gebundeld met een vlecht van felgekleurde kruiden. Mannen daarentegen dragen lang haar dat op hun schouders valt en op hun hoofd wordt uitgerekt met een lint van kleurrijke veren²⁷⁰ ...".

De Gonnville keert terug naar Frankrijk en brengt van daaruit een inheemse prins van 15 jaar oud, Essomeric, mee, de zoon van een stamhoofd, Arosa Carico, vergezeld van zijn mentor, Namoa (enkele dagen na zijn vertrek stierf hij al snel aan zeeziekte). De prins trouwde in Frankrijk en werd lid van de familie Honnaville (met Honnaville's nicht Suzanne Polmier, erfgenaam van een fortuin in Cotangens). De familie en vrienden van Honneville lieten de uitrusting van de tweede expeditie achter zich en de navigator trok zich waardig terug in zijn familielandgoed zodat hij nooit meer over zijn reis zou spreken.

²⁷⁰ *Onvergetelijk N.N., Nizovsky A.Yu. Geheim van "Parrot Lands" //*
http://www.ezospirit.com.ua/index/taj_66/0-3178.

Abt Jean Polmier de Courton, achterkleinzoon van de inheemse prins, kanunnik van de kathedraal van Lisieux, bracht in 1663 in Parijs een verslag uit over de reis van zijn zoon B.P. de Gonnaeville, waarin hij het opdroeg aan Paus Alexander VII onder de titel "Nota over de vestiging van een christelijke missie in de Derde Wereld, anders genoemd het Australische Land, het Zuiden, Antarctica en Onbekend".

Omdat de Honnéville erop wees dat het land dat hij had ontdekt bewoond werd door volledig naakte mensen en kleurrijke papegaaien, laat de editie van 1570 zien dat het land bewoond werd door volledig naakte mensen en kleurrijke papegaaien. wereldkaart van de Vlaamse cartograaf Ortelius (Abraham Ortelius), een leerling van de beroemde Mercator, op een deel van het grote Zuidelijke Continent, uit het Land van Vuur en Oost-Zuid-Afrika is een gebied dat "Papegaaienland" (Psit(t) acorum Regio) heet met de volgende legende: "sic a Lisitanis appellata ob in: credibile carum avium ibidem magnitudinem" ("zoals de Portugezen het noemden omdat er ongelooflijk dure vogels van dezelfde grootte in leven zijn).

Natuurlijk kunnen we ervan uitgaan dat de Fransen de pinguïns die op Antarctica leven als grote en nieuwsgierige "papegaaien" hebben genomen (veel later beschouwden de Europeanen ze bijvoorbeeld als eendensoorten). Maar het is ook bekend dat endemische papegaaiensoorten in sub-Antarctische breedtegraden leefden! Zo leefde op Macquarie Eiland (ongeveer 1,5 duizend km ten zuidoosten van Tasmanië) en op Antipoden Eilanden (ten zuidoosten van Nieuw-Zeeland) een springende papegaai (lat. *Cyanoramphus erythrotis*) als ondersoort van *cazarica*. Ze werden uitgeroeid door katten die op het eiland waren achtergelaten door de Russische expeditie van F. Bellingshausen.

In 1847 vond Pierre Margri, conservator van het Marinearchief, echter een kopie van een rapport aan de procureur des Konings in Rouen over de reis van de Gonnaeville. Het document bleek rechtstreeks te verwijzen naar Brazilië (aan de monding van de San Francisco del Sul), waar Cabral een paar jaar eerder was geland. Sommige onderzoekers geloven dat het schip de Honneville langs de kustwateren van het eiland Tristan da Cunha, vol met lagen algen, naar Zuid-Amerika is gevaren, waar de mensen echt ongelooflijk nieuwsgierig zijn naar papegaaien, naakt lopen en hoofddeksels met veren dragen.

Maar waarschijnlijk heeft de Gonnaeville opzettelijk de echte reden voor de expeditie verborgen, door de procureur-generaal te vertellen dat hij Brazilië heeft bezocht en zelfs "bewijs" - de inboorling - heeft geleverd. Pas eeuwen later nam zijn voorouder, op basis van familiedocumenten en legenden, het risico om de werkelijke richting van de zoektocht naar een voorouder - het Zuidelijke Onbekende Land ("Australië") - te onthullen.

Maar wat heeft de Gonnaeville het doel van zijn reis doen verbergen?

De navigator de Gonneville zelf behoorde als Normandische edelman tot de afstammelingen van een familie waarvan een zekere Joffroy de Gonneville - Prior van de Orde van de Tempeliers Aquitaine en Poitou. Dit laatste was in zijn tijd (1308.) werd binnengebracht door de inquisitie op beschuldiging van ketterij, samen met de Grootmeester Jacques de Molay, maar ontsnapte om een of andere reden aan de executie en "leefde zijn leeftijd onder bescherming", waardoor alle beschuldigingen werden toegegeven: "...broer Joffrois de Honnéville, die, ondervraagd over het tijdstip en de wijze waarop hij tot de Orde werd toegelaten, antwoordde dat het minstens twintig jaar geleden was dat hij door zijn broer ridder Robert de Torville, verrader van de Houses of England, in de kapel van de Londense commandant, werd toegelaten. Toen liet de Preceptor - nadat hij de mantel van de Tempel aan hem had vastgebonden - het in het boek getekende kruis zien en vertelde hem dat hij noodzakelijkerwijs moest afzien van wie het in het boek afgebeelde schilderij was; en - omdat hij daar absoluut niet toe bereid was - drong de Preceptor er vrij sterk op aan. Maar zodra hij niets had bereikt en zag dat hij hem niet had kunnen overtuigen, zei de praetor tegen hem: "Zult u mij zweren dat u tegen alle broeders - als iemand u vraagt - zult zeggen dat u afstand hebt gedaan als ik u niet dwing? En hij antwoordde door in te stemmen met de belofte dat hij zou afzien als een van de andere Tempeliers hem dat zou vragen; en er was geen andere vorm van afzien. Toen vertelde de preceptor hem dat hij op dat kruis moest spugen; en - omdat hij dat absoluut niet wilde - legde de preceptor zijn hand op het boek om het kruis te sluiten, en zei tegen hem: "Spuug op mijn hand! Maar hij vreesde dat de preceptor uiteindelijk zijn hand zou verwijderen en dat een deel van zijn speeksel op het kruis zou vallen, zodat hij zich beperkte tot het spugen op de grond in de richting van het kruis. Wat betreft de ondeugd van de sodomie, de hoofdvormige afgod, de obscene kusjes en andere vragen waarover de Tempeliers werden belasterd, antwoordde hij dat hij niets wist. Op de vraag of de andere Tempeliers volgens de in zijn geval gevolgde procedure tot de Orde waren toegelaten, antwoordde hij dat hem naar zijn mening hetzelfde was aangedaan als met alle andere Tempeliers. Op de vraag of hij op verzoek van iemand had bekend, hetzij voor een geldelijke beloning of een gunst, hetzij voor concessies, hetzij uit angst of haat, hetzij uit overtuiging, hetzij uit onderdanigheid aan geweld of uit angst voor marteling, antwoordde hij ontkennend. Vervolgens heeft broeder Joffrois - die dit en elke andere mogelijke ketterij op de reeds genoemde wijze had afgezworen, plechtig gezworen, de Heilige Evangeliën heeft aangeraakt en nederig om de genade van de rechtvaardiging heeft gevraagd - deze rechtvaardiging toegekend door de kracht van onze gebruikelijke formule van de Kerk, en we hebben het teruggegeven aan de boezem van de Kerk, en

het teruggegeven aan de gemeenschap van gelovigen en de uitvoering van de sacramenten²⁷¹.

Interviews met Joffrois en andere Tempeliers werden gehouden in een van de koninklijke kastelen van Chinon aan de oevers van de Loire, die uiteindelijk in het bezit kwamen van kardinaal Richelieu, die het aan zijn nakomelingen naliet. De hertog van Richelieu onderwierp het kasteel echter aan een radicale herontwikkeling: hij vernietigde de troonzaal en enkele andere gebouwen, "niet in overeenstemming met de geest van de moderne tijd", maar omdat later in het kasteel desolaatheid heerste, de vloeren en plafonds instortten, is er een suggestie dat het kasteel niet wilde restaureren, en daarin werd iets gezocht ... Misschien maakt dit deel uit van de notulen van het verhoor van de leiders van de Orde, die niet aan het hof zijn verstrekt. Blijkbaar heeft men bij vergissing, onder de vele documenten, publiciteit gekregen "... de notulen van de getuigenis van de ridder Jean de Chalon, waar hij beweert dat op de avond voor de arrestaties uit Parijs drie huifkarren vol met kisten met de schatten van de Tempel tevoorschijn kwamen. De wagens werden begeleid door een konvooi van tweeënveertig ridders onder leiding van meester Hugo de Chalon en Gérard de Villiers. De ridders en de lading zouden aankomen in een van de havens waar zeventien schepen van de Orde op hen wachtten. Opvallend is de wanverhouding tussen het aantal schepen en de inhoud van de drie karren. Maar misschien waren er andere wagons op weg naar deze haven..."²⁷². Trouwens, tijdens een van de opstanden van de Parijse niello zat koning Filips IV ondergedoken voor een boze menigte in Tamper (Klooster van de Orde in Parijs; nu de wijk Tamper). Daar zou hij de rijkdom van de Orde zelf hebben gezien.

Zo was er een legende dat de Tempeliersvloot, bestaande uit grote schepen (de marines, die zich zelf hadden ontwikkeld), in staat waren om lange zeereizen te maken, geladen met de waarden van de Orde, vanuit de haven van La Rochelle voorbij de horizon (Franse amers) van de oceaan voer.

Vermoedelijk is de Tempeliersvloot naar de plaats gevaren waar de Orde (gesticht in 1128 door de heilige Bernardus van Clairvaux) eeuwenlang het edelmetaal heeft ontvangen waarvan hij de munten in grote hoeveelheden heeft gestempeld. Met dit geld werd een campagne gelanceerd om in minder dan honderd jaar tijd "tachtig grote kathedralen en zeventig kleinere tempels" in de gotische stijl te bouwen.

Het is ook bekend dat alleen in La Rochelle wegen vrij waren van koninklijke zoekacties. Het meest verrassende is dat er in principe niets naar deze haven te nemen was - Amerika werd toen niet "ontdekt". En toch, door

²⁷¹ *Onderzoek van kardinalen - Pauselijke commissarissen in Chinon Castle (het zogenaamde "Shinon perkament" of "Shinon manuscript") / Per. s Italiaans. // http://www.monsalvat.globalfolio.net/frglorios/ricarstvo1/tampl_chinon.html*

²⁷² *Mayer J. de. Zilveren Tempeliersmijnen / Per. van de Fransen // Overal ter wereld. - 1993. - №4. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1492/>.*

heel Frankrijk naar La Rochelle en van daar uit kruipende wagens onder de bescherming van de sergeanten van de Orde. Hiervoor werden geen kosten in rekening gebracht en elke handelaar die geld in het kantoor van de ene commandant had gestort, kon het in een ander kantoor krijgen door middel van een leenbrief. Dit banksysteem was in die tijd uniek. Zelfs de onnoemelijke rijkdom die aan de Tempeliers werd gegeven, het voorzichtige beheer en de woeker die aan de christenen werd verboden, konden hen niet zoveel zilver opleveren. Het zat gewoonweg niet in de speren van heel Europa in hoeveelheden die voldoende waren om de cashloze betalingen van de handelaars te dekken. Het inkomen van de Tempeliers groeide voortdurend en ze kregen de bijnaam "de mannen van het zilver"²⁷³.

Natuurlijk kan een dergelijke rijkdom alleen maar leiden tot jaloezie en boosheid bij de concurrenten. Als we rekening houden met het feit dat paus Clement V (Raymond Bertrand de Goh), die de pogrom van de Orde samen met de koning van Frankrijk organiseerde, in die tijd enige informatie over de bron van de rijkdom van de Orde heeft gelekt, Toen hij aartsbisschop was in de havenstad Bordeaux bij La Rochelle, was het zeer waarschijnlijk dat de belofte om het "mysterie van de rijkdom van de Tempelier" aan het licht te brengen de reden was dat hij, en niet een kardinaal, tot de heilige troon werd verkozen.

²⁷³ *Ivanov G. Templars: puzzels en moderniteit. Deel één //*
<http://www.infrance.ru/france/hist-links/templiers/templiers1.html>

Hoofdstuk 15. En nogmaals, de Tempeliers en hun vloot...

In 1587 vertelden de Guaraníes van Brazilië de Portugezen over de zilveren speren op de eilanden van de "Upa Assu" ("Grote Lagune"), die bestond uit moerassen en meren van ongeveer 200 kilometer breed in het midden van de moderne São Francisco del Sul rivier (waar de Gonville later kwam!) tussen de moderne stad Remanso en Paolo Afonso Falls. De Píoi rivier, een zijrivier van de Parnaíba, stroomt uit de lagune. Deze route was in de winter bevaarbaar van de lagune naar de oceaan. Ook in de moderne staat Minas Gerais werden talrijke mijnen gevonden en hier ontmoetten de Portugezen elkaar in de XVI eeuw. stam van bebaarde, blanke mensen²⁷⁴. "...Wetenschappers die de geschiedenis van de Orde van de Tempeliers bestuderen, noemen andere feiten die indirecte reizen van de schepen van de Orde naar de kusten van Amerika bevestigen. Inclusief afbeeldingen van vermeende Amerikaanse indianen op een van de zegels van de Orde en het schilderij van de gevel van de tempel in de stad Verelai, die door de Tempeliers werd gebouwd ¹²⁷⁵ ; "... Nog een bewijs dat de Tempeliers op de hoogte waren van het bestaan van het continent, dat we nu Amerika noemen: onlangs werden in het Nationaal Archief van Frankrijk zegels van de Orde gevonden, die in 1307 door het volk van Filips de Schone werden gevangen genomen. Op één ervan, die aan een document onder het gezag van de Grootmeester is gehecht, kunt u de inscriptie "Secretum Templi" - het Mysterie van de Tempel - zien. In het midden staat een figuur van een man die alleen een Amerikaanse indiaan kan zijn. Hij is gekleed in een lendendoek met een verenverband op zijn hoofd dat hetzelfde is als de Indianen van Noord-Amerika, Mexico en Brazilië, of in ieder geval enkele van hen. In zijn rechterhand houdt hij een ui vast, daaronder, onder de boog, toont hij een hakenkruis - een kruis met gebogen uiteinden, een gemeenschappelijk symbool in het Scandinavische Vikingtijdperk (evenals in de ornamenten zelf Indianen van beide Amerika's - O.G.) ²⁷⁶.

De Tempeliers waren waarschijnlijk beperkt tot het contact met de Zuid-Amerikaanse kust, omdat ze zich tevreden stelden met de handelsuitwisselingen van de heersers van een machtige Inca-mogendheid: "... De winning van edele metalen in Peru was perfect georganiseerd, goud in het bijzonder op industrieel niveau. Het werd gewassen in rivieren die uit de Andes vloeiden, en het water van smeltende sneeuw werd door vele

²⁷⁴ Mayer J. de. *Zilveren Tempeliersmijnen / Per. van de Fransen // Overal ter wereld.* - 1993. - - №4. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1492/>.

²⁷⁵ Rogoz V. *Wat deden de Tempeliers in Amerika... ...lang voordat het door Columbus werd ontdekt?* // <http://shkolazhizni.ru/archive/0/n-30398/>

²⁷⁶ Mayer J. de. *Zilveren Tempeliersmijnen / Per. van de Fransen // Overal ter wereld.* - 1993. - - №4. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1492/>.

kilometers kanalen naar gouddragend land gebracht. Dergelijke kanalen werden gevonden in de buurt van Tiahuanaku en in Chungamayo, in de buurt van La Paz. Er is ook goud gedolven in de mijnbouw. Overblijfselen van de Huabamba-goudsmelterij, waar goud uit erts werd gesmolten, zijn vandaag de dag nog steeds te zien. En in Machu Picchu werden ruïnes van een molen voor het malen van gouddragend kwarts gevonden. Zilver werd voornamelijk gewonnen uit mijnen in de Porco-regio, gelegen in de bergketen aan de oostelijke rand van het Boliviaanse plateau, ten zuidoosten van Tiahuanaco. Deze bergen werden later Sierra de la Plata genoemd door de Spanjaarden, de Zilverberg, en Villa de Plata, de Zilverstad. De Inca's hadden geen professionele mijnwerkers. Er was een systeem van arbeidsplicht. Elk jaar gingen jonge Inca's met hun vrouwen naar de mijnen en vier van de warmste maanden van het jaar ontginnen ze edelmetaal. Voor de andere acht maanden werd het werk verboden... Tijdens het laatste Tiahuanaku-imperium werd echter niet al het zilver dat uit de Zuid-Amerikaanse mijnen werd gerecupereerd, lokaal gebruikt. Een groot deel ervan, misschien samen met het goud, ging naar de oceaan ... die het zilver in de bergen haalde, een systeem van wegen bouwde ("peaviru" - in de Guarani-taal), die naar de kust van de oceaan leidden en deze op twee punten bereikten: in de buurt van de Golf van Santos en tegenover het eiland St. Aan de noordelijke weg die naar de haven van Santos leidt, ligt het enorme Serro Cora-complex. Er is daar een object ontdekt, wat in onze studie veel opheldering geeft. Tussen de ruïnes van de muren van een structuur die lijkt op een vesting, vonden we een mal om metaal in staven te gieten. De pre-Columbiaanse oorsprong ervan staat buiten kijf... De lokale stammen gebruikten geen metalen gereedschappen. Toch waren er woorden in hun taal die op het eerste gezicht erg vreemd leken. In het zuidelijke dialect van de Guarani bijvoorbeeld wordt metaal Quarepoti genoemd, wat betekent "een steen die uit een gat in de berg wordt getrokken". Van dit woord komen alle andere namen van metalen: goud - cuirepotihu (geel metaal), zilver - cuirepotihu (wit metaal), staal - cuirepotihu (hard metaal) ... Bovendien zeggen de lokale legendes dat tot 1290 op de weg van de Sierra de la Plata naar de oceaan regelmatig caravans met grote hoeveelheden metaal passeren. Lama's werden ongetwijfeld gebruikt als lastdier... zilver en misschien goud, maar in kleinere hoeveelheden, werden gesmolten tot staven omdat het metaal werd klaargemaakt voor de export. In bulldozers is het gemakkelijk om te tellen en te verantwoorden. Naast de weg van Tiahuanaku door Paraguay, ... gebruikten ze zulke handige manieren om edele metalen te vervoeren als de rivieren in het Amazonegebied. 800 kilometer ten zuiden van de monding van de Amazone, aan de oevers van de delta van de bevaarbare rivier Parnaíba, werden de ruïnes van machtige vestingmuren van gecementeerde stenen ontdekt. Hier, blijkbaar, op de plaats van de moderne stad Parnaíba, was een andere Atlantische haven... Wat was het doel van deze

cyclopeïsche werken? Het ging er vooral om een permanente waterweg aan te leggen tussen het gebied waar de rijkste zilvermijnen werden gedolven en de Atlantische Oceaan. Zone waar niet alleen mijnen Upa-Assou binnenkwamen, maar ook grondgebied van de moderne staat Minas Gerais waar ook talrijke mijnen zijn gevonden en waar de Portugezen in de XVI eeuw een stam van bebaarden hebben ontmoet, met een witte huid van mensen ... Laten we dus aannemen dat het zilver dat door de Tempeliers werd gebruikt voor de financiering van de bouw van gotische kathedralen in Europa, in Zuid-Amerika werd ontgonnen. En de haven van La Rochelle aan de Atlantische kust van Frankrijk werd gebouwd om Amerikaans zilver te importeren"²⁷⁷.

Toen de Spanjaarden het bergachtige Titicacameer in de Andes bereikten, ontdekten ze de ruïnes van de grootste oude stad van heel Zuid-Amerika, Tiaguanaco. Ze zagen een berg waarvan het oppervlak was veranderd in een getrapte piramide. Op de enorme trappen waren er structuren van enorme stenen blokken, zorgvuldig bewerkt en aan elkaar aangepast, evenals vele hoge menselijke beelden. Ze vroegen de Indianen wat voor soort mensen deze indrukwekkende ruïnes hadden achtergelaten. Volgens de beroemde kroniekschrijver Cieza de León antwoordden de Indianen dat de stad al lang voor het Inca-rijk was gesticht. En het werd gebouwd door blanke en bebaarde mannen die leken op de Spanjaarden zelf. De blanken verlieten uiteindelijk de stad en gingen met hun leider, Con-Ticci Viracocha, eerst naar de stad Cuzco, om vervolgens de Stille Oceaan in te varen. De Inca's gaven hen de naam Viracocha, wat "zeeschuim" betekent, wat de witte kleur van hun huid betekent en het feit dat ze net zo snel verdwijnen als het schuim op de top van een zeegolf.

In 1553 publiceerde Pedro Siesa de León's Chronicle of Peru voor het eerst een indianenverhaal dat "blanken" in de provincie Guamanga, Peru, infiltreerden, lang voor de Spanjaarden, en daar zelfs regeerden voor de Inca's: "... De grootste rivier hier heet Vinaque, waar grote, zeer oude bouwwerken staan, merkbaar vervallen van tijd tot tijd en veranderd in ruïnes, ze moeten vele eeuwen overleefd hebben. Als ze de lokale Indianen vragen die deze oudheid hebben gebouwd, zeggen ze dat andere blanke en bebaarde mensen, zoals wij, die lang voor de Inca's regeerden; ze zeggen dat ze naar deze delen zijn gekomen en hier een thuis hebben gemaakt. Deze en andere oude gebouwen in dit koninkrijk lijken mij anders dan die welke de Inca's hebben gebouwd of besteld. Omdat dit bouwwerk vierkant was, en de Inca's lang en smal. Het gerucht gaat ook dat er enkele letters op een enkele steenplaat van dit gebouw stonden. Ik claim niet en geloof niet dat in het verleden sommige mensen hier kwamen, zo slim en intelligent dat ze deze en andere dingen bouwden die we niet zien" (*Cieza de León, Pedro,*

²⁷⁷ Mayer J. de. *Zilveren Tempeliersmijnen / Per. van de Fransen // Overal ter wereld.* - 1993. - №4. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1492/>.

"Kronieken van Peru", deel I, hoofdstuk LXXXVII). In 1555 vergelijkt hij Plato's Atlantis rechtstreeks met de koninkrijken van Peru, het land van het Incarijk, de secretaris van de koninklijke raad van Castilië en de kroniekschrijver Agustín de Sarate in zijn boek *Geschiedenis van de ontdekking en verovering van de provincie Peru*. (gepubliceerd in Antwerpen), waarin verschillende visies van historici worden gegeven op waar men in Amerika vandaan komt. A. de Saraté noemt als excuus voor zijn standpunt dat Plato's 9000 jaar van de zondvloed - dit is het verslag van de jaren in de Egyptenaren niet door de zon, en de manen, dat wil zeggen maanden, en daarom moet worden beschouwd als 750 jaar. En de gebruiken van de Peruaanse indianen, hun cultus en keizerlijke architectuur, bedekt met gouden platen, komen volgens A. de Saraté overeen met de beschrijving in Plato²⁷⁸.

Thor Heyerdahl bestudeerde de Spaanse kronieken van de XVI eeuw, de tijd van de Spaanse verovering van Zuid-Amerika, die informatie bevatten dat onder de donkerharigen in de totale massa van de Inca's roodharigen waren, die volgens de legende de laatste afstammelingen waren van de vicaracos - vergoddelijkte door de Indianen blanke bebaarden, die net als de Spanjaarden zelf waren.

Eerst herkenden de oude Peruanen de Spanjaarden als "hun eigen" en noemden ze hen zelfs "Inca's", en vervolgens kwamen de Spanjaarden, na bestudering van de lokale legendes, tot de conclusie dat de Inca's de afstammelingen zijn van een van de vermiste "stammen van Israëlieten", en hun Hoogste Godheid Vira Kocha - Apostel Bartholomeüs. De legende vertelt dat een van de eerste Inca-keizers, Pacha Kutek, toen hij nog een prins was, op de een of andere manier in een droom een bepaalde man verscheen, met een lange baard, aan de hiel, losse kleren, met "onbekend dier" aan een riem. De geest werd een goddelijke voorouder genoemd - Vira-Kochay (Inca-keizers, om hun hemelse afkomst te benadrukken, droegen deze naam ook als titel), "oom" van de prins, waarschuwde hem voor de aankomende opstand van de Changka-Indianen en beloofde hulp. Later, toen Pacha Kuteku met zijn militie het leger van de Chanks wist te verslaan, beweerde hij dat zijn voorouders, "bebaarde mannen", stiekem aan zijn zijde aan de strijd deelnamen. En toen hij keizer werd, maakte hij zelf het beeld van Vira-Kochi. Het stelde een slanke man voor in lange gewaden, met een baard in zijn hiel. En Pacha Kutek zelf had nog een baard - de Indiaas-Spaanse kroniekschrijver Ayala tekende die met een soort van gelijkenis. Het uiterlijk van de hoofdvrouw van de keizer was ook origineel. Ze kreeg zelfs de bijnaam Moeder Runtu (Moeder Ei) voor haar huidskleur, die "witter was dan het meestal bij Indiase vrouwen wordt aangetroffen". De Inca's hielden de zuiverheid van hun afkomst zorgvuldig in de gaten, waardoor incest werd

²⁷⁸ Zarate, Agustín de. *Geschiedenis van de ontdekking en verovering van de Peruaanse Bibliotheek // Peruaanse Bibliotheek Eerste serie - Lima: Publishers Tünicos Associates, 1968. - Volume II. - — P. 110-113.*

voorkomen, en hadden hun eigen geheime taal die onder elkaar werd gesproken, want die werd niet begrepen door de rest van de Indianen, en ze mochten die niet bestuderen omdat het een goddelijke taal was.

Twee Russische onderzoekers, Aleksandr Afanasjev en Aleksandr Nikitov, boden hun eigen perspectief op de oorsprong van de "witte roodbruine goden" van de Inca's. Ze begonnen met een eigen naam en de hoogste titel - "Inca". Met name Spaanse kroniekschrijvers gaven de voorkeur aan spelling met een "g" - "inga", hoewel er geen "g" was in Quechua. Het detail is vrij karakteristiek, want "ing--" is de wortel van de etnoniemen van een grote groep Germaanse stammen: de Ingling, de Angels, de Ingevoons, de Angrivarianen. Natuurlijk zou dit gemakkelijk als een toeval kunnen worden beschouwd, als in deze Inko-Hermaanse parallel de betekenis van de woorden ook niet samenviel: "Inca" (sir, koning) is de oude IJslandse Yngvi (letterlijk - de naam van de voorouder van een van de Scandinavische clans, in figuurlijke betekenis - "prins", "leider", de oude Duitse auteurs hechtten de bijnaam "volk van Yngvi" aan de Germaanse Scandinaviërs). De vergelijking geeft dus zeer nauwe overeenkomsten in drie belangrijke indicatoren - geluid, betekenis en gebruik (als etnoniemen). Het moet gezegd worden dat rangen, titels en titels een van de meest stabiele elementen van het woordenboek zijn. Er zijn nog drie andere Inkttitels geanalyseerd: "rock", "auki", "kapak". Het eerste woord werd opgenomen in de namen van twee Inktkeizers (Sinchi Roca en Ink Roca), maar de kroniekschrijver de la Vega benadrukte dat het in de nationale Quechua taal geen betekenis had, en voegde eraan toe: "In de speciale taal van de Inca's moest het iets betekenen (betekenis), hoewel ik niet weet wat. Blas Valera's vader zegt dat "rots" betekent "een volwassen en voorzichtige prins. We kunnen de mening van de Heilige Vader alleen maar aanraden door het volgende feit: in het Oud-IJslandse ríkr (en in het Oud-Engels ric) betekent "koning", "magnifiek", "sterk". Laten we daarom overgaan tot de volgende titel - "auki" ("infante" - de jongste zoon van de koning, een jongeman van de koninklijke familie voor het huwelijk). Het exacte analoog is Ancient Icelandic auka (letterlijk "aanvulling", betekent ook "zaad", "rudiments"). In het woord kapak ("groot, rijk, machtig") dient de tweede "k" in dit woord als deelwoord achtervoegsel in de Quechua taal. Het is gemakkelijk om een zeer precieze parallel te vinden in het Oud-Islands: kappi is "een held, een overwinnaar, een dappere, een uitverkorene". Het trekt niet alleen semantische intimiteit aan, maar ook de identiteit van het gebruik. Oude Scandinaviërs, die uitmuntende mensen onderscheiden, voegden dit woord vaak toe aan namen (Bjorn Bradwicking Kappi), dat wil zeggen, gebruikten het op dezelfde manier als Inca's (Manco Kapak, Vaina Kapak). Dus alle vier zeker Inkt-titels waren kopieën van de overeenkomstige Scandinavische termen. Er is maar één verklaring: direct lenen. Het is interessant om andere woorden te vergelijken: Inko-Kechuan "Avara" -

"tapir", "yavar" - "clan, stam, schuilplaats", "aillo" - "verwantschap, genealogie" en Old Saka evur - "wild zwijn", avaro - "nakomelingen, afstammelingen", al "all, all". De Saksen hebben ook hun stempel gedrukt op de toponymie van het oude Peru. Saxa Wamana was de belangrijkste hoofdstad, Saxa Wamana was het dal bij Cuzco. En de naam van de hoofdstad zelf heeft waarschijnlijk dezelfde oorsprong. Nu wordt het meestal vertaald als de "navel van de aarde", maar deze interpretatie kon pas komen als de stad boven de anderen uitkwam. Maar in het Oude Saks kusco betekent "puur", "puur", "maagdelijk", terwijl in het Inko-Kechuan woordenboek het woord "stukken" - "onbebouwd land"²⁷⁹ bewaard blijft.

Jacques de Mayer probeerde zich te vestigen toen de Duitsers Peru binnenvielen: "... in 967 zette Viking Yarl Ullman voet op het land van Amerika in Panuco aan de Golf van Mexico. Hij landde van zeven schepen met zevenhonderd Vikingen, mannen en vrouwen. Hij werd de vijfde koning van de Tolteken, Quetzalcoatlam Warrior. Twintig jaar later trok hij met enkele van zijn mannen op pad naar het schiereiland Yucatan, het Mayaland. Daar ontmoette hij het verzet van lokale stammen en moest hij zich omdraaien. Deze gebeurtenissen zijn afgebeeld op fresco's in de hoofdstad van de Maya-staat in de tempel Chichen Itza, waar je het beeld kunt zien van gevechten tussen indianen en blanken... Toen verliet Ulman Mexico, ging ten onder op schepen langs de kust naar Zuid-Amerika en landde in Venezuela. Toen staken de Vikingen het continent over en bereikten de Stille Oceaan. In Zuid-Amerika stichtten de Vikingen de stad Tiahuanaku aan de oevers van het Titicacameer, dat al snel de hoofdstad van een uitgestrekt rijk werd. De grenzen van het rijk strekten zich uit van het moderne Bogota in Colombia tot Valparaiso in Chili. Ze leerden de Indianen verschillende ambachten, waaronder de kunst van het produceren en verwerken van metalen. En ze stuurden zilver naar de kust van de Atlantische Oceaan. In 1290 stammen van Araucanen, nomaden en katachtigen, daalden af uit de bergen en vielen het Tiahuanaku-imperium binnen. De Vikingafstammelingen die aan de dood ontsnapt zijn, werden verspreid. Sommigen gingen aan wal naar de oceaan, bouwden balsa-vloten, voer uit en bereikten de eilanden van Polynesië. Anderen vluchtten naar de jungles van de Amazone en Paraguay. Een ander deel bereikte Cusco, waar ze een nieuw Incarijk stichtte²⁸⁰ ...".

Maar het is waarschijnlijk dat de Scandinaviërs vroeger ook al in Amerika infiltrerden: "... oké. 1000 v. Chr. in de Mississippi-vallei en vooral in de zijdal van Ohio ontstaat een cultuur van grafheuvels, waarvan

²⁷⁹ Afanasyev A. *Het Incarijk: Minus het Derde Rijk?* -- 1992. -- № 10. - P.38-40 ; Nikitov A. *Of Engeland van het oude Peru ... // Techniek - jeugd.* -- 1992. -- № 10. -- C.40-41.

²⁸⁰ Mayer J. de. *Zilveren Tempeliersmijnen / Per. van de Fransen // Overal ter wereld.* - 1993. - -- №4. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1492/>.

de meeste geassocieerd worden met crematie. Draggers van deze cultuur hebben geprobeerd om grafheuvels te gieten op verhoogde plaatsen - net als de inwoners van Denemarken en Zweden uit de Bronstijd, zoals de helden van Homerus, en zoals de bouwers van de grafheuvels in Karia. Deze cultuur wordt Adena genoemd; het gaat relatief soepel over in de latere Hopewell-cultuur, en het is niet altijd gemakkelijk om er onderscheid tussen te maken. Veel monumenten zijn onherroepelijk verloren gegaan, maar een aantal ervan in het tweede kwart van de XIX eeuw. erin geslaagd om te verkennen en te beschrijven Squire en Davis ... Uit dezelfde regio in de brede zin van het woord (Mississippi Valley) zijn bekende producten met ornamentale motieven ..., met veel parallellen in de Europese monumenten van de Late Bronzen - Vroege IJzertijd ... Tijdens de opgraving van een van de heuvels werden gevonden, in het bijzonder, koperen "armbanden". Dit soort armbanden - of beter gezegd, handringen, omdat ze niet altijd om de pols worden gedragen (ze worden armrings, Armringe genoemd) - worden in Europa van Engeland tot aan de Oeral gevonden. In Scandinavië, waar ze worden gevonden, met name in de begrafenis context, zijn ze typisch voor Jutland IV periode ... Drie ringen ... vestigden de aandacht van Squire en Davis: ze merkten op dat deze ringen dezelfde grootte en hetzelfde gewicht hebben - in 4 ons ... Hetzelfde gewicht van de ringen suggereert het bestaan van een bepaalde gewichtsnorm in de cultuur van hun oorsprong. De aanwezigheid van de gewichtsnorm suggereert op zijn beurt het bestaan van een ontwikkelde handel. Dit alles ziet er vrij onverwacht uit voor de Ohio Vallei in het begin van het 1e millennium voor Christus (er zijn speciale redenen om te denken dat de begrafenis, waar de ringen vandaan komen, tot de Adena-cultuur behoort, niet later tot Hopewell ...). Ondertussen zijn er een aantal gegevens die wijzen op het bestaan van gewichtsnormen in Europa in de Late Bronstijd ... en voor Mesopotamië, Egypte en het oostelijke Middellandse-Zeegebied in het eind van het tweede millennium zijn ze betrouwbaar gecertificeerd. Bij de opening van een van de graftombes vonden Squire en Davis een steen met komvormige holtes duidelijk kunstmatige oorsprong en verschillende grootte. Ze veronderstelden dat deze uitsparingen gebruikt werden om de koperen knopen te maken die ze vonden en soortgelijke voorwerpen... In het hart van de 19de eeuw waren ze zich nog niet bewust van de talrijke vondsten van komvormige uitsparingen die in de Britse eilanden, Scandinavië en de invloedssfeer van de Scandinavische cultuur werden gedaan. Dergelijke vondsten uit de bronstijd zijn vele malen gedaan op de plaats van grafheuvels en dijken (cairns), en het idee dat dergelijke stenen verbonden zijn met de begrafenisgewoonten wordt weerspiegeld in de Estse folklore... Nog interessanter is een andere vondst die door Squire en Davis is gedaan. De context van de beschrijving suggereert dat het werd gemaakt in Tomb Hill 8 "Mound City" ... Onderzoekers praten over "stervormige ornamenten" gemaakt van schelpen

gewikkeld in stroken koper en zilver met een gat in het midden. Ze gingen niet vergezeld van de illustratie van de beschrijvingen van deze "unieke ornamenten", maar de wetenschappers die met de collectie van Squire en Davis in het British Museum werkten, identificeerden ze vol vertrouwen ... Producten met een gelijkaardige vorm en een gelijkaardige grootte (2-3 cm) liggen, zoals het lijkt, alleen in Denemarken vast, en een zeer beperkt deel ervan ... Dit zijn de zogenaamde kruisvormige knopen. Vanaf 1960 waren er ongeveer 400 stukken bekend - één van brons, de rest van botten - waarvan er 22 moesten worden gedateerd. Ze komen allemaal uit het noorden van Jutland, allemaal uit de 4e periode... Buiten Denemarken wordt "dit type niet gevonden". ...omdat de items in kwestie niet naast typisch mannelijke items worden gevonden, worden ze verondersteld vrouwelijke juwelen te zijn. Natuurlijk is de vorm zelf niet zo complex dat het zijn onafhankelijke verschijning in verschillende delen van de wereld niet vertegenwoordigt. Een ding is niet alleen de vorm, maar het product, dat ook in de begrafenisccontext te vinden is, naast de crematie en de grafheuvel ... Er wordt gesuggereerd dat de door Squire en Davis gevonden items het Deense patroon volgen, vooral omdat de ringen, vergelijkbaar met die gevonden in Ohio, ook in Jutland in de 4e periode lucifers vinden. Dit is uiteraard het geval voor lokale producten. Dit volgt niet alleen uit het gebruik van nieuwe materialen, maar ook uit het feit dat de juiste vorm in het repertoire van de siermotieven van de Mississippi-vallei cultuur is opgenomen ... Laten we naar de volgende gaan, misschien de beslissende parallel. "Onder de frequente vondsten zijn kleine koperen buisjes die gevormd worden door het draaien van de platen van dit metaal. Ze zijn niet gesoldeerd, en hoewel hun randen bijna gesloten zijn (ze overlappen elkaar zeer dicht), kunnen ze gemakkelijk worden gescheiden door een mes" ... De grootte van deze buizen was ongeveer. De grootte van deze buizen was ongeveer 2,5 cm ... Het Deense materiaal geeft een volledige analogie met de vondst van Squire en Davis ... De aard van de randen passen in elkaar, de grootte is ongeveer hetzelfde (in Denemarken varieert het van onvolledig 3 tot 5 cm ...), de typische context van de vondsten - begrafenis. Bovendien kon door de ontdekking van dergelijke buizen (in verhouding tot het Scandinavische materiaal dat ze bronzen worden genoemd) in goed geconserveerde graven in eikenhouten mangaten met de grootste waarschijnlijkheid het doel ervan worden vastgesteld: ze werden aan rokken vastgemaakt... Bovendien hebben 'experimenten aangetoond dat dergelijke rokken vrolijk werden vastgebonden' ... territoriaal komen ze zowel van Jutland als van Deense eilanden ... en ook van Zweden. Er zijn meer dan vijftig vondsten in totaal... In hetzelfde graf werd heuvel nummer 8 een opmerkelijke vondst gedaan - vier prachtige sculpturale portretten van steen ... Het uitgesproken individuele karakter van elk van hen doet denken dat ze vrij nauwkeurig de ware kenmerken van de mensen die ze hebben gevangen overbrengen. Twee van hen, Squire en Davis, zijn

gedefinieerd als vrouwelijk; de ene ziet er misschien uit als een portret van een Europese vrouw ... Dus, Squire en Davis verkenden in de Ohio Vallei de cultuur van de grafheuvels die waren ontstaan, zoals ze later hebben vastgesteld, oké. Zo verkende Squire en Davis in de Ohio Vallei de later ontdekte cultuur van grafheuvels, ca. 1000 voor Christus werden Kurgans opgericht op verhoogde plaatsen (zoals in Scandinavië). Onder de begrafeniswerktuigen vonden ze koperen handringen, vergelijkbaar met die in Europa op hetzelfde moment, met name in de Britse eilanden en Scandinavië; een steen met bekervormige holtes, met analogen in de Bronstijd van Noordwest-Europa; kruisvormige versieringen die typisch zijn voor Jutland in het eind van het 2e millennium voor Christus. B.C.; koperen buizen, vrij gelijkaardig aan die gebruikt in Scandinavische vrouwenrokken uit de Bronstijd; een sculpturale voorstelling van een vrouw van nauwelijks plaatselijk type. Bovendien zijn de laatste drie vondsten vrijwel zeker afkomstig van dezelfde begraafplaats. Daarnaast heeft recent metallurgisch onderzoek in de collectie van Amerikaanse vondsten van Squire en Davis objecten van brons gevonden - een onmiskenbare legering van honing en tin ... Ik zie niet in hoe ik de conclusie kan vermijden dat de penetratie van de Ohio Vallei door inboorlingen uit Noordwest-Europa, hoogstwaarschijnlijk - uit Jutland. Ze hadden er op twee heel verschillende manieren kunnen komen: in het noorden, langs Newfoundland en de St. Lawrence rivier, en in het zuiden, door de Golf van Mexico en de Mississippi. Welke manier ze ook kiezen, de sporen die ze achterlieten zetten aan tot nadenken over een expeditie of een reeks van expedities, in plaats van een handvol mensen die per ongeluk in de steek zijn gelaten door de grillen van de elementen²⁸¹.

Het is mogelijk dat de Inca's, door de Tempeliers van zilver te voorzien, het verbond van hun Europese voorouders nakwamen om nieuwe mijnen te onderzoeken en te ontwikkelen en, toen de tijd rijp was, de levering van erts aan de kust te verzekeren...

Maar de Inca's (met de Vikingen) blijken niet de eerste te zijn geweest die mijnen hebben ontwikkeld en een uitgebreide handel in fossiele grondstoffen hebben gevoerd.

Rond 1580 voor Christus. - In 1172 voor Christus was er een sterk ontwikkelde Tiwanaku-cultuur, later vervangen door de Inca-cultuur zelf. De hoofdstad van het Tiwanaku-rijk, gelegen op een hoogte van 3600 meter, had in de XIIe eeuw meer dan 40 duizend inwoners. Deze cultuur wordt beschouwd als een van de eerste beschavingen in Zuid-Amerika, waar de bouw van structuren van steen begon.

Maar wat vooral belangrijk is, is dat de dragers van deze cultuur tinmijnen produceerden, terwijl het eindproduct waarvoor het werd geproduceerd, brons, geen nut had in de Nieuwe Wereld. Volgens Zachariah

²⁸¹ *Panchenko, D.V. Vikingen uit de Bronstijd en hun historisch erfgoed (in kwestie) // Stratum plus. - - 2012. - - № 2. - - C. 128-129.*

Sitchin werd tin gewonnen voor de export als strategisch belangrijk metaal voor de Oude Wereld.

Omdat de grenzen van de verspreiding ervan dicht bij het huidige verspreidingsgebied van de Aymara-bevolking in het westen van Bolivia en het zuiden van Peru liggen, beschouwen de makers dit als een zeer interessant en mysterieus volk. De oude legenden van Aymara zeggen dat ooit lange, blauwogige mensen met een baard naar hun land kwamen per schip, die Aymara leerden over landbouw, metallurgie, bouw, en ook monogamie introduceerden. Het woord "voorouder" in Aymar klinkt als Samo название аймара en bestaat uit de woorden "ai" (haya "voorouder") en "mara" (jaar, tijd).

De Aymara zelf hadden vóór de kolonisatie door de Spanjaarden een zeer primitieve religieuze Sjamanistische cultus: verering van bergen (Apu), voorouders (Achachil), Moeder Aarde (Pachamama), ondergrondse geest (Tio), enz. Onder hun feesten is het Alasitas-festival de moeite waard om te vieren ter ere van de oude godheid van het welzijn Ekeko, die wordt afgebeeld in een hoed met veren. De naam van het feest wordt vertaald als "aankoop" en wordt gebruikt voor rituele dansen van "halve stieren en halve mensen"²⁸². De Aymara taal heeft bijvoorbeeld één verbazingwekkend kenmerk: de Indianen vertegenwoordigen de tijd in omgekeerde richting - de toekomst ligt voor hen in het verleden, en het verleden moet nog worden ervaren. De taal van Aymara zelf wordt beschouwd als bijna mathematisch synthetisch, dat wil zeggen dat de taalkundige kenmerken van Aymara werden gerealiseerd en vastgesteld als voorheen. De syntaxis van deze taal is zo stabiel, en de taalkundige betekenissen zijn zo gedefinieerd dat het in de moderne taal eenvoudigweg onmogelijk is. Dat wil zeggen dat de Aymar-taal is gecreëerd volgens dezelfde principes als die waarop de computerprogrammeringstalen worden ontwikkeld. Ooit stelde onderzoeker Ivan Guusman de Rojas zelfs voor om een algoritme te creëren van een universele elektronische vertaler van alle talen op basis van Aymara taal: de tekst wordt vertaald in Aymara en затем - на andere talen. In de nieuwe, tamelijk onverwachte hypothese van Mary Sargsyan (dochter van de beroemde wetenschapper Paris Geruni) kan men uitspraken vinden dat een significante laag van woordenschat van deze taal directe formele en semantische analogieën heeft in het Armeens. Naar aandacht werd gevestigd op het Aymara woord "kalasasaya" dat "stilstaand ("zoals zuilen", "stevig") staande grote stenen" betekent. In het begin vond Mary Sargsyan 57 procent van de 600 Aymar woorden die lijken op армянскими - почти. Dan nog 60 toevalligheden tussen 3100 woorden. Hier zijn er maar een paar: jura - water ("jur"), e-berg-berg5 рыба kaviaar ("dzkkit"), lallava - uitstekend, goed ("lava"), nayra - oog ("naiir") e-berg5 смотри; "siri", puraka - взгляд

²⁸² Booker I. *Aymara indianen hebben de Spanjaarden niet gezien. - Toegangswijze :*
<http://www.pravda.ru/science/mysterious/past/03-05-2012/1113388-aymara-0/>

("por"), siri - liefde ("sul"), haya - voorouder (Armeense godheid Aya-Haya, evenals eigen naam армян - "hai", hay), Mamakota (naam van het Titicacameer) - "moedermelk" ("mor kat"), Andes - bergen (leger en bergen). "Bingo -5" daar, aan de andere kant"). Volgens Mary Sargsyan kan de naam van de Aymar-god Virakoch, in vertaling uit het Armeens, betekenen "van bovenaf genoemd" (en het geloof van Kochvats). Er zijn ook studies van Leyla Stepanyan, die sporen vindt van de Armeense taal in Polynesië, tot aan het beroemde Paaseiland... Er is ook een beroemd stenen vaartuig bewaard in het Goudmuseum van de Boliviaanse stad La Paz, waarop naast spijkerschrift tekens zijn gesneden letters van de Armeense алфавита - того, die, volgens de officiële wetenschap, Mesrop Mashtots alleen gemaakt in de V eeuw na Christus. Sepotiusanen, een doctor in de biologische wetenschappen uit Nicaragua, Finnen naar nationaliteit, beweert dat ze Armeense genen alleen in de Aymar hebben gevonden²⁸³.

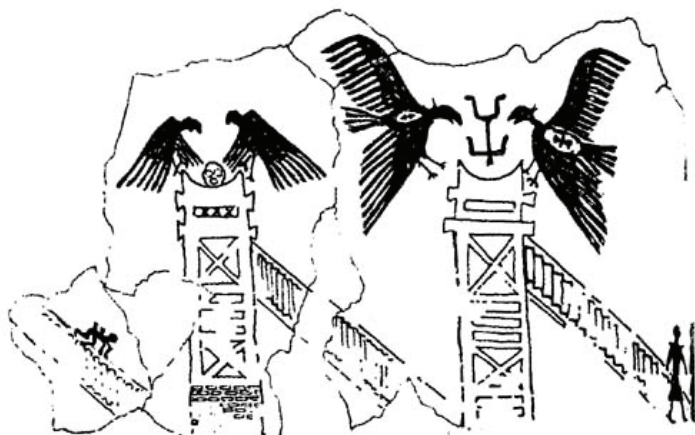
Het was mogelijk om deze gegevens te verkrijgen omdat de voorouders van Aymar hun kennis begroeven in chullpas - cilindrische of rechthoekige torens van twee meter, gemaakt van steen of ruwe baksteen en gelijkend op schaakrozetten. In sommige delen van de Zuidelijke Andes, vooral in het gebied van het Titicacameer, werden er zelfs na de invasie van de Inca's schedels gebouwd. Sommige van de kousen zijn niet verfiind, terwijl andere juist bedekt zijn met ingewikkelde ornamenten²⁸⁴. Een vergelijkbare methode om de toren ("dakma" - "toren van de stilte") te behouden was wijdverbreid in het Midden-Oosten, vooral in het pre-islamitische Iran en het voor-Christelijke Armenië. Dakma is een hoge holle toren, waarop het lichaam van de overledene wordt geplaatst, waar gieren worden uitgespreid. De overblijfselen van het lijk worden onder invloed van tijd en natuurverschijnselen in de as gelegd en vallen door de tralies in de toren. Als de dakma bovenin gevuld is, wordt deze als verboden plaats achtergelaten en wordt er een nieuwe gebouwd... Zoals A. al opmerkte. Repin (in persoonlijke correspondentie met de auteur), de fresco's uit Chatal Gyuyuk verbeelden ook de toren met griffioenen, en dat de gebogen "Hemelse Horizon" erop zowel op de fresco's in het paleis van Knossos als in de Egyptische hiërogliefen te vinden is, precies zoals de "hemelse horizon" (Ahet) en de "deur van de horizon".

En de oorspronkelijke naam van de Egyptische "sfinx" Aker, de god van gisteren en morgen, die de piramides van de farao's in Gizeh bewaakt, - "Bewaker van de horizon", "Bewaker van de eerste poorten van Duat" (zijn gezicht krijgt een portret dat lijkt op dat van Farao Chephren, zoon van Cheops, c. Gizeh. 2575-2465 VC; in de tempels van de godsberg werd hij niet afgebeeld met het hoofd van een man, maar met een valk die de ziel van

²⁸³ Tumanyan A. *Aymara - Zuid-Amerikaanse Armeniërs? // - armyane-yuzhnoj-ameriki*

²⁸⁴ Booker I. *Aymara indianen hebben de Spanjaarden niet gezien. - Toegangswijze : <http://www.pravda.ru/science/mysterious/past/03-05-2012/1113388-aymara-0/>*

de farao in de zon draagt). De oudste afbeeldingen van mankolv zijn gevonden tijdens de opgravingen van Goebekli-Tepe (gedateerd in het 10e millennium voor Christus).

En het is bekend dat het idee om als een dier te worden vertegenwoordigd heel gewoon was in pre-Columbiaans Amerika. Ieder mens werd geëvenaard door de geest van een dier, die hem kon beïnvloeden en meer geschikt maakte voor oorlog. Dit is niet veel anders dan het gebruik van mascottes met woeste gezichten om hun strijd lust op te wekken²⁸⁵. Mythen over het ontstaan van een natie uit het huwelijk van een man en een beest zijn ook gebruikelijk in Midden- en Zuid-Amerika. Zo verschenen de Olmecs als gevolg van de coïtus van een goddelijk dier Jaguar met een sterfelijke vrouw. Sindsdien is de Jaguar een totem van Olmecs geworden - vandaar het beeld van "kattengezichten" op hun beelden - altaren, steles en zogenaamde sculpturen van "basalkoppen" op sokkels (waarvan sommige een gewicht van 40 ton bereiken en bijna drie meter hoog zijn)²⁸⁶. En zij - met duidelijke negroïde kenmerken, met hetzelfde als de Egyptische Sfinx!

Thor Heyerdahl schreef ooit: "... De overeenkomsten tussen de vroege beschavingen van Egypte en Mexico zijn niet beperkt tot de piramides ... Zowel in Mexico als in Egypte was er een sterk ontwikkeld systeem van hiërogliefenschrift ... Wetenschappers merken de gelijkenis op van frescoschilderingen in tempels en graven, soortgelijke ontwerpen van

²⁸⁵ Bukker I. Duizend jaar geheimen van onbekende Mesoamerica //

http://www.pravda.ru/science/mysterious/past/27-12-2011/1103116-golden_chief-0/

²⁸⁶ Bukker I. Mysterious Olmecs erfde van de jezuïeten //

http://www.pravda.ru/science/eureka/discoveries/12-12-2011/1101581-olmec_puebla-0/

tempels en bekwame megalithische colonnades. Het is gespecificeerd dat bij de bouw van gewelven van platen architecten aan beide zijden van de Atlantische Oceaan niet wist kunst van de bouw van de huidige boog. De aandacht wordt gevestigd op het bestaan van cyclopische stenen mensfiguren, op verrassende astronomische kennis en een hoogontwikkeld kalendersysteem in Mexico en Egypte. Wetenschappers vergelijken verrassend op perfectie praktijk van trepanatie van een menselijke schedel, die kenmerkend is voor culturen van de oude Middellandse Zee, Mexico en Peru, en ook de soortgelijke Egyptisch-Peruaanse gewoonte van mummificatie te specificeren. Deze en andere talrijke culturele overeenkomsten zouden samen de theorie kunnen ondersteunen dat schepen uit de Middellandse Zee ooit of herhaaldelijk de Atlantische Oceaan zijn overgestoken en de fundamenten van de beschaving naar de inwoners van Mexico hebben gebracht... Nergens - noch in Mexico, noch in een ander deel van Amerika - benadrukt hij - hebben archeologen bepaalde tekenen van een evolutionaire culturele ontwikkeling niet gevonden. Overal is, zoals de opgravingen hebben aangetoond, de beschaving in één keer tot bloei gekomen, alsof ze van buitenaf werd binnengebracht. Overal vinden we sporen van emigranten die ergens vandaan kwamen en een volwassen en verfijnde beschaving naar gebieden brachten waar vrij primitieve volkeren waren. Nergens vinden we het centrum van waaruit de evolutie van de vroege Amerikaanse beschavingen begon. En, nog opvallender, de vroege Amerikaanse beschaving (dat wil zeggen de Olmec-cultuur) was beperkt tot een zeer ongemakkelijk gebied van de tropische en subtropische jungle van Midden-Amerika. Maar hier stroomt de grote oceaanstroming vanuit Gibraltar en de Canarische Eilanden naar de Golf van Mexico²⁸⁷

Beweert dat de piramides van Teotihuacan en Chola, waar aanhangers van trans-Atlantische invloeden graag naar verwijzen, ergens aan het eind van het eerste millennium voor Christus werden gebouwd, terwijl de bouw van de beroemde piramides van de farao's in het tweede millennium voor Christus volledig stopte..., en de enige stap constructie van Egypte, vergelijkbaar met de Amerikaanse, - "Piramide Joser" - in het algemeen, opgericht in het begin van het derde millennium voor Christus, evenals dat grote hun verschillen en stijlen van versiering, bouwuitrusting, materialen, bouw en zelfs in de benoeming, niet bestand tegen kritiek, als de Amerikaanse constructie, hun materiaal en het doel is een poging om de inheemse heilige landschap, zo vertrouwd voor hen en hun voorouders voor duizenden jaren te herhalen.

De wetenschap beweert op haar beurt dat de Olmecs zo'n 4000 jaar geleden in de moderne Mexicaanse staat Tabasco zijn verschenen. Ze kwamen over zee en vestigden zich in het dorp Tamoanchane ("We zijn op

²⁸⁷ Heyerdahl T. *In de voetsporen van de Zonnegod / per. uit het Engels // In het buitenland.* - - 1969. - Nr. 21, 23-29 mei. - - C. 31.

zoek naar ons huis"). De legende vermeldt dat de wijzen wegzeilden en de rest van het volk zich in dit land vestigde en zich naar hun grote leider Olmec Wimtoni begon te noemen (waar "Olman" "het land van het rubber" is)²⁸⁸.

De archeologie van de Olmec-nederzettingen La Venta, Tres-Sapotos, Trapiche, San Lorenzo, Viejona, Alvarado en andere monumenten aan de Golfkust van Mexico suggereert dat de Olmecs rond 1600 voor Christus het historische toneel betraden, maar de Pra-Olmec kenmerken worden rond 2500 voor Christus gevonden. De vroege vormen van de Olmec-cultuur verschenen in het gebied van San Lorenzo Tenochtitlán bij de oceaankust in het zuidoosten van de moderne Mexicaanse staat Veracruz.

Cultureel gezien waren de Olmecs de Maya's en de Azteken al duizenden jaren voorgegaan, en ze hielden hun legendes over hen in stand. De Olmeken behoorden tot de eerste Amerikaanse stammen die steden bouwden, piramides bouwden, hiërogliefen gebruikten, leefden volgens de kalender, wegen en waterleidingen bouwden, 's morgens chocolade van cacaobonen dronken en vooral, dingen maakten van jade, obsidiaan en beklede gebouwen met basalt. Zij waren de eersten die gebruik maakten van de methode om verschillende gewassen op één perceel te planten (dit vertraagt de uitputting van de bodem). Buurstammen hebben keramiek uit de Olmecs geadopteerd, met een aantal bijzondere kenmerken: Vaten met een vlakke basis; ornamenten aangebracht met behulp van een "wandelstempel", die met behulp van touwen en stoffen op klei worden geperst; stippelpatronen, prevalentie van beeldhouwde en gegroefde ornamenten; Vaten met stijgbeugelvormige handvatten; platbodem kommen met brede, gebogen buitenkroon; afbeelding van klauwen; versiering door zones; bakken van keramische producten in speciale ovens; zwart keramiek met witte kroon, enz. d. Het was uit de Olmecs dat de Maya's het systeem van het tellen van jaren, het schrijven, de methoden van observatie van hemellichamen en vele andere dingen leenden. Zij zijn ook verantwoordelijk voor de traditie van bloedige offers, waarbij het hart van de gevangenen werd weggenomen²⁸⁹.

D. Sodi's zeer interessante boek "The Great Cultures of Mesoamerica" besteedt veel aandacht aan de Olmecs en het verdient het om zeer gedetailleerd te worden gelezen²⁹⁰.

De Olmec-cultuur bloeide op een plaats die uiterst geschikt is voor de korenteelt, de jacht en het verzamelen, maar er is geen steen in het gebied,

²⁸⁸ Bukker I. *Mysterious Olmecs erfde van de jezuïeten* // http://www.pravda.ru/science/eureka/discoveries/12-12-2011/1101581-olmec_puebla-0/.

²⁸⁹ Evseev A. *Maya Kalender is voor hen uitgevonden* //

<http://www.pravda.ru/science/mysterious/past/28-02-2011/1068031-olmeci-0/>.

²⁹⁰ Sodi D. *Olmecchi* // Sodi D. *Great Cultures of Mesoamerica* / per. uit Spanje. - M. Kennis, 1985. - 208 c. - <http://historic.ru/books/item/f00/s00/z0000013/st006.shtml>

dus de lokale bevolking moest enorme blokken steen leveren voor hun monumentale sculpturen uit zeer afgelegen gebieden via het water, met grote vloten, of over land. De Olmecs werkten aan andesiet, basalt, jaspis, kwarts, dioriet, jade en andere stenen van handelsbeurzen. Ze kerfden ook edelstenen en halfedelstenen in blauwachtig groen, die ze vervolgens gebruikten om prachtige ornamenten en sierlijke figuren te maken. Maar recentelijk, in de Mexicaanse staat Chiapas, ontdekten wetenschappers een oud monument dat volgens hen door de Olmecs is opgericht. Het monument, dat naar schatting zo'n 3000 jaar geleden is ontstaan, toont een man met opgeheven arm, een hoofdtooi, een lendendoek en diverse decoraties, waaronder een paar oorachtige kammen, een halsketting en een riem met een jaguarhoofdsluiting. Archeologen geloven dat dit het beeld kan zijn van een heerser, een priester of een soort god. Er is veel controverse onder archeologen over de stele nummer 3 van La Venta, een gigantisch granieten monument van ongeveer 4,5 meter hoog en met een gewicht van 50 ton. Het is versierd met een complex en onbegrijpelijk tafereel, uitgevoerd in lage reliëftechniek. Twee mensen met fantasievolle hoeden staan tegen elkaar aan. Het personage rechts heeft een uitgesproken Europeïde type: met een lange arendsneus en een smalle, als gelijmde sik. Veel archeologen noemen hem schertsend "Uncle Sam" omdat hij echt heel erg lijkt op deze traditionele satirische figuur. Het gezicht van een ander personage, een tegenstander van "Uncle Sam", werd in de oudheid opzettelijk beschadigd, hoewel sommige van de overlevende details suggereren dat we een foto van een Jaguar man hebben. In 1955 vonden archeologen in La Venta een kleiplatform, waardoor ze in een smal en diep gat vielen op de bodem waarvan zestien kleine stenen mannetjes - deelnemers aan een of andere onbekende dramatische voorstelling - plechtig bevroor voor een hek van zes verticaal geplaatste bijlen. Op de vraag: "Wie zijn ze?" werd gesuggereerd dat de zestiende deelnemer - een eenzame, uit ruw graniet gesneden figuur (in tegenstelling tot de anderen) - met zijn rug tegen het hek staat. De andere vijftien beeldjes zijn gemaakt van jade en hebben een puur Olmec-look (Mongoolse langwerpige ogen, platte neuzen, gezwollen gedraaide lippen en een langwerpig, kunstmatig vervormd hoofd). In één en dezelfde richting gedraaid, kijken ze goed naar de "granieten man". Rechts van hem nadert een stoet van vier sombere figuren met bevroren gelaatsmaskers. Wie is hij, deze eenzame man? De hogepriester die het plechtige heidense ritueel toedient, of het offer dat onmiddellijk op het bloedige altaar van een onbekende god wordt geworpen?

Hun piramidevormige tempels ter ere van de almachtige Olmec-goden gebouwd naar het beeld en de gelijkenis van hoge en onneembare bergtoppen van vele gedoofde vulkanen in de nabijgelegen bergen van Tuxtla. De Indianen geloven dat het in zulke vulkanische pieken zat dat de goden van het vuur en het binnenste van de aarde leefden. Uit berekeningen van de

Amerikaanse archeoloog Robert Hejzer blijkt dat het volume van de Grote Piramide van La Venta 4700 duizend kubieke meter maakt die voor de bouw ervan 800 duizend mandagen nodig waren.

In het centrum van de Olmec-cultuur van La Venta, vlakbij de "Grote Piramide", is er een breed en vlak plein dat aan alle kanten wordt begrensd door verticaal staande basaltzuilen. In het midden ervan stond een vreemd bouwwerk - een platform van dezelfde stenen zuilen. Toen het platform werd ontruimd, verscheen er een soort basalthuis, half verborgen in de grond, voor de archeologen. De lange zijde bestond uit negen verticaal geplaatste kolommen, terwijl de korte zijde uit vijf kolommen bestond. Van bovenaf werd dit rechthoekige bouwwerk bedekt met een spoel van dezelfde basaltzuilen. Het "huis" had geen ramen of deuren. Oude bouwers zonder de hulp van mortel en eventuele speciale bevestigingsmiddelen zo vakkundig aangepast aan elkaar gigantische stenen kolommen die tussen hen niet zou glijden en muis, en immers, elk van hen woog zonder een kleine twee of zelfs drie ton en had tot 3 meter lang met een diameter van 30 centimeter. Met behulp van een manuele lier en stevige touwen trokken de arbeiders aan de top van het mysterieuze bouwwerk. In het interieur vonden we verbazingwekkende Olmec-dingen: een elegante kleine hanger in de vorm van een uit groene jade gesneden hondenjaguar, een ovale spiegel uit een zorgvuldig gepolijst stuk zwarte hematiet. Achterin de kamer was er een platform van klei en bekleed met steen. Op het oppervlak zat een grote vlek felpaarse verf. Daarbinnen werden menselijke beenderen gevonden die behoren tot minstens drie begravenen. Echter, water drong door de scheuren in het stenen deksel en de chemische werking van de klei vernietigde de botten van het skelet zelf bijna volledig. Naast de skeletten liggen allerlei voorwerpen van kostbare jade in groene en blauwachtige tinten: grappige figuurtjes in de vorm van zittende mannen met gezwellen babygezichten, dwergen en freaks, kikkers, slakken, glimmende jaguar monden, nieuwsgierige bloemen en kralen, een reusachtige haaiantand, enz. Er was ook een van de meest opvallende beelden van jade sculptuur van pre-Columbiaans Amerika - een zittende vrouwenfiguur uit gepolijste blauwe steen met een ronde hematiet spiegel. De handen van de vrouw zijn op haar borst gevouwen, zodat de rechter boven de linker ligt. Fijn gestyled lang haar valt tot op de schouders. De beeldhouwer geeft de gelaatstreken van het schattige ovale gezicht zo expressief en precies weer dat het lijkt alsof het zijn eigen bijzondere innerlijke leven leeft: zowel de toeschouwer kan duidelijk de schaduw van de boze glimlach op de mollige lippen zien, als de mysterieuze scheelheid van de enigszins scheve amandelvormige ogen. Er werden ook twee onvergelykbare dingen gevonden: een naakt jadebeeld van een naakte man met schuine ogen en een langwerpig, kunstmatig vervormd hoofd, en een lang instrument van blauwe jade met een spits uiteinde, zoals een bal. Precies dezelfde instrumenten werden door de oude Mexicanen en

Maya-stammen gebruikt om de oren te doorboren tijdens bloedige offers aan hun goden. In de zuidwestelijke hoek van het begraafplatform was er een vreemde hoofdtooi die meer leek op een "doornenkroon" dan op een symbool van macht en hoge sociale status van de eigenaar. Zes lange naalden van zee-egel werden aan een stevig koord geregen, gescheiden door mooie jade-ornamenten in de vorm van vreemde bloemen en planten. Daarnaast vonden archeologen twee grote "spoelen" jade - oorsieraden, een soort oorbellen - en de resten van een houten grafmasker met inlegwerk van schelpen en stukjes jade. Volgens een legende die nog steeds bestaat onder de Indianen van La Venta, is hier, tussen de ruïnes van de oude stad, niemand minder dan de laatste Azteekse keizer begraven - de noodlottige Montezuma II, die in 1519 in Tenochtitlán stierf door toedoen van zijn verontwaardigde landgenoten. En als de nacht op aarde valt, komt hij uit een vochtige, donkere grafombe om met zijn hovelingen te dansen in de spookachtige stralen van het maanlicht op de verlaten straten en brede pleinen van de slapende hoofdstad van de Olmecs. Dit alles is natuurlijk een vrucht van de volksfantasie, een prachtige legende. Maar de wetenschappelijke betekenis van het basaltgraf van La Venta zal waarschijnlijk niet minder zijn, omdat er in plaats van Montezuma een machtige heerser in begraven ligt die 9-10 eeuwen voor de Azteken in de vallei van Mexico-Stad leefde. Niet ver van het graf graven de arbeiders de geul en komen onverwacht een holle sculptuur tegen die een jaguar voorstelt die in een ring is opgekruld.

In 1990 werd in de Mexicaanse staat Veracruz een plaat ("bloque de Cascajal") ontdekt, aan de bewerkte concave zijde waarvan voorheen onbekende letters werden geschreven (drie van de 28 karakters worden vier keer geschreven, zes andere worden vier keer herhaald, en twaalf karakters in twee exemplaren. Sommige van de personages lijken op insecten, andere op een gestileerde maiskolf), die als Olmec worden herkend. Over de problemen van het schrijven van Epiolmec (Istmisch schrift), schrijft de onderzoeker A.V. Tabarev: "... De recente ontdekking van een klei-cilinderzegel in San Andres (vijf kilometer van La Venta) met het beeld van een vogel die een in hiërogliefen geschreven zin "uitspreekt" stelt ons in staat om de tijd van het bestaan van het echte Olmec-schrift toe te schrijven aan 650 v.Chr. In het licht van deze bevinding kunnen we op een heel andere manier kijken naar de tekens die zijn gemarkeerd door deskundigen op het gebied van celten (rituele bijlen), maskers, figuren, stèles en andere kunstwerken. Het aantal inscripties is echter nog steeds extreem klein om te kunnen spreken over de mogelijkheid om deze borden of hele teksten te kunnen lezen. De linguïsten Terrence Kaufman en John Justeson waren meer dan tien jaar bezig met het ontcijferen van het epiolmische schrift. Volgens hen is het Epiolmec-schrift deels logografisch (semantisch), deels fonetisch en behoort het tot de taalkundige familie van het Mixe-Zoquean, of beter gezegd tot de taal van het Proto-Zoquean. De talen van deze familie worden

gesproken door de volkeren van het moderne Zuid-Mexico en Guatemala²⁹¹. Echter, C. Wichmann ontkent deze constructies: volgens zijn reconstructie is een groot deel van de betreffende leenwoorden gemaakt van de soketalen in plaats van de pra-taal, een periode later dan de hoogtijdagen van de Olmec-cultuur.

De Azteekse wijzen vertelden de Spaanse monnik de Sahagún over de mensen die per boot vanuit het noorden kwamen en hun voorouderlijk thuisland - de legendarische Zeven Grotten (of Zeven Huizen) - verlieten, de weg waarheen de sterren van de Grote Beer wezen. Lange tijd vestigden ze zich in Tamoanchan, de toekomstige thuisbasis van Quetzalcoatl. In de Maya's betekent het woord "Tamoanchan" letterlijk "land van regen en mist". "... Lang geleden, in tijden die niemand zich herinnert, verscheen er een machtig volk in deze contreien... Mensen dwaalden lang daarvoor op zoek naar het beloofde land... Eerst kwamen ze in grote getale op hun torens aan de noordelijke oever aan. En de plaats waar ze hun boten achterlieten heet Panutla (*een moderne stad aan de kust van de Golf van Mexico, in het noordelijke deel van Veracruz, - O.G.*). Onmiddellijk, bewogen ze zich aan de rand van het water... Ze liepen niet alleen. Ze werden geleid door priesters, God zelf wees hen de weg... Uiteindelijk bereikten ze het gebied van Tamoanchan en stichtten daar hun koninkrijk".

Er wordt aangenomen dat Tamoanchan ergens aan de noordkust van de Golf van Mexico lag, van Boca del Rio tot La Huasteca in de provincie Morelos, en mogelijk ook een deel van het eigenlijke Olmec-gebied omvatte, dat wil zeggen het zuidelijke deel van Veracruz en het noordelijke deel van Tabasco. De legende die door de historicus V. Jimenez Moreno wordt geciteerd, vermeldt dat de eerste man werd gecreëerd in de grot Tamoanchan, die zich in het land van Kuaunauaca (Cuernavaca, hoofdstad van de staat Morelos) bevond. De grot zelf wordt voorgesteld om te worden geïdentificeerd met de grot aangepast voor het astronomisch observatorium in de buurt de oude pre-Columbiaanse nederzetting Shochikalco (astek. Xochicalco "huis van bloemen") 38 km ten zuidwesten van de stad Cuernavaca in het westelijke deel van de Mexicaanse staat Morelos. Shochikalco heeft gebloeid als politiek, religieus en commercieel centrum en lijkt qua architectuur en iconografie op Teotihuacan, de stad van de Maya-beschaving en de Matlacinca-cultuur uit de Toluca-vallei. De legenden zeggen dat de mensen van Tamoanchan in Teotihuacan gingen bidden, wat suggereert dat deze stad in de buurt was. Er werd ook gezegd dat Tamoanchan, net als Cholula, door reuzen werd gebouwd.

Volgens de legende gingen hun wijzen op een dag weer aan boord van hun schepen en zeilden ze naar het oosten, waarbij ze de rest van hen verzekerden dat ze pas voor het einde van de wereld zouden terugkeren.

²⁹¹ Booker I. *Pre-Columbiaans Amerika kan niet worden vertaald* // http://www.pravda.ru/science/mysterious/past/13-10-2011/1094543-olmec_veracruz-0/.

Vervolgens hebben verschillende oudsten die in Tamoanchan verbleven, waaronder Osomoko en Sipaktonal, wijzigingen aangebracht in de kalender.

De Sahagún gaat verder met te zeggen dat de overgebleven Olmecs (Olmecs-Uishtotins) de omliggende landen begonnen te koloniseren, Tamoanchan verlieten, wijn en poulka uitvonden: "Toen iedereen in Tamoanchan was, vestigden verschillende families zich in de provincies, die nu Olmeca Uishtoti heten. Vroeger kenden ze betovering en magie, en hun leider en meester, Olmecatl Uishtotli, sloot een verbond met de duivel. Van deze mensen, die zich Olmecatl-Wishtotli noemden bij de naam van hun leider, wordt gezegd dat ze, toen ze Tullan verlieten, de Tolteken volgden en naar het oosten trokken, waarbij ze tekeningen meenamen die hun magische acties uitbeeldden. Aangekomen bij de kust (in de haven), bleven ze omdat ze de zee niet konden oversteken. Van hen komen degenen die nu de Anauaca Mištekami heten. Hun voorouders vestigden zich daar omdat hun meester dat land koos, zeer goed en zeer rijk. Ze vonden een manier uit om wijn van het land te maken. Het begon met een vrouw die leerde om de bladeren van een tovenaar te prikken en om honing te produceren om er wijn van te maken, Mayauele genaamd. Degene die het eerst de wortels vond die in de honing werden gegooid, werd Patecatl genoemd. En de auteurs van het recept voor het maken van pellets, zoals ze dat vandaag de dag nog steeds doen, heetten Tepuestecatli, Kuatlapanki, Tliloa, Papastaczocaca, allemaal verzonnen ze een manier om pellets te maken op de berg, genaamd Chicinauia (tegenwoordig Chicinautsin Hill, ten noordwesten van Tepostlán, waar de goden Pulque werden vereerd, en onder hen Tepústektel), en aangezien deze wijn een schuim vormt, noemden ze deze berg ook Poposonaltepetl, wat schuimige berg betekent; Nadat ze wijn hadden gemaakt, nodigden ze alle oudsten, oudsten en oude dames uit op de reeds genoemde berg, waar ze eten en drinken gaven aan iedereen die wijn had gemaakt; iedereen die bij het banket was kreeg vier koppen wijn, en niemand kreeg een vijfde, om niet dronken te worden. En er was een Cuestek, het hoofd en de meester van Cuestek, die vijf koppen wijn dronk en zijn verstand verloor, en die zonder verstand zijn kleren uittrok en zijn beschamende plaatsen blootlegde, waarom deze uitvinders van wijn wegliepen, vreselijk beledigd, en allen verenigden om hem te straffen; maar zodra Cuestek erachter kwam, liep hij van hen weg met zijn vazallen, die zijn taal verstonden; en ze gingen allemaal naar Panotlan, waar ze vandaan kwamen, dat nu Panotlan heet, en de Spanjaarden noemen hem Panuco. En toen ze bij de haven aankwamen, konden ze niet verder gaan, dus vestigden ze zich daar, en nu is hun naam toneyome, wat betekent in het Indisch (in het Mexicaans) Touampooan, en in het Romaans - "onze burens"; en ze namen hun naam aan van uw leider en heer, genaamd Cuestekatli. Uit verschillende bronnen is bekend dat de Toltech-Chimeks gecoacht hebben tot ze slaven werden van de Olmecs in Cholula. Later slaagden ze erin hun veroveraars

met hun eigen wapens te verdrijven en begonnen ze te vechten tegen naburige volkeren - Shochimilki, Ayapanki, Teshaloki, etc. De Toltech-Chimeki waren ook bekend als slaven van de Olmeken in Cholula. Echter, deze Olmeken, na hun verdrijving uit Cholula, bewogen zich in twee richtingen: een naar de Sierra Sacatlan, in de huidige staat Puebla (de Olmeken van Sacateca), en de andere naar het zuiden (de Olmeken van Shikalanka). Er zijn ook andere historische Olmecs, de niet-Olmecs. Historicus V. Jiménez Moreno zegt het volgende over hen: "Blijkbaar komen de niet-Olmecs overeen met de masateco-polars die gedeeltelijk door de Nahua zijn geassimileerd. Zij waren ook de laatste vertegenwoordigers van de Teotihuacan cultuur, vooral in de Teotihuacan periode IV-V". De meest recente Olmeken die in de kronieken van de Spaanse monnik Bernardino de Sahagún (boek X van zijn Algemene Geschiedenis van Nieuw Spanje) worden genoemd zijn de Olmeken van de Golfkust van Mexico, tijdgenoten van het Azteekse "rijk" die ten tijde van Conquista in het gebied woonden. De Sahagún's informanten noemden hen de "Olmecauishtotin Mistek". Ze zouden een barbaarse taal hebben gesproken, dus niet de Azteekse (Nahuatl) taal van de informanten. In de historische wetenschap zijn deze "decadente" Olmeken en de volkeren die hun cultuur hebben geadopteerd. Zij worden gedefinieerd als "epiolmecs" (waarbij het voorvoegsel "-epi" betekent "na"). Met name het religieuze en politieke centrum Tres-Sapotos (tot 250 na Chr.), beroemd sinds het oude Olmecs, bleef gedijen.

Dat wil zeggen, de Olmecs verdwenen, en assimileerden zich in de omringende volkeren, geleidelijk aan, zonder slechts een paar honderd jaar voor de komst van de veroveraars te overleven. Het is dan ook niet verwonderlijk dat een overvloed aan elementen van de archeologische en spirituele cultuur van de Olmeken wordt gevonden onder vele indianenstammen, niet alleen in Meso-Amerika maar ook in Zuid-Amerika (Panama, Ecuador, Peru).

Laten we gaan, vrienden, voordat het te laat is.
We zullen drijven om een nieuwe wereld te vinden.
We varen uit, en blijven zitten, oké,
Laten we de rammelaars raken.
Het is mijn bedoeling om voor zonsondergang over het zeil te heersen,
Voorbij hem, en voor ik sterf,
Om te zijn waar de westerse sterren zinken.
Misschien zal de afgrond van de zee ons inslikken,
Misschien kunnen we naar de Islands Happy gaan,
We zullen de grote Achilles daar zien,
Die we kenden. Veel mensen zijn weg,
Maar velen doen dat nog steeds.
En we hebben niet meer dezelfde kracht als vroeger,

Dat hij aarzelde over de aarde en de hemel,
Maar wij zijn ons. Het verharden van de harten van de onverschrokkenen,
Verzwakt door zowel de tijd als de rotsen,
Maar door een sterke onverbiddelijke wil...
Zoeken, vinden, vasthouden, niet toegeven.

(A. Tennyson, "Ullis"; vertaald door C. Balmont)

Met het behoud van het monopolie op het zeilen naar het Westen hebben de Tempeliers natuurlijk het verhaal van enkele mysterieuze eilanden in de oceaan, genaamd de "Zee van de Duisternis", die lang geleden aan de kusten van de Europese Atlantische Oceaan hadden bestaan, ontbonden. Het was Homerus zelf die hen hielp:

...altijd de schemering is er en de mist. Nooit een lichtdragende zon
Verlicht de mensen die in de regio wonen niet,
Het verlaat de aarde om de sterrenhemel te betreden,
Of vanuit de lucht naar beneden komen, terug naar de aarde.
De nacht is omgeven door een sinistere stam van ongelukkige

mensen.

(Homerus, "The Odyssey", XI, 14).

Maar tegelijkertijd is het het eiland van de Gezegende, dat de thuisbasis is van oude Griekse goden en helden, maar ontoegankelijk is voor gewone stervelingen. Als de zeelui hen naderen, verdwijnen de geesten.

Naar dergelijke eilanden, bijvoorbeeld, zeilen en een vertegenwoordiger van de westelijke tak van de christelijke traditie - St. Brendan (484-578), waarvan de reizen worden beschreven in de "*Reis van St. Brendan de Navigator*" ("*Navigatio Sancti Brendani Abbatis*", IX eeuw), die zeer populair was in Europa sinds de XII eeuw en de verbeelding wakker schudde. Het avontuur van de helden is geïnspireerd op het visioen van het eiland van de Heilige Monnik Barint. Zeven jaar lang heeft hij samen met zestig metgezellen de zeeën rondgezworven voordat hij door de hoogste krachten het "betoverde land" - het Eiland der Zaligen - mocht bereiken (Tyr na Noga, Letters "Eiland der Jongeren"). Hij vaart langs de kegel van de berg van de hel, omarmd door de vlammen, ontmoet Judas die op een rots zit, en bereikt dan een eenzame rots, waar een naakte kluizenaar Paulus woont, 30 jaar lang geen eten eet: "... St. Brendan en degenen die bij hem waren, zeilden naar het eiland van die man, en hij was bij hen, en daar werd veertig dagen lang voedsel opgeslagen. Daarna, veertig dagen lang, voeren ze over zee naar het oosten. En de man heeft ze de weg gewezen. Na veertig dagen, 's nachts, stonden ze voor een sluier van mist zo hoog als ze konden zien. De aanklager zei tegen de heilige Brendan: "Weet je wat deze mist is?" St. Brendan zei: "Wat is het?" Dat is wanneer hij zei: "Deze mist omringt het eiland waar je al zeven jaar naar op zoek bent." Een uur later scheen hun felle licht en kwam het schip aan wal. Toen ze van het schip afkwamen, zagen ze een brede vlakte vol bomen die vruchten droegen als in de herfst. Zolang ze in dit land

rondliepen, zijn ze nooit in de nacht gevangen geweest. Ze aten zoveel fruit als ze wilden, en dronken uit de bronnen, en liepen zo veertig dagen lang, maar konden de grens van de aarde niet vinden. Op een middag zagen ze een grote rivier stromen in het midden van het eiland. Toen zei St. Brendan tegen de broeders: "Deze rivier kunnen we niet oversteken, daarom zullen we de grootte van dit eiland niet meten. Toen ze het onder elkaar begonnen te bespreken, verscheen er plotseling een jongen voor hen, die hen met grote vreugde kuste en elk van hen bij naam verwelkomde. Hij zei: "Gezegend zijn zij die in Uw huis wonen; zij zullen U voortdurend prijzen" (Psalm 83: 5). Toen hij dit zei, richtte hij zich tot de heilige Brendan met de woorden: "Dit is het land dat u al heel lang zoekt. Maar je kon het niet meteen ontdekken, want God wilde je veel mysteries in de grote oceaan onthullen. Ga nu terug naar het land waar je geboren bent en neem zoveel mogelijk van de vruchten en edelstenen van dit land mee als je schip kan meenemen. Uw [laatste] reis komt eraan als u en uw vaders worden gerepareerd. Na vele jaren zal dit land zich openstellen voor uw erfgenamen wanneer de vervolging van de christenen begint. De rivier die je ziet deelt dit eiland in tweeën. En de vruchten zijn zo rijp omdat ze de hele tijd in het daglicht blijven en de nacht hier niet komt. Maar dit licht is Christus. Toen hij uit de vruchten van dit land en allerlei kostbare stenen kwam, verliet St. Brendan de gezegende man en de jongen, samen met zijn broers klom hij op naar het schip en zwom hij door de dichte mist. Toen bereikten ze een eiland dat het Eiland van de Vreugde heet. Daar brachten ze drie dagen door, en toen, gezegend, keerde St. Brendan terug naar zijn plaats.

Christoffel Columbus baseerde zich op de legenden van St. Brendan in zijn argumenten over het bestaan van een zeeroute over de Atlantische Oceaan naar Azië. In 1976 bouwde de Ierse ontdekkingsreiziger Tim Severin stierenhoenders (type grote boot) en voer in twee zomers van Ierland naar Newfoundland via Hebriden, Faroeres en IJsland om te laten zien dat de reis van de heilige mogelijk was. Op zijn reis zag hij ijsbergen en zeedieren zoals walvissen en bruinvissen, wat de eigenlijke analogie zou kunnen zijn van fantastische visioenen uit de legendes van Brendan.

In 563, op het heilige eiland Ayon voor de oostkust van Schotland, ontmoette Brendan St. Columbus (521-597), met wie de beroemde reis van zijn discipelen Sneuw hond en McRiley, beschreven door Adamnan in *The Lives of St. ...* En dat is het land waar ze in het begin naartoe gingen - dat was het Land van de Heiligen, een land dat vruchtbaar, glanzend, sierlijk en verbazingwekkend was, de heiligen gingen er naartoe gekleed in witte linnen kleren, bedekten hun hoofd met witte clobuks. Heiligen uit de oostelijke landen bezetten het oostelijke deel van het Land van de Heiligen, uit de westelijke landen - westelijk, heiligen uit de noordelijke en zuidelijke landen - noordelijk en zuidelijk. Iedereen die zich in het Land der Heiligen bevond, hoorde muziek en werd ondergedompeld in de contemplatie van een vat dat

negen rangen van de hemel bevatte. Soms voerden de heiligen zelf prachtige muziek uit die God verheerlijkte, en soms luisterden ze naar de muziek van de hemelse gastheer, want ze hadden niets anders te doen dan muziek en contemplatie van de goddelijke uitstraling, want ze waren gevuld met de geuren die deze aarde vulden. In het zuidoosten is er een prachtig koninkrijk dat wordt omsloten door een kristallen gordijn uit het Land der Heiligen, en in het zuiden staat een gouden poort, waardoor je de verschijning van alle rangen van de hemelse gastheer kunt zien. De heiligen en de hemelse gastheer worden niet van elkaar gescheiden door duisternis of gordijnen, door de verschijning van de gastheer aan de andere kant van de hemelse gastheer, en door de onontkoombare uitstraling die ervan uitgaat, zijn nooit verborgen voor de heiligen. Bovendien is de ring van het vuur rondom deze aarde, en iedereen kan er in en uit gaan, want het schaaft de rechtvaardigen niet. De twaalf apostelen en de Maagd Maria staan naast de Almachtige Heer, terwijl de patriarchen, profeten en discipelen van Christus naast de apostelen en de heilige maagden aan de rechterhand van de Maagd Maria staan. Ze worden omringd door baby's en kinderen die genieten van het gezang van vogels uit de droom van de hemelse gastheer. De glanzende onthechtingen van beschermengelen bakken ze met nederigheid en zorg voor altijd in het aangezicht van de Koning van de Hemel. Echt, geen enkele man in deze wereld kan de mensen die er zijn echt beschrijven! De rechtvaardigen blijven in het land van de heiligen, in grote glorie, tot de dag des oordeels, en zij zullen er zijn om het gezicht van hun Heer te aanschouwen, die voor hen noch een sluier noch een schaduw voor eeuwig en altijd zal verbergen. Hoewel de uitstraling, het geluk en het licht dat het land van de heiligen omhult majestueus en mooi is, zijn ze duizend keer groter dan de vlakte van de hemelse gastheer die zich rond de troon van de Heer uitstrekt. En zo ziet de troon eruit: het is als een baldakijn die op vier edelstenen rust. Van daaruit hoor je de harmonieuze melodie van deze stenen zuilen. En dat alleen al is het bewijs van de glorie en de grootsheid van de troon. Drie edele vogels zitten voor de koning van de hemel, en hun gedachten zijn altijd gericht op de Schepper. Hun zang, die de Heer verheerlijkt en verheft, betekent de komst van elk van de acht uur voor het gebed, en na hen wordt het lied opgepakt door het koor van de aartsengelen, en ze worden herhaald aan alle hemelse gastheren, heiligen en maagden. De majestueuze boog verheft zich boven de koninklijke troon van de Heer en bekroont de Schepper alsof het een geschilderde helm of een koninklijke tiara is. Als menselijke ogen het zien, zullen ze onmiddellijk blind worden. Drie cirkels scheiden de Heer van de hemelse gastheer. Duizend maal zesduizend engelen in de vorm van paarden en vogels omringen een vlamme troon. Dan moeten we zeggen over de Almachtige Heer dat niemand anders dan Hij of Zijn hemelse gastheer erin kan slagen om Zijn uitstraling, de kracht die van Hem komt, Zijn uitstraling en majesteit, Zijn buitengewone vrijgevigheid en

standvastigheid te beschrijven, evenals de vele engelen en aartsengelen die Hem prijzen met hun zang, en dienaren die Hem om de beurt benaderen en Hem verlaten met korte boodschappen voor elk van de rangen, en Zijn vriendelijkheid en grote vriendelijkheid voor de een en Zijn strengheid en hardheid voor de ander. Als iemand voortdurend naar Hem kijkt - vanuit het westen of het oosten, vanuit het noorden of het zuiden - zal hij zeker het gezicht van de Heer voor zich zien, dat helderder schijnt dan de zon. Hij verschijnt echt niet in menselijke vorm, met benen en hoofd, maar als een grote wolk die rode vlammen over de hele wereld laat schijnen, en elk van hen strekt zich uit voor Hem met angst en beven. Zijn licht overspoelt alle hemel en aarde, en de uitstraling als een koninklijke ster omringt hem. De zang van de drieduizend koren die elke melodie zingen, gaat op in één koor van de hemelse gastheer. Deze drieduizend melodieën zijn zoeter dan welke muziek ter wereld dan ook. Hier is een beschrijving van het kasteel, waar de troon zich bevindt: zeven kleurrijke kristalmuren omringen het. Elke opeenvolgende muur is hoger dan de vorige. De basis en de bodem van het kasteel zijn gemaakt van transparant kristal. De Hemelse Hostie is zeer nederig en zeer vriendelijk, er is geen voordeel dat ze niet hebben, dit kasteel wordt bewoond door heiligen en pelgrims die trouw zijn aan God. Het is onmogelijk om het te beschrijven, maar hun structuur en orde zijn zodanig dat noch hun rug, noch hun zij zich naar de ander keren, maar dankzij de kracht van de Heer staan zij oog in oog, op dezelfde hoogte en op dezelfde afstand rond de troon, en tegelijkertijd zijn hun gezichten naar God gekeerd. Een altaarbarrière van kristal scheidt elke twee koren van elkaar, het is versierd met zilver, goud en drie andere edelstenen die van bovenaf opvlammen, wat een zachte, melodieuze klank oplevert die wordt gecombineerd met de zoete muziek van de koren. Zevenduizend engelen naar het beeld van de tongen van de vlammen verlichten de stad van alle kanten, nog eens zevenduizend engelen branden in het hart van de stad en verlichten wat er in de buurt is. Mensen van over de hele wereld zijn verzameld op één plaats, en hoe talrijk ze ook zijn, het aroma dat uit één tong van deze vlam opstijgt is genoeg om ze allemaal te verzadigen. Zo ziet de hemelse gastheer er uit, en de droom [van de rechtvaardigen], en de beschermengel. Voor de hoofdpoot van het kasteel liggen twee vuurgordijnen en een ijsgordijn, en de bovenste delen botsen in de eeuwigheid met elkaar. Wanneer dit gebeurt, verspreidt het geluid van de impact zich over de hele wereld. De stam van Adam valt bij het horen ervan met afschuw, rilling en beven op de grond. Voor de bittere en bange mensen lijkt dit geluid zondaars te zijn. Maar als je aan de andere kant van de gordijnen staat, waar de hemelse gastheer is, hoor je bijna geen vreselijke donder, het verandert in zoete muziek, die overal morst. De locatie van dit Kasteel is majestueus, want slechts "weinig van velen" konden we vertellen over allerlei wonderen en curiosa... Terwijl ze over de golven van de zee van

de Oceaan zwierven, zagen ze een prachtig eiland, waarop verspreide loofbomen groeiden met prachtige bloemen vol met honing. In het midden van het eiland lag een meer, waarvan de bodem gevuld was met parels en edelstenen, en er groeiden aromatische kruiden omheen. Zeelieden zagen daar enorme lelijke mensen met paardenmanen, hondenkoppen en menselijke lichamen. Nadat de broers op het eiland waren geland, waren ze vervuld van angst en afschuw voor vreemde, onbekende mensen. Er hingen rotsen waaraan met spijkers en bessen bedekte takken van bramen hingen, en er stond een prachtig en verbazingwekkend bos vol met allerlei soorten fruit en bessen. De geestelijken begonnen ze te verzamelen en op te eten, en toen ze zoveel bessen hadden verzameld als ze dachten, verlieten ze het eiland. Moe van het zwerven zagen ze het eiland, waar ze aan de kust een oude, grijze en nederige geestelijke, gekleed in witte kerkelijke kleding, ontmoetten. Ze begroetten elkaar en vroegen naar het nieuws. Hij vroeg het hen: "Waar kom je vandaan?" En ze vertelden hem hun verhaal van begin tot eind, en vertelden hem dat ze vanuit Ierland hadden gezeild en lange tijd over de open oceaan hadden gezworven van het ene mooie eiland naar het andere. Hij antwoordde: "Blijf hier, je vindt een schuilplaats en je krijgt genoeg vis, wijn en brood. Ze gingen met hem mee en brachten drie dagen en drie nachten door op dit eiland, stapten vervolgens in hun boot en zeilden verder. Ze vielen in slaap en werden wakker van het gerammel van de bodem van de boot tegen het zand aan de kust. Ze stonden op en zagen de velden met rijp brood die het eiland en verschrikkelijke mensen met varkenskoppen en menselijke lichamen bedekten. Degenen die de boot opmerkten, probeerden er bij te komen, ze raaptten stukken land op en gooiden die naar broers die, bang zijnde, langs de kust zwommen. Toen gingen de vreselijke mensen naar beneden naar het water en gingen de zee in langs de hals. O broeders van Columbus," riepen ze, "kom niet in onze buurt, want wij zijn van het geslacht van Kaïn, vervloekt, en we hebben geen andere thuis dan dit eiland dat we moeten cultiveren! De geestelijken passeerden hen en stuurden hun boot de zee in op de hoge golven van de oceaan. Hun hoofden werden zwaar, hun harten gevuld met verdriet en afschuw, en ze veegden een zee van tranen uit, zodat hun kleren op hun borst doorweekt waren. Ze dachten onophoudelijk aan Columbus en baden en zongen psalmen. Kort daarna verscheen er een eiland voor hen, van waaruit een merelzang en het gezang van de vrouwen die de boot waren komen ontmoeten, te horen waren. En dat is wat ze zongen: "Moge de zegen van God ons leiden, moge de Zoon van Maria ons omhelzen!" De geestelijken zeiden: "Zing nog eens voor ons! Te oordelen naar de melodie, geloven we dat deze muziek, instrumenten, en het lied van de vrouwen van Eire." De vrouwen antwoordden: "Kom met ons mee naar het paleis, en daar zul je met de koning praten." Ze gingen met de vrouwen naar het paleis waar de koning woonde, die hen verwelkomde en vroeg: "Waar kom je vandaan en wat is je herkomst?" Ze zeiden: "We zijn

van de Broederschap van Columbus, we komen uit Ierland." - Weet je', vroeg de koning, 'hoeveel zonen van Domnalla, de zoon van Aeda, nog leven'? - "Slechts één heeft het overleefd," antwoordden ze. - Ross' mannen hebben Fiahu, de tweede zoon, vermoord en we geven om degenen die hem hebben vermoord, waaronder Diarmite Olmar en Aillillil, maar we weten sindsdien niets meer van hun lot. - "De waarheid is wat je zegt, geestelijken," zei de koning, "en wij zijn de mensen die de zoon van de koning hebben gedood. We leven niet oud of sterven en zullen hier blijven tot het Laatste Oordeel, wanneer Elia en Henoch naar buiten komen om te vechten tegen de Antichrist. Samen met hen gaan we ten strijde en sterven we ook. En tot die tijd zijn we op dit eiland, in de schaduw van goud en zilver. En als je weer in Ierland bent, zeg dan dat er twee meren zijn, een meer van vuur en meren van water, en als Martin en Patrick er niet waren geweest, zouden water en vuur al lang geleden op Ierland zijn gevallen. - "Het is jammer, antwoordden de geestelijken, dat het ons niet gelukt is om Enoch en Elia te zien, want we willen graag met hen praten". - "Dit is onmogelijk," zei de koning, "want ze zijn op een geheime plaats en zullen daar blijven tot ze naar buiten komen om de Antichrist te bevechten. Toen maakten de geestelijken zich klaar om te varen, en de koning zei tegen hen: "Blijf bij ons, want het is zo goed om je [weer] te zien. Maar ze besloten zich te haasten. En zo was dit eiland: aan de basis was er een snelle stroming, en de geestelijken dook er in om zich te wassen, en het water stroomde er warm of koud naar hun wens. Deze bron werd gevoed door regenwater. Toen gingen ze naar de woning van de koning. Gezegend was dit huis, gezegend waren de kamers en prachtig was de inrichting, want er waren honderd deuren in dit huis en bij elke deur stond een priester met het lichaam van Christus en een grote menigte mannen en vrouwen zocht de communie. De geestelijken kwamen het huis binnen en begroetten hen, en gingen daarna met de mannen en vrouwen naar de mis luisteren. Daarna werd hen wijn geschonken en de koning zei tegen de geestelijken: "Informeer het volk van het eiland Eira dat hen een grote straf zal worden opgelegd. Vreemden, mannen op schepen, krijgers met speren, verstoken van enig geloof, zullen van de overkant van de zee komen, de helft van het eiland bevolken en eerbetoon aan hen brengen. Dit is de straf die zij zullen ondergaan voor het negeren van God's geboden en Zijn leer. U brengt een jaar en een maand door op zee, en u keert ongedeerd terug, en u vertelt de mensen van Ierland over uw reizen²⁹².

St Moon's Lives vertelt ons ook dat abt Munn naar een monnik uit Groot-Brittannië kwam met natte zandschoenen aan. De verraste monnik verzamelde dit zand eerbiedig in zijn zakdoek en vroeg Munn: "In de naam van God, Abt, vertel me alsjeblieft, wat is dit zand?" Hij zei: "... ik kom terug uit het Beloofde Land, waar St. Columbane, St. Brendan en St. Kenneth bij

²⁹² *St. Columbus Geestelijken Zwemmen* // http://www.e-reading.club/chapter.php/101390/16/Gorelov_-_Plavanie_Svyatogo_Brendana.html

me zijn geweest. Het was Gods wil dat we daarheen werden getransporteerd en terugkwamen. Van daaruit heb ik dit zand meegebracht, en het zal in mijn graf worden gelegd."

In de 14e eeuwse code..., bekend als het *Leinster Boek*, registreert dat vierentwintig mannen met de heilige Albay van Munster naar de oceaan gingen om het Beloofde Land te bereiken, en ze zullen daar blijven tot de dag van het Laatste Oordeel: "... Op een dag, toen St. Albay en zijn broers op een rots aan de kust van de zee in het district Korhou Dairin zaten, zagen ze een groot schip door de lucht vliegen, gehuld in dekmantel, hen naderen vanuit de zee, en hoorden er stemmen uitkomen als van een koor. Het schip stopte op zee niet ver van hen. Dus stuurde Saint Albay een van de broers om de mensen op het schip te begroeten, maar de broer kreeg geen antwoord. Toen gingen alle aanwezige monniksbroers om de beurt naar het schip, maar ze kwamen allemaal terug met niets. Eindelijk ging Saint Albay, met zijn schoenen aan, over zee naar het schip, en onmiddellijk ging het dekmantel dat het schip voor hem verborg open, en hij ging aan boord van het schip en het schip keerde terug naar de oceaan. De broeders van Albay die in de haven bleven, treurden en huilden tot er een engel voor hen verscheen die zei: "Wees niet bedroefd, want op hetzelfde uur dat Albay je verliet, zal hij naar je terugkeren. De volgende dag zagen ze weer hetzelfde schip dat naar dezelfde plaats was gekomen. Albay ging aan land met een tak met fruit in zijn hand. En deze tak was drie jaar lang constant bij Albay, en toen werd hij door een engel meegesleept²⁹³.

Volgens een populair geloof in Castilië en Portugal tijdens de Arabische invasie voeren zeven vrome bisschoppen van het Koninkrijk Westgotha onder leiding van de bisschop van Porto westwaarts naar de Atlantische Oceaan en bereikten daar het eiland waar ze de zeven nederzettingen stichtten, op de vlucht voor de veroveraars. In sommige versies van de legende vallen deze gebeurtenissen samen met de verovering van Merida door de Moren in de 12e eeuw.

Beginnend met de Noord-Atlantische portulaan van Venetiaanse Zuane (Giovanni) Pizzigano in 1424 (met name de Azoren ontdekt tussen 1427 en 31, dat wil zeggen een paar jaar na het maken van de kaart), in het westen van de Atlantische Oceaan, plaatsten Italiaanse cartografen een rechthoekig eiland van de Antillen, met zijn oevers die in zeven baaien zijn gesneden, elk met een afbeelding van een stad voor een stad. Blijkbaar werd informatie over het legendarische eiland verkregen van Spaanse of Portugese zeelieden die bekend zijn met de legende van de vlucht van zeven bisschoppen naar het westen. Stadsnamen varieerden van kaart tot kaart (bijv. Aira, Antuab, Ansalli, Ansesseli, Ansodi en Con). Soms werd het eiland, in plaats van de Antillen, "Zeven Steden Eiland" genoemd. (haven.

²⁹³ *De Wonderen en Wonderen van St. Albay* // http://www.e-reading.club/chapter.php/101390/13/Gorelov_-_Plavanie_Svyatogo_Brendana.html.

Ilha das Sete Cidades, Septe Cidades). In 1528 keerden overlevende leden van de Narvaez-expeditie naar de kust van Florida (waaronder Cabez de Vaca) terug naar Nieuw-Spanje met het nieuws dat er ergens in het noorden, volgens Indiaanse verslagen, zeven steden vol met fabelachtige schatten liggen. In 1539 stuurde Francisco Vázquez de Coronado, die door deze verhalen gevangen werd genomen, Franciscan Marcos de Nisa om het noordelijke land te verkennen, en bij zijn terugkeer overtuigde de Spanjaarden dat er Zeven Steden van Sibola waren, gelegen in het land van de Zuni-bevolking in New Mexico. In 1540. Vázquez de Coronado kwam naar voren op zoek naar de Zeven Steden. Bij het bereiken van het Pueblo gebied hoorde hij een nieuw verhaal van de Indianen - de rijke stad Quivira, waar een zekere "Turk" regeerde. Na met veel moeite de bestemming te hebben bereikt waar Sibola en Kivira hadden moeten zijn, vond de conquistador niets anders dan hutten van arme indianen.

De Algonquin indianenstam vertelde de Europese kolonisten dat er ten noorden van de St. Lawrence rivier, in het gebied van het huidige Saguinay-Lac Saint-Jean (Quebec), een sprookjesachtig koninkrijk van blonde mensen was die magazijnen van goud, zilver en bont bezaten. De leider van Donnacon, gevangen genomen door de Fransen en naar Frankrijk gebracht in de jaren 1530, vertelde de koning ook over dit mythische koninkrijk van Saguenay (Fr. Royaume du Saguenay). In 1960 werden 8 dug-outs en een smederij ontdekt in het kleine vissersdorpje L'Anse-aux-Meadows op het eiland Newfoundland. Wetenschappers geloven dat de Vikingen die de nederzetting in L'Anse-aux-Medose stichtten, uit het naburige Groenland kwamen, waar Eric de Rode vlak daarvoor (987) een Normandische kolonie had gesticht. Naar schatting werd Newfoundland bewoond door niet meer dan 50-100 mensen die het eiland binnen enkele jaren verlieten, terwijl de Scandinavische kolonie op Groenland duurzamer was, na ongeveer vijf eeuwen te hebben bestaan, maar door de afkoeling van het klimaat en andere factoren die de wetenschap niet kende, in de late XV - begin XVI eeuw verdween. In de XIIIe eeuw, tijdens zijn hoogtijdagen, bereikte het aantal Scandinaviërs in Groenland waarschijnlijk 5 duizend mensen. Bekend is de zogenaamde "Map of Wineland" van onbekende oorsprong, vermoedelijk de oudste die Amerika afbeeldt - in de vorm van een groot eiland Wineland ten westen van Groenland. Het werd voor het eerst bekend aan de wetenschapper in 1957, toen het in de handen van de Yale Universiteit viel onder het mom van een document van de XV eeuw, gebaseerd op de oorspronkelijke XIII eeuw. In 1965 kondigden geleerden van het British Museum die de kaart hadden bestudeerd eindelijk het bestaan ervan aan, en al snel werd er een speciale conferentie over dit onderwerp gehouden in het Smithsonian Institution. De Bibliotheek van het Congres bood de universiteit tien miljoen dollar. Destijds kon de Academische Raad het niet laten. Al snel veranderde de kaart van eigenaar.

Maar het is onwaarschijnlijk, zoals J. de Mayer suggereert²⁹⁴, dat het doel van de aankomst van de Tempeliersvloot Mexico was met zijn zielsverwoestende bloedige sektes... Het ene ding is handel, uitwisseling, en het andere is onderdak, zelfs als het tijdelijk lijkt...

Er bestaat een legende dat "...een schat aan Tempeliers is begraven op Oak Island bij de Canadese kust (Oak Island, een van de 360 kleine eilanden die deel uitmaken van de archipel, gelegen in Mahon Bay in Lunenburg County bij de westkust van Nova Scotia). De schatten van de Orde werden erop verborgen door de Schotse graaf Heinrich Sinclair, een afstammeling van een van de leiders van de Orde. Toen de arrestaties van de Tempeliers begonnen, slaagde Sinclair's voorvader erin te ontsnappen naar Schotland, en nam een deel van de schat en de geheime boeken Tempeliers mee, die hij verborg in het familiekaasteel Rosslyn. Uit angst voor vervolging besloot de afstammeling van de Tempelier, prins Hendrik Sinclair, de schat naar verre landen te verplaatsen. Na het leren van de verhalen van Vikingzeilers (toen de Vikingschepen de kusten van Amerika bereikten), nam de Graaf het risico om de expeditie uit te rusten. In april 1398 voer Henry Sinclair uit, zijn vloot van 13 schepen met een totale bemanning van 300 ridders. De expeditie was succesvol en de ridders bereikten de kusten van de Nieuwe Wereld. Op een van de eilanden onder de eik (dus het eiland kreeg de naam Oak Island - Oak Island), gaf Sinclair opdracht om een diepe put te graven, waarin de schatkisten en schepen met geheime manuscripten van de Tempeliers werden neergelaten. Na het voltooiën van de missie keerde Sinclair terug naar Schotland. Hij stierf als krijger in 1400 op 55-jarige leeftijd. De schatmijn (Money Pit, - O.G.) werd in 1795 gevonden door Daniel McGuinness en zijn vrienden Anthony Vaughan en John Smith, die 16 jaar oud waren. Sweepstakes konden tot een diepte van 3 meter komen, waar ze een houten plaat vonden. Ze braken door de plaat, maar konden niet verder gaan - de mijn ging diep. Sweepstakes kwamen een paar jaar later in 1813 terug om te zoeken, ze slaagden erin om naar beneden te gaan tot een diepte van 30 meter, maar het water drong door in de mijn en vulde deze tot aan de randen. De zoektocht moest stoppen. In 1848 besloten Jack Lindsay en Brandon Smart hun schattenjacht voort te zetten. Ze bouwden een waterpompinstallatie en richtten een schatkistonderneming op, de Oak Island Association, maar 20 jaar werk was niet succesvol. In 1863 slaagden de arbeiders erin de kisten te vinden, maar ze slaagden er niet in de vondst naar boven te halen - de kisten vielen tot een diepte van 70 m (- O.G.). Pogingen om de mijn tot op de bodem uit te pluizen werden herhaaldelijk ondernomen, maar alles liep uit op een mislukking. Er werden vaak ingehuurd arbeiders gedood, wat bijgelovige geruchten veroorzaakte over geesten die de schat

²⁹⁴ Mayer J. de. *Zilveren Tempeliersmijnen / Per. van de Fransen // Overal ter wereld.* - 1993. - - №4. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1492/>.

bewaakten. De meest waardevolle vondst is een plaat met een gecodeerde inscriptie (in feite twee stenen met inscripties - O.G.). In 1967 liet een schatzoeker Daniel Blankenship een camera in de mijn zakken en slaagde erin de kisten te repareren die de vorige schatzoekers hadden gemist. De camera legde ook de contouren van menselijke botten vast. De mijn werd doorverkocht deze dagen, maar niemand durfde te gaan kijken. In 2006 is besloten het werk voort te zetten, waarvan de details niet bekend worden gemaakt²⁹⁵.

Weliswaar zijn er berichten dat de eerste groep schatzoekers, onder leiding van Daniel McGuinness, aan wie de schatlijsten werden overhandigd door zijn grootvader John McGuinness, ooit een matroos (verdronken in 1805), een schat heeft gevonden. Na zorgvuldig onderzoek bleek dat de "Money Mine" waarboven het McGuinness-gebouw zich bevond, slechts een onderdeel was van een gigantisch waterleidingcomplex. Aan de kant van Smuggler's Bay, op de noordelijke punt van het eiland, bevonden zich in ieder geval enkele drainagetunnels die de lagere niveaus voortdurend met zeewater vulden en zo de toegang tot de inhoud verhinderden. Om deze reden heeft de eerste groep zoekers enkele jaren geprobeerd de tunnels te blokkeren en uiteindelijk op 23 augustus 1813. (zoals blijkt uit het wonderbaarlijk bewaarde dagboek van Joe Sellers) werd een eikenhouten vat naar de oppervlakte verwijderd. Sporen van schatzoekers gaan dan verloren. Er is geen officiële ontdekking gedaan en het lot van de hoofdpersonen in dit verhaal is ook onbekend. De uitzondering is Anthony Vaughan, wiens sporen werden gevonden in Londen (UK), waar hij grote landgoederen in Canada en Engeland bezat, en Anthony Vaughan's zoon, Samuel, kocht op een van de veilingen zijn vrouw sieraden ter waarde van ongeveer 50 duizend pond sterling (bij omrekening naar moderne prijzen - ongeveer 200 duizend dollar).

Ook tijdens de zoektocht in 1896 tilt een boormachine perkamentfragmenten met de letters "w" en "i" uit de mijn naar de oppervlakte, maar ook hier blijft deze ontdekking zonder gevolgen. Aan het begin van de XX eeuw. zoektochten in de mijn begon "Company for Lost Treasures" (opgericht in 1909, met een charter kapitaal van 250 duizend dollar). Onder de bestuurders bevond zich de toekomstige Amerikaanse president Franklin Delano Roosevelt. Als advocaat in New York in die tijd geloofde hij dat de schat van de Franse koningin Marie Antoinette, die bij de val van de monarchie verdween, 5 duizend dollar investeerde in het zoeken naar schatten, maar net als vele anderen, na twee jaar gedwongen werd om het eiland met lege handen te verlaten.

Hieronder staat een groot citaat uit het onderzoek van A. Biriuc "The Mystery of Oak Island", omdat deze tekst inmiddels van het internet is verdwenen:

²⁹⁵ Rudenko E. *Tempeliersschat op Eikeneiland* // <http://lenarudenko.livejournal.com/123624.html>.

"... In mei 1929 kreeg het Duitse bedrijf Deschimag Frankfurt toestemming om prospectiewerkzaamheden uit te voeren. Er is zeer weinig informatie over de bijzonderheden van het werk dat deze expeditie op de Eik heeft uitgevoerd. Het was alleen mogelijk om vast te stellen dat, in tegenstelling tot alle andere expedities die voor en na de Deschimag op het eiland opereerden, al het materieel, de uitrusting, de werknemers en zelfs de proviand die het bedrijf rechtstreeks uit Duitsland meebracht - de expeditie had absoluut geen contact met het vasteland. Alle contacten van de expeditieleden met de lokale bevolking werden tot een minimum beperkt, de werkplek werd omheind met een hoog hek en prikkeldraad en zorgvuldig bewaakt door talrijke geweren met honden en schijnwerpers. Het onderzoek ging door tot september 1929 en na de voltooiing ervan, waarvan de resultaten tot op de dag van vandaag onbekend zijn, stortte de expeditie zich op het schip waarop ze aankwam en het eiland verliet. Volgens lokale verhalen zijn er vlak voor het vertrek van de expeditie in het oostelijke deel van het eiland, bezet door een vreemde concessie, de hele dag en de hele nacht heftige explosies geweest. Men zou kunnen veronderstellen dat de arbeiders door nieuwe tunnels braken, maar toen de schatzoekers het eiland verlieten, vond de familie Sellers, die naar de werkplek wilde kijken, alleen nog maar ontplofte mijnen. De vreemdelingen hebben zelfs de barakken waar de arbeiders woonden in brand gestoken en hebben al het prikkeldraad meegenomen. Of de schatzoekers het gevonden hebben of niet bleef een mysterie. De verkopers vonden absoluut niets dat hen in staat zou stellen om het succes van hun werk te beoordelen. Hoewel een krant meldde dat de expeditie naar de Oak niets vond, was het erg vreemd... Officiële Canadese en Britse documenten uit die tijd leveren geen gegevens op, alsof de Oak geen buitenlandse concessie was, en zijn eigen ministerie van Defensie. Deze documenten beperken zich tot de simpele vermelding dat tussen de vertegenwoordigers van Daschimag Frankfurt een contract is gesloten voor het uitvoeren van onderzoekswerkzaamheden en dat de Duitse partij zich aan alle in het contract vermelde regels en voorschriften heeft gehouden. Of de schat nu wel of niet gevonden is - dit lijkt de Canadese autoriteiten niet erg te interesseren... Nu was het nodig om navraag te doen naar de firma Daschimag Frankfurt zelf. Zoals te verwachten was, gingen echter alle archieven van deze firma verloren, het was alleen bekend dat de firma in 1928 in Frankfurt werd opgericht, maar om een of andere reden haar hoofdkantoor in Hamburg had. In het jaar van haar "activiteit" toonde ze weinig, en al snel is ze rustig "gestorven". Er was niet veel intelligentie voor nodig om te begrijpen dat "Deshimagus" een fictieve onderneming was. Er was een vraag - wie zat er achter al deze onderneming? Maar in geen enkel officieel document uit die tijd was er een aanwijzing van de mysterieuze organisator van de expeditie achter de schat van de Eik. Het was echter mogelijk om een verwijzing te vinden naar het schip waarop de expeditie in

Eik aankwam. Volgens Canadese documenten heette het schip "Hamburg" en was het een vrachtschip met een capaciteit van 10 duizend ton. In 1929 stond ik echter niet op de lijst van Lloyd's van een stoomschip met zo'n naam, waaruit geconcludeerd kon worden dat de naam ofwel vals was, ofwel dat het schip niet op de lijsten van de Duitse koopvaardijvloot stond, en een militair was... In dit geval bleek dat de expeditie naar de Eik de belangen van de hele staat vertegenwoordigde, en werd georganiseerd door de regering, want in vredetijd is het onwaarschijnlijk dat de vloot zelf in staat is om zo'n topgeheime actie uit te voeren, ongeacht de doelen die ze nastreefde. Maar het feit dat dit zeer topgeheim is, geeft aanleiding tot de belangrijkste vraag: waarom? WAAROM ALLES? En in feite - waarom moest de regering van de ene staat het risico nemen zichzelf te compromitteren als gevolg van een zeer mogelijke mislukking van de zeer reële zwendel die erop gericht was de regering van een andere staat te misleiden over kwesties die zo ver verwijderd zijn van de problemen van de grote politiek, als een poging om iemand anders zijn eigendom te stelen? - misschien is het een soort gezamenlijke Canadees-Duitse operatie? In dat geval gingen alle sporen nog naar Hamburg... In het licht van het komende onderzoek lijkt het misschien heel vreemd dat het een handelsfirma was die in die moeilijke tijd betrokken was bij de schattenjacht, en niet een speciaal opgerichte naamloze vennootschap, zoals in zulke gevallen gebruikelijk is. Dashimag gaf geen aandelen uit en alle interne macht was geconcentreerd in de handen van één persoon - directeur Dietrich Clausen. Tijdens haar korte bestaan, heeft het bedrijf niet getrokken bijna elke min of meer merkbaar transactie, het rechtvaardigen van de verschijning op haar rekeningen van een vrij groot bedrag van honderdduizend deutschmarok, die ging onder contract aan een aantal Julius Bregger, die nam de survey werk op het eiland eiken ... Als voor de oprichting van "Dechimag" Clausen was niet van de armen, de nieuwe, 1930 ontmoette hij de eigenaar van een resort complex in Oostenrijk. Enkele jaren later, kort voor de toetreding van Oostenrijk tot het Derde Rijk, annuleerde hij echter in allerijl al zijn zaken in Europa en ging hij weg van de zonde - naar Amerika, waar zijn sporen helaas verloren gingen. Het "faillissement" van het Hamburgse bedrijf had dus geen invloed op het welzijn van de directeur, integendeel zelfs, en dit wijst er verder op dat in 1929 de schat op de Eik nog steeds werd gevonden. Maar hoe is het zover gekomen? Het was niet Clausen die misbruik maakte van Bregger's werk, of wel? En het is onwaarschijnlijk dat Bregger zelf al deze onderneming geleid - het is duidelijk dat achter zijn rug stond krachtiger krachten ... Vier jaar voor de oprichting van "Deshimaga" Bregger "plichtte" in een ander geval - zijn handtekening stond op een begeleidend document, opgeslagen in het havenarchief Stettin. Volgens dit document was Bregger de vertegenwoordiger van het Duitse bedrijf Seebruggen, dat een stoomboot met de naam Edmund Hugo Steennes charterde voor het vervoer van

landbouwmachines naar de USSR. Nu weten veel fans van de binnenlandse geschiedenis al goed dat voor landbouwmachines precies op 28 juni 1925 door deze stoomboot van Stettin naar Leningrad werd getransporteerd. Dit waren 50 Nederlandse jagers "Fokker-DXIII" gekocht voor de geheime Duitse luchtschool in Lipetsk... Dus, zo blijkt, waar de nieuwsgierigheid naar de geheimen van de schatten van Eikeneiland kan brengen! Op een gegeven moment in de oplossing van dit interessante raadsel kwam de Duitse historicus Herbert Fraser, auteur van de monografie "German Roots of Soviet Aviation" uit 1989 ... (In 1930. Aangekomen in Lipetsk uit Duitsland met de nieuwe commandant van de school Mako Mor als hoofd van het fotografisch laboratorium, maar een eskader van Karl Opelbaum, die veel ervaring had met de communistische revolutionaire beweging, was een van de leiders van de opstandelingen in Kiel, maar emigreerde vervolgens naar de Sovjet-Unie, waar hij voor de Komintern werkte, maar in 1928. hij verschijnt weer in Duitsland, in Hamburg, als eigenaar van een fotostudio, wat hem veel inkomsten oplevert. Begin 1929 richtte hij de handels- en bemiddelingsfirma A.M.S.A.G. op, waarvan de naam niet te ontcijferen is en die booreilanden verkoopt. En het was op 5 maart 1929 dat 100.000 Reichsmarks van de A.M.S.A.G. rekeningen werden overgeschreven naar de Dechimag Frankfurt rekeningen - precies zoveel als een dag later, op 6 maart, Julius Bregger, die een contract met dit bedrijf had gesloten, het ontving. Nadat het geld naar Deschimagüe was overgemaakt, overleefde zijn bedrijf het bedrijf van Clausen slechts twee weken, waarna de sporen van de fotograaf weer verdwijnen richting Moskou. Hij verschijnt dan op het Iberisch schiereiland en wordt uit Spanje geëvacueerd na de val van het Republikeinse regime op de laatste Sovjetstoomboot die de schatkist van de Spaanse Republiek heeft veroverd. Op 3 juli 1941 werd het hoofdkwartier van het 21ste Infanteriekorps, waaraan Karl Opelbaum als tolk werd toegewezen, omsingeld door Gdoszew en gevangen genomen door de Duitsers. Opperbaum werd geïdentificeerd en onmiddellijk naar Berlijn getransporteerd, waar hij persoonlijk werd overgenomen door Walter Schellenberg, het hoofd van de veiligheidsdienst van het Reich. In de archieven van Schellenberg, die niet in zijn naoorlogse memoires zijn opgenomen, wordt melding gemaakt van de betrokkenheid van Opelbaum bij de zoektocht naar de dagboeken van een zekere Ivan Ustyuzhin, die hij naar verluidt in de jaren '20 in opdracht van Stalin zelf wilde hebben. Zoals Opperbaum getuigde, was zijn eerste taak in dienst van de Russische communisten het zoeken naar alle documenten met betrekking tot de expeditie van kolonel Benevski, die in 1771 werd uitgevoerd. Na een tijdje werd Opperbaum overgedragen aan de Gestapo-chef Muller. Volgens Schellenberg zelf vluchtte Muller na de oorlog naar de Russen, omdat hij sinds 1943, of zelfs veel eerder - O.G. - in het geheim met hen had samengewerkt... Ivan Ustyuzhin was lid van de expeditie Moritz

(Mauritanië) van Benevski, in de geschiedenis bekend als de "Odyssee van de Bolsjewieken Ostrozniki". Benevski was een Poolse kolonel, die in 1765 in het bloedbad van Kamtsjatka viel voor deelname aan de opstand van Katowice tegen Catharina II, die na de dood van de laatste Poolse koning Augustus III van plan was om Polen in handen te nemen. Op 27 april 1771 brak er een opstand uit in Bolsjeretsky ostrog op Kamtsjatka, waarvan de aanstichter natuurlijk juist deze Pool was. De rebellen hebben kleine bewakers verdraaid, de militaire gouverneur van Kamtsjatka "neergehaald" en zouden in zuidelijke richting vertrekken op de kombuis "St. Peter", toegeschreven aan de stockaded town, maar niet aangepast voor de lange afstandsvaart. Het gezelschap van reizigers was zeer divers, het bestond zowel uit aristocraten en voormalige officieren van het tsaristische leger, als uit de meest haveloze schurken. Bovendien sloot de expeditie, met het oog op de terugkeer naar Europa, zich aan bij vele vrije mensen: kooplieden, soldaten, zeelieden, industriëlen, en sommigen verzamelden zich op een gevaarlijk pad, zelfs met echtgenotes. Benevski verklaarde zichzelf "de inwoner van de meest glorieuze Republiek Polen en Zijne Keizerlijke Majesteit de Romeinse Kamerheer" en nam de hele leiding over. Twee weken na de staatsgreep, "St. Peter", geladen met voorraden uit de voorraadkamers van de gevangenis, hief zijn zeilen en zeilde weg ... De reis rond Azië en Afrika duurde een jaar..... Op 7 juli 1772, dit schip, eindelijk drie oceanen overgestoken, voor anker in de haven van de Franse stad Port Louis, en uitgeput door lange reizen reizigers verspreid over Europa die is waar ... Dan Benevsky gaat naar Amerika, en de afkondiging van de onafhankelijkheid van de Verenigde Staten gevangen hem in Baltimore, waar hij in dienst van een rijke commerciële huis "Vesop & Co. Zoon als financieel beheerder... In 1784 slaagt een rusteloze Pool erin zijn meesters te overtuigen om een expeditie naar Madagaskar te sturen om er welvarende nederzettingen te vestigen en winstgevende handel te drijven met de lokale bevolking, ondanks de woedende Fransen. De goed uitgeruste en bewapende Kapitein Pratt Brigade verlaat Baltimore binnenkort voor Afrika... De meest recente productie van de gelukkige Pool was de Franse kombuis "Anjeblois", die volgens de gouverneur van de Franse kolonie in India, Marius de la Guellera, goud en diamanten bevatte voor een werkelijk fantastisch bedrag - iets minder dan vijftien miljard frank. Na de verovering van "Anjeblois" verliet Benevsky uiteindelijk de Indische Oceaan en verdween samen met de kolossale mijnbouw voor anderhalf jaar. Maar in 1787 kwam "Captain Pratt" plotseling samen in de buurt van St. Pierre, het administratieve centrum van de Franse kolonie Michelon, gelegen voor de kust van Newfoundland in de Noord-Atlantische Oceaan. Benevski probeert de Brigade "Chopin" aan te vallen, die net uit Frankrijk is aangekomen en proviand en andere goederen voor de kolonisten heeft geleverd. Deze keer was het geluk echter niet aan de kant van de voormalige gouverneur van Madagaskar - de kanonnen van

de kustforten van St. Pierre droegen "Captain Pratt" in het stof, en hijzelf en het grootste deel van zijn team zijn gedood door de explosie van kruitkelders ... De Franse autoriteiten zijn zeer geïnteresseerd in de overlevende piraten in de hoop dat zij ons zullen vertellen waar de waarden van Beneuve die op de Anjeblois en andere Franse schepen in de Indische Oceaan gevangen zijn genomen, verloren zijn gegaan - een grondig onderzoek naar de overblijfselen van het wrak in de ondiepe wateren van "Captain Pratt" toonde aan dat er geen goud aan boord is. Maar de gevangenen sterven liever dan dat ze het geheim verklappen. Dan besluit de Franse gouverneur om waardevolle getuigen naar Frankrijk te sturen, waar hij denkt dat ze zeker niet zullen worden vastgebonden. 16 februari 1787 gaat "Chopin" terug naar Frankrijk, met aan boord piraten in het aantal van 23 personen, maar het schip verdwijnt ergens in de uitgestrekte Atlantische Oceaan, en het mysterie blijft een mysterie tot aan onze tijd. Maar, zoals later bleek, op die ongelukkige dag voor Benevsky zelf, toen zijn schip opsteeg, miste de "Kapitein Pratt" één man, die zestien jaar lang een constante metgezel van de Pool was en aan alles en zelfs aan het mysterie van zijn baas was gewijd. Deze man was de meest trouwe van zijn discipelen - "popovsky-zoon" en navigator Ivan Ustyuzhin, die enkele dagen voor de slag bij St. Pierre in het geheim in Halifax werd geland vanwege een ziekte, die onder scheepsomstandigheden niet te verwerken was. Het was niet mogelijk om te achterhalen wat voor soort ziekte, maar het blijft een feit dat de belangrijkste getuige in de schatkist van Anjeblois met succes het lot van zijn leraar en zijn kameraden heeft ontweken! Na de dood van "Captain Pratt" en zijn herstel, hangt Ivan Ustyuzhin lang in het buitenland, en komt dan naar Rusland. In St. Petersburg treedt hij dankzij zijn talenkennis in dienst van het Foreign Collegium. Niets zegt dat hij de door Benevski verborgen waarden wist te gebruiken, maar vanaf 1791 tot aan zijn dood, die plaatsvond in 1799, probeert hij herhaaldelijk de koninklijke ambtenaren, maar ook particuliere ondernemers en industriëlen te interesseren in het vooruitzicht van het organiseren van een expeditie die uitgerust is met ... Labrador! Gezien het feit dat Ustyuzhin een student was van Benevsky, bekend om zijn inzet voor de ideeën van de kolonisatie van tropisch Madagaskar, kan deze belangstelling voor de woestijn en de onherbergzame oevers van het circumpolaire land niet meer dan ongepast worden beschouwd, en zelfs een domme wonder. Echter, gezien de pogingen van deze ongewone man om weer voor de kust van Noord-Amerika aan het hoofd te staan van een goed voorbereide en uitgeruste expeditie in het licht van het oude onderwerp van vermiste schatten, is het gemakkelijk te berekenen dat Labrador niet zo ver van Nova Scotia ligt, in de buurt van het beruchte eiland Oak!..! De achternaam van McGuinnis (d.w.z. de zeeman wiens huis op de Geldmijn zelf stond! - O.G.) komt ook voor in de materialen op Ivan Ustyuzhin, die tot 1799 de Sint Petersburgse bureaucraten "bombardeerde". Een van de

rapporten die de klerk Khotinsky aan de Kolonel van het Maritiem Collegium in St. Petersburg voorlegde, spreekt over een zekere McGuinnis - Ustyuzhin's "metgezel" in het verleden "reis", die, "...Als Aglitz-onderwerp gaf hij ten gunste van het Russische Rijk enkele geheime prijs, met name over de Noordwestelijke Doorgang over de Nieuwe Wereld die lang gezocht werd door zeelieden van alle naties en die gebruikt kon worden door Russische schepen die van St. Petersburg en Arkhangelsk naar de kusten van Kamtsjatka en Russisch Amerika voeren ... Deze hints bleven echter hints totdat een of andere archivaris een artikel in de krant "Izvestia" van 12.3.1920 zag, gewijd aan verschillende rebellen van de tsaristische tijd, beginnend met Bolotnikov, Razin, Pugachev en eindigend met de bommenwerpers - nationalisten. In dit artikel werd ook de opstand in Bolsjeretskij ostrog op Kamtsjatka in 1771 genoemd. Een onbekende auteur van dit artikel, gecodeerd onder het pseudoniem "Oktyabrsky", beweerde dat hij de locatie van de dagboeken van I. Ustyuzhin, Benevsky's naaste medewerker, kende, die vijftien jaar lang de kroniek van "deze glorieuze strijder voor het nationale geluk" bijhield... .. en de maker van een afgelegen Madagaskar vrij van alle exploitatie van de nederzetting genaamd Liberstadt ("Liber" - Latijn voor Vrijheid) ... Zo kwam eind 1929 een Parijse juwelier in Berlijn aan op een andere veiling om "snuisterijen" uit de Hermitage en andere musea, tentoongesteld door agenten van Stalin, te koop aan te bieden. En dan zegt hij plotseling in de pers dat hij veel van de items herkende die aanwezig waren in de inventaris van een zending sieraden die in 1786 ondergedompeld waren in "Anjeblois" mooi werk van Indiase en Chinese ambachtslieden. Ter ondersteuning van zijn woorden verdoofde hij het origineel van deze eigenlijke inventaris, die uit enkele oude archieven werd gehaald. Maar de volgende dag verdwijnt de juwelier plotseling zonder een spoor te bekennen, samen met zijn papier... Er gaat geen jaar voorbij dat de "verdomde bourgeoisie" de ene na de andere begint de USSR te erkennen als een van de leidende krachten in de wereld en hun beste ambassadeurs en diplomaten naar Moskou stuurt. En de sovjetindustrialisatie is in een stroomversnelling geraakt, en zelfs de meest verschrikkelijke wereldcrises zijn er niet meer goed voor. Stalin won zijn eerste gevecht met vijanden van buitenaf, en de verdienste van de Poolse kolonel Benevski is duidelijk ... Door de manoeuvre kreeg Stalin de techniek in handen en verkocht hij het goud, waarvan de oorsprong zo twijfelachtig was dat het in andere tijden tot onvoorspelbare gevolgen kon leiden. En daarvoor hoefde hij bijna geen moeite te doen²⁹⁶... " .

Maar goed, het is mogelijk dat de koning van Madagaskar, de graaf van de Franse kroon en het Heilige Roomse Rijk, een brigadegeneraal en een ridder in de Orde van Sint-Joris. Louis Mate Moritz Michael Ferenc Serafin

²⁹⁶ *Biryuk A.V. Oak Island Mystery // <http://www.4ygeca.com/oakisle3.html>.*

Augustus van Beyeve (1746-1786), zijnde een vrijmetselaar "Tempelier" (hij rapporteerde persoonlijk aan George Washington het project om een "Amerikaans Legioen" van Europese vrijwilligers, aanhangers van de vrijheid te creëren, en was bevriend met de Amerikaanse gezant in Parijs, Benjamin Franklin, die later actief deelnam aan de opvoeding van zijn kinderen), in contact met de kringen van afstammelingen van de grote navigators (ge fascineerd door het idee van kolonisatie van Madagaskar, Jean-Hyacinth de Magellan, lid van de Royal Society of Science of London, een afstammeling van de beroemde navigator), was gewijd aan een soort van "geheim over waar het het beste is om de schat te verbergen" (het feit dat op het eiland gevonden Spaanse munten XVI eeuw. Het feit dat de Spaanse munten in de 16e eeuw op het eiland werden gevonden, geeft aan dat hij een zeer beroemd "schroot van land" was en het gebruikte om het zijne te verbergen (misschien met de hulp van een getalenteerde Russische ingenieur Grigory Ryumin, die in 1749 naar de Nieuwe Wereld vluchtte voor zijn deelname aan een samenzwering tegen Catharina II). Ze werden vervolgens gevonden door de agenten van het Kremlin die zich als Duitsers voordeden, wat aanzienlijk bijdroeg aan de superindustrialisatie van de Sovjet-Unie, maar ... Dit liet het echte mysterie van het Eikeneiland niet toe!

In 1955 is een bedrijf genaamd het Texas Petroleum Syndicaat actief op Oak Island. Door middel van hyperboringen is het mogelijk om vast te stellen dat er onder het eiland uitgestrekte karstholtes zijn die gevuld zijn met zeewater. Daniel Blankenship richtte samen met zijn partner David Tobias in 1967 Triton Alliance Ltd. op en kocht het grootste deel van het eiland op voor verdere opgravingen. Hij heeft zich enkele jaren zorgvuldig voorbereid en geprobeerd alle mogelijke informatie over het eiland zelf en het werk in de Geldmijn te verkrijgen, inclusief kopieën van beide stenen die bedekt zijn met gecodeerde inscripties. Het is D. Blankenship die eigenaar is van de ontcijferingspogingen. Ook het inspecteren van de kust van de baai van de Contrabandist, heeft het ontdekt de ruïnes van de oude pier gebracht door zand ... Ze hebben een pion onder de naam 10X in het noordwesten van de mijn. Op een diepte van 65 m rustte de boor op de rotsachtige basis van het eiland, maar het boren ging door en uiteindelijk werd er een onderwatergrot gevonden. De onderwatercamera's registreerden een afgesneden menselijk penseel, een wazig beeld van de schedel, even vage contouren van kisten, houten onderdelen en diverse gereedschappen. De beelden bleken echter van zeer slechte kwaliteit te zijn en het was niet mogelijk om definitief vast te stellen wat er op de beelden stond. Uiteindelijk stortte het rooster in, het graven moest weer worden gedaan, maar het werk stopte door gebrek aan middelen en meningsverschillen tussen de partners. De rechtszaken gingen door tot het jaar 2000, en het is onbekend wie het gerucht mocht en verzegeld heeft dat D. Blankenship, die in het schip afdaalde, daar iets zag waardoor hij in paniek het eiland ontvluchtte. Later

werd hij gedood bij een winkeldiefstalincident, dat ook werd toegeschreven aan de "vloek van het eiland". (voorheen stikte een viermansfamilie van Restals in een van de kuilen). In 2005 verliet een deel van het eiland, dat oorspronkelijk eigendom was van David Tobias, de veiling voor 7 miljoen dollar. Het reisbureau van Oak Island bood het aan de Canadese regering aan, maar werd geweigerd. In april 2006 werd het eiland aangekocht door het Michigan Underground Drilling Team. Het exacte bedrag van de deal blijft een geheim. In 2013 werd de schattenjacht voortgezet door twee broers, Rick en Marty Lagina. De resultaten van hun werk samen met dezelfde Daniel Blankenship werden getoond in de documentaire drie-seizoen tv-serie "The Curse of Oak Island" (2014-2019) op de tv-zender Discovery-History.

De versie over een piratenkotter in een mijn op Oak Island is niet bestand tegen kritiek, omdat, ten eerste, de piraten (kappertjes) geen kennis hadden van hydrotechniek en mijnbouw zonder welke de Geldmijn en het bijbehorende complex niet kon worden gebouwd, en ten tweede, deskundigen hebben berekend dat dit soort werk, die doet denken aan de Franse hydraulische structuren (zelfs als men er rekening mee houdt dat de mijn aanvankelijk een karstholte was die door de natuur was gecreëerd, vergelijkbaar met de heilige putten van de Maya-senaat om offers te brengen), zou het nodig zijn met kennis en instrumenten van de XVIII eeuw. Zes maanden werk voor ongeveer 100 mensen, en, ten derde, zulke complexe caches waren in tegenspraak met de piratenpsychologie zelf, die gebaseerd was op "leven in de ene dag", omdat de volgende dag niet meer kon komen.

Het geloof in het Tempelierspad wordt ook ondersteund door de ontdekking van een laagje kokosnootspons in de mijn op een diepte van 18-19 meter, die zich onder het waterniveau in de zogenaamde Smith's Bay bevond. Men geloofde dat dit de overblijfselen waren van een voormalig afwateringssysteem dat verhinderde dat er oceaانwater in de diepte van het eiland kwam. Het was kokosvezel die al lang werd gebruikt om touwen en scheepswerktuigen te maken. Een monster van het in de baai gevonden materiaal werd naar het Smithsonian Institution (USA) gestuurd, waar het uiteindelijk werd bevestigd als een kokosnootspons. Radiokoolstofanalyse (1960) toonde aan dat de kokosvezels ongeveer 600-800 jaar oud waren, d.w.z. dat de palmboom waaruit de vezels werden gewonnen, in 1200-1400 werd gekapt.

Er is ook een steen met een achtpuntige sterromp petroleum gevonden op 60 km ten noordoosten van Oak Island. Het is vergelijkbaar met een soortgelijk oud bijbels symbool van de aarde, en sommige onderzoekers koppelen deze vondst aan de verloren schatten van de Tempel van Salomo in Jeruzalem, volgens de legende, gevonden en meegenomen door de Tempeliers ("Tempeliers").

De traditie van de bouw in Europa onder de kloosters van de opslag, waar goud, juwelen en kunstwerken werden verzameld, is meer dan duizend

jaar oud. De ondergrondse galerijen van de Eik en de onderaardse gangen die onder oude Engelse abdijen zijn gegraven, lijken verrassend veel op elkaar. Als we de kleine verschillen opzij zetten, kunnen we ervan uitgaan dat ze door de handen van dezelfde meesters zijn gemaakt. Zo ²⁹⁷verdween in 1560, toen het Engelse parlement de abdij van de Sint-Andrieskathedraal ontbond, de schat van de abdij plotseling. Waarschijnlijk op dezelfde manier als de Tempeliersschatten eerder waren verdwenen.

Dit Canadese eiland Eik (Oak) is al sinds de Romeinse tijd bekend bij de Europeanen. Eind 2015 werd de Amerikaanse editie van "Boston Standard" samengebracht dat een groep Amerikaanse archeologen een oude Romeinse zwaardgladius en het skelet van een schip ontdekten op Oak Island, gelegen voor de kust van de Canadese provincie Nova Scotia. De onderzoeker Jovan Pulitzer en zijn collega's van de Society for the Preservation of Ancient Artefacts, die deze bevindingen ontdekten, zeiden dat ze begin 2016 van plan zijn om artikelen over de ontdekking op het internet en verschillende wetenschappelijke publicaties te publiceren. Het is het vermelden waard dat het zwaard werd ontdekt door lokale vissers die bang waren om over hun ontdekking te vertellen, aangezien de wetten van de provincie voorzien in strenge straffen voor degenen die proberen kostbaarheden uit scheepswrakken terug te halen. De man die de gladius van de bodem had getild was net overleden en zijn familie had besloten het wapen aan de archeologen te overhandigen. De bemanning van Pulitzer wacht nu op toestemming van de Nova Scotia autoriteiten om het oude Romeinse schip op te graven en terug te halen.

Ook op het Canadese vasteland (ten zuidoosten van Ontario), in het gebied van de stad Peterborough aan de kust van de Otonabi rivier is er een Provinciaal Petroglyph Park, waarvan sommige door Scandinavische handelaren enkele duizenden jaren geleden op een plaat van kristallijne kalksteen zouden zijn gegraveerd. De afbeeldingen van dieren, zonnepictogrammen, geometrische vormen, boten en mensfiguren weerspiegelen de stijl die in de Oude Wereld werd gebruikt en die niet typisch is voor de Algonquin-indianen. Volgens de Boston University professor Robert Shoch, een afgestudeerde van de afdeling geologie van Yale University, is het grote schip bijvoorbeeld afgebeeld in de Scandinavische stijl - het heeft een groot stuurschip aan het achterschip, dat alleen werd gebruikt in schepen van meer dan 30 meter lang, en de lokale inheemse bevolking heeft niet zulke grote boten gemaakt.

B. Fell stelde in zijn boek "The Bronze Age of America" (1982) dat de stenen symbolen van Peterborough zelf zijn gemaakt om rekening te houden met de handelstransacties van de Scandinavische koning van de Bronstijd Vodan-Lithy. Enkele van de inscripties die Fell vertaalde: "De grote koning

²⁹⁷ Babenko V. *Ongebruikelijke geschiedenis van Eikeneiland // Overal ter wereld.* - - 1974. - - №4. - <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/5056/>.

van Ringerica Wodan-Lithy gaf opdracht om de runen te graveren. Hij nam een schip genaamd naar Gunnir... Voor een bar van uitstekende kwaliteit koper kwam de koning door te testen". Maar D. Kelly, die in wetenschappelijke kringen een groot gezag geniet door het decoderen van Maya-personages, twijfelde aan de juistheid van Fell's vertaling, maar was het ermee eens dat de petroglieden waarschijnlijk door Scandinavische handelaars worden gemaakt. B. Fell dateerde de rotstekeningen uit 1700 v.Chr. en D. Kelly schatte dat ze in 800 v.Chr. gegraveerd waren. Vervolgens werden de meeste inscripties op de rotsen in Peterborough gemaakt door de Algonquin-indianen, die probeerden te imiteren wat de Scandinaviërs oorspronkelijk uit de kalksteen hadden uitgehouwen. Niet voor niets staan deze Petroglyfen van Peterborough onder de Indianen bekend als "leerrotsen". De legende zegt dat ze een plaats zijn voor communicatie met geesten die ooit geschenken hebben meegebracht²⁹⁸.

Harvard bioloog en epigraphist Barry Fell en Harvard afgestudeerd epigraphist en archeoloog David Kelly stelden vast dat deze petroglieden overeenkomen met de stijl van het Libische (numidische) proto-tyfineus schrift in Noord-Afrika, in het Atlasgebergte, en dat dit oude schrift werd gebruikt in de Bronstijd in Scandinavië, Italië en Noord-Afrika. "...De proto-tifinage," wijst R. Shoch, "gaf de ongeletterde Scandinaviërs niet alleen de kans om aantekeningen te maken, maar ook om de verslagen van hun mediterrane handelspartners te begrijpen. De Noren leenden het alfabet en brachten het vervolgens over de Atlantische Oceaan naar de Nieuwe Wereld... De oude Scandinavische proto-tyfineologie is niet vreemder dan het moderne Jiddisch, een Duits dialect dat het Hebreeuws of het Maltees gebruikt, de enige Arabische taal in het Latijnse alfabet. De huidige Tufig Berber Tuaregs van de Sahara kunnen deze archaische inscripties lezen, maar begrijpen de betekenis ervan niet. Dit is begrijpelijk als we de woorden van de Franse taalkundige A. Basset in gedachten houden: "Proberen de Libische inscripties te ontcijferen met behulp van de moderne Berberse taal is net zo nutteloos als het interpreteren van de Latijnse inscripties met behulp van de taal van de Parijse voorsteden". In de taalwetenschap wordt algemeen aanvaard dat het Tifinagh alfabet is afgeleid van het oude Turkstalige schrift van Zuid-Spanje (de Tartess-beschaving) en het Guanche-schrift van de Canarische Eilanden. In feite hebben studies op het eiland Gran Canaria aangetoond dat de Guanchen rotsschilderingen hebben achtergelaten, die verschillende soorten oude schepen vertegenwoordigen. Sommige van hen lijken op schepen van Scandinavische rotstekeningen en tegelijkertijd op de

²⁹⁸ *MacIsaac Tara. Petrogliefen Links in Canada door Scandinaviërs 3.000 jaar geleden? // Epoch Times. - - 2015. - 24 augustus. - <http://www.theepochtimes.com/n3/1734445-petroglyphs-left-in-canada-by-scandinavians-3000-years-ago/?photo=7>*

schepen die zijn afgebeeld op de rotsen van de Nubische Woestijn en op vazen van Dodinastisch Egypte²⁹⁹.

Bovendien is de kunst van het "weven" van magische patronen uit "runen" (tekens), aanwezig in de petroglyfen en tatoeagekunst als Duits-Finse Scandinavië, Keltisch-Pict Schotland, Hutsul-Karpaten, Turks-Mongoolse Eurazië, Japanse Eilanden, Polynesische Oceanië, en de Amerindiaanse culturen van Noord-, Midden- en Zuid-Amerika, vindt zijn wortels ook in de Atlanta-Berberische magie en visuele traditie van zwarte gelaatsversiering Harquus, getekend of getatoeëerd, archeologisch gedocumenteerd al in de jaren 3000. B.C. Patronen van Harquus zijn natuurlijk en symboliseren vruchtbaarheid, bescherming tegen boze geesten, landbouw, verering van natuurlijke elementen - zon, maan, aarde, vuur. De basis van de zwarte kleurstof is zwart ijzeroxide (zwart ijzeroxide), het is waterbestendig en blijft op de huid zitten, niet vuile kleren, niet besmeurd en niet afgewassen, en verwijderd isopropylalcohol. Nu, vanwege de strengere eisen van de Islam, hebben Berberse vrouwen enkele elementen van de harcuc behouden - een bruiloft henna tatoeage of tijdelijke mehendi. Tekeningen op de armen geven lichtheid, op de benen - beschermen tegen de boze geesten van de aarde, tatoeage op de borst verhoogt de sensualiteit, op de rug - geneest onvruchtbaarheid. Maar het echte Berberpatroon, dat als geheel de essentie is van een harcourt als gezichtstattoo, heeft weinig gemeen met de patronen van mehendi. Symboliek van de patronen van een harcouse is zeer veelzijdig, maar de meest voorkomende tatoeage is diamant. Het symboliseert de vrouwelijke oorsprong, de vruchtbaarheid, de eenheid van de tegenstellingen. De volgende meest voorkomende - een halve maan met drie stippen - betekent vernieuwing, ontwikkeling. Daarnaast kun je zaden, de zon en andere heilige tekens vinden. Harcus tatoeagetekens worden vaak niet apart geïnterpreteerd, en het bericht wordt pas gelezen als de details zijn samengevat. Dit alles is de symboliek van de trotse en vrije vrouwen Imazighan ("vrije mensen"), mensen die in staat waren om hun oude cultuur te behouden zonder deze op te lossen in de religie die van buitenaf werd geïntroduceerd. In deze synthese hebben symbolische systemen een mysterieuze essentie, een soort universele kracht - "Macht", genaamd "Baraka". In het Arabisch en Arabisch betekent het "zegen" en in de Soefi-traditie wordt het begrepen als "de adem van het leven", een universele positieve kracht van het universum. De heilige kracht van baraka gaat over in vuur, rook voor het roken (sandaal en mirre), planten (henna en oleander), keramiek, geborduurd textiel en de mens, die zowel het object als de maker ervan beschermen. Het claimen van zichzelf door de patronen van de harcus, "Macht" dringt het bewustzijn van de mens binnen, opent zich voor hem, dus

²⁹⁹ *De onbekende N. Blondes met een vaag verleden. Tien geheimen van de oude Guanchen // Overal ter wereld. - - 1996. - - № 7. -*
<http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1285/>.

de houding ten opzichte van "runen" moet ritueel, zeer intiem en cultureel zijn. Berberse "runen" behoren tot een heel andere bestaanslaag, die, hoe vreemd het ook lijkt, in ons, om ons heen, onder ons en boven ons zit. Wanneer men er kennis mee maakt, opent men de "poorten van de waarneming" voor de energieën van "die wereld". Zijn lichaam opent zich, hij begint te voelen dat hij communiceert met volledig echte energieën en invloeden in elk van de individuele richtingen. Het waren de tatoeages die de coderende functie van de menselijke communicatie met de wereld van de geesten uitoefenden - ze trekken speciale energie aan uit de geheime ruimte, die nederig en feilloos moet worden verwijderd. Tatoeëren is een meditatief, trance proces, de kunstenaar is als tussenwerelden, zodat de tekening zijn magische lading krijgt en de betekenis draagt waar de klant om vroeg. Het maken van runen herinnert aan het proces van de geboorte van een kind: je creëert een "lichaam", dat vervolgens "ziel" neemt. Daarom, zegt James Jareb, de auteur van het boek "Arts and Crafts of Morocco", moeten de patronen worden behandeld als een onbetaalbare schat. Vóór de verspreiding van de islam, met zijn rigide Sharia-beginselen die het tatoeëren van het lichaam verbieden, waren de patronen van harkuz niet alleen wijdverspreid onder de Toearegs van Noord-Afrika, maar ook in vele stammen van Jordanië, Turkije, Irak, Jemen en Centraal-Azië. Maar zelfs na de verspreiding van de islam is harcus niet verdwenen. Grondige documentatie in klinieken in de late XIX - begin XX eeuw. laat zien hoe wijdverspreid de tekenen van harcuses waren in vele stammengroepen van Noord-Afrika tot Jordanië en van Irak tot Turkestan, waar er dorpen waren waar 90% van de moslimvrouwen enkele tatoeages van harcuses hadden. Ook op de gezichten van de Tribal Bellidens-dansers zijn vaak schilderijen in harcuzachtige stijl te zien, omdat de dans gebruik maakt van Afrikaanse en oosterse volksdansbewegingen en bijbehorende lichaamsversieringen in de vorm van tekeningen en tatoeages als aanvulling op het beeld.

Hoofdstuk 16. Het land van Yoda Kozma Indikoplov

Het is onwaarschijnlijk dat de geografische voorstellingen die in de tijd van de Tempeliers bestonden hen de indruk hadden kunnen geven dat zij de "Nieuwe Wereld" hadden ontdekt.

Maar bepaalde feiten getuigen van het feit dat de Tempeliers enig idee hadden van "grote landen" in de Atlantische Oceaan.

Zo is bijvoorbeeld de zogenaamde "Kaart van de wereld uit Evishem" bekend. Deze ongewone wereldkaart werd rond 1390 in de abdij van de West-Engelse stad Evisham gecreëerd en voor het eerst beschreven in 1995.³⁰⁰ Het werd voor het eerst beschreven in 1995, hoewel het al in 1936 werd genoemd. In tegenstelling tot eerdere geografische kaarten die bewaard zijn gebleven, toont dit exemplaar zeer grote gebieden in de Atlantische Oceaan, ten westen van Spanje en de Straat van Gibraltar. In plaats van één enkel eiland van Groot-Brittannië toont de Evisham-kaart een hele archipel met zeestraten tussen Engeland, Schotland en Wales. Ten tweede, de zuidelijke oevers van "Engeland" strekken zich daar bijna uit tot aan Noord-Afrika, grenzend aan de tropische "Happy Islands" uit de oudheid. Deze functie is op geen enkele andere kaart van de wereld te vinden.

De abdij van de stad Evishem, de op twee na grootste en belangrijkste van Engeland, met de kerken van Allerheiligen en de heilige Lawrence, werd in 702 gesticht door de heilige bisschop Egwin op de plaats van het visioen van de Maagd, die een open boek in zijn handen had. Abt Egwin zelf, de stichter van het klooster, had verschillende reizen naar Rome over zee. Zijn embleem was een grote vis met een sleutel in zijn bek. Het interessante is dat de stad Evesham...(Eofeshamme 'House of Pigs') ligt aan de zuidoostelijke grenzen van Wales in Wichawon County (Worcestershire), ooit een apart Angelsaksisch stammenrijk, Hwicce (577-804; sinds 628 vazal van het koninkrijk Mercia en geregeerd door de nakomelingen van de Merciaanse koning Penda), en wiens naam Wychawon afkomstig is van Dr. Eofesham. Hwicca, Wiccica, wat betekent "ark, borst", "uitgeholde boom", "heilig schip". Op de rivier Avon (Avon) voeren de inwoners van Hwicca af naar de rivier de Severn en vandaar naar de baai van Bristol.

³⁰⁰ Kapper Peter. *De wereldkaart van Evesham: Een laatmiddeleeuwse Engelse kijk op god en de wereld // Imago Mundi*. - Vol. 47, N 1. - P.13-33. - <http://www.tandfonline.com/doi/pdf/10.1080/03085699508592811>

...Natuurlijk hadden de daaropvolgende Tempeliers van Mysterie eeuwen na Columbus' ontdekking van de Nieuwe Wereld een conflict tussen het religieuze en wetenschappelijke beeld van de wereld. Maar niet te merken dat hun zilveren bron "Earth Beyond the Ocean" identiek blijkt te zijn aan het pas ontdekte continent, konden ze nauwelijks ...

Het doel van de Tempeliersvloot moet echter ongetwijfeld verband houden met de geografische voorstellingen die kenmerkend zijn voor de tijd dat de Tempeliers "actief" waren. En deze worden in de eerste plaats ingewijd door de christelijke traditie van de kosmografie.

De Byzantijnse geograaf en koopman Kozma uit Alexandrië, bijgenaamd "Indicople" - "Zwemmen naar India", die het heidense systeem van Ptolemaeus verwierp ("Topographia Christiana", 547-549), had bijzonder veel respect. Naast India bezocht hij als koopman het moderne Ethiopië, Iran, Arabië en het eiland Ceylon. Hij was dus niet alleen een "theoreticus", maar ook een "beoefenaar", wat zijn geloofwaardigheid in de ogen van alle betrokkenen bij de toegepaste geografie - de navigatie - bijzonder heeft verhoogd. Religieuze opvattingen over Kozma en methoden van zijn exegetiek staan dichterbij het Antiochiaans of Oost-Syrisch (over Christus en incarnatie gesproken, Kozma gebruikt het Nestoriaans en noemt zichzelf ook een leerling van beroemde volgelingen van Nestorius - Mar Aba, die de Griekse naam van Patrick, Theodore van Tarsia en Theodore van Mossouestia, en vriend van de Nestoriaanse theoloog Thomas van Edessa) aannam, wat de kans op aandacht voor hem, de ridders van de tempel, meer dan eens beschuldigd van connecties met niet-katholieke schematisten, vergroot. Zijn werk was zeer populair, correspondeerde en vertaalde. Hij kwam naar ons toe op verschillende lijsten, waarvan de belangrijkste zijn: Vaticaan (Grieks 699), daterend uit de VIII-IXe eeuw; Florence lijst van de

Laurette-bibliotheek (nr. 9, lijst 28), uit de Xe eeuw en Sinaiï lijst nr. 1186, uit de XIe eeuw. Ook het kosmografische schema van Kozma wordt door de Armeense schrijver van de VIIe eeuw Anania Shirakatsi herhaald in zijn "Cosmography". Juist de illustraties van de "christelijke topografie" hadden, net als zijzelf, een sterke invloed op het middeleeuwse denken³⁰¹.

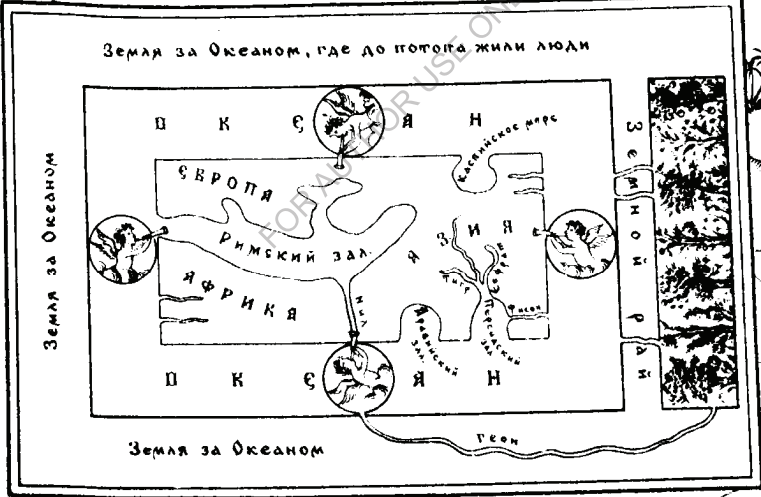
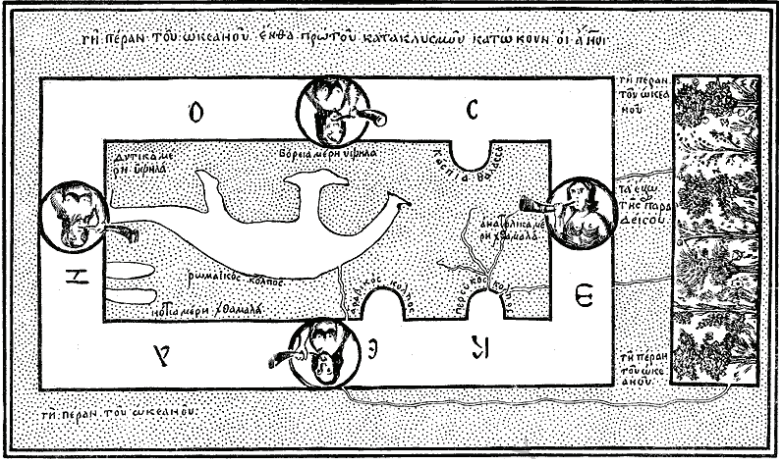
Zij wijzen erop dat "... de kosmos van Indikensen in zijn "christelijke topografie" Atlantis in zijn kosmografisch schema opneemt en een deel ervan volgens de Heilige Schrift wijzigt. Hij geloofde dat de aarde plat was en dat het uitgestrekte continent omringd was door een oceaan. De mens verscheen voor het eerst op dit continent en Cosmas Indicople verwijst naar de autoriteit van "Timea". Plato's verhaal was, zoals hij dacht, het erfgoed van de oude mozaïektraditie, maar Atlantis moet worden gezocht in het oosten - het was het land van tien generaties Noach³⁰².

Eigenlijk het enorme eiland Atlantis, gelegen in de oceaan ten westen van Gadira (Gadira, Cádiz), Kosma Indioplov identificeert zich direct met het genoemde Chaldeeuwse wijze Berossom land, dat werd bewoond door de bevolking van voor de overstroming en waarover gedurende 2242 miljard jaar tien koningen regeerden (Alorus, dat is Adam; tweede Alaaprus, Seth; derde Almkdfn, Enoch; vierde Ammefn, Cainan; vijfde, Ammegalaros, Malelaeil; zesde, Daonus, herder van schapen, Jared; zevende, Enoch; achtste, Amempsinachus, Methusalem; negende, Otiortes, Lamech; tiende, Xisuthrus, Noach) en dat het ten tijde van de tiende, bekend onder de Chaldeeuwse naam Xisuthrus, de wereldvloed plaatsvond, die moet worden geïdentificeerd met de wereldvloed zoals beschreven in de "Bijbel" ten tijde van Noach, waaraan van Adam 2242 jaar zijn verstreken. Tegelijkertijd noemt Kosma de militaire campagne van de Atlantiërs die in Plato's "Timey" dialoog wordt beschreven en die zegt dat "tien koningen, die huurlingen van de landen op dat eiland hebben gekocht, uit een ver land kwamen en Europa en Azië veroverden, maar later door de Atheners werden veroverd, terwijl het eiland zelf door God in de zee werd ondergedompeld" (*Kosma Indkoplov, "christelijke kosmografie", Boek XII, 453*³⁰³).

³⁰¹ Pigulevskaya N. *Byzantium op de weg naar India: uit de geschiedenis van de Byzantijnse handel met het Oosten in de IV-VI eeuwen*. - M.-L.: USSR Academy of Sciences, 1951. - http://www.history.vuzlib.su/book_o021_page_18.html

³⁰² Spence L. *Atlantis. Geschiedenis van de verdwenen beschaving / Per. uit het Engels - Moskou: ZAO Tsentropoligraf, 2004. - - C. 43*

³⁰³ <https://archive.org/stream/christiantopogra00cosmuoft#page/326/mode/2up> ; http://www.tertullian.org/fathers/cosmas_12_book12.htm

Карта Козьмы Индикоплова (549 г.)

En zoals in het oosten "Bijbel" het Paradijs plaatst (van Heb. straat "rijkdom, geluk") - "... En de Heer God plantte een tuin in Eden (gan be Eden, van Sumer. idim "zoetwaterbron" < *e-dim2 "gebouwde sloot")³⁰⁴) in het oosten (kedem, "oost, begin, oorspronkelijke tijden"), en plaatste daar de man die hij had geschapen. En de Here God is uit de aarde gegroeid elke boom die er aangenaam uitziet en goed is voor voedsel, en de boom van het leven in het midden van de hemel, en de boom van kennis van goed en kwaad. Een rivier kwam uit Eden om het paradijs te bevoeien en werd vervolgens in vier rivieren verdeeld. De naam van een Physon [Ganges]: het stroomt al het land van Habyiah, het land met goud; en het goud van dat land is goed; er zijn afgoden en onyx stenen. De naam van de tweede rivier Gikhon [Nijl]: deze stroomt door het hele land van Kush. Naam van de derde rivier Hiddekel [Tijger]: deze stroomt voor Assyrië. De vierde rivier Eufraat" (*Boek Genesis 2:8-14*), dus eigenlijk plaatste de Kozma Indikoplov daar, in het oosten, in de vorm van een rechthoekig land parallel aan de bewoonde oikumen, omgeven door vier zeeën (kloven van de oceaan), "het land voorbij de oceaan, waar de mensen voor de zondvloed leefden". Vanaf het Paradijs beginnen de rivieren, maar dan stromen ze door de oceaan en verschijnen ze weer op het bewoonde deel van het land. Dit is het laatste idee van de verdwijning en het verschijnen van rivieren die hij uit de kerkgeschiedenis heeft gekregen. (433) Byzantijnse Philostorg. Hij "... is geïnteresseerd in de vraag naar de plaats van het "paradijs" waaruit, volgens de bijbelse traditie, de "grote" rivieren Fison, Nijl, Tigris en Eufraat zouden moeten stromen. Zijn argumenten waren gebaseerd op ervaring, zodat het hele land "naar het zuiden", tot aan de zee kust, zei hij, bewoond was en een warm klimaat had. Te oordelen naar de richting van de rivier de Fison, gelooft hij dat "het paradijs" ten noordoosten van "de oceaan" ligt, tegen het eiland Taprobana aan. In een ander geval zegt hij dat aan de oostkant het "Paradijs" wordt gewassen door de "buitenzee" (της εξωθεν θαλάσσης), d.w.z. de wateren van de oceaan die het hele land omringt. Prachtige lucht en helder water brengen het beste naar boven in "Paradise". Om de theorie te rechtvaardigen dat rivieren afkomstig zijn uit het "Paradijs" wanneer hun werkelijke richting daarmee in tegenspraak is, pleit Philostorg voor de theorie van de lange stroming van de Tigris en de Eufraat ondergronds voordat ze naar de oppervlakte terugkeren. Ondertussen kent hij de plaats van de echte bron van beide rivieren goed: de Tigris ontspringt bij Apiliot "onder de Hirkanzee", dat wil zeggen de Kaspische Zee, en de Eufraat stroomt vanuit Armenië, vanuit de berg Ararat. Philostorg beschrijft in detail de richting van beide rivieren, hun loop en stroming in de "Perzische Zee".

³⁰⁴ Yemelyanov V.V. *Old Testament Edem volgens spijkerschriftelijke tekstgegevens (volgens de etymologie van de term Edem) (in het Russisch) // P.106-113. - https://www.academia.edu/32808145/Ветхозаветный_Эдем_по_данным_клинописных_текстов_к_этимологии_термина_Edem_*

In hetzelfde verband wordt hij gedwongen te geloven dat de Nijl ook onder de Indische Oceaan stroomt om zijn bronnen te bereiken in de buurt van de bergen van de Maan, op weg naar het "paradijs" ... Een van de argumenten voor het bestaan van het paradijs op aarde Philostorg haalt het feit aan dat Physon, waarmee hij waarschijnlijk Ganges bedoelt, caryophyl met zijn water meebrengt. Caryofyl, of kruidnagel, werd beschouwd als een "paradijselijke boom", en aangezien "boven", d.w.z. ten noorden van deze rivier het land volledig leeg en onvruchtbaar is, is het duidelijk dat de rivier een kruidnagel "of vrucht of kleur" uit het paradijs brengt... Philostorg geeft de stroom van Physon in de oceaan aan "tegen het eiland Taprobana", d.w.z. Ceylon. Dit uitzicht kan worden vergeleken met een kaart van Katoria, waar de instroom van de grote rivier van India tegen het Taprobana-eiland is³⁰⁵.

Weinig mensen hebben gemerkt dat er in het Oude Testament twee (!) Paradijzen (!) worden genoemd, en het tweede is Eden van de hel (*Ezechiël 31:16*), waar Faraó gedoemd is om omvergeworpen te worden, en waar er andere "bomen van Eden" zijn - voorbij koningen.

Maar wat vooral belangrijk is, is dat op de kaart van Kozma, de oceaan verandert in een binnenzee, van alle kanten "land buiten de oceaan waar mensen voor de zondvloed leefden" omarmt.

En de westelijke en zuidelijke en noordelijke delen zijn niet zo ver van West-Europa verwijderd, nog dichterbij dan Palestina. "...Kosma Indikoplev noemde het land van de vooroverstromende Westerse mensen zoals Yod Land."³⁰⁶

Ook het westelijke "Jodland" en zijn inwoners, volgens G. Jemal, worden in de "Koran" genoemd: "... Wat betreft de reis van Zoel-Karnain (Alexander de Grote, - O.G.) daar, "waar de zon ondergaat in een bewolkte bron": ([Het ging] en kwam uiteindelijk aan [de plaats waar] de zon onderging, en vond dat het ondergaat in een bewolkte en hete bron. Hij vond er omheen de [ongelovigen]. We zeiden: "O Zul carnine! Ofwel straft u hen ofwel geneest u hen") (*Koran, 18 sura, 86 ayat*) is een nog interessanter onderwerp. De modderige bron is de Golfstroom, die vanaf de bodem van de Golf van Mexico uit vulkaanuitbarstingen komt. Het is inderdaad het warme, modderige water dat een onderwaterstroom vormt die Europa opwarmt en beschavingen in dit Europa laat bestaan. Het is bekend dat als er geen Golfstroom zou zijn, de gemiddelde temperatuur in Engeland en Noord-Europa onder de 15 graden zou liggen. En nauwelijks in dit geval waren deze gebieden van belang voor de vestiging. Maar zelfs hier hebben we het niet over een fysieke daad van de zon die in een bepaalde bron van troebel water

³⁰⁵ *Pigulevskaya N. Byzantium op de weg naar India: uit de geschiedenis van de Byzantijnse handel met het Oosten in de IV-VI eeuwen. - M.-L.: USSR Academy of Sciences, 1951. -http://www.history.vuzlib.su/book_o021_page_13.html*

³⁰⁶ *Voronin A. Beelden van koning Oga en koningin Magog uit het heilige land van Atlantis-Ogygia // <http://lah.ru/text/voronin/og.htm>.*

zinkt, maar over een beschavingsparadigma. De Maya- en Inca-beschavingen (sic! - O.G.) die rond de Golf van Mexico bestonden, zagen de Zon als een godheid die werd vertegenwoordigd door een vederlichte slang Quetzalcoatl. Deze figuur van het Indiase pantheon was net verbonden met de symboliek van de zonsondergang en volgens sommige tradities nam de "vederlichte slang" de ondergaande zon mee om hem van het westen naar het oosten te vervoeren. Laten we daaraan toevoegen dat (tussen haakjes de gegevens van de moderne geofysica, die soms niet alleen fantastisch zijn, maar ook niet interessant) Golfstroom ontstond als gevolg van een catastrofe die Atlantis verwoestte, waaruit de profeet Nuh (Noah - O.G.) ontsnapte.³⁰⁷ .. " .

De naam "Joods land" komt uit de Joodse mystieke traditie - "weinig bevat veel". Ten eerste krijgt het zijn betekenis als de voorouders van de mensheid na de zondvloed (Noach en zijn zonen), zoals in het Midden-Oosten het alfabet Yod (pictografisch opstijgt uit het beeld van "hand" - "yad", prasemiet. jawel; Joodse "yadh", Griekse "yota", Arabische "yadh"), hoewel de kleinste van de Joodse letters, maar alle andere letters komen er vandaan, dus in de Kabbalistische mystiek - van Jod als klein "hangend" puntje, Het symboliseert het oorspronkelijke Goddelijke potentieel (vermogen om te scheppen), "verborgen" en "beperkt" ("verborgen bron van alle dingen"), waaruit het mysterie van de tien Sephiroths wordt geopenbaard - de "Goddelijke kanalen van het licht" waardoor God Zijn wereld voortdurend creëert: "... Hij produceerde de letter Yod, die het werk domineert, kroonde het en combineerde het met de Maagd in het universum, Elul (september) in het jaar en met zijn linkerhand in de mens." (*Sefer Yecira*, 5, *voeg toe*. 6). Dan in de Mystiek van de Nieuwe Tempeliers zelf: "Yodine is de eerste letter van de Tetragrammaton, die de Vader symboliseert, die de Wijsheid is; hij is de hoogste vorm van Mercurius, Logos, Schepper van alle werelden" (A. Yecir. Crowley "*Boek van Thoth*"); maar hij is op grond van zijn eenzaamheid en verhulling - de kluizenaar als een verborgen vorm van Hermes / Mercurius / Thoth, die uit de hel naar het licht brengt Cora - "Maagd" als een jonge ziel (A. Crowley, "*Tarot Thoth*").

... De wetenschap dat de afstanden tussen Europa en andere delen van de wereld veel groter zijn, is voor de Tempeliers hardwerkend geweest en heeft natuurlijk peripels (zwemkaarten) ontoegankelijk gemaakt voor de niet-ingewijden, wier ideeën over de wereld zeer ontoereikend zijn gebleken voor de werkelijkheid. Om zeker te zijn in dezelfde latere "kolommen" hadden ze op hun eigen bittere ervaring moeten zijn, moeilijk te overwinnen theoretische posities en tradities in de schijnbaar gevestigde opvattingen voor eens en altijd.

Cosma's cartografische prestatie werd een millennium later herhaald door de Milanese gentleman scientist Urbano Monte (Monti), die uitzocht

³⁰⁷ Jemal G. *Wie was de Koran Zul Karnain?* // http://poistine.org/kem-byl-koranicheskij-zul-karnayn#.Vm_OfNKLt1.

hoe de hele wereld eruitzag. Zijn werk werd een enorm project, zowel qua inspanning als qua omvang. In 1587 creëerde hij zijn Planisphere kaart als een 60 pagina's tellend manuscript³⁰⁸. En de atlas werd gemaakt slechts 80 jaar nadat Columbus Amerika ontdekte, in een zeer korte periode om zo'n gedetailleerde kaart te produceren met nieuwe ontdekkingen in het achterhoofd. Door de publicatie van originele versies van de atlasbladen heeft het David Ramsey Center ze opnieuw in elkaar gezet alsof de Monty-kaart in de Mercator-projectie, die in de meeste moderne kaarten wordt gebruikt, was gecreëerd tot een enkel stuk van tien voet, de grootste bekende vroege kaart ter wereld. Om dit wonder van de 16de-eeuwse cartografie voor de 21ste eeuw over te brengen, maakten ze van Planisphere ook een driedimensionaal model in Google Earth, een cartografisch instrument dat Monte zich nauwelijks kon voorstellen, hoewel hij, als de blik zijn werk onthult, zeker geen gebrek aan verbeelding had. Urbino Monty stelde zich de Aarde voor vanuit de hoogte van een modern vliegtuig of de baan van de Aarde: de Aarde is niet afgebeeld als een bol, maar als een bolle schijf, gecentreerd op de Noordpool. De "planisfeer" omvatte recente ontdekkingen van zijn tijd, zoals de eilanden van Vuurland aan het einde van Zuid-Amerika, voor het eerst gezien door de Portugese ontdekkingsreiziger Ferdinand Magellan in 1520, en een ongewoon gedetailleerd Japan, gebaseerd op informatie van de eerste officiële Japanse delegatie naar Europa in 1585. (hoewel niet verticaal, maar horizontaal in beeld gebracht). En volgens de cartografische stijl van die tijd was het nog bizarder om minder bekende ruimtes te beschrijven: "Dieren zwerven over de aarde, en de oceanen zijn in overvloed aanwezig in schepen en monsters. Haar vaardigheid in het tekenen en versieren van de kaart belichaamt design op het hoogste niveau, en haar kijk op de wereld biedt ons een diepe historische bron, die plaatsen, vormen van ruimtes en commentaar verweven met de kaart³⁰⁹ opsomt.

Wat we vooral belangrijk vinden is dat deze kaart van de hele wereld (Europa, Azië, Afrika, Noord- en Zuid-Amerika in het midden; de laatste twee zijn verbonden met Azië) een kaart van de landen voorstelt die kan worden genomen als een foto van het Zuidelijk Continent, maar niet bedekt is met ijs en erg bevolkt is door verschillende wezens.

Kosma's boek zelf, *Christian Topography*, is het enige boek dat bewaard is gebleven, maar niet het enige dat door hem is geschreven. Hij

308

<https://www.davidrumsey.com/luna/servlet/workspace/handleMediaPlayer?lunaMediaId=RUMSEY~8~1~303661~90074314>

³⁰⁹ Marshall C. *The Largest Early Map of the World Gets Assembled for the First Time: Zie de Enorme, Gedetailleerde & Fantastische Wereldkaart uit 1587 // Open Cultuur*. - 2018. - 23 januari. - <http://www.openculture.com/2018/01/the-largest-early-known-map-of-the-world-gets-assembled-for-the-first-time.html>

wijst er zelf op dat hij ook een boek schreef voor een zekere Constantijn, waarin hij het universum beschreef "...aan de andere kant van de Oceaan, deze (= lokale) en alle zuidelijke regio's van Alexandrië tot de zuidelijke Oceaan", d.w.z. de rivier de Nijl, heel Egypte, Ethiopië, de Arabische Zee ('Αράβιος κόλπος) en de regio's die daaraan grenzen. Hij beschreef ook "steden, regio's en volkeren" die door de oceaan en het binnenland worden gewassen. De Sinaï Code voor Hoofdstuk XI van "Christelijke Topografie" zegt ἕτερος λόγος ἐξῶθεν της βίβλου - blijkbaar hoorde het oorspronkelijk niet thuis, was het "buiten", maakte geen deel uit van "Christelijke Topografie", zoals het volgende, Hoofdstuk XII, dat bewijs bevat van de oudheid en de waarde van de Bijbel door heidense schrijvers. Het is verbazingwekkend dat tegelijkertijd met het werk van Kozma Indikoplov de Alexandrijnse filosoof John Philopon in zijn werk "Exegesis for the Cosmogony of Moses" ("Ἰοάννου τοῦ Φιλοπόνου τῶν εἰς τὴν Μωυσέως κοσμογονίαν ἐξηγητικόν"; "De opificio mundi", 546-549) probeert te bewijzen dat de kosmogonie van oude auteurs zich in harmonie met de constructies van Mozes heeft ontwikkeld, in sommige gevallen afhankelijk van deze kosmogonie. In de titel van de tweede paragraaf van het eerste boek schreef hij "dat Plato in het woord van oorsprong van de wereld (εὐμηῆσατο) Mozes imiteerde", en beweerde dat Plato het idee van de schepping van de mens "naar het beeld van God" van Mozes leende.

Kozma Indikoplov betoogde dat zijn schema van de wereldstructuur van de vier landen van de wereld is gemaakt "door Euphorus"³¹⁰. We bedoelen de beroemde oude Griekse historicus Ephorus (405-330 voor Christus), auteur van een historisch werk in 30 boeken, dat de eerste poging van de algemene geschiedenis was onder de Grieken, die verschilde door de massa van het verzamelde materiaal. Het is bijvoorbeeld van hem dat we bewijs hebben van de archaische geschiedenis van Sparta. Het geografische deel van de geschiedenis van Euphora werd speciaal verwerkt. Ephorus werd geboren uit de Maleisische stad Kima, die aan de oevers van de Egeïsche Zee stond en deel uitmaakte van Eolida - d.w.z. gekoloniseerd door de Eolische bevolking. De beroemde mythograaf Hesiod werd geboren in dezelfde stad Kima.

Ook de kosmografie van Kozma Indikoplov kon waarschijnlijk niet voorbijgaan aan de heilige geografie van de christelijke hagiografische werken. In het bijzonder de beschrijvingen van de hemelse landen in het oosten in "*The Lives of Macarius of Rome*" (ook bekend uit de XIII-XIV eeuwen): "... We liepen veertig dagen en hoorden plotseling de geluiden van stemmen van veel mensen en genoten van het parfum - uit de stemmen van het zingen kwam het parfum. Terwijl we sliepen, vielen we in slaap en stonden we op toen onze lippen samen begonnen te kleven van een

³¹⁰ Bagdasarov R. *Indikoplova Oecumenisch Prisma* // <http://www.pereplet.ru:18000/text/bagdasarov.html>

zoetigheid die superieur is aan die van honing en honingraat. En toen we opstonden, zagen we de kerk, en het was van het ijs en enorm, in het midden van die kerk - het altaar. En in het midden van dat altaar was er een waterbron, wit als melk. En ze zagen de echtgenoten vreselijk in het zicht, rond het water staan. En ze zongen engelenliedjes. En wij, die dat zagen, beefden en stierven, en toen zei een van hen, prachtig uitzicht, die naar ons toe kwam: "Dit is de bron van de onsterfelijkheid, wachtend op de rechtvaardigen om te genieten. Maar toen we dit hoorden, verheerlijkten we God en vertrokken we van die plaats met angst en in de vreugde van grote dingen waarvan God getuige was. Maar onze lippen werden verzwakt door dat water, en drie dagen lang kleefden onze lippen aan elkaar als honing. En we bereikten de grote rivier, en werden dronken van het water, en genoten van de goedheid, en verheerlijkte God. En toen het negende uur kwam, zaten ze op de oever van die rivier, denkend aan wat we daarna zouden doen. En dat licht was zeven keer zo helder als het daglicht op de rivier. En we baden aan de vier kanten van dat land, en er waren winden in dat land die er anders uitzagen: de westenwind was groen, en van het opkomen van de zon, en van de hemel, een rode wind en een gele; en van het noorden, de wind was als vers bloed, en van het zuiden, de wind was wit als sneeuw. De zon is zeven keer warmer dan de onze, en de bomen zijn hoger, mooier, dichter, vruchtbaarder en de anderen hebben geen vruchten. En de bergen zijn hoger dan de onze, en de aarde heeft twee gezichten - rood en wit, en vogels zijn verschillend in uiterlijk. Verderop zullen ze de grot van St. Macarius aanvallen in twintig rassen uit het Paradijs: "... En St. Macarius zei: "Mijn lieve kinderen! Geen enkele man in het vlees, geboren uit de zonde van een vrouw, kan de plaats zien, noch die wonderen, noch de kracht van de Heer, onze God Jezus Christus. Ik, een zondaar, heb vele malen geprobeerd en God gesmeekt om mij die wonderen te laten zien. En de engel zei tegen mij: "Wees niet boos op de Heer, uw God, die u heeft geschapen. Niemand kan naar die plaats gaan. En ik vroeg het: "Waarom dan, mijn heer?" En hij antwoordde mij: "Van deze plaats zijn er in twintig rassen twee steden - een ijzeren en een koperen. En achter die steden ligt Gods paradijs, waar Adam en Eva vroeger waren. In het oosten voorbij het Paradijs komt de hemel samen met de aarde. En buiten het Paradijs legde God cherubijnen en serafijnen met vuurwapens in hun handen om het Paradijs en de Boom des Levens te bewaken. En de cherubijnen zijn mannen van voet tot teen, en hun borsten zijn leeuwen, en hun hoofden zijn anders, en hun handen zijn als ijs, en hun wapens zijn vurig in hun handen buiten de muren van de steden. En niemand kan daar binnenkomen, want hier zijn de krachten formidabel en talrijk, en er zijn hier stapels engelen, en de gordels van de hemel hier, waar de hemelen rusten. En toen we van de man van God Macarius hoorden wat de engel tegen hem zei, waren we bang, bedekt met grote angst; we

verheerlijkten God en de heilige Macarius. En we waren blij dat hij ons vertelde over de wonderlijke wonderen van God³¹¹.

In "*The Walk of Agapia to Paradise*." (bewaard in de "Dormition collectie", XII-XIII eeuw.) vertelt hoe een zwerver in een prachtig land met nieuwsgierige vogels en vruchten terechtkomt en er echtgenoten in witte kleren ontmoet en een van hen spreekt de aangekomen man toe met een toespraak: "... Ik ben de adelaar die u de ware weg heeft gewezen, ik ben het kleine kind dat u over de zee heeft gedragen, ik ben uw God, uw God, en de hemelen en de aarde en alle zichtbare [schepsels] en onzichtbare wezens. Deze 12 echtgenoten zijn apostelen, deze gezichten die je ziet zijn cherubijnen en serafijnen, en deze glorie die je ziet is naar jou gezonden in de zevende hemel. En deze plaatsen zijn hemels, en deze vruchten zijn apostolisch voedsel en rechtvaardige zielen. En deze vogels, die u hoort, zijn hemels, en hun lied is naar de hemel gezonden; [ze] zitten op de troon van de Cherubijnen. Agapius zei: "Heer heb medelijden met mij! Geef me, laat me mijn leven hier afmaken. En de Heer zei tot hem: Het is niet om deze reden dat Hij [u] hier heeft gebracht, maar om haar [glorie], en om deze reden hebben we alles verlaten en zijn we u gevolgd; en om deze reden zijn we hier, maar u zult de glorie groter dan dit gaan zien. Agapius zei: "Heer, waar leidt U ons naartoe? En de Heer antwoordde, U volgt dit pad dat we tot U gekomen zijn. En als je op dit pad loopt, kom je bij de muren die van de hemel naar de aarde lopen. En gij zult een smalle weg vinden, en op die weg zult gij gaan, en gij zult een raam in de muur vinden en erop kloppen. En de oude man zal tot u komen, en u meenemen, en u naar de muur leiden, die daar zal worden aangegeven... En toen Agapeus naar binnen ging, zag hij [Agapeus] zeven keer het licht van dat licht. Zijn ogen konden niet naar het licht kijken. En [Agapeus] viel met niemand op de grond. En de oude man nam hem mee en leidde hem naar het kruis. En zijn hoogte was zo hoog als de hemel, en het kruis scheen sterker dan de zon. En de vloer viel voor het kruis naar beneden, en ze baden. En toen begon Agapeus het [felle] licht te dragen. En hij nam Agapeus mee, en leidde hem naar de plaats waar het bed en de maaltijd voor hem waren. Het bed en de maaltijd waren versierd met dure stenen, en er lag [op tafel] brood witter dan sneeuw. En de lente, witter dan melk en zoeter dan honing. En de druiven stonden met verschillende trossen, sommige - scharlakenrood, andere - rood, derde - wit, niemand zag zoiets. Agapiy vertelde het de oude man: Meneer, vertel me, wat betekent het? De oude man antwoordde hem: ...ik ben Ilya Fezvityan, die in een strijdswagen van vuur werd opgevoed en paarden van vuur had. De Heer heeft me gezegend in de hemel. En [de Heer] kwam naar beneden en zette me hier neer en [hier] wachtte op de tweede komst van de Heer. Dezelfde dingen die je ziet zijn menselijke zielen. Deze bron die je ziet wordt het paradijs

³¹¹ *Het verhaal van Macarius van Rome // Apocriefen van het oude Rusland / Compositie, voorwoord M. Kerstmis. - St. Petersburg. Amphora, 2002. - - C.179-190*

genoemd, en het stroomt onder de bomen van het paradijs. Dit licht is een engelachtige en rechtvaardige ziel... En het gaf me een smaak van de bron, en mijn geest werd verlicht. En de oude man nam me mee naar de maaltijd, naar het gebed dat hij had gemaakt. En hij nam het brood en sneed een kwartje af en gaf het aan mij. En ik ging een beetje weg [van de maaltijd en], zien dat het brood heel was, hoe gebroken ook. Bovendien zag niemand hem, en ik vertelde hem [de oude man] alles wat tegen niemand gezegd kon worden. En hij leidde [de oudste] naar het kruis, en hij bad met mij. En hij leidde me uit het raam. En we hebben gekust. En de oudste zei tot mij: Laat de vrede u zijn, Agapeus, ga naar de weg van God. De Here God is met u. En ik boog en volgde het pad dat Elijah me leidde. En dus heb ik vele dagen gelopen. En ik ging naar de zee..."³¹².

Het raakt het gezegende land en de held van "Zosima's Ways to Rahman": "...als je geen man van God was, kon je de rivier niet oversteken. Want de breedte van die rivier en de wolken is 30 werkingen, en de wolk ervan [de rivier] bereikt de hemel, en de diepte van die rivier bereikt de afgrond" ... Uit het "Woord van de Rachmans": "Het volk van de rahman is godvruchtig en leeft absoluut zonder verstijving, en na het lot dat hun door Gods lot is toebedeeld, leven ze naakt bij de rivier en prijzen ze God altijd..., ... ze zijn verzadigd met zoet regenwater en zijn vrij van ziekten en bederf, ze zijn tevreden met een kleine hoeveelheid fruit en zoet water, en ze geloven oprecht in God en bidden onophoudelijk. En echtgenoten wonen aan één kant van de oceaan, en hun vrouwen wonen aan de overkant van de rivier die Gala heet en die naar de oceaan richting India stroomt. Volgens de legende ontmoet Alexander de Grote ook deze zelfde rahmanen, die de zee oversteken. Dit zijn de bewoners van de Macarene Eilanden: "... vroeg Alexander: "Vertel me hoe je geboren bent, want ik zie het vrouwelijk geslacht niet in je." Jovante zei tegen hem: "We hebben vrouwen, maar niet hier, maar op een ander eiland komen we op een dag naar hen toe en na dertig dagen bij hen te zijn gebleven, komen we terug; maar als iemand een kind heeft, wordt het niet meer gecombineerd met zijn vrouw. En als de baby drie jaar oud is, nemen we het mannetje mee, maar het vrouwtje blijft bij de vrouwen. Alexander zei tegen hem: "Ik zou dat eiland graag willen zien, als je me toestaat." - "Je zult dit eiland bereiken, maar je zult er niets zien, want als je het bereikt, kijk dan niet naar binnen, want er zal geen mens meer in leven zijn als je naar binnen kijkt". Alexander stond op en ging naar het eiland, en vond daar een bouwwerk van koper, als een muur, en eromheen durf je niet naar binnen te kijken, voor God is het alleen maar mogelijk, en mensen - niemand. (...) vroeg Alexander: "Vertel me, gezegende Jovanthus, wat ligt er in het verschiet?" Die antwoordde hem: "De rivier waarin onze

³¹² *Vita en prestaties van de Eerwaarde Vader van onze Agapy de Wonderwerker // Apocriefen van het oude Rusland / Compositie, voorwoord van M. Kerstmis. - St. Petersburg. Amphora, 2002. - - C.173-178*

eilanden liggen, de Oceaan wordt genoemd, het hele universum stroomt en alle rivieren stromen erin. Aan deze kant - de berg die je ziet, versierd met verschillende vruchten - is een plaats die Eden heet, waar de Heer God van Sabaoth het paradijs in het oosten heeft geschapen in het begin van de tijd³¹³.

De Apocriefen zelf verheffen de oorsprong van de rechtvaardige Rachmans tot de Rech van het Oude Testament (of Rehav, *Jer. 35:1-19*), wiens afkomst door de engelen van de Heer van Jeruzalem werd overgebracht van de toorn van de koning naar de landen van het paradijs. De identificatie van de "Rehavieten" met de Indiase "(b)rahmanen" wordt verklaard door A.N. Veselovsky invloed van Griekse bronnen: in "Alexandrië" Pseudo-Kallispheen gaat het om de ontmoeting van Alexander de Grote met Indiase Brahmanen, en het verhaal over de Brahmanen van Palladium³¹⁴.

De hoofdpersoon van het Byzantijnse "Leven van Andrew de Dwaas" (X eeuw) in een visioen veroorzaakt door een staat van klinische dood, bevindt zich in het land van het paradijs: "... En toen voelde ik plotseling wat warmte, en opende mijn ogen, zag ik een jonge man, een heel mooi uitzicht, en zijn gezicht scheen als de zon. En in zijn hand hield hij een gouden tak van lelies en rozen, bevochtigd met dauw, niet zoals in deze wereld, maar veelkleurig en divers van aard en uiterlijk. En ... ik zag mezelf in een prachtige en mooie tuin, en ik was verbaasd in mijn ziel en beredeneerde wat het was: "Mijn leven was in Constantinopel, en wat ik hier doe, weet ik niet" ... Ik voelde me alsof ik verstoken was van vlees, omdat ik me niet realiseerde dat ik vlees ben. En het chiton op mij was sprankelend, wit en bedekt met stenen, en ik was erg blij met de schoonheid ervan. En ik keek naar mijn hoofdtooi; ik droeg een kroon, glimmende vergulding, geweven van allerlei soorten bloemen. Ik had sandalen op mijn benen, en mijn riem was rood, opvallend helder. En de lucht van deze tuin scheen met onverklaarbaar licht, glinsterend met tinten van rozenbloemen. De geuren, die bizar genoeg veranderden, bereikten mijn neusgaten en juichten mijn zintuigen toe. Als een koning liep ik in de tuin van God en genoot ik ervan, in het besef dat mijn gelukzaligheid bovenmenselijk is. Maar God schiep er talrijke planten, niet zoals in deze wereld, nee, maar altijd groen en divers, honingig, met een hoge en tedere kroon, naar elkaar toe buigend in een golfachtige beweging, met verrukking, vanaf de contemplatie van de transparante hemel, geschapen voor de gezegende, de ziel draaiend naar het vuur van plezier, vreugde en vrolijkheid. En het vreemde is dat alle planten waren van verschillende

³¹³ *Wandeling van Zosima naar Rahman // Apocriefen van het oude Rusland: Teksten en onderzoek / Ed. V.V. (IN HET RUSSISCH) // APOCRIFEN. Milkov. - Moskou: Wetenschap, 1997. - - C.107-113*

³¹⁴ *Sergejeva E. V. "Wereld van de Ander" in Russische sprookjes en christelijke Apocriefen (2013) // <http://www.religiopolis.org/publications/6746-zerkala-inogomira.html>.*

soorten en verschillende schoonheid, en sommige planten kregen eeuwige en onvervalste bloemen, en anderen kregen alleen bladeren, voor sommigen werd vastgesteld dat ze werden verfraaid met vruchten, en anderen hadden bloemen en bladeren, en zoetheid, en het uiterlijk van een prachtige, en vrucht onbetaalbaar, heerlijk en onvergelijkbaar. En het grootste wonder was dat de vogels in de bomen, mussen, cicaden en andere prachtige wezens, goud- en sneeuw wit, zongen en tjlpten, zittend in de bladeren, zodat het geluid van hun mooie en lieve stemmen tot in de top van de hemel te horen was. Maar ik probeerde deze vogels te zien, en mijn geest was in bewondering en vreugde, want de schoonheid van deze vogels was net zo prachtig en majestueus als de rozen, of de lelies, of een ander soort bloem, die ik zou kunnen noemen. En zo werd ik, getroffen door de schoonheid van de eerste vogel in mijn hoofd en geest, plotseling meegeslept door een andere met verkleed en kleur van een andere soort en waardigheid. En toen zag ik weer een verfijnde vogel. En het was een grote vreugde voor mij hun lied, stil en verrukkelijk. En wie zal de vreemde en ontzagwekkende schoonheid beschrijven van wat ik daar zag? Al die mooie bomen stonden in de rij als de ene na de andere gevechtlinie. Oh, wat is de hand gezegend die ze heeft opgevoed! En zo, steeds weer oprukkend in de diepte van de prachtige tuin - want ik dacht dat ik de duisternis van deze wereld niet meer zou zien (want wat hier is is duisternis vergeleken met wat er is) - kwam ik op een ruime plaats en ik zie: hier stroomt de grote rivier in het midden van de tuin, die al deze planten sereen besproeit en hun wortels wast. Ook daarin vonden deze prachtige vogels frisheid, fladderen ze op en neer en tjlpen ze voortdurend. En rond de rivier strekt zich een wijngaard uit, versierd met gouden bladeren, waarvan de takken als een lamp of de eerste steen zijn, volgens de rector: "Ik ben een hoeksteen met scherpe randen. Maar het strekte zich uit over de hele tuin, belast met massieve en prachtige trossen, zodat de verweving van de takken werd bekroond en versierd met bomen die er groeiden. Toen ik het zag, schreeuwde ik in mijn hart en droeg mijn ziel van angst tot verbazing en van verbazing tot vreugde. En lange tijd stond ik stil, terwijl ik een stroom wierook uit deze wind inademde, zodat ik dacht, alsof engelen wierook rookten voor de Zoon van God in de hemel. Maar toen deze wind tot een vers kwam, hoorde ik vanuit het westen het geluid van een andere wind, die me een ondoordringelijk genoeg gaf, en wiens adem stoom als sneeuw bracht. En de pracht van de bomen die er groeien was gevuld met een heerlijke geur die alle aardse geuren overtrof, dus ik vergat de heerlijke wonderen die ik al had gedaan en genoten. Voor de vogels, met hun getjilp en gezang van vlammeende en jubelende liederen, was ik verbaasd in mijn gedachten, of het nu vogels of engelen waren, God weet het. En weer verschijnt er een andere bovennatuurlijke wind uit het noorden, die er vurig uitziet, met een gloed alsof het een dageraad is bij zonsondergang. En als hij blaast, zijn de oogverblindende bomen zachtjes opgewonden. Maar hij blies,

de geur verborgen in de bomen, zodat ik, die lange tijd stil werd, de opzichtige en charme van deze zoetste wierook uit de wind proefde. Ik was echter bang voor de ongelooflijkheid van wat er gebeurde, en vroeg me af hoe zoiets moois me had kunnen overkomen. De derde wind was eindelijk aangekomen. En toen plotseling de diepste stilte kwam, ging ik een beetje vooruit, langs die rivier. En zodra ik op die wijde plek stapte, kijkend naar de onuitsprekelijke rijkdom van de Almachtige God, in overvloed daar (ik weet niet hoe ik de onbegrijpelijke rijkdom van de Heer met menselijke lippen moet beschrijven); Dus, zoals ik al zei, toen ik de wijde uitgestrektheid van deze tuin naderde en in het Heilige der Heiligen keek, waaide er plotseling weer een zeer geurende wind, als aan de noordkant, zoet als rozen en lelies, en paars als violet. En deze planten zwaaiden, en ademen een geur uit die superieur is aan de zalf en de muskus die in mijn hart zijn doorgedrongen. En het leek me dat mijn ogen ofwel lichamelijk ofwel geestelijk waren, God weet het. Het leek mij dat ik daar was zonder mijn vlees, want er was geen gewicht of verlangen in mijn lichaam, of enig ander ding dat eigen was aan mijn vlees: en ik werd getroffen door de gedachte dat ik hier was zonder mijn lichaam, maar zodra God, die zich bewust is van het hart, het weet. En zodra het ongewoon grote aantal van deze planten opgewonden raakte door het blazen van de vierde wind, het maken van geluiden en een aangename melodie, drong er weer een opvallende geur en zoetheid door mijn neusgaten in mijn zintuigen. Ik stond stil, stil, en een onuitsprekelijke gloed doordrong mijn geest. Maar zoals ik het overwoog, verheugde mijn hart zich zeer, en mijn geest verheugde zich. En toen de vierde wind wegviel, zag ik een groot wonder: want in zo'n lange tijd was er nooit nacht voor mij, maar vreugde en leven waren bij mij. Toen kwam er een verrukking op me af, en ik verloor mijn stem, en dacht dat ik boven het hemelgewelf stond; en een jongeman, gekleed in een mantel, wiens gezicht scheen als de zon, ging voor mij voorbij. Ik dacht dat het degene was die me op het gezicht klopte toen ik doodging van de kou, en die zijn helpers opdracht gaf om me op te tillen. En het geschiedde, toen hij voor mij voorbij ging, dat ik het volgende zag: er was een kruis, een groot en mooi uitzicht, en vier gordijnen eromheen, en een gloeiende wolk als die, en twee ervan glanzden als de bliksem, en twee ervan zijn wit als sneeuw. En er omheen staan zangers, mooi, beeldend en wit als licht, die vuurstralen uit hun ogen uitstoten. En ze zongen een lied ter ere van de gekruisigde aan het kruis. En toen kuste de jongeman in zijn mantel, die mij begeleidde, het kruis terwijl hij langskwam, en gaf mij een teken om dat te doen. En ik, natuurlijk, door hem te gehoorzamen, viel naar beneden en kuste. En net toen ik dat kostbare vuur kuste, vulde ik mezelf met de spirituele honing en de geur die ik nooit

had geïn haleerd, zelfs niet in die tuin. Toen ik mijn ogen optilde, zag ik ineens een afgrond van de zee onder ons." ³¹⁵.

We vinden een interessante beschrijving in het apocriefe "*Boek van Henoch*" (*Ethiopië*): "... En ik ging verder naar het zuiden, dat dag en nacht brandt, - waar er zeven bergen edelstenen zijn, - drie in het oosten en drie in het zuiden: en die in het oosten, één van gekleurde stenen, en één van parelmoerstenen, en één van antimoon; en die in het zuiden, van rode stenen. De middelste, die naar de hemel reikte als de troon van God, was echter van albast en de top van de troon was van saffier. En ik zag een vlamvend vuur in alle bergen. En ik zag daar een plaats aan de andere kant van het grote land: daar kwamen wateren samen" ("*Het Boek van Henoch*", 4:14-17³¹⁶); "... Van daar ging ik naar de top van die bergen ver naar het oosten, en ging verder, voorbij de Eritrese Zee, en ging ver weg daarvan, en ging over de engel Tzutel heen. En ik kwam naar de Tuin der Waarheid en zag een grote verscheidenheid aan die bomen; er waren veel grote bomen - sprankelend, groot, heel mooi en prachtig - en een boom van wijsheid die grote wijsheid bracht aan degenen die ervan proefden. En het ziet eruit als keratonie; de vrucht, als een druivenkwast, is erg mooi; de geur van de boom verspreidt zich en dringt ver door. En ik zei: "Hoe mooi deze boom is en hoe mooi en charmant hij eruit ziet!" En de heilige engel Rufal, die bij mij was, antwoordde mij en zei: "Dit is precies de boom der wijsheid waarvan je voorouders, je oude vader en je oude moeder hebben geproefd en de kennis van de wijsheid hebben opgedaan, en hun ogen zijn geopend en ze hebben geleerd dat ze naakt waren en uit de tuin zijn verdreven. Van daaruit ging ik naar de uiteinden van de aarde en zag daar grote beesten, elk verschillend van elkaar, en vogels, elk verschillend in hun uiterlijke schoonheid en stem. En ten oosten van die beesten zag ik de grenzen van de aarde waarop de hemel rustte en de open poorten van de hemel. En ik zag de sterren van de hemel tevoorschijn komen, en ik telde de poorten waaruit ze kwamen, en ik registreerde al hun uitgangen, elk in het bijzonder, volgens hun aantal, hun namen, hun connecties, hun positie, hun tijd, en hun maanden, zoals de engel Uriel mij liet zien, die bij mij was. Hij liet me alles zien en schreef me op; hun namen noteerde hij ook voor mij, en hun wetten en hun verzendingen³¹⁷ En hier zag ik een ander visioen, namelijk de woning van de rechtvaardigen en het bed van de heiligen. Hier zagen mijn ogen de woning naast de engelen en hun kisten naast de heiligen, ik zag hen bidden en vragen, en smeken om de mensenzonen, en de waarheid stroomde voor hen als water, en barmhartigheid als dauw op aarde; zo gebeurt het tussen hen van leeftijd tot leeftijd. En in die dagen zagen mijn ogen de plaats van de uitverkorenen

³¹⁵ *Moldavische A.M. Life of Andrei Yurodivy in Slavisch schrift. - M. : Azbukovnik, 2000. - - 760 c.*

³¹⁶ <http://old-ru.ru/03-50-1.html>

³¹⁷ <http://old-ru.ru/03-50-1.html>

van de waarheid en het geloof, en hoe de waarheid in die dagen regeert, en hoe onberekenbaar groot zijn de rechtvaardigen en uitverkorenen voor Hem van leeftijd tot leeftijd. En ik heb hun woningen onder de vleugels van de Heer der geesten gezien, en ik heb gezien, hoe alle rechtvaardigen en uitverkorenen voor Zijn aangezicht met een soort vlamme glans zijn versierd, en hun monden vol lof zijn, en hun lippen de naam van de Heer der geesten loven, en de waarheid komt niet voor Zijn aangezicht. Hier wilde ik leven, en mijn ziel verlangde naar die woning; hier was mijn lot al voor mij bereid; want het is zo verordend over mij door de Heer der geesten" (*Enoch 7: 10-14*³¹⁸).

De kerkvaders John Chrysostom, Ephraim Sirin en andere vertegenwoordigers van de Antiochusschool deden veronderstellingen over de exacte locatie van het paradijs op aarde - het paradijs zou een oceaan zijn die gescheiden is van deze wereld of die zich aan de rand van de aarde³¹⁹ bevindt.

In het geval van J. Le Goffe worden we geconfronteerd met een aanwijzing dat het in India de middeleeuwse West-Europese traditie is die het aardse paradijs plaatst³²⁰.

En er waren goede redenen voor die prestatie. Sinds de oudheid is Europa geïnteresseerd in de wijsheid van de Indiase Brahmanen. Volgens de legende werden zeven grote Rishishi, die in hun sloten zitten en zich in een ongelukkige staat van samadhi bevinden, gedwongen om samadhi te verlaten vanwege een visioen van ongewone uitstraling, in het midden waarvan een meisjesgodin van oogverblindende schoonheid verscheen: "... Ik ben degene die je vereert als Lakshmi in sattva, Saraswati in rajas en Kali in tamas. Ik ben de oorspronkelijke kracht die de wereld schept aan het begin van een nieuwe cyclus, ik ben de Brahman zelf in de vorm van de Shakti, dankzij welke alle grote goden bestaan. Ik ben Mahamaya, ik ben Brahma vidya, ik ben Makheshwari, de schepper van alle dingen, verstoken van alle kwaliteiten en attributen, en accepteert alle vormen en kwaliteiten. Wanneer de wereld nog niet bestaat, wanneer er geen Brahma, geen Vishnu, geen Shiva, geen Hun, geen Kala (tijd) is, herschep ik in de vorm van Chit Shakti, Adi Shakti en Chit Rupini de oceaan van de oerchaos - Ekarnava en baren drie grote goden, die Brahma aanmoedigen om het universum te scheppen,

³¹⁸ <http://old-ru.ru/03-50-2.html>

³¹⁹ Grigoriev A. V. *Oude Russische Kosmologie en Praktische Geografie. Volgens de gegevens van middeleeuwse ideeën over het paradijs (in het Russisch) // Oud-Russische kosmologie (in het Russisch) / Ed. van G.S. Barankov. - St. Petersburg. Aleteya, 2004. - P. 216-220; Milkov V. V. Concept van het Aardeparadijs in Oud-Russisch Apocriefen // Apocriefen van het Oude Rusland: Teksten en studies / Ed. REDACTIONELE NOTA: V.V. Milkov. - Moskou: Nauka, 1997. - - C. 229-254.*

³²⁰ Le Goff J. *Middeleeuws Westen en de Indische Oceaan : een magische droomhorizon // Andere Middeleeuwen : Tijd, werk en cultuur van het Westen. - Jekaterinburg, 2002. - - C. 177-179.*

Vishnu om het te ondersteunen, en Shiva om te vernietigen aan het einde van de schepping. Nu heb ik de vorm van Tara aangenomen, want in deze vorm red ik mijn toegewijden van het vreselijke lijden en de onwetendheid van sansara, en help ik hen de oceaan van waanideeën over te steken, wat leidt tot het lijden van een eindeloze cyclus van geboortes en sterfgevallen. O rishi! Weet dat nu veel mensen - levende wezens uit Bhurloki (de wereld van de Aarde) - oprecht op zoek zijn naar de Bevrijding, maar dat hun geest te verward is door mijn onweerstaanbare materiële illusie, vol verwarring, overschaduwde door egoïstische verlangens en verkeerde ideeën gebaseerd op de notie van "Ik ben het lichaam". Hun lot zit vol hindernissen en weinig goddelijke verdienste, en hun omgeving zit vol met andere, nog meer waanzinnige, Rajasiaanse wezens en bevordert geen meditatie. Ze hebben moeite om heilige teksten te begrijpen, hun leven gaat voorbij in zinloze materiële ijdelheid, ze worden vaak gehinderd door de zorg voor het onvolmaakte vleeselijke lichaam, ziekten, obstakels van andere wezens en elementen. Ze zijn timide, aarzelend en er zijn maar weinig mensen die de juiste kwaliteiten van leraren en heiligen hebben. Desalniettemin streven ze zelfs in dergelijke omstandigheden hard naar de bevrijding en voeren ze een moeilijke tuin uit, die op zich al verrassend is en respect afdwingt, zelfs van de hemellichamen. De tijd is gekomen om een zuivere nieuwe wereld te creëren binnen dit universum, Brahma, die in alle opzichten gunstig is voor het leven en de praktijk van de Bevrijding, aangenaam voor de ogen van de mensen en de goden, en aangenaam voor hun oren. Moge deze wereld tekenen van mijn amber bevatten als een getuigenis van mijn zegen. Moge het ontstaan voor de vreugde van mijn bewonderaar Brahmadatte, koning van het land van Karmabhumi, en anderen.

Geïnspireerd door de grote godin, besloten de zeven Rishishi zich te verzamelen in een afgelegen, verlaten hoek van de kosmos om deze ongewone visioenen en kwesties van het in stand houden van het leven in het universum te bespreken. Om dit te doen, gebruikten ze hun magische kracht om een enorme berg te creëren - een kopie van Mount Meru, en op de top ervan door de kracht van siddhi direct een enorm paleis in de lucht te laten zweven. Daarna verhuisden ze naar dit paleis met hun gevolg en gingen ze op troontjes zitten die versierd waren met edelstenen, goud en brokaat. Ze werden omringd door talrijke goden, vidyadhars, vikingen, apsars, kinnars, siddhas, die hun eigen energieën zijn. Het waren Rishi Vasishta, Vishwamitra, Kashyapa, Jamadagny, Bharadwaja, Gautama, Atri. Toen werd de volgende beslissing genomen: tussen de wereld van bevrijde goden, de wereld van goden van sansara, de wereld van de mensen, boven de wereld van pitrice (geesten van voorouders) om een zuivere mooie wereld te creëren, waar mensen vrijelijk een sereen geestelijk leven konden leiden, vol harmonie, en sadhana konden uitvoeren om een hogere bevrijding te bereiken.

De omstandigheden in deze nieuwe wereld waren als volgt:

- er zou geen ziekte moeten zijn, geen belemmeringen, geen ouderdom, geen pijn, geen lijden aan wereldse verlangens;
- Alleen zij die de heiligen vereren, een oprechte Sadhana leiden, de bevrijding zoeken, hun geest beheersen en hun samai en geloften, waarvan de belangrijkste Achimsa en het verlangen naar bevrijding zijn, kunnen er binnengaan;
- De mensen van deze wereld moeten heel lang als goden leven of onsterfelijk zijn om hun geloften te kunnen vervullen en de bevrijding te bereiken.

Met deze beslissing hebben de zeven Rishishi besloten om deze wereld te creëren waar ze samenkomen. Voor dit doel creëerden ze een enorme vierzijdige amber door de kracht van de rede, waarvan elke kant duizend yojan was. Binnenin werd een achtpuntige lotus geplaatst. Een kopie van Mount Meru, waarop Rishi zat, werd het centrum van deze wereld, en het paleis dat ze creëerden werd de troon van de belangrijkste godheid - de Heer van de wereld, het centrum van deze berg en de wereld. Dit land noemden ze "Goddelijke Wereld" - "Divya Loça". Vervolgens noemden ze de godheidsschepper van vormen Vishvacarman en legden ze hem de essentie van zijn plan uit. Zodat alleen de eerwaardigen, die vrij zijn van grove egoïstische passies, deze wereld konden betreden, creëerden ze gebieden van Lokapalas en riepen ze de verdedigers van de wereld (Lokapalas) op om in prachtige gouden paleizen te zitten aan acht kanten van de wereld - noord, zuid, oost, west en vier tussenliggende zijden. Deze torens zijn van buitenaf prachtig ingericht en hebben vele ruime zalen, ingerichte kamers, gangen, balkons, zolders, tuinen en terrassen. Om de inwoners in staat te stellen lang, bijna voor altijd te leven, hebben ze acht heilige meren met geneeskrachtig water aangelegd. Als je het drinkt of wast, is je lichaam gevuld met energie en geur voor een lange tijd. Daarnaast hebben Vishvacarman en zijn hulpgoden veel apparaten (amber) gecreëerd - regenboogputten, tempels, harmoniserende elementen, het verzamelen van energie en het verzadigen van de lichamen van alle komers. Om ervoor te zorgen dat de zegen van de goden nooit op zou raken in het land, creëerden ze een sprankelende iriserende vijfkleurenbol door de kracht van siddhi, die de wereld verbonden zou houden met het centrum van de melkweg - Vishnu Nabhi (de navel van de Vishnu God, de bewaker van het universum), en deze wereld met zijn kracht zou voeden. Om het te beschermen tegen negatieve invloeden en bezoeken van de aars, raksha's, demonen, met zijn goddelijke kracht heeft Rishi het bedekt met vijf transparante koepels. Dat alle vierentwintig elementen waaruit het universum bestaat, in harmonie waren, creëerden ze vierentwintig magische elementaire apparaten (tattava-yantra) en plaatsten ze op de juiste plaatsen op de oevers van het vasteland Aryavart. Zodat de vijf grote elementen van het universum altijd in harmonie

waren en de wereld niet werd vernietigd tijdens de Kleine Pralaya zoals de gewone materiële werelden en oneindig bestond zoals Mahar-loka, Satya-loka en Tapa-loka, werd een mandala van de tempels van de Vijf Grote Elementen (Pancha Tattva mandir) gecreëerd en de tempels van de vijf elementen bevonden zich diep in het vasteland van Kreta. Om de wereld gelukkig te maken voor vele halfgoden - mensen, siddhas, rishis, halfgoden, apsar, gandhars, kinnars, yakshees, etc. - werden aan de oevers van de heilige meren acht grote mooie steden gecreëerd: Hiranyapur, Ekachakra, Shantipur, Bhoja, Prajotisham, Amaravati, Pushpataka, Tvashtar. In elke stad zijn vele prachtige tempels, paleizen en prachtige gebouwen met gouden, edelstenen gebouwd. Rond elke stad heeft Rishi de opdracht gekregen om acht gezellige, voor het oog en het oor aangename, kleine satellietsteden te creëren.

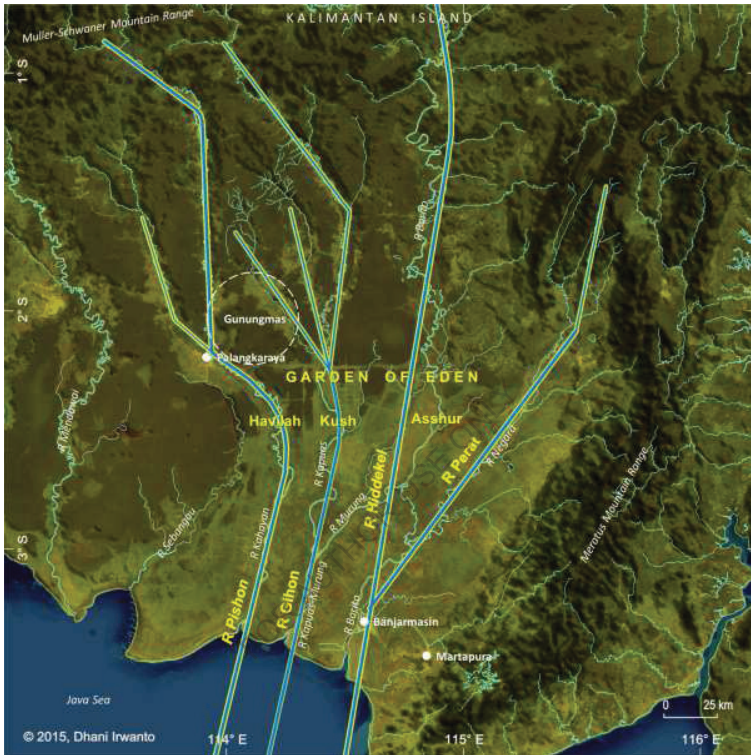
In de Chinese mythologische kosmografie (*Taoïstische Le Yukou's verhandeling "Le Tzu", aka: "Chun Xu Zhen Jing" - "De ware manier om de leegte te doorbreken"*; IV eeuw voor Christus) is er een verhaal over drijvende bergen in de buurt van de Grote Guysyu Abyss, in de t.waaronder de beroemde berg Penglai: "... Ten oosten van Bohai (het land in het oosten, - O.G.), op een afstand van onbekend aantal duizenden, is er een echte bodemloze afgrond in de Grote Oceaan. Het wordt de "Ingang tot de Leegte" (Guishui, - O.G.) genoemd. Alle wateren van de Acht Grenzen van de Wereld stromen erin. Negen regio's en de Hemelse Rivier. Binnenin zijn er vijf bergen, waarvan de namen Daïyu ("Chariot of Reception", - O.G.), Yuanjiao ("Round Top", - O.G.), Fanhu ("Square Bowl", - O.G.), Inzhou ("Abode of Beauties", - O.G.) en Penlai ("Shelter of the Precious", - O.G.) zijn. Deze bergen bereiken een hoogte van dertigduizend li en hetzelfde - aantal in de cirkel. Het plateau op hun toppen is negenduizend li breed. De afstand tussen de bergen is dertigduizend li, maar ze worden beschouwd als naaste burens. De torens en terrassen zijn er van jaspis en goud, dieren en vogels zijn er van witte zijde, er zijn hele boomgaarden van parels en koraal, bloemen en vruchten stralen een heerlijk aroma uit, en wie ze proeft zal nooit oud worden en nooit sterven. Er wonen daar onsterfelijke mannen, die dag en nacht in ontelbare aantallen van de ene berg naar de andere vliegen. Maar die bergen hebben geen basis, dus ze stijgen en dalen met de golven van de oceaan en staan geen moment stil. De onsterfelijken waren hier erg ontevreden over en klaagden bij de Allerhoogste Heer. De Overlord was bang dat ze naar het Westen zouden gaan en dat hij de verblijfplaats van de wijste zielen zou verliezen, dus gaf hij Yuitsyan opdracht om vijftien enorme schildpadden te sturen om de bergen op hun hoofd te ondersteunen, en zich bij deze dienst aan te sluiten in drie ploegen, en elke ploegendienst duurt zestigduizend jaar. Sindsdien staan de bergen stil. Er leefde echter een reus in het koninkrijk van de Drakenprins, die deze vijf bergen in een paar stappen bereikte. Hij gooide een hengel en ving zes schildpadden aan één haak, nam ze op zijn rug en vertrok. Daar verbrandde hij hun schelpen om ze te kunnen

raden. Er zijn twee bergen, Daiyu en Yuanquiao, die naar het noorden zijn gevaren en in de grote oceaan zijn gezonken, en met hen zijn ontelbare hemellichamen. God was erg boos en een speciaal decreet sneed het - grondgebied van het koninkrijk van de drakenprins af en verkortte de groei van de inwoners. Maar in de dagen van Fushi en Shennun bereikten de mensen in dat land nog een hoogte van enkele honderden ellebogen³²¹.

Maar misschien benaderde de Indonesische ontdekkingsreiziger Dhani Irvanto het ontrafelende paradijs van Kosma Indikoplov in het verre oosten. Hij maakte een interessante veronderstelling dat de Bijbelse Tuin van Eden op het eiland Kalimantan lag. En de redenen voor die veronderstelling zijn talrijk. Het was immers in Zuidoost-Azië dat de moderne mens, na zijn emigratie uit de halfwoestijnachtige savannes van Afrika, voor het eerst de ideale klimatologische omstandigheden voor ontwikkeling ontdekte, en het was daar dat hij de landbouw en de beschaving uitvond. Dit alles vond plaats tijdens het Pleistoceen, het laatste van de geologische tijdperken, dat 11.600 jaar geleden eindigde. Toen de ijstijd ten einde kwam, steeg het zeewater en werd het enorme continentale plat van Zuidoost-Azië, het Sundaland, voorgoed tot zinken gebracht, waardoor de bevolking die de neolithische culturen van China, India en Mesopotamië stichtte, zich verspreidde. Het heeft nieuwe ideeën en vaardigheden gebracht in de megalithische bouw, de graanteelt, de domesticatie van dieren, de scheepvaart, de astronomie, de navigatie, de handel en de handel, middelen om het werk van boeren en ambachtslieden te gebruiken en te controleren. Ze brachten magie, religie en begrippen als staat, kingliness en sociale hiërarchie met zich mee. Een studie van de folklore laat bijvoorbeeld zien dat er op de eilanden van Indonesië en het zuidwestelijk deel van de Stille Oceaan analogieën zijn te vinden met bijna alle mythologische archetypen uit het Midden-Oosten en Europa, waaronder de "Wereldoverstroming". Maar zelfs met aandacht voor Zuidwest-Azië vonden de onderzoekers daar geen sporen van de Tuin van Eden. Daarom zegt Dhani Irvanto dat ze op de verkeerde plaats zochten. En hij biedt een glimp van een uitgestrekte vlakte omgeven door bergketens in het zuidelijke deel van Kalimantan eiland. De vier rivieren die de vlakte doorkruisen kunnen worden geïdentificeerd met vier bijbelse paradijsrivieren: Kahayan als Fison, Kapuas als Gijon, Barito als Hiddechel (Tigris) en Negara als Perat (Eufraat). Als bijvoorbeeld in de Bijbel de rivier Fison door het land van Havila stroomt, beroemd om het goud (*Genesis, 2: 11-12*), dan is de rivier Kahayan gouddragend, en zijn oevers zijn beroemd om het winnen van verschillende mineralen en edelstenen, waardoor Kalimantan een andere naam had - Nusa Kensana ("Gouden Eiland"). Andere rivieren worden door de onderzoeker op dezelfde manier geïnterpreteerd. Door de lage ligging van de vlakte ten opzichte van het

³²¹ *Le Tzu, hoofdstuk 5. Tang's Vragen, - http://ki-moscow.narod.ru/litra/zen/le_tzi/le_tzi_5.htm*

niveau, de extreme vochtigheid en de regenval zijn hier meerdere malen overstromingen geweest, die ook in verband kunnen worden gebracht met de bijbelse legende van de "Wereldoverstroming", die een ononderbroken regenval van wel 40 dagen beschrijft³²².

In een van de perioden van beschavingsheropleving in het eerder overstroomde zuiden van Kalimantan was er volgens Dhani Irvanto een legendarisch Atlantis³²³.

Naar mijn mening is het zeer waarschijnlijk dat het paradijs in het zuiden van Calimantan en zijn ballingschap in de temporele dimensie in verband moeten worden gebracht met de "engel met een vlammend zwaard aan de poorten van de hemel" die in het mythologische geheugen wordt voorgesteld als Toba's "engel met een vlammend zwaard aan de poorten van

³²² Dhani Irvanto. *De Bijbelse Tuin van Eden was in Kalimantan Eiland* // <https://atlantisjavasea.com/2015/09/07/the-biblical-garden-of-eden-was-in-kalimantan-island>.

³²³ Dhani Irvanto. *A New Theory of Atlantis Disclosed* // <https://atlantisjavasea.com/2015/05/24/a-new-theory-of-atlantis-disclosed/>

de hemel" uitbarsting van de supervulkaan Toba in het noordelijke centrale deel van Sumatra, die tussen 77.000 en 69.000 jaar geleden plaatsvond en de grootste was in 25 miljoen jaar (Toba produceerde zoveel lava dat het genoeg zou zijn geweest voor maar liefst twee Everest; een krater met een diameter van 50 kilometer is bewaard gebleven van deze explosie; de aswolken die in de lucht opkwamen hebben de zon jarenlang bedekt; zwavelzuurregens hebben aan beide polen geregend; er is tufsteenregen gevonden op 7000 km afstand van de vulkaan in het Nyasameer in Afrika en op de bodem van de noordwestelijke Arabische Zee; de gebeurtenis heeft de gemiddelde temperatuur in de wereld met ongeveer tien graden verlaagd, waarbij de kou enkele tientallen jaren heeft geduurd) en een moment in de geschiedenis van de niet-Afrikaanse mensheid dat bekend staat als het "bottle neck effect" - een vermindering van de genenpoel (t. c.).(d.w.z. genetische diversiteit) van een populatie als gevolg van een periode waarin om verschillende redenen een kritische daling van de populatieaantallen plaatsvindt, die later wordt hersteld, maar de genetische diversiteit niet wordt hersteld. Genetici hebben vastgesteld dat het aantal mensen zo'n 70 duizend jaar geleden is afgenomen tot tweeduizend³²⁴. "...Deze klimatologische catastrofe, die praktisch de tropen van de vegetatie beroofde, heeft waarschijnlijk ook onze voorouders getroffen, die waarschijnlijk meer op elkaar moesten vertrouwen om te overleven. Deze rudiments van coöperatief gedrag kunnen hen later geholpen hebben andere soorten van de planeet te duwen," zei Professor Stanley Ambrose, aangehaald door de Universiteit van Illinois Press Office in Urbana-Champaign³²⁵.

Ook de volgende populaties op het grondgebied van de "Tuin van Eden" zouden kunnen worden getroffen en het motief van "verdrrijving uit het paradijs door de vuurengel" zou in hun mythologische voorstelling kunnen worden gefixeerd door de daaropvolgende meervoudige catastrofale uitbarstingen van de naburige supervulkanen - Tambora (op het Indonesische eiland Sumbava van de Kleine Sound eilanden), Krakatoa (tussen de Indonesische eilanden Java en Sumatra) en Pinatubo (op het Filippijnse eiland Luzon), vastgelegd door de geschiedenis...

³²⁴ Hawks, Hunley K., Sang-Hee Lee, Wolpoff M. *Populatie Knelpunten en Pleistoceen Menselijke Evolutie // Moleculaire Biologie en Evolutie (Oxford)*. - 1999/ - Vol.17, nummer 1. - - P. 2-22. - <http://mbe.oxfordjournals.org/content/17/1/2.long>; Achter D. M., Villems R., Soodyall H. enz. *The Dawn of Human Matrilineal Diversity // The American Journal of Human Genetics*. - - 2008. - Vol. 82, Issue 5. - P.1130-1140. - <http://dx.doi.org/10.1016/j.ajhg.2008.04.002>

³²⁵ *De uitbarsting van de vulkaan Toba vernietigde bijna mensen 73.000 jaar geleden //* <http://ria.ru/natural/20091124/195205261.html>.

Hoofdstuk 17. "Slechte" reis de Bouvais.

Waarschijnlijk veel eerder, op basis van de documenten die in Shinnon Castle werden gevonden, werd de richting waarin de Tempeliersvloot verdween geleerd - westelijk en vervolgens zuidelijk ...

In 1642 gaf kardinaal Richelieu, eigenaar van Chinnon Castle, toestemming voor de oprichting van de Oostzeevereeniging, die Madagaskar en de kleinere eilanden in het gebied zou koloniseren. In 1664 werd het bedrijf door de minister van Financiën, Jean-Baptiste Colbert, gefuseerd met een vergelijkbare Oost-Indische Compagnie. Onder zijn beschermheerschap werden de Academie van Inscriptie en Literatuur (1663), de Koninklijke Academie van Wetenschappen (1666), het Observatoire de Paris (1667), de Koninklijke Academie voor Muziek (1669) en de Koninklijke Academie voor Architectuur (1671) opgericht omdat hij een brede blik had en gewend was hoge doelen te stellen. Het was de Franse Oost-Indische Compagnie, officieel gebaseerd op het verhaal van de reis van de Gonville, maar waarschijnlijk met een doel en het oplossen van het mysterie van de Tempeliersvloot die samen met de schat was verdwenen, die de expedities hebben uitgerust.

De eerste was de expeditie van admiraal Etienne de Flacour (1607-1660), bekend om zijn werk "De geschiedenis van het grote eiland Madagaskar" (1658, pp. 1661), maar voor de kust van Portugal zouden schepen de Berberkorsairs hebben aangevallen, waardoor de Fransen gedwongen werden in zee te springen, waarna ze verdronken. Maar het is bekend dat "... in Portugal de voormalige Tempeliers de Orde van de Ridders van Christus hebben opgericht, en, het nam onder de persoonlijke bescherming van de koning. Het centrum van de Orde was het kasteel van Tomar, gebouwd door de Tempeliers. Leden van de koninklijke familie vereerden de eer om deel uit te maken van de nieuwe orde, en Prins Enrique (Hendrik) Navigator werd zelfs zijn grootmeester. De focus van de Orde op het varen kwam duidelijk naar voren in haar activiteiten. De prins creëerde een zeevaartschool, die de beste specialisten in maritieme zaken uit Europa en het Midden-Oosten verzamelde... Maar het belangrijkste is dat de prins veel geld uitgaf (niet van de Tempeliersschatten?) om kaarten, lotions, beschrijvingen van maritieme campagnes en astronomische tafels te verwerven. Niet minder middelen werden geïnvesteerd in de bouw van grote schepen, die opvallend genoeg doen denken aan de Tempeliersgangen en de oprichting van een observatorium. En waar goede schepen en mysterieuze nautische kaarten waren, waren er nieuwe ontdekkingen. Al snel ontdekten de Portugezen Madeira en enkele jaren later de Azoren. De weg naar de Atlantische Oceaan werd geplaveid, enkele jaren gingen voorbij en de Portugezen zetten voet aan wal in het land van het mysterieuze India. Het is

merkwaardig dat veel van de leiders van deze expedities inheems waren of gediend hebben in Tomar - de "hoofdstad" van de Orde van de Ridder van Christus, het is mogelijk dat ze lid waren van de Orde. Volgens de officiële versie van de zoektocht naar een kortere weg naar India was het doel van de reis van Columbus, die al snel volgde. We kunnen niet uitsluiten dat deze informatie slechts een dekmantel was voor de ware plannen van de grote navigator. Merkwaardig genoeg is er een duidelijke keten van Columbus tot de Portugese opvolgers van de Orde van de Tempeliers. De vrouw van Columbus, Filips Monis de Perestrello, was de dochter van een hooggeplaatste ridder in de Orde van Christus, een metgezel van Hendrik de Zeevaarder. Is dit niet waar het vertrouwen van Columbus in het succes van zijn expeditie vandaan komt en heeft hij in de Orde mysterieuze nautische kaarten gekregen? En het geld waarop de expeditie was uitgerust, werd duidelijk niet zonder de hulp van de Orde ontvangen. Als u zich het uiterlijk van de schepen "ontdekker" van Amerika herinnert (er zijn veel afbeeldingen van hen), zal de cirkel sluiten - op de vlaggen en zeilen van Columbus karavels Tempeliers kruisen³²⁶. Ook Vasco da Gama en andere zwervende Ridder Tomarans voeren met het embleem van de Orde. De commerciële aspiraties van de niet-commissionaire ridders in soutane konden nauwelijks opschieten met de overblijfselen van de middeleeuwse manier van het militaire ridderschap. Veel leden van de Orde woonden samen met vrouwen, wat Paus Alexander Bordzh ertoe aanzette de geloften van het celibaat en de armoede te vervangen door geloften van huwelijkse trouw en een bepaald deel van het inkomen bij te dragen aan de schatkist van de Orde. Koning Manuel I van Portugal, die in de Tomaren een van de pijlers van de koninklijke macht zag, heeft als grote meester de Orde van Christus consequent gesecculariseerd. Zijn opvolger, João III, verklaarde de post van Grootmeester erfelijk onder de koningen van Portugal.

Blijkbaar waren de Portugese Tempeliers jaloers (en nogal vijandig, wat begrijpelijk is) op het feit dat de Franse koning opnieuw probeerde inbreuk te maken op hun geheim, dat ze hadden toegezegd te bewaren en dat bestond uit het kennen van de weg naar de Zilveren Speren en de plaats van opslag van het archief en de waarden van de Orde.

Maar zodra in Portugal onder koning João V (1706-1750), de inquisitie eindelijk wraak nam, aanzienlijk gesecculariseerde Tempeliers was niet om de duistere en belastende verbanden van de Orde te beschermen. Ja, en de Meester-koning zelf haastte zich niet om zich aan het geheim te wijden en creëerde een "binnenste cirkel" van bijzonder ijverige toegewijden - "de hoogste onbekende" ("opgestegen meesters"). Vanwege de belangrijke politieke en culturele banden tussen Portugal en Engeland, inspireerden de

³²⁶ Rogoz V. *Wat deden de Tempeliers in Amerika... ..lang voordat het door Columbus werd ontdekt?* // <http://shkolazhizni.ru/archive/0/n-30398/>

"Onbekende Oversten" tegenover de mysterieuze "Ridder van de Rode Veer" de vorming van de Vrijmetselarij in Engeland.

Al snel, in 1754, werd in Frankrijk, Duitsland, Italië, Zwitserland en zelfs Rusland, zijn hulporganisatie bekend als het Schotse Handvest (later de "Charter of Strict (Templar) Observance" genoemd) opgericht onder leiding van Baron Johann Gottlieb (Gottfeld) von Hund (1722-1776), die zichzelf verklaarde tot bewaker van oude Tempeliersdocumenten en een bepaald "Plan", waarvan de uitvoering de "sleutel" tot de grote macht geeft. Von Hund zelf zei dat hij twaalf jaar eerder was ingewijd in het Clermont-kapittel van de Orde van de Tempel en dat hij bevoegd was om de invloed ervan te verspreiden. Maar de ideoloog van de "Nieuwe Tempelier" onder de ridderlijke naam Eques ab Eremo was de kanselier van het kapittel van de Orde van de Tempel in Lyon, Jean-Baptiste Willermoses (1730-1824), die de voorouderlijke handel voortzette met de productie van zilver (!) en zijde, en zijn broer Pierre-Jacques was een beroemd chemicus en lid van de Encyclopedische Club. Later stichtten beide broers een doos genaamd "Het Soevereine Capitulum van de Ridders van de Zwarte Adelaar van de Rose-Crest," ontworpen om "de kunst van de Grote Delance" te vinden. Het was J.-B. Willermose en Louis-Claude de Saint-Martin voor zijn vertrek naar Haïti dat Martínez de Pasqualli de "Soevereine Rechters" en de "Hogere Onbekende" "Orde van de Ridders van de Uitverkorenen van het Universum" benoemde. Later geeft J.-P. Willermose een inwijding met de naam Josephus a Floribus aan de beruchte Joseph de Mestre.

Sommige vrijmetselaars geloofden dat de plaats waar de mysteries van de Orde van de Tempeliers verborgen werden gehouden, West-Indië kon zijn, wat door Columbus werd gezocht - en onder het voorwendsel van het ontvangen van de erfenis van Martinez de Pasquali, stichtte hij in La Rochelle de tempel van zijn Orde van Verkozen Cohens, gaat naar zijn neef, Arman Robert Canier de Lester, secretaris-generaal van de marineafdeling in San Domingo (Haïti), waar hij de dozen (tempels) sticht om het mysterie van de tempels te onthullen, maar sterft (1774.) ... Overigens was Martínez de Pasqualeis de provinciale grootpriester van de Orde van de Auvergne Frankmason, en volgens de legende werd hij als meester van de Orde van de Tempelier Jacques de Molay vervangen door Pierre d'Auvergne, Prior van de Auvergne, en stond hij ook aan het hoofd van de Orde na het verbod op de Auvergne in Schotland.

Door de verzwakking van de Portugese Tempeliers kon de Franse Oost-Indische Compagnie in 1738 een expeditie van Jean-Baptiste Charles Bouvet de Lozier (1705-1786) sturen op zoek naar het Land van Honneville in de Zuid-Atlantische Oceaan. Op 1 januari 1739 zag Jean-Baptiste Bouvet de Lozier op 54 graden zuiderbreedte een met ijs bedekt bergachtig gebied en noemde het Cape Sirconscion (Heer Besnijdenis). Maar het was een

eenzaam onbewoond eiland, dat later Bouvet werd genoemd (ook wel Lindsay, Liverpool genoemd).

Maar was het een mislukking?

Voor zijn expeditie ontving J.-B. de Bouvet de posten van gouverneur van de eilanden Réunion en Mauritius.

Bouvet Island zelf is duizend mijl op gelijke afstand van de continenten. Het heeft een oppervlakte van 59 vierkante kilometer en ligt 935 meter boven de zeespiegel. Vulkaan Olavtoppen, waarvan de uitbarsting het eiland heeft gevormd, is het hoogste punt, bereikt een hoogte van ongeveer 780 meter en bevindt zich in het noordelijke deel van het eiland. Het reliëf van het eiland is bergachtig, de hellingen van heuvels en bergen zijn bijna volledig bedekt met gletsjers. Er zijn nog twee bergen in het zuidwesten van het eiland - Mosbitopen (670 m) en Likketopen (766 m). De vorm van de kustlijn is bijna correct rond zonder baaien en inhammen. Gletsjers die de berghellingen bedekken vallen naar de kust, naakte kleine stranden die bestaan uit zwart lavazand. In het westelijke deel van het eiland, dat relatief vrij is van gletsjers en bestaat uit lavavelden, broeden meer dan 10 soorten zeevogels. Door een gebrek aan vloeibaar vocht, schaarse vulkanische bodems en het harde subarctische klimaat groeien er slechts enkele soorten mos en korstmossen op het eiland. De fauna bestaat uit een groot aantal zeehonden, olifanten en enkele pinguïnsorten die het eiland bezoeken om te broeden. In 2005 werd een automatisch weerstation geïnstalleerd op het eiland, dat autonoom werkt zonder menselijke tussenkomst en slechts één keer per jaar wordt voorkomen. De Antarctische cruiseroute op het schip "Alexey Maryshev" passeert het eiland regelmatig één keer per jaar, wat een tweedaagse stop in de buurt van het eiland oplevert, uiteraard zonder dat er mensen aan land gaan.

Er is een suggestie dat het sub-Antarctische vulkaaneiland Bouvet niet onbewoond is, maar iemands geheime basis op het hoogste niveau. Het heeft zelfs een officieel geregistreerd top-level .bv internetdomein en vanaf dit eiland zijn er ook internetaanvallen op verschillende landen in de wereld, maar meestal op de VS.

Zo werd op 22 september 1979 een kernproef opgenomen in het gebied van Bouvet Island. Geen enkel land heeft de verantwoordelijkheid voor deze explosie opgeëist. Men gelooft dat deze explosie, evenals de explosie die in 1981 zonder aankondiging volgde, door Zuid-Afrika op eigen houtje of in samenwerking met Israël is uitgevoerd.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen Duitse blockbusters en raiders de Indische Oceaan of Oost-Antarctica in trokken, waren ze eerder al naar het Bouvet-eilandgebied gekomen. Bovendien stond het Zwabenland tijdens de overgang naar Antarctica eigenlijk drie weken op Bouvet Island. Later kwamen hier ook andere fascistische raiders - hulpkruisers "Atlantis", "Penguin" en "Comet", die terugkwamen van "Aziatische" raiders.

In april 1964 werd bij het eiland Bouvet een ongemarkeerd passagierschip gevonden, gesloopt, zwaar beladen met proviand en alcohol. Verrassend genoeg stond de boot bijna in het midden van het eiland, helemaal vol met voedsel, en volledig onaangeroerd. Maar er is geen enkel spoor van de passagiers van het schip of de boot gevonden op het eiland.

In mei 1959 bleek dat A. Crawford, toen werkzaam in Kaapstad (Zuid-Afrika), door de Italiaanse graaf, die zich Majoor Giorgio Costanza Beccaria noemde, werd benaderd met het verzoek hem te helpen bij het charteren van een schip naar het eiland Bouvet. Het bleek dat het doel van de graaf was om wat Professor Silvio Zavatti van het eiland af te helpen voor wetenschappelijk onderzoek. A. Crawford deed wat hij kon om de Italianen te helpen een geschikt schip te vinden, maar zonder succes, en de Graaf keerde terug naar Italië. In juni 1960 ontving A. Crawford echter een vreemde brief van professor Zavatti, waarin hij beweerde dat hij niet alleen naar Bouvais was gegaan, maar ook in maart 1959 van boord durfde te gaan. De brief verraste A. Crawford, omdat hij in geen enkele Zuid-Afrikaanse haven schepen kende die de Italiaan naar het eiland konden brengen, vooral omdat de Zuid-Afrikaanse maritieme autoriteiten geen toestemming gaven voor de expeditie. Toch publiceerde de Italiaanse professor zelfs het boek "Viaggio All 'Isola Buve" waarin hij zijn avonturen beschreef. A. Crawford merkt op dat het boek is geschreven voor kinderen en geïllustreerd met slechts één foto die kan worden genomen in een willekeurige dierentuin en suggereert dat de hele aflevering met de Italiaanse professor expeditie is een misleiding. Maar de veronderstelling is dat het gevonden schip op het eiland iets te maken heeft met deze expeditie. Meer veelbelovend is de vermelding van een andere expeditie. In 1959, vijf jaar voor de komst van de Zuid-Amerikanen, was in dit deel van de oceaan de Sovjet-Antarctische Expeditie. Het is bekend dat ten minste één wetenschapper, G.A. Solyanik, enkele ornithologische waarnemingen heeft gedaan op het eiland Bouvet, zoals blijkt uit de titel van zijn wetenschappelijk werk "Some observations on the life of birds on the island of Bouvet". Helaas is het bijna onmogelijk om dit werk te vinden, want het werd in 1964 gepubliceerd in een moeilijk toegankelijk tijdschrift genaamd "Soviet Antarctic Expedition". Nieuwsbrief". Maar G.A. Solyanik zelf is een echte onderzoeker van het Odessa Biologisch Station en nam deel aan de vier jaar durende Eerste Sovjet-Antarctische Expeditie (1955-58), die aan boord van de ijsbreker "Ob" voer. Mogelijk is deze puzzel verbonden met de Sovjet-expeditie. Maar we kunnen het mysterie van een van de meest mysterieuze vondsten nauwelijks oplossen, want dit alles gebeurde op het hoogtepunt van de

Koude Oorlog en was streng geclassificeerd, evenals andere Sovjet-expedities, die vermoedelijk meer dan wetenschappelijk belang hadden³²⁷.

Het eiland zelf valt sinds de jaren '20 van de 20e eeuw onder de jurisdictie van Noorwegen, dat door Noorwegen werd erkend, maar in 1939 door de USSR werd betwist.

In de fantastische film "Alien vs. Predator" (2004) ontvouwt zich de actie in de oude piramide die onder het ijs op het eiland Bouvet is ontdekt en die de kenmerken van de Egyptische, Azteekse en Cambodjaanse cultuur combineert en, in de veronderstelling van de wetenschapper Sebastian de Rosa primaire beschaving, is gebouwd. Sebastian ontcijfert hiërogliefen op de muren en legt uit dat de piramide is gebouwd voor een soort "safari" op Aliens, gerangschikt door de Predators, die door de mensen van de eerste beschaving als goden werden aanbeden. Tegelijkertijd blijkt dat toen ze faalden, de Predator Hunters zich samen met de Vreemdelingen en de beschaving vernietigden.

Maar Zuidwest-Afrika ligt ook in het zuiden van de Atlantische Oceaan. Het is nauwelijks de moeite waard om haar buiten beschouwing te laten.

Zo schreef Guillermo Farini, een Canadese evenwichtsdeskundige, uitvinder en avonturier, in november 1885 een verslag over een vreemde en mysterieuze stad die hij op een beruchte reis door de Afrikaanse woestijn van Kalahari in Namibië ontmoette. Hij presenteerde zijn werk aan de Geographical Society of Berlin en, in 1886, aan de Royal Geographical Society of Great Britain. In datzelfde jaar drukte Farini zelfs zijn eigen boek, waarin hij zijn ontdekking tot in detail beschreef. In zijn editie beschreef de reiziger de mysterieuze rotsformaties, die volgens de auteur de ruïnes van een oude stad waren. De Canadees beweerde dat de stad was gebouwd in de vorm van een enorme boog, en sommige delen waren diep in het zand begraven. Farini vond geen inscripties of onderscheidende symbolen in zijn plaats, dus besloot hij dat deze stad enkele duizenden jaren oud moest worden. Na vele jaren werd de ontdekking van de reiziger als een fictie beschouwd en de geruchten over een oude stad midden in een levenloze woestijn die in het zand begraven lag, werden bijna vergeten. Maar het duurde niet lang. De woorden van Farini werden bevestigd door de Gontentotten (het Afrikaanse volk). De Aboriginals verklaarden ook dat in de woestijn ooit een zeer oude stad was, die niet door hun voorouders werd gebouwd. Later vertelde de historicus Gustav Prell zijn collega's dat de Gontentotten hem naar de ruïnes van een onbekende oude stad wilden

³²⁷ *De meest mysterieuze ontdekking van een verlaten schip // <http://nosecret.com.ua/stati-kategorii/zagadki-planeti/item/351-samaya-zagadochnaja-nahodka-sudna>.*

brenge en ergens anders, waar ze ooit zelfs de edelstenen hebben gevonden. Dit spoorde historici aan om meer onderzoek te doen en een nieuwe zoektocht naar de verloren stad te starten om te bevestigen wat Pharini had gezegd. In tegenstelling tot alle inspanningen is het nieuws van de stad dat de Canadezen ontdekten in de loop der tijd nog steeds een mythe geworden, hoewel men steeds weer meldde dat men midden in de woestijn de verkeerde verlaten steengroeven of scheepswrakken heeft gezien. Al deze geruchten zijn ook nooit bevestigd. Professor Clement geloofde dat de Pharini ongewone formaties van natuurlijke oorsprong uit doleriet (vulkanisch gesteente) waren tegengekomen, wat heel gemakkelijk verward kan worden met iets wat door de mens is gemaakt. Maar in 2016, als onderdeel van een TV show op het Travel Channel, ging een andere expeditie naar Kalahari, en in de woestijn vonden de leden van het team wel muren en stenen die overeenkwamen met de beschrijvingen van de Pharini.

De aandacht van onderzoekers trekt andere eilanden in de Zuid-Atlantische Oceaan.

Het zijn ook de Falklandeilanden (Malvinas), waar Groot-Brittannië zich zo ijverig aan vastklampt, dat het zelfs lang geleden ophield een koloniaal rijk te zijn.

Dat en de South George Archipel.

Zuid-Sandwicheilanden.

De Zuidelijke Orkney-eilanden.

De Zuid-Shetlandeilanden ten noorden van het Antarctisch Schiereiland: "...op een kaart van Phiri Reis ... De Zuid-Shetlandeilanden ... 3 eilanden zijn bijzonder zorgvuldig afgebakend: Snow Island in het westen, Deception Island in de vorm van een paardvormig hoefijzer in het zuiden en Livingstone Island met vier bergen in het noorden. Deception Island heeft een inscriptie op de kaart die zegt "Het is hier heet"... Deception Island heeft een vulkaan, en het is actief. Moderne passagiersschepen gaan vaak voor anker in de plaatselijke lagune om toeristen in de hete vulkanische wateren van de zogenaamde Benjamin Cove te laten zwemmen. Met uitzondering van het eiland Deception zijn de Zuid-Shetland eilanden onbewoonde rotsachtige steppen waar niets anders te vinden is dan gletsjers en stapels besneeuwde rotsblokken. Het gras is hier niet te zien, zelfs niet in de zomer ... Ik moet zeggen, ... hier waren de Chinezen op het punt van onze planeet, waarover "hangt" Alpha - de belangrijkste ster van het sterrenbeeld Zuiderkruis (62 °49' zuidelijke ironie)"³²⁸.

Hierboven hebben we erop gewezen dat op de wereldkaart van Ortelius, op een deel van het grote Zuidelijke Continent, van het Land van

³²⁸ *Menzis G. 1421 - jaar. Toen China de wereld ontdekte / Per. uit het Engels - M. : Exmo ; Yauza, 2006. - - C. 200-201, 202.*

Vuur en ten oosten tot ten zuiden van Afrika, een gebied staat dat "Papegaaienland" (Psit(t) acorum Regio) wordt genoemd met de volgende legende: "sic a Lisitanis appellata ob in: credibile carum avium ibidem magnitudinem" ("zo noemden de Portugezen het omdat er ongelooflijk dure vogels van dezelfde grootte leven). Dit bracht ons ertoe om deze boodschap te vergelijken met G. Menzis' ontrafeling van het beeld op een kaart van Bird Island (een cartouche met een kompas) van Bird Island, ten noordwesten van South Georgia: "...er zijn heel wat vogels die dit stuk land gebruiken als een soort basis om op zoek te gaan naar voedsel in het plankton en de visrijke wateren van de Antarctische Oceaan. Dit eilandje is 2 mijl lang en een halve mijl lang en is interessant met duizenden meters kliffen aan de noordkant en vlakke zandstranden in het zuiden. De overvloed van de kompaskaart laat zien dat ... de cartografen dit eiland als een belangrijk punt voor zichzelf³²⁹ zagen ...".

Maar toch is er een speciale benchmark nodig om te kunnen zwemmen. Het is op het noordelijk halfrond (Poolster), maar niet op het zuidelijk halfrond! Met de Canopus- en Zuiderkruissterren op het zuidelijk halfrond kun je heel nauwkeurig de geografische breedtegraad bepalen, maar er is geen herkenningspunt voor de geografische lengte³³⁰.

Igor Sid (Sidorenko), de voorzitter van de Crimean Geopoethic Club, die enige tijd als archeoloog onderzoeker in de Antarctische kustwateren werkte, vestigde de aandacht op het feit dat Argentijnse archeologen minstens 200 jaar voor de "officiële ontdekking" sporen hebben gevonden van menselijke bezoeken aan Antarctica (die vermoedelijk in 1819 of 1820 zijn ontdekt). Op de kustjachtgronden van het begin van de XVII eeuw werden gebruiksvoorwerpen, schoenen, kledingfragmenten en houten gebouwen gevonden. Mensen die vanuit de Argentijnse provincie Patagonië in Antarctica aankwamen, waren aan het vissen op zeeleeuwen en olifanten. Maar blijkbaar waren zij ook niet de ontdekkers van het ijzige continent. Het is de moeite waard om de overblijfselen van de oude - op houten spijkers! - Het schip, dat al eeuwenlang in de buurt van het Antarctische station "Artigas" (Uruguay) op het Antarctische eiland King George ligt, heeft vanaf deze oude planken de beroemde index van afstanden van dit punt in Antarctica naar verschillende delen van de wereld gebouwd. Toen ontdekte I. Sid in de Russische editie van het midden van de XIXe eeuw - het enige nummer van het "Travel journal" (de eigenlijke voorloper van het beroemde tijdschrift "Around the World") een grote studie van een zekere M.I. Konovtsev onder de intrigerende titel "To the history of two settlements of

³²⁹ Menzis G. 1421 - jaar. Toen China de wereld ontdekte / Per. uit het Engels - M. : Exmo ; Yauza, 2006. - - C. 206.

³³⁰ Menzis G. 1421 - jaar. Toen China de wereld ontdekte / Per. uit het Engels - M. : Exmo ; Yauza, 2006. - - C. 202-203.

Icelandic Normans, or Vikings, in the subpolar Antarctic". Volgens het onderzoek bleek dat "... een deel van deze Noordse avonturiers proefovervallen deden ten zuiden van Gibraltar, langs de Afrikaanse kust. Het is moeilijk om zelfs theoretisch de maximale afstand van Vikinginvallen op supersnelheidspiratenschepen voor hun tijdperk te benoemen. Maar het waren niet alleen berovingen en de noodzaak om nieuw land te ontwikkelen die de Vikingen dwongen hun huizen te verlaten. Er was nog een andere reden - om te ontsnappen aan bloedwraak. Voor het doden van een vrije man uit een andere familiegemeenschap verklaarde de Ting (lokale Veche) het gezinshoofd - en dus de hele familie - vogelvrij. Deze veroordeling - "voor altijd verboden" - gaf iedereen het recht om een veroordeelde op elk moment te doden. De "veroordeelde" familiegemeenschappen vertrokken dus, samen met hun hoofd, hun gezinnen, hun afhankelijke personen en hun slaven, en droegen de gevestigde tradities en gewoonten met zich mee naar nieuwe streken. In het begin van de jaren '70 behoorde een man die voorbestemd was om de verdere kolonisatie van de Antarctische landen te leiden tot zulke "tegenstanders". Zijn naam was Eirik Torvaldson, bijgenaamd Red, "een man met een onstuitbare energie en bovendien eigenzinnig", zoals moderne onderzoekers over hem schrijven. Daarom werd hij de leider van de Antarctische Normandiërs. Op de vlucht voor bloedwraak, ontvluchtte Eirik zijn geboorteland Noorwegen. Toen, in IJsland, in zijn Eirikstadur ("Eirik's Manor"), regelde onze held een instorting van de helling op het huis van zijn buurman Valtiov. De vrienden van de burens hebben de slaven van Eirik uit wraak vermoord. Eirik doodde eerst een vriend van de buurman, Eyolva, en daarna de beroemde vechtersbaas Khrafna. Eyolva's ouders hebben een rechtszaak aangespannen. En door de beslissing van de ting werd Eirik Red vogelvrij verklaard, bijna gedoemd tot ballingschap. Maar Eirik kalmeerde niet en werd al snel, volgens de Noorse schrijver E. Bulstad, veroordeeld. Voor een ambitieus, charismatisch karakter, zoals Eirik Torvaldson dat was, betekende het niet zozeer gevaar of schaamte als wel een vrolijk excuus om op zoek te gaan naar nieuw land. Uit IJslandse mondelinge overlevering wisten Eirik en zijn tijdgenoten dat honderd jaar eerder een schip van de Torbjørn ver ten zuiden van Gibraltar naar de onbekende rotsen was gestormd die uit het water staken (de jongere eilanden Madeira of Kanarie zouden de folklore van de Torbjørn skher zijn binnengedrongen). Er is besloten om naar het zuiden te gaan op zoek naar hen. In het voorjaar van 980 (volgens andere bronnen 982) verlieten Eirik en zijn kameraden de IJslandse Hwamsfjord in zes grote schepen. Maar de zeelieden zijn de weg kwijt. Links van hen, in het oosten, bereiken skerries Torbjørn en heel Afrika, het Flibustier Corps, na twee moeilijke maanden vol gevaarlijke avonturen, de Braziliaanse en Argentijnse kust. De saga's zwijgen over de contacten op de weg met de bevolking van de nieuw ontdekte landen.

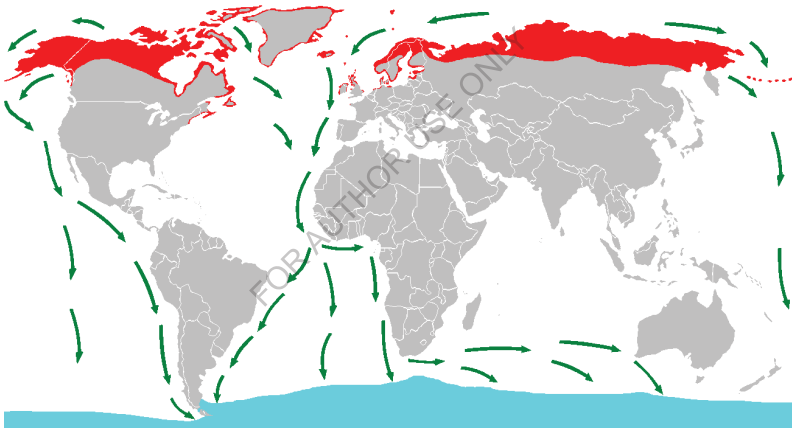
Waarschijnlijk dienden de korte landingen alleen om voedsel te herbevoorraden en bleef een kleine wanhopige vloot zich onstuitbaar naar het zuiden bewegen. De romantische hypothese van Konovtsev, die deze "zuidelijke vector" verklaarde door het mesmerisme van de reizigers en hun leider met de constellatie van het Zuiderkruis, dat voor hen al op de kruising van de Noordelijke Tropen (ongeveer 25 graden noorderbreedte) in al zijn pracht en praal opende, had kunnen worden verwaarloosd. Maar hier moet men bedenken dat er kort voor de expeditie een groots "theologisch" geschil was tussen Eirik en zijn zoon Leyva. Deze laatste diende de winter in het Noorse Trondheim als burgerwacht aan het hof van de beroemde Viking Olav Trygvason, die niet alleen zelf christen werd, maar ook actief het christendom onder de Noormannen plantte. Leive kreeg de opdracht van Olav om zijn kameraden en familieleden te dopen, iets waar zijn vader in eerste instantie erg ontevreden over was. Men kan zich de schok voorstellen wanneer een majestueus hemels kruis plotseling voor de reizigers scheen, nooit gezien door hun medestamleden thuis, in hun breedtegraad! Natuurlijk werd het kruis gezien als een openbaring, als een baken, als een leidende ster. Het wees bijna precies naar het zuiden. Voorbij was het schiereiland Vuurland, de Drakestraat... ..en Antarctica. Zelfs vandaag de dag is er in de ijsvrije "oases" aan de kust nog enige vegetatie: mossen, korstmosses, paddestoelen, verschillende soorten kruiden...; grote zeezoogdieren zijn al besproken. Duizend jaar geleden zou de rijkere flora en fauna van de regio wel eens kunnen zorgen voor het bestaan van ruige mensen, die gewend zijn aan de omstandigheden van het Circumpolaire gebied. Details over hoe Eirik de Rode met zijn wapenkameraden en met zijn vier volwassen kinderen - zijn zonen Lev, Thorwald, Torstein en zijn onwettige dochter Freudis - het Antarctisch schiereiland bereikte en op de meest noordelijke, dat wil zeggen de warmste kust, eerst de nieuwe Eirikstadur en dan de nederzettingen van Estribugdar en Westribugdar, stichtte, hoe Thorwald aan de kust van Antarctica stierf in een schermutseling met de lokale duidelijk Mongoolse bevolking, in de saga's beschreven als schraapsel, over hoe twee eeuwen later Estributedar en Westributedar ontvolkt raakten door een onbekende epidemie of door de biologische ontaarding van de gemeenschap - kan worden gelezen in het "Travel Journal", gepubliceerd op 13 april (nieuwe stijl) 1855³³¹.

In het begin van 2017 vloog de media in de wereld op sensatie: wetenschappers ontdekten de ruïnes van een oud gebouw dat lijkt op middeleeuwse kastelen op Antarctica. Enorme symmetrische gebouwen werden gedetecteerd door een driedimensionale camera Google Earth.

³³¹ Igor Sid: *Eirik Torvaldson South Cross* // https://mesoeurasia.blogspot.com/2019/07/blog-post_58.html

Deskundigen geloven dat alleen mensen dergelijke gebouwen kunnen oprichten³³².

We zullen de sceptici vertellen dat de dappere Vikingen zo ver hadden kunnen komen na de vlucht van een vogel naar het zuiden. Het is de poolstern (Sterna paradisaea) die het record voor de vliegende afstand tussen de vogels heeft. Het is de enige vogel die seizoensgebonden migreert van het Noordpoolgebied (broedend in de poolgebieden, eilanden en schiereilanden van Noord-Europa, Groenland, Siberië, Alaska, Canada) naar Antarctica. De vlucht in één richting duurt ongeveer een maand en reist tegelijkertijd tot 70-80 duizend kilometer per jaar. Rekening houdend met het feit dat de lengte van de evenaar iets meer dan 40 000 km is, blijkt dat de vlucht van sterns van de pool naar de pool 2 keer per jaar gelijk is aan het vliegen van de hele wereld. Omdat de pooldief 20-25 jaar leeft (maximale levensduur - 34 jaar), dus tijdens zijn leven vliegt de vogel drie keer de afstand gelijk aan de Maan en terug.

Amateuronderzoeker Vladimir Fisunov (2013) kwam op basis van zijn analyse van de teksten van Homerus en Strabo in de beschrijving van de Zuid-Atlantische Oceaan ("duisternis en mist") tot de conclusie dat Odysseus ... Antarctica zelf bereikt heeft: "... zo'n land van de eeuwige nacht kan alleen maar voorbij de zuidelijke poolcirkel zijn, wat leidt tot een absoluut ongelooflijke conclusie dat Odysseus niet ergens naartoe is gereisd, maar

³³² De ruïnes van "middeleeuwse kastelen" werden gevonden in Antarctica // Rambler / News. - - 2017. - 10 jan. <https://news.rambler.ru/science/35776509-v-antarktide-naydeny-razvaliny-srednevekovyh-zamkov/?updated=news> ; Secureteam10/ Mystery Domed "FORT" ontdekt in Antarctica! 1/8/17 // <https://www.youtube.com/watch?v=TZnUYpZDZWY>

naar Antarctica zelf! Dus misschien was er tijdens de Trojaanse oorlog wel een gematigd klimaat, want Odysseus slaagde erin om in een poolnacht (!) niet alleen op de kust van Antarctica te landen, maar ook een gat in zijn elleboog lang en elleboog breed te graven, wat hij in moderne omstandigheden nauwelijks kon, wanneer vele kilometers gletsjers dit continent op betrouwbare wijze bedekken. Behalve dat hij naar de plaats zwom waar het ijs het oppervlak van de oceaan bond en een gat in het ijs uitholde, zoals de vissers dat doen tijdens het ijsvissen. Maar hoe dan ook, de vermelding van de eeuwige nacht suggereert dat hij voorbij de zuidelijke poolcirkel zwom... We kunnen zeker aannemen dat Homerus iets verkeerd heeft gedaan. Laten we zeggen dat het niet de noordenwind was, maar het zuiden en Odysseus zwommen niet voorbij het zuiden, maar voorbij de noordpoolcirkel. Maar hoe zit het dan met de door Homerus genoemde West-Ethiopiërs en pygmeeën? Hij heeft ze niet verzonnen! En zoals u weet, waren er ten tijde van Homerus geen negers of pygmeeën in Europa. Odysseus zwom in Antarctica! Zijn schip, gevangen door de Guineestroom, voer eerst langs de West-Ethiopiërs, daarna de Pygmeeën en stak uiteindelijk van noord naar zuid over, langs het zuiden van Afrika, de stroming van de Westerse winden. Odysseus voer vervolgens naar en landde op de kust van Antarctica, misschien vrij van eeuwig ijs. Het werd terug naar het noorden gedragen door de begeleidende Bengaalse stroom³³³ "...".

³³³ *Fisunov V.A. Bezoek aan Hades // <http://jhooty.2291.ru/index.php/005-2/523-2/>.*

Hoofdstuk 18. Pacifida als een kolonie van Antarctica.

De Schotse navigator en eerste hydrograficus van de Britse Admiraliteit, Alexander Dalrymple, die in 1770 de *Historical Collection of the Several Voyages and Discoveries in the South Pacific Ocean* publiceerde, waar hij bewijzen aanhaalde dat de bevolking van het zuidelijke continent meer dan 50 miljoen mensen telt. Het is A. Dalrymple's bewering dat Manco Kapak, de stichter van het Inca Rijk, uit deze zuidelijke beschaving kwam, die de letter kipu en de mogelijkheid tot het gebruik van metalen bracht³³⁴.

Naar onze mening gebruikte A. Dalrymple een bekende hertelling in zijn conceptie van het Zuidelijk Continent in 1567. De Spaanse wiskundige, navigator, schrijver en humanist Pedro Sarmiento de Gamboa aan de onderkoning van Peru, Lope García de Castro, is een legende over een leider die een groot continent³³⁵ of eilanden ver in de Stille Zuidzee bezat - de Avachumbi (Hahuachimbi) en Ninachumbi, die volgens de Inca-legendes in de Zuidzee werden gevonden door een vloot van balsa-vloten (waarschijnlijk Paaseiland) gestuurd door de Inca-heerser Tupac Yupanka (1471-1493): Lokale legendes van een machtige leider genaamd Tupa die uit het oosten kwam; de ruïnes van Ahu Winapu, gebouwd in de klassieke stijl van de Inca veelhoekige architectuur van de Inca's uit zorgvuldig op elkaar afgestemde onregelmatig gevormde basaltblokken; en het feit dat de totora, die in de vulkanische meren Rano Raraku en Rano Kau groeit, daar pas in de XIV eeuw is verschenen., en buiten Paaseiland, groeit het alleen in het Titicameer).

Dienovereenkomstig beveelt de onderkoning dat een armada wordt voorbereid op de ontdekking en de vestiging van het continent ten zuidwesten van Peru. De generaal van de expeditie werd verkozen tot Sarmiento de Gamboa's neef, Alvaro Medanha de Neura, en de initiatiefnemer werd aangesteld als freelance feeder. De schepen verlieten de haven van Callao op 19 november 1567. Ondanks het meningsverschil tussen de generaal en Sarmiento ontdekten ze de Salomonseilanden, Tuvalu en Wake Atoll, die zich onderwierpen aan de koninklijke kroon. Het wordt ook vrij waarschijnlijk geacht dat de zeelieden Australië bereikten en bezochten: "... En omdat het zo uitgestrekt en hoog was, hebben we besloten dat het het vasteland moet zijn", schreef A. Mendagna de Neura. Op latere kaarten van de wereld werd de kustlijn gezien als een belangrijke uitbreiding van het zuidelijke continent naar het noorden. Al in 1528 ontdekte de

³³⁴ Dalrymple Alexander. *Een historische collectie van de verschillende reizen en ontdekkingen in de Stille Zuidzee, Londen, 1769 en 1770. - Vol.I. - P. xviii-xxix.*

³³⁵ Blon J. *Het grote uur van de oceanen : Poolzeeën / Eerst en vooral ; verslag na de verkoop door de voorzitter van de Algemene Vergadering. V.A. Dygalo, A.V. Shumilova ; commentaar. A. M. Grigorieva et al. - M. : Gedachte, 1984. - - C.95.*

Spanjaard Ortiz de Reytis Nieuw-Guinea - en het werd ook beschouwd als de noordelijke richel van de Onbekende Zuidelijke Aarde. In 1578 ontdekte de Spaanse navigator Juan Fernandez een uitgestrekt gebied in de Stille Oceaan dat niemand later kon vinden. In 1606, Na het ontdekken van een klein eiland in de New Hebrides Archipel, verklaarde Pedro de Quiroz het "het zuidelijke land van de Heilige Geest" (La Australia del Espiritu Santo) en meldde dat hij een continent had ontdekt "dat een kwart van de wereld bezette" omdat "het het langste in Europa en Klein-Azië is, genomen binnen de grenzen van de Kaspische Zee en Perzië, Europa met alle eilanden van de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan, met inbegrip van Engeland en Ierland". In 1642 geopend door Abel Tasman, de Nederlander, wordt Nieuw-Zeeland ook uitgeroepen tot onderdeel van de Onbekende Zuidelijke Aarde.

Door eilanden in de Stille Oceaan te ontdekken, gaven de Spanjaarden, hoewel ze het Zuidelijke Onbekende Land niet bereikten, de Europeanen er meer informatie over.

Verder zullen we ons baseren op materiaal uit het opmerkelijke werk van de St. Petersburgse geofysicus en atlantoloog A. Kondratov "Atlantis van vijf continenten"³³⁶.

In de mythologie van de eilandbewoners van de Stille Oceaan wordt een groot land genoemd, dat in tijden van onheuglijke tijden zonk: in Hawaï is het continent "Ka Hopo-o-Kane" - "Zonnecentrum van de god Kane; Polynesisch - Groot Land; Pasen - het eiland Motu-Mario-Hiva.

Zo geloofde de bevolking van Paaseiland dat hun eiland eerder deel uitmaakte van een groot land (Kainga Nuinui), maar een reus genaamd Woké, die met zijn staf, boos, de eilanden kon optillen en vernietigen, besloot het land te vernietigen. Hij vernietigde het tot zijn staf op de berg Puku Puku Puku - en alleen het Paaseiland (Te Pito-o-te-Henua - "Pupe Earth") bleef over. De Franse ontdekkingsreiziger Francis Mazier legde met de hulp van zijn vrouw, Polynesische Teala, in 1963 een soortgelijke versie vast uit de woorden van de laatste "oude man" (zoals kenners van traditie en mythes van Paaseiland werden genoemd): zij zegt dat Paaseiland "veel groter was, maar vanwege de overtredingen die door de inwoners werden begaan, schommelde Woke het en brak het met een hendel. De naam Woké (of Woké) is zowel op de Galapagos als op de Markiezen bekend. Daar staat het in de lijst van mythische "scheppers van de wereld": het woord "u" betekent "rammelende branding", het woord "oceaan" betekent "vernietiging". Dus Wookie is een goddelijke surf-destroyer. De legende vertelt ons hoe Chief Hotu Matua "merkte dat zijn land langzaam in de zee zonk. Hij verzamelde zijn bedienden, mannen, vrouwen, kinderen en oude mannen en zette ze op twee grote boten. Toen ze de horizon bereikten, zag het opperhoofd dat het

³³⁶ Kondratov A.M. *Atlantis van vijf continenten*
<http://geoman.ru/books/item/f00/s00/z0000086/index.shtml>.

hele land, met uitzondering van een klein deel dat Maori werd genoemd, onder water was gegaan.

Polynesiërs van Hawaï zeggen dat "de wind uit ketens neerdaalde, de regen met stromen werd overgoten - en de aarde werd vernietigd en overspoeld met zee", alleen de bergtoppen van het continent bleven aan de oppervlakte steken - dit zijn de huidige eilanden Polynesië en Fiji, en een handvol mensen werd van de dood gered dankzij een wijze tovenaars die Nuū heette. Onderzoekers die soortgelijke verhalen over de overstroming op de eilanden van Tuamotu hebben opgetekend, zeggen dat zowel de legende van het eiland Hao als andere "tradities van de overstroming" veel woorden bevatten die nu inboorlingen niet begrijpen, ze kwamen uit het gesproken woord en overleefden alleen in de teksten van oude legendes. Volgens de inwoners van Tuamotu werden deze legendes al voor de komst van de Europeanen door hun voorouders verteld met hun bijbelse versie van de "wereldwijde overstroming".

De Duitse theoloog Johann-Reynold Forster, de reisgenoot van kapitein Cook, noteerde in zijn in 1778 gepubliceerde aantekeningen: "... de hoge eilanden van Polynesië zijn de overblijfselen van het nu ondergedompelde continent dat vroeger verbonden was met Azië, en dat hun inwoners een legende hebben over een gezonken continent.

In 1837 concludeerde de Franse missionaris J.-A. Morenhut, op basis van zijn studie van Polynesische mythen en legenden, dat de eilandbewoners getuige waren geweest van een grote ramp die het uitgestrekte vasteland van de Stille Oceaan, de Stille Oceaan, overspoelde, met alle eilanden van Polynesië, van Hawaï tot Nieuw-Zeeland, evenals de Fiji-eilanden.

Het bestaan van een groot continent in de Stille Oceaan blijkt uit zowel biologisch als geologisch bewijs.

In 1886 concludeerde O. Beccari, na bestudering van de verspreiding van de palmen op de eilanden in de Stille Oceaan, dat zij de afstammelingen waren van een of andere voorouderlijke vorm die op het huidige vasteland bestond. In 1922 publiceerde Moskou een boek van Kademik M.A. Menzibir "Het Mysterie van de Grote Oceaan". Daarin haalde hij talrijke biologische feiten aan ten gunste van de Stille Oceaan. Zo konden bijvoorbeeld tienpotige rivierkreeften, vertegenwoordigers van de kustfauna, niet bij de eilanden van de Stille Oceaan komen, gescheiden door uitgestrekte waterruimten, zo niet in plaats van deze ruimten het land. De eilanden van Polynesië worden bewoond door sprinkhanen, die absoluut niet in staat zijn om lange afstanden te vliegen, zodat ze hier alleen bij het oude land konden komen. Evenals vele soorten kevers, vlinders, mieren, mosselen, wormen, verwant aan de bewoners van Amerika of de Oude Wereld. Nieuw-Caledonië is bijvoorbeeld de thuisbasis van Zuid-Amerikaanse lichtgevende luzernekevers - hadden ze echt door de wind uit Amerika kunnen worden binnengebracht? En hoe verklaar je dat in Nieuw-Zeeland, Fiji en Samoa

eilanden levende kikkers die geen zeewater dragen, in de Galapagos, Fiji, Samoa, Tonga archipels worden bewoond door slangen, en dat de leguanen van Fiji verwant zijn aan de leguanen Galapagos en Zuid-Amerika? In de jaren '90 van de 20e eeuw bestudeerde een reeks werken van G. Baur de unieke hagedissen die op de Galapagoseilanden leven en vergeleek ze met hagedissen uit Amerika, Australië, Oceanië en Zuidoost-Azië. Baur's conclusie: niet alleen de Galapagos-archipel, maar ook de eilanden Polynesië, Micronesië en Melanesië zijn fragmenten van het oude continent. De Duitse zoöloog A. Günther, een collega en landgenoot van G. Bauer, schreef hetzelfde over het verkennen van de unieke reptielen van de Galapagoseilanden - reuzenschildpadden. Aan het begin van de XXI eeuw was er een levendige discussie over de oorsprong van de fauna en flora van de Hawaïaanse eilanden. Deze archipel, gelegen in het centrum van de Stille Oceaan, afgelegen honderden en duizenden kilometers van andere landen, is de thuisbasis van meer dan drieduizend soorten insecten, meer dan duizend soorten weekdieren, 71 soorten land- en kustvogels en er zijn meer dan 1700 verschillende soorten hogere en lagere planten. En Hawaï heeft flora uit Indonesië, Noord-Amerika, Australië, Zuid-Amerika, Polynesië en zelfs Antarctica. In Hawaï bijvoorbeeld is er de *Kōa* Acacia, die nergens anders op de eilanden van Oceanië te vinden is, maar die groeit in Australië, dat zijn thuisland is.

Een studie van de geologische structuur van het geïsoleerde eiland Partida in de Stille Oceaan heeft aangetoond dat het bestaat uit graniet, een typisch vastelandsgesteente en vermoedelijk een overblijfsel van een verzonken continent. De laatste geofysische gegevens hebben aangetoond dat de rotsen van Paaseiland ook van continentale oorsprong zijn. De -typische dikte van de oceaankorst is 4 km, en rond Pupa Earth bereikt de korst van het vastelandstype een dikte van 20-30 km. Paaseiland ligt op een onderzees plateau, wat een relatief dunne laag continentaal type rots is, en het eiland zelf bestaat uit typische continentale rotsen. De buitengewone jeugd van de respectievelijke oceanische zones "stemt" voor het bestaan van Pacifida. De East Pacific Ridge (op het - Paaseiland, Galapagos, enz.) en delen van de oceaan grenzend aan Noord-Amerika verschenen in het meest recente geologische tijdperk - het Cenozoïcum. Wat de diepe oceanische depressies betreft, deze zijn "geboren", waarschijnlijk nog later - in de Kwartaire periode. Het is duidelijk dat dit laatste proces, dat zo recentelijk geologisch is begonnen, tot op de dag van vandaag moet doorgaan, met als gevolg de dood van vele eilanden. Daarom lijkt het bestaan van de Stille Oceaan vrij reëel te zijn. Temeer omdat er een levende getuige van is - Paaseiland. Volgens deze hypothese was het vasteland van Pacifida aan alle kanten omgeven door diepe zeeën. De aardkorst, die de bodem van deze zeeën was, werd tussen de keien van het vasteland geperst en was daardoor subtiel, gemakkelijk te buigen. Eeuwen na eeuw heeft de regen zich

opgehoopt op de zeebodem. Tenslotte is in de Tertiaire periode (65-1,8 miljoen jaar geleden) het proces van bergvorming onder hun invloed begonnen. In plaats van de zeeën, stegen de hoogste bergketens en zonk Pacifida naar de bodem. De plaat op het vasteland barstte, het hete magma schoot omhoog en de Stille Oceaan kwam uiteindelijk onder water te staan. Alleen de toppen van de hoogste bergen bleven boven de oppervlakte. De laatste dagen van Pacifida's leven waren in het Kwartair, toen de mensen er getuige van konden zijn.

Stomme getuigen van een majestueus continent met een hoog ontwikkelde beschaving zijn monumentale artefacten die verspreid zijn over het grondgebied van de vermeende Stille Oceaan: Op het eiland zijn er reusachtige beelden en onopgeloste geschriften, zeer vergelijkbaar met die van de beschavingen van Harappa en Mohenjo Daro in de Indusvallei, en op de Hawaïaanse eilanden zijn er cyclopeuze structuren die door de lokale legendes worden toegeschreven aan wonderbaarlijke bouwers, op een van de eilanden van de Tonga-archipel - gigantische stenen "poorten" - multi-ton trilitons, op het eiland Tongatapu in de Tonga-archipel - enorme bogen van monolithische steen met een gewicht van ongeveer 100 ton (er is geen plaats op het hele eiland waar je een "blanco" kunt krijgen voor zo'n gigantisch detail), Op het Micronesische eiland Tinian, een steegje van twee rijen stenen zuilen van vier meter hoog, op het eiland Piccern, dat 2000 kilometer ten westen van Paaseiland ligt, kun je de overblijfselen van woongebouwen, vier meter beelden en ruïnes van oude tempels zien, op de eilanden van Gambia - perfect bewaard gebleven mummies en ruïnes van de hoge muren die een halve cirkel vormen, op het eiland Ponapé is er een haven gebouwd van steen met kanalen, die volgens inheemse legendes "koningen van de zon" bouwden, maar wie ze waren, waar ze vandaan kwamen en waar ze heen gingen - niemand kan zeggen, en nog veel meer ...

Laten we het bij de beschrijving van enkele speciale structuren houden.

Tour Heyerdahl vond op de bergen van het eiland Rapa Ichi (Tubuai-archipel, Frans-Polynesië) enorme gebouwen. In zijn boek "Aku Aku", in het tiende hoofdstuk getiteld "Moronga Uta, de stad van de subclavian ruïnes", beschrijft Thor Heyerdahl deze structuren (nadruk van de redactie): "... Het dorp werd grondig versterkt. Vanuit het zuiden blokkeerde een brede gracht met een muur de weg ernaartoe. De bouwers verplaatsten geduldig honderdduizenden fragmenten hard basalt van het dal naar de top om te voorkomen dat stortbuien de hutten in de afgrond zouden spoelen. De stenen werden uiterst vakkundig naar elkaar toegebracht zonder dat er sprake was van een bindmiddel. Hier en daar was het metselwerk doordrongen van afwateringskanalen: langwerpige stenen staken uit en vormden met hun

uitsteeksels een trap, die de kroonlijsten met elkaar verbond. Er waren meer dan tachtig terrassen op Morongo Uta. De totale hoogte van het bouwwerk is vijftig meter met een kruis van vierhonderd meter; met andere woorden, het is het grootste bouwwerk dat we in Polynesië kennen".

Op het eiland Tongatapu, gelegen in het zuidwesten van de Stille Oceaan in een archipel van 169 eilanden die behoren tot het Koninkrijk Tonga, bevindt zich een reusachtige boog die Ha'amonga 'A Maui wordt genoemd door de lokale Polynesiërs. De boog bestaat uit drie afzonderlijke blokken, waarvan de bovenste in dwarsgroeven in de zijblokken is geplaatst. Het materiaal is gefossiliseerd koraal. Het gewicht van de zijblokken is ongeveer 50 ton, en de bovenste is ongeveer 9 ton. De hoogte van de boog is 5 meter. Ongeveer 10 km van "Ha'amonga A Maui" richting de stad Nuku'alofa (Nuku'alofa) zijn cyclopeuze rechthoekige sites, die bestaan uit reusachtige blokken, waarvan de grootste is berekend in meters, en die meer dan tientallen tonnen wegen. Vanwege de platte rechthoekige vorm van deze sites werden ze door de moderne archeologen "terrasvormige graven" genoemd (Terraced Tombs) of in de lokale bijnaam "langi". Er zijn ongeveer 23 van dergelijke sites, en ze zijn allemaal van verschillende grootte. Er zijn ook enorme blokken van megalieten met een rechthoekige vorm die apart liggen, die door de lokale bevolking "esi" worden genoemd, wat in de lokale taal "fundament" betekent. Deze aparte megalieten zijn te vinden op verschillende locaties op Tongatapu Island. Tongatapu's "Tonga Gate" (stenen blokken in de vorm van de letter "P" die in palmbossen staan), waardoor je volgens de lokale legende op een bepaalde tijd van het jaar naar het leefgebied van de lokale god en dezelfde weg terug kunt gaan, net als de Japanse Shinto religieuze gebouwen - "Torii" (letters "Torii"). "Vogelbaars", rituele poorten opgezet voor afgoden of heiligdommen, en dat ze de ingang naar de "andere, de andere wereld" - het bezit van de gods-kami, waar iedereen kan communiceren met de geesten-"vogels" aanduiden. Volgens de legenden schiep de god Tangaloa de eerste Tongans uit larven en werd hij zelf de vader van de eerste koning. Toen verbande Tangaloa de kleine goden uit de hemel om zijn zoon te helpen. Deze mythe zou de basis hebben gevormd voor de moderne sociale structuur in Tonga's koninkrijk. Het is interessant, dat in de Japanse mythologie de lagere goden-kami worden gestuurd om op de aarde te leven de hogere hemelse goden en, in essentie, elke Japanner is de bloedafstammeling van sommige clan-goden-kami...

In het zuidwesten van het grote eiland Pohnpei (Pohnpei) van de Caroline-eilanden in de Federale Staten van Micronesië liggen ruïnes van een oude stad in het water, die de lokale bevolking "Nan Madol" noemt, wat betekent "Op de monding van het hoge opperhoofd". Deze ruïnes beslaan een oppervlakte van ongeveer 30 hectare. De gebouwen hebben een absoluut origineel karakter. Als bouwstenen worden basaltlangpolyhedrons gebruikt, die er uitzien als niet-geslepen reuzenpotloden - zulke reuzen "stokken" -

met de grootte van een tot vijf meter, en met een gewicht van een tot tien ton. Aan de basis van de muren worden veel massievere basaltblokken gelegd, die tot 50 ton kunnen wegen. De ruïnes van de stad Nan-Madol zijn vandaag de dag te zien in de vorm van kleine kunstmatige eilandjes, die zo'n 82 stuks tellen. Aan de voet van deze eilandjes zijn resten van rechthoekige gebouwen te zien, waarvan de muren gedeeltelijk in vrij goede staat bewaard zijn gebleven. Sommige van de muren bereiken een hoogte van 9 meter vanaf de basis. Over het algemeen heerst er chaos op de ruïnes - gigantische "stokken" liggen verspreid over het hele complex, wat een indruk van vernieling achterlaat als gevolg van een krachtige natuurramp. Deze ruïnes kregen zelfs de bijnaam "Basalt Venetië". Op sommige plaatsen kun je de wanden diep in het zeewater zien gaan.

In de afgelopen jaren hebben universiteiten in Ohio, Oregon (VS) en het Pacific Institute (Honolulu) duikexpedities ondernomen naar de oceanische afgronden in de buurt van Nan Madol. Ze vonden verschillende elementen van reusachtige structuren zoals enorme stenen kolommen, een systeem van tunnels, straten geplaveid met enorme rechthoekige blokken. Amateurarcheologen, met name een groep Australische duikers onder leiding van de publicistische schrijver David Childers, hebben deze studies ook bevestigd. Ze vonden reusachtige kolommen tussen 20 en 30 meter hoog, waarvan de funderingen op een diepte van ongeveer 60 meter rusten. Het kinderteam vond ook inscripties op onderwaterplaten - geometrische figuren zoals cirkels en rechthoeken. De steengroeven waar deze basalt "stokken" werden gedolven, werden niet gevonden. Maar basalt is te vinden op het hoofdeiland Panapa, 50 km van de ruïnes zelf. Inheemse legendes zeggen dat de reusachtige gebouwen van Nan Madol werden opgericht vanwege het feit dat grote bouwstenen hier door de lucht kwamen, en de stad bouwden door lokale inwoners met de hulp van twee buitenaardse wezens uit het oosten. Twee broedergoden, Olosope en Olocycle, zwierven door de omringende bergen en wierpen hun ogen op de oceaan. En daar, op de bodem, zagen ze de oogverblindende schoonheid van de onderwaterstad Hanimweiso. Het verbaasde hen zozeer dat de broers besloten om de reflectie op het oppervlak te bouwen. Zo zijn de kunstmatige eilanden van Nan-Madol ontstaan.

Archeoloog D. Brown uit Nieuw-Zeeland berekende de arbeidskosten die de inboorlingen moesten betalen om deze ongewone bouwwerken te bouwen. En dat is wat hij deed. Het zou minstens 10.000 werknemers hebben gekost om de bouw in een redelijke tijd, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, met succes af te ronden om deze kunstmatige eilanden te bouwen. En deze enorme eitjes moeten nog steeds dienen, dat wil zeggen voeden, aankleden en voorzien van alle benodigde apparatuur. . . Op dit moment is het aantal van alle eilandbewoners (inclusief ouderen en kinderen) ongeveer 15.000. En de gezonde bevolking, die in staat is om zwaar lichamelijk werk te verrichten, bereikt nauwelijks 2 tot 3 duizend mensen. En in 1856 waren

er slechts 5.000 eilandbewoners. Ook werd de opbrengst van alle beschikbare landbouwgrond op de eilanden berekend en bleek dat het voedsel zelfs voor 8.000 arbeiders niet banaal genoeg zou zijn. De kwestie van de verwerking van stenen is ook acuut, omdat de meeste stenen uit basalt zijn gesneden en het bekend is dat dit materiaal harder gereedschap nodig heeft, zoals ijzer. En de eerste Spaanse onderzoekers die deze eilanden bezochten, vingen de lokale bevolking op, die in haar ontwikkeling hopeloos bleef steken in het Stenen Tijdperk. De lokale bevolking had niet eens verbrande aardewerk.

Er zijn soortgelijke gebouwen op het kusteiland Lelu bij Kosrae (Kusiae), een ander Micronesisch eiland op 600 km van Ponape.

Op het Micronesische eiland Yap uit de Karolingische archipel bevinden zich talrijke oude steencirkels met een gat in het midden. Deze stenen producten variëren in diameter van een halve meter tot vijf meter en zijn 10 tot 50 cm dik. Deze cirkels zijn lukraak over het eiland verspreid. Meer dan zeshonderd kilometer ten zuidwesten van Yap Island is het eiland Palau, waarvan het hoofdeiland Babeldaob (Babelthuap) heet. Er zijn dezelfde steencirkels op dit eiland als op Yap Island. Sommige exemplaren hebben een diameter van vijf meter en zijn ongeveer een halve meter dik. Deze reuzen liggen plat op de grond, en sommige zijn al in stukken gevallen. Dezelfde steencirkels zijn niet alleen te vinden op het hoofdeiland Babeldaob, maar ook op kleine satellieteilanden, die in het zuiden van het hoofdeiland liggen en Rock Islands worden genoemd. Aan de oostkust van dit eiland, bij het dorp Ngarchelong, bevindt zich een megalithische steeg die bestaat uit 37 megalieten die enkele meters hoog en enkele tonnen zwaar zijn. De lokale bevolking noemt deze megalieten Badrulchau. Inheemse legendes zeggen dat de steeg werd gebouwd door "goden".

Op de Mariana-eilanden Guam, Rotha en Tinian, die op een 400 kilometer ten zuiden van Japan gelegen archipel liggen, kan men verbazingwekkende gigantische stenen constructies vinden. Ze zien eruit als reusachtige fluiten of glazen. Voor deze vorm werden ze "stenen bril" genoemd. De grootte van deze "steenglazen" varieert op elk eiland. Op Guam bijvoorbeeld zijn ze niet groter dan twee meter, terwijl op Tinian de grootste exemplaren een hoogte van vijf meter bereiken. Het gewicht van de "poten" van de grootste "stenen bril" wordt geschat op 34 ton, en de punt van de bril is 22 ton. De "steenglazen" zijn soms in rijen of rechthoeken gerangschikt en soms op een gespleten manier. De meeste cyclopeuze "steenglazen" zijn in halfvernietigde, ingestorte vorm, die verspreid liggen in het struikgewas van de eilanden. Slechts enkele (de kleinste) van deze ruïnes zijn gerestaureerd en tentoongesteld om toeristen aan te trekken, zoals in Senator Angel Santos Latte Stone Park in het dorp Hagatna op Guam. Volgens de legende waren de mensen die het maakten zogenaamd "kaal", dus het Spaanse woord "Chamorro" wordt gebruikt om ze te definiëren.

Vooral bekend was het Marianeneiland Tinian. Het bleek dat de mensen uit het Neolithicum meer dan tweeduizend kilometer over de oceaan voeren om deze te bevolken. Archeologen Mike Carson (Universiteit van Guam) en Xiao Hong Chun (Australian National University) zijn opgegraven op het eiland Tinian Neolithicaanse nederzetting House Taga, daterend uit het midden van het tweede millennium voor Christus. Volgens de legenden is dit gebied vernoemd naar een navigator en culturele held Tag, die hier met zijn familie per boot van verre landen naartoe kwam. De plaatselijke leider besloot de buitenaardse macht uit te proberen en beval hem een dorp te bouwen voor zijn volk. Tag ging met de taak om: hij alleen droeg de enorme stenen pilaren. De archeologische geschiedenis van het Huis van Tag was echter veel ouder dan de tijd van Tag zelf, die volgens beide legenden en historische bewijzen leefde in het late I millennium na Christus. In de jaren vijftig van de vorige eeuw werd in het huis van Tag Martian Pellette de oudste versierde keramiek van de Marianen ontdekt. Lange tijd bleef de nederzetting onontgonnen, maar sinds december 2011 worden hier opgravingen uitgevoerd door M. Carson. Als gevolg van deze opgravingen werden menselijke begrafeningen en sporen van huizen uit de periode tussen 1500 voor Christus en 1000 na Christus ontdekt. Deze huizen zijn in de lange geschiedenis niet veel veranderd. Ze bestaan uit twee verdiepingen: een houten bovenverdieping en een onderste "woonkamer", waarvan de vloer is geplaveid met keien. De vloeren zijn bedekt met fragmenten van lokaal aardewerk, dezelfde types als die beschreven zijn door M. Pellette. Op de naburige eilanden Saipan en Guam zijn soortgelijke keramieken bekend. Het wordt ook geassocieerd met de unieke schilderijen van de grot op Ritidian Island. Keramiek wordt hier vertegenwoordigd door dunwandige, sierlijk versierde exemplaren, wat aangeeft dat het niet alleen op de Marianen is uitgevonden, maar van buitenaf is geïmporteerd. Volgens de keramiek die in het Huis van Taga is gevonden, kwam de neolithische cultuur naar Tinian uit de Filippijnen, waar sinds ongeveer 2000 v. Chr. tal van soortgelijke nederzettingen bekend zijn. Soortgelijke keramiek in het 2e millennium voor Christus is bekend in vele regio's van Indonesië en in de Lapita-cultuur, die het land van Bismarck, Nieuw-Caledonië, Fiji, Tonga, Samoa en Vanuatu omvatte, dat rond 1000 v. Chr. werd bereikt. Nieuw-Zeeland. Niet alleen in de keramiek, maar ook in het voedingsdieet (gewassen, ocean trapping), evenals in de huisarchitectuur en de vestigingsplanning is er gelijkens te bespeuren. Merkwaardig genoeg zijn de megalieten die in de "latte" van het Huis van Tag (eind 1ste millennium na Christus) worden gevonden ook van Filippijnse afkomst en lijken ze op een vol glas op een hoge poot. Het unieke van deze ontdekking ligt in het feit dat de zeemigratie werd ontdekt op een recordafstand voor het neolithische Paleolithicum, omdat tussen het begin- en eindpunt van de migratie meer dan 2000 kilometer ligt, en er geen tussenliggende

"overslagbases" zijn. In de afgelopen jaren zijn ook uitgebreide culturele en commerciële banden ontdekt tussen de Filippijnen en de Marianen en Taiwan, dat ook wordt beschouwd als een van de mogelijke voorouderlijke thuislanden van de Australische talen die door historici met de Lapita-cultuur worden geïdentificeerd. Enkele belangrijke elementen van de Lapita-cultuur, zoals de "schedelcultus", zijn echter nog niet gevonden op de Marianen. In het licht van nieuwe bevindingen kan worden gesteld dat er aan het einde van het 2e en begin van het 1e millennium voor Christus in de Stille Oceaan een gemeenschap van hechte stammen bestond die handels- en culturele contacten onderhield tussen Azië en de verafgelegen eilanden van Oceanië³³⁷.

100 km ten oosten van Taiwan is het laatste eilandje van de Okinawa-archipel - het Japanse eiland Yonaguni. In 1985 ontdekte een Japanse instructeur-activist genaamd Kihachiro Aratake tijdens zijn duiken per ongeluk op een diepte van zes meter bij het eiland Yonaguni vreemde reusachtige multi-meter blokken met de juiste geometrische vorm. Brede platte platforms, bedekt met ornamenten van rechthoeken en ruitjes, gaan over in ingewikkelde terrassen, die naar beneden lopen op grote treden. De rand van het object wordt verticaal door de muur naar beneden gezaagd op een diepte van 27 meter en vormt zo een van de muren van de sleuf die langs het hele monument loopt. De elementen van de structuur leken een absoluut duidelijk architecturaal schema te hebben dat doet denken aan de trappiramides van de Oude Sumeriërs. Deze duiker meldde zijn ontdekking aan professor Masaaki Kimura van de Universiteit van Okinawa. Toen deze professor zelf naar de valkuilen keek, kwam hij tot de ondubbelzinnige conclusie dat het hier gaat om een gezonken stad die op een rots is gebouwd. Aan de voet van de helling, 30 meter onder water, bevinden zich talrijke verspreide reusachtige blokken, die kunnen worden beschouwd als het resultaat van een ongelooflijke aardbeving die deze stad heeft getroffen. In een volgende wetenschappelijke expeditie naar de Stille Oceaan in 1998. Een daaropvolgende wetenschappelijke expeditie naar de Stille Oceaan in 1998 heeft de onderwaterruïnes gemeten en vervolgens de hele onderwaterstad belachelijk gemaakt. Op Yonaguni-eiland zelf zijn er overblijfselen van dezelfde gigantische trapsgewijze ruïnes als die in de buurt van het eiland. Het enige verschil is dat de oppervlakteruïnes bedekt zijn met gerimpelde troggen veroorzaakt door het atmosferische klimaat (wind, regen, temperatuurverschillen) en dat de onderwaterruïnes bedekt zijn met een laag schelpen. Later, een groep onderzoekers gestuurd door de televisieomroep "Discovery Channel", gevonden op de bodem van het sculpturale beeld van het menselijk hoofd, en in de karakteristieke hoofdtooi van veren, resoneert duidelijk met soortgelijke beelden van Midden-Amerika, die het kunstmatige karakter van de piramide bevestigde.

³³⁷ Korsun A. Neolithische Tinian // <http://arteume.livejournal.com/296159.html>

Bovendien bleek dat de tempel voor de kust van Japan, gebouwd van multiton stenen blokken en het hooggelegen heiligdom van Machu Picchu (een vestingstad uit de Inca-tijd), analogieën hebben in ontwerpoplossingen. In twee gevallen, op plaatsen waar de muren samenkomen, legden de bouwers L-vormige blokken aan, waardoor een "naadloze" verbinding ontstaat.

In Nieuw-Zeeland daarentegen waren de eerste mensen geenszins dwergen: "... In een van de legendes van de ontdekking van Ao Tea Roa, 'The Long White Cloud', zoals de Maori hun vaderland poëtisch noemen, wordt gezegd dat het voordien bewoond werd door lange mensen met platte neuzen en een donkere huid - dit zijn de kenmerken die Melanesiërs van Polynesiërs onderscheiden. Op de Chatham eilanden, zevenhonderd kilometer ten oosten van Nieuw-Zeeland, waren er voor de komst van de kolonisten uit Europa "zwarte Maori's" of Moraviërs die werden uitgeroeid door blanke kolonisten. Archeologen vonden sporen van een oude primitieve cultuur in Nieuw-Zeeland die verschilde van de Polynesische cultuur (het wordt de "cultuur van de Moa jagers" genoemd, want het belangrijkste wild van de eerste kolonisten waren reusachtige vleugellose Moa vogels)³³⁸.

In het bos van Waipua op het Nieuw-Zeelandse eiland Severny werd een echte stenen stad ontdekt met meer dan tweeduizend gebouwen, verspreid over een oppervlakte van 500 hectare (2 vierkante kilometer). In 1988 heeft de Nieuw-Zeelandse regering bij speciaal decreet alle resultaten van de opgravingen gedurende 75 jaar geënclassificeerd. Dit verbod veroorzaakte een heus schandaal en werd uitvoerig besproken in de pers en het parlement, met schandalige brieven uit heel Nieuw-Zeeland. De regering was onhandig, of zelfs enigszins timide, en probeerde haar standpunt te rechtvaardigen door uit te leggen dat het in het belang van de politiek was, maar ze veranderde niet van gedachten. Het document, ondertekend door de leider van de archeologische expeditie, Michael Taylor, bevat 14 pagina's geheime tekst en legt een verbod op om enige informatie te onthullen met betrekking tot veldrapporten van opgravingen in het Waipua Woud van 1979 tot 1988. Het verbod blijft van kracht tot 2063.

Ook op dit Nieuw-Zeelandse Noordereiland bij Lake Taupo werd een ander stenen bouwwerk ontdekt, genaamd de "Caymanawa Wall". Deze ruïnes lijken zichtbaar te zijn geworden door de regens die de grond onder de wortels van een grote boom die op de helling staat, doen vervagen. Er is een gedeelte van de muur onthuld, met hun rechthoekige stenen blokken, elk ongeveer een meter hoog, ongeveer twee meter lang en met een gewicht van enkele tonnen. Sommige blokken zijn op elkaar afgestemd met de nauwkeurigheid van de sieraden. Op deze plaatsen glijdt het metselwerk tussen de reusachtige blokken geen lemmet uit, maar zijn sommige blokken van elkaar gescheiden, en vormen tussen de blokken een opening van enkele

³³⁸ Kondratov A.M. *Atlantis van vijf continenten*
<http://geoman.ru/books/item/f00/s00/z0000086/st018.shtml>.

centimeters, wat kan worden verklaard door de ongelijke afzetting van de fundering onder de blokken. Op het blootgestelde deel van de reusachtige muur is duidelijk de rechte, horizontale lijn te zien tussen het metselwerk van de onderste en bovenste rij blokken, wat duidt op de systematische constructie van de wetten van de geometrie die in onze dagen zijn aangenomen.

Dezelfde technologie werd gebruikt in Zuid-Amerika, zoals bijvoorbeeld te zien is aan de overblijfselen van de muren van Sacsahuaman (Sacsahuaman) in de buurt van de Inca-stad Cuzco. De Spaanse veroveraar en dichter Garcilaso de la Vega (1503-1536) schreef over de muren van Sacsahuaman: "In het gedeelte waar de berg een grote zachte helling heeft en waar de vijanden de vesting konden betreden, werden drie muren gebouwd, de een na de ander, op een helling als de berg stijgt... De eerste muur toonde de kracht van de Inca's aan, en hoewel de andere twee muren niet minder zijn dan de eerste, verbaast de eerste met de grootte van de keien waaruit hij is samengesteld; hij die het niet zelf heeft gezien zal niet geloven dat het mogelijk is om iets te bouwen van dergelijke stenen; ze zijn angstaanjagend voor hem die er zorgvuldig over nadenkt... Het is gewoonweg onmogelijk om niet te geloven dat deze muren bestaan uit tovenaars en demonen, maar niet uit mensen, want mensen kunnen niet in een enkele muur van dergelijke blokken stoppen. Dezelfde reusachtige blokken als in de muren van Saxaouaman zijn te vinden in Ollantaytambo, gelegen op 60 km ten noordwesten van de stad Cuzco. Ollantaytambo ligt op een hoogte van ongeveer 3000 meter boven de zeespiegel. De naam van deze kleine nederzetting betekent in Quechua "het magazijn van mijn God". De nederzetting zelf ligt, net als de stad Cuzco, in de heilige vallei van Urubamba, waarlangs de gelijknamige rivier stroomt. De overblijfselen van een oude stad met talrijke terrassen verspreid over de hellingen van deze vallei vormen een centrale attractie. Sporen van natuurlijke ruïnes van gebouwen zijn te zien op verschillende ontoegankelijke plaatsen in het dal, waar zich verspreide reusachtige bouwstenen bevinden. Deze reusachtige blokken worden door de lokale bevolking 'vermoeide stenen' genoemd (piedras cansadas).

Op het eiland Hua Hin, 175 km ten noordoosten van Tahiti, zijn er verschillende megalithische structuren die door de lokale bevolking "marae" worden genoemd, wat "altaar" betekent in het lokale dialect (hierboven hebben we ze genoemd in de context van de Rapanese Mausoleum sokkels - "ahu"). Er zijn verschillende marae die verschillend van grootte zijn. De meest populaire wordt "marae manunu" genoemd. De ruïnes van deze site werden blijkbaar "gerestaureerd" door de moderne lokale bevolking, zoals te zien is aan de kleine stenen die de ruimte tussen de reusachtige blokken vullen, waarvan sommige drie meter hoog zijn en tot tien ton wegen. Alle maraeas zijn rechthoekig van vorm. De lokale bevolking kent de oorsprong

en het doel van deze ruïnes niet. De "marae" zelf zijn de muren van verticaal geplaatste stenen. met uitzicht op de zee, in de gelijkenis van stenen beelden "moai" van Paaseiland. Op het naburige eiland Raiatea zijn er dezelfde overblijfselen van cyclopeuze structuren als op het eiland Hua Hin. Zo heeft "marae Tiputapuata" een lengte van 43 meter en een breedte van 7 meter. Sommige megalieten bereiken een hoogte van 3,5 meter. De megalieten van Marae Tainuu zijn minstens 4 meter hoog en bereiken tientallen tonnen gewicht. Op Raiatea Island vindt u ook kleinere maraeas van verschillende vormen en configuraties - getrapt, rechthoekig, aangelegd door de site. In dezelfde groep van communautaire eilanden, waaronder Raiatea Island, ligt het eiland Bora-Bora. Hierop zijn ongeveer 40 marae te vinden, waarvan de meeste in de buurt van het dorp Phaaruhi liggen. De ruïnes van de grote "Fare Opu Marae" liggen aan de baai. Vlakbij ligt de gerestaureerde Maraetini Marae.

De rechthoekige vorm van de marae lijkt sterk op de megalieten in het noorden van Europa. In het noorden van Duitsland staan zulke megalieten bijvoorbeeld bekend als Hünengräber, wat in het Duits vertaald wordt als "het graf van de reuzen Hüns". In de deelstaat Mecklenburg (die de Slavische naam Rerik / Rarog had) ligt het dorp Barendorf, gelegen in het Everstorfer Forst bij de stad Grevesmühlen, waar in de buurt verschillende rechthoekige megalithische bouwwerken staan, die lijken op een marae van het eiland Huahine. Sommige mara's hebben een kleine rechthoek binnen de buitenste rechthoek, die in alle rechthoekige graven van de Hunnen in Noord-Duitsland te vinden is. De parallel kan ook worden getraceerd in de binnenste vulling van rechthoekige gebouwen. In de gebouwen van de Pacific was het materiaal voor het vullen van de binnenruimtes van rechthoekige gebouwen dus een kleine steen, en in het geval van Noord-Duitse megalieten - het is gewoon land.

In 2010 stuitten onderwaterarcheologen op een ander mysterie toen ze een oude piramide ontdekten op de bodem van het Fusyan-meer (zuidwestelijke provincie China Yunnan). De hoogte van de piramide is 19 meter, de lengte van de zijkant van de basis is 90 meter. Het mysterieuze bouwwerk is opgebouwd uit stenen platen en bestaat uit vijf stappen. De twee bovenste treden van de piramide, gemaakt van zandsteen, worden vernietigd. En andere richels, gebouwd in kalksteen, harder gesteente zijn goed bewaard gebleven. Het is interessant dat er op de bodem van het Fusyan-meer minstens negen objecten van een dergelijke omvang zijn, en het aantal middelgrote en kleine structuren van een andere soort heeft dertig. Zoals het hoofd van het archeologisch centrum van de Li Kunshen Universiteit suggereert, is het object een creatie van de oude beschaving. De oppervlakte van het architectuurcomplex is ongeveer 2,5 vierkante kilometer. Op de bodem van het meer hebben archeologen een kleivat getild, dat is gemaakt tijdens de Oostelijke Han-dynastie, die in 25-220 n.Chr. regeerde.

Inmiddels zijn de onderwaterpiramides al eerder gevonden.

In 1968 zagen piloot-BH's op de Bahama's in Bimini en Andros grote stenen structuren onder het wateroppervlak. Onderzoekers, met de hulp van onderwaterarcheologen en de resultaten van luchtfotografie vonden er vernielde gebouwen, piramides met een basis 54x42 m, straten, vestingmuren, haven met grote golfbrekers, mysterieuze cirkels gemaakt van enorme stenen en nog veel meer.

In 1936 zag dokter F. Morgan drie piramides op de bodem van Lake Rock bij Maryland (VS). Duikers hebben ze verkend en bevestigd dat het inderdaad piramides zijn met vierkante en rechthoekige bodems en een "gesneden" bovenkant.

In 1973 nam de Akademik Petrovsky foto's van enorme blokstructuren op de oceaanbodem 240 mijl ten zuidwesten van Portugal.

Tussenliggende varianten van artefacten tussen Polynesië en Scandinavië, zoals "labyrinten" die op harde oppervlakken zijn gegraveerd of uit stenen zijn gelegd³³⁹, zijn te vinden in Indonesië en Vietnam (Dongshon-cultuur, I millennium voor Christus.), en vervolgens in Egypte, bekend om zijn reizen naar Punt, op het grondgebied van het zuidwestelijke deel van Noord-Amerika (Arizona; New Mexico), Zuid-Amerika (Nazca-plateau in Peru; zuidwestelijk Brazilië, nabij de Caduveo-etnos), Europa (Noordwest-Spanje; Camonica Valley in Noord-Italië; Cornwall in Zuidwest-Brittannië; Zuid-Jutland; op Pylos in Zuidwest-Peloponnesos), het Midden-Oosten (Tell Rifa'ata, c.o.), en het Midden-Oosten (Tell Rifa'ata, c.o.). 35 km ten noorden van Aleppo, Syrië), Indonesië (Sumatra), Oceanië (Vanuatu). We kunnen ook bijpassende siermotieven toevoegen, petrogliefen die "zwaan"-boten en acrobaten voorstellen, een sjamaanjager die de zon in een lus ving, enz. "... De natuurlijke overweging van het kleine aantal migranten dat over zee verscheen, maakt de migratie die ter discussie staat niet ongelooflijk. Mobiele, goed bewapende eersteklas krijgers en wanhopige dappere mannen konden voor zichzelf opkomen, een geschikte plek vinden om zich te vestigen, en vrouwen en kinderen hebben. De onvermijdelijke kleinheid van hun kern kan echter een verklaring zijn voor wat hen dreef om hun nieuw bewoonde plaatsen te verlaten en verder te gaan. Aangezien al het andere gelijk is, is het logisch om te denken dat tradities met betrekking tot de scheepvaart werden gedragen door de zee en niet door het land. Daarom lijkt de verspreiding van de Scandinavische elementen van cultuur en sociale structuur over de Rode Zee en de Indische Oceaan naar het verre oosten van Europa mij in grote mate niet ongelooflijk³⁴⁰

³³⁹ Panchenko, D.V. *Vikingen uit de Bronstijd en hun historisch erfgoed (in kwestie) // Stratum plus*. -- 2012. -- № 2. -- C. 126-129.

³⁴⁰ Panchenko, D.V. *Vikingen uit de Bronstijd en hun historisch erfgoed (in kwestie) // Stratum plus*. -- 2012. -- № 2. -- C. 120.

De Engelse etnograaf-oceanist MacMillan Brown vatte al deze uiteenlopende feiten en gissingen over de beschaving van de Stille Oceaan samen en stelde een interessante hypothese voor in een lijvig boek "Mysteries of the Pacific Ocean" (1924). De nadruk lag daarbij vooral op de cultuur van Paaseiland, dat volgens M. Brown een soort "mausoleum" was voor de heersers en edelen van het rijk dat bestond op het gezonken continent van de Stille Oceaan. De stenen beelden van het eiland waren hun sculpturale portretten van sterke en krachtige mannen met gestrekte oorlellen, uitstekende kinnen, hooghartige monden en diepgewortelde ogen...

"...Kanaka" in het Hawaïiaans betekent "mens". In Paaseiland is het woord "mens" een fonetische versie van hetzelfde woord "kanaka". Het is ook de naam van de Maori van Nieuw-Zeeland, Samoanen, Tongen en andere Polynesische eilandbewoners. Polynesiërs aanbidden dezelfde grote goden - Tane (Kane), Tangaroa (Kanaloa), Rongo (Lono). Al de eerste ontdekkingsreizigers van de Polynesische eilanden vonden opvallende overeenkomsten in de taal en cultuur van de bewoners, en verder onderzoek heeft aangetoond dat dit niet toevallig is en te wijten is aan oude affiniteit, gemeenschappelijke wortels, oorsprong uit één centrum, die de Polynesiërs zelf het land Hawaï noemen³⁴¹. Overigens, zelfs in het Neolithicum werd Zuidoost-China bewoond door Polynesisch-Melanesische type A mensen³⁴².

Volgens een Maori legende, rond 950, kwam een Polynesische navigator Coupe, navigerend door de sterren, de vlucht van de vogels en de kleur van de wolken, van Hawaï in zijn kano "Mata Hou-Rua" naar de oevers van een onbekend land, dat hij Aotearoa - "Land van de Lange Witte Wolk" (nu Nieuw-Zeeland) noemde. Na een tijdje keerde hij terug naar zijn vaderland, het eiland Hawaï, waar hij over zijn ontdekking vertelde aan zijn familie en gedetailleerde instructies achterliet over hoe het nieuw ontdekte land te bereiken. Het woord "Hawaii" zelf, dat veel gebruikt wordt in andere Polynesische talen, betekent "waar allen vandaan komen" en verschillende stamgroepen kunnen totaal verschillende geografische punten hebben. Tussen 1000 en 1100 zeilers uit Hawaï Toi en Fatonga bezochten de archipel en ontdekten dat het land werd bewoond door nomadische stammen die bekend staan als Moriori of "Moa jagers" (Moa - nu uitgeroeid, grote, niet-vliegende vogel). Enkele eeuwen later, in 1350, bereikten de Polynesiërs van Hawaï in zeven kano's Aotearoa en vestigden zich op de eilanden van Noord

³⁴¹ Kondratov A.M. *Atlantis van vijf continenten*
<http://geoman.ru/books/item/f00/s00/z0000086/st011.shtml>.

³⁴² Maloletko, A.M. *Vroege migraties en de raciale evolutie van homo sapiens (in het Russisch) // Evolutionaire biologie. Materiaal van de conferentie "Problematiek van soorten en speciatie"*. Tomsk: Tomsk State University, 2001. - T.1. - P. 309-324. - <http://macroevolution.narod.ru/maloletko2001.htm> (in het Russisch) // *Evolutionaire biologie*.

en Zuid. De Maori's zouden van deze buitenaardse wezens afkomstig zijn. De moderne Maori houden van de genealogie, en elke stam ("Ive") heeft de oorsprong van de betonnen voorouder die 700 jaar geleden op de archipel is aangekomen. Er is zelfs een speciale term voor "waka", wat "kano" betekent, die verwijst naar een groep clans die afkomstig zijn van de oorspronkelijke kolonisten en die in een van de zeven kano's zijn aangekomen.

Professor Barry Fell, die oorspronkelijk uit Nieuw-Zeeland kwam en les gaf aan Harvard, noemde het Zuni-dialect van de Zuni-indianen uit het zuidwesten van de Verenigde Staten zeer vergelijkbaar met de Maori-taal en stelde dat de twee volkeren met elkaar verbonden moesten worden. Archeologen erkennen dat er bewijs is van Polynesische contacten met beide Amerika's, vooral in de Markiezen, Pasen en Hawaï. Zoete aardappelen, waarvan het thuisland Zuid-Amerika is, werden vóór de komst van de Europeanen op veel eilanden in de Stille Oceaan geteeld. In Nieuw-Zeeland noemden de Maori het bijvoorbeeld "coumara".

John McMillan Browne is sinds 1874 hoofd van de afdeling Engels, Geschiedenis en Politieke Economie van het Canterbury University College. In 1895 verliet D.M. Browne de dienst en bracht veertig jaar van zijn leven door met reizen over de Stille Oceaan, waarbij hij verschillende intellectuele zaken beoefende, waaronder de oorsprong van de Maori. D.M. Brown vestigde zich in Nieuw-Zeeland en publiceerde zijn eerste boek Maori en Polynesiërs in 1907. Hij benadrukte dat de ware classificatie van de taalkundige eigenschappen van een taal niet door de grammatica maar door de fonologie wordt bepaald. In tegenstelling tot eerdere filologen geloofde D.M. Brown dat de fonologie van Polynesische dialecten heel anders was dan die van alle talen van Melanesië, Indonesië en Maleisië. De Maori taal is verwant aan de taal die gesproken wordt in Tahiti, Hawaii en andere eilanden ten oosten van Samoa in de zuidelijke Stille Oceaan. Het woord "Maori" in de taal van de sprekers betekent "normaal".

D.M. Brown reisde door het grootste deel van de Pacific Basin en was geschokt door de overblijfselen van megalithische structuren die hij zag. Hij geloofde dat het mogelijk was om het pad van de Ariërs door de Stille Oceaan te traceren met behulp van megalieten. De megalieten in Coworker en Atiamuri in Nieuw-Zeeland zijn direct bewijs van de Arische nederzetting, beweerde Brown. D.M. Brown bezocht Paaseiland, waar de lokale legendes zeggen dat de Aborigines uit een gezonken land kwamen dat Khiva heet. Hij was ervan overtuigd dat er ooit een ontwikkelde cultuur bestond in de hele Stille Oceaan, en dat plotselinge cataclysmen het grootste deel van het land had doen zinken, waardoor de beschaving werd vernietigd. Zijn laatste boek, *The Mystery of the Pacific*, verscheen in 1924. beschreef een continent dat ooit bestond in de Stille Oceaan dat nu op de bodem van de oceaan ligt. Dit continent, waarvan de overblijfselen de meeste eilanden in de Stille Oceaan vertegenwoordigen, werd bewoond door ariërs uit

Amerika. Aan het hoofd van de Universiteit van Nieuw-Zeeland heeft Brown enthousiast onorthodoxe theorieën over het ontstaan van de Polynesiërs naar voren gebracht: "... De belangrijkste kenmerken van de Polynesische taal.... brengen ons terug naar het Stenen Tijdperk in Europa... We moeten concluderen dat de Arische taal 20-25 duizend jaar geleden is "begonnen" en dat studenten in de filologie, die Latijn, Grieks en moderne Europese talen studeren, Polynesische taal moeten leren om te zien waar ze vandaan komen".

Trouwens, de titel van de opperste heerser van de Maori klinkt als "arik", rangen van adel - "rangathira", oudsten - "dupuna", gewone leden van de gemeenschap - "tutua", ambachtslieden - "tohunga", de stamgemeenschap wordt "hapu" genoemd, zijn clan - "vanau", het concept van god of geest - "atua", magische kracht - "mana"...

Het is al lang bekend dat "... de vroege Europese reizigers verbaasd waren over de aanwezigheid in Polynesië van mensen met een relatief lichte huid en rood haar ... In veel van de beelden van Polynesische kunstenaars die Cook vergezellen, komt een duidelijk Europees type beeld naar voren ... De verdenkingen die op deze basis worden geuit, worden indirect bevestigd door lokale legendes (bijvoorbeeld, in de Markiezen werd de god Thane "beschouwd als de beschermheer van mensen met een lichte huid"), craniologische studies en zijn niet in tegenspraak met de gegevens van het laatste genetische onderzoek (in het bijzonder in de studie van P. P. Pavlovsky, die de beschermheer was van mensen met een lichte huid). A. Underhill en zijn medewerkers vonden dat "Europese haplotypes werden waargenomen bij 48,1% van de Maori" en dat "15% van het mitochondriaal DNA kenmerkend was voor Europese haplogroepen"... Een andere studie over Frans-Polynesië (Tahiti, Society Islands) bracht het volgende beeld aan het licht. Het belangrijkste haplotype (46%) was "het meest typische haplotype van de inwoners van West-Europa" (hier wordt de studie geciteerd, volgens welke dit haplotype wordt vertegenwoordigd door 33% van de Maori). De volgende in frequentie haplotype (25%) is "gemiddeld Y haplotype onder de inwoners van Oost-Europa". De derde in frequentie (16%) "is typisch voor Joden, of beter gezegd - Semieten" ... Wat het antropologische type betreft, noemt zo'n uitmuntende wetenschapper als Te Rangi Hiroa, zelf half Maori, zonder twijfel Polynesische Europeanen Europoïden (hoewel niet iedereen zijn standpunt deelt) ... De wetenschappers die eerder tot op zekere hoogte tot een zekere hoogte tot een gesloten mening kwamen, Meestal betekende dit dat de dragers van culturele elementen die verband houden met Indo-Europees, de voorouders waren van degenen die een leidende positie innamen in de Polynesische samenleving - de Ariërs, zoals ze zichzelf noemden ... Het lijkt erop dat Te

Rangi Hiroa ter zake kwam en zijn boek over Polynesiërs en hun cultuur "Vikingen van de Zonsopgang" noemde:³⁴³» .

Maori legendes verwijzen vaak naar blanke mensen met blond of rood haar, die de eilandbewoners "Kiri-Puvero" of "Uuru-Keu" noemden. Skeletten van vreemde mensen met rood, kastanje of blond haar werden in heel Nieuw-Zeeland op verschillende tijdstippen gevonden. In het bijzonder werden begin 1900 in een grot bij Dargaville skeletten van twee vrouwen met blond haar onder de knie gevonden. In 1965 werden de overblijfselen van enkele lange mannen met rood haar gevonden in een grotbegraving in de buurt van Port Waikato. Er zijn ook talrijke verwijzingen naar andere bevindingen.

Bijzonder interessant zijn de mythen van Maori in Nieuw-Zeeland, die verwijzen naar het "volk van de goden" - "pakahakeha", wat "maanachtig" betekent, of "huidachtig maanlicht". Deze wezens leefden in de zee en hadden een witte huid. Er is een trappiramide gevonden op een eiland in Nieuw-Zeeland. De Maori hebben echter in de loop van hun 700 jaar op de eilanden geen dergelijke structuren gecreëerd.

In zijn boek, T. Heyerdahl over het Paaseiland dat bewoond wordt door Oost-Polynesiërs (familieleden van Maori, Hawaïanen en Thais waarmee ze vrij kunnen communiceren) (Rapa Nui - "De Grote Rapa"; Te Pito-to-te-Henua, de "poep van de aarde"), halverwege tussen Chili en Tahiti, schrijft dat de dynastie die nog steeds op het eiland heerst de "langverwachte" (Epe-Roarua) wordt genoemd en een zeer hoog percentage roodharige, blonde en smalhuidige mensen heeft. In tegenstelling tot de rest van de eilandbewoners zijn de meeste van hen donker, platvoetig en zwartharig (volgens recente taalkundige studies is de juiste vertaling van de naam van de stammen "khanau eepe" - "kaste van antenataal" en "khanau momoko" - "kaste van dun").

De dynastie van de "short-eared" is de afstammeling van zeelieden die in de oudheid naar het eiland kwamen, met zware oorbellen aan, waardoor hun oorlellen verlengd werden. Volgens de mondelinge overlevering stichtten deze vreemdelingen, onder leiding van hun leider Hota Matua uit het mysterieuze thuisland van Mara'e Reng (Maori streek van Khiva), hier een staat. Zijn vader heette Taane Arai en zijn vrouw was Wakai A'Heva. Zijn zus, Ava Reipua, woonde in Mara'e Tohya. In Khotu's thuisland wordt melding gemaakt van Te-Pei, waar beelden (moai) en Ari-Ange of Otionge, waar Khotu Matu'a zelf is geboren. Er waren schildpadden (kepu kepu) en er waren veel haaien in de buurt van Motu Toremo Eiland. Tijdens de heerschappij van Hotu Matua was het land in groot gevaar voor overstromingen, die zouden kunnen leiden tot de verdwijning van Mara'e Reng. Volgens een andere versie begon Mara'e Renga een oorlog tussen

³⁴³ Panchenko, D.V. *Vikingen uit de Bronstijd en hun historisch erfgoed (in kwestie)* // *Stratum plus*. -- 2012. -- № 2. -- C. 113-114.

Hotu Matua en zijn broer, Te Ira-ka-thea, na de dood van hun vader (verschillende namen - Ko Kiri-ka-thea, Tupa-ringi-aiga, Taane Arai). Volgens de derde versie was Matuaa, de broer van Hotu Matua, verliefd op een meisje dat een vertegenwoordiger van Oroï Nobles (ariki) wilde trouwen. Het meisje, dat niet kon beslissen met wie ze wilde trouwen, beloofde Oroï dat ze de zijne zou zijn als hij zonder te stoppen en zonder te slapen het eiland zou rondgaan. Oroï geloofde haar, en het meisje verborg zich met haar geliefde broer, Hoth. Dus de oorlog brak uit tussen Hothua Matua en Oroï. Oroï was sterker, dus moest Hotou op zoek naar een nieuw land om dood en schaamte te voorkomen. Een van de inwoners van dit Polynesische land, tatoeëerder Hau Maka, die ooit een magische parel kreeg van Hotou's vader als blijk van dankbaarheid, had een droom waarin zijn ziel op een onbekend eiland reisde. De volgende dag meldde hij het aan Hotou Matua, die onmiddellijk een groep van zeven jonge dappere mannen opdracht gaf om het mysterieuze eiland te vinden en te verkennen. Toen ze op het eiland landden, gingen ze naar de Rano-Kao vulkaan en verstopten het (moai) Hinarir standbeeld dat daar was gebracht. De verkenners hadden echter geen tijd om naar hun thuisland te varen zoals ze bedoeld hadden. Twee maanden later zagen ze vanaf de top van de vulkaan twee dubbele kano's van Hota Matua het eiland naderen. De kano's hadden een zwanenhals zo hoog als een zwanenhals en een even hoog achterschip. Jotu Matua zeilde met zijn vrouw Wakai. De tweede toren stond onder leiding van Tuu Ko Yihoo (Tuuu Ko Yihoo), getrouwd met Ava Rei Pun, de zus van Hota Matua. Er zaten meer dan honderd man in elke kano. Hotu Matua nam een kenner van Tekke planten, een kenner van brieven aan Hine-lil (Hinérère) en een bekwame bouwer en beeldhouwer, Nuku Keh. De vrouw van de bouwvakker Mara Mar Koi wilde haar geboorteland niet verlaten. Daarom verlangde de bouwvakker na aankomst in Rapa Nui naar zijn verlaten vrouw en bracht hij al zijn tijd aan de kust door, kijkend naar het noordwesten waar Khiva is gebleven. Teke herinnerde zich dat hij vergeten was het sandelhout mee te nemen en naar zijn vaderland te zwemmen. Jotu Matua liet een standbeeld (moai) van Tauto, een van de oude Ariki, meenemen van het eiland Khiva. Bezorgd over het gebrek aan beken en bronnen op Paaseiland begon Hotou Matua met de bouw van regenwaterreservoirs om het regenwater op te vangen. Maar in het begin redde de hervestiging hem niet van de vervolging van de vijand. Het blijkt dat Oroï aan de vooravond van zijn vertrek zelf in de toren van Tuu Ko Yiho heeft ingebroken onder het mom van een bediende, en daarna is gevlucht na de landing. Hij doodde weerloze reizigers, en op een dag doodde hij vijf kinderen bij een zekere Aork. Toen Hotou Matua op bezoek ging bij zijn geadopteerde dochter, die in de buurt van Mount Tea-Tea woonde, zette Oroï een valstrik op zijn pad, maar Hotou Matua zag haar en doodde Oroï.

Tijdens zijn bewind op Paaseiland had Hotu'a ruzie met zijn vrouw en zoon Tu'u Maheke. De reden was dat Ariki hem een "bastaard" noemde omdat het kind huilde en honger had. Hotu'a's vrouw werd boos op haar man en vertelde hem dat hij zelf een "bastaard" was, en onthulde een groot geheim: Hotu'a was eigenlijk de onwettige zoon van Tai Amahiro, Taane's broer Arai, die eerder als Hotu's echte vader werd beschouwd. Er was een lange tijd verstreken en Hotu'a was erg oud en blind geworden. Met het gevoel dat de dood nadert, verdeelde hij het eiland onder zijn zonen. Voordat hij stierf, schreeuwde Hotou: "Oh, Quihee! Oh, Quaha! Laat de haan zingen in Arianga!" Van de overkant van de oceaan schreeuwde de haan naar hem, en Hotu Matu'a stierf. Hij is begraven in Akahanga Mausoleum, waar zijn vrouw is begraven. Tuu Maheke, de erfgenaam van Hotu Matu'a'a, wilde niet op Paaseiland blijven en ging naar Khiva. Tuu Ko Yiho nam zijn plaats in... Na Arika Tuu Ko Yiho, ging de macht over op de Vrede, de oudste zoon van Tuu Maheke, kleinzoon van Hota Matu'a. Miru a Tuu Maheke wordt beschouwd als de voorvader van de hoge heren dynastie van het eiland ("Ariki Henua"). Toen de oudste zoon van het opperhoofd trouwde, gaf zijn vader hem zijn gezag.

Naast verschillende soorten yamswortels (oren) heeft Hota Matu'a nog vele andere planten meegenomen. De legendes geven enorme lijsten, waaronder Tarot, Coumara, Ti, Banaan (Maika), Suikerriet (Toa), Ngaoho en How-How, planten waarvan de touwen werden gemaakt, Pua en Pia - gebruikt om gele en witte verf te produceren, Toromiro en Mako'i - die goed hout geven voor verschillende producten en stokken. Hotu Matua heeft in de eerste maanden na aankomst veel noten als voedsel meegenomen (de schelpen van deze noten zijn vaak te vinden in oude grotten). Dit had inderdaad kunnen gebeuren omdat de Polynesiërs, die nieuwe gronden vestigden, zaden van planten met zich meebrachten die van groot praktisch belang waren. De oude Rapanuis waren zeer goed thuis in de landbouw, de planten, de bijzonderheden van hun teelt. In het verleden nam de Polynesiër, op zoek naar nieuwe eilanden, altijd drie dieren mee: een varken, een hond en een kip. Alleen de kip werd naar Paaseiland gebracht, later een symbool van welzijn onder de oude Rapanuanen. Rat, niet als huisdier, maar werd gebracht door de eerste kolonisten van Paaseiland, die het als een delicatessen beschouwden. Na de zwarte ratten die door Hotu'a en zijn volgelingen werden meegebracht, verschenen er grijze ratten die door Europeanen werden meegebracht op het eiland.

Er is trouwens een gelijkaardig fenomeen in Nieuw-Zeeland. In het begin van de jaren negentig concludeerde de archeoloog Doug Sutton uit Auckland, op basis van talrijke bewijzen van oude bosbranden voor economische doeleinden en onverklaarbare "erosie" van de bodem, dat de menselijke activiteit in Nieuw-Zeeland 2000 jaar geleden begon. Eind 1996 vond Christchurch onderzoeker Richard Holdaway de botten van een

Polynesische rat in Takataka Cave. Een radiokoolstofdatering toonde hun leeftijd: 1200 jaar. Maar Polynesische ratten konden niet naar Nieuw Zeeland komen zonder "hulp" van mensen! In 1997 werd in de duinen bij Northland een stenen beeld gevonden van een vrouw van 2,7 meter hoog - misschien wel de godin van een onbekend volk dat Nieuw-Zeeland bewoonde voor de komst van de Maori ...

De details van onze verhuizing naar Paaseiland, zoals de legende luidt, moeten zowel de grootsheid van het bedrijf als de haalbaarheid ervan illustreren. Het is waarschijnlijk dat de mensen in de Stille Oceaan het vele malen hebben volbracht.

Aan het hoofd van de hiërarchische trap van de Rapanui tien stammen ("mata"), die verwant zijn aan de satellieten van Hotou Matua, stond Ariki-Mau - "Opperste Leider; Koning", vereerd door de lokale stammen als een godheid. Het geloof van de koning in het gezag van de koning over planten en dieren was het resultaat van het geloof in zijn mana, een mystieke kracht die door zijn heilige voorouders werd doorgegeven. Het meest heilige deel van het Ariki-Mau lichaam was het hoofd. De koning droeg erg lang haar, omdat niemand het recht had om het aan te raken. Hoewel het koningen verboden was om veel te doen, konden ze wel vissen en hun visnetten maken. Net als op de andere eilanden van Polynesië verloor de Rafanjese koning zijn titel na de geboorte van zijn oudste zoon. In feite bleef de koning aan de macht als regent totdat zijn zoon zijn functies zelfstandig kon uitoefenen. De volwassenheid kwam na het huwelijk, waarna de voormalige koning zijn functies verloor. De exacte taken van de Rapaanu-koning zijn onbekend. Een van zijn belangrijkste functies was het opleggen en doorbreken van taboes. Hieronder waren de priesters, iwi-atua, en de lokale kennis, of ariki paka. En de hele stam van de wereld (Miru - een van de zonen van Hotu Matua) behoorde tot de adel. Dit was extreem in strijd met de Polynesische gebruiken. Opgemerkt moet worden dat in andere stammen van het eiland Ariki-Paka helemaal niet aanwezig waren. Op de volgende trede van de hiërarchische trap stonden krijgers, Matatooa, die vaak de politieke macht opeisten. De exacte positie van de ambachtslieden op deze ladder is onbekend, maar het is waarschijnlijk dat ze een vrij hoge plaats hebben ingenomen in de Rapanui-samenleving. De laagste positie werd ingenomen door de Kyo, een afhankelijke bevolking (waarschijnlijk gevormd door leden van de verslagen stam). De oude Rapanuanen waren zeer oorlogszuchtig. Zodra er een oorlog tussen de stammen uitbrak, schilderden hun krijgers hun lichaam zwart en maakten ze hun wapens klaar voor de nachtelijke strijd. Na de overwinning werd er een feest gehouden waarbij de overwinnende soldaten de verslagenen opaten. De ogres zelf op het eiland werden kaitangata genoemd. Krijgers-matatooa hebben een cultus van de god Make-make gesticht, die volgens de Rapanui-mythologie de persoon heeft geschapen en ook de god van de vruchtbaarheid was. Zo is de tarantula

manuele cultus ontstaan. Niet ver van de Rano-Kao vulkaan was er een ceremonieel dorp Orongo, gebouwd om de god Make-maque te aanbidden. Er werd een jaarlijkse wedstrijd gehouden tussen vertegenwoordigers van alle clans van Rapa Nui, waarbij de deelnemers naar het eiland Motu Nui moesten zwemmen en het eerste ei moesten vinden dat door de zwarte stern - manutara - was gelegd. En de deelnemers waren in groot gevaar, want deze wateren krioelden van de haaien. De zegevierende zwemmer werd de "vogel van het jaar" en kreeg het recht om de verdeling van de middelen bestemd voor zijn clan een jaar lang te controleren. Een van de attracties van het dorp Orongo zijn de talrijke rotstekeningen met afbeeldingen van "tarantula man" en de god Make-Make (er zijn er ongeveer 480).

Ook is Paaseiland het enige eiland in de Stille Oceaan dat zijn eigen schrijfsystemen heeft ontwikkeld - "rongo-rongo", "tau" en "mama". Teksten van rongo-rongo werden geschreven in pictogrammen (grafische symbolen, afbeeldingen van mensen, lichaamsdelen, dieren, astronomische symbolen, huizen, boten, etc.); de catalogus van 790 karakters werd samengesteld door T. Rongo. Catalogus van 790 tekens samengesteld door T. S. Bartel in 1958), schrijfwijze - bustrophedon. Houten plaquettes met inscripties werden "kohou rongorongo" genoemd. ("tablet om te lezen zingen" spelen) Volgens de legende nam Hota Matua 67 plaquettes mee met deze geschriften uit zijn thuisland. Het schrijven van rongo-rongo is nog steeds niet ontcijferd, ondanks het feit dat veel linguïsten met dit probleem bezig waren. Er zijn veel argumenten dat het een volledig en zinvol schrijven is, in plaats van een "mnemonic" fixatiecode die bijvoorbeeld bekend is voor het Australische continent (Rapanu script heeft slechts 52 karakters, en al de rest is gewoon grafische varianten, en het schrijven is waarschijnlijk syllabisch). De meest uitgebreide vertaalervaringen behoren tot de Nieuw-Zeelandse wetenschapper S.R. Fisher (Oxford, 1997) en de St. Petersburgse onderzoeker I.K. Fedorova (St. Petersburg, 2001). De Hongaarse wetenschapper Guillaume de Hevesy legde in de jaren dertig van de vorige eeuw een overeenkomst tussen Rongorongo en 130 personages uit de vroege Harappe-ideografie van de Indusvallei. En Jean-Michel Schwartz vond in zijn boek *The Secrets Of Easter Island* (New York: Avon, 1975) een verband tussen Rongorongo en 40 oude Chinese karakters. Daarnaast zijn de Rongorongo plaquettes geschreven in de Bustrophedon methode (een schrijfwijze waarbij de schrijfrichting wisselt volgens de pariteit van de lijn, d.w.z. de eerste regel wordt van rechts naar links geschreven, de tweede regel van links naar rechts, de derde regel weer van rechts naar links, etc.), die te vinden is in de monumenten van Kretenzische, Hittitische, Zuid-Arabische, Etruskische, Griekse en andere schriftgeleerden. Zo is er in de schrijfwijze van Paaseiland ook een analogie met de oude Euro-Aziatische talen. Tegenwoordig zijn er veel wetenschappelijke hypothesen over de oorsprong en de betekenis van het Rapanu-schrift. M. Hornbostel, W. Heveshi, R.

Heine-Geldern geloven dat de brief van Paaseiland vanuit India via China kwam, en dat de brief vervolgens vanuit Paaseiland naar Mexico en Panama kwam. R. Campbell betoogde dat de brief uit het Verre Oosten via Nieuw-Zeeland kwam. H. Imbelloni en later T. Heyerdahl probeerden de Zuid-Amerikaanse indiaanse afkomst van zowel het Rapa Nui-script als de hele cultuur te bewijzen.

Volgens Rapanui legendes verzameld door Sebastian Englert, voer de "long-eared" (Hanau-epe) naar Paaseiland tijdens het bewind van Ariki Tu'u Ko Iho. Nadat ze zich in Hanga Nui op het Poike schiereiland hadden gevestigd, vestigden ze zich vervolgens in het hele oostelijke deel van het eiland en werd Rano Kao de grens tussen de twee volkeren. Toen ze zonder vrouwen naar Rapa Nui voeren, trouwden de Hanau Eepe met de Hanau Momoko vrouwen. "... Door de vermenging van Melanesiërs en Polynesiërs hebben het Rapa Nui-volk verschillende huidskleuren... en de eilandbewoners herinneren zich nog steeds wie van hun voorouders "zwart" (d.w.z. Melanesisch) was en wie "blank" (d.w.z. Polynesisch)³⁴⁴. Er zijn ook archeologische bewijzen dat ook op Paaseiland een aanzienlijk deel van de subalternische bevolking (de zogenaamde "short-eared") tot de Melanesiërs behoorde, of een gemengd Melanesisch-Polynesisch karakter had. Zo identificeerde de Britse antropoloog Henry Belfor verschillende kenmerken die vergelijkbaar zijn met die van de Rapanese en Melanesische culturen. Ten eerste werden op het eiland Nieuw-Guinea soortgelijke obsidiaanstiften, die door de oude Rapanuanen werden gebruikt, gevonden. Ten tweede hebben de Rapanui-beelden dezelfde arendsneus als de Papoea's. Ten derde waren er ook veel misvormde oren onder de Melanesische bevolking. Ten vierde was de cultus van "tarantula's" niet alleen op Paaseiland, maar ook op de Salomonseilanden wijd verbreid. Ten vijfde, "hoeden" van rode tufsteen, die zijn geïnstalleerd op Rapanui Moai, zijn zeer vergelijkbaar met de Melanesische traditie van het verven van haar.

In Spaanse kronieken wordt gemeld dat de heersende Incafamilies zichzelf "noten" (orejones) noemden, d.w.z. "langoren", in tegenstelling tot hun onderdanen.

Ook is een van de identificatiekenmerken van de Braziliaanse stam van Cayapo (van de taalgroep "ye"; woonachtig in het zuiden van de Para of Shingu National Park, Mato Grosso) dat elke Indiaan en indiaan van jongs af aan doorboorde oren moet hebben die enorme oorbellen uit de handige materialen trekken. Een veel voorkomende optie voor jongens is katoenen oorbellen. Een taalkundig kenmerk wordt in verband gebracht met de aanwezigheid van doorboorde oren, als een identificatiekenmerk van de Kayapo-indianen. In de taal van deze Indianen klinkt het woord "dwaas" of "dwaas" als een analogie van het Russisch-talige begrip "een man zonder

³⁴⁴ Knorozov Yu.V. *Legends of Easter Island settlement // Sov. Etnografie. -- 1963. № 4.* - http://eisland.narod.ru/Library/knorozov_se196304.htm.

gaten in zijn oren". Dit concept heeft een dubbele betekenis. Aan de ene kant bedoelen we met oorschelpen natuurlijke ingangen in de oren, en zo maken we duidelijk dat een dwaas een man is die anderen niet kan horen. Aan de andere kant, door kunstmatig gemaakte gaten in de oren, benadrukken kayapos hun niet-betrokkenheid bij de categorie van de dwazen.

Eigenlijk op Paaseiland leefden de "langverwachte" eerst in vrede met de vertegenwoordigers van de "kort-oor", maar door de toename van het aantal Hanau-epe, hogere cultuur, onderwierpen ze later de vertegenwoordigers van Hanau-Momoko, dan dat ze haat van de laatste veroorzaakten. Door het mobiliseren van de hele inheemse bevolking, de Know-it-all "lange-oren" werd grandioze constructie: ze bouwden stenen huizen en brachten beroemde stenen beelden ("moai") "in hun uiterlijk en gelijkenis", dat wil zeggen, met lange oren en smalle neuzen. Volgens de legenden waren de "lange oren" energieke mensen met een constante dorst naar de schepping, die onbegrijpelijk was voor aboriginals, gewend aan een rustig afgemeten bestaan, en die hen natuurlijk haat en afgunst inboezemde. Het laatste idee van de Long-eared was om het hele Paaseiland te ontdoen van de enorme keien die er verspreid liggen om al het land op het eiland geschikt te maken voor de landbouw. Dit werk begon met het Poika Plateau, gelegen op een oceaankasteel in het oostelijke deel van het eiland. De "Short-eared" werden gedwongen om alle individuele keien naar de rand van het plateau te slepen en in de oceaan te gooien. Daarom liggen er vandaag de dag geen grote keien op het Poika Plateau grastapijt, terwijl de rest van het eiland bedekt is met zwart en rood gesteente en versteende stukken lava. Eindelijk is het geduld van de kortborige keien gebarsten. Ze waren het dragen van stenen voor langverwachte buitenaardse wezens beu en brachten een opstand teweeg. Als gevolg daarvan werden de "blanke uitbuiters" in een kuil van vuur vernietigd, en slechts één van hen, Ororoine, werd gespaard, en zijn soort is tot op de dag van vandaag niet onderdrukt. Na de oorlog hebben de inboorlingen de meeste langverwachte beelden omvergeworpen, maar sommige daarvan waren "uit de hand gelopen" en staan nu nog steeds overeind. Veel beelden van Paaseiland hebben, en sommige hebben nog steeds, individuele rode stenen bovenblokken die het rode haar van witte vreemdelingen imiteren. De grootste moai bijgenaamd "El Gigante" heeft een hoogte van 21,6 meter. Het is gelegen in de Rano Raraku-groef en weegt ongeveer 145-165 ton. De grootste moai die op een voetstuk staat, bevindt zich op Ahu Te Pito Kura. Het heeft de bijnaam Paro en is ongeveer 10 meter hoog en weegt ongeveer 80 ton.

Overigens, toen de Engelse navigator James Cook op 12 maart 1774 op het eiland landde, vond hij het eiland verwoest en merkte hij dat de beelden van Paaseiland identiek zijn aan die van de provincie Manta (Ecuador), en vergeleek ze met de monumenten in Tiahuanaku.

Een deel van de Moai stond op stenen sokkels in Mausolea die de inboorlingen "ahu" (ahu) werden genoemd. Het aantal "ahu" bedraagt meer dan driehonderd, en de grootte varieert ook, van enkele tientallen meters tot tweehonderd meter. De ahu zelf zijn een soort Oost-Polynesisch heiligdom, de Maori marae, waarvan de platforms ook wel de ahu worden genoemd. Op het eerste gezicht verschilt de ahu van de Markiezen bijna niet van de Rapanui ahu, maar een meer gedetailleerde studie brengt enkele verschillen aan het licht. Hetzelfde geldt voor de beelden. Maar deze verschillen kunnen goed worden verklaard door de opkomst van de oude Rapanuis al hun kenmerkende artistieke tradities na de vestiging van het eiland. De gelijkenis is terug te vinden in het ontwerp van kleine beeldjes die mensen afbeelden: grote ogen, die het belangrijkste motief zijn van de Martiaanse cultuur, maar ook Rapanui. Als de voorouders van de oude Rapanuis uit de Markiezen kwamen, dan moet hun migratie heel lang hebben geduurd - van de Markiezen naar de eilanden van de Sociëteit, dan naar de Cook³⁴⁵ Eilanden. Waarschijnlijk is het gebeurd toen de Marokkaanse cultuur nog weinig verschilde van die van het eiland Mangareva en het Maori-volk.

De voorouders van het Polynesische volk kwamen naar de Markiezen uit Tonga, Samoa en Fiji, waar ze al in de 3e eeuw voor Christus werden opgetekend en zich vestigden in de Melanesische Archipel van Bismarck, gelegen in de buurt van Nieuw-Guinea ("Lapita-cultuur", 1350 v. Chr.). - 750 A.D.; lokale variaties - Vanuatu en Nieuw-Caledonië), die blijkbaar door door Melanesiërs bewoond land gaan.

Talrijke verhalen van Oceaniërs vertellen ons ook dat hun voorouders op de huidige Carolines, Marshall Eilanden, Solomon Eilanden en Fiji ontdekten dat de eilanden al bewoond werden door "kleine mannen" (walleys) die door de Melanesiërs Chocollais werden genoemd en door de Polynesiërs Menehune: "...ze onderscheidden zich niet alleen door hun hoogte, maar ook door hun lage voorhoofd, brede neus, krullend kort haar... Het uiterlijk van de chocolaatjes komt overeen met het antropologische type negers, kleine zwarte mannetjes die op het schiereiland Malakka wonen, op het eiland Luzon in de Filippijnse Archipel, in de jungles van Nieuw-Guinea en de Nieuwe Hebriden in Melanesië. Negers hebben geen zeilvaardigheden. Betekent dit niet dat ze Micronesië, de Filippijnen, Nieuw-Guinea hebben bereikt en zelfs verloren zijn gegaan in de oceaan van de Nieuwe Hebriden over land, die ooit de huidige eilanden met elkaar verbond? ³⁴⁶» .

"...legendes spreken over mysterieuze dwergen die in de jungle van Madagaskar leven. Maar tot nu toe is het niet mogelijk geweest om hier

³⁴⁵ Butinov, N.A. *Cookeilanden en Paaseiland (etnische problemen) // Feitelijke problemen van de ontwikkeling van Australië en Oceanië. - Moskou: Wetenschap, 1984. - - C. 170-178.*

³⁴⁶ Kondratov A.M. *Atlantis van vijf continenten*
<http://geoman.ru/books/item/f00/s00/z0000086/st016.shtml>.

pygmeëen of hun botresten te vinden, noch enig spoor van menselijke aanwezigheid enkele duizenden jaren geleden. Het eiland werd bewoond door mensen in het eerste millennium voor Christus, vreemdelingen uit het oosten, van de eilanden van Indonesië, maar zij bewogen zich niet op de "brug" van het land over de Indische Oceaan, en op schepen van hetzelfde type dat hun verwanten toestond om de uitgestrektheid van de Stille Oceaan³⁴⁷ te veroveren.

In de esoterische en occulte literatuur is Pacifide een bepaalde plaats toegewijd.

De Amerikaanse James Churchward (1851-1936) publiceerde boeken, waaronder "The Wreck of the Continent of the Mu" (1926), "The Mu's Children" (1931), "Sacred Symbols of the Mu" (1933), "The Cosmic Forces of the Mu" (1934), "The Second Book of the Cosmic Forces of the Mu" (1935). Daarin beweerde hij dat hij in staat was de "ware annalen" (stenen platen) van de Mu te vinden en te lezen, die vele duizenden jaren geleden zijn gezonken [*Churchward J. Ancient Continent of Mu / Per. uit het Engels - C.: Sophia, 1997. - 288 p.; Churchward J. Kinderen van Mu / Per. uit Eng. - C.: Sofia, M.: Helios Publishing House, 2002. - — 224 c.*]. Hij beweerde ze te hebben verkregen van een Indiase priester met wie hij een geheime taal bestudeerde die slechts drie mensen op aarde kenden. Churchward publiceerde later een gedetailleerd transcript van deze platen. Deze bronnen waren echter niet voldoende en Churchward, zei hij, begon de oudheden van alle volkeren van de wereld te bestuderen. Hij stelde dat de gemeenschappelijke religieuze overtuigingen van de mensheid de oorsprong van alle religies uit de zonnecultus aangeven, die in de taal van de Muriërs Ra werd genoemd. Dit is de term die de Naakalen gebruikten om te verwijzen naar hun heerser. Volgens D. Churchward strekte het Mu continent zich uit van Hawaï in het noorden tot Fiji en Paaseiland in het zuiden. Het stelde het gezonken continent voor als een soort aards paradijs, met 64 miljoen inwoners onder leiding van de zhretses-kaste, de zogenaamde Naacals. De Mu-beschaving had ongeveer 50.000 jaar geschiedenis, was technisch zeer sterk ontwikkeld en gaf geboorte aan de beschavingen van Atlantis, Maya, Babylon, India, Egypte, Perzië en andere. De leeftijd van deze beschavingen is veel hoger dan de "officiële geschiedenis" beweert. Al deze culturen waren Mu-kolonies. Oorspronkelijk werd alleen de Mu op aarde bewoond. 10 stammen van dit land spraken dezelfde taal, maar hadden verschillende scripts. De vestiging van de verschillende regio's in de wereld verliep volgens het vestigingsplan van de Muriërs, wat resulteerde in de vorming van verschillende volkeren.

³⁴⁷ Kondratov A.M. *Atlantis van vijf continenten*
<http://geoman.ru/books/item/f00/s00/z0000086/st032.shtml>.

In het Oosten vormden volgens J. Churchward de erfgenamen-migranten van het Mu-continent het zonne-imperium Oeigoeren (in Russische publicaties verkeerd vertaald als "Oeigoeren"), Ah Ra Ya, waar de heerschappij de heilige broederschap van Nakalei is (genoemd in de "Ramayana"; Nagi in de "Veda's" en Pacifische mythen; Naghvali in de Maya-kiches), de bewaarders van de oorspronkelijke Ware Traditie van Ra Mu. Het zijn de Japanners die door J. Churchward worden beschouwd als de bewaarders van de bijna volledige Primordiale Traditie van het oostelijke "Mu" continent (Japan). "Mu is 'het niets', een apofatisch synoniem voor 'Tao'; ook uit de Mu, dMu-lijn kwam de grondlegger van de Tibetaanse religie Bon po Shenrab Mivoche).

In 1911 schreef de archeoloog Harold Hedley Copeland zijn grote wetenschappelijke werk "The Pacific Ocean in Prehistoric Era", waarin hij het bestaan van de grote Mu bewees. Het bewijs hiervan zijn volgens de archeoloog onder andere de ruïnes van enorme stenen structuren, gemeenschappelijke plaatsen in de mythologie van de volkeren, wijd verspreid over de uitgestrekte oceaan. In zijn werk sprak Copeland ook over de cyclopische ruïnes van de stad Nan-Madol op het eiland Ponapé. Pas na de dood van Copeland onder de stad Nan-Madol op het eiland Ponapé werden de ruïnes van veel oudere gebouwen ontdekt. Pas na de Tweede Wereldoorlog werd het eiland verlaten door de Japanners, die het gebied sloten voor wetenschappers, en kregen ze toegang tot de ruïnes. De stad bleek zo'n tienduizend jaar geleden naar de bodem van de oceaan te zijn gegaan. Het is ook bekend geworden dat de Japanners in de dagen van hun overheersing van het eiland, naar verluidt, mummies van de bodem hebben getild en ze in platina kisten hebben weggehaald. Er werd informatie uitgelekt dat de inwoners van de gezonken stad ver boven de moderne mens stonden...

H.H. Copeland concludeerde dat mensen Moo zo'n 200.000 jaar geleden bewoonden. 60 miljoen (!) mensen van tien stammen leefden op het continent. Ongeveer 12.000 jaar geleden hebben catastrofale vulkaanuitbarstingen, aardbevingen en enorme golven de Mu. Sommige van haar inwoners slaagden er echter in om te ontsnappen naar verre landen. Meteen na de publicatie van het werk van H.H. Copeland werd hij ontslagen als voorzitter van de Pacific Archaeological Association voor de propaganda van onwetenschappelijke ideeën. Als reactie daarop trok een Amerikaanse archeologische expeditie onder leiding van Copeland en Ellington in mei 1913 naar het gebied van het Tibetaanse Zangplateau. En stierf zonder een spoor... Een paar maanden later kwam een man - half dood van vermoeidheid, tot in het extreme uitgeput, in een heet delirium - naar het Russische weerstation aan de grens van Mongolië. Hij droeg twaalf zwarte mannen zoals de nacht van de jade tabletten. Het was Harold Hedley Copeland. In een vallei die aan alle kanten door bergen omgeven is, vond Copeland een begraafplaats, waarop hij een personage herkende dat de naam

van de tovenaars Zantu aanduidt. Hij opende het graf en zag er een gemummificeerd lijk in. Zijn benige hand hield twaalf zwarte jade tabletten vast. Vervolgens staat er een heel vreemde zin in het dagboek: "Ik scheen op een mummie en zag haar gezicht. Het was mijn gezicht!" De heer H. Copeland keerde terug naar de Verenigde Staten en publiceerde een vertaling van de jadetabletten met zijn commentaar. Ze bevatten in uittreksels informatie over de geschiedenis van Mu en zijn belangrijkste goden, over de orde van de aanbidding en over demonen, dienaren van de goden. De wetenschappelijke wereld behandelde dit werk met een gezonde scepsis, die al snel werd vervangen door een regelrechte afwijzing. H.H. Copeland werd weer onderwerp van spot en spot op wetenschappelijke symposia. De wetenschapper gaf niet op. Hij ging op een andere expeditie, waarvan hij vele artefacten meenam, die volgens hem de authenticiteit van de Mu bewezen. De wetenschapper gaf zijn collectie aan het Institute for Pacific Studies. De schijnvertoning hield niet op. Copeland worstelde, werd een beetje heet en belandde in een gekkenhuis. Op 15 mei 1926 verstrooide een krankzinnige archeoloog de predikanten die het schaafde, nam hun mes weg en sneed in een flits zijn keel door... In 1928 verloor Dr. Stevenson Blaine, die met de artefacten Copeland werkte, zijn verstand. Een jaar later was Blaine's assistent in het gekkenhuis, om zijn werk voort te zetten. Daarvoor doodde hij de bewaker met een jadebeeld van de god Zot Ommoga van het eiland Ponape en stak het instituutsgebouw in brand. In de waanzin schreeuwde hij dat hij het deed om te voorkomen dat de artefacten naar de Copeland Discovery Show zouden komen. God stierf in het vuur. Uiteindelijk werden in 1933 alle jadetabletten van het instituut gestolen. Hun lot is tot op de dag van vandaag onbekend...

De oorspronkelijke beschaving van Mu kent en Ariosoof H. Wirt. Dit is het land van Maw Uru, genoemd in het Zoroastrische boek "Bundahishn" en van waaruit verschillende elementen van de traditie de Amoreanen, Moren en Maori naar verschillende delen van de wereld hebben gebracht. Meneer Wirth heeft Maw Uru op de een of andere manier in het noordwesten van de Atlantische Oceaan geplaatst. Net als bij ons was ook hier de latere kolonie, want er bestonden soortgelijke kolonies in het Midden-Oosten (de berg Moriah) en in de Kaukasus - Moriah, waar Abraham zich voorbereidde op de vervulling van het offer van zijn eerstgeborene (volgens het Jodendom - Isaak), in de Islam - Ismaël), Keltische Morias of Murias, de geboorteplaats van de stammen van de godin Danu, de Scandinavische Morasten "Steen van Mora", het tempelcomplex in Uppsala, Zuid-Ossetische grafheuvel Moreh (Morah, Morah) in het Dzasky district bij het dorp. Kobet et al.

Continent Mu Amerikaanse schrijver GF Lovecraft (1890-1937) noemde hem in zijn verhaal "Out of Time" (1933). Dan is zijn beeld ook aanwezig in de werken van andere auteurs die de mythologie van G.F. Lovecraft (de zogenaamde "mythen van Cthulhu") gebruikten om een sfeer

van bovennatuurlijke horror te creëren in de botsing van de mens met iets dat buiten de hem vertrouwde wereld ligt, met wat hij niet kan verklaren. Mu is het gezonken continent waarop de mensheid in het verleden voor het eerst verscheen. Yaddit Go is een basaltberg op het Moo-continent. Op de top ervan stond een kolossaal oud stenen fort, dat volgens de legende miljoenen jaren geleden werd gebouwd door een ras van de planeet Yugota. Ooit was Mount Yaddit Go in het Koninkrijk van K'Naa. De berg was een verboden plaats, want hij werd bewoond door de machtige god Gatanoa (Ghatanothoa), die de bewoners van het omringende land doodsbang maakte. Aan de voet van de berg stond een tempel waar regelmatig offers werden gebracht zodat de god zijn woningen niet zou verlaten.

De naam zelf van het continent "Mu" werd geïntroduceerd door de abt Brassier de Bourbour (1814-1874) vanwege een verkeerde interpretatie van het Maya-handschrift. Volgens hem is het de aanduiding van het land in het westen (Atlantische Oceaan). Dit standpunt werd ingenomen door de Frans-Brits-Amerikaanse schrijver en een van de pioniers van de studie van de pre-Columbiaanse beschavingen van Amerika, lid van de California Academy of Sciences Auguste Le Plonjon (1825-1908), die probeerde het Maya-schrift te ontcijferen. Hij verklaarde dat de "Codex van Troano" (Kalender Astrologie Lijst) verwijst naar de dood van het continent Moo (Moo), die hij identificeerde met Atlantis: "... In het 6e jaar van k'an, de 11e dag van muluk, in de maand van Sacs begon een vreselijke aardbeving en duurde ononderbroken tot 13 cuen. Het Land van de Kleiheuvels, het Land van Mu, werd geofferd. Door een dubbele aarzeling verdween het in de loop van de nacht plotseling; de grond schudde voortdurend onder invloed van ondergrondse krachten die hem op vele plaatsen omhoog en omlaag brachten, zodat hij zich vestigde; landen werden van elkaar gescheiden en vervolgens verstrooid. Ze zijn niet in staat om deze vreselijke trillingen te weerstaan en hebben gefaald, waardoor 64 miljoen mensen zijn meegesleept. Het gebeurde 8050 jaar voordat dit boek werd geschreven."³⁴⁸ Later verklaarde O. Le Plongeon dat de volgorde van het Griekse alfabet in een gecodeerde vorm een gedicht bevat over de dood van Atlantis in de Mayataal Maar ook kondigde hij aan dat de laaglanden van Chiapas, de bakermat van de Maya-beschaving, eerder bewoond werden door de voorouders van Polynesiërs die de beroemde sacrale stad Palenque bouwden met de tempels van de Zon, het Kruis en inscripties.

De Paraguayaanse schrijver Moses Bertoni noemde dit gezonken continent in de Stille Oceaan Araquinezia en geloofde dat het de voorouderlijke thuisbasis was van de Amerikaanse Indianen.

Aan Mu en Arakinesië werd Andinia toegevoegd - een groot eiland in de Stille Oceaan, dat nu een gebied van de Andes is geworden, bevolkt door

³⁴⁸ Tsarev I.V. *Esoterische kennis: waar komen ze vandaan?* // <https://archive.is/20130417092228/readr.ru/raygel-taynie-znaniya.html?page=36>.

reuzen die hoge cultuur creëerden, de mysterieuze "Poort van de Zon" in Tiaguaanaku, enz. De maker van Andinia was fictieschrijver Hans Schindler, die onder het pseudoniem Bellamy optrad.

Maar zelfs als we het eens zijn met de zwaarwegende argumenten van de sceptici en toegeven dat er nooit een enkel continent in de Stille Oceaan is geweest, erkennen zij de feiten van de mogelijkheid van het bestaan in de Stille Oceaan van belangrijke gebieden van land en eilanden, vulkanisch en koraal, die zouden kunnen dienen als "bruggen" niet alleen op de weg van de vestiging van dieren en planten, maar ook tijdens de menselijke exploratie van de Oceanië. Als u een kaart van Oceanië bekijkt, ziet u een groot aantal vulkanische eilanden. Vulkanen zijn ook erg actief in onze tijd, dus het is mogelijk om aan te nemen dat kleine eilanden de overblijfselen zijn van een groot continent. De Pacific Ring of Fire is zeer actief, met grote uitbarstingen in zowel bovengrondse (Krakatoa, Mayon, Semeru, Pinatubo) als onderwatervulkanen (Tonga). De uitbarsting van Krakatoa heeft het eiland op de sterkste manier veranderd, en de verdwijning van Tuanaki eiland is ook bekend (Cook Eilanden, niet te verwarren met Tuanake Atoll)³⁴⁹. *Dat wil zeggen*, Pacifida (Lemurië, Mu, Arakinesië) is niet één enkel continent, maar een aaneengesloten keten van eilanden en archipels, en grote landmassa's die vergelijkbaar zijn met het Europese Doggerland (het grondgebied tussen Groot-Brittannië en het continent in de zuidelijke Noordzee). Het kan worden voorgesteld door de huidige eilanden van Kiribati (Gilbert), die slechts een paar meter boven water uitkomen - 33 koraaleilanden, die in het Midden-Pacifisch gebied (gelegen in de vier hemisferen van de Aarde), groter dan India, en waar meer dan 100 duizend inwoners van Kiribati wonen. Zij en hun regering erkennen dat hun land gedoemd is zich te verstoppen in de afgrond van de oceaan. De meeste hooiwagens - de platliggende bergen die vroeger eilanden waren - zijn gegroepeerd in een systeem van bergkammen en stijgingen, waarbij de machtigste zich net tussen Hawaï en de Micronesische eilanden bevinden: de Mid-Pacific (centrale Stille Oceaan) of Mid-Pacific (centrale Stille Oceaan) bergen die zich over duizenden kilometers uitstrekken. In dit majestueuze onderzeese bergsysteem is het grootste aantal guyotov open, van veel van hun pieken werden opgeworpen puin koraalriffen, fijne kiezels (kiezels konden alleen in de surfzone pellow, en koraalatollen zijn "grafstenen" over de toppen van de afdalende bergen). Van alle eilanden van deze Gayotida aan de oppervlakte bleven alleen kleine eilandjes Marcus en Wake over, en al het andere talrijke andere land werd Gayots. Bovendien zouden de eilanden van deze archipel een aanzienlijke omvang kunnen bereiken. Bijvoorbeeld, in het gebied van het huidige Melanesië, Melaneside of Melantis, en in het gebied van Nieuw-Caledonië, de kerels van de Tasman

³⁴⁹ Nazareth I. Pacifida // <http://atlantida.primordial.org.ua/archives/62>

Zee en de enorme onderwater Lord Howe Ridge naar Nieuw Zeeland, 2.000 kilometer ten zuidoosten van Tasmanida; op het Nieuw-Zeelandse Plateau met de Chatham en Campbell Rises, het Maorida microcontinent en andere.

De eilanden en archipels van de Stille Oceaan zijn sinds het Stenen Tijdperk het brandpunt van de menselijke migratie, van Azië, zowel naar de kusten van Amerika als naar het zuiden van Hawaï, naar Polynesië. Van Polynesiërs wordt aangenomen dat zij zich vanuit het Westen hebben gevestigd, hoewel hun legenden melding maken van voorouders die uit het Oosten kwamen. Polynesiërs hebben weinig gemeen met Indianen, dus het is mogelijk om het bestaan van "tussenliggende" gronden toe te staan. De beroemde Russische geoloog, paleontoloog, geograaf Vladimir Obruchev probeerde deze beschaving te vertegenwoordigen: "... Het is mogelijk om te beweren dat in een warme equatoriale gordel van de Aarde de mensheid al in die tijd, toen beide circumpolaire gebieden nog bedekt waren met sneeuw en gletsjers (en de man de stenen werktuigen maakte die hem dienden voor de winning van voedsel), een hoge culturele ontwikkeling heeft bereikt, prachtige tempels voor goden, piramides als graven voor tsaren in aanbouw waren, en stenen beelden voor bescherming tegen sommige vijanden werden opgericht op Paaseiland. En er rijst een interessante en moeilijke vraag: werd de dood van andere culturen en hun structuren niet veroorzaakt door een of andere ramp? ». (citaat voor:³⁵⁰).

B. Obruchev verbond het tijdstip van Pacifida's dood met het einde van de ijstijd. Maar het is zeer waarschijnlijk dat de dood van de Pacifida uiteindelijk in verband werd gebracht met de tsunami die 26 500 jaar geleden werd veroorzaakt door de supervulkaan Taupo op het Noordereiland van Nieuw-Zeeland (bekend als de "Oruanui-uitbarsting") en de voormalige grootste vulkaanuitbarsting ter wereld in de laatste 70 000 jaar (8 op de VEI-schaal). De uitbarsting vond plaats in het late Pleistoceen en werd gekenmerkt door een enorme hoeveelheid vulkaanuitstoot. Wetenschappers schatten dat ongeveer 430 km³ pyroclastisch materiaal, 320 km³ ontstekingsbriet en 420 km³ primair intra-caldera-materiaal, wat overeenkomt met 530 km³ magma, is uitgebroken. Tefra, dat door de vulkaan is uitgebarsten, bedekte het grootste deel van het centrale deel van het Noordereiland met een laag die op sommige plaatsen wel 200 m diep kan zijn. De vulkanische as verspreidde zich over bijna heel Nieuw-Zeeland, en zelfs 1000 km van de vulkaan, in de Chatham Archipel, lag het in een laag van 18 centimeter. Op dit moment is de caldera gedeeltelijk gevuld met het Taupomeer. Het en zijn geschiedenis worden in detail beschreven in het laatste deel van Jules Verne's avonturenroman *Children of Captain Grant* (1868). Rond 180/233±13 na Christus was er een laatste significante uitbarsting (7 punten op de VEI-schaal) die de "haatuitbarsting" werd

³⁵⁰ Vlasenko E.A., Kolpakova A.V. *Mysteries en mysteries van zeeën en oceanen*. - M. : OLMA Media Group, 2013. - - C. 112.

genoemd. Er werd ongeveer 120 km³ materiaal uitgeworpen, waarvan 30 km³ binnen enkele minuten werd uitgeworpen. De eruptieve zuil wordt verondersteld een hoogte van 50 km te hebben bereikt. De uitbarsting was een van de sterkste in de laatste 5000 jaar, vergelijkbaar in kracht met de uitbarstingen van Santorin vulkanen (1642 voor Christus; ten noorden van Kreta), Paektusan (ca. 946/969; Noord-Korea), Tambora (3910±200 voor Christus; 3050 voor Christus; 740±150 na Christus; en 1815; Kreta), Sumbawa, Indonesië) en Wainaputina (1600 voor Christus; Peru).

De uitbarsting van Taupo had zo'n sterke invloed op het noordelijk halfrond dat Romeinse en Chinese bronnen het fenomeen van de "rode lucht" registreerden. Op dezelfde manier werd als gevolg van de uitbarsting van de Tambora in het voorjaar en de zomer van 1815 in het noordoosten van de Verenigde Staten een constante droge mist waargenomen. De mist bloosde in het zonlicht en verduisterde het. Noch de wind, noch de neerslag kon deze "mist" verspreiden. Het werd later geïdentificeerd als "stratosferisch sulfaat aërosol". In de zomer van 1816 werden de landen op het noordelijk halfrond zwaar getroffen door de extreme weersomstandigheden aldaar. In 1816 werd het "Jaar zonder Zomer" genoemd. De gemiddelde mondiale temperatuur daalde met 0,4-0,7 C en in sommige gebieden met 3-5 C, genoeg om aanzienlijke problemen in de landbouw over de hele wereld te veroorzaken. Op 4 juni 1816 werd in de staat Connecticut een ernstige koudegolf geconstateerd en de volgende dag werd het grootste deel van New England door het koufront bedekt. Op 6 juni viel er sneeuw in Albany, New York en in Maine. Deze omstandigheden duurden ten minste drie maanden en veroorzaakten ernstige schade aan de Noord-Amerikaanse landbouw. Canada werd ook getroffen door extreme kou. In de omgeving van Quebec viel van 6 tot 10 juni 1816 sneeuw en bereikte een dikte van 30 cm. 1816 was het tweede zo'n koude jaar op het noordelijk halfrond sinds 1600, toen de berg Huaynaputina in Peru met geweld uitbarstte. De jaren 1810 waren het koudste decennium in de geschiedenis, met de uitbarsting van de Tambora's in 1815 en een andere onbekende uitbarsting ergens tussen 1809 en 1810 (op basis van sulfaatconcentraties in ijskernen). Deze dramatische verandering in de klimatologische omstandigheden veroorzaakte tussen 1816 en 1819 een ernstige tyfusepidemie in Zuidoost-Europa en het oostelijke deel van het Middellandse-Zeegebied. De klimaatverandering verstoorde de veerkracht van de Indische moessons, waardoor een groot deel van de oogst van de regio werd gedood en een massale hongersnood werd veroorzaakt, evenals het ontstaan van een nieuwe cholera-epidemie in Bengalen in 1817. In de winter van 1816-1817 stierf in New England veel vee. Lage temperaturen en zware regens veroorzaakten een slechte oogst in het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Ierland. Families in Wales verlieten hun thuisland op zoek naar voedsel. De honger verspreidde zich in het noorden en het zuidwesten van Ierland na een slechte oogst van

aardappelen, tarwe en haver. De situatie was ook moeilijk in Duitsland, waar de voedselprijzen sterk stegen. Vanwege de onduidelijke reden voor het mislukken van de oogst vonden in veel Europese steden demonstraties plaats, die vervolgens uitmondde in rellen. Het was de ergste hongersnood in de 19e eeuw.

Na de dood van de Pasifida is een aantal van haar volken duidelijk naar Zuid-Amerika en Zuidoost-Azië verhuisd en heeft daar veel bouwwerken gebouwd, die voor historici nog steeds grotendeels mysterieus zijn. Archeologen in Peru hebben oude ruïnes van steden, forten en "de grote Peruaanse muur" - verdedigingswerken van de beschaving van het Chimuvolk - gevonden. Deze structuren staan hoog in de bergen, maar ooit was het een maritieme macht, te oordelen naar de tekeningen van architectonische details. De Amerikaanse oceanograaf R. Mendes ontdekte en fotografeerde de gezonken onderwaterstad in de Stille Oceaan voor de kust van Peru, die waarschijnlijk deel uitmaakte van de Stille Oceaan.

Natuurlijk had de Pacifida tijdens de duik gered kunnen worden, in de eerste plaats door mensen die hun hele leven met de zee te maken hebben gehad - vissers en jagers op zeedieren. Ze hadden hun steunbases al in het uiterste zuiden, in Zuid-Amerika en Nieuw-Zeeland, en op het Antarctische schiereiland Antarctica. En, na verloop van tijd, konden ze zowel mensen die op de vlucht zijn voor het overstromde land brengen als begeleiden, vooral mensen die kennis bewaren (priesters) en verschillende vaardigheden hebben in de bouw of in het handwerk.

Het is echter waarschijnlijker dat de zeevarende inwoners van de Pacifiden (Mu) hun kennis hielden en de routes naar het vroegere thuisland van hun beschaving, Antarctica, gebruikten en toen de dreiging van de dood van de Pacifiden (Mu) kwam, gebruikten ze hun kennis om een deel van de inwoners van de Kolonie (Mu) naar hun voorouderlijk land (Kobol) en naar andere kolonies in verschillende delen van de wereld te verhuizen.

De bekende onderzoeker Thor Heyerdahl haalde ook feiten aan ten gunste van de hypothese van de hervestiging van de dragers van de Sardijnse Primordiale beschaving door middel van dhoni-boten (met een gebogen neus en vierkante zeilen). Hij zegt dat "Amerika dicht bij India ligt" als je naar het westen vaart, over de Atlantische Oceaan, waar de navigator van de elementen wordt geholpen. In de winter helpt de bijbehorende noordoostelijke moesson om van de Malediven naar de zuidpunt van Afrika te varen, waarachter de Atlantische Oceaan zich opent. In elk seizoen van het jaar kunnen de South Passat Current en de zuidoostelijke winden

Maldivische navigators naar de Golf van Mexico³⁵¹ voeren. In feite is dit hoe het katoen uit de Oude Wereld, dat uitsluitend in de zuidelijke regio van India wordt verbouwd, vooral in de Malediven (terwijl noch de Egyptenaren, noch de Feniciërs, noch de Mesopotamiërs katoen kenden), in Amerika aankwam en werd gekruist met wilde, indirecte katoen uit de Nieuwe Wereld, waardoor de Amerikaanse beschavingen van Mexico en Peru een kruising kregen met een prachtige spinnende vezel³⁵².

Zoals hierboven vermeld, was een bijzonder kenmerk van deze zeevaarders - wit met bruin/rood haar, wat de Malediviërs "radijnen" noemen - de cultus van het "lang horen" - het uitrekken van de oorlel met schijven, en deze cultus werd hen afgenomen door de Olmeken van Mexico en de Inca's van Peru, op het eiland. Pasen (maar het is niet bekend in de rest van de eilanden in de Stille Oceaan), en in de proto-Indische beschaving van de Dravidiërs (zie beelden van zeelieden uit Lothala, de belangrijkste haven van Moenjo-Daro in de Golf van Cambay).....

40.000-35.000 jaar geleden vond de vestiging van het nabijgelegen Australië plaats. Het fysieke type Australiërs is het mooiste bewaard gebleven in Centraal Australië. Het type Aranda-stam kan worden beschouwd als kenmerkend voor Australiërs in het algemeen. De belangrijkste kenmerken van het type zijn gemiddelde of bovengemiddelde hoogte, dunne romp, lange ledematen; golvend hoofdhaar, vaak krullen, donkerbruine huid, baard medium of dik, neus laag en breed, met lage toleranties, lippen dikker dan medium, gezicht prognathisch, laag bij het teken. Het hoofd is dolichocefalisch, met een sterk uitpuilend voorhoofd. De Ceylon Sonde of Veddoïd type is enigszins vergelijkbaar met het Australische type, momenteel alleen bewaard in enkele kleine groepen in het binnenland van centraal Sri Lanka (Ceylon), de Zond eilanden (voornamelijk Kalimantan, Sulawesi, Halmaher en enkele andere). Verder zijn de naaste verwanten van de Australoïden Melanezen en Papoea's die op de eilanden in het oosten van Australië wonen (huidskleur, prognathisme, neusbreedte, lippendikte). Er zijn echter aanzienlijke verschillen in de vorm van hoofdhuidhaar en in de ontwikkeling van tertiair gezichts- en lichaamshaar. Met uitzondering van de Nieuw-Caledoniërs is de baard veel zwakker in de Melanesiërs dan in de Australiërs. Er zijn merkbare verschillen in de vorm van het gezicht, de neus en andere kenmerken. Veel van de Melanesische

³⁵¹ Heyerdahl T. *Maldiven raadsel: Nieuwe archeologische avonturen van de auteur van "Kon-Tiki" / per. uit het Engels; onder de redactie en uit het voorwoord van V.I. Voitov.* - Moskou: Vooruitgang, 1988. - — C.55.

³⁵² Heyerdahl T. *Maldiven raadsel: nieuwe archeologische avonturen van de auteur van "Kon-Tiki" / per. uit het Engels; onder de redactie en uit het voorwoord van V.I. Voitov.* - Moskou: Vooruitgang, 1988. - — C.206-207.

kenmerken zijn ook aanwezig onder Australiërs in het zuidoosten van het continent. Zoals St. Drobyshevsky zegt: "...de eilanden van Melanesië zijn altijd van elkaar gescheiden geweest, hoewel Nieuw-Guinea verbonden was met Australië, maar de andere eilanden werden gescheiden. Dit suggereert dat al minstens 40.000 jaar geleden mensen in de oceaan konden zwemmen, en wel op grote afstand. En deze breuk van de regio zelf, het enorme aantal kleine eilanden, leidt tot een fantastische breuk van antropologische aard"³⁵³.

Later echter infiltreerde een nieuwe golf van kolonisten in Australië, die actiever was (zwervende levensstijl) en zich richtte op een aanzienlijke extensiviteit in het gebruik van de natuurlijke hulpbronnen van nieuw ontwikkelde landen. Deze nieuwe buitenaardse wezens brachten, samen met kiezelstenen en dubbelzijdige tula-achtige assen, Pyrrhic tips en nieuwe, microlithische technieken ontwikkeld op het vasteland, voornamelijk in India. Deze stammen kenden echter nog niet de pijl en boog, de belangrijkste uitvinding van de Mesolithische stammen. Ze beperkten zich tot het gebruik van een speerwismachine en bleven dus op het niveau van het bovenste Paleolithicum. Antropologisch gezien waren ze verwant aan de Veda's van Ceylon en de Veddoïd-stammen van Zuidoost-Azië. Door zich te vestigen op het Australische vasteland, zich te mengen met de inheemse bevolking en deze te assimileren, werden deze stammen later deels beïnvloed door de meer cultureel ontwikkelde Papoea-Melanesische Zuidzeestammen, die al op het niveau van de volwassen neolithische cultuur waren. Van hen kregen de Australiërs bogen en pijlen, gepolijste bijlen en balansboten. De invloed van de neolithische bevolking van Melanesië was echter niet diepgaand en was beperkt tot het noorden en zuidoosten van Australië. Anders ging de verdere ontwikkeling van de Australiërs hun eigen weg.

Studies naar oude menselijke schedels van minstens 12.000 jaar oud die in Zuid-Amerika zijn gevonden, hebben aangetoond dat de eerste bewoners van deze regio tot dezelfde etnische groep behoorden als de Australische aboriginals³⁵⁴.

Maar in tegenstelling tot de Melanesiërs en andere Oceanische volken, kenden de Australiërs de transportmiddelen over zee niet - ze kwamen naar Australië tijdens de aanzienlijke daling van de zeespiegel op het land van het voormalige Saul-microcontinent, dat Zuidoost-Azië met de eilanden Indonesië en Papoea-Nieuw-Guinea verbond. En het blijkt dat de Australische route naar Amerika ook over land kan zijn afgelegd - de archipel van de nog niet ontdekte toppen van de Mill Hill (nu minder dan 750 m diep) en de ³⁵⁵Macquarie

³⁵³ Drobyshevsky St. *Melanesische Rasologie* // <http://eto-fake.livejournal.com/1081480.html>.

³⁵⁴ Ilyin V. *Antartida - Wieg van de beschaving* // <http://tainy.info/history/antarktida-%E2%80%93-kolybel-civilizacii/>.

³⁵⁵ Skrypaleva, E.A. *Kenmerken van de structuur van het temperatuurveld en de grootschalige fronten op het Indo-oceaan oppervlak van de Zuidelijke Oceaan in de*

vulkaanrug (met het gelijknamige eiland) en het met ijs bedekte deel van de Antarctische plank (100 tot 400 m breed, 150 mijl breed):

"Paul Reeve, directeur van het Menselijk Instituut in Parijs, gaf voorbeelden van opvallende toevalligheden tussen de talen van de inwoners van Vuurland en Patagonië en die van de Aboriginal Australiërs. De Portugese antropoloog Méndez-Correa geloofde dat de Australische Aboriginals Antarctica hadden bereikt via Tasmanië en de huidige keten van verzonken eilanden, van daaruit weer via eilanden en eilandjes, Vuurland en ontdekte Amerika duizenden jaren voor Columbus. In die verre tijd was de gletsjers van Antarctica nog niet compleet en het vermogen van de inwoners van Vuurland (waar een Portugese wetenschapper afstammelingen van Australiërs zag) om de kou te weerstaan heeft alle reizigers altijd verbaasd. "Een Britse expeditie onder leiding van Sir Vivian Fuchs, die door heel Antarctica trok, suggereerde dat dit continent eigenlijk bestaat uit twee kleine, nauw verwante continenten, waarvan één een directe uitbreiding is van de Andes - schrijft een beroemde Tsjechische reiziger en etnograaf Miroslav Stingle in zijn boek "Indianen zonder tomahawks". - Als deze veronderstelling wordt bevestigd, zou men kunnen aannemen dat de Australische emigranten Amerika hebben bereikt via deze hypothetische "brug" over het land³⁵⁶...".

Antropologen vonden ook individuele Australische trekken in de Indianen. Ze merkten langwerpige, smalle schedels op, vergelijkbaar met de schedels van Australiërs en Melanezen en verschillend van de brede afgeronde schedels die de meeste indianenvolken gemeen hebben, in sommige uitgestorven indianenpopulaties. Volgens het zogenaamde "Paleo American model", voorgesteld door Walter Neves van de Universiteit van São Paulo en Mark Hubbe van de Universiteit van Ohio, waren de vertegenwoordigers van deze nu uitgestorven volken afkomstig van een vroegere migratiegolf, anders dan wat de moderne Amerikaanse Indianen hebben voortgebracht: "...de Palaeo-indianen van Zuid-Amerika waren als het equatoriale (tropische) ras - Australiërs, Melanesiërs, voor een deel zelfs Afrikanen. Dit zijn de alom bekende laat-pleistocene en vroeg-firenzeegrotbewoners in het Lagoa Santa gebied (Minas Gerais, Oost-Brazilië). De Pleistoocene vrouw, waarvan het skelet in 1975 in de Lapa Vermella IV-grot werd gevonden, is de beroemdste onder hen... De Brazilianen noemen haar liefkozend Lusía (naar een Ethiopische vrouw, Lucy de Australopit). Haar koolstofdatering is minstens 11.000 jaar geleden. Luzia's visie is verrassend equatoriaal - puur neger of melanesisch... Het lijkt erop dat niet alleen het bloed van West-Afrikaanse slaven de huid van Brazilianen

gebieden van de bodemreliëf heterogeniteit (in het Russisch) // Oekraïense Antarctisch tijdschrift. - - 2013. - - № 12. - - C.140.

³⁵⁶ Kondratov A.M. Atlantis van vijf continenten

<http://geoman.ru/books/item/f00/s00/z0000086/st037.shtml>.

donkerder heeft gemaakt dan die van Europeanen! Leek het volk van Monte Verde niet op Luzia en waren de zwarten niet de eersten die de Nieuwe Wereld koloniseerden? Het is al een lange tijd een gedachte. Voor het eerst spraken de Franse antropoloog A. de Catrefage en zijn Nederlandse collega H. ten Kate over de Australoïden in Amerika, die in de jaren '80 van de XIXe eeuw. wezen op de craniologische gelijkenis van de bevolking van Lagoa Santa met de Papoea's. In de jaren twintig van de vorige eeuw werden deze ideeën in Frankrijk ontwikkeld door de etnograaf P. Rivet en de antropoloog R. Verne. P. Rivet wees op de brede verspreiding van equatoriale types in de inheemse bevolking van Amerika. Later schreef de Argentijnse antropoloog van Italiaanse afkomst Giuseppe (Jose) Imbelloni hier ook veel over. Hij selecteerde tropische rassen in de oude en moderne bevolking van Zuid-Amerika - het lagide-ras (uit Lagoa Santa) en het fuegide-ras (uit Tierra del Fuego - de Aarde van het Vuur). De oude bewoners van het tegenoverliggende einde van Zuid-Amerika, het Sabana de Bogotá-plateau (Colombia), hadden ook tropische kenmerken. Te oordelen naar de data van de vondsten, hebben de oude Colombianen het zuidelijke uiterlijk voor een zeer lange periode bewaard - van het begin van het Holoceen tot 3-5 duizend jaar geleden. Ook de Perike-indianen zagen er ongeveer hetzelfde uit, die naar de zuidpunt van Californië (Mexico) werden geduwd en daar bijna tot op de dag van vandaag in afzondering leefden: ze stierven pas rond de eeuwwisseling van de XVIIIe en XIXe eeuw uit als gevolg van het contact met de Spanjaarden. Helaas hebben we geen portretten van hen, maar te oordelen naar de schedels, die onlangs opnieuw werden bestudeerd met behulp van moderne statistische methoden door de Argentijnse antropoloog R. González-José, was perique zeer vergelijkbaar met de Australiërs, Melanezen en de oude bewoners van Lagoa Santa, die we al noemden. Zijn dit niet het soort mensen dat de beroemde Olmec-basaltkoppen...? Het lijkt geen twijfel dat de tropische kenmerken het erfgoed zijn van de oudste Amerikanen. Alleen mensen uit latere tijdperken begonnen door de structuur van hun schedel op moderne Indianen te lijken. Van alle Paleo Amerikanen lijkt alleen een man uit Whizards Beach, Nevada, USA, even oud als een mummie uit Spirit Cave, op een indiaan. Dat kun je niet zeggen over de anderen. Dus de voorouders van de Indianen waren niet de eersten die naar Amerika kwamen? En de moderne Indianen van meer noordelijke gebieden (de staat Californië), in het bijzonder de Shoshone van de stam van Cowillia, Pomo, Yuki, Hupa, zuidelijke kenmerken - donkere huid, sterke baardgroei, brede neus - komen zo duidelijk tot uiting dat Joseph Berdsell ze vergeleek met de Ainu en enkele groepen Australische aboriginals. Volgens hem lijken deze mensen erg op de Australisch-Mongoloïde mestiezen. J. Berdsell wist waar hij over schreef - hij werkte vele jaren in Australië. De "zuidelijke" soorten van Noord-Amerika lijken geconcentreerd te zijn in Californië, maar zijn elders aanwezig. Bijvoorbeeld in sommige Indiaanse groepen in het

zuiden van de Verenigde Staten en het noorden van Mexico, met name de Yaqui (dezelfde die in Castaneda woonden). Joseph Egorovich (of, in het Frans, Jozef) Deniker - Russisch antropoloog die in Frankrijk werkte, de auteur van een van de eerste wetenschappelijke classificaties van menselijke rassen, ontwikkeld rond de eeuwwisseling van de XIXe en XXe eeuw - identificeerde het Paleo-Amerikaanse ras. In Noord-Amerika merkte hij zijn kenmerken op bij de Californische Indianen, terwijl ze in Zuid-Amerika op verschillende plaatsen op het continent te vinden zijn bij stammen die verschillende talen spreken: de Indianen van de macrogeëngroep (Botokuds en Guatoes), de Tupi Guarani (Syriono), de Caraïben (Bakairi). Ze hebben "australoid" kenmerken (hoewel, meestal niet in een complex, maar afzonderlijk): donkere huid, golvend haar, sterker dan Mongoloïden, baardgroei, dikke lippen, prognathisme (kaakuitsteeksel). Dolichocefalie en een massief wenkbrauw worden ook beschouwd als oude kenmerken, die vooral kenmerkend zijn voor de zuidelijke Patagoniërs, waaronder brandweerlieden. Er is reden om aan te nemen dat de protomorfe eigenschappen zijn geërfd van de Paleo-Amerikanen die hier leefden vanaf het einde van het Pleistoceen - mensen als Toka dos Kokeirush, Lagoa Santa en Sabana de Bogotá. Over de Amerikaanse Australoids schreef vooral veel later H. Imbelloni, die de Australoids vond in de oude bevolking (aan de lagunes), en de Fuegides, vooral de Yaman ... Vandaag de dag zijn de Zuid-Amerikaanse Australoids actief bezig met de Braziliaanse cranioloog Walter Neves, die de ideeën van H. Imbelloni op het huidige niveau van ontwikkeling van craniometrische en statistische methoden volledig bevestigde. V. Neves is van mening dat de eerste migranten naar de Nieuwe Wereld vroege sapiens waren, zich vestigden vanuit Afrika en dus tropische (Negro-Australoid) kenmerken hadden, maar Beringia bereikten langs de Pacifische kust van Azië slechts zo'n 14 duizend. Antropologisch bewijs van de beweging van Australoïden langs de Pacifische kust van Azië naar het noorden, in de richting van Beringia, ziet V. Nevesh in één van de twee vrouwelijke schedels uit het Hoog-Paleolithicum van de Bovenste Grot de Zho ukoudiaanse grot bij Peking (de oudheid - 24-29 duizend jaar) ... Over de penetratie van Australoïde elementen in Amerika door de Beringstraat schreef hij al over de penetratie van de Beringstraat. J. Berdell en G. F. Debets, en de laatste gaf toe dat we het niet hebben over afzonderlijke migratiegolven (Australische en Mongoolse), maar over "gemengde afstammelingen van enkele Oost-Aziatische mensen, die zowel Mongoolse als Australische kenmerken hadden" ... In de Russische antropologie werd het idee van het Paleo-Amerikaanse ras gesteund door onze vooraanstaande odontoloog (specialist in de structuur van het tandheelkundige systeem), Alexander Alexandrovitsj Zubov ... In navolging van J. F. Zubov. Deniker en tegelijkertijd met V. Nevesh schrijft hij over relikwieën van de oude bevolking van Amerika, die door latere migranten naar de rand van het

continent werden geduwd. AA Zubov deelt de theorieën van P. Riwe en H. Imbelloni over de veelheid aan migratiegolven en migratieroutes naar het grondgebied van de Nieuwe Wereld. Hij beschouwt de Pacific route als de oudste, en niet langs de kust zoals de meeste moderne onderzoekers geloven, maar dwars door de oceaan van Australazië tot Zuid-Amerika. Trouwens, volgens N. Seguchi en C. L. Brace, de Zemonians (Japan, waarin zij de voorouders van de Ainu zien, - O.G.) zowel op de structuur van de tanden, als op de structuur van de schedel waren vergelijkbaar met de Palaeo-Indianen, vooral de "Australoid" bewoners van Lagoa Santa ... Laten we nu de dermatoglyfen noemen - een wetenschap over vinger- en palmveldpatronen. Onze grootste expert op dit gebied Henrietta Leonidovna Heath bestudeerde (aan de hand van vingerafdrukken) een enorme hoeveelheid materiaal met betrekking tot de Indianen ... De "Australoid" trend is het meest kenmerkend voor de aboriginals van Midden-Amerika ... Maar, tussen haakjes, en het voorkomen van de "Oost-Aziatische" haplogroep B mtDNA contrasteert de Andiërs met de andere Indianen van Zuid-Amerika (groep B heeft de Siberische Tubalars en Tuvans - O. B.).D.). Laten we de algemene craniologische gelijkenis tussen Indianen en Polynesiërs niet vergeten, want de reden voor deze gelijkenis kan dezelfde protomorfie zijn, waarschijnlijk geërfd van dezelfde pre-Mongoloïde voorouders die in Zuidoost-Azië leefden...³⁵⁷» .

En hier werd in juli 2015 een artikel gepubliceerd "Genetisch bewijs van twee belangrijke populaties van Amerika" met de resultaten van bevolkings- en genetische studies gericht op het verduidelijken van de geschiedenis van de vestiging van het Amerikaanse continent³⁵⁸.

Bijzonder interessant is het feit dat een groep wetenschappers een klein genetisch spoor van Australische-Melanesiërs heeft ontdekt in de genen van de inwoners van Amerika, namelijk dat Australiërs deelnamen aan een van de twee vroege migratiegolven naar het Amerikaanse continent. David Reich van de Harvard Medical School in Boston en zijn co-auteurs analyseerden gedeeltelijke genomsequenties van 106 Indiase volkeren uit 25 populaties in Midden- en Zuid-Amerika en vergeleken deze met DNA-gegevens van 197 populaties op andere continenten. Ze ontdekten dat sommige Amazonevolken, waaronder de al Piter (Surui) mensen in het Amazonegebied, één tot twee procent van de genen deelden met Aboriginals uit Australië, Nieuw-Guinea en de Andaman Eilanden. Hoewel de verschillen in DNA niet toestaan dat deze volken worden beschouwd als

³⁵⁷ Vasilyev SA, Berezkin Yu, Kozintsev A... G. *Siberië en de eerste Amerikanen.* / Petersburg: Faculteit der Filologie, St. Petersburg State University, 2011. - - C. 112-113, 127-128, 130, 135, 136.

³⁵⁸ Skoglund P. *at al. Genetisch bewijs voor twee stichtende populaties van Amerika // Natuur.* - Online gepubliceerd op 21 juli 2015. - <http://www.nature.com/nature/journal/vnfv/ncurrent/full/nature14895.html>

directe voorouders van Zuid-Amerikaanse Indianen, hebben onderzoekers gesuggereerd dat er een volmachtenpopulatie was die ze "Population Y" ("Population Y", van het woord Tupi Trucga - "voorouder") noemen. Het zou ergens in Oost-Azië moeten bestaan, en de Australische genen kwamen door in een vroege golf van nederzettingen in Amerika³⁵⁹. De tweede golf, volgens dit concept, die aanleiding gaf tot de meeste andere Indiase volkeren, had geen Australische genen meer.

Sommige van hun collega's waren het echter niet eens met sommige conclusies van de auteurs van het artikel, omdat ze de resultaten van hun onderzoek³⁶⁰ in het tijdschrift "Science" hebben gepubliceerd. Zij geloven dat Australische DNA-elementen, die wetenschappers ook vonden in Zuid-Amerikanen (de Piter (Surui) en Carithiana volken van de Tupi-Garani taalfamilie, de Shawantes van de Amazone taalfamilie, de Kabelbaan (Chirripo) van de Talamanca groep van Chibcha Muisca in Costa Rica) en de Noordelijke (Inuit Eskimo's, Aleutische Eilanden) veel later zijn opgenomen en niet gerelateerd zijn aan de oorspronkelijke nederzetting. De studie hield rekening met genetische gegevens uit oude menselijke resten: een man uit het dorp Sakkak in Groenland (4000 jaar oud), een jongen uit een paleolithische plaats in Malta in Siberië (24 000 jaar oud) en een jongen uit Anzik plaats in Montana (12 000 jaar oud). De studie omvat in totaal 3053 menselijke genomen uit 169 populaties. Genetische verschillen tussen de bestudeerde steekproeven hebben ons in staat gesteld om de geschatte tijd van divergentie van de populaties waartoe ze behoren te bepalen. Als gevolg daarvan concludeerden wetenschappers dat alle Amerikanen zo'n 23.000 jaar geleden uit één populatie in Siberië afkomstig waren. Ongeveer achtduizend jaar lang bleven ze in de Beringstraat, die op de plaats van de huidige Beringstraat bestond, zonder diep in het Noord-Amerikaanse grondgebied door te dringen. Toen vestigden ze zich in één enkele golf in Amerika en verdeelden zich in de Noord-Amerikaanse en Zuid-Amerikaanse bevolking, zo'n 13.000 jaar geleden. Het schilderij als geheel bleek vrij vertrouwd uit eerdere studies, het is opmerkelijk dat de chronologie veel meer in overeenstemming is met de antropologische en archeologische gegevens. In werkelijkheid is de tweede studie echter niet in tegenspraak met de eerste, omdat het Australische DNA in Inuit (Eskimo's) een substraatkarakter heeft - afkomstig van de vorige bewoners van de Aleoetische eilanden, die in hun genoom sporen van hun directe voorouders bewaarden - de "populatie van Y".

³⁵⁹ Dutchen S. *Genetische studies verbinden inheemse volkeren in het Amazonegebied en Australazië // Science Daily*. - 2015, 21 juli. -

<http://www.sciencedaily.com/releases/2015/07/150721134827.htm>

³⁶⁰ Raghavan M. *at al. Genomic evidence for the Pleistocene and recent population history of Native Americans // Science*. - Gepubliceerd online 21 juli 2015. -

<http://www.sciencemag.org/content/early/2015/07/20/science.aab3884>

Waarschijnlijk viel de aanwezigheid van Antarctica op het toenmalige noordelijk halfrond van de Aarde samen met het tijdperk van de laatste ijstijd (van 50 tot 12 duizend jaar), die het toenmalige zuidelijk (nu - noordelijk) halfrond van de planeet domineerde en het noordoosten van het huidige Noord-Amerika tot het midden van de Grote Vlakten in het westen en de breedtegraad van New York in het zuiden omvatte, waardoor de primitieve mens (en zijn voorouders) niet van Eurazië tot Noord-Amerika kon doordringen. Het zuidelijke (toenmalige Noordelijke) halfrond, in Australië en Nieuw-Zeeland, zat ook vol met gletsjers, maar in een groot deel van Antarctica, grenzend aan de Atlantische kust, was er geen ijs en het klimaat in dat deel van het continent was gematigd.

Dat wil zeggen, het grootste deel van Antarctica, de Noordelijke IJszee en de omliggende gebieden bevonden zich in warme klimaatzones, waar thermofiele planten en dieren groeiden.

Dit wordt verklaard door het feit dat er op het halfrond gestage luchtstromen - passaatwinden - richting Zuid-Amerika waaiden. Tegelijkertijd zou er een oceaanstroming ontstaan, die vanaf de zuidoostelijke kust van Azië door de Indische Oceaan stroomde, Zuid-Afrika wegspoelde, Zuid-Amerika bereikte, in de Straat van Drake tussen de Tierra del Fuego en Antarctica doordrong en verder langs de westkust ging, waarbij hij zichzelf verloor in de Stille Oceaan.

In deze periode verschenen voor de kust van Antarctica natuurlijk 40.000 jaar lang paleolithische volkeren uit de Aziatische en Zuid-Amerikaanse kusten en uit Zuid-India en Zuid-Afrika, vanaf het moment dat de eerste paleolithische scheepsfaciliteiten werden gebouwd tot het einde van het Pleistoceen.

Zo werd het westelijk deel van Antarctica vóór de ijsvorming, dus 13.000 jaar voor Christus, bewoond door mensen en gewassen door de Atlantische Oceaan als de Antarctische archipel. Nadat ze zich in een vrij gunstig klimaat hadden bevonden, begonnen ze de gewassen te verbouwen waarvan ze de zaden meebrachten. Vervolgens werden nieuwe instrumenten en nieuwe soorten woningen gecreëerd en werden de eerste stappen gezet in de richting van een technische beschaving. Toen de Neolithische Revolutie van het X-XI millennium voor Christus, die de hele Oude Wereld bestreek, in deze "surdische (zuidelijke; maar dan - noordelijke) beschaving" in een hoger tempo kon plaatsvinden, vond hier de sprong van het stenen tijdperk naar het metalen tijdperk plaats. En toen de inwoners van Antarctica leerden om grote schepen te bouwen (in mythen bewaard gebleven als "geveugelde schepen / strijdwegens"), die in staat waren om de oceanische elementen te weerstaan, begonnen ze naar de kusten van andere landen te varen. Het resultaat van dergelijke reizen was het ontstaan van kustkolonies. en hielp het bestaan van een groot eilandmassief tussen Antarctica, Madagaskar, de Seychellen, de Malediven en Ceylon te bevorderen voordat het niveau van de Wereldoceaan steeg (zoals blijkt uit de voltooiing van de ijstijd).(zoals

blijkt uit de zogenaamde "microcontinenten" - gebieden van de oceaانبodem die geen oceaankorst hebben, maar een meteorkorst, en die in de loop van de tijd onder water kwamen te staan), en de nabijheid van het Antarctisch Schiereiland van Zuid-Amerika.

"...Indicatief van het 12e tot 6e millennium voor Christus. (d.w.z. gedurende het hele Mesolithicum), één enkele cultuur of ten minste verschillende zeer nabije culturen verspreid langs de kusten van de Atlantische en Pacifische bekkens (met inbegrip van de bekkens van de Middellandse Zee en andere binnenzeeën van Eurazië). De hoofdband van de verspreiding ervan ligt op het noordelijk halfrond, tussen de breedtegraden 30-60 in Europa en Afrika, en tussen de breedtegraden 10-30 in Azië en Amerika, en reproduceert ruwweg de configuratie van de oude Tethys-zee die miljoenen jaren geleden bestond. Het toeval bleek toevallig (sporen van deze cultuur werden op andere plaatsen gevonden, waaronder de eilanden van het zuidelijk halfrond), en de werknaam - "Tethys cultuur" - bleef bestaan. Overigens zijn labyrinten met een kruis in het midden, het symbool van de "zon op de palmen" en later - de hunebedden - precies kenmerkend voor deze cultuur. Sommigen geloven dat het centrum van de verspreiding van de Tethys-cultuur een of andere archipel in de Atlantische Oceaan was, anderen wijzen op Antarctica, dat in die tijd heel geschikt was voor het levenscontinent. Velen geloven dat dit centrum identiek is aan het legendarische Atlantis (dat volgens Plato rond 10 millennium voor Christus het Middellandse Zeegebied koloniseerde) ... De technologische ontwikkeling van de Tethys-cultuur is zekerder. Het kenniscomplex waarover de Tethys-cultuur beschikt op het gebied van wiskunde, mechanica, architectuur, astronomie, navigatie, scheikunde en metallurgie komt ongeveer overeen met het niveau van West-Europa in de XVII-XVIII eeuw na Christus (anders is er geen verklaring voor de aanwezigheid van "Mesolytische" kaarten en andere artefacten, die hierboven zijn besproken). Dit is overigens niet verwonderlijk: na de "donkere eeuwen, de Europese beschaving alleen door de XVII-XVIII eeuwen. hersteld het sociaal-culturele niveau van het Griekse beleid van de V eeuw voor Christus, en dit niveau, op zijn beurt, werd ook hersteld na andere "donkere eeuwen" die volgden op de vernietiging van de Kretenzisch-Myceneese cultuur in de XIII eeuw voor Christus. ...de mensheid ten minste drie keer teruggedroefd, in een staat van bijna dierlijke wildheid. De laatste terugval (die verband houdt met de ineenstorting van de oudheid en de vorming van christelijke rijken) is tot in detail bewaard gebleven.³⁶¹..".

De reden voor de exodus van Antarctica naar de evenaar, d.w.z. de nederzetting van de Pacifid (Mu) door hen, was het offensief van het einde van de Pleistoceen-gletsjer naar de Westelijke Archipel van Antarctica. De nederzettingen en steden die hier bestonden, werden allemaal begraven onder de ijskap en overspoeld door de Antarctische Oceaan, die tot 130 m steeg.

³⁶¹ Rozov A. *Retronik - Past Forecasting* // <http://filosofia.ru/70633/>.

FOR AUTHOR USE ONLY

FOR AUTHOR USE ONLY

**More
Books!**

yes
I want morebooks!

Buy your books fast and straightforward online - at one of world's fastest growing online book stores! Environmentally sound due to Print-on-Demand technologies.

Buy your books online at
www.morebooks.shop

Kaufen Sie Ihre Bücher schnell und unkompliziert online – auf einer der am schnellsten wachsenden Buchhandelsplattformen weltweit! Dank Print-On-Demand umwelt- und ressourcenschonend produziert.

Bücher schneller online kaufen
www.morebooks.shop

KS OmniScriptum Publishing
Brivibas gatve 197
LV-1039 Riga, Latvia
Telefax: +371 686 20455

info@omniscryptum.com
www.omniscryptum.com

OMNIScriptum

FOR AUTHOR USE ONLY